

MARAL ATMACA

SARKIS

KURMA BEBEK

FARAH.

karanlığın hüküm sürdüğü bir dünyaya gözlerini açsa da hiçbir vakit o dünyanın bir parçası olmamıştır. Uykusuzlukla boğuşan ancak bir sarkacın ritmiyle huzur bulabilen kırılgan bir ruha sahiptir. Ne var ki babasının düşmanlarından Gurur Kalender'in onu kaçırıp zorla nikâh masasına oturtmasıyla hayatı bir anda altüst olur. Daha neye uğradığını anlayamadan kendini *'Deli Kral'* adıyla anılan bir adamın karısı olarak bulur. Üstelik bu adam ağır bir klinik geçmişe sahip, on yedi kayıtlı raporu bulunan bir hastadır. Ne Farah bir deliyle evlenmenin zorluklarını biliyordur ne de Gurur bir psikologla evlendiğinin farkındadır.

*İntikam üzerine kurulu
bir evlilikte aşk
aranabilir mi?*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

İNTİKAM
ŞEYTANIN
ÖLÜMCÜLÜĞÜ
DANSIDIR.

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ...

Deli Kral & Karanlığın Kızı

Uzak ülkelerden birinde, kudretli ama deliliğiyle ün kazanmış bir kral yaşırdı. Gençti, krallığındaki tüm kadınları etkisi altına alacak kadar yakışıklıydı ve güçlüydü. Kurt başlıklı gümüş tahtına oturduğunda insanlar hayranlıkla onu izlerdi. Ancak o yeşil gözler ve sert bakışlar... Sanki hiçbir yere ait değildi.

Ölçsüz öfkesi, taşkın hareketleri ve merhametten yoksun yüreğiyle civardaki tüm krallıklara korku salardı. Tuhaf olansa o kudretli ve görkemli kral, ateşten korkardı. Sarayın şöminelerinde yanan alevlere bakamaz, meşalelerden irkilir ve yüzünü ateşten çevirip karanlığın soğukluğuna sokulurdu.

Kendi toprağının en güzel kızıyla nişanlıydı ve düğününe bir haftadan daha az bir zaman kalmıştı. Fakat bir gün nişanlısını kanlar içinde buldu, acımasız bir suikasta kurban gitmişti. O an kralın zihninde bir yer parçalandı ve içinde bir daha hiç geri gelmeyecek bir şeyle koştı. Heybetli bedenindeki tüm ipler çözülmüş, artık hiçbir zincirle bağlanamayacak kadar büyük bir öfkeye dönüşmüştü. Sağduyusunu yitirdi, merhametin kırıntıları onu terk etti ve deliliğe teslim oldu. Dökülen kana karşı kan istiyordu.

Kurt Sarayı'nın soğuk duvarları arasında şuursuzca gezinirken sıklıkla söylediği tek bir şey vardı: "Benden alınan bir kadına karşılık onlardan bir kadının canını istiyorum!"

Ve bir gün bir ferman çıkardı, ordularını saldı düşmanın üzerine. Fakat hiç ummadığı bir şey oldu ve askerleri yanlış prensesi alıp ona getirdi. Zincirlere sarılmış o tutsak, siyah gözleri korkudan büyümüş genç bir kızdı. Deli Kral'ın istediği gibi prensesi ormanın içindeki bir kulübeye getirmişlerdi. Kış tutmuş duvarlarının ağıt yaktığı, tahtalarının gıcırdadığı ve ölümün uğultuyla fısıldadığı o kulübe, prensesin mezarı olacaktı.

Deli Kral sadece bir anlığına kızın yüzüne baktı ve o an... Kafasının içindeki tüm sesler sustu. O, Karanlığın Kızı'ydı ama sudan daha berrak, ışıktan daha aydınlıktı. Bu nasıl olabilirdi? O kadar kırılğan ve saftı ki, ölüm bile ona gelmeye utanırdı. Kral kılıcına davrandı ama eli kaskatı kesilip titredi. O kudretli kral, gördüğü güzelliğin karşısında kendi gücünü yitirdi.

Prensese öldürmeye kıyamadı ama intikamından da vazgeçmedi. Onu öldürmeyecekti ama yaşamı onun için bir işkenceye çevirecekti. Prensese zorla evlendi ve onu kendi karısı yaptı. Genç kızın babasına verilecek en büyük cezaydı bu. Deli Kral, prensesi ne Kurt Sarayı'na götürdü ne de ona daha iyi bir oda tahsis etti. Onu yedi gün boyunca o izbe kulübede tuttu.

Sonra her şey tersine döndü ve halkın öfkesi, soyluların ihanetiyle birleşti. Deli Kral, tahtından indirildi ve Kurt Sarayı'ndan alınıp farklı diyarlara sürgün edildi. Prensese ise ait olduğu hanedanlığa teslim edildi. Ancak prensese çok değişmişti, artık eskisinden daha kırılğan ve ürkekti. Sanki hâlâ bir yanı ormanın içindeki o kulübede tutsaktı.

Babasına yalvardı ve kendi için yüksek bir kule yaptırdı. Kendini oraya kapattığında kulenin tüm kapılarını mühürletti. Hiç dışarı çıkmadığı gibi kimseyi de içeri almadı. Bir gün deli kralın dönme ihtimaliyle prensese o kulede yıllarını geçirdi. Her yeni güne gözlerini korku içinde açıyor, onun dönmemesi için dualar ediyordu.

Ve bir gün sarayın ulacı yeni bir haberle sütunların arasından geçti. Prensese ürkün, kırılğan yüreğine korku salan bir haber getirmişti: Deli Kral dönmüştü ve karısını istiyordu...

*Düzenleme
Ny.özlem*

SARKIS

MARAL ATMACA

YENİ KİTAP

SARKAÇ 1: KURMA BEBEK (Ciltsiz)

Yazarı: Maral Atmaca

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Zeynep Karadeniz

Kapak Tasarım: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2025

ISBN: 978-625-5701-14-5

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, Maral Atmaca

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas.*Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları

kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından

yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI

Türkmenler Matbaacılık Reklamcılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16 Davutpaşa

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

BİRİNCİ KİTAP

ΣΑΡΚΑ

MARAL
ATMACA

GİRİŞ

01.02.2021

Farah Tozlu

Her insanın hayatında bazı dönüm noktaları vardı. Bunlar hayatımızı değiştiren ve bizde derin izler bırakan noktalardı. Dönüm noktalarımız bazen iyi bazense kötü olurdu. Her şey nasıl hissettiğimize göre değişiyordu. Benimki üç noktadan oluşuyordu. Cümlelerin sonu gibi görünen ancak hemen devamında çok daha büyük bir şey geleceğini gösteren o üç nokta benim hayatımdı. Üç büyük dönüm noktasına sahiptim. Bunlar benimle ilgili her şeyi kökünden sarsan noktalardı. Her birinin kendi rengi vardı.

İlki, yanımdan hiç ayırmadığım sarkaç beyaz noktaydı.

İkincisi, içine doğduğum Tozlu ailesi zift gibi siyah bir noktaydı.

Üçüncüsüyse Gurur Kalender... Ateş gibi kırmızı bir noktaydı.

İyi, kötü ve korkunç, yani üç nokta.

İlk iki noktaya zaten sahiptim ancak üçüncüsüyle henüz tanışmamıştım. Bu gecenin Gurur Kalender ile tanışacağımız gece olduğunu bilmiyordum. Peki bunu bilseydim yine de evden çıkar mıydım? Asla.

“Benden neyin intikamını alıyorsun, Farah?” Annem yüzünden eksik etmediği gülümsemesiyle bana bakarken hep yaptığı gibi beni eleştirmekle meşguldü. Eğer bir davette olmasaydık eminim o tatlı gülüşü yerini kızgınlığa bırakırdı.

Stresten tırnaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutarken saçlarımı biraz daha yüzüme çektim. "Sana buraya gelmek istemediğimi söylemiştim."

Her an ağlamak üzere olduğumu görünce bana olan bakışları biraz yumuşadı. Gözlerinin siyahı acırmış gibi bana bakınca karşısında biraz daha ezildim. "Tek istediğim yaşıtların gibi senin de biraz topluma karışman." Salondaki bu davet için özenle hazırlanmış kadınları gösterdi. "Onlara bakınca ne görüyorsun?"

Gözlerim neredeyse her birinin üzerinde oyalandı. Canlı renkleri üzerinde taşıyan bu kadınlar çok şık ve mutlu görünüyordu. Benim aksime hepsi güzel ve neşeliydi. İçkilerini yudumlayıp şen kahkahalar atıyor, erkeklerle flört edip kıkırdayarak kendi aralarında dedikodu yapıyorlardı. "Güzel ve şıklar."

En az onlar kadar şık ve ilerleyen yaşına rağmen geçirdiği estetik ameliyatları sayesinde güzel görünen annem, "Evet, çok güzel ve zarifler," diyerek başını salladı. Daha sonra takma kirpiklerinin arasından gözleriyle beni işaret etti. "Peki, kendine bakınca ne görüyorsun, hayatım?"

"Yirmi iki yaşında olmasına rağmen annesinin zoruyla buraya gelen bahtsız birini."

"Farah, iki dakika ciddi olur musun?"

"Tabii." Benden istediği gibi başımı eğip kendime baktım. "Üşüdüğümde kazak sıcak tutar." Herkesin abiyeyle ve şık gece elbiseleriyle olduğu bir ortamda üzerimdeki salaş, pamuklu kazağı savunmam çok komikti. "Balıkçı yaka olmasıysa boğazımı sıcak tutup üşütmeme engel oluyor." Başımı biraz daha eğerek kargo pantolonuma baktım. "Bence modası hâlâ geçmedi." Beyaz spor ayakkabılarıma gülümsedim. "Bunlarla tehlike anında daha hızlı koşabilirim."

Sıra yüzüme geldiği için işaret parmağımla yanağıma dokundum. "Makyaj ürünlerini çok rahatsız edici buluyorum. Sürmesi de çıkarması da vakit kaybı." Gözlerimde herhangi bir sorun olmamasına rağmen neredeyse hiç çıkarmadığım siyah çerçeveli gözlüklerimi gösterdim. "Bence bana çok yakışıyor."

Son olarak kabaca topladığım siyah saçlarımı işaret ettim. "Üşengeçlik seviyem tartışmaya açık değil. Onları sen tarayıp toplamayacaksan kendi hâllerine bırakalım."

Annem kıkırdayarak başını iki yana sallarken siyah gözlerinde onaylamaz bir ifade vardı. "Çirkin ördek olmakta ısrarcı olsan da bir gün bir kuğuya dönüştüğünü göreceğim."

"Bu olduğunda lütfen beni vur."

Kafama sertçe vurunca inleyerek geriye çekildim. “Şimdi değil,” diye homurdandım. “Unuttun mu, ben hâlâ çirkin bir ördeğim.”

Yaklaşıp vurduğu yere, yani saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı. Daha sonra geri çekilip bana en güzel gülümsemesini sundu. “Sen benim çirkin ördeğimsin.” Yanağımdan küçük bir makas alarak kalabalığı işaret etti. “Bir gün prensini bulduğunda güzel bir kuğuya dönüşeceksin.”

“Lezbiyen olduğumu söylemek için çok mu geç kaldım?”

Kahkaha attığında gülüşü kalbimi titretiyordu. “Bunu babanın yanında da söylemeyi dene.” Annemi çok seviyordum çünkü mizahi yönü geniş, tatlı bir kadındı. Demet Tozlu hayatımdaki ışık gibiydi. Ne zaman karanlığa düştüğümü hissetsem orada belirir ve ışıyla etrafımdaki tüm karanlığı dağıtırdı.

Benim aksime annem kendine bakan bir kadındı. Aramızdaki tüm farklılıklara rağmen beni sevdiğini biliyordum. Fiziksel olarak aslında ona benziyordum, tıpkı onun gibi siyah saçlara ve kömür karası gözlere sahiptim. Şimdilerde annemin saçları sarıydı ancak orijinal rengi siyahtı. Yüzünü estetik ameliyatlara ve botokslarla gerginleştirdiği için sinirlendiğinde bile yüz ifadesinden doğru düzgün anlayamıyorduk. Elmacık kemiklerini öne çıkartıp çenesini törpülemeye ne gerek vardı, anlamıyordum.

Spor ve egzersizlerini düzenli yaptığı için siyah elbise ince vücuduna çok yakışmıştı. O topuklu ayakkabılarla nasıl bu kadar iyi yürüyebildiğini ise bir türlü anlamıyordum. “Şu ikisinden biri bir gün diğerini öldürecek.” Gözlerini dikip bir yere bakınca başımı çevirdim. Hangi ikiliye baktığını görünce istemsizce kıkırdadım.

“Bence yarışmayı bıraksalar çok iyi dost olurlar.” Karun Kalender ve Duha Tunus’un birbirlerine attığı ters bakışlar buradan bile görünüyordu. Aralarındaki sıra dışı rekabeti bilmeyen yoktu.

“Cemiyetin gözde bekârları, hâlâ nasıl kapılmadı, anlamıyorum,” derken gözlerim aynı masada birbirleriyle didişen Karun ve Duha’nın üzerindeydi. Buradaki çoğu kadın onlara kaçamak bakışlar atıp dikkatlerini çekmeye çalışıyordu ancak bu, onların umurunda bile değildi. Kadınlarla ilgilenmek yerine birbirleriyle didişmekten daha çok keyif alıyorlardı.

“Şu kadını son zamanlarda çok sık görmeye başladım.” Annem kolumu tutarak dikkatimi başka bir yöne çekti. Bir köşede durup Karun ve Duha’dan gözlerini ayırmayan o sarışını sanırım tanıyordum. Annemin beni zorladığı başka bir davette onu görmüştüm. Emin değildim ama adı Rengin olmalıydı.

Annemin gözlem yeteneği çok iyi olduğu için düşünceli bir mırıltıyla, "Son zamanlarda Karun ve Duha'nın olduğu her davette yer almaya başladı," dedi. "Şaşırtıcı olansa birini değil, ikisini birden istiyormuş gibi görünmesi."

"Hiç şansı yok." Bu tür davetlere pek katılan biri değildim ancak cemi yetin gözde zenginleri hakkınca çıkan haberleri yakından takip ediyordum. Haber kaynaklarımdan biri de annemdi. Bu yüzden tüm bu insanlar hakkında biraz fikir sahibiydim.

"Karun fazla soğuk olduğu için ters bakışlarıyla kadınları kendinden uzak tutuyor. Duha ise çapkın ve haylaz biri olabilir ancak tek gecelik ilişkiler dışında kolay kolay bir kadını hayatına almıyor." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bence bu ikisinin kalbini çalan bir kadın hiç çıkmayacak."

"Aşk ansızın ve çat kapı gelir, Farah." İçkisinden birkaç yudum alarak hülyalı gözlerle iç çekti. "Doğru insan damdan düşer gibi hayatımıza düştüğünde bize feleğimizi şaşırtır."

Gülerek dedikodu konumuz olan ikiliyi gösterdim. "Bu ikisinin hayatına damdan düşer gibi birileri düşse onları kuş gibi avlarlar." İkisi de fazla tehlikeli adamlardı.

Yanından geçen garsondan yeni bir şarap kadehi alan annem güldü. Ben nefret etsem de o içki içmeyi seviyordu. "Kuşları fazla hafife alma, hayatım." Yönünü bana çevirirken fazla bilge görünüyordu. Bana akıllıca tavsiyeler vermekten büyük bir haz alıyordu. "Kuşlar masum görünebilir ancak iyi yırtıcılarıdır. Yüksekte olmanın avantajına sahip oldukları için aşağıda olan her şeyi görürler. Bu yüzden nereye nasıl saldıracıklarını iyi bilirler."

"Bir kuş kadar bile değilim, değil mi?"

"Sen ördeksin, Farah."

"Anne, çirkin olmak dışında ördeklerin hiçbir meziyeti yok ki."

Başını geriye atıp şen bir kahkaha kopardı. "Kafalarını suya sokup iyi saklanıyorlar." Beni işaret etti. "Tıpkı senin gibi."

"Pekâlâ." Ona sırtımı döndüm. "Bu ördek gidip kendine bir göl bulacak." Gitmek için bir adım attığımda ensemden yakalayarak beni yanına çekti. Bu sefer kaşları çatık, gözleri uyarı niteliğindeydi. "Yine buradakilere Tozlu ailesinin hizmetçilerinden biri olduğunu söylersen çok fena olur."

Ensemi ondan kurtararak kendime çekidüzen verdim. "Saygın ailemize gölge düşmesin diye gösterdiğim çabayı takdir etmelisin." Etrafımızı kontrol edip kimse duymasın diye ona yaklaştım. "Kızın olduğum ortaya çıkarsa bu seni utandırabilir."

Bir anda kanı çekilmiş gibi yutkunduğunda güzel yüzü bembeyaz kesilmişti. “Bu nasıl bir söz, Farah?” Titreyen bir sesle bunu sorarken incinmiş gibi bana bakıyordu. “Senden utansam neden seni zorla insan içine çıkarmaya çalışayım? Kızımdan utansam neden burada durup seninle sohbet edeyim?”

Baştan ayağa beni süzdüğünde kaşları çatılmıştı. “Hem de üzerinde bu paçavralar varken.” Dudakları büküldü. “Sen benim için utanç değil, gurur kaynağısın.” Elini uzatıp yanağımı okşarken bana aşıladığı sevginin boyutunu tahmin bile edemezdi. “Annen olmak sahip olduğum en iyi şey.”

Onu üzdüğümü görünce pişmanlıkla yerimde kıpırdandım. “Öyle demek istememiştim.” Onu biraz neşelendirmek için kalabalığı gösterdim. “Eğer seni mutlu edecekse gidip kendime bir arkadaş edinebilirim.”

Bundan nefret ettiğimi bildiği için hayır demesini bekliyordum. Blöf yapmıştım ancak gözlerinde oluşan hevesli parıltılara küfretmek istedim. “Lütfen bunu yap,” deyince içim korkuyla dolmuştu. Gözlerim tekrar kalabalığı bulunca sertçe yutkundum. Beni hor görüp küçümseyecek o insan topluluğu fazla ürkütücüydü.

Annem omzumdan itince mecburen yürümeye başladım. Aralarından geçip annemin görüş açısından çıkmanın yollarını arıyordum. Hemen sonra bir köşeye saklanır ve eve gitme zamanı gelene kadar oradan çıkmazdım. Başımı çevirince annemin beni izlediğini gördüm. Biriyle birkaç dakika konuştuğumu görmeyi çok istiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama daha şimdiden gözlerim dolmuştu. Anksiyetem bir karabasan gibi ortaya çıkıp pençelerini enseme batırıyordu. Gözlerin odağında olmaktan nefret ediyordum.

Biraz yürüdüm ancak bunu yapamayacağımı anlayınca adımlarım durdu. Uzun masaların etrafında gruplar hâlinde ayakta duran insanların sahip olduğu öz güven bende yoktu. Tek yapmam gereken onlardan birinin yanına gidip selam vermektir ancak bunu yapmaya bile cesaretim yoktu. Başımı çevirip neredeyse buradaki her masaya baktım. Hangisi beni daha az aşağılar veya hor görür diye düşünüyordum. Annem tarafından izlendiğim için bu gece onu memnun edecek bir şeyler yapmak istiyordum.

Ancak yapamadım. Bir kez daha annemi hayal kırıklığına uğratarak insanların arasından sıyrıldım. Anneme yakalanmadan köşkten çıktığımda nihayet rahat bir nefes almıştım. Dışarısı karanlık olsa da bahçe gece lambalarıyla aydınlanıyordu. Burada da insanlar vardı ama içerideki kadar çok değildi.

"Tam bir fiyaskosun, Farah Tozlu." Kendime kızarak bahçenin arkasındaki rafa doğru yürüdüm. Annemin suratındaki hayal kırıklığını görür gibiydim.

"Alt tarafı utanıp sıkılmadan birileriyle sohbet edecektin." Bunu yapmaktan bile âcizdim. İnsanların olmadığı bir yerlere saklanıp kendime daha çok kızmak istiyordum. Arka bahçeye geldiğimde yine elimde sarkacın vardı.

Sarkacın kan kırmızısı yakutuna dokunmak bile korkularımı yatıştırıyordu. Sivri uçlu büyük taşı avucumda sıkarak yürüdüm. Geceleri beni uyutan tek şey bu sarkacıydı. Uykum gelene kadar onu zincirinden tutup gözlerimin önünde sağa sola sallardım. Ta ki kolum yorulup göz kapaklarım ağırlaşana kadar. Çocukluktan beri aşamadığım ciddi bir uyku problemim vardı.

Sarkaca bakarak yürüdüğüm için dalmıştım ve biri hızla yanımdan geçerken omzuma çarpmıştı. İnleyerek omzuma dokunup arkamı döndüm. Bana çarpan kişi durup özür dileme nezaketinde bile bulunmadan hızlı adımlarla gidiyordu. Giden bir adamı durdurup benden özür dilemesini isteyecek değildim çünkü bu çok anlamsızdı. Onu durdursam bile muhtemelen karşısında tek kelime edemezdim.

Önüme dönüp gördüğüm hamağa doğru yürüdüm. "Parfümü ne acaba?" Yanımdan geçtiği o kısacık anda burnuma gelen kokuyu sevmiştim.

Hamağa yaklaşmıştım ki yerde siyah bir kadife kutu gördüm. Onu alıp etrafıma baktım ancak burada benden başka kimse yoktu. Az önce bana çarparak giden adam düşürmüş olabilir miydi? Hamağa oturup kadife kutuyu açınca içinde gördüğüm yüzük gözlerim büyüdü. "Vay canına." Kutunun içinde büyüleyici bir yüzük vardı.

Bu bir alyanstı ancak daha önce hiç görmediğim bir modeldi çünkü altın sarısı alyansın üzerinde bir çiçek vardı. Alyansların üzerinde genelde ne taş olurdu ne de başka bir şey. Ancak bu alyansın üzerinde şeffaf yaprakları olan çok güzel bir çiçek vardı. Lotus çiçeğini andıran ama lotustan daha güzel olan bir çiçek. O kadar büyüleyiciydi ki dayanamayıp onu kutusundan çıkardım.

Birileri beni izliyor mu, diye etrafıma bakarken içimde çocuksu bir merak vardı. Yaptığının yanlış olduğunu bile bile duygularıma yenilip yüzüğü parmağıma taktım. Parmağımda nasıl durduğuna baktıktan sonra onu kutusuna geri koyup ev sahiplerine teslim edecektim. Yüzüğü kaybeden kişi muhakkak ev sahiplerine gidip onlara kaybettiği yüzükten bahsedecekti. Onlar da kayıp eşyayı muhafaza edip sahibine ulaştırırdı.

Ben pek aksesuar takmazdım hatta hiç takmazdım ama bu yüzüğün parmağımdaki duruşunu sevmiştim. İlk kez bir yüzüğün etkisi altına girmiştim çünkü sıra dışı bir alyanstı. Şaşırtıcı bir şekilde yüzük parmağıma tam oturmuştu. Sanki ait olduğu yer benim parmağımmış gibi ne boldu ne de dar. “Acaba hangi kadına aitsin?” Bu yüzük eğer bir alyans olmasaydı belki de onu kendime saklardım ama belli ki birinin evlilik yüzüğüydü. Sahibine geri dönmeliydi.

Adım sesleri duyunca irkilerek hemen ayağa kalktım. Biri bu tarafa geliyordu. Arka bahçenin taşlı yolunda gelen sesleri duymak beni endişelendirmeye başlamıştı. Hemen yüzüğü parmağımdan çıkarmaya çalıştım ama yaşadığım panikten elim ayağım birbirine dolandığı için bunu yapamadım. Aceleyle ellerimi arkama saklarken yaşadığım heyecan ve korku yüzünden nefes alışlarım hızlanmıştı.

Her adımıyla biraz daha karanlıktan sıyrılan bir adam gece lambalarının arasında belirdi. Kulaklarımda bir uğultu oluştuğunda gördüğüm kişinin gerçekten o olup olmadığını düşündüm. Beni bu kadar afallatan şey belki de onunla karşılaşacak kadar şanssız biri olmadığımı düşünmekti. “Gurur Kalender,” diye mırıldanırken bu gece şanslı günümde olmadığımı anlamıştım.

Şu zamana kadar çıkan haberlerden fotoğraflarını gördüğüm, babamın ettiği küfürlerden adını sıkça duyduğum ve kötü şöhretiyle kendinden sık sık söz ettiren Gurur Kalender buradaydı. Daha önce zoraki bir şekilde katıldığım birkaç davette onunla hiç karşılaşmamıştım. Açıkçası karşılaşmak istediğim biri de değildi. Onun hakkındaki söylentiler korkunç ve dehşet vericiydi.

O kendi abisini devirerek tahta çıkan deli bir kraldı.

Bunu yaparken çok fazla ah alınmış, sayısız kan dökmüş ve birçok vebalin altına girmişti. Yaklaştıkça onu daha iyi görüyordum. Sarı saçları gece lambalarının ışığında altın teller gibi parlıyordu. Saçları hafif dalgalıydı ve özensizce taranmıştı. Biçimli kaşlarının altındaki gözleri sanki bir çift mücevherdi. Zümrüt yeşili gözleri tehlikeli bir ormanın ıssızlığına sahipti. Cezbedici ama ölümcül derecede tehlikeli.

Belirgin yüz hatları vardı ama bir şeye sinirlenmiş gibi kaşlarının arası hafifçe çatıktı. Karun’un amcasıydı ama yaş olarak Karun ile aynı yaşlardaydı. Amca-yeğen ikisi de yirmi sekiz yaşlarındaydı. Duyduğuma göre aralarında sadece beş ay vardı. Karun buz kütlesi, Gurur ise tam bir deli fişekti. Herkes onları bu şekilde tanımlıyordu. Gözlerimi dahi kırpmadan onu izliyor, bu yakınlıkta onu görmenin korku ve heyecanını yaşıyordum.

(Gerçekten oydu.

Hayatımın altını üstüne getireceğini bilmeden en ince ayrıntısına kadar onu inceliyordum. Yeşilleri delice etrafına bakıyor, sabırsızca aradığı şey bulmaya çalışıyordu. Bulamadıkça sert yüz hatları kasılıyor, endişesi tek gözünde bulaşan etli dudaklarına yansıyor. Yakışıklı çehresi öfkeyle kasılıyor, dişlerini sıkarak sakinleşmeye çalışıyor. Sert ifadesinde bile etkileyici bulduğum bir asalet vardı. Belki de bana öyle geliyordu, bilmiyordum ama güçlü ve asil bir profile sahipti.

Vücudunu saran ve ona çok yakışan beyaz gömlekte oyalandı bakışlarını. Öfkesini dizginleyemedikçe geniş omuzları geriliyordu. Gümüş bir tokası olan kemeri ince belini sardığı için kemerinde takılı olan silahı gördüm. O silahın varlığı bile damarlarımdaki kanı donduruyordu. Siyah kumaş pantolonuna, sivri uçlu parlak ayakkabılarına uzun uzun baktım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum ama her detayını soluksuz bir şekilde izliyordum.

Gömleğinin kollarını birkaç kez katladığı için bileğine taktığı saatine kadar gözlerim onda oyalandı. Her şeyiyle fazla kusursuz ve kusurlu görünüyordu. Kusursuzluğu görünüşündeydi, kusuru ise aklında. O namıdiğer Deli Gurur'du ve bu lakabı kusurlu aklı yüzünden almıştı.

Yoğun bir klinik geçmişi vardı.

Belki insan içine çıkması bile sakıncalıydı. Derin bir nefes alarak elimi biraz daha arkama sakladım. Aradığı şey bu yüzüktü, değil mi? Az önce bana çarparak yanımdan geçen ve en son bu hamakta bulunan oydu. Ağır adımlarla bu tarafa gelirken kalbim biraz daha sıkıştı. Yürüyüp tam karşımda durduğunda ilk kez onunla göz göze geldik. İçimi delen bakışları gözlerimden sızıp ruhumu kuskuvrak yakalarken yerimde rahatsızca kıpırdandım.

Ben onun hakkında her şeyi bilirken o, belki de benim kim olduğumu bile bilmiyordu. Bakışlarının keskinliğinden ecel terleri dökmeye başladığım için yerimde biraz daha kıpırdandım. "Sorun nedir?" diye sordum fısıltıyla.

Gözleri etrafını taradığında kaybettiği yüzüğü kastederek, "Mevzu derin," dedi kısaca.

Boş bulunup, "Konu gözlerin," diyerek bir şarkının sözlerine atıfta bulundum. Arada çenemi tutamadığım anlar oluyordu.

Şarkı sözlerine değindiğimi anlamayarak kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Nesi varmış gözlerimin?"

"Fazla sinirli bakıyor."

Burnundan nefesini vererek başını usulca salladı. “Bir şey kaybettim.” Yeniden etrafına baktı. “Bir yüzük.” Durup gözlerini bana kenetlediğinde soluğum kesilmişti. “Buralarda bir yüzük kutusu gördün mü?”

Ever demek için dudaklarımı araladım ancak yüzüğün şu anda parmağımda olduğunu hatırlayınca sertçe yutkundum. Sevgilisine takmak istediği yüzük parmağımdaydı. Bu onu kızdırır mıydı? Duyduğuma göre sinirlenince öfkesine yenik düşüp korkunç şeyler yapabiliyordu. Kriz anında onun bile hatırlamadığı delice şeyler yaptığıyla ilgili çok şey duymuştum. Yıllardır Leyla adında bir kadınla birlikteydi. Belli ki artık ilişkilerine bir resmiyet kazandırmak istiyordu. Bu yüzük de onun içindi, ona evlenme teklifi edecekti.

Karşımda başka biri olsaydı merak edip denediğimi söyler, sonra yüzüğü kutusuna koyup ona verirdim. Ancak karşımda normal biri yoktu. Babamla birbirlerini bitirmeye ant içmiş bir akıl hastası vardı. Babamın ezelî düşmanlarından birinin yüzüğü parmağımdaydı. Ona belli etmeden yüzüğü çıkartıp kutusuna koymayı düşündüm ancak bunu da yapamazdım. Yüzük ve kutuyu saklayan elim sırtımın arkasında dururken yanımda duran elimde yakut sarkacım vardı.

Üstelik Gurur gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Onun bakışları altında yüzüğü çıkarmak için diğer elimi de sırtımın arkasına koyarsam hemen anlardı. “Şey... Yüzüğü buldum.” Ona ait bir yüzüğü ondan saklayacak değildim.

Yüzüğün bulunmasıyla rahat bir nefes alarak, “Nereyedur?” diye sordu.

Kısa bir anlığına yüzümde küçük bir tebessüm oluştu ancak onu kızdırmamak için gülümsememi hızla sildim. Az önce Karadeniz ağzıyla mı konuşmuştu? Ordulu olduğunu biliyordum. Ona bakmak için kendimi zorladım, karşısındaki kıvranımlarımı görüyordu. “Yüzüğün nerede olduğunu söylerim ama bana kızmayacaksınız.”

Omuzlarını dikleştirdiğinde hemen arkaya doğru birkaç adım attım. Beni korkuttuğunu görünce birkaç kez burnundan derin derin nefesler aldı. “Buna ben karar vereceğim. De bakayım bağa, yüzük nerededir?” Dudaklarım bir kez daha kıvrılmak için beni zorladı ancak bunu yapmadım. Konuşma şekli çok sempatikti.

Dudaklarımdaki bükülmeyi görünce daha ciddi görünmek için yalandan öksürerek boğazını temizledi. Daha sonra keskin bakışlarını bana dikti ve tok bir sesle aynı soruyu tekrarladı. “Yüzük nerede?” Karadeniz ağzıyla konuşmasını daha çok sevmiştim çünkü o zaman sesi bu kadar ciddi çıkmıyordu.

Kalbimin tam ortasına ince bir gerginlik yayılırken onun bakışlarını altında âdeta kıvranıyordum. "Bende."

Bana elini uzattı. "Ver o zaman."

"Arkanı dönerseniz veririm." O görmeden yüzüğü çıkarmanın tek yolu buydu.

Başını hafifçe eğerken tek kaşı usulca havalanmıştı. "Neden?"

Yanaklarım ısındığında bir an içime çektiğim hava yetersiz gelmeye başladı. "Yüzük şeyde..." Bu iki kelime dudaklarımdan çıktığı an cümlemin saçmalığıyla kısık bir sesle inledim. Daha biriyle nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum.

Gurur'un gözleri doğrudan göğüslerimi buldu. Salaş kazağın içinde belli belirsiz görünen göğüslerime birkaç saniye bakınca şalgam gibi kıpkırmızı oldum. Utanç içinde, "Orada değil," demeyi başardım. Kurduğum rezil cümle yüzünden yüzüğü göğüslerimin arasına sakladığımı düşünmüştü.

Yeşil gözlerinde garip bir ifade oluştu. "Tam olarak nerede?" diye sorken sesi iğneleyiciydi.

"Elimde."

Gözleri doğrudan yanımda duran elime kaydı. Sarkacın yakut taşı avucumdaydı ama parmaklarımin arasında sarkan gümüş zinciri görünüyordu. Merakla yüzüğünü sormasını bekliyordum ancak yeşilleri elimde oyalanırken, "O nedir?" diye sordu.

Karşısında bulunmaktan ecel terleri döktüğüm için elimi kaldırıp ona doğru uzattım. Titreyen parmaklarımı açıp avucumdakini gösterdim. "Sarkaç."

Beni şaşırtarak sarkacı aldı. Zincirinden tutup havaya kaldırdığında sarkaç onun yüzünün önünde sallanıyordu. Gözleri sarkacın sağa sola sallanan taşını takip ederken ilgisiz bir sesle konuştu. "Bu şey ne işe yarar?"

Yüzüğün olduğu elimi arkamda saklarken bir adım geriye çekilmiştim. Onunla aramda olan üç adım mesafe benim için yeterli değildi. Kalbimin çarpıntısına direnıp hızlanan nefesimi düzene koymaya çalıştım. "Sarkaç çoğunlukla enerjiyi dengelemekte kullanılır."

"Başka?"

"Farklı şeyler için kullananlar da var."

Elinde tuttuğu sarkaç hâlâ sağa sola sallanırken gözlerini gözlerime dikti. "O farklı şeyler nedir?" Kalbim kasıldı. Doğrudan bana bakması bile nabzımı hızlandırıyordu.

Pandül eğitimi¹ olan insanlar sarkacı birçok şekilde kullanıyordu. Bunun bazı metotları vardı. “Hipnozda falan kullananlar var.” Bir süre duraksadım. “Psikologlar ve falcılıkla ilgilenenler de kullanır. Mesela kum üzerinde sarkacı salladığınızda kumda çizdiği sembol kaderinizle ilgili olabilir.”

Gurur bir türlü göz kontağını kesmediği için onun karşısında ecel terleri döküyordum. İnsanlarla uzun süre göz göze gelen biri değildim. “Demek psikologlar da kullanır?” Yoğun bir klinik geçmişi olduğu için dudakları alayla kıvrıldı. “Ne için?” İşaret parmağıyla kendini gösterdiğinde benimle oyun oynar gibiydi. “Delileri tedavi etmek için mi?”

Nabzım boğazımda attı.

Köşeye sıkışmış hissettiğim için yanaklarımın içini ısırarak başımı iki yana salladım. “Öyle demek istemedim.”

Beni korkuttuğunu görüyordu, şaşırtıcı olansa bundan zevk almıyordu. Karşısındaki kıvranırlarımdan duyduğu rahatsızlığı gizlemeden bakıyordu. “Senin normalin mi bu yoksa bir delinin karşısında olmak mı seni ürkütüyor?” Şaşkın bir ifadeyle ona baktığımda dudağının kenarı büküldü. “Neden şaşırdın?” Sesi şimdi daha yumuşaktı. “Herkesin bana söylediği şeyi ben kendime söyleyemez miyim?” Kendisine deli demekten çekinmiyordu ama bundan hoşlanmıyordu da.

Haddimi aşarak, “Peki, öyle misiniz?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdığında gözlerinden ne düşündüğünü anlayamadığım bir belirsizlik geçti. “İlaçları kullanmadığım her an öyleyim.” Sesi bir çelik kadar sertti. “Sor hadi.” Tekrar gözlerini gözlerime dikti. “Bugün ilaçlarımı kullanıp kullanmadığımı merak ediyor olmalısın.” Bakışlarında delici bir parıltı vardı. “Yanılıyor muyum?”

Boğazımda bir yumru oluştuğunda nefes almakta bile güçlük çekiyordum. “Benim normalim bu.” Sorusunu es geçerek nefret edencesine kendimi gösterdim. “Karşımda sizin yerinize bir başkası olsaydı da yine böyle ezilip bükülecektim.” Nedendir bilmiyorum ama sanki beni bu denli korkutanın o olmadığını bilmek onu rahatlatacakmış gibi hissetmiştim.

Gözlerindeki belirsizlik yerini daha yumuşak bir ifadeye bırakmıştı. Bakışları omzumun arkasına kaydığında orada ne sakladığımı biliyormuş gibi ifadesi kinayeliydi. “Yüzüğü denedin, değil mi?” Bunu söylerken sesini daha dostane çıkarıp beni ürkütmemeye çalışmıştı. “Muhtemelen şu anda parmağında.” Arkama sakladığım kolumu işaret etti. “Bu yüzden elini gizliyorsun.”

¹ Sarkaç(pandül) kullanarak yapılan bir egzersiz yöntemidir. Bu egzersizlerin amacı kasları güçlendirmek, esnekliği artırmak ve dengeyi geliştirmektir. (Editör Notu)

Büyük bir suç işlemişim gibi utana sıkıla başımı salladım. Mahsun ve korku dolu gözlerle ona bakarken yanaktarımın içini dışlıyordum. "Bunun için zarar görür müyüm?"

Güldü ancak bu keyiften uzak bir gülüşü. "Meraklı bir kız çocuğunun takuğu bir yüzük için ona zarar verecek değilim." Sarkacımı bana uzattı. "Rahmetli annemin yüzüğü." Omuzlarımı kaldırıp indirdi. "İlk Leyla'nın parmağında görmek isterdim ama olan oldu artık."

Onun için özel olan bir şeyi ondan almanın pişmanlığını yaşadım. Şimdi bakışlarım suçluluk ve mahcubiyet doluydu. "Eğer arkanızı dönerseniz onu çıkartıp hızlıca kutusuna koyabilirim. Böylece annenizden sonra bu yüzüğü parmağında gördüğünüz ilk kadın Leyla Hanım..." demiştim ki hamağın bağlı olduğu ağaçtan bir kedi cıyaklayarak atlayınca irkilerek arkama döndüm. Küçük bir kedinin çıkardığı sestten bile ödüm kopmuştu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tam şuracıktı kalp krizi geçirebilirdim.

Onun beklenmedik yumuşak sesini duydum. "Sadece küçük bir kedi, sakın ol." Bu sefer de kalbim onun yüzünden korkuyla dolmuştu çünkü sesi hemen arkamdan gelmişti. Hızla ona döndüğümde aramızdaki mesafenin azaldığını gördüm. Bir gizemi andıran gözleri bana değil, yanımdaki elime bakıyordu. Başımı eğince midem kasıldı. Arkama sakladığım elim artık yanımda duruyordu.

Kendimi herbat hissetmişim, annesinden sonra bu yüzüğü parmağında gördüğü ilk kadın Leyla olmalıydı. Az önce bana iyi hissettiren yüzük, şimdi uğursuz bir şeye dönüşmüştü. Parmağımı sıkan, yakan ve kötü hissettiren lanetli bir şey... Elimi kaldırdığımda gözleri her hareketimi takip ediyordu. Yüzüğü çıkartırken beni izliyordu ve sarkacımı hâlâ elinde tutuyordu. Onu almam için uzattığında beni korkutan kedi yüzünden alamamıştım.

Bir an önce yüzüğü ona vermek istediğim için çıkarırken fazla aceleliydim. Üstelik titreyen ellerim de bana hiç yardımcı olmuyordu. Canımı yakarcasına yüzüğü zorlayınca, "Yavaş!" diyen sert sesiyle irkildim.

Bembeyaz olmuş bir suratla ona bakıp, "Özür dilerim," diye bir şeyler gevelediğimde kaşlarının kavisi belli belirsiz çatıldı.

Yüzüğe zarar veririm diye bana kızdığını düşünürken, "Alt tarafı bir yüzük," diyerek beni afallattı. "Çekiştirip durdukça o parmak ne oluyor, hiç düşünmüyorsun."

Kalbim hızlandı.

Bu sefer daha yavaş bir hareketle yüzüğü çıkartıp kutusuna koydum. Aynı anda elimiz havalanmıştı. Ben ona yüzüğü uzatırken o da bana sarkacımı uzatmıştı. Sanki karşı saflardaydık ve bir takas için orta alanda

buluşmuştuk. Trajik olansa ikisi de olmamızdı. Babamla birbirlerine ölümcül derecede düşmanlardı. Takas olayına gelirsek... O da sanırım şu anda yaptığımız şeydi. Ben onun elinden sarkacımı aldım, o da bendeki yüzüğünü. Hepsi bu kadardı.

Tek kelime etmedim.

O da etmedi.

Bana sırtını dönüp gitti.

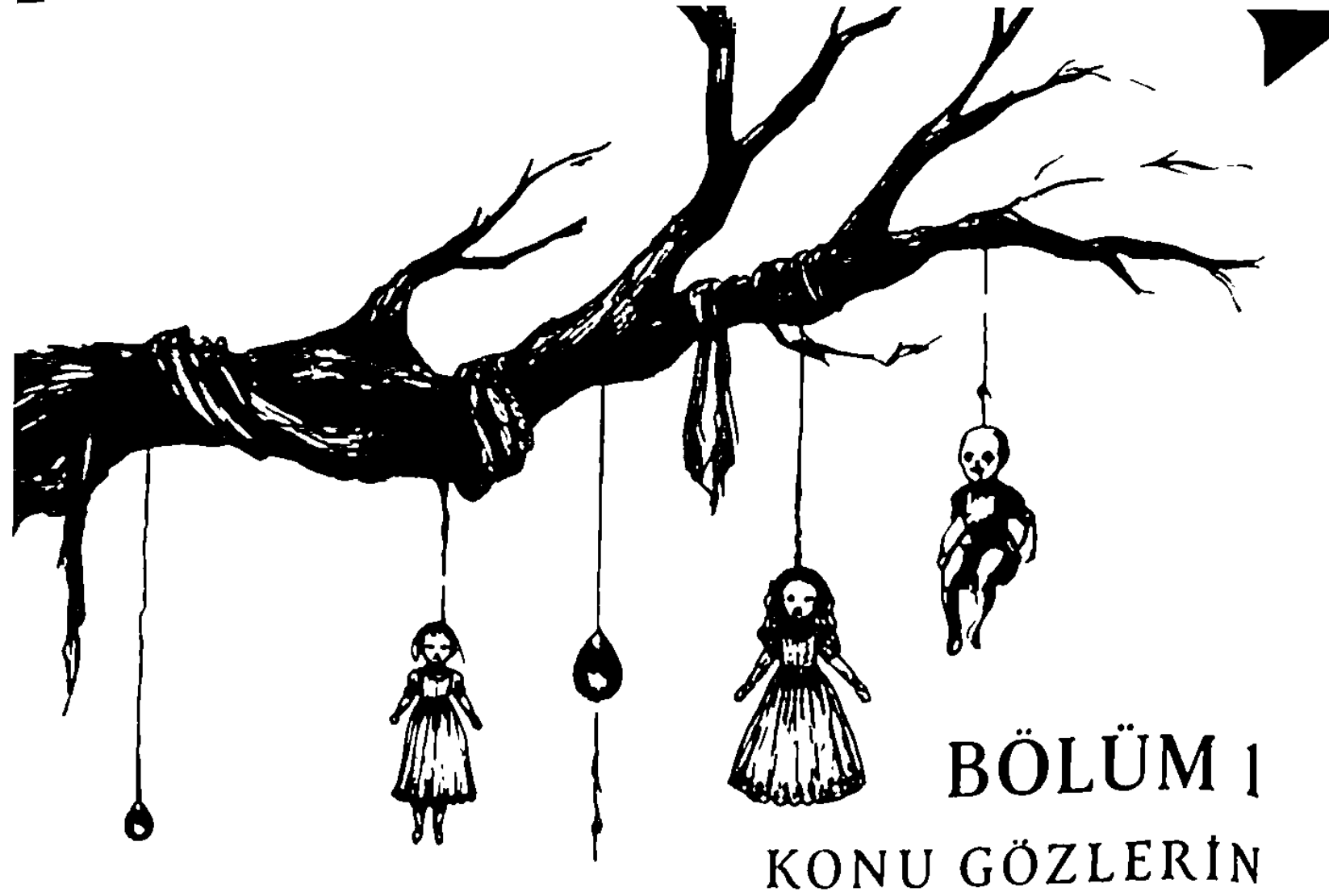
Bense bir süre onun arkasından baktım.

Hepsi bu kadar.

Gurur Kalender'le olan ilk karşılaşmamız tam olarak böyleydi. Ben onun kim olduğunu biliyordum, bildiğimi biliyordu. Ancak o merak edip bana kim olduğumu bile sormamıştı. Adımı dahi merak etmemişti. Bir deli fırtına gibi kısa bir anlığına bir köşkün arka bahçesine uğramış, benimle ayaküstü sohbet ederek gitmişti. Çok garipti. Bende bıraktığı etki de en az onun kadar garipti. Ne anlattıkları gibiydi ne de daha azıydı. Her şey fazla garip, fazla sıradan ve bir o kadar da sıra dışıydı.

Bu onu ilk görüşüm olmuştu ama son olmayacaktı. Bundan sonraki günlerde de karşılaşacaktık. Bazılarında farkımda bile olmayacaktı, bazılarında da doğrudan benimle konuşacaktı. Onun nişanında da bulunacaktım, nişanlısının cenazesinde de. Farklı yerlerde ve farklı zamanlarda karşılaşacaktık. Her defasında etrafımızdaki mekân, insanlar ve üzerimizdeki kıyafetler değişecekti. Ancak değişmeyen tek şey, tıpkı bu gece olduğu gibi kim olduğumu merak edip bana adımı sormayışıydı.

Doğrudan bana adımı sorduğunda ise hayatımdaki o üçüncü noktalardan biri olacaktı.

“**D**elilerin mazisi derin olur demişti annem. Sevince ölümüne severler, nefret edince de küllerine kadar yakarlar demişti. Onun elini tutana kadar ateşi bu kadar yakınımda hiç hissetmemiştim.”

12.04.2021

Babamda en nefret ettiğim şey yaptığı kirli işi dışarıda bırakmak yerine tüm hayatımıza taşmasıydı. Mafya demeyi kendilerine yakıştırmadıkları için babam dâhil hepsi bölge lideri ismiyle anılmayı tercih ediyordu. İnsanların onlara bölge lideri demesinin bir nedeni de İstanbul’un farklı noktalarında imparatorlukları olmasıydı. Her liderin İstanbul’da kendi bölgesi vardı. Kendilerine ait bölgelerin ticari hakları onlardaydı. Bahsettiğim ticaretse kanun dışı ve uygunsuz sayılacak her şeydi.

Onlar gibi olanlardan kimse onların bölgesinde bir mekân açamaz, gizlice mal sokamaz veya mekânlarına destursuz giremezdi. Bu adamlar yeraltının krallarıydı. Yanlarında bir ordu dolusu korumayla gezen, perde arkasında her türlü suçu işleyen tehlikeli insanlardı. Ne yazık ki babam da onlardan biriydi. Her ne kadar yanlış işlerin tehlikeli adamı olsa da babamdan nefret edemiyordum, en az annem kadar onu da seviyordum.

Babamda en sevdiğim şeylerden biri de neredeyse yıllardır sürdürdüğü bir alışkanlıktı. Ne zaman yemek için aynı masanın etrafında toplansak kendinden önce benim tabağımı doldururdu. Masanın en başına oturur, beni hep yanında oturtur ve ilk benim tabağımı doldururdu. Hangi yemekleri sevdiğimi çok iyi bildiği için genelde yiyeceğim şeyleri seçerdi.

“Al bakalım, Fara,” diyerek tabağı önüme koyunca gülümsedim. Babam bazen adımın bir harfini eksik söyleyerek onu kısaltırdı.

Tabii önceden daha farklı söylerdi. Dokuz yaşına kadar bazen adımın tersten okunuşunu söylediğini hatırlıyordum. O yıllarda bana Haraf dediği olurdu ama daha sonra ben çok değişmiştim, babam da adımlı tersten söylemeyi bırakmıştı. Bunu yapmak yerine arada Fara diyerek adımlı eksiltmeye başlamıştı. Sanki ben çok eksilmiştim ve babam da adımlı eksilterek bana bunu göstermeye çalışıyordu.

Seçil’in babası Kerim amca önüme konulan dolu tabağa baktı. “Onu çok şımartmıyor musun abi?” Babamın benim yerime tabağımı doldurmasından hiç hoşlanmıyordu. “Kocaman kız oldu, artık kendi yemeklerini alabilir.” Babamın akrabalarından hoşlanmıyordum ama en çok Seçil ve onun ailesinden hazzetmiyordum. Onlar için erkek çocukları daha değerliydi ve kız çocuğuna bu kadar yüz verilmemeliydi.

Babam benim için doldurduğu su bardağını önüme koyarken ihtiyatlı gözlerle kardeşine baktı. “Sen de kendi kızını şımart, Kerim.” Sakince konuşup ona Seçil’i gösterdi. “Bakarsın senden biraz ilgi görünce canımı sıkmayı bırakır.” Bu sözlerden sonra kimseden çıt çıkmadı. Babamın gerginliğe yol açan bakışları Seçil’in üzerinde oyalandıkça Seçil bakışlarını kaçırıp duruyordu. Kim bilir yine ne yapmıştı.

Kerim amcam ve ailesi babamın gölgesinde yaşayan sülükler oldukları için babam kesenin ağzını kapatırsa beş kuruşsuz kalırlardı. Amcam babamı kızdırmayı göze alacak biri değildi. Gri gözlerini hemen Seçil’e dikti. “Yine ne yaptın?” Bunu sorarken bakışları fazla deliceydi.

Seçil suspus olmuş bir hâlde yerine sindi. “Hiçbir şey yapmadım baba.” Sesi savunmacı ve kısıktı. “Amcamın neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Demek bilmiyorsun?” Babam yemeği bırakıp kahverengi gözlerini ona dikince Seçil yutkundu, bense yerimde rahatsızca kıpırdandım. Babam bu ses tonuyla konuşup ciddiyetle bakınca ister istemez tedirgin oluyordum.

Bakışlarıyla Seçil’i ürkütmeye devam ediyordu. “Farah’ın sarkacına dokunulmayacağını o kafan almıyor mu?” Kaskatı kesildim. Sarkacımı Seçil mi almıştı?

Sarkacım iki gündür ortalarda olmadığı için iki gecedir bir gram uyuyamamıştım. Biri onu benden çalmıştı. O olmadan uyuyamadığımı, ciddi bir uyku problemi yaşadığımı bu evde bilmeyen yoktu. Gözlerim uykusuzluktan kızarmıştı ve göz altlarımda şişkinlikler vardı. Babam bunun için beni birçok doktora götürmüş, benim için ülkenin her yerinden farklı bitkiler getirmişti. Uykumu getireceğini düşündüğü çaylar ve karışımlar bile yaptırmıştı ancak hiçbirinin faydası olmamıştı.

Ne gece ne de gündüz uyuyabiliyordum. O sarkaç beni uyutabilen tek şeydi. Daha önce de bir kez onu kaybetmiştim ve babam bana farklı sarkaçlar almıştı. Kendi yakut sarkacım dışındakiler beni uyutmayı başaramamıştı. Her defasında ilk günün uykusuzluğu beni serseme çevirirdi. İkinci günün uykusuzluğu şimdi olduğu gibi beni yorgun ve hâlsiz biri yapardı. Ancak üçüncü güne girdiğimde sinir ve halüsinasyonlarla dolu bir gün geçirirdim. Daha önce sarkacımı kaybettiğimde uykusuzluktan çıldırmak üzereydim. O hâlimi gören babam endişeden deliye dönmüştü.

Emrindeki tüm adamları oyun oynadığım o parka göndermiş ve sarkacımı bulmadan geri dönmemelerini söylemişti. Şans eseri kimse onu almadan babamın adamlarından biri bulmuştu. Sarkaç bulunduğu evdeki herkes rahat bir nefes almıştı çünkü sarkaç bulunmadıkça uykusuzluktan ağlayıp duracağımı biliyorlardı. Ben ağladıkça babam da bunun acısını evdekilerden çıkartıyordu. Bir tek konu ben olunca babam evde terör estirirdi.

İki günlük uykusuzluktan sonra tüm gün fazla hâlsiz olmam ve kızaran gözlerim babamın her şeyi anlamasını sağlamıştı. Sarkacın bende olmadığını anladığı için ters gözlerle Seçil'e bakıyordu. Seçil'in onu aldığını düşünüyorsa bunun için haklı bir sebebi olmalıydı. Seçil yaptığı şeyi haklı çıkarmak için kaşlarını çatı. "Onun iyiliği için bunu yaptım amca." Yalan söylerken yüzünde dramatik bir ifade vardı. "Farah artık küçük bir çocuk değil, nereye kadar bir sarkaca bağlı yaşayacak?"

Babamın çene kasları seğirdi. "Kızımı uyutmanın bir yolunu bilmiyorsan bir daha ona ait eşyalara elini sürme." Başını çevirip uykusuzluktan şişen gözlerime bakınca dişlerini sıkarak Seçil'e döndü. "Yemekten sonra sarkacı Farah'ın odasına geri bırak!"

Seçil irkilerek başını sallayınca rahat bir nefes almıştım. Benim Seçil gibi pahalı mücevherlerim yoktu. Aksesuar takmaktan hoşlanmadığım için sırf pahalı diye bir şeyler alıp odama koymazdım. Varsa yoksa bir sarkacım vardı ancak evdekileri ne zaman kızdırsam beni cezalandırmak için sarkacımı çağlıyorlardı.

Babamın ona kızması bile benim suçummuş gibi Seçil sinsi bakışlarını babama çıkardı. “Keşke senin onu düşündüğün gibi Farah da biraz seni düşünse amca,” diyerek yüzüne üzgün bir ifade kondurdu. “Farah gittiğimiz her davette oradakilere kendini Tozlu ailesinin hizmetçisi olarak tanıtıyor.” Babamın omuzları gerildiğinde şimdi yerine sinen bendim. Kuzenim kendini kurtarmak için beni satmıştı.

Ailemin bana olan ilgisini kışkandığı için değil, ailemizi düşünüyormuş gibi davranarak babamı manipüle etmeye başlamıştı. “Ailemizin bir parçası olmaktan utanıyormuş gibi insanlardan kim olduğunu saklıyor.” Tiyatro bölümünden mezun olmanın hakkını ustaca verip dudaklarını büktü. “Kim olduğu ortaya çıktığında insanlar Tozlu ailesi hakkında ne düşünür? Koskoca Ümit Tozlu’nun kızı hizmetçilik yapıyor demezler mi?”

Annesi hemen kızını destekleyerek, “Seçil hep ileri görüşlü biri olmuştur,” diye lafa atladı. Şişman göbeğini masanın altına zor sığdıran Nesibe yenge, annemin nefret ettiği bir elti olmanın hakkını iyi veriyordu.

Seçil’in açtığı yerden konuyu sürdürerek babamı bana karşı doldurmaya başlamıştı. Bunu yaparken babama değil, anneme bakıyordu. “Ay abla, sen de bu kıza hiç dur demiyorsun ki.” Beni göstererek anneme yüklenmeye başladı. “Her söylediğine evet dediğin için insan içine çıkınca nasıl davranacağını bilmiyor.”

En az babam kadar annemin de suratı değişmeye başlamıştı. Nesibe yenge bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Seçil her davette ona göz kulak olmak için ne çekiyor, bir bilsen. Bu nereye kadar böyle gidecek?” Mavi gözleri sinsice kısılrken yine eve nifak tohumları ekiyordu. “Kaç yaşına geldi, artık biraz örf âdet öğrenmeli.”

“Annem ve babam onu bu kadar şımarttıkça nasıl öğrenecek?” Hep olduğu gibi konu beni taşlamak olunca abim Caner de fırsatı kaçırmamıştı. “Farah Hanım’a bir şey söylemeye gelmiyor ki. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp hemen anne ve babama koştuğu için böyle oldu.” Son söyledikleri gözlerimi sızlattı. Eğer bana yaptıkları her şeyi koşarak anne ve babama anlatsaydım belki bugün böyle biri olmazdım. Caner’in bana attığı dayakların birini bile annem ve babam bilmiyordu.

Kerim amca da benden hoşlanmıyordu çünkü onun hakkı olan tüm serveti babamın bana, yani bir kıza bırakmasından korkuyordu. Yengem Nesibe ise anneme sataşmak için açığımı arayıp duruyordu. Kızları Seçil’in benden nefret etmesinin nedeni anne ve babamın beni sevdiği gibi kendi ailesi tarafından sevilmediğini düşünmesiydi. Abim Caner’in bana zorbalık

yapmasının nedenine gelirsek... Babamın başka bir kadından olan çocuğuydu.

Onun hak ettiği saygınlığı benim aldığımı düşünüp benden nefret ediyordu. Annesinin kuma olmasını kaldıramıyordu. Benden on yaş büyük olmasına rağmen Caner sorumsuz herifin tekiydi. Uyuşturucu ve alkolden tek bir gününü bile ayık geçirmiyordu. Evli olmasına rağmen her gününü farklı bir kadınla geçiren, kumar masalarında sabahlayan biriydi. Benden o kadar çok nefret ediyordu ki onun evde olduğu zamanlarda odamdan hiç çıkmıyordum.

Anne ve babamın olmadığı her yerde bana şiddet uygulamaktan çekinmiyordu. Caner abim benim en büyük kâbusumdu. Ona bakınca bile ondan korkuyordum. Belli ki birileri yine onu benzetmişti. Kahverengi saçlarının her bir tutamı dağılmıştı, üstelik alnında da yara bandı vardı. Ela gözlerine kan toplandığı için korkunç bakıyordu. Sağ gözünün altı yoğun bir darbeye kızardığı için büyük ihtimalle yarına moraracaktı.

Patlayan dudağından çenesine süzülen kanı silse de izi kalmıştı. Kravatı boynunda sarkıyor, beyaz gömleğinde yer yer kan görünüyordu. Yemek masasına oturmadan önce üzerini değiştirmeye bile zahmet etmemişti. Caner'i ilk kez birileri tarafından benzetilmiş bir hâlde görmüyordum, o hep eve böyle geliyordu. "Ne bakıyorsun dik dik?" deyince hemen başımı eğdim. Bana kızmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Abimin beni terslemesiyle yanımda oturan babamın vücudu gerilmişti. "Kuyruk acını kızdan çıkarma." Caner'in asla beni kardeşi olarak görmeyeceğini babam iyi biliyordu.

O yıllarda annem babamın ilk ve tek karısıydı. Evlendikten sonra ikisinin uzun süre çocuğu olmamıştı. Diyarbakır'daki aile büyüklerimiz çocuk konusunda ısrarlarını sürdürünce babam mecburen annemin üzerine kuma getirmek zorunda kalmıştı. Elmas anneden olan çocuğu Caner'di. Ancak babam Elmas anneyi hiç sevmemişti. Caner'i alıp Elmas anneyi Diyarbakır'da bırakması acımasızlıktı ama Elmas anne de buraya gelmeyi hiç istememişti.

Diyarbakır'daki konağımızın hanımağası olmakla daha çok ilgileniyordu. Annem buranın hanımıydı, Elmas anne de oranın. Açıkçası ikisinin yan yana gelmesini hiç istemiyordum çünkü annem ve Elmas anne ne zaman bir araya gelse kıyamet kopuyordu. Sadece bayramlarda ve özel günlerde bir araya geliyorlardı ancak bu olduğunda bile saklanacak yer arıyorduk.

Bir tek ben değil, öyle anlarda Caner bile kaçacak yer arıyordu çünkü Elmas anne çok adaletli bir kadındı. Ne zaman Caner'in bana kötü

davrandığını görse öz oğlunun canına okumaktan çekinmezdi. Kendi iyiliğim için bunu annemin yanında asla itiraf etmeyecektim ama Elmas anneyi seviyordum. Evli bir adamın kuması olmayı hiç istememişti ancak babamın teyze kızlarından biri olduğu için ailesi onu zorlamıştı.

Babamın İstanbullu bir kadınla evlenmesini sindiremeyen aile büyüklerimiz ikinci evliliğinin aileden biriyle olmasını uygun görmüşlerdi. Annemin kısır olduğuna çok emin olsalar da Caner on yaşlarına geldiğinde annem bana hamile kalarak herkese yanıldığını göstermişti. Bana bile birçok tedaviden sonra hamile kalabildiği için benden başka çocukları olmadı. Babamsa bir erkekten sonra kız çocuğunun yeterli olduğunu düşünüyordu.

Ailemizde bir tek babamın sadece iki çocuğu vardı. Kerim amcamın bile Seçil'den başka üç çocuğu daha vardı. En büyük oğlu Doğan abi arada sırada eve uğrardı ama abimin aksine sorumluluk sahibi ve iyi biriydi. Seçil ikinci çocuktı ve üçüncü çocukları Baran'ı geçen yıl bir araba kazasında kaybetmiştik. Seçil'den üç yaş küçük olan Aksa benim en sevdiklerimden biriydi. İki yıl önce evden kaçarak soyadını değiştirdiği için herkes tarafından dışlanmıştı.

İyi yönden bakarsak biriyle evlenerek soyadını değiştirmemişti. Amcam onu zorla evlendirmeye kalkışınca evden kaçıp mahkemeye başvurarak soyadını değiştirmişti. Bu Tozlu ailesine karşı yaptığı en büyük darbeydi. İki yıldır köşe bucak her yerde Aksa'yı arıyorlardı ama onu bulamıyorlardı. Aksa ona gizlice gönderdiğim paralarla farklı bir soyadı altında bizimkilerden saklanıyordu.

Babam bile ona çok kızgın olduğu için Aksa'ya gizlice para gönderdiğimi bilmiyordu. Aksa'yı bulurlarsa amcam gözünü bile kırpmadan onu öldürecekti. "Bakıyorum da konu Farah olunca herkesin dili pek uzuyor." Babam çatal ve bıçağı usulca masaya bırakıp başını kaldırdı. "Farah'ın tek kusuru asosyallığı. Peki, ya sizlerinki?"

Babam ailenin liderine yaraşır bir şekilde arkasına yaslanıp masadakilere sırasıyla baktı. "Yeterince Farah'ın kusurlarından bahsettik, biraz da sizden bahsedelim." Gözleri annemin yağ tulumu eltisini buldu. "Mesela sen, Nesibe?" diyerek kaşlarını yukarı kaldırdı. "Daha kaç ocağı kurutacaksın?" Yengemin gözlerinin içine bakarak konuşurken sesi buz gibiydi. "Çenen yüzünden kendi kızını evden kaçırdın, şimdi sıra benimkine mi geldi?"

Yengemin suratının rengi atınca babamın bakışları bir sonraki hedefini buldu. "Belki de biraz Caner'den bahsetmeliyiz?" Ellerini masada birleştirerek kahverengi gözlerini abimin hırçın gözlerine dikti. "Gerçi Caner hangi kusurunun hesabını verecek ki?" Bakışlarıyla abimi ezerken onu

küçümseyerek güldü. “İçki, kumar, kadın ve daha birçok şey...” Tiksineret yüzünü buruşturdu. “Oğlumda ne bok arasan var.” Abim ağzını açıp hiçbir şey diyemedi.

Babam sırasıyla masadakilere haddini bildirirken bu sefer hedefinde amcam vardı. “İşler nasıl gidiyor, Kerim? Geçen ay çok kârlı bir iş var diyerek benden yüklü miktarda para aldın ama bir daha o işin konusu açılmadı. Parayı almadan önce dilinden düşürmediğin şu işten bahsetmek istemisin?” Amcam bakışlarını kaçırınca o işi de batırdığını anladık. Sürekli yeni iş fırsatlarıyla babama geliyor, sırf bir baltaya sap olsun diye babam ona istediği parayı veriyordu. Ancak amcam her işi eline yüzüne bulaştırıyordu.

Ve son olarak babamın sert bakışları Seçil’i buldu. “Farah’ın arkasını toplamak veya ona göz kulak olmak sana kalmadı.” Masadaki eli yumruk olurken sert bakışlarıyla sinirini çok belli ediyordu. “Farah’a bir ders verilecekse annesiyle biz veririz. Kızım konusunda bir daha haddini sakın aşma.” Masadaki elini sıkırmaktan parmak boğumları beyazlaşmıştı. “Kendi kardeşine bile yapmadığın ahlalığı benim kızıma yaptığına kim inanır? Sarkaç Farah’a geri vermezsen sabah ilk uçakla Diyarbakır’a dönersin.”

Seçil hızla başını sallayarak ona itaat etti. İçindeki hasetliği gizlemeye çalışarak kendi anne ve babasına döndü. *Hiçbir zaman beni böyle savunmadınız*, dercesine ailesine baktıktan sonra masadan kalktı. “Ben doydum, size afiyet olsun.” Seçil gittikten sonra abim de bir bahaneyle masadan kalkmıştı. Daha sonra abimin karısı Yonca yenge, amcam ve Nesibe yengem de bir şeyler uydurarak gitti. Babam her birini laflarıyla doyurduğu için yemek yiyecek hâlde değillerdi.

Masada sadece annem ve babamla kalmıştım. Tüm bunlara ben sebep olduğum için sıra bana gelmiş gibi babamın gözleri beni bulunca ürktüm. “Baba,” diyerek hemen koluna yapıştım. “Bir daha yapmam, çok üzgünüm.”

Her defasında benim yüzümden evdekilerle sorun yaşadığı için keyifsiz bir sesle, “Yemeğini ye, Farah,” diyerek kolunu çekti. Ayağa kalkıp o da masadan ayrılınca nemli gözlerle arkasından baktım. Onu üzmemek istemiştim.

Babam gidince üzgün bakışlarımı anneme diktim. Sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi keyifli bir şekilde yemeğini yiyordu. “Anne üzgün hissediyorum.”

Çatalını brokoliye batırırken güldü. “Hissetmelisin de.”

Suratım asıldı. “Babamı gücendirdim.”

Rahatça omuzlarını silkti. “Bana bulaşmadığı sürece herkese ana avrat sövebilir.”

İğneleyici bir ifadeyle, “Ya anama da söverse?” diye sordum.

Güldü. “Sövmekten daha fazlasını yaptığı için gözlüklü bir ördeğimiz var.”

Bu kadının açık sözlülüğü karşısında yanaklarım ısınmaya başlamıştı. “Yani anama sövsün, öyle mi?”

“Sen de onun anasına söv, Farah. Beni savunman gerekiyor.”

“Babamın anasına mı söveyim?”

Gözlerini belertti. “Kendi anana mı sövdüreceksin? Bana sövdür diye mi seni doğurdum?”

“Ben kimseye sövmeyeceğim.”

Şiddetle karşı çıktı. “Hayır, birileri anneciğine söverse sen de onların annesine söveceksin.”

Hayretler içinde kalarak ona bakıyordum. “Konuyu yine nasıl kendine bağladın, aklım almıyor.”

“Hayatım, ben Demet Tozlu’yum,” diyerek göğsünü kabarttı. “Her konu bana bağlanmalı çünkü dünya benim etrafımda dönüyor.”

“Şu öz güvenine hayranım.”

Üzgünce dudaklarını büktü. “Sende olmadığı için ne yazık ki ben hayran olunacak bir şey göremiyorum.”

“Kalbimi kırıyorsun.”

“Nesibe’nin kaltak kızına gereken cevabı vermediğin her an benim de kalbim kırılıyor.”

“Anne!”

“Pekâlâ, Seçil sürtüğü.”

“Böyle deyince de çok çirkin! Hiç yakışıyor mu senin gibi klas bir kadına?”

“Seçil kaşarı nasıl?”

“Anne!”

“Hayatım, kaşarın daha altı yok ki ben ne yapayım,” deyince sinirden gülerek önüme döndüm.

Demet Tozlu insanı deli ederdi.

Çoğu zaman baba tarafındaki akrabalarımın hoşlanmazdım, büyük bir bölümü fazla ukala ve sinir bozucuydu. Bazıları kendi evlerinden bizim evimizde zaman geçirirdi ve Seçil de onlardan biriydi. Dün sarkacı verdikten sonra bu sabah babama gidip aramızdaki sorunu halletmek istediğini söylemişti. Babama şirinlik yapıp benimle kız kıza zaman geçirmek istediğini söylediğinde onunla gitmek istememiştim çünkü bunun altında bir şeytanlık olduğunu hissetmiştim.

Ancak babam onun tatlı sözlerine kanmış, annemse biraz dışarıda vakit geçirmemin beni sosyalleştireceğini düşünmüştü. Yanımıza birçok koruma vererek dışarı çıkmamıza izin verdiklerinde bir an gerçekten Seçil'in benimle vakit geçirmek istediğini düşünmüştüm. Ancak dün olanlardan sonra bana kızgın olduğundan günün yarısını bana eziyet etmekle geçirmişti. Sürekli alışveriş yapıp durdu ve her defasında korumaları dışarıda bıraktığı için paketlerini bana taşıttırdı.

Tabii tüm bu süre zarfında çenesini iki dakika kapatıp beni rencide etmeyi bırakmamıştı. *Tam bitti bu işkence artık eve döneceğiz* diye düşünmüşken bu sefer de farklı bir alışveriş merkezine girmişti. Bu yer Kalenderlere ait olduğu için açıkçası çok tedirgindim. İçeri girdiğimizden beri korkudan tir tir titriyordum. "Seçil abla, bu yer hasımlarımıza ait," derken elimde onun paketleri ve çantası vardı. Çantasına kadar her şeyi bana taşıtırıyordu. "Abla başımız belaya girmeden gidelim buradan."

"Bu kadar korkak olma, Farah." Önümde salına salına yürürken benim aksime çok rahattı. "Sen bir Kürt kızsın ama tüm genlerini sosyetik annenden almış gibisin. Biraz bizim tarafa çekseydin bu kadar korkak olmazdın. Uğrayıp bir şeyler aldık diye bizi dışarı atacak değiller ya. Aynı bana abla deyip durma, senden sadece üç yaş büyüğüm."

Nefesimi bıkkınlıkla verirken korkuyla etrafıma bakıyordum. Her an bir yerlerden Kalenderlerden biri çıkacak diye ödüm kopuyordu. Umarım babamın bundan haberi olmazdı. Yürüyen merdivenlerden çıkarken Seçil benden üç basamak yukarıda duruyordu. Bense ellerimdeki paketlerle üç adım arkasında onu takip ediyordum. Ne durumda olduğumu görmek için başını çevirip bana bakarken bir eli yine saçlarındaydı.

Seçil'in kendinde en sevdiği şey kızıl saçlarıydı, en nefret ettiği şeyse dağ gözleriydi. Ona göre tüm kızılar ya mavi gözlü olmalıydı ya da yeşil. Gözleri istediği renkte olmadığı için çoğu zaman yeşil veya mavi lens takardı. Tıpkı şu anda da gözlerinde mavi lens olduğu gibi göz rengi sık sık değişiyordu. "Duyduğuma göre üst katta çok güzel bir kuyumcu varmış." Bunları söylerken heyecanı gözlerine yansıyor. "Kıyafet sorununu hallettik, şimdi sıra mücevherlerde." Mücevherlere olan doyumsuzluğu sinir bozucuydu.

Yanaklarımın içini havayla doldurarak ona elimdeki paketleri gösterdim. “Tüm bunlar ne için?”

“Sen şaka mısın, Farah?” Gözlerini irileştirdiğinde bana dünyadaki en garip yaratılmışım gibi bakıyordu. “Yarın bölge liderlerinden Gurur Kalender’in nişanı var. Tozlu ailesiyle kanlı bıçaklı olabilirler ama Kalenderler bizi de nişana davet etti çünkü baban da bir bölge lideri. Oraya en güzel hâlimle gitmek istiyorum.” Tüm bu yaygaranın sebebi şimdi anlaşılmıştı.

Gurur’la olan o ilk karşılaşmamızdan sonraki günlerde de onu birkaç kez görmüştüm. Annemin beni zorla götürdüğü o birkaç davette Gurur ve Leyla da vardı. Her defasında insanlardan uzak bir yere saklandığım için ikisiyle aynı masada hiç bulunmamıştım. Katıldığım son davette merdivenleri çıkarken Gurur da iniyordu. Bir kez olsun bana bakmadan yanımdan geçerek aşağıya inmişti. Bir köşkün arka bahçesinde karşılaştığı o kız olduğumu hatırladığından bile emin değildim.

Bir üst kata çıktığımızda elimdeki paketlerle sızlanıp duruyordum. “Neden kimse sessiz sedasız bir şeyleri kutlamıyor veya nişanlanıp evlenmiyor ki? Cemiyetteki herkesin düğününe ve nişanına katılacak mıyız?” Babam keşke beni yurt dışına falan gönderse, o zaman tüm bu işkence biterdi. Anne ve babamı bu kadar çok sevmeseydim belki ben de Aksa gibi evden kaçıp onun yanına yerleşirdim. Kuzenim İsviçrelerde keyfine bakarken ben burada sürünüyordum.

“Şikâyet etmesi gereken son kişi bile değilsin, Farah.” Seçil bir hanımağa gibi önde yürürken annemin onun annesine yaptığı şeyi o da bana yapıyordu, beni sözleriyle eziyordu. “Sen yine eski püskü kıyafetler içinde bir yerlere saklanıp durursun. Senin yerine birilerinin Tozlu ailesinin itibarını koruması gerekiyor.” Tozlu ailesi için bir utanç kaynağı olduğumu daha iyi ifade edemezdi.

Kuzenim kuyumcuya girdiğinde ayaklarımı yere vura vura mecburen onu takip ettim. “Eve gidip seneye kadar odamdan hiç çıkmamayı istiyorum.” İzin verseler bunu yapardım. Kendimde bu potansiyeli görüyordum.

İçeri girdiğimizde gördüğüm kişilerle adımlarım yere çivilenmişti. Bugün içinde görmeyi asla beklemediğim ikiliye soluğumu tutarak bakıyordum. Gurur ve onunla aynı yaşta olan yeğeni Karun Kalender buradaydı. Vitrinin üzerine dizili olan mücevherlere bakarken ikisi de bize dönünce nabzım hızlanmıştı. Seçil bizi onlara ait bir yere getirmişken bu karşılaşma kaçınılmazdı. Seçil üç adım önümdeydi ama onlar Seçil’e fazladan bir saniye bile bakmadan doğrudan gözlerini bana dikmişlerdi.

İlk baktıkları kişi neden bendim ki?

Gurur'un üzerimdeki yeşil gözlerinden kaçmanın bir yolu yoktu. İle karşılaşmamızı saymazsak şu zamana kadar doğrudan bana hiç bakmamıştı. Bakmak şöyle dursun, benim farkımda bile olmamıştı. Şimdiyse gözlerini dikmiş, beni izliyordu. Yine üzerinde beyaz bir gömlek ve ütülü siyah pantolon vardı. Gömleğinin manşetlerini birkaç kere katladığından kalın bilekleri görünüyordu. Elinde kırmızı bir kadife kutu tuttuğu için neden burada olduğunu anlamıştım. Yarınki nişan için Leyla'ya hediye alacaktı.

Uzun süre ona bakmam yanlış anlaşılacağı için başımı çevirip Karun'a baktım. Karun ile göz göze gelince içim ürpermişti, bakışları buz gibiydi. Karun'un mavilerine bakan herkesin vücudunda bir ürperti oluştuğuna emindim, soğuk bakışlarıyla insanda üşüme hissi yaratıyordu. Gerçek anlamda bir buz kütesiydi. Etrafına yaydığı bu soğuk havadan en çok o nasi bini alıyormuş gibi yaz kış ceketini hiç çıkarmazdı.

Karun'u ceketsiz görebilen birilerinin olduğunu hiç sanmıyordum. Boğucu ve sıcak havalarda bile takım elbisesinin ceketi hep üstünde olurdu. Korku ve gerginlikten dilimi yutmuş bir hâlde ona bakıyordum. Ona baktıkça kadınlarla ne sorunu olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yaşlı genç her kadının hayalini süsleyen biriydi ama kimseyle ilgilenmiyordu. Masmavi gözleri şimdi olduğu gibi kolay kolay doğrudan birine bakmazdı. Karun Kalender'in mavileri çoğunlukla insanı üşütür, içini titretirdi.

Gür kumral saçlarının kendine has bir ışıltısı olduğu için mavi gözleriyle birleşince ortaya muazzam bir manzara çıkıyordu. Erkeksi yüz hatları ve sert bakışları ister istemez ona bakan herkese iç çektiriyordu. Kimin yanında dursa onu gölgesinde bırakacak kadar uzun ve heybetli bir vücudu vardı. Onunla yarışabilecek biri varsa o da Gurur'du. İkisinden hangisinin daha yakışıklı olduğunu kestirmek kolay değildi.

Gözlerim sık sık amca ve yeğen arasında gidip geliyor, Karadeniz erkeklerinin neden bu kadar büyüleyici olduğunu düşünüp duruyordum. Onlara bakan herkes kardeş olduklarını düşünürdü, kimsenin aklına amca ve yeğen oldukları gelmezdi. Oysaki Karun amcasından beş ay büyüktü. İkisini yan yana görünce Seçil bile onların büyüüne kapılıp, "Merhaba," dedi gereksiz bir samimiyetle. "Kırk yıl düşünsem sizinle burada karşılaşacağım aklıma gelmezdi." Gözlerinin içi parıldayarak gülümsedi. "Ne güzel bir tesadüf."

Eğer Seçil'in yıllardır birine platonik bir şekilde âşık olduğunu bilmeseydim bu karşılaşmayı planladığını düşünürdüm çünkü onları burada gördüğüne hiç şaşmamıştı. Uzun yıllardır sırılsıklam âşık olduğu ve hepimizden sır gibi sakladığı biri vardı. Sırf onun için kapıya gelen tüm taleplerini reddediyordu. O kişiyi umutsuzca severken Kalenderlerle bir işi

olmazdı. Gerçi olsa bile babam ve amcam buna izin vermezdi. Kalenderlerle aynı havayı solumamızdan bile hoşlanmazlardı.

İkisi de Seçil'in Ümit Tozlu'nun yeğeni olduğunu biliyor olmalı ki ona başıyla küçük bir selam verdiler. Bunu yaparken yakışıklı suratları ifadesizdi. Onlara ait bir yerde olduğumuz için bizi yaka paça dışarı attıracaklarını düşünürken Karun, "Nejat," diyerek onların önünde eğilip bükülen adama döndü. "Hanımları bekletmeyelim," dedi kibar ve hissiz bir sesle. "Önce onlarla ilgilen, bizim acelemiz yok."

Burayı işleten adam hemen yanımıza gelip büyük bir saygıyla ellerini önünde birleştirdi. "Hoş geldiniz." Bizi gayet iyi karşılamıştı, bunda Karun'un etkisi de büyüktü. "Buyurun, şöyle geçin." Bize köşedeki koltukları işaret ederken, "Nasıl bir şey bakmıştınız?" diye sordu. Son sözlerini söylerken gözleri bende durunca Seçil, "O bir şey bakmayacak," dedi şımarık ve biraz da cilveli bir sesle. "Ben kendime birkaç şey bakacaktım."

"O neden bakmıyor?" Gurur'un sesini duyunca başımı hızla kaldırdım. Soru sorduğu kişi Seçil'di ancak cevap beklediği kişi bendim.

Yeşil hareleri baştan ayağa beni süzmeye başlayınca yerimde rahatsızca kıpırdandım. Bir kalemle gelişigüzel tutturdüğüm saçlarıma baktıkça gerginliğim biraz daha artıyordu. Siyah çerçeveli gözlüklerime bile düz gözlerle bakmıştı. Makyajın emaresi olmayan yüzümde oyalanan bakışları tedirgin olmama neden oluyordu. Üzerimdeki beyaz tişörte, siyah yün hırkaya ve dar pantolonuma hissiz gözlerle baktı.

Önü açık hırkam bile dizlerimin hizasındaydı, dar pantolon giyince kalçamın şekli görünsün istemezdim. Son olarak gözleri ellerimdeki torbalarda oyalandı. Daha sonra bakışlarını hafifçe yukarı kaldırdı ve gözlerini gözlerime kenetledi. Bakışlarının bende yarattığı tedirginlik gözlerime yansımış olmalı ki, "Sorun nedir?" diye sordu düz bir sesle.

Burada olmaktan ne denli rahatsız olduğumu gizlemeden bakışlarımı kaçırdım. "Mevzu derin."

Gurur'un soğuk gözlerinde küçük bir kırılma yaşandı. Yeşillerinin ardından iç ısıtan muzır bir ifade oluştuğunda kalbim hızlanmıştı. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında bir önceki sözlerime atıfta bulunarak, "Konu gözlerin," dedi oyunbaz bir sesle. Nefes alamadım.

Beni hatırlıyordu.

Onun karşısında bulunmanın heyecanını yaşarken derimin altı ısınmaya başlamıştı. Cesaretimi topladım ve daha önce onun yaptığı gibi kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. "Nesi varmış gözlerimin?" İlk karşılaşmamızda bunu soran oydu.

Karun ve Seçil aramızdaki ilginç diyalogu izlerken Gurur geniş omuzlarını kaldırıp indirdi. "Fazla ürkek bakıyor."

Dudaklarımı sarkıtarak bir kez daha gözlerimi onun bakışlarından kaçırdım. "Belki de yorgunluktan size öyle geliyordur." Bunları söylerken bakışlarım o kadar kısık ve çekingendi ki sanki kelimeler ağzımdan kerpetenler çıkıyordu. Utana sıkıla ellerimdeki ağır torbaları işaret ettim. "Bunları taşımaktan kollarım birazcık ağrıdı."

Umurunda olmayacağına çok emindim ama Gurur beni şaşırtarak yanıma geldi. Seçil'i hayretler içinde bırakarak elimdeki tüm paketleri almıştı. Bunu yapmasını beklemediğim için donup kaldım. "Bunları neden taşıyorsun?" Bu soruyu sorduğunda karşımda olmasının heyecanı ve bana yardım etmesinin şaşkınlığını yaşıyordum.

"Benim işim bu," dedim aptal gibi. "Seçil Hanım'ın hizmetçisiyim." Kuzenimin beni köle gibi çalıştırdığını itiraf etmek yerine böyle bir yalan söylemeyi uygun görmüştüm.

Ona hizmetçi olduğumu söylediğim an Karun ile göz göze geldiler. İkisinin bakışları kesiştiğinde sanki gözleriyle konuşuyorlardı. Onların bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler vardı. Daha sonra Gurur bana döndüğünde gözlerinde apaçık bir alay belirdi. "Demek Seçil Hanım'ın hizmetçisisin?"

Ellerindeki alışveriş torbalarını bir kenara bırakıp yönünü Seçil'e çevirdi. Seçil'in hızlanan kalbini duyduğuma neredeyse yemin edebilirdim. "Sen ne alacağına karar verene kadar hizmetçini ödünç almamın sakıncası var mı?" Şaşkınlıktan gözlerimi kocaman açtığımda Seçil'in yüzünde hülyalı bir ifade oluştu. Gurur'un ona bakıp onunla konuşması bile tarihi bir olaymış gibi davranması benim hayal ürünü olamazdı. Bu bakışlar da neyin nesiydi? Yıllardır platonîği olduğu o adamı iki dakikada unutmuş muydu?

"Tabii," derken heyecanı sesine yansıyor. "Sen nasıl istersen." Bir dakika, ne? Sen nasıl istersen mi? İki dakikada beni satmış olmazdı. Onu babama söyleyecektim!

Hayır, söylemeyecektim çünkü bunu yaparsam o da babama yine kendimi bir hizmetçi olarak tanıttığımı söylerdi. Suratım artık ne hâldeyse Gurur ve Karun bana baktıkça gülmemeye çalışıyordu. Oldukça eğlendiklerini söyleyebilirdim. Gurur'un yeşilleri alaycılığıyla beni ürkütürken kapıyı işaret etti. "Bir alt katta yiyecek ve içeceklerin olduğu dükkânlar var. Bana yiyecek bir şeyler getirir misin?"

"Hayır."

“Bana yiyecek bir şeyler getir.”

“Tamam.” Kabul ettiğimi fark edince ağzım bir karış açıldı. “Ben mi getireyim?”

“Ben mi getireyim?” Hınzır gözlerle bakarken işaret parmağının ucunu bana doğrulttu. “Hizmetçi olan sensin, ben değil.”

“Ama şey...”

“Ben de yiyecek bir şeyler alırım.” Karun gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu. “Sıcak olsun.”

Yutkundum. “Onu da mı ben getireyim?”

Gurur’un gözleri keyifli bir şekilde bakarken dudaklarında pis bir sırıtış vardı. “Midemiz kazındı, ikimize de bir şeyler getir.” Cüzdanını çıkartıp avucuma biraz para tutuşturmasına hayret etmiştim. “Yetmezse söyle.”

Başımı eğip elime tutuşturduğu paraya baktım. Şoke olmuş gibi bir paraya bakıyordum bir de ona. Avucumda bir sürü kâğıt para vardı. “B-bunlar fazla değil mi?”

Sanki tek sorunum buymuş gibi bunu sormam yok mu!

“Kalanı bahşiş.” Beni utandırmaktan zevk alıyormuş gibi saçımı tutan kalemi işaret etti. “Belki kendine yenisini alırsın.” Omurgama soğuk bir his yayıldığında başını hafifçe eğerek gözlerime baktı. “Ucunu kemirmediğin bir kalem alabilirsin mesela.” Eğer ondan bu kadar korkmasaydım belki ona ters bir cevap verebilirdim.

Ona bakarken düzensiz nefesim kulağımda uğulduyordu. Ters bir şey söyleyip de bana bulaşmasını istemediğim için elimdeki paraları sıkarak yürüdüm. Gözlerinin önünde paraları cam vitrinin üzerine bırakıp tek kelime etmeden dışarı çıkmıştım. Somurtarak yürüyen merdivene ilerlerken neredeyse ağlayacaktım. “Birinin hizmetçi olduğunu öğrenince kim onu hemen çalıştırmaya kalkışır ki?”

Aşağıya inip iki pizza alarak yukarı çıktım. İçeri girdiğimde Gurur kuyumcudaki koltuklardan birinde oturuyor, elindeki telefonla bir şeyler yapıyordu. Karun ise sırf bir şeylerle meşgul olduğunu göstermek için bulduğu bir kataloğu karıştırıyordu. İkisinin bir şeylerle ilgileniyormuş gibi görünmesinin tek nedeni Seçil’di. Kuyumcуда çalışan adam Seçil’e mücevherler gösterdikçe Seçil, “Ay bilemedim ki,” diyerek Gurur ve Karun’a dönüyor, onların fikrini almaya çalışıyordu. Ancak ikisi de onu görmezden gelmenin bir yolunu bulmuşa benziyordu.

Elimdeki pizza paketleriyle içeri girdiğimde ikisinin de bakışları anında beni bulmuştu. Pizza paketlerine bakınca yakışıklı suratlarında gözle

görülür bir memnuniyetsizlik oluştu. Karun yüzünü buruşturmamaya çalışarak, "Ben pizza sevmem, küçük ördek," deyince kaskatı kesildim. Bir tek annem ve babam bana ördek derdi. Kim olduğumu bilmeyen birinin söylediği bu hitap şekli tesadüf olamazdı. Olamaz, kimin kızı olduğumu biliyorlar mıydı?

Sertçe yutkundüğümde Gurur sakince ona bakıp küçük bir uyarıda bulundu. "Herkes ördek demeyi bırakmalısın." Omuzlarım gevşediğinde rahat bir nefes almıştım. Sanırım Karun'un ördek dediği ilk kişi ben değildim. Bu da kim olduğumu bilmediklerini gösteriyordu. Gurur bir süre yüzümü inceleyip sırttı. "Her ne kadar bir ördeğe benziyor olsa da."

Neden alınganlık yaptığımı bile bilmiyordum ama suratım asıldı. "Çirkin bir ördek mi?"

Gurur gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Çirkin olmanın yakınında bile değilsin." Kalbim şiddetle hızlandı. Öylesine söylediği şeyler kalbimin atışını değiştirmeye yetmişti.

Gurur elimde tuttuğum paketleri işaret ederek, "Ben de pizza sevmem," diyerek telefonu cebine koydu. "Başka şeyler getir."

"Şey... Ne istediğinizi söylerseniz işimi kolaylaştırırsınız."

Karun ellerini pantolonunun ceplerine koyarak bana yan bir bakış attı. "Bunu neden yapalım? Senin işin bizim gibi piçleri memnun etmek değil mi? Hizmetçiler böyle yapar ve hepsi bunu bilir." Kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Yoksa bir hizmetçi değil misin?"

Taş kesildiğimde Gurur'un bakışlarında tehlikeli bir parıltı geçmişti. "Öyle olmasa neden bize yalan söylesin ki?" Gözlerini gözlerime dikerek korkudan nefesimi kesti. "Herkes bize yalan söylenilmeyeceğini iyi bilir." Ecel terleri döktüm.

Hemen onlara sırtımı dönüp aceleyle kapıya yürüdüm. "Ben yemeklerinizi getireyim." Pizza paketlerini oraya bırakıp kaçarcasına dışarı çıkmıştım. Başıma nasıl bir bela aldığımı hiç bilmiyordum. Umarım bu işkence bir an önce son bulurdu.

Bir Saat Sonra

"Onları babama söyleyeceğim!" Elimdeki paketlerle kuyumcuya doğru yürürken gördüğüm işkence yüzünden ağlamak üzereydim. Amca ve yeğen bir saattir beni köle gibi çalıştırıyorlardı.

Yemek olarak ne istediklerini bir türlü söylemedikleri için onlara ne getirsem beğenmiyorlardı. Kaç kez aşağı inip yukarı çıktım, hiç bilmiyordum. Koskoca adamlar işi gücü bırakmış, benimle uğraşıyorlardı. Seçil ise onlarla aynı havayı solumaktan bile büyük bir haz aldığı için hâlâ ne alacağına karar verememişti. İsteddiği mücevheri alsa buradan çekip gidecektik ama kuzenim bir türlü bir şeyler seçmiyordu.

Elimdeki poşetlerle içeri girdiğimde ikisi de Seçil'den kurtulmak ister gibi yine telefon ve katalogla ilgileniyordu. Ancak beni gördükleri an ellerindekileri hemen bırakınca bu, Seçil'in kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Onunla konuşmaktansa benimle uğraşmayı daha çok sevmiş gibi görünüyorlardı. Onlara elimdeki poşetleri gösterdim. "Menüdeki son şey bunlar."

"Ben onu yemem," dedi Gurur.

"Ben de yemem," diye ekledi Karun.

Afallayarak ikisine bakmaya başladım. "Ama daha ne aldığımı duymadınız."

Gurur'un gözlerinden insanın içini ısıtan muzır bir ifade geçti. "Sen bu yemek işini doğru şekilde yapamıyorsun. Bari bize iki çay getir."

Karun başını omzuna doğru eğerek onu onayladı. "Çayım iki şekerli olsun." Bendeki nasıl bir sabırsa bir türlü isyan edemiyordum.

Omuzlarım düştüğünde yorgunluktan sızlanarak, "Ama abi..." demiştim ki Karun inadından taviz vermeyerek, "İki şekerli dedim, küçük ördek," deyince somurtarak başımı salladım. Bunların Laz inadından bıkmıştım.

Gurur arkasına yaslanarak kolunu dinlendirmek için koltuğun kenarına koydu. "Benimki tek şekerli."

Suratım düşerek ona da başımı salladığımda alaycı gözlerle baktı. "Bana da abi demek yok mu?"

Düşüncesi bile oldukça rahatsız ediciydi. "Babamın oğlu değilsin, niye abi diyeyim?" Ağzımdan kaçırdıklarımla hemen dilimi ısırđım. Bazen kontrolüm dışı saçmaladığım oluyordu.

Gurur oturduğu yerde dikleşerek dikkatli gözlerle bana bakınca bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorladım. Gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadan başıyla Karun'u gösterdi. "O senin babanın oğlu mu?"

"Değil," diye fısıldadım.

Son derece sakın bir sesle, "O zaman neden ona abi diyorsun da bana demiyorsun?" diye sordu.

Dürüstçe cevap verdim. “O daha çok abi hissiyatı veriyor.” Bunları söyledikten sonra Gurur’a sırtımı dönüp kapıya yürüdüm. Bu konuda beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeden aceleyle dışarı çıktım.

Aşağıya inip çay almak için sıraya girdim. Burada kahve satıyorlarsa çay da olmalıydı. Düşündüğümünden daha uzun bir kuyruk vardı. Nefesimi bıkınlıkla verip sıranın bana ne zaman geleceğini düşünüyordum. Sırayı beklerken burnuma gelen alkol kokusuyla başımı çevirip arkamı kontrol ettim. İri yarı bir adamın arkamda sıraya girdiğini görünce tedirgin olmuştum. Adam benim iki katımdı. Ona bakıp durmam yanlış anlaşılacağı için hemen önüme döndüm.

Sanırım hafiften sarhoştı. Gündüz vakti içen tek kişinin abim Caner olduğunu düşünürdüm. Bir an önce sıranın bana gelmesini beklerken ensemdede o adamın nefesini hissedince irkilerek arkamı döndüm. Gri gözleri fazlasıyla sarhoş bakarken dudaklarında pişkin bir sırıtma vardı. “Önüme dön, yavrum.” Sesindeki gereksiz samimiyet korkudan soluğumu kesmişti. Üstelik bana önüme dönmemi söylerken nefesini yüzüme üflemişti.

Endişeli bir şekilde öndeki kişiye biraz daha yaklaştım fakat arkamdaki adam da bana yaklaştı. Vücudunu hemen arkamda hissedeceğim kadar çok yaklaşıyordu. Onu bu denli cesaretlendiren şey korkaklığım mıydı yoksa ona ters bir cevap vermemem mi? Elini belimde hissedince neredeyse çığlık atacaktım. Arkadan bana biraz daha yaklaşarak, “Şşş,” dedi gevşek bir sesle. “Alt tarafı belini tuttuk, ne korkuyorsun? Kahveler benden olsun, sen masaya geç.”

Belimdeki elini iterek ona döndüm. “Benden uzak durun.”

Korkudan sesim o kadar kısık ve zavallı çıkıyordu ki bu onu daha fazla cesaretlendirdi. Ağzını gere gere, “Sadece kahve içelim dedik, bu kadar ezik olma,” dediğinde şoke oldum. Beni taciz eden o değilmiş gibi davranıyordu.

Hemen sıradan çıkıp koşarak buradan uzaklaştım. Yürüyen merdivene bindiğimde peşimden geliyor mu diye sık sık arkamı kontrol ediyordum. O kadar çok korkmuştum ki elinin temasını belimde hissettikçe ağladığımın farkında bile değildim. Orada yaptığı şey iğrençti ama ben ona sesimi yükseltememiştim. Yetersizliğim yüzünden sinirden ağlayarak yukanıktım. Kendimden nefret ediyordum. Biraz herkes gibi olabilseydim belki kaçmak yerine ona haddini bildirebilirdim.

Seçil’in olduğu kuyumcuya doğru yürürken aceleyle gözlerimdeki yaş sildim. Gözlüğümü yeniden takarken bile ellerim titriyordu. Gündüz vakti ulu orta bir yerde tacize uğramıştım. İçeri girmeden önce birkaç kez derin nefesler alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Kuyumcudan içeri adımımı

attım ama içeri girmek yerine kapının önünde dikildim. Seçil bazı setlere bakıp Gurur ve Karun'a fikrini sorarken ikisi de bıkkın gözlerle ona bakıyordu.

Gurur yüzündeki sıkılmış ifadeyi gizlemek için başını çevirince beni gördü. Gözle görülür bir şekilde yüzündeki sikkın ifade dağılmıştı. Sanki asıl eğlencesini bulmuş gibiydi. "Çayım nerede?" demişti ki gözleri gözlerimi bulunca eğlenmiş ifadesi kayboldu. Bir anda ciddileşti. "Ağladın mı sen?"

Bana doğru bir adım atınca hemen arkaya çekildim. Bunu görünce Gurur durdu, Karun yürüyüp onun yanındaki yerini aldı. Şimdi ikisi de son derece ciddi bir şekilde kızaran gözlerime bakıyordu. Bir terslik olduğunu hemen anlamışlardı. Onların bakışlarından kurtulmak için yalvaran gözlerle Seçil'e döndüm. "Eve gidelim." Aşağıda olanları hatırladıkça her an tekrar ağlayabilirdim. "Artık eve gitmek istiyorum."

"Siktir et evi, önce soruma cevap ver." Gurur buz gibi gözlerle beni indirirken oldukça ciddi görünüyordu. "Kim ağlattı seni?"

Bunun cevabını almadıkça gitmeme izin vermeyecekti. Bunu bakışlarıyla fazla belli ediyordu. Önümde birleştirdiğim ellerimin tırnaklarıyla oynarken gözlerimin ardı sızladı. Tüm bunlar kuzenim Seçil yüzünden başıma gelmişti. Beni zorla evden çıkartıp buraya getirmeseydi bunlar yaşanmazdı. "İçecekler için sıraya girmiştin."

Karun sabırsızca, "Eee?" diye sordu.

"Arkamda bir adam durdu." Bunu söylerken bile sesim kısık ve utanç içinde çıkmıştı.

Gurur'un çenesi kasıldı. "Bir şey mi yaptı sana?"

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Arkadan belimi tuttu."

Gurur yanındaki elini sıkarken bakışlarında delici bir ifade geçmişti. "Belini mi tuttu?" Artık ürkütücü bakacak kadar ciddileşmişti. "Neden?" İnsanın nefesini kesiyordu.

"Bilmiyorum." O adamın aklından geçenleri bilemezdim. "Sadece belimi tutmakla kalmadı." Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmez bir hâlde burunumu çektim. "Yüzüme üfledi."

Karun'un omuzları gerildi. En az amcası kadar sinirlenmiş görünüyordu. "Sebebi?" diye sorduğunda şaşırmadığımı söyleyemezdim. Kalender erkekleri hiç de bize anlatıldığı gibi değildi. Onlar sanki kötü değildi.

Gurur asabiyet içinde ona bakarak, "Sebebi belli değil mi?" diye onu tersledi. Şakaklarındaki damarlar belirginleştğinde dişlerini sıkarak bana dönmüştü. Gurur'un bakışlarından kaçmanın bir yolu yoktu. Beni çağırmak için aşağıya gönderirken ağlayarak geri dönmemi beklemiyordu. Aslında bu olanlarda onun da suçu vardı. Hizmetçiyim dedim diye beni çalıştırmak zorunda değildi.

Bana böyle baktıkça bu olanların suçlusu benmişim gibi bir yerlere saklanma ihtiyacı hissediyordum. Gözlerini gözlerime dikerek içimi ürpertti. "Başka ne yaptı o siktiğim piçi?" Sesi bir katliamın hemen öncesini hissettiriyordu.

Kontrol edemediğim birkaç damla yaş daha kirpiklerimin arasından süzüldü. "Masaya geç dedi bana."

"Hangi masaya?"

Daha fazla dayanamayıp, "Bilmiyorum," diye ağlamaya başladım. "Orada bir sürü masa vardı." O esnada bana hangi masayı işaret ettiğini anlayacak durumda değildim. Ayrıca konumuz masa da değildi. Az önce biri beni taciz etmişti.

İfadesi sertleştğinde dişlerini gıcırdatacak kadar sıkıyordu. "Sonra ne oldu?"

Ağlayarak burnumu sesli bir şekilde çektim. "Ezik dedi bana."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bir de ezik dedi sana?"

Dışarıdan bakıldığında muhtemelen kötü arkadaşını babasına şikâyet eden çocuklar gibi görünüyordum ama o da babam gibi davranıyordu. "Sadece ezik de demedi." Artık konuşmakta güçlük çekiyordum. "Yavrum da dedi bana."

Çenesinde bir kas seğirmişti. "Başka?"

"Beni korkuttu, sonra da ağlattı."

Gurur, kan beynine sıçramış gibi kaşlarını çatmıştı. Boğazından hırlamayı andıran bir ses çıkartırken bana doğru yürüdü. "Bir de beni ağlatsın bakalım!" Yanıma gelip kolumu tuttu. "Yürü, bana o siktiğim piçini göstereceksin!"

Kolumdan tutarak beni dışarı çıkartırken adımları fazla sabırsız ve hızlıydı. Ne için sabırsızlandığını bilmek bile kanımı donduruyordu. O adamın canına okuyacaktı. Beni yürümeye zorlarken çatık kaşlarla kısa bir an bana baktı. Bakışları değdiği her yerde büyük bir kaos yaratabilirdi. "O piç tüm bunları yaparken sen ne yaptın?"

Adımlarımı ona uydurmaya çalışırken somurttum. "Gelip size söyledim."

“Öncesunde ne yaptun ula!” Sinirlenince şivesi değişiyordu.

“Kime?”

“O evveluyatuni siktiğum kansizuna!”

“Ondan korkmak dışında ona bir şey yapıp yapmadığımı mı soruyorsunuz?”

“Ben aldum cevabumi, kapataysun çenenu!”

“*Benden uzak durun* dedim, o sayılır mı?”

“Durdu mu?”

“Hayır.”

“Demek ki sayılmayı!”

Konuşma şekli çok tatlıydı.

Aşağıya inerken Karun ve Seçil de peşimizden geliyordu. Az önce tacize uğradığım yere onları getirdiğimde Gurur, gömleğinin kollarını bir kat daha katlayarak bana döndü. “Hangisi?”

Sıradakileri kontrol edince o iri adamı sıranın en önünde buldum. Ben yukarı çıkıp derdimi anlatana kadar sıra ona gelmişti. Onu gösterip, “Oradaki,” dediğim an Gurur yerinden fırlamıştı. Adama yaklaşıp ensesini kavradığı gibi suratını tezgâha çarptı. Sıradaki herkes bağırarak geriye kaçarken Karun’un kıvrılan dudaklarını gördüm. Kendinden beş ay küçük amcasını izlerken sıırttı. “Tam da bugünün sıkıcı geçtiğini düşünmeye başlamıştım.” Eğleniyor muydu?

Gurur tezgâha çarparak burnunu kanattığı adamı yere savurmuştu. Tacizci sapığa olan bakışları aşağılayıcı ve tiksinti doluydu. “Kalk lan ayağa!” Yüzündeki her kas seğirirken avıyla oynamak isteyen delici bir yanı ortaya çıkmıştı. “Kızı ağlatmasını biliyorsun ya, bir de beni ağlat bakalım!”

Adam neye uğradığını anlamazken küfürle karışık, “Senin derdin ne!” diye bağıırıp ayağa kalktı. Yanındaki sandalyeyi kaptığı gibi Gurur’un üzerine yürüdü. Ancak daha ona yaklaşmadan Gurur adamın kaburgalarına sert bir tekme atarak onu tekrar yere düşürmüştü.

Yerinden hiç kıpırdamadan buz gibi gözlerle adamı izlerken, “Kalk!” dedi bir kez daha. “Ben oraya gelirsem senin için çok daha kötüsü olacak.”

Adam ağzından tükürükler saçarak ayağa kalkıp onun üzerine yürüdü. Yumruğunu savurduğunda Gurur onun bileğini havada yakaladı ve kolunu sertçe bükerek adamın arkasına geçti. Gurur’un gözlerinde yıldırımlar çakarken onun bana yaptığı gibi o da nefesini tacizci adamın ensesine verdi. “Şimdi beni iyi dinle, orospu evladı! Siktiğim nefesine sahip çık ki

kesmeyeyim o nefesi!” Adamın kolunu sırtının arkasında tutarken hiç acı madan bükerek kırmıştı.

Kemiğin kırılma sesiyle refleks olarak Seçil’in koluna yapıştım. Adamın haykırışı kan dondurucuydu. Gurur ise onun bileğini daha da bükerken sadistçe sırıttı. “Eline sahip çık ki kırmayayım!” Onu acıdan ağlatarak kıldığı bileği biraz daha bükte. “Bu siktiğim elin bir daha kimsenin karısına kızına uzanmayacak!”

“Artık uzanamaz çünkü onu kırdın,” dedi Karun sakince.

Gurur acıdan kıvrandırdığı adamı yere fırlatırken psikopatça güldü. “Hatırlatma için sağ ol, yeğenim.”

Yeğenim lafıyla yüzünü buruşturan Karun, “Siktir git!” diyerek onu tersledi. “Senin yeğenin değilim.” Amcasının ondan beş ay küçük olmasından nefret ettiğini bilmeyen yoktu.

Gurur yerdeki adamın kaburgalarına tekme atıp onu iki büküm ederken güldü. “Nefret etsen de yeğenimsin.” Ayağını kaldırıp adamın karın boşluğuna öyle bir geçirdi ki tacizci herif nefesi kesilerek kan kusmuştu. Bu kadarına gerçekten gerek var mıydı?

Gurur bu yaptığı çok doğal bir şeymiş gibi bir yandan Karun’a laf yetiştiriyor, bir yandan da üzerine eğildiği adama yumruklarını geçiriyordu. Adamın suratını kana bulayan bir yumruktan sonra başını kaldırıp sakince Karun’a baktı. “Tahminen ne zaman bana amca diyeceksin?” Allah aşkına, konumuz bu muydu?

Ben korkudan baygınlık geçirmek üzereydim ancak Karun yerdeki adamın kanlar içinde kalan hâlini gördükçe keyifleniyordu. “Sana amca diyeceğim bir gün gelmeyecek.” Kan kusan adamı işaret edip hınzır bakışlarını Gurur’a çıkardı. Amcasına bakarken ona beni göstermişti. “Kıza yaptığı her şeyin karşılığını verdin ama bir şey eksik kaldı.” Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. “Ona yavrum da demiş.”

Gurur adamın kanlı suratına bir yumruk daha atarken sinirden güldü. “Ona yavrum demeyeceğim.”

Karun kahkaha attı. “İsrar ediyorum.”

“Siktir git.”

Dehşete kapılarak bu iki akıl hastasına bakıyordum. Tüm bu olanlar onları oldukça eğlendiriyordu. Bendeki son durumsa kalp krizine doğru gidiyordu. Adamın içler acısı hâli nefesimi kesiyor, midemi bulandırarak titrememe neden oluyordu. Beni taciz ettiği için iyi bir dersi hak ettiğini biliyordum ama bu kadarına gerek var mıydı, emin değildim. Gurur ve

Karun'un korumaları buraya gelip tüm bu kalabalığı dağıtmış, insanların görüntü almasını engellemiştir. Hatta etrafımıza etten bir duvar örerek bizi bir çemberin içine almışlardır.

Korumaların arasından geçip halkanın içine giren bir kadın, "Gurur!" dedi sert bir sesle. "Bana kuyumcуда buluşalım dediğinde amacın birilerini benzetmek miydi?" Korku içinde yutkunurken kaşları çatıktı. "Kimseyle dalaşmayacağına söz vermiştin." Dikkatli bakınca onun Gurur'un müstakbel nişanlısı Leyla Mahlaz olduğunu gördüm.

Güzel yüzü fazla üzgündü. Yerde kanlar içinde kalan adama baktıkça benimle aynı belirtileri gösteriyordu. Yüzü porselen gibi soluyor, kehribar gözleri titreşiyordu. Teni en az üzerindeki sarı elbise kadar solmaya başlamıştı. Kahverengi saçlarındaki ışıltı, korku dolu gözlerinde yoktu. Kalp şeklindeki dudaklarını büzerek yutkunduğunda gördüklerine inanamıyor gibiydi.

Leyla kıvrımlı kirpiklerini büyük bir kederle süzerek hayal kırıklığı içinde Gurur'a baktı. "Bu işlerden uzak duracağına söz vermiştin." İnsan Leyla'ya baktıkça ona olan hayranlığı artıyordu, çok zarif ve güzel bir kadındı.

Gurur onu görünce yerdeki adamı yumruklamayı bırakıp hemen ayağa kalktı. Yakalanmış gibi kısık bir sesle küfrederek hemen sevdiği kadının yanına gitti. "Göründüğü gibi değil, Leyla'm."

Ona yaklaşıncı Leyla hemen geriye çekilerek aralarına biraz mesafe koydu. "Bana söz vermiştin."

Gurur onu üzdüğünü gördüğü için nefesini sertçe verdi. Leyla'nın üzgün suratını görmekten nefret etmiş gibi bakıyordu. "Sözümü tutmaya çalışıyorum."

Bir mafya lideriyken o sözü uzun süre tutması mümkün değildi. Leyla bunu çok iyi bilmesine rağmen ona neden böyle bir söz verdirdi, anlamıyordum. Babamdan dolayı bildiğim bir şey varsa o da bu tür adamların kan ve şiddetten uzak kalamayacağıydı. Ölüm onların hayatının her yerindeydi. İstese de bu hayatı arkalarında bırakıp temiz bir sayfa açamazlardı.

Deneseler bile karanlık dünyaları peşlerinden gelir, onları bir şekilde o dünyanın içine çekerdi. Kadınlar bunun bilincinde olarak onların ya hayatına girerdi ya da çıkardı. Leyla, Gurur'un nasıl bir dünyanın içine doğduğunu çok iyi bilmesine rağmen yargılayan gözlerle ona bakıyordu. "Sözünü tutuyorsan bu nedir?" Yerdeki adamı ona gösterip dik dik nişanlısına bakmaya başladı. "Bunu kim benzetti o zaman?"

Gurur tüm korumalara neredeyse kahkaha attıracak bir şey yaptı. Başıyla yeğenini gösterdi. "Karun dövdü onu." Az kalsın ben de gülecektim, onu döven Karun değildi.

Leyla onun bu kaçışlarına alışık olmalı ki ona zerre kadar inanmadı. "Onun yanında Karun değil, sen vardın."

Gurur güzel sevgilisinin yüzüne bakarken gözlerindeki sertlikten eseri yoktu. Bakışları biraz daha yumuşadığında boğazını temizledi. "Karun onu benzettiği için adamı uyandırmaya çalışıyordum." Masumca omuzlarını kaldırıp indirdi. "Tam o esnada sen geldin." Bir an gözüme fazla sevimli gelmeye başlamıştı lakin Gurur gibi tehlikeli ve sert çehresi olan bir adam sevimli olmaktan çok uzaktı.

Şüpheli bir ifadeyle Leyla'nın gözleri kısıldı, bu konuyu uzatmakta ısrarcıydı. "Ayağınla tekme atıyordun ona!" Sanki sorun yerdeki adam değildi. Emin değildim ama Gurur'a karşı kullanacağı bir koz bulmuş gibi davranıyordu. Ne kadar doğru, bilmiyordum ama Leyla kapris yapıp onu peşinden koşturacak bir şey yakalamış gibiydi.

Herkesin içinde Gurur Kalender gibi birinden hesap sormak egosunu okşuyormuş gibi gözlerinde gizleyemediği bir kibir vardı. "Ona tekme attığını gördüm."

Bu tür tartışmalarla Leyla onu canından bezdiriyormuş gibi Gurur'un yüzünde bıkkın bir ifade belirdi. Ona gerçeği söylerse Leyla tüm gün onun başını ağrıtacakmış gibi gerçekleri inkâr ediyordu. Sanki Leyla'ya konuşacak daha fazla malzeme vermek istemiyordu. "Yanlış görmüşsün, ben kimseye tekme atmadım," diyerek omuzlarını silkti. "Uyansın diye adamı ayağımla dürtüyordum." Kafası karışmış gibi saçlarını karıştırdı. "Başka nasıl uyandıracaktım onu?"

"Elinle."

"Elimi mi kirleteyim, Leyla?"

"Elinde kan var!"

"Bak, gördün mü, önce onu elimle uyandırmaya çalıştım ama işe yaramayınca ayağımla denemek istedim." Haksız olmasına rağmen haklı haklı baktı. "Daha ne yapayım?"

Gurur'un savunması karşısında çıldırmak üzere olan Leyla kaşlarını biraz daha çatı. "Karun yaptıysa neden onun üzerinde hiç kan yok?"

"Temiz çalışıyor piç."

Leyla yönünü Karun'a çevirip ona yerdeki adamı gösterdi. "Onu bu hâlde sen mi getirdin?"

Karun tam hayır diyecekti ki Gurur tehdit eder gibi omuzlarını dikleştirince gülererek başını salladı. "Temiz çalışırım."

Karun cephesinden de istediği yanıtı alamayan Leyla inanamayan gözlerle Gurur'a döndü. "Sonuna kadar inkâr edeceksin, değil mi?"

Gözleri hınzırca bakarken gülmemeye çalıştı. "Elinde hiç kanıtın yok."

Leyla başını kaldırıp tavanı kontrol edince gözleri güvenlik kamerasında oyalandı. Bu esnada Gurur da adamlarından birine bakıp dudaklarını sessizce oynattı. "Hallet hemen."

Daha sonra ellerindeki kanı pantolonuna silerek sevdiği kadına yaklaştı. "Karun'un dövdüğü herifin hesabını benden sorduğun yeter." Belinden tuttuğu gibi Leyla'yı yanına çekti. "Bir saattir beni kuyumcуда bekletiyorsun, sen önce bunun hesabını ver."

Leyla'nın bakışlarında zerre kadar yumuşama olmamıştı. "Sen önce bu yaptığının hesabını ver, Gurur Ağa," dedikten sonra ondan uzaklaştı. Gurur'a sırtını dönüp korumaların arasından çıkarken hâlâ ona kıızıyordu. "Seni iki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor," diyerek gitmişti. Kaşlarını kendiliğinden çatıldı. Geldiğinden beri Gurur'a kızıp durmuş ancak bir kez olsun ona neden bu adamı dövdüğünü sormamıştı.

Sanki onun gözlerinde Gurur her konuda haksızmış gibi neyi neden yaptığını bilmek istememişti. Gurur'un nedenlerinden çok ona kızmakla ilgileniyormuş gibi bir izlenim yaratmıştı. Karun giden kadının arkasından sıkın gözlerle bakıp Gurur'a döndü. "Leyla'nın derdi ne?"

Gurur yüzünü sertçe ovuşturarak Leyla'nın peşinden giderken, "Nereden bileyim?" dedi küfrederek gibi. "Son günlerde nefes alsam bile rahatsız oluyor." Kalbim acıdı. Öylesine söylediği şeyler aslında hiç de öylesine söylenmemiş gibiydi. Aldığınız nefesle bile birilerini rahatsız ettiğinizi düşündürmek dünyanın en acı şeylerinden biriydi.

Abim Caner'in bana sıklıkla hissettirdiği şey buydu.

Nefes bile alsam ona batıyordu.

Fazla oyalanmadan Seçil ile oradan ayrılmıştık. Dışarı çıktığımızda korumalarımız bizi bekliyordu. Arabaya binip yola çıktığımızda kendimi tutamayıp iç çektim. "Yarın nişanlanıyorlar ama aralarında bazı sorunlar var gibi görünüyor." Camdan dışarıya bakarken aklıma gelenlerle kıkırdadım. "Gurur'un Leyla'yı görünce bocalaması çok tatlıydı."

"Farah, sen geri zekâlı mısın? Leyla'nın onu yalan söylemeye zorlamasının neresi tatlıydı? Hiçbir şey bildiğin yok." Seçil'in sert sesiyle afallayarak ona döndüm. Onun kızgın ve ters bakışlarıyla karşılaşmayı beklemiyordum. "O kadın Gurur'a iyi gelmiyor, onu değiştirmeye çalışıyor. Görmedin mi, onu olduğu gibi sevmiyor." Seçil'i bu denli sinirlendiren benmişim gibi bakıyordu. "Boynunu bükerek yukarı gelmeseydin tüm bunlar olmazdı."

Sanki ben gelmeden önce kuyumcуда Gurur ve Karun'la iyi vakit geçiriyormuş gibi öfkeyle bakıyordu. "O kadar beceriksizsin ki kendi başına hiçbir şeyi halledemiyorsun!" Küçümseyen bir ifadeyle, "Zavallısın," diyerek beni bozguna uğrattı. "O adam sana iki dokundu diye ağlayıp sızlamana gerek var mıydı?"

Dilim tutulmuş bir şekilde inanamayan gözlerle kuzenime bakıyordum. Bana bunları gerçekten söylemiş miydi? "Ya ne yapsaydım?" Bunu sorarken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. "Orada kalıp tacizlerini sürdürmesine izin mi verseydim?"

"Koşa koşa yukarı çıkmak yerine kendi başına halletseydin!"

"Sen hayırdır ya? Gurur'a mı âşıksın, ne bu tripler?"

Benden böyle bir karşılık beklemediği için önce şaşırdı, sonra panikledi ve en sonunda da kaşlarını çatarak kolumu sertçe sıktı. "Bakıyorum da sana bir cesaret yüklenmiş." Canımı yakmak istercesine kolumu sıkarken bakışları düşmancaydı. "Karşında kim olduğunu unutmuşa benziyorsun!"

"Asıl sen karşında kim olduğunu unutuyorsun!" Kolumdaki elini sertçe çektiğimde gözlerindeki afallamayı gördüm. Her zaman böyle bir tepki vermezdim ancak tüm gün beni çalıştırması canıma tak etmişti. "Senin karşında koskoca bir bölge liderinin kızı, köklü bir aşiretin de hanımağası var," diyerek gözlerinin içine baktım. "Annemin annene yaptığı gibi bir muameleyle karşılaşmak istemiyorsan bir daha sakın bana dokunma."

Sinirden alev alan bakışlarını görmek istemediğim için başımı cama çevirip dışarı baktım. Ona söylediklerim için daha şimdiden pişman olmuşum. İnsanların kalbini kırmaktan nefret ediyordum ama benim onlara gösterdiğim hassasiyeti onlar bana göstermiyordu. En sakın insanların bile bir eşref saati vardı. Sanırım Seçil az önce öyle bir saatime denk gelmişti yoksa kolay kolay ona karşılık vermezdim.

Annem bu yaptığımı görse bana madalya takmaya bile kalkışabilirdi. ratımı buruşturdu. İyi ki de görmemişti.

Ertesi Gece

Aynadan kendime bakarken rahatsızlığım yüzüme yansıyor. Üzerimde annemin yoğun ısrarları üzerine giydiğim düşük omuzlu beyaz bir elbise vardı. Elbisenin derin yırtmacına olan bakışlarım endişe vericiydi. Hasımlarımızın birinin nişanına giderken her anlarda ailemize yakışır

giyinmeliymişim. Eğer annem bu elbiseyi giymem karşılığında bana bir haftalık yurt dışı tatili teklif etmeseydi asla giymezdim.

Bu evden ve içindeki insanlardan bir haftalığına da olsa kaçıp kurtulmak istediğimi çok iyi biliyordu. Beyaz elbisenin altına gümüş rengi ince topuklu ayakkabılar giymiştim. Saçlarımla bir saat uğraşıp onlara düz dalgalar vermek beni çok yormuştu. Boynuma kolye şeklinde sarkacımı takmış, makyajımı en güzel şekilde yapmışım. Dün arabada Seçil'i kızdırdığım için sarkacı boynumdan çıkarmaya cesaret edemiyordum. Onu çalarsa bu sefer paramparça ederdi.

Aynadan gördüğüm kadın bana çok yabancıydı. Gözlüğümü ve rahat kıyafetlerimi daha şimdiden özlemiştim. "Bir hafta bu evden kurtulacaksın, Farah." Kendime bunu hatırlatarak sakinleşmeye çalıştım. "Bir gece için bu rahatsız edici elbiseyi giyersen kuzenini görebilirsin." Babamdan bir haftalık yurt dışı tatili koparırsam oradan gizlice İsviçre'ye geçer ve Aksa'ya güzel bir sürpriz yapabilirdim. Onu çok özlemiştim.

Aslında fena da görünmüyordum. Bana söylenenin aksine çirkin biri olmadığımı biliyordum. Hiçbir zaman çirkin olduğumu düşünmemiştim. Çirkin olduğum için gözlüklerin ve ucuz kıyafetlerin arkasına saklanmıyordum, nasıl rahat hissediyorsam öyle giyiniyordum. Kapalı kıyafetlerle bile birileri bana bakınca çok rahatsız oluyordum. Makyaj ve güzel kıyafetlerle daha çok ilgiyi üzerime çekeceğim için tüm bu şeylerden uzak duruyordum.

Albenisi olmayan biri gibi görünürsem insanlar bana bakmaz veya benimle konuşmaya çalışmazdı. Görünmez olmaya çalışıyordum.

Bizimkileri daha fazla bekletmemek için çantamı ve mantomu alarak odadan çıktım. Merdiveni inerken aşağıda bekleyenleri görünce daha şimdiden gerilmeye başlamışım. Herkes çoktan hazırlanmış, beni bekliyordu.

Abim Caner yerinde sabırsızca kıpırdanıp saatini kontrol etti. "Geç kaldık, neden hâlâ inmedi?" Hoşnutsuz bir sesle konuşup kaşlarını çatı. "Bu kadar insan Farah Hanım'ı bekliyoruz."

Babam da orada olduğu için annem onun yanında tam bir sevgi pıtırıcığı gibi davranırdı. Bu yüzden hiç istemese de Caner'e tebessüm etti. "İstersen sen önden git, kardeşin gelince biz sana yetişiriz." Üvey oğlundan nefret ediyordu, aynı şekilde abim de bizden. Biz derken annemle ikimizi kastediyordum.

Seçil topuklu ayakkabılarının üzerinde salınırken, "Bu kadar geç hazırlanacak ne var ki?" diye ofladı. "Benim işim iki saatte bitti. Alt tarafı bir tişört

ve pantolon giyecek, ne giydiğine bizim kadar önem vermi...” demişti ki beni görünce cümlesi yarım kaldı.

Ayakkabılarımın basamaklarda çıkardığı sestten ötürü şimdi hepsi başını kaldırmış, bana bakıyordu. Onların bu bakışlarından kurtulmak için saklanmak istiyordum. Odama geri dönüp kapıyı üzerime kilitlersem annem çok kızar mıydı? Attığım her adımla elbisenin derin yırtmacından bacağım görüldüğünden onu kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. Annem benim için daha az dekolteli bir şeyler seçebilirdi.

Bizimkilerin bana attığı bakışlar beni çok utandırıyor. Seçil’in gözlerinde yoğun bir kıskançlık, ailesininkinde de çekememezlik vardı. Babamın dudaklarında küçük bir tebessüm oluşmuştu, annemse büyülenmiş gözlerle beni izliyordu. Caner’in baktığı tek yer yırtmacımdı. Her zaman beni bu hâlde görmediği için açık giyinmem onu rahatsız etmişti. Karısı Yonca yenge de çantasından çıkardığı aynadan kendine bakarak rujunu kontrol ediyordu.

Bir adım öne çıkan annem sanki bunun için bana bir haftalık yurt dışı tatili teklif etmemiş gibi gülümsedi. “Tam bir kuğuya dönüşmüşsün, ördeğim.” Bir insana iltifat ederken bile nasıl hakaret edebilirdi?

“Anne, kuğu derken bile ördek diyorsun.” Homurdandığımda babam gülerek bana elini uzattı.

“Harika görünüyorsun, küçük ördek.” Karı koca bunu yapmayı bırakmalılardı.

Babamın uzattığı elini tutarak son basamağı inerek onun koluna girdim. Annem yanıma gelip çantasından çıkardığı mücevher kutusunu benim çantama koydu. “Annen ve baban adına Leyla’ya bunu sen takacaksın.” Gözlerimi büyüttüm çünkü o kadar insanın gözleri önünde bunu asla yapamazdım.

Annemden önce babam itiraz kabul etmiyormuş gibi kolundaki elimi hafifçe sıktı. “Şu zamana kadar yeterince saklanmana izin verdim. Artık iraz ön plana çıkmanın zamanı geldi.”

Sızlanarak suratımı astım. “Bir haftalık tatil için bu çok fazla. Tatil süresi uzatırsanız belki düşünebilirim.”

Babam beni kapıya doğru kolunda yürütürken şiddetle karşı çıktı. “Bir hafta bile senden ayrı kalmam için çok fazla.”

“O şeyi geline takarken herkes gözünü dikip bana bakacak. Dökeceğim ecel terleri için bir aylık tatil iyi bir mükâfat olabilir.”

“En fazla iki hafta.”

“Dört haftadan aşağısını kabul etmiyorum, baba.”

“Üç günden daha yukarısı olmaz.”

“Tamam, iki hafta,” diye homurdandığımda gülmeye başladı.

“Pazarlık konusunda öğreneceğin çok şey var.” Benim genel olarak babamdan öğreneceğim çok şey vardı. Neyse, en azından iki haftalık tatili ona kabul ettirebilmişim çünkü kolay kolay bir yerlere gitmeme izin vermezdi. En az annem kadar babam da bana çok düşkündü.

Kalabalık bir aile olduğumuzdan birkaç arabayla konvoy hâlinde yola çıkmıştık. Tabii önümüzde ve arkamızda bize eşlik eden birçok çakarlı araba vardı. Korumalar olmadan bir yerlere gitmek mümkün değildi. Babam ön koltukta oturduğu için annem aradaki paravanı çekip karşıma oturmuştu. Yol boyunca hep yaptığı gibi bana orada nasıl davranmam gerektiğini anlatmaya başlamıştı. Hasımlarımızın evinde yanlış bir şey yapıp yengemlere konuşacak malzeme vermemi istemiyordu.

Onun nasihatlerinden sıkılarak yanaklarımı havayla doldurdum. “Gurur Kalender hakkında ne biliyorsun?” Annemin dedikodu çevresi çok geniş olduğu için mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı. “Kalenderlerin, nişanı lüks bir mekânda yapmak yerine malikânesinde yaptırması beni korkutuyor.” Babam ve ailem için endişelenmeden duramıyordum. “Onun bölgesine gidiyoruz, yani mekân üstünlüğü onlarda olacak.”

Annem ihtiyatlı gözlerle beni izlerken güldü. “Bir delinin nişanına katılmak bile insanı korkutuyor, değil mi?” Gözlerinin ardından kederli bir ifade geçerken hatırladıkları içini burkmuş gibiydi. “Her delinin hazin bir hikâyesi vardır, Farah. Bir insanı tımarhanelere düşüren şey genelde aklının alamayacağı acılardır.” İçli bir şekilde gülümsedi. “Acının büyüklüğüne göre kalp kırılır, akıl uçup gider.”

Meraklanarak öne doğru eğildim. “Ne ki onun hikâyesi?”

Bilmem dercesine omuzlarını silkti. “Kulaktan dolma bilgiler dışında ben de pek bir şey bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla abisinden çok çekmiş. Çocuk yaşta anne ve babasını kaybettiği için abisinin ailesinden başka kimse kalmamış.” Bu kadarını ben de biliyordum. Abisi ve yengesiyile görüşmüyordu ama onların çocuklarına da amcalık yapmayı bırakmıyordu. Başta Karun olmak üzere yeğenlerine çok düşkündü.

“Peki, Gurur ve Leyla hakkında ne düşünüyorsun?” Bunu neden sordugumu bile bilmiyordum.

“Aralarındaki uyumsuzluğu bilmeyen yok.” Mini dolaptan çıkardığı içki şişesinin kapağını açarak kadehini doldurmaya başladı. “İkisinin hayat tarzları birbirine çok ters. Eğer Gurur ona karşı bu kadar sabırlı olmasaydı

çoktan ayrılmışlardı.” Votkayı sek içmeyi sevdiği için birkaç yudum alarak arkasına yaslandı. “O kız Gurur’u seviyor ama yaşam şeklini ve olduğu kişiye kabullenmiyor.”

“Hem seviyor hem sevmiyor mu? Kafam karıştı, anne.”

Son zamanlarda Gurur ile ilgili bir şeyler aklımı meşgul etmeye başlamıştı. Bu yüzden kurcalamadan duramıyordum.

Annemin dedikodu bağlantıları çok güçlü olduğu için bildiklerini merak ediyordum. Hepsi bu da değildi, annem insanları iyi gözlemleyip sağla analiz ederdi. Bu tür davetlerde ben hep bir yerlere saklanırdım, babam da kendi gibi adamları bulup sıkıcı konuşmalar yapardı. Ancak annem sahad olan kişiydi. Dedikodulara kulak kabartıp insanları gizlice dikizlemekte ürüne yoktu.

Kadehinde kalan votkayı içip boş kadehi yan tarafa bıraktı. “İkisinin birbirini sevdiği şüphesiz ancak ben aralarındaki şeyin aşk olduğunu sanmıyorum. Onlara dikkatli bakan herkes bunu anlayabilir.”

“Neden böyle düşünüyorsun?” Tüm bu soruların nereden çıktığını sormadı çünkü onunla hep birilerinin dedikodusunu yapardık. İnsanlar hakkında duyduğu her şeyi bana yetiştirmeye bayılırdı.

Sarı renkten sıkıldığı için tekrar orijinal rengine çevirdiği siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Abisi bir seferinde Gurur’u öldürtmeye çok yaklaşmıştı. Saldırıya uğradığında Gurur henüz on yedi yaşındaydı. Ağır yaralı bir hâlde abisinin elinden kaçıp o gece rastgele bir evin kapısını çalmış.” Bana bakarak sırtıttı. “Kapısını çaldığı o aile kim dersin?” Hınzırca gülererek başını salladı. “Leyla’nın ailesiydi.”

Afallayarak gözlerimi büyüttüm. “Böyle mi tanıştılar?” İkisinin mazisi düşündüğümünden çok daha eskiydi.

Başını sallayarak beni onayladı. “Allah’ın işi işte, vadesi dolmayanı öldürmüyor. Leyla’nın babası bir doktor olduğu için Gurur’un ilk müdahalesini evinde yapmış. Şeref Kalender’in adamları kapıya dayandığında Gurur’u onlardan saklayan da oymuş. Daha sonra onu, çalıştığı hastaneye sevk edip her şeyiyle ilgilenmiş. Tabii tüm bu süreçte on altı yaşındaki Leyla da üç ay boyunca hastanede Gurur’u ziyaret edip durmuş.”

Yutkundüğümde takıldığım yer Leyla’nın ziyaretleri değildi. “Üç ay hastanede mi kaldı?” Çok ağır yaralanmış olmalıydı ve en acısı da bunu ona yapan öz abisiydi.

“Eski sağlığına kavuşması üç ayını almış diye duydum.” Annem ateş başında hikâye anlatan nineler gibi yüzüne fazladan gizem kattı. “Gurur on yedisinde bir gençti ve her gün onu ziyarete gelen genç bir kız vardı. O

yaşlarda sevmek ve ayrılmak gençler için çok kolaydı. Zor bir dönemden geçiyordu, yani yeni ölümden dönmüştü ve hasta yatağında etrafında gördüğü tek kız Leyla'ydı," diyerek tebessüm etti. "İster istemez aralarında bir çekim olmuştur."

"Bunun nesi yanlış?"

"Yanlış olan sevginin temelinde olan minnet duygusu ve suçluluk hissi," diyerek manidar bir ifadeyle yüzüme baktı. "Normal şartlarda belki bir süre çıkıp daha sonra ayrılırlardı. Belki de ilişkileri yılları bulmazdı. Ancak o yıl Gurur yüzünden Leyla kimsesiz kaldı. Şeref Kalender, Gurur'a yardım ettikleri için Leyla'nın tüm ailesini öldürttü. Leyla'yı bile Gurur son anda kurtarabildi. Gurur kimsesizliği çok iyi bilen bir çocuktü ve artık onun yüzünden Leyla da kimsesiz kalmıştı." Midem kasıldı. Aralarındaki sevginin temelinde gerçekten de minnet ve suçluluk duygusu olabilir miydi?

Annem buna körü körüne inanıyormuş gibi soğukkanlı bir şekilde konuşmayı sürdürdü. "Gurur için Leyla'yı asıl anlamlı kılan o olay oldu." Böyle olduğuna fazla emindi. "Ona yardım ettikleri için kızın ailesi ölmüştü, üstelik duyduğuma göre Leyla'nın babası da son nefesinde kızını Gurur'a emanet etmiş. O günden sonra Leyla'yı hayatının merkezine koydu ve kalbindeki tüm sevgiyi ona vermeye çalıştı." Omuzlarını silkti. "Belki sandığı gibi aşktan belki de suçluluk duygusundan, bunu kimse bilemez."

"Peki, Leyla?" Bunu sorarken öne doğru biraz daha eğilmiştim. "Sence Leyla onu seviyor mu?"

Annemin bundan hiç şüphesi yokmuş gibi başını salladı. "Onu seviyor ama bence ona âşık değil. Eğer öyle olmasaydı Gurur'u her şeyiyle kabul ederdi çünkü aşk birini tüm kusurlarıyla sevmek demek. Leyla'nın Gurur'da nefret ettiği şeyler, sevdiği şeylerden daha fazla." Boyalı dudaklarını büzdü. "O ikisinin aşkı bildiklerini bile sanmıyorum. Aralarındaki sevgiyi aşk sanıyor olabilirler."

Gözlerinin ardından asla anlayamayacağım bir ifade geçti. "Delilerin mazisi derindir, Farah. Böyle adamlar severse ölümüne sever, nefret ederlerse de geriye külleri kalana kadar uğraşırlar."

"Babam hangi gruba giriyor?"

"Baban akıl hastası bir deli mi, Farah?"

"Ben hangi gruba giriyorum?"

"Anatidae."

"O ne öyle?"

Gülmeye başladı. "Ördek familyasının ismi."

Kızgınlıkla kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıp koltuğuma yaslandım. “Çantamdaki takıyı Leyla’ya takmayacağım!”

“İki haftalık tatili unut.”

“Tamam, takacağım,” dediğimde güldü. Annem beni deli ediyordu.

Araba Kalender malikânesine yaklaşıncı çantasındaki aynayı çıkartıp yüzündeki makyajı kontrol etmeye başladı. “Anne lütfen eve dönelim. Düşman bölgesine girmekten hiç memnun değilim.” Bu konuda endişelenmeden duramıyordum. “Nişanda ya silahlar patlarsa?”

Makyajını kontrol ettikten sonra aynayı çantasına koydu. “Bu gece içimizde korkmaması gereken tek kişi sensin.”

“O nedenmiş?” diye homurdandığımda sırtıttı.

“Sen herkesin içindeki merhameti ortaya çıkartabilen birisin, Farah. Sıf babandan nefret ediyorlar diye Kalenderlerin sana zarar vereceğini sanmıyorum.”

Ona tam yanıldığını söyleyecektim ki kuyumcуда olanları hatırlayınca sustum. Kızaran gözlerle içeri girdiğimde Gurur ve Karun’un yüzünde oluşan o yoğun öfkeyi görmüştüm. Zaten hemen devamında Gurur benim için o adamın tüm kemiklerini kırmıştı. Tabii orada ikisi de beni bir hizmetçi sanıyordu. Ümit Tozlu’nun kızı olduğumu bilselerdi yine yardım ederler miydi, bilmiyordum.

Arabalar içeri girmede, bu kadar araba bahçeye sığmazdı. Diğer konuklar da geldiği için dışarıda sayısız araba vardı ve bir o kadar gazeteci. Dışarıdaki korumalar basından kimseyi içeri almıyor, onları arabalardan inen konuklardan uzak tutuyorlardı. Ne yazık ki bu onların görüntü almasına engel değildi. Babam bana kolunu uzattığında suratımda patlayan flaşlar yüzünden her an tekrar arabanın içine girebilirdim.

Şu zamana kadar basından kaçmayı başarmıştım lakin bu gece her biri fotoğrafımı bolca çekmişti. Nişana katılan bizim gibi önemli konuklar yanlarındaki korumalarla gelmişti. Bu yüzden dışarıdaki araba ve koruma sayısı çok fazlaydı. Arabalardan indiğimizde korumalar dışarıda kaldı, diğer liderlerin korumaları da dışarıdaydı. Geleceğimiz önceden bildirildiği için bahçenin çift kanatlı kapıları bizim için açılmıştı.

Diğer akrabalarımız da arabalardan indi, Tozlu ailesinden elliye yakın üye vardı. Bizler aşiret gibi köklü ve kalabalık bir aileydik. İstanbul’da olduğundan daha fazlası Diyarbakır’daydı. Babamın kolunda bahçeye girdiğimizde gördüklerim beni gülümsetti. Bahçedeki süslemelere bakılırsa nişan malikânenin içinde değil, bahçesinde olacaktı.

Etrafta birçok masa vardı. Bahçedeki süslemeyi gerçekten sevmiştim. Işıklarla süslenen bahçenin birçok yerinde sepet sepet çiçekler vardı. Henüz içine girmemiştim ama Kalenderlerin malikânesi gözüme saray gibi göründü. Bizim malikânemizden bile daha büyüktü.

Hazırlanmak için odamda can çekişirken bizimkileri çok beklettiğim için geç kalmıştık. En son biz gelmiş olmalıydık ki kutlamalar çoktan başlamıştı. Orkestra bile bahçeye kurulmuştu. Konuklar susup bize dönünce orkestra da bir terslik olduğunu anlayıp müziği durdurmuştu. Neden bu kadar şaşırdıklarını anlayabiliyordum. Babam ve Gurur arasında uzun zamandır bir husumet vardı. Kimse Tozlu ailesini Kalenderlere ait bir yerde görmeyi beklemiyordu.

Babam düşmanlarıyla bile diplomatik bir ilişki içindeydi, bu yüzden daveti geri çevirmek yerine katılmamızı uygun görmüştü. Kalenderler kalabalığın içinden sıyrılarak bize doğru gelmeye başladı. Gurur, Karun, Çağıl ve Levent... Hepsi bu kadardı. Leyla yanlarında yoktu, muhtemelen içeride hazırlanıyordu. Gurur'un bu özel gününde yanında olan tek yakınları nefret ettiği abisinden olan üç yeğeniydi. Başlarında bir aile büyükleri bile yoktu.

Gözlerim sırasıyla Kalender erkeklerinin üzerinde oyalanmaya başladığında iç çekmemek için kendimi zor tuttum. En küçükleri Levent dışında diğer üçü dudak uçuklatıyordu. Levent üniversiteli, zayıf ve sıska bir çocuktuk ancak çirkin de sayılmazdı. O gözlüklerle abileri ve amcasının aksine sevimli bile sayılırdı. Gözlerim Çağıl Kalender'i bulunca bu ailenin erkeklerinin gerçekten çok yakışıklı olduğunu anladım.

Bu ailenin erkekleri yakışıklı olmaları dışında çok da değişikti. Amcası Gurur bir mafya lideriydi, abisi Karun da mafyaydı fakat Çağıl askerdi. Kendi için seçtiği meslek Gurur ve Karun'u deli ediyor olmalıydı. Tam emin değildim ama Çağıl yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Diğerlerinin aksine üzerinde takım elbise yoktu.

Asker yeşili bir tişört, yandan cepleri olan kargo pantolon ve postallarıyla diğerlerinden çok farklı görünüyordu. Sanki görev yerinden yeni ayrıлып ayağının tozuyla amcasının nişanına gelmişti. Büyük ihtimalle öyleydi de çünkü üzerini değiştirmeye bile vakti olmamış gibi ela gözlerinden yorgunluk akıyordu.

Boylu poslu yakışıklı biri olduğu için amcası ve abisinin gölgesinde kalan biri değildi. Onlardan bahsederken hep Kalender erkekleri dememin nedenlerinden biri de ailelerinde Kalender soyadında hiç kadın olmamasıydı. Tabii annelerini saymazsak. Bildiğim kadarıyla anneleriyle yıllardır hiç görüşmemişlerdi. Sadece babaları Şeref Kalender'den değil, annelerinden de nefret ediyorlardı. Bu malikânecinin içinde hiç kadın Kalender yoktu. Çok

yakında Gurur, Leyla ile evlendiğinde Leyla uzun zaman sonra Kalend soyadını alan ilk kadın olacaktı.

İzlendiğimi hissedince Çağıl'a bakmayı bırakıp başımı çevirdim ve Gurur'un yeşilleriyle göz göze geldim. Kalbim bir anda hızlanmıştı. Yanımda babam ve ailem olmasına rağmen doğrudan bana bakıyordu. Daha dün on bir hizmetçiyim diye kandırmışken bugün beni ezelî düşmanının kolunda görüyordu. İlginç olansa buna zerre kadar şaşırmamasıydı.

Sadece o değil, Karun da hiç şaşırmamıştı. Nefes alışlarım bile hızlanmıştı. Başından beri kim olduğumu biliyorlardı, değil mi? Bunu bilmesine rağmen Gurur dün benim için bir adamı komalık etmişti. İşte bunu beklemiyordum.

Artık iki katı bir heyecanla ona bakıyordum. Ona çok yakışan siyah takım elbisenin içinde adım adım bize yaklaşırken gelişigüzel beni süzdi. Her zaman sönük görünen ve çoğunlukla bir kalemle topuz yaptığım saçlarımdaki değişiklik gözüne ilişti. Saçlarım bu geceye özel daha canlı ve parlak görünüyordu. Tişört giyince bile üzerine mutlaka hırka giyerken bu gece omuzları düşük beyaz bir elbiseyle karşıtımdaydım.

Gözlüklerin olmadığı yüzüme ve uzun elbisemin derin yırtmacına bile öylesine bakmıştı. Üzerime değen bakışları baktığı yerde bir saniyeden fazla oyalanmıyordu. Sanki dünkü ve bugünkü kız arasındaki farkı izliyordu. Bendeki değişimi gözleri yadırgadığı için bakıyordu ama bakışlarında rahatsız edici hiçbir şey yoktu. Art niyet şöyle dursun, gözlerinde en küçük bir duygu bile yoktu. Bakışları fazla düz ve hissizdi.

Küçük bir yanımda o güzel gözlerde minik bir duygu kırıntısı görmeyi isterdi ama bakışları boştu. Ne diyebilirdim ki nişanlı bir adam olmanın hakkını fazlasıyla veriyordu. Nişanlısı dışındaki kadınlara birkaç saniyeden daha uzun bakmıyordu ve itiraf etmeliydim ki böyle olmasını sevmiştim.

Yanımıza geldiklerinde iki aile karşı karşıya durdu. Babamın koluna tutunmasam her an yere düşebilirdim. Babamın kolunda olmam bana gerek cesareti verdiği için şimdilik korkularımı yatıştırabiliyordum. Gurur son derece soğukkanlı bir şekilde babama bakıp, "Hoş geldiniz," deyince nefesimi sesli bir şekilde vermemek için kendimi zor tuttum. Rahatlamıştım. Bizi insancıl bir şekilde karşılaması bir ev sahibinde olması gereken bir davranıştı. Bizi buraya o davet etmişken ters bir karşılık vermesi çok tuhaf olurdu.

Babam da tıpkı onun gibi ifadesiz bir suratla başını salladı. "Hoş bulduk." Tokalaşmak için Gurur'a elini uzattığında gerildim. Keşke bu kısmı es geçseydik, Gurur'un babamın elini sıkma ihtimali vardı.

Buradaki herkes bizi izlerken babamın uzattığı eli sıkması babam için çok aşağılayıcı olurdu. Babamın eline olan bakışları fazla katı ve soğuktu.

Düşmanın elini sıkacak birine benzemiyordu. Kısa bir an benimle göz göze gelince bir anda her şey değişmişti. Yalvaran bakışlarım içinde bir yerlere dokunmuş olmalı ki kızar gibi bana tersçe bakıp önüne döndü. İstemeye istemeye babamın elini sıkınca omurgama sıcak bir his yayıldı.

Benim için babamın elini sıkıyordu.

Karun ve diğerleri de babamla tokalaşınca bahçedeki gerginlik biraz olsun dağılmaya başladı. Karun, mavilerinde hınzır bir ifade geçerken babama bakıp gözleriyle beni işaret etti. "Bu genç hanım kim?"

Annem gereksiz bir övünmeyle, "Tahmin edin bakalım," deyince Gurur'un dudağının köşesi kıvrıldı.

"Hizmetçiniz mi?" Böyle bir şeyi sorması annemi şoke ederken Karun'u güldürdü.

Anıcasına bakıp, "Piç kurusu," derken bile gülüşünü saklayamıyordu. Yüzüm yanmaya başlamıştı. Gurur dünkü yalanımın intikamını alıyordu.

Annem ve babam dik dik bana bakmaya başlayınca hemen bakışlarımı kaçırdım. Önüme çıkan herkese Tozlu ailesinin hizmetçisi olduğumu söylediğimi bir kez daha anlamışlardı. Gurur utançtan kızaran yüzüme eğlenen gözlerle bakarken başta ailem olmak üzere buradaki herkesi şaşırtacak bir şey yaptı. Artık resmî bir şekilde tanışmamızın zamanı gelmiş gibi bana elini uzattı. Kaskatı kesildim.

Gözlerimin içine bakarak, "Gurur Kalender," deyince kalbim kaburgalarını tekmelemeye başladı. Onun karşısında neden bu kadar heyecanlandığımı hiç bilmiyordum.

Onun eline bakarken korku ve heyecan karışımı bir duyguyla dolup taşmıştım. Aldığım hızlı nefesleri kontrol etmeye çalışarak babamın kolundaki elimi çektim. Titreyen elimi onun iri avucunun içine bırakıp başımı kaldırdım ve konuşmak için kendimi zorladım. "Farah Tozlu." Adımı söylerken bile sesim titriyordu. Ona dokunmak çok garip bir histi.

Parmakları avucunun içinde kaybolan elimi sardı ve hafifçe sıktı. Onun gözlerinde kaybolurken nabzım boğazımda atmaya başlamıştı. İncitmekten korkarcasına nahifçe sıkıyordu elimi. Sanki karşısında kırılmaya müsait camdan bir kadın vardı ve o, elinden geldiğince beni kendi gücünden korumaya çalışmıştı.

Eli sıcacıktı.

Tıpkı bir ateş gibi.

Belki de ben sıcaktım, yanmaya başlamış gibi...

“Onun hayatında iki kadın vardı. Bir adam ve iki kadın... İlkinin ahı, ikincisinin mutluluğu olamazdı. Onun hayaleti hep aramızda olacaktı çünkü ilkti, bense ikinci kadındım.”

14.04.2021

Bize ayrılan masada sessiz sedasız otururken eğlenmediğimi söyleyemezdim. Karadenizlilerin nişanı buysa düğünlerini hayal dahi edemiyordum. Çoğunlukla zenginlerin tercih ettiği son derece elit bir nişan gibi başlamıştı fakat daha sonra her şey değişmişti. Kemençe eşliğinde horonlar, halaylar ve daha birçok şeyi izleme fırsatı bulmuştum. Nişan düşündüğümünden daha güzel geçiyordu. Kalender erkekleri kemençe eşliğinde oynadıklarında bu hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. O kadar etkilenmişim ki gözlerimi dahi kırpmadan onları izlemiştim.

Eğer babamdan çekinmeseydim telefonumu çıkartıp onları videoya alırdım. Gurur, Karun, Çağıl ve Levent orta alana çıkıp horon teptiklerinde herkesi âdeta mest etmişlerdi. Tabii içlerinde eğlenmeyen tek kişi Karun'du. Gurur ve Çağıl onu zorla horona kaldırdıklarında tekrar yerine geçene kadar

suratındaki o ifade hiç değişmemişti. Yüzünde işkence görüyormuş gibi bir ifade vardı ve bu ne zaman bitecek der gibi Gurur'a bakıp durmuştu.

Bir süre sonra Karun ve Duha'nın atışmaları yüzünden nişan bir anda daha eğlenceli bir hâle gelmişti. Bu iki adam neredeyse ezelden beri rekabet ettikleri için Gurur'un nişanında bile yarışacak bir şeyler bulmuşlardı. Masalar daire şeklinde konulmuştu ve orta alanda Karun ile Duha zeybek oynuyordu. Anneme onları gösterdim. "Nasıl oldu bu?" Karun Kalender ve Duha Tunus'u aynı karede görmek her zaman mümkün değildi.

Annem büyülenmiş gibi zeybek oynayan ikiliyi izlerken kıkırdadı. "Birbirlerini o kadar çok kıskırttılar ki geldikleri son nokta bu." Kahkaha attı. "Bence şu anda onlar da işin buralara nasıl geldiğini sorguluyor. İkisinin yüzündeki memnuniyetsizliğe baksana." Haklı olabilirdi. Karşılıklı zeybek oynarken ikisi de birbirlerini öldürmek ister gibi bakıyordu. İnkâr edilemeyen tek şey şu anda tüm kadınları kendilerine hayran bırakmalarıydı.

Annem gözlerini onlardan ayırmadan, "Hâlâ nasıl bekâr olduklarını anlamıyorum," diye mırıldandı. Karun ve Duha'ya aşk dolu gözlerle bakan kadınları gösterdi. "Etraflarındaki tüm kadınların kalbini fethetmişken onlara karşı bu kadar kayıtsız olmaları inanılır gibi değil."

"İkisi birbirleriyle didişmeyi bırakıp biraz etraflarına baksa belki çoktan evlenmişlerdi." Aklıma gelenlerle güldüm. "Bazen Karun ile Duha'nın gey olduğunu ve içten içe birbirlerine âşık olduklarını düşünüyorum."

Annem gür bir kahkaha patlattı. "Kadınlar için büyük bir kayıp olurdu." Bana onları işaret etti. "Seçme şansın olsaydı hangisiyle olmak isterdin?"

Bu soruyu Karun ve Duha için sormuştu fakat gözlerim istemsizce Gurur'un olduğu masaya kaydı. Nişanlısıyla keyifli bir sohbeta tutuşan adama neden baktığımı bile bilmiyordum. Mutlu görünüyordu, ikisi de mutluydu. İç çektiğimde annemin, "Bu da ne?" diyen sesiyle hemen önüme döndüm ama çoktan ona yakalanmıştım. Olamaz, beni Gurur'a bakarken yakalamıştı.

Yan yana oturduğumuz için annem bana doğru kayarak koluma yapıştı. "Az önce Deli Gurur'a olan o bakışların da neyin nesiydi?" Babam onun yanında, Seçil de benim yanımda oturduğu için kimse duymasın diye bunları kısık bir sesle söylemişti. Gözlerinde dehşete kapılmış bir ifade vardı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"H-hayır." Sesim titrerken panikleyerek başımı iki yana salladım. "Leyla'ya bakıyordum ben."

Annem bana bakarken ne görüyorsa yüzü bembeyaz oldu. Güzel gözlerinin ardından endişe verici bir ifade geçtiğinde şoke olmuştu. “Yanakları kızardı.”

Yüzümü ondan çekip hemen masadaki suya uzandım. “Erkekler hakkında konuşmak beni hep utandırır.” Kendime gelmek için sudan birkaç yudum aldım. “Ondan hoşlandığımı düşünmek senin için bile çok fazla. Daha bu gece tanıştığımızı sen de gördün. Ondan etkilenecek kadar onu tanımıyorum.”

Siyah gözlerinde canımı sıkan bir kinaye oluştuğunda buradan kaçmak istedim ama annemden uzun süre kaçmak mümkün değildi. “Onu hiç görmediğini söylüyorsun ama şu işe bak ki hiç görmediğin bir adam senin hizmetçilik saçmalığını biliyor.”

“Her yerde gözü kulağı varsa bu benim suçum mu?”

“Onun her yerde gözü kulağı varsa senin de onda gözün var gibi.”

“Anne, bu çok ciddi bir iddia! Alt tarafı onun olduğu bir tarafa baktım niye bu kadar büyütüyorsun?”

Kafasının üzerinde antenleri varmış gibi bana başının üstünü işaret etti. “Radarlarım kolay kolay yanlış frekans yakalamaz.” Masamızdakiler kontrol edip dibime kadar girdi. “İstediğin her erkekten hoşlanabilirsin ama o olmaz!”

Gurur’dan hoşlandığımı düşündüğü için alarma geçmişti. Gözlerini belterek bana bakarken aklımı başıma getirmek ister gibi tırnaklarını koluma geçirdi. “Onunla olamazsın. Herif hem kafadan kırık hem nişanlı hem de babanın düşmanı.” Sinirden ağlamama ramak kalmıştı. Sandığı gibi Gurur’dan hoşlanmıyordum.

Seçil hemen sağımda oturduğu için yalvaran gözlerle anneme bakıyordum. “İnan ki radarların yanılıyor, sandığın gibi bir şey yok.”

“Olmadığına yemin et.”

“Sen öl ki öyle bir şey...”

İnsanların içinde kafama sertçe vurarak beni susturdu. “Anneciğini niye katıyorsun, Nesibe’nin üzerine yemin etsene.” Eltisinden kurtulmak istediğini o kadar iyi gizliyordu ki!

“Nesibe yenge ölsün ki öyle bir şey yok,” dediğimde açtığı avuçlarını yukarı kaldırıp, “Âmin,” diyerek avuçlarını yüzüne sürdü.

Hayretler içinde kalarak ona bakmaya başladım. “Sen az önce Nesibe yenge ölsün diye âmin mi dedin?”

Umarsızca omuzlarını kaldırıp indirdi. “Babanın tüm akrabaları için derim.”

Ona olan bakışlarımda gözle görülür bir kınama vardı. “Allah’tan kötü kalplisin de duaların kabul olmuyor.”

Hayatında duymadığı bir hakareti şimdi benden duymuş gibi afalladı. “Sence ben kötü biri miyim?”

Masadaki tatlılara uzanırken omuz silktim. “Bence öylesin.”

“Değilim!”

“Abime hep üvey anne oldun.”

“Çünkü o piç sana hep üvey abi oldu! On yaşına kadar annesi olacak o cadının yanında kaldığı için Elmas onu bize karşı doldurdu.”

“Elmas anne öyle bir şey yapmaz.”

“O kadını savunup beni kızdırma. Abin olacak o hasta İstanbul’a gelip bizim yanımıza taşındığında sana hamileydim ve o, sürekli karnıma vurmaya çalışıyordu.” Kendini haklı çıkartmaya çalışırken inanamayan gözlerle bana baktı. “Zamanında ona annelik yapmaya çalıştım ama şimdi nasılsa çocukken de öyleydi. Doğmanı hiç istemedi, doğduğunda da kaç kez onu senin beşiğinin yanında elinde yastıkla yakaladım.” Kaşlarını çattı. “Nefretimi kazanan birine gün yüzü göstermem.”

Tüm bunları zaten bildiğim için nefesimi bıkkınlıkla verdim. “Pekâlâ, kapatalım bu konuyu.”

İnatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. “Önce benim iyi biri olduğumu söyle.”

“Kötüsün.”

“Babanın sülük akrabalarından nefret etmem beni kötü biri yapmaz!”

“Kendi akrabalarından da nefret ediyorsun.”

“Çünkü akrabalar nefret etmek için var.”

“Bana hep ördek diyorsun.”

“Gerçekleri de söylemeyelim artık.”

“Sürekli beni zorbalıyorsun.”

“İnsanların sevdiği şeyleri yapması ne zamandan beri suç oluyor?”

Şaşkınca gözlerimi kırptırdım. “Beni zorbalamayı sevdiğini mi söylüyorsun?”

“Hayatım bu bir sır değil ki evdeki herkes bunu biliyor.”

“Anne sen kötüsün!”

“Derhâl bana dünyanın en iyi annesi olduğumu söylemezsen az önce seni Gurur’a bakarken yakaladığımı babana söylerim.”

“Sen hayatımda gördüğüm en iyi annesin!”

“Biliyorum canım.” Bana kocaman gülümseyerek uzanıp yanağımı öptü. “Senin annen bir melek.” Keyfi yerine gelmiş gibi önüne dönen kadına nutkum tutulmuş bir hâlde bakıyordum. Ben az önce ne yaşadım?

Sinirden gülerek başımı iki yana salladım. “Bana sinir krizleri geçirsen de seni çok seviyorum,” dediğimde masadaki elimi tutup dudaklarını avucuma bastırdı.

“Biliyorum hayatım.”

Avucumda onun dudaklarının sıcaklığını hissederken bana dünyanın en güzel gülümsemesini sundu. “Ben de seni çok seviyorum.” Bunu biliyordum. Sürekli benimle uğraşıp durması bile aslında yoğun sevgisinden kaynaklanıyordu, annem sevdikleriyle didişirdi.

Karun ve Duha bize zeybek ziyafeti çektikten sonra kendi yerlerine geçtiler. Rahat durmak Duha’nın kanında olmadığı için bu sefer de kendi masasından babama sataşmaya başladı. “Eee Ümit, bu gece Tozlulardan da bir şeyler izler miyiz?” Bu adam girdiği her yeri karıştırıyordu.

Duha Tunus da bir mafya lideriydi. Henüz yirmi sekizinde olmasına rağmen ihtiyar kurtların arasında bu kadar uzun süre hayatta kalması şaşılacak bir durumdu. Duha’yı diğer liderlerden ayıran bir özelliği vardı. bulunduğu yere aile desteği veya baba parasıyla gelmemiştii. Duha Tunus sıfırdan başlayıp tüm basamakları hızla tırmanarak kendi imparatorluğunu kurmuştu. Bugün geldiği son nokta ülkenin sayılı milyarderinden biri olmaktı.

Nereden bakarsan bak bu bir başarı öyküsüydü. Duha’nın en büyük artısı zekâsıydı. İşi bile strateji ve manipüle üzerineydi. Duha Tunus deyince herkesin aklına gelen ilk şey strateji ustası ve manipüle dehası olmasıydı. Kendilerine bölge liderleri diyebilirlerdi ama aslında hepsi bir bölgeyi yöneten mafyaydı. Duha ise içlerinde en çok merak uyandıran mafyalardan biriydi, diğerlerinin aksine ciddi biri değildi.

Diğer liderler gibi suratında her zaman donuk bir ifade olmazdı. Aksine neşeli, alaycı ve eğlenceli biriydi. Karanlık tarafını iyi gizleyen sempatik bir adamdı. Kömür karası gözlerinde hep bir muzırlık olurdu ve dolgun dudaklarında gülümseme eksik olmazdı. Erkeksi hatları, kaslı vücudu ve uzun boyuyla ona bakan her kadının kalbini hızlandırıyordu.

Arka planda öldürdüğü her adamın serçe parmağını alırken görünürde çapkındı, haylazdı ve eğlenceliydi. Biraz da çöpsüz üzümdü, ailevi yönden

kimsesi yoktu. Ne anne ne baba ne de akrabası vardı. Tek yakını sağkolu ve en iyi dostu Kadem Aktan'dı. Kadem'den başka değer verdiği kimse yoktu. Tek eğlencesi de Karun ile uğraşıp onunla rekabet etmekte.

Şimdiyse gözlerini babama dikmiş, meydan okurcasına babama bakıp sırtıyordu. "Doğu bölgesine ait bir şeyler izlemeyelim mi?"

Babam bu tür kışkırtmalara pek gelmediği için reddedeceğine çok emindim. Ancak rakıyı kafasına dikip bardağını sertçe masaya bıraktı. Sandalyesinden ayağa kalktığı anda annemle göz göze geldik. İkimiz de babamın ters bir şey yapmasından korkuyorduk. Bahçede her aileye ait birçok masa varken babam orta alana yürüdü. Merakla onu izliyor, henüz ne yapacağını bilmiyorduk.

Babam yönünü bize çevirdiğinde gözlerinin ardından muzır bir ifade vardı. "Bizim oralara ait bir şey oynayacaksam bana eşlik etmesi için bizimkilerden birileri lazım." Ne yani, ciddi ciddi oynayacak mıydı? Kalbim hızlandı. Bunu görmeyi istiyordum.

Anneme bakıp hınzır gözlerle, "Müsaade var mı, hatun?" dediğinde onu kalbime sokasım geldi. Babamın anneme davranış şeklini çok seviyordum.

Annem evimizin hanımı olmanın hakkını vererek babama bizimkileri gösterdi. "Seç istediğin kişileri," diyerek halay için gereken herkesi ona sunmuştu.

Ancak babam bizden kimseye fazladan bir saniye bile bakmadan, "Bir kişi yeter bana," dedi muzip bir sesle. Daha sonra annemin gözlerinin içine bakarak, "Reyhani iki kişiyle oynanır," deyince kıkırdadım. Bu yaştaayken bile hâlâ birbirlerine kur yapıyorlardı.

Annem tebessümünü saklamaya çalışarak alt dudağını dişledi. "O zaman sana eşlik edecek kişiyi seç." Bakışları, sesi ve gözlerini süzüşü fazla cilveliydi.

Annem dâhil buradaki herkes babamın annemi oraya çıkartacağına çok emindi fakat babam ters köşe yaparak gözlerini bana dikti. Kalbim öyle bir hızlandı ki bir an duracak sandım. Dudağının köşesi kıvrılırken bana tam karşısını gösterdi. "Gel bakalım küçük hanımağa." Kemiklerime kadar titredim.

Beni seçmişti.

Korkudan betim benzim atarak ona bakarken annemin kıkırtısını duydum. "Şanslısın, Farah çünkü kocamın yanında görmekten hoşlandığın tek kadın sensin."

"Kızı olduğum için olabilir mi?"

"Evet."

Oraya çıkmamak için annemin koluna yapışmıştım ki daha ben bir şey demeden, "Deneme bile," diyerek kısık bir sesle beni uyardı. "Baban her şeyden önce bir bölge lideri. Tüm gözler onun üzerindeyken onu orada tek başına bırakamazsın." Midem kasıldı. Oraya çıkmak istemiyordum ama çıkmazsam bu hem babamı üzer hem de insanlara konuşacak daha çok malzeme verirdi.

Ecel terleri dökmeye başlayarak sandalyemden kalktım. Babama doğru yürüdüğümde kalbim duracak gibiydi. İnsanların bakışlarına fazladan bir saniye bile dayanamazken babamla reyhani oynayacaktım. Tüm bu gözle üzerimizde olacaktı. Düşüncesi bile dizlerimi titretip nefes alışlarımı hızlandırıyordu. Babam annem yerine beni seçerken ne düşünüyordu, hiç bilmiyordum.

Babamın karşısında durduğumda titrediğimi görebiliyordu. Bunun benim için ne kadar büyük bir adım olduğunun farkındaydı. Gözleri titreyen gözlerimle kesiştiğinde kahve hareleri sinirlerimi yatıştıracak bir güzele büründü. "Sakin ol küçük ördek," diye fısıldadı. "Her an düşüp bayılacak gibisin."

"Her an düşüp bayılabilirim, baba."

Gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Her an düşüp bayılma."

"Düşüp bayılırsam ne olur?" Üzerimizdeki gözlere ürkekçe baktım. Hepsi benimle alay edip güler, değil mi?"

"Bayılmak istiyorsan bayıl, sana gülenin ecdadını sikerim."

"Bayılmak istemiyorum, baba."

Bu sefer kendini tutamayıp güldüğünde kalbim titredi. Gözlerimin içine muzırca bakıp, "O zaman bayılmak yok küçük ördek," dedi eğlenen bir sesle. "Anlaştık mı?"

Asık suratımı neşelendirmenin bir yolu yoktu. "Denerim." Bu konuda kendime hiç güvenmiyordum. Bence o da bu konuda bana hiç güvenmiyordu.

Müzik başladığında ikimiz de derin bir nefes alıp geriye çekildik. Karşı karşıya durduğumuzda insanlara rezil olmamak için onların burada olmadığını düşünmeye çalışıyordum. Kollarımı iki yana açıp ağır ritimlerle oynarken ellerimi bileklerimden raks eder gibi oynatıyordum. Benim hareketlerim fazla zarif ve kadınsıydı, babaminkilerse ağır ve ölçülü. Bacaklarımı arada bükerek oynarken müziğin ritmiyle uyum içindeydim.

Gözlerime diğer herkesi yasaklayarak sadece babama bakıyordum, onun bakışları beni rahatlatıyordu. Ona bakmak bana izlendiğimizi unutturuyor ve korkularımı yatıştırıyordu. Kollarımızı iki yana açarak müzik eşliğinde birbirimizin etrafında dönerek oynamaya devam ettik. Bir süre sonra etrafındaki her şeyi unutup kendimi babamın gözlerinde gördüğüm huzura bırakmıştım.

Birbirimize yaklaşıp bacaklarımızı usul usul bükerek yere doğru hareket ettiğimizde dudaklarımdaki tebessümün farkında değildim veya izlendiğimin.

Ben oynarken babam bir dizinin üzerinde karşımda diz çöktü ve ellerini ağır bir hareketle birbirine vurdu. Elini yere vurup bastığım yeri öpercesine elini dudaklarına ve alnına doğru götürdüğünde kalbim yerinden çıkacak sandım. Babam bana verdiği değeri herkese göstermekten çekinmiyordu.

Biricik kızına duyduğu sevgi gözlerinden okunuyordu. Bana karşı hep bu kadar iyi bir baba olduğu için onu o kadar çok seviyordum ki ona duyduğum sevginin büyüklüğü hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Babama yaklaşıp ona sırtımı döndüğümde sırtım onun göğüs kafesine çok yakındı. İki yana hafifçe açtığım kollarımı müziğin ritmine uydurdum. Ellerimi bileklerinden bükerek oynarken Gurur ile göz göze gelmişim. Soluğum kesildi.

Sırtını yasladığı sandalyede erkeklere has bir şekilde otururken gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Bakışları öylesine yoğun ve keskindi ki iliklerime kadar titredim. Yeşillerinde kanımı kaynatan, aklımı başımdan alan bir şeyler vardı. Çok yoğun bakıyordu, hem de haddinden fazla.

Koltuğun dayanağına yaslı olan elindeki rakı bardağı gevşekçe duruyordu. Kolunu hareket ettirerek rakıyı dudaklarına yaklaştırdığında bile gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Bardağı hafifçe bana doğru kaldırıp rakıyı içtiğinde kaskatı kesilmişim. Benim şerefime içiyormuş gibi yaptığı bu hareket yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu. Yoğun bakışlarından kaçmak için ona sırtımı dönmeden hemen önce dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığını gördüm. Beni utandırmak için öyle yapmıştı!

Korkularımın aksine başarılı bir şekilde bu oyunun sonuna geldiğimizde insanlardan çıkan alkış tufanıyla derimin altı yanmaya başladı. Babam kolunu omzuma atarak saçlarımın tepesine bir öpücük kondurdu. "İşte böyle küçük ördek," diye fısıldadı. "Göz önünde olmak her zaman kötü bir şey değildir." Bunun için annem yerine beni seçmişti, değil mi? Beni insanlara alıştırmak istiyordu.

Babamın kolunun altında kendi masamıza doğru yürürken kısa bir an Gurur ile göz göze geldik. Gözlerim onun yeşil harelerine kenetlendiğinde

kaburgalarım küçölüp kalbimi sıkıştırmaya başlamıştı. Gözlerinde çok yakıcı bir ifade vardı. Emin değildim ama onun etkileyici gözlerinde sanki hayranlık görüyordum. Az önce izledikleri hoşuna gitmiş gibi bakıyordu.

Leyla'nın Çağıl ile konuştuğunu görünce aradığım küçük fırsatı yakalamıştım. Babamla birlikte onların masasının önünden geçerken içkisini yudumlayan Gurur'a döndüm. Bakışlarımızın bir kez daha kesişmesiyle ona göz kırptığımda içtiği içkiyi püskürttü. Kıkırtıma engel olarak hemen önüme döndüm. Yüzündeki o şaşkın ifadeyi görmek keyfimi yerine getirmişti. Benim gibi korkak birinden karşı atak beklemiyordu. Az önce şerefime içtiği o içkiyi öksürerek çıkarmasını sağlamıştım.

Yerimize geçtiğimizde kutlamalar kaldığı yerden devam ediyordu. Oturduğum yerde sessizliğimi koruyarak dans eden insanları izledim. Onların içinde Gurur ve Leyla da vardı. Birlikte dans ederken ikisi de mutlu görünüyordu. Gurur'un Leyla'nın belini saran ellerine bakıp durdum. Leyla'nın Gurur'un boynuna dolanan kollarını ve kendi aralarında sohbet ederek birbirlerine olan bakışlarını izledim.

Dışarıdan bakıldığında gerçekten de hoş ve birbirlerine çok yakışan bir çiftti ancak bir şeyler eksikti. Annem ve babam birbirlerine her baktığında gözlerinde oluşan o parıltı, Gurur ve Leyla'nın gözlerinde yoktu.

Belki de bana öyle geliyordu, sonuçta aşk hakkında herhangi bir yorumda bulunacak kadar deneyimim yoktu. Aslında bu konuda hiç deneyimim yoktu. O kadar korkaktım ki erkeklerle bir şey yaşayamayacak kadar kendi küçük dünyamın içinde saklanıyordum.

Gecenin sonlarına gelmeye başladığımızda herkes yavaş yavaş ayrılmaya başlamıştı. Babam ayağa kalkınca bizim de gitme vaktimizin geldiğini anladık. Babamla birlikte Tozlu soyadını taşıyan herkes yerinden kalkmıştı. Kalenderler giden konuklarını uğurlamak için yan yana duruyordu. Leyla Gurur'un hemen yanındaydı.

Onlara doğru yürürken annem bana yaklaşıp kısık bir sesle, "Çantandaki o mücevheri kendine saklamayı düşünmüyorsan Leyla'ya takmayı unutma," diye fısıldadı. Son ana kadar onu çantamdan çıkarmamıştım.

Herkes Leyla'ya bir şeyler takıp durmuştu, Gurur kimsenin ona bir şey takmasına izin vermemişti. Bu takı merasiminden nefret ediyormuş gibi ona yaklaşan herkesi Leyla'ya yönlendirmişti. Bense son ana kadar yerimden hiç kalkmayarak bizimkileri delirtmiştim. Şimdi herkes yavaş yavaş dağılmaya başladığı için belki bu zorlu görevin üstesinden gelebilirdim.

Kalenderlerin karşısında durduğumuzda annem ve babam tüm iyi niyetleriyle onlara mutluluk diledi. Daha sonra ikisi de gözlerini dikip bana

bakınca hâliyle karşı taraf da bana bakmaya başladı, anne ve babamın neden bana baktıklarını merak ediyorlardı. Şu ana dek geceyi kazasız belasız tamamladığım için son anda bizimkileri utandıracak bir şey yapmak istemiyordum.

Üzerimdeki bakışların bende uyandırdığı rahatsız edici hissi gizlemeye çalışarak çantamdaki kadife kutuyu çıkardım. Bunu neden ben yapıyordum ki! Kutuyu açtığımda içinde gördüğüm gerdanlık değerli taşlardan oluşan pahalı bir şeydi. Annem ailemizin şanına yakışan bir model seçmişti. Gerdanlığı çıkartıp boş kutuyu anneme uzattım. Gurur'un bakışları eşliğinde Leyla'ya yaklaşıp karşısında durdum. Pekâlâ, bunu yapabiliyordum.

Leyla ile karşı karşıya dururken bir şeyler bana yanlış geliyordu. Onun nişanına katılıp ona takı takmam yanlışmış gibi hissediyordum. İçimden cılız bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu. Gözlerim parmağına kayınca gördüğüm alyansla şaşırmıştım. Leyla'nın parmağındaki alyans arka bahçede bulduğum lotus çiçekli alyans değildi. Gurur annesinden kalan yüzüğü ona takmayı düşünüyordu, o zaman neden o yüzüğü Leyla'nın parmağına takmamıştı?

Bakışlarımı Leyla'nın parmağından çekip kehribar gözlerine kenetledim. Birkaç kez derin derin nefesler alarak kendimi toparladım. "Rabb'im hiç ayırmasın ve mutluluğunuzu daim kulsın." Tüm kalbimle ona iyi dileklerimi sunarken bu konuda samimi ve dürüsttüm. Her ne kadar bazı şeyler bana yanlış gelse de ikisi adına gerçekten mutluydum.

Leyla'ya biraz daha yaklaşıp gerdanlığı boynuna taktım. Bunu yaparken bana yardımcı olarak başını eğmişti. Gerdanlığın klipsini takarken kendimden beklemediğim bir şekilde soğukkanlıydım. Elim bile titrememişti, oysaki panikleyip takamam sanıyordum.

Leyla bana tebessüm etmek için kendini zorlayıp, "Teşekkür ederim, Farah," derken bakışları samimiyetten çok uzaktı. Böyle bakmasının nedeni belki de dün kuyumcudan çıkan kavganın benim yüzümden olduğunu bilmesiydi. Yapmacık bir ilgiyle beni izledi. "Burada olmanızdan mutluluk duyduk."

Herhangi bir alınganlık yapmadan, "Biz de öyle," dedikten sonra başımı çevirip Gurur'a baktım. İşte yine olmuştu. Onunla her göz göze geldiğimde hissettiğim o statik elektrik tekrar ortaya çıkmıştı. Karşı koyamadığım güçlü bir mıknatısla ona çekiliyordum. Bu öylesine güçlü bir çekimdi ki aynı şey ona da oluyor mu, diye merak etmeden duramıyordum. Bu hissettiğim güçlü çekim sadece beni mi etkisi altına alıyordu?

Gözlerimi onun bakışlarına dikip konuşmak için kendimi zorladım. Onun karşısında olmak bile bana tüm sözcükleri unutturuyordu. Tek kelime etmeden onu böyle saatlerce izleyebilirdim. İşin garip tarafı bunu yaptığımda en küçük bir rahatsızlık duymayacağını hissetmemdi. Belki de yanıliyordum ama ona olan bakışlarımdan rahatsız olmadığını hissediyordum. “Mutluluklar dilerim.”

Gurur derin bir nefes alarak başını hafifçe salladı. “Eyvallah.”

Onlara iyi dileklerimizi sunduktan sonra neyse ki fazla oyalanmadan yanlarından ayrıldık. Arabaya binip yola çıktığımızda annemin bakışlarından kaçmak için başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. “Senin bir tadın kaçtı sanki,” diyen sesini duymazdan gelerek uyuyormuşum gibi nümara yaptım. Tadımı kaçırarak bir durum yoktu.

02.05.2021

Oturduğum köşede sessizlik içinde kitabımı okurken babam ve amcam, kendi aralarında iş konuşuyordu. Seçil ve abimin eşi Yonca yenge ise modellerlerini karıştırıyordu. Annem ve eltisi Nesibe yengeyse her zamanki gibi birbirleriyle didişecek bir şeyler bulmuştu. Akşam yemeğinden sonra hepimiz aynı salonun içinde kendi hâlimizde takılıyorduk. Biri kulağımdaki kablolu kulaklığı çekip çıkarınca irkilerek başımı kitaptan kaldırdım. Seçil’in abisi Doğan sıkılmış gibi kulaklığımı çıkartıp yanıma oturdu.

“Ne okuyorsun?” Elimdeki kitabı alıp baktığında kaşları havalandı, güldüm. Sanırım genç kızlara özgü aşk romanları okumamı bekliyordu. Kitabın arka kapağını okuduktan sonra bal sarısı gözlerini bana dikti. “Sıkıcı bir şeye benziyor.”

“Sıkıcı değil.” Doğan abi ailesinin aksine bana insan gibi davranan nadir kişilerden biriydi. Ailesi gibi bizim evimizde yaşayıp babamın sırtından geçinmiyordu. Yirmi sekiz yaşında genç bir avukattı. Kendi ofisi, evi ve kurulu bir düzeni vardı. Bizi özleyince arada buraya geliyordu. Bazen bir gece kalıyor, bazense hiç kalmadan evine dönüyordu.

“*Ağır Devlet*,” diyerek kitabın adına değindi. “Bu tür kitaplar okuduğunu bilmiyordum.”

Kitabı yanıma bırakarak annemin benim için hazırlattığı meyve suyunu uzandım. “Bana siyasi bir görüş kazandırıyor.”

Yanımda otururken yüzüne düşen kumral tutamlarını arkaya iterek güldü. “Siyasete atılmayı mı düşünüyorsun, bücür?”

“Öyle bir düşüncem yok ama her konu hakkında biraz bilgim olsun istiyorum.” Meyve suyu sandığım şeyin aslında annemin zayıflatıcı toniklerinden biri olduğunu anladım. İçtiğim bir yudumla yüzümü buruşturarak bardağı sehpanın üzerine bıraktım. “Kitap siyasetten çok ırkçılığı ve bölücülüğü anlatıyor.”

Sır verir gibi ona doğru yaklaşıp, “Mesela sizinkiler için ben bir Kürt kızıyım,” dedim kısık bir sesle. “Annem ve onun akrabaları içinse ben bir Türk kızıyım. Her iki taraf da beni kendilerine benzetmeye çalışıyor, ikisi veya hiçbiri olmama izin vermiyorlar. İlla bir tarafta mı olmalıyım?”

Diğer akrabalarım ve Diyarbakır’daki yakınlarım Kürt-Türk ayrımı yapmazdı ancak iki ailede bunu yapanlar da vardı. Babamın tarafından Kerim amcam, karısı ve Seçil bunu yapıyordu. Annemin tarafındaysa bu ayrımı anneannem ve dedem yapıyordu. Kürt veya Türk olmanın ne önemi olduğunu bile anlamıyordum. Türk’ü, Kürt’ü, Çerkes’i ve daha birçok millet hepimiz aynı ülkenin içindeydik. Farklılıklarımız bizi bir diğerinden daha üstün veya daha aşağı yapmıyordu.

Hepimiz sahip olduğumuz farklılıklarla güzeldik. Her Türk ülkücü değildi veya her Kürt eline bir silah alıp dağlara çıkmıyordu. Bazılarımız içinde bulunduğu ülkeyi seviyor ve ellerinden geldiğince uyum içinde yaşamaya çalışıyordu. Aykırı bir düşüncede olan insanların yaptıkları şeylerin cezası ne tüm Kürtlere kesilebilirdi ne de tüm Türklere. Kendi içimizde ırkçılık çıkardığımız için ülkemiz bölünüyordu.

Doğan abinin yakışıklı yüzünde gözle görülür bir gülümseme belirmediğinde bunu saklama çabasında bulunmadı. “Bizimkiler yine bu konuda üzerine mi geldi?” Başıyla ailesinin bulunduğu yönü gösterdi. “Her söylediklerini dikkate alma.”

“Hayır, ben genel olarak öyle söyledim.” Ailesine karşı sık sık beni savunduğu için yine benim yüzümden onlarla sorun yaşamasını istemiyordum.

“Sanırım okuduğum kitabın etkisinde kaldım, abi,” dediğimde yüzündeki tebessümü silince bazı konularda onu Seçil’e benzettim. Seçil ona abla dememden nefret ediyordu ve çoğu zaman Doğan abi de ona *abi* dememden hoşlanmıyormuş gibi ifadesi değişiyordu. Seçil neyse de Doğan abiyle aramızda altı yaş vardı. İstesem de ona adıyla seslenemezdim.

“O kızın bizim depoda ne işi var!” Babamın gür sesini duyunca hepimiz ona döndük. Gelen telefon onu deliye çevirmiş gibi oturduğu yerden ayağa fırlamıştı. “Ne demek bilmiyorum, Melih!” Endişelenerek ayağa kalktım. Kötü bir şeyler oluyordu.

Babam sinirden parmaklarını saçlarından geçirirken çılgına dönmüş gibi yüzündeki damarlar şişti. "Tuzak!" Beti benzi atarken sertçe yutkundu. "Kız oradaysa Gurur da gelmek üzeredir. Nesini anlamıyorsun, bu iki aileye kurulan bir tuzak!" Hangi kızıdan bahsediyordu ve Gurur bu işin neresindeydi?

Babam hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken, "Ben gelmeden sakın bir şey yapmaya kalkışmayın!" diye bağıırıyordu. "Gurur benden önce oraya ulaşırsa kızın saçının teline bile zarar vermeden ona teslim edin! Melih, eğer Leyla Mahlaz oradan canlı çıkamazsa iki taraftan da çok kan dökülür. Ben gelene kadar kızı koru!" dedikten sonra gitti. Leyla bizim depoda mıydı?

Korkuyla yutkundum.

Kötü şeyler olmak üzereydi.

Durumun ciddiyetini bildikleri için hemen amcam ve Doğan abi de babamın peşinden çıkmıştı. Biz kadınlarsa bembeyaz olmuş bir suratla birbirimize bakıyorduk. Annem neler olduğunu öğrenmek için hemen babamın peşinden dışarı çıktı. Babam arabaya binmeden onu yakalayıp neler olduğunu öğrenmeye çalışacaktı. Abimin eşi Yonca yenge, "Bu da ne demek oluyor?" diye yutkunarak Nesibe yengeye döndü. "Leyla Mahlaz neden bizim depoda?" Mavi gözleri korkudan titreşirken yüzünü ovuşturdu. "Ya ölürse?" İhtimali bile beni dehşete düşürmüştü.

"Ölürse ölsün, bundan bize ne?" Seçil'in söyledikleriyle bakışlarım hızla onu buldu. Rahattı, keyifliydi ve zerre kadar endişe etmiyordu. Kızıl saçlarından bir tutamı parmağına dolarken fazla umursamaz görünüyordu. "Hasımlarımızdan birinin ölmesi bizim sorunumuz değil."

"Niye ölsün?" Sert bir sesle ona müdahale ettim. "Babamı duymadın mı? Leyla'ya zarar gelmesine müsaade etmez."

Seçil saçlarını sinirle yüzünden çekerken ona kızdığım için yönünü bana çevirdi. Bana olan bakışları en az benimki kadar tersti. "Ben de kötü bir şey demedim ama ölürse de bunun için üzülecek değiliz, değil mi?" Merhamet duygusu olmayan biriydi.

"Ay tövbe de." Yonca yengenin yüzü en az sarı saçları kadar sararırken endişesini gizleyemiyordu. Leyla için endişelendiğini düşünüp şaşırmıştım ki dudaklarını büktü. "Kalenderlerden biri ölürse saldırı sırası onlara geçer. Leyla'nın ölümü yüzünden korku içinde yaşamak istemiyorum." Aslında şaşırmamıştım, en az kocası kadar bencil ve acımasızdı.

Yonca yengenin şu zamana kadar ortalığı karıştırmak dışında bir şey yaptığını hiç görmemiştim. Abimin dişi versiyonuydu. En az abim kadar sadakatsiz ve iğrenç bir kadındı. Kocasından tek farkı Caner abim her halı açık açık yapıyordu ama o, gizli yapardı. Hafifmeşrep bir kadın olduğunu

çoğu zaman gizleyemiyordu. Abimle hâlâ evli olmasının tek nedeni Tozlu soyadının ona sağladığı ayrıcalıklardı. Bunun dışında bu aileye ve kocasına tahammül edemiyordu.

Yonca yengenin akli fikri kendinden daha genç ve yakışıklı erkeklerdeydi. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen yirmili yaşların başındaki erkekleri görünce ağzının suyu akıyordu. Ona bakarken dalıp gitmiş olmalıyım ki, “Ne dik dik bakıyorsun?” deyince bakışlarımı ondan çektim. Şimdi bir de onunla uğraşamazdım.

Bazen bu eve bir yıldırım hatta deli bir fırtınanın düşmesini istiyordum. Herkesi silkeleyip kendine getirecek bir felaket güzel olabilirdi.

Gecenin ilerleyen saatleri annemle ikimiz için çok gergin geçmeye başlamıştı. Babam gideli saatler olmuştu ancak hiçbirimiz ona ve yanındaki adamlara ulaşamıyorduk. Caner abim bile telefonuna cevap vermiyordu. Gerçi o evde olmadığı için babamlarla birlikte gitmemişti ama telefonu kapalı olduğuna göre haberi alınca bizimkilerin yanına geçmiş olabilirdi.

Annem sık sık duvardaki büyük saate bakıp durdukça beni de endişelendirmeye başlamıştı. Bizimkilerden haber alamadıkça yerinde duramıyordu. Babamın apar topar onca silahlı adamla nereye gittiğini bilmemek bizi korkutmaya başlamıştı. Açıklama yapacak zamanı yokmuş gibi evden çıkarken annemin tüm sorularını yanıtsız bırakmıştı.

Annem salonun ortasında dönüp dururken kulağına yasladığı telefonu indirdi. “Ümit açmıyor.” Saat gecenin üçü olmuştu ama gidenlerden hâlâ ses seda yoktu. “Saatler oldu, artık korkmaya başladım.”

Nesibe yenge gerilerek rahat bir şekilde otururken güldü. “Abla, her zamanki şeyler.” Ortada bir sorun yokmuş gibi keyif kahvesini içmeye devam ediyordu. “Birazdan dönerler, kendinle bizi de germe.”

Yengemin bu rahatlığı annemi çıldırttığı için kaşlarını çatması uzun sürmemişti. “Kocam ortalarda yok ve sen kahve mi içiyorsun!” İnanamayan gözlerle yengeme bakıyordu. “Pes doğrusu! Sizdeki bu rahatlık padişah torunlarında yok.”

Nesibe yenge kahvesini önündeki sehpaye bırakıp alaycı gözlerini anneme dikti. “Ne yapmamızı bekliyorsun? Biz de mi elimize bir silah alıp peşlerinden gidelim?”

“Senin de kocan gidenlerin arasında.” Annemin bakışlarında şaşkınlık ve öfke karışımı bir duygu vardı. “Ne bu rahatlık?”

“Babam eve dönmenin bir yolunu bulur,” dedi Seçil.

Onun bu sözleri annemi daha fazla kızdırdı. Siyah gözleri sinirden tutuşurken gerçeklikten uzak bir gülüş kondurdu dudaklarına. "Haklısın, baban eve dönmenin bir yolunu bulur. O sinsî herif tehlike anında sıvışmasını çok iyi bilir."

Nesibe yenge oturduğu yerde dikleşerek annemi hedef aldı. "Söylediklerinc dikkat et, ileri gidiyorsun."

Ona bakmak bile annemin sabrının sınırlarını zorladığı için elindeki telefonu sıkıyordu. "Kızını da al odana çık, Nesibe." Onlara kapıyı gösterdi. "Odanızda da keyif kahvesi içebilirsiniz."

Nesibe yenge yine mağduru oynayıp haksızlığa uğramış gibi dudaklarını bükmeye başlayınca sinirlerim bozuldu. Bunu hep yapıyordu. "Olanlar için endişelenen sadece sen değilsin. Her konuda kendini haklı çıkarmayı bırak." Onların aksine annemin endişesi gerçektir.

Annem bu kadar sinirliyen her an onların üzerine atlayabilirdi. Bunun olmasını engellemek için Nesibe yengeye döndüm. "Saat geç oldu yenge." Sakince konuşup ona kapıyı gösterdim. "Gidip biraz uyu." Aynı şekilde Seçil ve Yonca yengeye de kapıyı işaret ettim. "Siz de."

Seçil bana sinirli bir bakış attı. "Ne yapıp yapmayacağımıza ne zamandır sen karar veriyorsun?"

Gözlerinin içine bakarak kaşlarımı usulca yukarı kaldırdım. "Neden sözlerimi çarpıtıyorsun?" Her gün bu tartışmaların içinde olmaktan başıma gırlar girmişti. Düz bakışlarım Seçil'in üzerinde oyalanırken bıkkınca nefesini verdim. "Gitmezseniz yine annelerimiz kavga edecek."

Çatık kaşlarla tam bir şey söyleyecekti ki annem dişlerini sıkarak gözlerini ona dikti. "Yukarı çıkın dedim!" Annemin sert sesiyle düşman gözlerle bize bakarak gittiler. Beni insan yerine koymazlardı ama anneme kolay kolay hayır diyemezlerdi.

Üçü dışarı çıkınca annemle baş başa kalmıştık. "İyi misin, anne?"

Endişeli vücudunu yanıma bıraktığında omuzları çöktü. "Bu sırtlan sürüsünden bıktım." Ev üstüne ev olmuyordu fakat Kerim amcam ve ailesi bir türlü ayrı eve çıkmaya yanaşmıyordu.

"Onunla evlenirken babamın bir aşiret ağası olduğunu biliyor muydun?" Aklını bu gece olanlardan uzaklaştırmak için ona bu soruyu sordum. Babam dönene kadar annemi bir şekilde oyalamalıydım.

Nefesini yorgunca vererek başını salladı. "Kalabalık bir ailesi olduğunu biliyordum ama evlendikten sonra bile evimize yerleşeceklerini bilmiyordum."

“Aynı sorun Elmas annenin de başında.” Diyarbakır’daki konakta da yaşayan çok fazla kişi vardı.

Elmas annenin adını duymak bile sinirden tüylerini diken diken ettiği için yüzü sertleşti. “Bana şu kadından bahsedip durma.”

“Madem ondan bu kadar rahatsız oluyorsun, o zaman kocanı neden onunla paylaştın?”

“Farah sen aptal mısın?” Her an bana bir tane yapıştıracakmış gibi bakıyordu. “Sence ben üzerine kuma getirtecek bir kadın mıyım?”

“Anne senin bir kuman var.”

“Biliyorum ama sandığın şekilde değil.” Hikâyenin tamamını bilmiyormuşum gibi bakıyordu. “Baban benimle evliken asla başka bir kadının koynuna girmedi. Sandığın gibi ikinci bir kadına gidip beni aldatmadı.”

Yerimde kıpırdanarak öne eğildim. “Ne demek istiyorsun?” Şu zamana kadar merak edip ona bu olayın nasıl olduğunu hiç sormamıştım. Onu üzmemek için bu konuyu hiç açmamıştım ama belli ki bilmediğim bir şeyler vardı.

Annem yüzünü sıkıntıyla ovuşturarak tekrar duvardaki saati kontrol etti. Babam eve dönene kadar kendini bir şeylerle oyalamak için bana geçmiş anlatmaya başlamıştı. “Benden çocuğu olmadıkça ailesi babanı çok zorluyordu. Sadece babanın değil, benim de üzerime geliyorlardı. Babana kumayı kabul ettirmeye çalışıyorlardı ancak o buna yanaşmıyordu. Ailesi bizde huzur namına bir şey bırakmadığı için en sonunda dayanamayıp ondan boşandım.” Doğru mu anlamıştım? Daha önce babamdan boşanmış mıydı? İşte bunu bilmiyordum.

Soru dolu bakışlarıma başını sallayarak karşılık verdi. “Ondan boşandığımda Ümit perişan olmuştu. Bana kızgındı, onu artık sevmediğimi düşünüyordu ve acı çekiyordu. Ailesi onun bu hâlinden faydalanıp onu Elmas’la evlendirdi. Baban bana olan öfkesinden ikinci kez evlenmeyi kabul etti ancak bana ne kadar sinirli olursa olsun Elmas’a resmî nikâh kıymadı. Bu da kendince onlara verdiği bir cezaydı.” İşin bu boyutunu bilmediğim için hayretler içinde anneme bakıyordum. Babamdan boşandığına hâlâ inanmıyordum.

Yerimden ona doğru kayarak, “Tekrar nasıl evlendiniz?” diye sordüğümde ortada komik bir şey varmış gibi güldü.

“Elmas’la evlendiğini duyunca o kadar sinirlendim ki ben de evlenmeye kalkıştım.” Dudaklarındaki gülüşü büyüdüğünde o günü hatırladığını biliyordum. “Baban düğünü basıp beni kaçırdı.”

“Bir dakika, ne?”

Kıkırdayarak başını salladı. “Beni düğünden kaçırıp üç ay alıkoydu. Üç ayda bana duyduğu sevgiyi tüm çıplaklığıyla gördüm. Onunla tekrar evlenirsem Diyarbakır’dan ayrılıp benim şehrim olan İstanbul’a taşınacağım ve asla Elmas’a yaklaşmayacağına yemin etti.” Yüzünü buruşturdu. “Zaten Elmas da hamileydi, yani artık ona gitmesi için bir sebep kalmamıştı.”

“Vay canına.” Babamın annemi düğünden kaçırdığını duyunca ister istemez gülmeye başladım. Babamla düşündüğümünden daha olaylı bir geçmişleri varmış.

Gecenin devamında annemle hiç konuşmadık. Sabaha kadar süren sessizlik bizi esir almıştı hatta öğleye kadar. Şu saate kadar endişe ve stresten bizimkilere ulaşmaya çalışmak dışında hiçbir şey yapamadık. Arabaları sesini duyunca hemen odamdan çıktım. Merdiveni aceleyle inerken odasından çıkan annem de bana katılmıştı. Tıpkı benim gibi o da bu saate kadar bir gram uyumamıştı.

Babamın güzel haberlerle dönmesi için dua ediyordum. Umarım bu sorunu kazasız belasız çözmüştür. Dışarı çıktığımızda bizimkiler arabalarında iniyordu. Hepsinin suratından düşen bin parçaydı. Hepsinin de üstü baş dağınık, toz ve is içindeydi. Bir enkazın içinde kalmış gibi berbat hâldelerdi. Midem kasıldı. Kötü bir şey olmuştu. Amcam, Caner ve Doğan abi bozuk bir suratla yanımızdan geçip içeri girdi. Yanımızdan geçerken bile üzerlerindeki sinen yangın ve is kokusunu solumuştum.

Arabalardan inen tüm korumalara dönen babam, “Evin etrafındaki güvenliği artırın,” deyince dizlerimin bağı çözüldü. Bir şey olmuştu.

Babam güvenlik şefi Melih abiye yönünü çevirdi. “Koruma sayısını arttır, evin etrafında kuş uçmayacak.” Nefes alışlarım hızlandı, tüm bu tedbirler yaklaşmakta olan felaketin habercisiydi.

Babam eve doğru yürürken gözleri bizi bulduğunda kahve hareleri titreşti. Bizi kaybetmekten korkarcasına bakınca endişelerim artmıştı. Bakışları annemin gözleriyle kesiştiğinde ise omuzları çökmüştü. Yüzünde keder oluşurken anneme karşı boynunu eğdi. “Dün gece gencecik bir kız öldü hanım.” Gözlerimin ardı sızladığında yaşlar göz pınarlarımdan taşıtı. Leyla

Leyla ölmüş müydü?

Ellerimi dudaklarıma bastırıp hicırığıma engel olmaya çalıştım. Leyla’yı en son onun nişanında görmüştüm. Ölüm haberinin bana ulaşacağını tahmin bile edemezdim. Onu yakından tanımıyor olabilirdim ama bu onun için üzülmemeye engel değildi. Gözyaşlarını süzülürken içime çöreklenen bu acının tek sebebi erkeklerin kavgasında yine bir kadının can vermesiydi.

Babamın dünyası buydu işte, silahlar ve ölümlerden ibaret kanlı bir dünyaydı.

Ailesi olarak bizler de o dünyanın bir parçasıydık. Gurur kim bilir ne hâldeydi? Babamın gözleri beni bulunca içi acımış gibi ifadesi değişmişti. Anneme beni işaret edip acı çeken bir sesle, "Farah gibi gencecikti," deyince annem koşarak ona sarıldı, babam düşündüğümüzden daha kötüydü. Her ne yaşandıysa bunun isteyerek olmadığını görebiliyordum. Bu yine de onları haklı çıkarmazdı. "Leyla öldü," dediğinde artık durmaksızın ağlıyordum. Bu haksızlıktı.

Annem onu yatıştırmaya çalışırken babam yüzünü annemin boynuna gömdü ve kısık bir sesle, "Bizim adamlarımızdan biri kıza ateş etti," dedi. Olanlara engel olamadığı için hiddetlenerek kaşlarını çatmıştı. "Eğer Caner o piçi vurmasaydı onu konuşturup Gurur'un önüne atabilirdim!" Caner abim bir kez daha her şeyi mahvetmişti. Öldürdüğü o adamın kimin ajanı olduğunu öğrenemedikleri için suç bizim ailenin üzerine kalmıştı.

Günler birbirini kovalıyordu ancak üzerimdeki matem havasında değişen hiçbir şey yoktu. Her şey bir kâbus gibiydi. Babam biraz sakinleştiğinde bize olanları anlatmıştı. Birileri Leyla'yı bizim depolardan birine kaçırıp oraya zincirlemişti. Caner abim ve Gurur eş zamanlı bir şekilde hatta neredeyse aynı anda depoya gitmişti. Babam arayıp ona haber verdiğinde Caner abim depoya yakın bir yerde olduğu için tam vaktinde oraya gidebilmişti.

Gurur çoğunlukla tek gezdiği için haberi aldığı anda öfkeden deliye döndüğünü söylüyorlardı. Yanına hiç adam almadan doğrudan depoya gitmiş. Caner onun Leyla'yı çözmesine izin vererek bu işte bir payımız olmadığını ona söylemiş. Ancak babam adamlarıyla içeri girdiğinde babamın yanındaki adamlardan biri silahını çekerek Leyla'yı vurmuş. Buna öfkelenen abim de o adamı kurşuna dizmiş. Depoda gaz sızıntısı olduğu için silahlar patlayınca deponun birçok yerinde patlamalar ve yangın çıkmış.

Trajik olansa Gurur ateşten çok korkardı.

Bunu herkes bilirdi.

Babam Gurur'un çıldırdığını, Leyla'nın kanlı bedeninin yanından ayrılmadığını söyledi. Sarsıntılar ve patlamalar şiddetini artırdığı için depo yıkılmak üzereymiş. Depo mahşer yerine döndüğünden herkes kaçmaya

çalışıp canını kurtarmanın derdindeymiş. Leyla ilk kurşunla oracıkta can verdiği için babamın adamları onun yerine Gurur'u dışarı çıkartmıştı.

Bunu yaparken de çok zorlanmışlar çünkü Leyla'nın kanlı vücuduyla deliye dönen Gurur onu orada bırakmaya yanaşmamış. Babamın emriyle adamları Gurur'u bayıltarak oradan çıkartabilmişler. Aslında Leyla'yı da orada bırakmayı istememişler ancak Leyla'nın cesedini kucağında taşıyan adam zamanında depodan çıkamamış. Gurur'u baygın bir şekilde dışarıya çıkardıktan sonra depo yerle bir olduğu için Leyla'yı çıkaramamışlar.

Daha sonra patlama ve yangını kontrol altına alabilmişler ama birçok kişi zamanında çıkamadığı için o enkazın altında can vermişti. İtfaiye çalışanlarının enkazdan çıkardığı cesetlerin neredeyse hepsi tanınmaz bir hâle deymiş. Cesetlerden sadece bir tanesi bir kadına aitti ve onun da Leyla olduğunu düşünüyorlardı. Leyla'nın cenazesi çoktan kaldırılmıştı ancak evdeki yasak hâlâ devam ediyordu.

Sadece bizim evde değil, tüm akrabalarımızın evinde de aynı yasak vardı. Ortalık durulana kadar ailenin kadınları evden dışarı çıkmayacaktı. Duyduğumuza göre Gurur büyük yemin etmişti, ondan alınan bir kadına karşılık ailemizden bir kadını bizden alacaktı. Herkes bunu konuşuyordu.

“Daha ne zamana kadar eve tıkılıp kalacağız?” Yonca yenge yatağının üzerinde şort ve atletle otururken ayak tırnaklarına oje sürüyordu. Saat öğlenin ikisiydi ama bu saate kadar uyuduğu için henüz giyinip aşağıya inmemişti. Can sıkıntısından Seçil ile ikimiz onun odasına gelmiştik.

“Ortalık yatışana kadar bir süre daha evde kalmalısınız.” Annem ve babam hâlâ eve dönmedikleri için camdan dışarıya bakıyordum. Bir yılını küçük bir kaza geçirdiği için onu ziyarete gitmişlerdi. “Gurur sakinsene kadar dışarı çıkmanız tehlikeli olabilir.” Kaç gündür bu ikisini evde tutmaya çalışıyordum.

“Senin açından konuşması kolay tabii. Ne de olsa sen ev kuşusun.” Seçil ayna karşısında yengemin makyaj ürünlerini kullanırken nefesini bikkınca verdi. “Günlerdir eve tıkılıp kaldık. Ne olacaksa olsun artık. Ayrıca bizden bir kadını alarak ne yapacak ki?”

Oje sürdüğü ayak parmaklarına doğru eğilip üfleyen Yonca yenge güldü. “Birçok şey yapabilir.” Aklına ne geldiyse gülüşü solmuştu. “Tecavüz bile edebilir.”

Midem fokurdarken itiraz ederek başımı iki yana salladım. “Bu kadarını yapacak biri değil.” Buna ihtimal dahi vermiyordum, daha önce tacize uğradığımda Gurur o adamı çok pis benzetmişti. Tacize bile göz yummayan bir adam, birine tecavüz etmeye kalkışmazdı.

Yengem başını kaldırdığında karşısında bir aptal varmış gibi bana bakıyordu. “Farah sen gerçekten çok safsın.” Küçümseyen gözlerini bana diktiğinde mavilerinde apaçık bir aşağılama vardı. “Nişanlısını yeni kaybeden bir adamın acısını hafife alma. Öfkeli, şuursuz ve intikam istiyor. Gözü bu kadar dönmüşken her şeyi yapabilir.” Kanım damarlarımdan çekilmeye başladı. Düşüncesi bile korkudan soluğumu kesiyordu. Gerçekten bu kadar ileri gidebilir miydi?

“Ben biraz kitap okuyacağım.” Onun odasından çıkarak kendi odamın yolunu tuttum. Günlerdir hep bu tür şeyler konuşulduğu için artık ne düşüneceğimi bilmiyordum. Gurur’un nasıl bir intikam alacağını bilmediğimiz için hepimiz diken üstündeydik.

Odama girdiğimde kitaplığima doğru yürümüştüm ki telefonum çaldı. Caner abimin aradığını görünce şaşırdım, beni sık arayan biri değildi. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda, “Seni dışarıda bekliyorum,” diyen sesini duydum. “Babam bizi bekliyor, acele et. Kimseye tek kelime etmeden arka kapıya gel.”

“Arka kapıya mı?” Kafa karışıklığıyla yönümü pencereye çevirdim. “Neden ön kapıyı kullanmıyorum? Ayrıca babam hiçbir koşulda evden çıkmamamı söylemişti.”

“Babamın aklından geçenleri nereden bileyim ben!” Beni azarladığında sesi sabırsız ve aceleciydi. “Bana *hemen Farah’i buraya getir* dedi. Ön kapı Kalenderler tarafından gözetleniyor olabilir. Seni babama sağ salım götürmem için kimseye görünmeden arka kapıdan çıkmalısın. Evdekilere bir şey söyleyip onları da telaşlandırma.” Onu onaylayarak telefonu kapattığımda endişelenmeden duramadım. Babam neden beni çağırıyordu?

Çantamı alıp odamdan çıkarken babamı aradım. Evden çıkmadan önce bunu ona teyit ettirmeliydim. Üst üste onu aramama rağmen telefonu açmadı. Ondan bir cevap almadan dışarı çıkmak istemediğim için ısrarla arayıp durdum. En sonunda telefonu açıp tek kelime etmeme izin vermeden, “Farah şu anda hiç vaktim yok,” dedi hızlıca. “Bir sorun mu var?”

Arkada çok fazla gürültü geldiği için sesini tam olarak duyamıyordum. “Hayır, ciddi bir sorun yok ama Caner abim...”

“Farah, önemli bir şey yoksa şimdi kapatıyorum. Abin eve geliyor, o seninle ilgilenecek,” dedikten sonra telefonu kapattı. Caner’in eve geleceğini biliyordu. İlgilenmekten kastı abimin beni ona götürmesi miydi? Sanırım öyleydi.

Abimin isteği üzerine arka bahçeden dışarı çıktığımda arabasını gördüm. Beni bekliyordu. Hızlıca yürüyüp arabaya bindiğimde arabayı hemen

çalıştırdı. Evden uzaklaşırken emniyet kemerimi takarak ona döndüm. O babamın beni neden görmek istediğini soracaktım ki suratını görünce kelime edemedim. "Seni bu hâle kim getirdi?" Berbat görünüyordu.

Birileri onu çok kötü hırpalamış olmalı ki kan revan içindeydi. Onu ölmüne dövmüş olmalıydı ki kaşı patlamış, akan kan yanağında kurumuş. Alını da kanıyordu ve gözünün altında korkunç bir darbe izi vardı. Kravatta boynunda sarkıyordu ve kustuğu kanların izleri beyaz gömleğine bulaşmış. Endişelenerek, "Abi?" diye mırıldanıp ona doğru biraz eğildim. "Kim yap sana bunu?"

Onu bu hâle getiren benmişim gibi bir anda çatık kaşlarla bana dönünce arkaya çekildim. Sinirden fıldır fıldır dönen gözleri bana tersçe bakıyordu. "Aklının alamayacağı sorular sorma!" Önüne döndüğünde kısık bir ses bana saydırmakla meşguldü. "Sanki anlatsam o kuş beyni alacakmış gibi be de soruyor!" Koltuğuma sinerek ağzımı kapattım. Benimle aynı arabane içinde bulunmaktan bile rahatsızdı.

Öfkesini daha fazla üzerime çekmemek için yolun kalanında tek kelime etmemiştim. Sessizlik içinde babama gitmeyi bekliyordum. Önemli bir şey olmasaydı babam ona gitmemi istemezdi. Umarım kötü bir şey yoktu. Yan aynadan arkaya bakınca korumaların olmadığını daha yeni fark ettim. Caner yanına hiç koruma almadan yola çıkmıştı. Bunun nedenini ona sormak istedim lakin yine bana kızacağını bildiğim için ağzımı açmadım. Babama gittiğimizde o bana gereken açıklamayı yapardı.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra telefonum çalınca çantamdan çıkardım. Annemin aradığını görünce tam açacaktım ki Caner sert bir hareketle telefonu elimden çekip aldı ve camdan dışarı fırlattı. Korkuyla kasılarak ona döndüğümde artık paniklemeye başlamıştım. "Bu ne demek oluyor?" Kalbim endişe içinde hızlandı. "Telefonumu neden attın?"

Bir sokak kenarında arabayı durdurup indi, beni görmezden geliyordu. Bana cevap vermek yerine hızlı adımlarla arabanın etrafında dönüp kapıyı açtı. Emniyet kemerini sertçe açıp koluma yapıştığında şoke olmuşum. Beni arabadan çıkardığında neler olduğunu anlayamıyordum. Yan yana durmuş birçok siyah arabayı görünce bir terslik olduğunu nihayet anladım. Bizim gelmemizle arabalardan inen takım elbiseli adamlar gözümü korkutuyordu.

Dehşete kapıldım. Bunlar babamın adamları değildi. Caner kolumdan sürükleyerek beni onlara doğru çekerken bağırarak kolumu kurtarmaya çalıştım. "Abi sen ne yapıyorsun?" Kendimi arkaya doğru çekmeye çalışarak

ondan kurtulmak için direndim. "Kim bunlar? Abi bırak beni!" Beni nereye getirmişti?

Direnip ona zorluk çıkardığım için kolumu daha sert sıkarak beni sürüklemeye devam etti. Beni, bizi bekleyen adamların ayaklarının önüne fırlattığında sertçe yere kapaklanmıştım. Abimin, "Onun istediği Tozlulardan bir kadın değil miydi?" diyen sesini duyunca gözlerimin ardı sızladı. "Size Ümit Tozlu'nun kızını getirdim!" Kanım donarken düştüğüm yerden başımı kaldırıp karşımdaki adamlara baktım. Bunlar Gurur'un adamlarıydı, değil mi? Kalbim öyle bir acıdı ki bu acıya merhem olacak hiçbir şey yoktu.

Abim beni satmıştı.

Ayağa kalktığımda buradaki işi bitmiş gibi arabasına gidiyordu. "Abi!" Peşinden koşmak istedim ancak arkadan birileri beni yakalamıştı. Kollarımı tutup abime gitmeme engel oldular. Kendimi onlardan kurtarmaya çalışarak, "Abi beni bırakma!" diye öyle bir haykırdım ki âdeta boğazımı kanatmıştım. "Abim gitme, n'olur bırakma beni!" Beni bu adamların ellerine bırakıp gidiyordu.

O kendi kardeşini satmıştı.

Ben direnip çırpındıkça kolumu tutan adamlar tutuşunu sertleştirip canımı yaktılar. Bense onların ellerinden kurtulmaya çalışarak abime gitmeye çalışıyordum. Ben yerimden bir adım bile kıpırdıyamıyordum ama abim gidiyordu. Beni bırakıp gidiyordu. Gözyaşları içinde ağlayarak, "Abi," diye hıçkırdım. "Abim gitme, öldürür bunlar beni." Islak gözlerle ona yalvarıp beni de yanında götürmesini istedim ama Caner bir kez olsun arkasını dönüp bana bakmadı. Beni bırakıp giderken içi bile acımadı.

"Abi!" diye haykırdım boğazımı yırtarcasına. "Annem ve babam çok üzülür, bırakma beni!" Annemin benden başka çocuğu yoktu. Ölürsem annem çok üzülürdü. Bana olacakları değil, benim yüzümden annem ve babamın çekeceği acıları daha çok düşünüyordum.

Abim gitti.

Bir kez olsun arkasına bakmadan arabasına binip gitti. Kız kardeşini düşmanlarının eline bırakarak gitmişti. Çok yalvardım, çok bağırdım ama dönüp arkasına bakmadı. "Abi geri dön," diye hıçkırdığımda arabası çoktan gözden kaybolmuştu. "Geri dön abi, geri dön!" Dönmedi, öylece gitti. Bana olacaklar umurunda bile değildi.

Beni zorla bir arabaya bindirdiklerinde artık onlara direnmiyordum. Hemen gaza basarak abimin beni bıraktığı yerden uzaklaştılar. Arka koltukta cama doğru sinerek o kadar çok ağladım ki yol boyunca gözyaşlarım hiç dinmedi. Caner'in bu yaptığı kanıma dokunuyor, canımı yakıp kalbimi

kırk parçaya bölüyordu. Beni gözden çıkarıp bu adamların ayaklarının önüne atarken vicdanı bile sızlamamıştı.

Yirmi iki yıllık hayatımda canımı yakıp bana zorbalık yapmadığı tek bir günü bile olmamıştı ama bu yaptığı hepsinden daha ağırdı. Benden kurtulup ölmemi istediğini hep hissettirmişti ancak gerçekten ölmemi istediğini hiç düşünmemiştim. Aslında o bunu hep fazla belli etmişti lakin ben kabul etmek istememişim, bir yanımda onun tarafından seilmeyi istemişti.

Abisi tarafından seilmeyi bekleyen o yanımda içten içe hayallere kapılmış ve bunun bir gün gerçekleşeceğini ummuştum. Şimdiyse böyle bir günün asla gelmeyeceğini kabullenmişim. Bunu kabullenmek bile canımı o kadar çok yakıyordu ki bu acının üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum. Gözyaşlarım durmaksızın aktığı için yüzümün yakınına uzatılan bir mendille irkilerek cama biraz daha yaklaştım.

Başımı çevirdiğimde yirmili yaşların ortasındaki genç bir adam beni izliyordu. Siyah gözleri saçlarıyla aynı renkteydi ve üzülmüş gibi bana bakıyordu. Bana olan bakışları katı ve sert değildi. "Korkma," derken sesini bile beni ürkütmemek için oldukça yumuşak çıkarmaya çalışıyordu.

Uzun ve kemikli bir yüzü vardı. Yüz hatlarındaki sertlik bakışlarında ve sesinde yoktu. "O kansız Caner'in yanında olmaktansa belki de Gurur'un yanında olmak senin için daha hayırlıdır."

Titreyen ellerle uzattığı mendili alıp burnumu çekerken, "Ben Ümit Tozlu'nun kızıyım," diye fısıldadım ıslak gözlerle. "Leyla'ya olanlardan sonra Gurur beni sağ koymaz."

İç çekerek başını iki yana salladı. "Masumlara dokunmaz." Masum değildim. Babamın kızı olmak bile herkesin nazarında beni günahkâr yapıyordu.

Leyla'nın ölümünden beri doğru düzgün hiç uyuyamadığım için fazla ağlamaktan göz kapaklarım ağırlaştı. Ancak yine uyuyamadım. Uyku problemim beni uyutmayacak kadar büyüktü. Bir süre sonra gözyaşlarım bile artık akınamaya başladı. Belki de ağlamanın bir çözüm olmayacağını sonunda anlamıştım. Bu kadar adama karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek düşündüğüm annem ve babamdı. Ölmek sorun değildi ki... Benim için asıl sorun ölümümle onlara yaşatacağım acılardı.

Şehir dışına çıkmıştık ancak bunu yaparken farklı bölgelerde durup sık sık araç değiştirmiştik. İzimizi bulmasınlar diye aldıkları bir önlem olduğunu biliyordum. Bir süre sonra arabalar ormanlık bir alana girmişti. Uzun süre şehrin dışında bir ormanın içinde hareket etmiştik, daha sonra

arabalardan inip yolun kalanını yürümek zorunda kalmıştık. Etrafta bu kadar ağaç varken arabalar bizi bir yere kadar götürebilirdi.

Yürümekten ayaklarıma kara sular inmişti ki tepeyi aşınca karşımıza çıkan kulübeyle iç çektim. "Beni gerçek anlamda dağa kaldırdığınıza inanmıyorum." Kısık bir sesle homurdandığımda yanımda yürüyen Ali'nin gülüşünü duydum. Bana mendilini veren adamın adının Ali olduğunu öğrenmiştim.

Muzırlık yaparak beni neşelendirmeye çalıştı. "Dağ havası iyi gelir derler." Yol boyunca bana iyi davranması oldukça şaşırtıcıydı.

Kulübenin önüne geldiğimizde hiç istemesem de beni içeri girmeye zorladılar. İçeri girince gördüğüm dağınıklıkla kendimi bir canavarın inindeymişim gibi hissettim. Her yer darmadağındı ve kırılmadık tek bir şey yoktu. Ali beni üst kata çıkmaya zorladı. Ahşap merdivenin basamaklarına bastıkça ortaya çıkan gıcırtı bir cenazedeki ağıtları anımsatıyordu. Belki de benim cenazem...

Üst katta sadece iki oda vardı. Ali bir kapının önünde durunca tehlikenin kokusu beni kısıkvrak yakalamıştı. Ali'nin beni zorladığı kapıya doğru yürürken adımlarımı güçlkle atıyor, gözlerimden durmaksızın akan yaşlara direnemiordum. Korkuyordum, hem de daha önce hiç olmadığı kadar çok.

Kapının önünde durduğumda bacaklarım o kadar çok titriyordu ki her an olduğum yere yıkılabılırdım. Ali kapıyı çaldığında nabzım hızlandı. Bu kapı hiç açılmasın istiyordum. Gurur'un sert, öfkeli ve buz gibi sesi içeriden, "Gel!" dediğinde Ali kapıyı açıp içeri geçmem için bekledi. Eğer bugün dua kapılarım açıksa... N'olur Allah'ım, benim için hızlı bir ölüm olsun.

Ecel terleri dökerek bir yatak odasına girdiğimde gördüklerimle ağlamamak için kendimi zorladım. Burada da kırılmadık tek bir eşya yoktu. Paramparça olup yere saçılan eşyaların yıkıntılarıyla dolu bir odaydı. Duvarlarda hatta yerlerde bile kan lekeleri vardı. Alkolün yoğun bir şekilde koktuğu bu odada yerde birçok içki şişesi duruyordu. İlaç paketleri her yere saçılmış, kırılan şişelerdeki haplar yere dökülmüştü.

Odada sağlam olan tek şey köşedeki tekli koltuktu ve o koltukta Gurur oturuyordu. Nabzım boğazımda attı. Oradaydı, beni izliyordu.

Kadehi tutan elinin parmak boğumlarından kanlar akıyordu. Ellerini kanatana kadar duvarları yumruklamış gibiydi. Bacakları hafif aralıktı, erkeklere has bir oturuşu vardı. Ayaklarının önünde boş içki şişeleri ve kendini uyuşturduğuna dair kullandığı şeylerin kalıntıları vardı. Nişanlısının

acısını daha katlanabilir bir acıya dönüştürmek için her şeyi denediğini görebiliyordum. Kendini her anlamda uyuşturmaya çalışmıştı.

Beyaz gömleğinin kollarını katlamıştı, gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı. Yüzü kaskatıydı, delici bakışları sinirli bir şekilde üzerimde oyalanıyordu. Onun sert bakışları altında soğuk terler dökmeye başlamıştım. Gözlerinin baktığı yerde olmamak için her şeyi yapabilirdim. “Bu da ne demek oluyor, Ali?” Buz gibi bir sesle konuşarak omurgama soğuk bir ürperti gönderdi. “Bu kız neden burada?” Afalladım. Beni isteyen o değil miydi?

Aynı zamanda içim umutla dolmuştu. Eğer seçtiği kurban ben değilsem belki gitmeme izin verirdi. Ali derin bir nefes alarak onun karşısında ellerini önünde birleştirdi. “Caner’in bize getirdiği kız buydu.”

Kaşlarının kavisini çatıldığında sert bakan gözlerinde aynı zamanda küçük çaplı bir şaşkınlık vardı. “Ondan kuzeni Seçil’i istedim ama o kanı bozuk herif bana kız kardeşini mi gönderdi?” O bile Caner’in böyle bir şey yapmasının şaşkınlığını yaşıyordu.

Zihnimde bir şeyler çığlık çığlığa acı içinde haykırdı. Abim Seçil’i koruyup beni feda etmişti. Beni babama götüreceğini söyleyerek evden çıkarıp Gurur’un adamlarına vermişti. Ölen bir nişanlıya karşı beni vermişti. Caner benden o kadar çok nefret ediyordu ki Gurur’un ellerinde ölmemi istiyordu. Birinin onun yerine beni öldürmesini istemişti. Gurur ölen nişanlısının karşılığında beni öldürsün diye öz kardeşini kurban edecek kadar acımasızdı.

Caner’in Seçil yerine beni gözden çıkarması Gurur’u hem kızdırmış hem de şaşkınlığa sürüklemişti. Burnundan garip bir ses çıkartırken güler gibi dudakları kıvrıldı ama gülümsemenin yakınında bile değildi. “Nasıl bir aile bu?”

Gözleri bir şeyi tartar gibi benim üzerimde gezinmeye başladığında titreyişlerim artmıştı. Kafasında bir şeylerin hesabını yapıyor ve bunun sonuçlarını düşünüyor gibi uzun uzun beni izliyordu. Bakışları o kadar yoğun ve ürkütücüydü ki onun yeşil irislerinin altında kıvranmaya başladım. Zümrüt yeşillerinin ardından karanlık bir parıltı geçtiğinde bu bakışın anlamını bilmediğim için nabzım hızlanmıştı. Başını çevirip Ali’ye baktığında fazla gizemliydi. “En kısa zamanda bana kızın kimliğini getir.” Kimliğim mi?

Kimliğimi ne yapacaktı?

Kafa karışıklığıyla dolup taşıdığımda Ali’ye kapıyı işaret etti. “Şimdi bizi yalnız bırak,” deyince yalvaran gözlerle Ali’ye baktım. Beni burada onunla yalnız bırakıp gitmesini istemiyordum. Yapabilseydim koluna yapışıp beni de götürmesini söyledim ancak Gurur her hareketimi izlerken yerimden

bile kıpırdayamadım. Ali dışarı çıkıp kapıyı kapatınca bir canavarın ininde tek başıma kalmıştım.

Kapıya korku dolu gözlerle bakarken Gurur'un bakışları üzerimde oyalanıyordu. "Kaldık mı baş başa, Farah Tozlu?" Metalik ve hafif sarhoş sesiyle yutkunarak ona döndüm. Onunla yalnız olmaktan ne denli korktuğumu görebiliyordu.

Korkudan tir tir titrediğimi görünce Caner'e küfreder gibi birkaç homurtu çıkardı. "Bu iş için istediğim kız sen değildin." Burun delikleri genişlediğinde nefesini sertçe verdi. "Burada olmamalıydın. Bu siktiğim olayın dışında kalmalıydın!" Planlarının içinde Caner'in kızları değiştirmesi yoktu.

Etrafımızdaki dağınıklığı gösterdiğinde dizinin üzerinde duran elini sıkıyordu. "Bu cehennemin içine sürüklemek istediğim kişi sen değildin!" Çenesinde bir kas seğirdi. "Elimde yanlış kız varken şimdi seninle ne yapmalıyım?"

Tırnaklarımı kemirirken göz pınarlarımdan sızan yaşlar gözlerimi yaktı. "B-beni öldürecek misin?"

Dişlerini gıcırdatarak başını iki yana salladı. "Bunun için fazla maşumsun." Bundan nefret etmiş gibi bakıyordu çünkü benim yerime Seçil burada olsaydı işi daha kolay olurdu. Seçil burada olsaydı onu öldürür müydü? Kanım dondu. Ne amaçla Seçil'i istediğini bilmiyordum.

Beni öldürmeyeceğine sevinmiştim ancak diğer korkunç ihtimaller hâlâ aklımda dönüp duruyordu. Tüm bu dağınıklığın tam ortasında dururken sessizce akan gözyaşlarım yüzünden burnumu çektim. "Bana işkence mi edeceksin?"

Kadehi dudaklarına yaklaştırmadan önce, "Hayır," dedi hissiz bir sesle.

Yengemin söylediği korkunç şeyler aklıma gelince ürperdim. Buna hiç ihtimal vermiyordum ama yine de bu soruyu sormadan duramadım. "B-bana tecavüz mü edeceksin?"

Yüzü kaskatı kesildiğinde yeşil gözlerinde beliren hiddet, korkudan kalp krizi geçirmeme neden olabilirdi. Sorduğum her soru onu iyice sinirlendiriyor olmalıydı ki şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. "İhtimal dâhilinde bile değil!"

Korktuğum hiçbir şeyin yaşanmayacağını kesin bir dille ifade etmesiyle rahat bir nefes aldım. Ona bakmak için kendimi zorladığımda bakışları fazla sertti. "Peki, bana ne yapacaksın?"

"Karım."

Kemiklerime kadar titredim. "Karın mı?"

İçkisini yudumlarken verdiğim tepkileri ölümcül bir sakinlikle izliyordu. “Sana ne yapacağımı sormadın mı?” Büyük bir rahatlıkla omuzlarını kaldırıp indirdi. “Seninle evleneceğim.”

Alay ettiğini düşündüğüm için başlarda gerektiği kadar endişelenmedim, ancak bakışlarındaki ciddiyeti görünce kalbim teklemişti. Ciddiydi, şaka yapmıyordu! Bir yerlere tutunma ihtiyacı hissettim çünkü ayakta durmakta güçlük çekiyordum. “Ben evlenmek istemiyorum.” Bunu söylerken bile sesim o kadar kısık çıkıyordu ki beni duyduğuna emin değildim.

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı, ne düşündüğüm zerre kadar umurunda değildi. “Sence ben yirmi ikisinde bir çocukla evlenmek istiyormuyum?” Aramızda altı yaş vardı. “O siktiğim aileden biri soyadımı taşıyacak ve baban olacak piç bundan kurtulamayacak.”

Boş kadehini yere atarak ayağa kalktığı anda içtiği ve kullandığı şeyler yüzünden başı dönmüştü. Kendine gelmek için bir süre hareketsiz kaldı. “Anlamam gereken tek şey şu, onun kızı olmana rağmen senin burada olmanı istememiştin!” Başını iki yana sallayarak ayakta duracak gücü bulmaya çalıştı. “Burada olması gereken kişi kuzenindi.” Seçil burada olsaydı onunla mı evlenecekti?

“Planlarında bir değişiklik yapmana gerek yok.” Onu buna ikna etmek için sesimi mümkün olduğunca yumuşak bir tınıda çıkarmaya çalıştım. “Beni gönderip daha sonra Seçil’i alabilirsin.” Gözlerinin içine yalvarırcasına bakarken gitmek için her şeyi yapabilirdim. “Benim ycrime onunla evlenebilirsin,” dediğimde yüzünü buruşturmasına bir anlam veremedim. Planı zaten Seçil ile evlenmek değil miydi?

Yerdeki dağınıklığın içinden geçerek bana doğru yürüdüğünde arkaya doğru küçük adımlar atmaya başladım. “Seni kaçırdığım çoktan duyulmuştur, artık bunun bir dönüşü yok.” Attığı her adıma karşılık aramızdaki mesafeyi korumak için geriye çekiliyordum.

Kesik kesik nefes alırken sebepsizce ortaya çıkan kalbimin çarpıntılarını bastırdım. “Şimdi ne olacak?”

Bana sırtını dönüp yatağa yürüdü. “Evleneceğiz.” Ağır vücudunu gürültüyle yatağa bırakıp sırtüstü uzandı. “Birkaç saate kalmadan Ali kimliğini getirmiş olur.” Kollarını ensesinden birleştirip boş gözlerle tavana bakmaya başladı. “Nikâh kıyıldıktan sonra gitmekte serbestsin.”

“Seninle evlenmek istemiyorum.”

“Ben de sana bayılmıyorum, Nemrut’un kızı.”

“Adım Farah.”

“Benimki de Gurur.”

“Zaten biliyorum.”

“Ben de seninkini zaten biliyorum.”

“Susayım mı?”

“Keyfine bak.”

Gözlerim kapıda oyalandı. “Kaçmaya çalışırsam bana ne yaparsın?”

Kaç gündür hiç uyumamış gibi gözlerini yumdu. “Deneyebilirsin.”

Kapıya doğru küçük adımlar atmaya başladım. “Bunu denediğimde bana ne yaparsın?”

Gözleri hâlâ kapalıydı. “Seni bodrum katındaki sıçanların içine atarım.” Işık hızıyla kapıdan uzaklaştım.

“Sen uyuyacaksın. Peki, ben ne yapacağım?” Tüm bu dağınıklığın içinde ne yapacaktım?

Gözleri kapalıyken uyuşuk bir sesle, “İstersen sen de uyu,” diye mırıldandı.

Etrafıma baktım. “Nerede uyuyayım?”

Kolunu kaldırdı ve yanındaki yere birkaç kez vurdu. “Yatakta.”

İrkilerek arkaya doğru birkaç adım daha attım. “Yatakta sen varsın.”

Sesimle onu rahatsız edip uyumasına izin vermediğim için gözlerini açıp bıkkınlıkla bana baktı. “Ben yatakta olunca ne halt oluyor, Nemrut’un kızı?” Gözlerinde bariz bir alay vardı. “Evlendiğimizde aynı yatağı paylaştığın tek kişi ben olacağım.” Derimin altı ısınırken kalbimin uğultusu kulağımda bir basınç oluşturdu. Onun rahatça söylediği şeyleri duymak bile domates gibi kızarmama neden oluyordu.

Kapının önünde dururken ifademe fazladan biraz sertlik katmak için kaşlarımı çattım. “Seninle evlenmeyeceğim!” Bunu söylerken aramızdaki mesafeye güveniyordum.

Onu bir türlü uyutmadığım için yatakta oturarak burnundan sertçe nefesini verdi. “Sence ben seninle evlenmek istiyor muyum?”

“İstiyorsun ki evleneceğimizi söylüyorsun.”

“Ulan ikisi aynı şey mi!”

“Ben bir fark göremiyorum.”

“Körsün de ondan.”

“Ben nerede kalacağım?” Odadaki dağınıklığı ve kırılan eşyaları gösterdim. “Buradaki her şeyi parçalamışsın.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Seninle aynı odada kalmam.”

Tekrar yatağa uzanarak uyumak için gözlerini kapattı. “Yan odada kalabilirsin.” Hemen dışarı çıkıp yan odaya yürüdüm. Umarım babam bir an önce beni bulurdu.

Akşama kadar saklandığım odadan dışarı hiç çıkmamıştım. Pencereden dışarıya bakıp durduğum için Ali'nin geldiğini görmüştüm. Bu kadar kısa sürede kimliğime ulaşmasını beklemiyordum. Acaba bunun için kimi paraya boğmuştu? Evimizde çalışan birilerini kendi saflarına çekmiş olmalılardı çünkü odama girip kimliğimi almak hiç kolay değildi. Caner'den istediklerini sanmıyordum. Caner beni Gurur'a öldürmesi için vermişti, yani kimlik olayını ona söylemezlerdi.

Odadan çıktığımda etrafıma dikkatli gözlerle bakarak aşağıya iniyordum. Gurur'un odasının kapısı açıktı ancak o odanın yakınına bile gidemezdim. Midem kazındığı için aşağıya inip yiyecek bir şeyler bulmayı umuyordum. Hızlıca karnımı doyuracak bir şeyler alıp odama kaçacaktım. Gurur'a yakalanmadan bir şeyler yemek istiyordum.

Korumaların hepsi dışarıda bekliyor, içeri girmiyordu. Mutfığa doğru yürürken içeriden Gurur'un şarkı söyleyen mırıltısını duyunca içim acımıştı. Onu özlüyordu.

“Ey kaşları ebru, zülfü siyahım,²

Atma bu sineme taş Leyla, Leyla.

Bana gel diyorsun nasıl geleyim?”

Leyla için acı çekiyordu.

“Dağlar yol vermiyor, kar Leyla, Leyla,

Kar Leyla, Leyla,

Kar Leyla, Leyla,

Kar Leyla, Leyla.”

Gözlerimden süzülen bir damla yaşla öylece kalakalmıştım. Acısı sesine yansiyordu.

² Aliye Kılıç “Ey Kaşları Ebru” şarkısı. (e.n.)

Sesi bir ağıttan farklı değildi. Evden gizlice kaçıp Leyla'nın cenazesine katılmışım. Kimse beni görmeden mezarlığın bir köşesine saklanıp uzun süre orada kalmışım. Herkes gittikten sonra bile Gurur onun mezarının başından ayrılmamıştı. Leyla'nın mezarına kapanıp ağladığında ben de saklandığım yerde ne çok ağlamışım. Hayatımda ilk kez bir erkeğin gözyaşlarını görmüş ve o yaşların altında ezilmişim. Leyla ölmemeliydi.

Kendimi toparlayıp mutfağa yürüdüğümde hâlâ, "*Umutum sendedir, dur Leyla, Leyla,*" diye şarkıyı söylüyordu. Leyla durmamış, onu bırakıp gitmişti. Tek bir kurşun onu Gurur'dan almıştı.

Mutfağa girdiğimde adımlarım kendiliğinden durmuştu. Kapının önünde kalakalmışım, mutfak masasının üzerinde gördüklerim beni şaşkına çevirmişti. Masanın üzerinde çok fazla ilaç paketi ve ilaç şişesi vardı. Orada otuza yakın ilaç vardı. Gurur hepsinden bir tane çıkarıp avucunda biriktiriyordu. Kapının önünde dikilirken, "Şey..." diye bir şeyler mırıldandım. "Hepsini bir anda mı içeceksin?"

Sesimle birlikte başını kaldırdı, gözlerini görünce kalbim kırk parçaya ayrıldı. Gözleri kanlanmıştı, uzun süre ağlamış gibi gözlerinin akı kızarmıştı. Ben odamda ondan saklanırken o da kendi odasında kaybettiği nişanlısına gözyaşı dökmüştü. Bunu gizlemek için yüzünü benden çekerek başını eğdi. Masanın üzerindeki ilaçları tek tek çıkarırken nefesini sesli bir şekilde verdi. "Yanımda kaldığın sürece hepsini kullanmalıyım." Ben buradayım diye mi bu kadar çok ilaç alıyordu?

Kısık bir sesle, "Onları kullanmazsan ne olur?" diye sordum.

Uzanıp bir şişenin daha kapağını açtı, bunu yaparken özellikle bana bakmıyordu. "Leyla aklıma geldikçe kriz geçirip sana zarar veririm." Midem kasıldı.

"Ama orada çok fazla ilaç var." Cesaretimi toplayıp küçük adımlarla ona doğru yürürken gözlerim masanın üzerindeki ilaçlardaydı. "Hepsini bir anda almak seni zehirlemez mi?"

"Belki zehirler." Sonuncu paketteki hapi da çıkarıp masanın üzerindeki suya uzandı. Kısa bir an bana baktı, bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler geçmişti. İliklerime kadar beni titreten, kalbimin ritmini bozan bir parıltı bakışlarında belirip aynı hızla kaybolmuştu. "Bunları kullanmak beni zehirler ama kullanmadığımda ben seni zehirlerim." Nabzımın hızını hissettim. Tüm o ilaçları beni kendinden korumak için alıyordu.

Avucundaki hapları su yardımıyla içtikten sonra masanın etrafındaki üç sandalyeden birine oturdu. Dirseklerini masaya yaslayıp başını ellerinin arasına aldığında çok yorgun görünüyordu. Günlerdir doğru düzgün

uyumamış, yememiş, içmemiş gibi hâlsiz ve uykuluydu. Ona fazla yaklaşmamaya çalışarak masanın diğer tarafında durdum. “Karnın aç mı?” Bunu sorarken ürkek bakışlarım şakaklarına baskı uygulayan ellerindeydi. Başını ağrıyordu? “En son ne zaman bir şeyler yedin?”

Ellerinin arasına aldığı kafasına baskı uygularken eğdiği başını kaldırıp bana bakmadı. “Dolapta bir şeyler var, acıktıysan karnını doyur.” Sorduğum soruyu geçiştirerek bunları söylemişti.

Karşısındaki sandalyeye oturup kederli gözlerle onu izlemeye başladım. “Karnım çok aç ama ben yalnız yemek yiyemiyorum.” Sesimi mümkün olduğunca üzgün çıkarırken artık ilgilendiğim kendi açlığım değildi. Kim bilir ne zamandır bir şeyler yemiyordu.

Ellerini kafasından çekerek başını kaldırdı. “Niye?” İğneleyici bir ifadeyle gözlerime baktığında bakışlarına yenildim. “Yemeğini kaşık kaşık sana yediriyorlar mı?” Dudaklarını büktü. “O kadar çocuksun ki evet dersen hiç şaşırmam.”

Suratım biraz daha asıldı, küçümseyen bakışlarına direnmeye çalışıyordum. “Kendi yemeğimi kendim yiye biliyorum ama yalnız yemek iştahımı kaçırıyor.” Gözlerimle onu işaret ettim. “Yemekte bana eşlik etmelisin.” Bir şeyler yemeliydi yoksa aç karnına aldığı o ilaçlar onu gerçekten zehirleyecekti.

Gurur yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, sesimi duymak bile onu rahatsız ediyormuş gibi davranıyordu. “O zaman aç kal.” Beni bırakıp kapıya yürüdü. “Yemek yiyecek durumda değilim.”

Hemen sandalyeden kalkarak, “Karnım aç,” diye sızlandım. “Evimde olsaydım babam benimle yemek yerdi.”

Hayretler içinde kalarak bana döndüğünde irislerinde apaçık bir şaşkınlık vardı. “Ben senin baban mıyım?” Çenesinde bir kas seğirdiğinde bana tersçe bakarak kendisini gösterdi. “Beni o piçle kıyaslama!”

Bana sesini yükseltince gözlerimden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadım. Başımı eğip boynumu büktüğümde kısık bir sesle küfredtiğini duydum. Öfkesini her zerremde hissederken, “Tamam ula!” dedi sertçe. “Hazırlayasun yemeği yiyelum!”

Güçlkle başımı kaldırıp, “Şey...” dedim utana sıkıla. “Ben yemek yapmayı bilmiyorum.”

“Ha oni de ben yapacağım?” İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. “Söyler musun bağa, sen tam olarak ne bilirsun?” Dişlerini sıkarak dolaba yürürken ara ara bana dönüp sinirle bakıyordu. “Şu hâle bak, elunde hiçbir şey gelmeyi! Bir de bağa kari olacak, daha yemek yapamayi!”

Bana kızıp durduğu için sandalyeme oturduğumda başımı yerden kaldırmıyordum. Dolaptan bir şeyler çıkardıkça küfreder gibi söyleniyordu. "İlk günden çalıştırayi beni!" Çıkardığı yumurtaları kaba bir hareketle mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. "Böyle kari mi olurmuş, ben almayınca evde kalırdun." Sinirlendiği için konuşma şekli değişmişti.

"Alma o zaman beni!" Kaynana gibi dırdır yapması beni kızdırdığı için somurtarak dik dik ona baktım. "Bu kadar beceriksizsem alma beni."

Dolaptan tereyağını çıkartırken bana sırtı dönüktü. "Alacağum."

"Yemek yapamam sana."

"Ben yaparum sana."

"Neyi?"

"Yemeğu."

"Bana yemek mi yapacaksın?"

"Daha şimdiden yapayım ama sen de yapacaksun." Dolabın kapısını sakince kapatıp inatçı bir tutumla omuzlarını dikleştirdi. "Önce karım olacaksun, sonra da yemek yapmayı öğreneceksun."

"Öğrenmeyeceğim."

"Öğreneceksun."

"Öğrenmeyeceğim işte."

"Getirmeyesun beni oraya! Öğreneceksun deduysem öğreneceksun!"

"Öğrenmeyeceğim dedim."

Durup bana baktı. "Öğretursem öğrenmez musun?"

Başımı istekli bir şekilde salladım. "Sen öğretirsen öğrenirim."

Gözlerinde memnuniyet dolu bir parıltı oluştu. Tavayı çıkartırken yanını işaret etti. "Gel bakayım." Şaşırdım. Hemen şimdi mi öğretecekti?

Ayağa kalkıp yanına gittiğimde doğrama tahtası ve sucuğu önüme koydu. Çıkardığı bıçağı elime verip sucukları gösterdi. "Keseceğün şey odur." Bu sefer elimi gösterdi. "Elin değul." Başını çevirip omzunun üzerinden uyarı niteliğinde bana baktı. "Anladun mi?"

"Anladım." Ona sucukları gösterdim. "Onları keseceğim." Elim kaldırıp yüzünün önünde salladım. "Parmakları kesmek yok."

Dudakları titrediğinde bir an gülecek sandım ama gülümsemenin yakınına bile uğramadı. "Aferun."

Sucuğu soymaya başladığımda o da su ısıtıcısında kaynayan suyu çaydanlığa boşalttı. Çaydanlığı alıp ocağın üzerine koyduktan sonra çok garip

bir şey oldu. Cebinde çıkardığı çakmağa yutkunarak bakıp durdu. Bakışları ocak ve çakmak arasında gidip geldikçe gerginliğini soluyordum. Derin derin nefesler alarak ocağı açtı. Çakmağı tutan elini ocağa yaklaştırdıktan sonra başını omzuna doğru çevirdi ve çakmağı yaktı. Bu şekilde çaydanlığın altını yakmıştı ancak bunu yaparken ateşi hiç görmemişti.

Ateşe bakamıyordu.

Ateşten korktuğunu duymuştum ama bu kadar ileri boyutta olduğunu bilmiyordum. Duyduğum o söylentilerden yola çıkarak ateşle ilgili derin bir mazisi olduğunu anlayabiliyordum. Derin bir nefes alarak önüme döndüm. Sucukları doğramaya başladığımda bıçak elimde çok eğreti duruyordu. Parmakımı kesmemeye çalışarak doğradığımı için sucuk dilimleri çok kalın oluyordu. "O nedur kafam kadar?"

Sesini duyunca daha ince doğramaya çalıştım ama yeteri kadar ince olmuyordu. "Anlaşılan babanın evunde gerçek anlamda bir prenestun." Dalga geçerek yanıma geldiğinde yüzündeki alaycılığı görmemek için başımı doğrama tahtasından kaldırmıyordum.

Yanımda durup elimdekileri alarak kendisinin yapacağını düşündüm ancak o, bana bir şeyler öğretmeye kararlıydı. Arkamda durup kollarını belimin iki yanından tezgâha uzattığında kalbim müthiş bir hızla ritmini artırdı.

Tam arkamdaydı.

Kolları belime sürtündüğünde vücuduma binlerce voltluk elektrik akını gibi irkildim. Sırtım onun sert ve sıkı göğüs kafesine değiyordu. Ona olan bu temasım bile soluğumu kesiyordu. İri elleri ellerimin üzerini kapladığında titremeye başladım. Bıçağı tutan elimi kavrayıp sucukları daha ince doğruyordu. Bıçağı her hareket ettirdiğinde tuttuğu sol elimi hafifçe geriye çekiyor, bir şeyi doğrarken elimi hangi açıdan koruyacağımı bana öğretiyordu.

Bıçak kullanmayı öğretmek için bana dokunuyordu fakat ben şu anda bir şeyler öğrenecek durumda değildim. Ellerimin üzerindeki elleri, belime sürtünen kolları ve sırtımın yaslı olduğu göğüs kafesi o kadar sıcaktı ki Gurur Kalender'i bir ateşe benzettim. Oysaki Gurur ateşten nefret ederdi. Sadece nefret etmekle kalmaz, ateşten korkardı. Sanki korktuğu ateş vücudunu ele geçirmiş gibi kalbinin tam ortasında yanıyordu.

Yeğeni Karun soğuktan nefret eder, yaz kış ceketini çıkarmazdı.

Gurur ise sıcaktan nefret eder, yaz kış nadiren ceket giyerdi.

Biri donuyordu.

Diğeri yanıyordu.

Çok garipti.

Bu ikisinin geçmişinde ne vardı?

Sıcak temasının etkisine girip ferahlatıcı kokusuyla uyuşmaya başlamıştım ki, "Gösterdiğim şekilde yapacaksın," diyen sesiyle başımı kaldırıp omzumun üzerinden ona baktım.

Ellerimin üzerindeki elleri hâlâ beni yönlendirip sucuğu doğruyordu ancak onları doğrayan ben değildim. Kolları arasında küçücük kalmışken omzumun üzerinde güzel yüzünü seyre dalmıştım. Baş boynuma çok yakın bir yerdeydi. Tahtayı görmek için başını sol omzumdaki öne uzattığı için çenesi boynuma değmek üzereydi. Kafasını biraz daha eğse çenesi boynuma sürtünecekti.

Bunun olmasını isterdim. Ilık nefesini boynumda hissetmeyi isteyen bir yanımdı. Bu olduğunda bana nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Ne yazık ki kontrolüm dışı ona çekiliyordum. Uzun süre sessiz kaldığım için nedenini merak ederek başını çevirince onunla göz göze geldik. Bir anda mutfağın içi sessizlik altında kalmıştı.

Titreşen gözlerim onun yeşilleriyle kesişince nefes alışlarım biraz daha hızlandı. Yüzlerimiz birbirine çok yakın olduğu için aldığım hızlı nefesler onun yüzüne çarpıyor, kirpiklerini titreştiriyordu. Dışarıdan bakan biri onun arkadan bana sarıldığını düşünebilirdi, oysaki öyle değildi. Heyecanım karşısında fazla sakindi.

Dokunuşu bana binlerce şey hissettiriyordu ancak bana dokunmak ona hiçbir şey hissettirmiyormuş gibi çok sakindi. Benim yaşadığım heyecanın küçük bir bölümü bile onda yoktu. Yakınlığından dolayı kalbim göğüs kafesimi tekmeleyip duruyordu ancak onun kalbinin ritmi bile değişmemişti. Akli fikri Leyla'dayken başka bir kadının onu heyecanlandıracağını sanmıyordum.

Kolları arasında çok fazla titriyordum ve muhtemelen yanaklarım da kızarmıştı. Bu konuda bir şeyler söyleyip beni utandırmak yerine yavaşça benden uzaklaştı. Çayı çıkardığında iç çekerek önüme döndüm. Benden uzaklaşınca tüm vücudumda soğuk bir esinti başlamıştı. Saçma bir şekilde onun vücudunun sıcaklığını benimsemiştim.

Çayı demledikten sonra bizim için sucuklu yumurta pişirdi. Bu saatte en hızlı hazırlayacağı tek şey buydu. Dolaptan birkaç şey daha çıkartıp masaya dizdiğimde o da ekmeği dilimliyordu. Kısa sürede masanın başındaki yerimizi almıştık. Gurur başlamadan yemeyi düşünmediğim için hiçbir şey

elimi sürmedim. Bunu görünce bana tersçe bakarak ekmekten küçük bir parça koparıp sucuklu yumurtaya bandı.

Belki de uzun zaman sonra bu akşam ilk kez bir şeyler yiyordu. Yalnız yemekle bir sorunum yoktu ancak ona bir şeyler yedirmek için bu bahaneyle sığınmıştım. Onu yeteri kadar kandıramadığımı, yemeye zorlamak için yalnız yiyemediğimi söylediğimi bence biliyordu. Ben iyi yalan söyleyen veya rol yapabilen biri değildim.

Çayımı doldururken bakışları fazla düzdü. "Her şey ayarlandı, yarın sabah evleniyoruz." Kaskatı kesildiğimde doldurduğu çayı önüme koymuştu. Hareketleri çok sakın ve çok doğaldı. Sanki sıradan bir şeyden bahsediyor gibiydi, oysaki söyledikleri sıradanlıktan çok uzaktı. "Ali yarın nikâh memurunu buraya getirecek."

Tüm iştahım kaçtığından ekmeğe uzattığım elimi çektim. Tam karşımda oturduğu için değişen yüzümü görmüştü. Bu konudaki endişelerimi dağıtmak ister gibi son derece yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu. "Bu gerçek bir evlilik olmayacak, Farah." Ekmeğe uzanıp sucuklu yumurtayı ekmeğin arasına bolca koyarak bana uzattı. "Düzeninde ve yaşamında değişen hiçbir şey olmayacak."

Önümdeki çay bardağını alıp içine iki kaşık şeker attı. Çayı nasıl içtiğimi bilmediği için kendi zevkine göre şeker atmıştı. "Evlendikten sonra bir daha karşına çıkmayacağım." İçim burkuldu, *hiç mi* diye sormamak için kendimi zor tutuyordum.

Çayımı karıştırıp bardağı önüme itti. "Bu evliliğin senin için sakıncalı olan tek yanı ailen ve diğer herkes tarafında benim karım olarak anılmak." Gözlerinde alaycı ancak can yakıcı bir ifade belirdi. "Bir delinin karısı olarak anılmak dışında bu evliliğin sana bir zararı olmayacak." *Bir delinin karısı olmak...* Bu tüm kadınların korkulu rüyasıymış gibi konuşmuştu. Oysaki birçok kadın onun karısı olmaya can atıyordu. Ben değildim ve bunun nun akıl sağlığıyla bir ilgisi yoktu.

İlk evliliğimi aramızda hep başka bir kadının hayaletini taşıyacak bir damla yapmak istemiyordum. Hayalimdeki evlilik hiçbir zaman bu olmamıştı. Bu konulardaki düşüncelerim daha romantikti. Beni seven biriyle evlenmeyi istemiştım, başka bir kadının yasını tutan bir adamla değil. Evliliğimin aşk evliliği olmasını istemiştım, intikamdan doğan bir evlilik olmasını değil. Bir erkeğin hayatındaki ikinci kadın olmak istemiyordum.

"Seninle evlenmeyi istemiyorum." Gözlerimin ardı sızlarken her an ağlayabilirdim. "Gitmene izin ver." Annem ve babam kim bilir ne hâldeydi. "O nikâh defterine asla imzamı atmayacağım." Kararlı bir şekilde gözlerinin

içine baktım. "Silah zoruyla bile bana bunu yaptıramazsın. Babama ihanet edip düşmanıyla evlenmektense beni öldürmeni yeğlerim."

Babama olan bağlılığımı gözlerimde gördüğü için yüzü kasıldı. "Benimle evlenmen için kafana bir silah dayamama gerek yok." Ellerini masaya bastırarak öne eğildi. Gözlerini gözlerime diktiğinde bakışları buz gibiydi. "O silahı babanın kafasına dayayacağım." Karanlık bir ormanı andıran yeşillerinde delici bir şeyler vardı. "Baban için aklımda olan sadece iki ölüm şekli var. Ya yarın onu doğrudan öldürürüm ya da kızını karım yapar ve ona aldığı her nefesi zehrederim." İki seçenek de birbirinden kötüydü.

Sandalyesine yaslanarak umursamaz bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Baban için hangi sonu istediğine yarın sen karar vereceksin." Yaşlar gözlerimi zorlarken karşımda oturan adam fazla acımasız görünüyordu. "Her iki şekilde de baban zarar görecek ve her iki şekilde de bir tek sen zarar görmeyeceksin."

"Babamın canı yandığında mutlu olacağını mı sanıyorsun?"

Kaşları çatıldığında bana kızgınlıkla bakıyordu. "Baban can yakmadan önce bunu düşünecekti."

"Babam hiçbir şey yapmadı. Ateş eden o adam babamdan bağımsız hareket etmiş."

Çenesinde bir kas seğirdiğinde, "Sikerler bu yalanı!" diye bana sesini yükseltti.

Ona ne söylersem söyleyeyim inanmayacağını bildiğim için ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Tüm iştahımı kaçırdığı için onunla aynı masaya oturup bir şeyler yemeyecektim. Yukarıdaki odama çekilip uyumaya çalışacaktım. Sarkacım yanımda olmadığı için bu gece uyuyabileceğimi bile sanmıyordum. Sarkacım odamda, yastığımın altında kalmıştı.

Mutfak kapısının önünde durup ona döndüğümde beni izliyordu. Aramızdaki mesafeyi kontrol ettiğimi gördü, daha sonra başımı kaldırıp ters bakışlarımı ona diktim. "Yarın seninle evlenmeyeceğim!"

Ona bağırdığım için kaşlarını çatıp, "Kıs şu sesini!" deyince, "Senin gibi bir akıl hastasıyla evlenmeyeceğim!" diye daha yüksek bir sesle bağırdım. Bir küfür savurup sandalyesinden ok gibi fırlayınca hemen dışarı çıkıp koşmaya başladım. Merdiveni hızlıca çıkıp daha o beni yakalamadan kendimi odama attım. Son anda kapıyı içeriden kilitleyerek ondan kurtuldum. Az kalsın yakalanıyordum.

Kendimi güvenli bir alana atınca rahat bir nefes alıp ayakkabımın ucuyla kapıya vurdum. "Git Seçil ile evlen, seninle evlenmeyeceğim!"

Kapıya geçirdiği yumrukla sıçrayarak arkaya çekildim. “Göreyim ki
pali kapıların ardında kaplan kesileysun! Çık ula dışarı! Bir de yüzüme
konuş bakayım!” Sinirlenince gerçekten de Karadeniz ağzıyla konuşuyordum.

“Ne var konuşurum!”

“Aç kapıyı de konuş!”

“Sana mı soracağım açıp açmayacağımı!” Açarsam canıma okurdu
“Canım istediğinde açarım!”

Kapıya çok sert vurunca kapının menteşeleri zangırdadı. “Başlayacağım
şimdi o canına!” İstese kapıyı kırardı, çok eski bir kapıydı ama bunu ya
mıyordu. Sanki bu kapının bana kendimi güvende hissettiren tek şey oldu
ğunu biliyordu. Kısık bir sesle küfredip, “Nemrut’un kızı!” diyerek bir ke
daha kapıya vurdu.

Elime geçirdiğim bibloyu kapıya fırlatıp, “Laz hödüğü!” diye ben de o
bağırdım. “Babam geldiğinde saklanacak yer arayacaksın!”

“Ben mi saklanacağım? O siktiğim piçi kaç gündür benden saklanıyor!”

“Babama küfretme!”

“Ona küfretmekten daha fazlasını yapacağım!”

“Laz hödüğü!”

“Nemrut’un kızı!”

“Uzaklaş kapımdan!”

“Ula ev benumdur, sen uzaklaş!”

“Çek adamlarını, gideyim o zaman!”

“Çekmeyim, git bakayım!”

“Çekmezsen nasıl gideceğim?”

“Kal diye çekmeyim.”

“Ama gitmek istiyorum.”

“Karim olduğunda gideceksun.”

“Ben senin karın olmayacağım!”

Kapının diğer tarafında kısa bir sessizlik oldu, bir süre hiç konuşmadı
fakat daha sonra, “Gönlünde biri mi vardır?” diye sordu.

Görmemesine rağmen başımı iki yana salladım. “Yok.”

“Sevdalanduğun biri var midur, yok midur?”

“Kimse yok.”

“Bağa bak, bir kez daha sorayım, var midur sevdalanduğun biri?”

“Yok dedim ya.”

“O vakit evleneyik.”

“Hayır, var!”

“Kes yalani, tam üç kez yok dedun. Evleneceğim senunle!”

“Evlenmeyeceğim seninle! Böyle evlilik mi olurmuş, ne gelinliğim var ne de yüzüğüm!”

Bir kez daha sessizleşti. Hemen sonra sorduğu soruyla bana sinir krizleri geçirebilirdi. “Bunlari mi isteysun?”

“Hayır.” Suratımı asarak yatağa doğru yürüdüm. “İstemediğim biriyle evlenmeyeceğim.”

Kapıdan uzaklaşan adım seslerini duydum ama öncesinde, “Kaçışın yok, Nemrut’un kızı,” diyen sesini duydum. “Karim olacaksınız.”

Olmayacağım.

BÖLÜM 3

KURMA BEBEK

“Eğer bu bir kusursa kusuruma bak,
ben sana âşık oluyorum.”

10.05.2021

Sabaha kadar odanın içinde dönüp durmuş, pencereden dışarıya bakarak babamın benim için gelmesini beklemiştim. Akıl hastası bir herifin tutsa-ğyken odamdan çıkmaya bile cesaret edememişim. Kaçmayı çok istesem de buna yeltenmedim çünkü pencereden bakınca bile Gurur’un adamlarını görüyordum. Adamları kulübenin etrafını sarmışken dışarı çıkmama bile izin vermezlerdi. Gurur’un odası benim odamın hemen yanında olduğu için geçirdiği tüm sinir krizlerini duymuştum.

Odasındaki gürültüler sabah ezanına kadar kesilmemişti. Kullandığı yasaklı maddeler ve tükettiği yoğun alkol bile etki etmemişti. Leyla aklına geldikçe ara ara öfke nöbetleri geçirip kendini dağıtmıştı. Kırdığı eşyaların sesleri ve ettiği küfürleri hep duymuştum. Nöbet esnasında ne yaptığını bilmediğinin farkındaydım. O öfkeyle odama girip bana zarar verir diye odamın kapısını kilitlemiş ve sabaha kadar sakinleşmesi için dua edip durmuştum.

Çektiği acı ve ızdıraba rağmen bir kez olsun kapıma gelip içeri girmeye kalkışmamıştı. Tüm o krizlerin içinde bile bunu yapmaması hayret vericiydi. Sabaha karşı uyumuş olmalı ki odasındaki sesler kesilmişti. Sabah ezanıyla birlikte Gurur'un uyuduğunu biliyordum. Şu saate kadar bana yaşattığı korkunun farkında bile değildi. İkimiz için de zor bir geceydi.

Odada bulduğum şalı omzuma atarak ses çıkarmadan dışarı çıktım. Parmak uçlarıma basarak kendi odamdan çıkıp onun odasına yürüdüm. Sarkacım yanımda olmadığı için bir gram uyku uyuyamamıştım. Gerçi sarkaç yanımda olsa bile Gurur'un geçirdiği gürültülü krizler yüzünden uyuyamazdım. Her anlamda çok gürültücü bir adamdı.

Odasının kapısını usulca açarak kafamı içeri uzattım. Eğer uyanıksa hemen kendi odama kaçacaktım. Yatağında uyuduğunu görünce rahat bir nefes alıp içeri girdim. Odası öncekinden daha berbat bir hâldeydi. Koltuğu bile duvara fırlattığı için koltuk ters duruyordu. Gardırobun aynası kırılmış, içindeki kıyafetler yere saçılmıştı. Odadaki eşyaları zaten kırmıştı, şimdiyse kalanları da parçalamıştı. Yerler kırık eşyalarla doluydu. Her yerde parçalanmış içki şişeleri ve haplar vardı. Tüm bu yıkık ve döküntünün içinde bir şeylere basmadan yürümek çok zordu.

Odanın içi buz gibiydi. Sabahın erken saatleri olduğu için henüz güneş doğmamış ve havadaki soğukluğu kırmamıştı. Dağın başında olmamız soğuk esintiyi daha çok hissetmemize neden oluyordu. Gözlerim pencereyi bulunca Gurur'un camı da kırıldığını gördüm. Odasının bu kadar soğuk olmasına şaşmamalıydı. Üzerini örtmeden yatakta uzandığını görünce derin bir nefes aldım. Hasta olacaktı.

Yerdeki kırık şeylerin arasından dikkatli bir şekilde geçerek yatağın kenarında durduğumda gördüklerim içimi acıttı. Gardıroptaki aynaya ve penceredeki cama yumruk attığı için sağ elinin üstü yara bere içindeydi. Parmak boğumlarının üstü kesildiği için kanıyordu. Daha kötüsü de kolundaki şeydi. Büyük ihtimalle kendini uyuşturmak için bir şeyler kullanmıştı. Midem kasıldı.

Leyla'nın ölümüyle her anlamda kendini dağıtmıştı. Onu uyandırmaya çalışarak ona doğru eğildim, tam olarak ne yaptığını bilmiyordum ama aldıkları onu uyuşturduğu için bir süre uyanmayacağını tahmin ediyordum. Banyoya girip dolapları karıştırmaya başladım, aradığım şey buralarda bir yerde olmalıydı. Bulduğum ilk yardım setiyle rahat bir nefes alıp banyodan çıktım. "Umarım bağımlı değildir." Yatağın kenarına otururken ne düşüneceğimi bilmez hâldeydim.

Öncesinde de uyuşturucu kullanan biri miydi yoksa Leyla'nın ölümüyle mi başlamıştı? Kanayan eline uzanırken iç çektim. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kulaktan dolma bilgiler dışında onu hiç tanıımıyordum. Ne gibi kötü alışkanlıkları olduğunu bilmiyordum.

Tentürdiyodu pamuğa dökerek parmak boğumlarındaki kanı temizlemeye başladım. Beni kaçıran birine neden yardım ettiğimi bilmiyordum ama onu bu hâlde bırakamazdım. Nişanlısını yeni kaybetmişken çektiği acıları tahmin bile edemiyordum. Babam yüzünden bu acıları çektiğini düşünmesine rağmen bana zarar vermek yerine beni kendinden korumaya çalışıyordu. Belki de bu yüzden ona yardım ediyordum, bana zarar vermediği için.

Yarasını temizleyip eline merhem sürerek sardım. Battaniyeyi üzerine çekerken onu soğuk havadan korumaya çalışıyordum. Odasındaki işim bittiği için kapıya doğru bir adım atmıştım ki, "Leyla," diyen mırıltısıyla içim acıdı. Yutkunarak başımı ona doğru çevirdim. Hâlâ uyuyordu ama uykusunda Leyla'yı sayıklıyordu.

Bir kâbus gördüğünü anladım, yakışıklı yüzü acıyla kasılıyordu. Kaşları belli belirsiz çatıktı, dudakları da düz bir çizgide buluşmuştu. Zümrüt yeşili gözlerini saklayan kirpikleri titreyordu. Onu izlerken, "Keşke Leyla yaşasaydı," diye mırıldandım. "O zaman senin yarım kalan bir öykün olmazdı." Leyla ölerək Gurur için ölümsüzleşmişti.

Gurur bundan sonraki hayatında Leyla'yı hiç unutmayacaktı. Kiminle olursa olsun Leyla onun hep aklının ucunda, kalbinin bir yerlerinde olacaktı. Eğer Leyla ölmeseydi belki evleneceklerdi ve çok mutlu olacaklardı. Belki de evlendiklerinde zamanla aralarındaki sevgi bitecek ve ayrılacaklardı. Bu olduğunda ikisi de kendi yoluna gidecek, birbirlerini arkalarında bırakacaklardı. Ancak Leyla ölerək Gurur'un yarım kalan öyküsüne dönüşmüştü.

Leyla artık Gurur için yarım kalan bir sevda, tamamlanmamış bir hikâyeydi. Bundan sonra kiminle olursa olsun Leyla'nın hayaleti hep ikisinin arasında olacaktı. Gurur için hep önce Leyla, sonra diğer kadın gelecekti. İşte bu yüzden Leyla'nın yaşamasını çok isterdim. Böylelikle ona âşık mı yoksa minnet mi duyuyor, bunu anlardı ve buna göre yolunu çizirdi. Leyla öldüğü için artık bunu asla bilmeyecekti.

Keşke Leyla ölmeseydi.

Gurur'un odasında çıktıktan sonraki zamanımı kulübeyi temizlemekle geçirdim. Kulübeden dışarı çıkmadığım için can sıkıntısından öğlene kadar temizlik yaparak kendimi oyalamıştım. Aslında temizlikten de pek anlamamıştım ama leş gibi bir yerde kalmaktansa burayı toparlamaya çalışmıştım.

Temizliğe önce kendi odamdan başlamış, daha sonra kulübenin diğer yerlerine geçmiştim.

En zoru Gurur'un odasıydı. O kadar dağıtmıştı ki o odayı daha yaşanılır bir hâle getirmem saatlerimi almıştı. Gurur uyuşturucunun etkisiyle sızıp kaldığı için çıkardığım gürültüleri hiç duymamıştı. Mutfakta bulduğum çöp poşetleriyle onun odasına girip tüm o dağınıklığı toplamıştım. Kulübeden her çıktığımda dışarıdaki korumalar dönüp bana bakıyordu. Bense her defasında elimdeki çöp poşetlerini dışarı bırakıp tekrar içeri giriyordum.

Öğlene kadar çöpleri dışarı atmış, her yeri süpürüp paspaslamıştım. Şimdi her yer daha temiz ve daha güzel kokuyordu. Karnım acıktığı için dolaptan bir şeyler çıkarırken yorgunluktan canım çıkmıştı. "Ben babamın evinde hiç böyle çalışmadım. Bir rehinenin temizlik yaptığı görülmüş şey değil." Bu işte bir terslik vardı.

Dolaptan çıkardığım meyveleri de sepete koyduktan sonra termosu aldım. Çaydanlıktaki sıcak çayı termosu boşalttıktan sonra onu da hasır sepetin içine koydum. Sepeti alıp mutfaktan çıktığımda karnım açlıktan gurluyordu. Kulübeden çıkınca bir kez daha tüm korumaların gözleri bana çevrildi. Hiçbirine tek kelime etmeden yürümeye başladığımda Gurur'un korumalarından Ali yolumu kesti. "Kulübeden ayrılamazsınız."

"Ayrılmıyorum ki." Elimdeki sepeti gösterdim. "Karnım acıktı, açık havada bir şeyler yiyeceğim."

"İçeride yiyebilirsiniz."

"Aldığı uyuşturucular yüzünden içeride top patlasa uyanmayacak bir felaket varken sen mutfakta yemeğini ye." Yanından geçerek ağaçlara doğru yürümeye başladım. "Ben açık havada karnımı doyuracağım." Biraz daha o kasvetli kulübede kalırsam boğulabilirdim.

Arkamdan Ali'nin nefesini sertçe verip, "Benim nikâh memurunu getirmem gerekiyor," diyen sesini duydum. "Siz Farah Hanım'a göz kulak olun, kaçmasın." İsterse buraya yüz tane nikâh memuru getirsin, o deliyle evlenmeyecektim.

Gurur'un korumaları beni gözden kaçırmamak için peşime takılmıştı. Hiçbirini umursamadan ormanın içinde güneşi en yoğun alacağım bir yer seçtim. Örtüyü serip sepetteki şeyleri sırasıyla çıkardım. Bunları yaşadığıma hâlâ inanamıyordum. Çayımı doldurup sandviçimi yerken aklım hep ailemdeydi. Annem ve babam aklıma gelince aldığım lokma boğazımda kalmıştı. Düünden beri ortalarda yoktum, kim bilir ne hâldelerdi.

Acaba babam başıma gelen şeylerin Caner yüzünden olduğunu anlamış mıydı? Caner'i hatırlamak bile gözlerimin acıyla dolmasına neden olmuştu.

Abim, Seçil'i koruyup beni düşmanına satmıştı. Bunu bana bir başkası değil öz abim yapmıştı. Hangi insan evladı kardeşine kıyardı ki? Evet, Gurur bana zarar vermemişti ama verebilirdi de. Caner beni onun adamlarına verirken Gurur'un beni öldürmesini istemişti.

Eminim ki şu anda benim çoktan öldüğümü düşünüp keyifleniyordu. Seçil ile ikisinin annem ve babamın yanında üzölmüş gibi yapıp içten içe mutlu olduklarını tahmin etmek zor değildi. "Nasıl bir rehine kaçınıldığı yerde piknik yapar ki?" Gurur'un sesini duyunca irkilerek başımı kaldırdım.

Ağaçların arasından çıkıp bu tarafa yürürken daha iyi görünüyordu. Uyanınca belli ki banyo yapmıştı, sarı saçları nemliydi. Üzerine sinen alkol ve kan kokusundan kurtulduğuna sevinmiştim. Kanla kirlenen o kıyafetleri yerine daha temiz şeyler giymişti. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah pantolon vardı. Gömleğin ilk düğmeleri açıktı, kollarını da dirseklerine kadar katlamıştı. Saçları hafifçe dağınıktı, beni izleyen gözlerinde de ukala bir ifade vardı.

Haddinden fazla yakışıklı olması benim için işleri daha karışık bir hâle getiriyordu. İnsan ona bakarken bile iç çekmeden duramıyordu. Elinde kulplu bir bardak tuttuğunu daha yeni gördüm. Yanıma gelip ayaklarını uzatarak rahatça oturdu. Piknik yaptığım için beni eleştiriyordu ama o da acıkmış gibi bardağını da alarak gelmişti. Her anlamda tahminlerin ötesinde bir adamdı.

Bardağını bana uzatıp termosu gösterdi. "Çay koysana."

Termosu kendime çektim ama ona çay doldurmadım. "Rehinenle piknik mi yapacaksın?"

Gözlerinin ardından alaycı bir ifade geçerken bakışları eleştireldi. "Rehinemin kulübeyi temizleyip piknik yapması çok normal ama benim ona katılmam mı tuhaf?" Termosu işaret etti. "Çay koy dedim."

"Hayır, bu benim çayım."

"Farah burada arkasına saklanacağın bir kapı yok." Hemen termosun kapağını açıp bardağını çayla doldurdum. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında alaycı bakışına homurdanmakla karşılık verdim. Beni nasıl korkutacağını iyi biliyordu.

Çizgili örtünün üzerine koyduğum yiyeceklere tuhaf gözlerle baktı. Peynir, zeytin, domates ve salatalık dışında hiçbir şey yoktu. Tabii bir de ekmek ve meyve. Yemek için bunları yetersiz bulmuş olmalı ki suratında hoşnutsuz bir ifade vardı. "Mutfakta ne arasan vardı, doğru düzgün bir şeyler hazırlayamadın mı?" Beni delirtiyordu.

Dik dik ona bakmaktan kendimi alamadım. “Ben senin karın mıyım, git kendin hazırla.”

Çayına iki kaşık şeker atarken bana bakmıyordu. Kuyumcуда karşılaştığımız gün çayını tek şekerli istemişti ama şimdi iki şeker atıyordu. Çayını karıştırıp kısa bir an bana baktı. “Birkaç saate kalmadan olacaksın.”

“Ne olacağım?”

“Karım.”

“Olmayacağım.”

O kadar rahattı ki bu rahatlığı beni deli ediyordu. Çayından bir yudum alarak başını kaldırıp temiz havayı içine çekti. “Karım olduğunda bu sözlerini sana hatırlatacağım.” Omzunun üzerinden kibirli gözlerle bana bakarak ekmeği işaret etti. “Bana da bir sandviç hazırlar mısınız?”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Hayır.”

Kaşlarını çattı. “Bana bir sandviç hazırla.”

“Peki.”

Kızgınlıkla bana baktığında yüzünde inanamayan bir ifade vardı. “Sen emirle mi çalışıyorsun?” Hayretler içinde kalmış gibiydi. “Rica etmek işlemiyor mu kızım sana?”

Sert bakışlarından kurtulmak için önüme dönüp ekmeğe uzandım. Bakışlarını üzerimde hissettiğim için mümkün olduğunca ona bakmamaya çalışıyordum. Onun için de bir sandviç yapıp önüne koydum. “Ne zaman evime gideceğim?” Üzgün bakışlarını onun yeşillerine kenetlerken her an tekrar ağlayabilirdim. “Babam beni çok merak etmiştir.”

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Gebersin piç.”

“Babam hakkında düzgün konuş!”

“Kıs şu sesini!”

Bana tersçe bakınca ayağa kalkıp yürümeye başladım. Arkamdan, “Nereye?” diyen sinirli sesini duyunca hızımı artırdım.

“Evime gidiyorum!”

Bir kez daha sesini duydum fakat bu sefer sesi keyifliydi. “Vurun şu küçük asiye.” Adımlarım anında durmuştu.

Yönümü ona çevirdiğimde onun için yaptığım sandviçten kocaman bir ısırık aldı. “Kurşun yarasının nasıl acıttığını bilmiyorsan sana tavsiyem burada kalman.”

Gözlerinin ardında hınzır bir ifade belirlediğinde arsızca bana yaptırdığı sandviçten büyük lokmalar alıyordu. “Belki de Ümit’in kızıyla evlenmek

yerine onu öldürmeliyim?” İçim korkuyla dolmuştu. Ne denli korktuğumu görünce yeşillerinden sadistçe bir parıltı geçti. “Bir kez de babanın yolu mezarlığa düşsün, ne dersin?”

Sandviçi örtünün üzerine bırakıp belindeki silahı çıkarınca elim ayağımı buz kesti. Ben nefes bile alamazken Gurur silahın emniyetini açıp bana doğrulttu. “Babana iletmemi istediğin bir mesajın var mı?” Bana ecel terleri döktürürken çok rahat, çok profesyoneldi. “İdam mahkûmlarına bile son isteği sorulur.”

Kafa karışıklığıyla ona bakmaya başladığımın farkında değildim. “Son isteğimi mi soruyorsun?”

Sakince başını salladı. “Evet.”

“O zaman bırak beni.”

“Bu istekten sayılmıyor, sıradakine geç.”

“Neden sayılmıyor, bu da bir istek.”

“Unut gitsin, son istek falan yok. Şehadet getir.”

“Kelimeişehadet mi?”

“Evet.”

“Şey... Hatırlamıyorum.”

Kısık sesle küfrederek kaskatı bir suratla bana baktı. “Kelimeişehadeti nasıl unutursun?”

Elinde tuttuğu ve bana doğrulttuğu silahı gösterdim. “Üzerime doğrultulan bir silah varken adımı bile unuttum.”

Göz devirir gibi bezgin bir hareket yapıp silahını indirdi. “Adın Farah.”

“Biliyorum.”

Gözleri kısıldığında benimle kafa mı buluyor yoksa ciddi mi anlamadım. “Hani adını bile unutmuştun?” Tüm boş konuşmaların tapusunu almıştık.

Yerde gördüğüm çiçeklere doğru yürürken omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Sözün gelişi öyle demiştim.” Eğilip papatyaya benzeyen ama rengi sarı olan çiçekleri toplamaya başladım. Dağlık bölgede bulunan kır çiçekleri gerçekten çok güzeldi. Gurur sandviçini yiyerek beni izlerken, “Gel karnını doyur,” dedi ama ona dönmedim. Yemyeşil otların arasında büyüyen çiçekleri toplayıp onları elimde biriktiriyordum.

“Odamı sen mi topladın?” Ona döndüğümde sağ eline baktığını gördüm. Banyo yaptığı için elindeki sargıyı çıkarmıştı ama uyandığında elini sardığımı görmüş olmalıydı.

“Odanı Ali topladı.” Yalan söylediğimde kinaye dolu bakışları beni yalancılıkla suçlar gibiydi.

“Elimi de Ali mi sardı veya üzerimi o mu örttü?”

Alaycı bakışları beni utandırdığı için hemen ona sırtımı dönüp kır çiçeklerini toplamaya devam ettim. “Hepsini o yaptı.”

“Yalan söylerken bile yüzün kızarıyor.”

Bu konunun kapanması için tek kelime etmeden çiçek toplamaya devam ettim. “Eyvallah,” diyen sesi dudaklarımda küçük bir tebessüm bırakmıştı ama o bunu görmedi. En azından kendi çapında teşekkür etmesini biliyordu.

Gurur karnını doyurduktan sonra bardağımdaki soğuk çayı döküp yenisini doldurdu. Yine çayına kafasına göre şeker atıp karıştırmıştı. Yarım bıraktığım sandviçi de alıp yanıma gelişini izledim. Karnımın aç olmasını neden sorun ettiğini bilmiyordum ama elindekileri bana uzattı. “Ye şunları.”

Elimdeki çiçek destesini gösterdim. “Elim dolu.”

Kulplu bardaktaki çayı gösterdi. “Boştaki elinle al şunu.” Çayı aldığım da bir eli boş kaldığı için uzanıp çiçekleri benden aldı. Daha sonra sandviçi uzatınca onu da aldım. Elinde eğreti duran ve kabaca tuttuğu çiçekleri gösterdim.

“Onları atma, odam için topladım.”

Kısa bir an çiçeklere baktığında bakışları fazla tuhaftı. “Siz kadınlar çiçekten böcekten ne anlıyorsunuz, anlamıyorum.” Çiçekleri benim için taşıyarak benimle kulübeye doğru yürümeye başlamıştı. Hâlâ garip gözlerle elindeki çiçeklere bakıyordu.

Sandviçi yerken ona kır çiçeklerini gösterdim. “Leyla da sever miydi çiçekleri?” Boş bulunup sorduğum soruyla dilimi ısırđım. Ölen nişanlısını ona hatırlatmak yarasını deşmek gibiydi. Mahcubiyet dolu gözlerle ona bakarken boğazımda bir yumru oluşmuştu. Kendimi büyük bir suç işlemişim gibi hissediyordum. “Özür dilerim.”

Bana kızmasını bekledim ama gözlerinde öfkenin emaresi bile yoktu. Üzgündü, eksikti ama kızgın değildi. İç çekerek, “O da severdi,” dediğinde bakışları uzaklara dalıp gitmişti. “Ona ne zaman çiçek alsam mutlu olurdu.”

“En çok hangi çiçeğı severdi?”

Önce, “Hepsini,” dedi ama daha sonra kaskatı kesildi. Adımları yavaşladığında sarsılmış gibiydi. Gözlerime kısa bir an baktığında donup kalmıştı çünkü cevabı bilmediğini fark etmişti. “Bilmiyorum.” On bir yıllık sevgilisinin en sevdiği çiçeğı bile bilmediğini tam şu anda benimle fark ediyordu.

Öğrenmek için çaba sarf etmediğini veya bunu fazla önemsemediğini tam şu anda anlıyor, bunun suçluluğunu yaşıyordu. Oysaki insan sevdiğini her şeyini bilirdi. Bir kez daha annemin sözleri kulağımda çınladı ve ben bir kez daha Gurur'un Leyla'ya duyduğu hislerin aşk mı yoksa minnet mi olduğunu anlamadım.

Yeterince acı çektiği için bir de Leyla'ya haksızlık yaptığını düşünmesini istemiyordum. "Bence babam da annemin en sevdiği çiçeği bilmiyordu." Gözlerindeki kederi dağıtmaya çalışırken gülümsemek için kendimi zorladım. "Eğer bilseydi anneme sadece beyaz lale alırdı ama babam her defasında farklı çiçek alıyor." Aslında babam annem hakkındaki her şeyi ezber bilirdi, babam anneme âşıktı. Bu yüzden anneme aldığı tek çiçek beyaz lale idi.

Gurur hiçbir şey söylemedi, daha doğrusu söyleyemedi. Hisli bir yüzle bana bakarken ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Söylediklerime ne kadar inandı, bilmiyordum ama derin bir nefes alarak yürümeye devam etti. Sandviçimi yiyip çayımı yudumlayarak peşinden gidiyordum. Aramıza koyduğum mesafe bana kendimi güvende hissettirdiği için mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışıyordum.

Sırtıyla bakışırken aklımı kurcalayan soruyu daha fazla erteleyemedim. "Bağımlı mısın?"

Durup yönünü bana çevirince ben de durmak zorunda kaldım. Yanına gitmemi beklediyse bile bunu yapmadım. "Değilim." Düz bir sesle konuşup gözleriyle aramızdaki beş adımlık mesafeyi ölçtü. "Şu zamana kadar yılın aralık ayları dışında hiç uyuşturucu kullanmadım. O da düşük dozlarda."

Söylediklerini anlamaya çalışıyordum ama kurduğu her cümle bende yeni bir soru işareti yaratıyordu. Söylediklerinden tek anladığımı aralık ayında aşamadığı bir şeylerin depreştiği ve bunu bastırmak için uyuşturucuya başvurduğuydu. Mayısta olmamıza rağmen uyuşturucu kullanacak kadar kendisini kaybetmesinin nedeni de Leyla'ydı. Ben sessizliğimi koruyunca o bir şeyleri anlamak istercesine merakla bana bakıyordu. "Sormuyorsun."

"Neyi?"

Ruhsuz bir ifadeyle güldü. "Aralıkta neden uyuşturucu kullandığımı merak ediyor ama bunu sormuyorsun." Gülüşünün gerçek hiçbir yanı yoktu. Leyla'dan sonra onu eskisi gibi içten gülerken görebilir miydim, bilmiyordum. "Üzerine vazife olmayan konularda susmayı biliyorsun." Bana baktıkça onu rahatsız eden bir şeyler varmış gibi bakışları hoşnutsuzdu. "Kurma bebek gibisin."

Sözleri fazla aşağılayıcı geldiği için ona bakmakta güçlük çektim. “Kurma bebekten kastın nedir?”

Bakışları artık hisli değil, acımasızdı. Emin değildim ama belki de küçümseyici. “Kendi hür iradesi olmayan, başkalarının kontrolünde hareket eden içi boş bir bebek. Sanki sırtının arkasında küçük bir mekanizma var ve kim o mekanizmayı çevirirse onun isteğiyle hareket ediyor veya duruyor.” Olduğum yerde hiç kıpırdamadığımı görünce bundan örnek vererek aramızdaki mesafeyi işaret etti. “Gel dediğim an bana doğru yürüyeceğini biliyorum. Bahsettiğim tam olarak bu, sana söylenilenin dışına çıkmıyorsun.” Memnuniyetsiz bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. “Kurma be-
beksın.”

İncindim ve bunu saklayamadım, onun tanıdığı diğer kadınlar gibi acısını gizleyebilen bir kadın değildim. Eğilip yarısını yediğim sandviçi ve çay bardağını yavaşça yere bıraktım. Bunu yaparken beni izliyordu. Bana benim hakkımdaki gerçekleri söylediği için doğrulup suçlarcasına ona baktım. “Ben seni üzecek şeyler söylemekten kaçınıyorsam sen de kaçınmalısın.” Ona sırtımı dönüp ağaçların arasına doğru koştum.

Kaçtığımı görünce arkamdan sinirle, “Farah, buraya gel!” diye resmen kükredi ama daha hızlı koştum. “Buraya gel aptal çocuk! Orman senin için güvenli değil!”

Durmaksızın koşmaya devam ettim. “Gel deyince gelecek kurma bebek değilim!”

“Nereye kaçabileceğini sanıyorsun, her yer adamlarıyla dolu! Şimdi buraya gelmezsen seni yakaladığımda geceyi kilerde geçirirsin!”

Onunla ve korumalarıyla aramda oldukça mesafe vardı. Ateş etmedikçe beni durduramazlardı. Koşarak ağaçların arasına daldığımda Gurur’un, “Onu derhâl buraya getirin!” diyen sinirli sesini duydum. Beni yakalamak için zahmet edip yerinden hiç kıpırdamamıştı.

Korumaların koşarak peşimden geldiğini bildiğim için hızımı hiç düşürmedim. Ben çok hızlı koşardım, peşimdeki o adamlar ateş etmedikçe kolay kolay beni yakalayamazdı. Daha şimdiden aramızdaki mesafeyi açtığımı biliyordum. Demek her söyleneni yapan kurma bebek ha? Şimdi gel diyerek beni ayağına götürsün bakalım.

"Nasıl bir cehennemdeyim ben!" Neredeyse hava kararmıştı ama ben hâlâ bu berbat ormandan çıkamamıştım. Labirent gibi bir yerdi, daire çizmekten bir türlü çıkışı bulamıyordum. İkinci saatlerinde kaçmıştım, yani saat beş gibi lakin üç saattir ormanın dışına çıkamamıştım.

Bileğimdeki saate bakınca saatin sekiz olduğunu gördüm. Neredeyse ağlayacaktım. Şakasız üç saattir aynı yerlerde dolanıp duruyordum. "Ben nasıl bir yere getirdin!" Sinirden Gurur'a kızarak yorgun adımlarla ağaçların arasından geçtim. Artık adımlarım bile fazla yavaş ve hâlsizdi. Burası neresiydi? Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Hava çoktan karardığı için duyduğum en küçük ses beni ürkütüyor ağlama raddesine getiriyordu. Üstelik hava da soğumaya başlamıştı. Hem üşüyor hem de korkuyordum. Daha şimdiden kaçtığıma pişman olmaya başlamıştım. Bu ıssız ormanın içinde karanlıkta tek başıma olmaktansa Gurur'un yanında olmayı yeğlerdim. Neden kaçmıştım ki?

Yerdeki dalların üzerine basarak ilerlerken önce *tik* sesi duydum, hemen sonra da ayağımda şiddetli bir acı oluştu. Boğazımı kanatırcasına acıyla haykırdım, çektiğim acının bir tarifi yoktu. Başımı aşağıya eğince ayak bileğimde bir kapanın sivri dişlerini gördüm. Avcılardan birinin kurduğu kum kapanlarından birine basmıştım.

Ayağımdan kanlar akarken çektiğim acının yoğunluğuyla yere düşmüştüm. Acı o kadar şiddetliydi ki gözyaşlarım kesilmeksizin birbiri ardına akıyordu. "A-anne n'olur beni bul." Hıçkırırken kapanı açıp içinden ayağımyı çıkartamadım. Metal kapan benim gücümle ikiye ayrılmayacak kadar güçlü ve sert bir demirden yapılmıştı. İki yanından tutup açmaya çalıştım ama sağlam mekanizması yüzünden yayını hiç hareket ettiremedim.

Her yer fazla karanlıktı, ayağım kanıyordu ve kan kaybediyordum. Duyduğum baykuş sesleri ve diğer hayvanların çıkardığı sesler de bana hiç yardımcı olmuyordu. O kadar çok korkuyor ve acı çekiyordum ki hıçkırıqlarla ağlarken, "Anne," diye sayıklamaya başladım. Annemin güvenli kanatları altına girip tüm tehlikelerden kurtulmak istiyordum. Evimi, babamı ve annemi özlemiştim. Annemin ördek diyerek benimle uğraşmasını bile özlemiştim. Babamın güvenli kollarını, sevgi dolu bakışlarını çok özliyordum.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyordum ama Gurur'un yüksek ve sinirli çıkan sesiyle irkildim. "Nerede lan bu kız!" Sertçe yurkundum. Beni aramaya bizzat kendi mi gelmişti?

"Abi sakın ol," diyen Ali'nin sesi de çok yakınlardan geliyordu. "Ormanın çıkışlarını ve ana yola giden yolu tuttuk. Buralarda bir yerde olmalı."

“Hava karardı siktiğim puştı! Kendi gölgesinden bile korkan bir kız bu karanlıkta ormanın içinde tek başına! Şu dilimi sikeyim, neden ona kurma bebek dedim ki!” Endişesini kızgın sesinden hissedince kalbim kasılmıştı. Ondan kaçıp babama gitmemden endişelenmiyordu, onu rahatsız eden şey ormanda tek başıma olmamdı.

Gurur, “Farah!” diye bağırp beni ararken Ali’nin, “Abi kız zaten bizden kaçmıyor mu?” diyen şaşkın sesini duydum. “Neden sana cevap versin? Sesimizi duyunca yaklaştığımızı anlayıp kaçır.”

“Ulan piç, sen beni hiç anlamıyor musun? Her neredeyse burada olduğumuzu bilip korkmasın diye bağıriyorum.”

“Kafam karıştı. Bizim amacımız onu bulmak mı yoksa korkularını yatıştırmak mı?”

“İkisi de!” dedikten sonra bir kez daha, “Farah!” diye bağırınca çağrısına cevap verip, “Buradayım!” dedim yüksek bir sesle. “Gurur buradayım, yardım et.” Ayağım artık uyuşmaya başladığı için korkmaya başlamıştım. Ondan saklanacağım diye ayağımı kaybetmek istemiyordum.

Yaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. Sesimi duymuş olmalılar ki adım sesleri bu tarafa doğru geliyordu. El fenerleriyle ağaçların arasından çıktıklarında ıslak gözlerim Gurur’u buldu. Beni görünce tam rahat bir nefes almıştı ki yerde olduğumu gördü. Omuzları gerildi. Gözyaşların ıslattığı yüzüme bakınca bile bir terslik olduğunu anlamıştı. Bakışları hızla vücudumu tarayıp kapana kısılan ayağımı görünce, “Siktir!” diyerek kaşlarını çattı. “Bu da nedir?”

Bir saniye bile beklemeden hemen yanıma gelmişti. Bir bacağıının üzerine diz çöküp ayağımdaki kapana yakından bakmaya başladı. Korumalar feneri bize tuttuğundan kan revan içindeki ayağımı daha iyi görüyordu. Bakınca midem bulanıp başım döndüğü için ayağıma bakamıyordum ama Gurur gördükleri karşısında kasıldı. Çenesinde bir kas seğirdiğinde Ali ile göz göze geldiler. İkisinin bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler geçmişti.

Gözyaşlarım hiç kesilmediği için çenem titredi. “O kadar kötü mü?” Aklıma gelen korkunç ihtimalle kanım donmuştu. “Ayağımı kesecekler mi?”

“Şşş.” Gurur hemen bana dönüp çenemi kavradı. “Kimse ayağını kesmeyecek.” Yumuşak bir hareketle çeneme dokunup başımı kaldırırken bakışları yatıştırıcıydı. İçimde beni saf korkuyla besleyen bir canavar vardı ve Gurur sadece bakışlarıyla o canavarı geri püskürtüp onu benden uzak tutuyordu. Çenemi hafifçe okşayarak dokunuşuyla beni rahatlatmaya çalıştı. “Kapanın dişlileri derine geçtiği için bacağına dikiş atmamız lazım.”

Sertçe yutkundum. "Beni dikecek misiniz?"

"Seni değil, bacağını."

Gözümünden süzülen yaşlarla burnumu çektim. "Yani beni dikeceksiniz?"

Burnundan nefesini vererek bana tersçe baktı. "Seni değil, bacağını!"

"İkisi aynı şey." Daha çok ağlamaya başladım. "Önce beni kaçırdın, şimdi de dikeceksin!"

Gittikçe o da sinirleniyordu. Kızgınlıkla bana bakıp dişlerini sıkı. "Büyük sözü dinlemezsen böyle olur! Sana kaçma dedim!"

"Canım acıyor benim."

"Anladık, sus!"

Susup hüngür hüngür ağlamaya başladığımda ağzının içinde bir şeyler homurdanarak bana döndü. Kızgın bakıyordu. "Susma konuş, konuşunca daha az ağlıyorsun!"

İçli gözlerle ona bakıp akan burnumu kolumun tersiyle sildim. "Beni dikecek misin?"

"Abi, dikmeyeceğim de, travma yarattın kızda," dedi Ali.

"Ali sikeceğim şimdi belanı! Görmüyor musun lan, asıl travmayı o bende yaratıyor!"

"Beni dikecek misin?"

"Dikmeyeceğim da dikmeyeceğim!"

Uzanıp bacağımdaki metal kapanı iki yanından tuttu. Kapanı tam hareket ettirecekti ki boğuk hıçkırığimla nefesini burnundan vermişti. Yeşil gözlerini benim ıslak siyahlarıma diktiğinde çenesi kaskatıydı. "Ağlamazsan sağa şeker alurum." Beni harbi çocuk sanıyordu!

Titreyen ellerle gözyaşlarımı silmemin tek nedeni ona acıya dayanacak kadar olgun bir kadın olduğumu göstermekti. Kapanı sıkıca kavrayıp çekeceği esnada ellerine yapışıp ona engel oldum. Döktüğüm gözyaşları görüşümü puslandırıyordu. "Çok acıyacak mı?"

Islak gözlerimin onda yarattığı çaresizlik ağır bir darbe gibi vicdanına değiyor, bana karşı merhametli olması için onu zorluyordu. Beni sakinleştirmek için başını iki yana sallayıp yumuşak bir sesle fısıldadı. "Acıtmayacağım." Sadece Karadeniz ağzıyla konuşması bile beni rahatlatıyordu.

Gurur benim yerinden bile oynatamadığım kapanı sert bir hareketle ikiye ayırınca acıyla haykırdım. Kapanın dişlerinin battığı yerlerden kan fışkırarak acımı ikiye katlamıştı. "Acıttın!" Bağırıp tekrar ağlamaya başladığımda ağız dolusu küfretti.

“Pek de nazlıdır bu kız!”

“Acıtmayacağını söylemiştin.”

“Sus da işimi yapayım!”

“Konuş demiştin.”

Sinirden çıldırarak küftetti. “Evlenmeyeceğim ben bu kızla, adamı deli edeyi!” diye bağırınca korumalardan birkaçı gülüşünü saklamaya çalıştı. Kim kimi deli ediyordu acaba?

Ali aceleyle ayağını kapanın içinden çekti. Ayağını onun içinden çıkarınca Gurur kapanı bırakıp hemen üzerindeki beyaz gömleği çıkartmıştı. Kanamayı durdurmak için gömleğini ayağına sıkıca sararken acı dolu sesim daha çok paniklemesine neden oluyordu. “Doktoru arayasan, Ali!” Aceleyle beni kucağına alarak doğrulduğunda bu sefer de onun kollarının arasında ağlıyordum. “Ara hemen gelsun!”

Gözyaşlarımı ateş gibi sıcak olan göğsünde dindirmeye çalışırken yüzü kaskatıydı. Beni daha sıkı tutarak hızlı adımlarla yürürken mümkün olsa koşardı. Akşamın serinliğinde üzerinde sadece bir atlet ve pantolon vardı fakat vücudu kor gibi yanıyordu. Ağaçların arasından aceleyle geçerken kulübeye giden yolu ezbere biliyordu. Korumalar bize eşlik ediyor, fenerlerle yolumuzu aydınlatıyordu. Bacağımın ağrısından dolayı gözyaşlarım kesilmedikçe Gurur adımlarını daha da hızlandırıyordu.

Onun kollarının arasında salya sümük zırıl zırıl ağlamam onu delirttiği için dayanamayıp bakışlarını yüzüme indirdi. Sert bakışlarını yumuşatmak onun için hiç kolay olınamıştı. “Aklini ayağından uzaklaşturasun.” Güzel şeyler düşünmemi istiyordu.

Umutsuzca başımı iki yana sallayıp hıçkırdım. “Kaçırılıp yaralanmışken aklıma güzel hiçbir şey gelmiyor.”

“Heç mi güzel bir şey gelmeyi aklına?”

“Hiç gelmiyor.”

“Şarki söyle.”

“Aklıma arabesk ve damar şarkılar geliyor.”

Yüzünü buruşturarak bana kızgınca baktı. “Senun aklinde bir sorun vardır.”

“Evet çünkü benim aklım normal çalışıyor.”

Bakışları iğneleyici bir ifadeyle kısıldı. “Laf mi sokaysun sen bağa?”

“Ne haddime, Gurur Bey.”

Önüne dönüp beni deli ederek bir şarkı tutturdu. İnadıma yapıyordu!

"Yaylanin çimenine, oh nenni koçari.

*Keçi vurur çanini, haydi haydi koçari."*³

O kadar sempatikti ki acımı unutup kıkırdadığımda başını eğdi ve gül düğümü görünce muzır gözlerle beni izledi.

"Oy bi' sarayim seni, oh nenni koçari.

Geçsun yürek yangini, haydi haydi koçari."

Kahkaha attım. Bu hâldeyken bile beni güldürdüğüne inanamıyordum. Bu adam bambaşka bir şeydi.

Bu neşeli şarkıyı söylemesinin amacı bana acımı unutturmaktı. İşe de yaramıştı, artık ağlayıp sızlanmıyordum. Gözyaşlarım dinene kadar bana şarkı söyleyip beni neşelendirmişti. İntikam için kaçırdığı bir kızı ağlatmaya bile kıyamayan biriydi. Gurur Kalender insanların onun hakkında söylediği o çirkin şeylerin çok üstünde bir adamdı.

Ben ağlamayı kesince o da artık kendisini daha iyi hissetmişti. Gerilen yüz hatlarının gevşemesinden bunu anlayabiliyordum. Her dakikayla kaslarının biraz daha yorulduğunu bildiğim için utana sıkıla ona baktım. "Yorulduysan beni korumalara ver, biraz da onlar taşısın."

Yanlış bir şey söylemişim gibi kaşlarını belli belirsiz çattı. "Siktir et onları, ben taşırım seni."

"Ama sen çok yoruldun."

Başını eğdiğinde yeşillerinde haylaz parıltılar vardı. "Haklısın, en acilinden biraz zayıflamalısın."

Yanaklarıma yayılan ısıyı hissettim. "Çok mu ağırım?" Başımı kaldırıp nemli kirpiklerimin arasından çekingen gözlerle ona bakmaya başladım. "Şişko muyum ben?"

Pis bir sırıtışla bana bakarken beni utandırmak keyfini yerine getirmişti. "Allah için zayıf da değilsin. Sahi kaç kilosun sen? Yüz, yüz elli?"

"İndir beni, yürüyeceğim!"

"Nereye yürüyorsun, ayağını sakatladın." Hoşnutsuz bir ifadeyle bana sinirle baktı. "Kaçmayı bile beceremiyorsun!"

"Bilerek kaçmadım yoksa çok iyi kaçırdım."

"Gördük, ilk denemende ayağını ne hâle getirdin." Çatık kaşlarla yüzünü buruşturması beni deli ediyordu. "Beceriksiz!"

"Laz hödüğü!"

³ Hülya Polat, "Koçari" şarkısı. (c.n.)

“Nemrut’un kızı!”

Sinirlenerek tam ona bir şey söyleyecektim ki alaycı bir ifadeyle, “Arkasına saklanacağın bir kapı yok, dikkat et,” deyince hemen susup dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir an onun kollarında olduğumu unutmuştum.

Her ne kadar onun kollarının arasında olsam da kaskatı duruyordum. Her adımıyla kucağında sallanıyor, başım göğsüne gidecek gibi oluyordu ama buna izin vermiyordum. Ona dokunmaya bile çekindiğim için ellerim de kucağımdaydı. Başımı göğsüne yaslamaya kaçındıkça ağrıyan boynum beni ona doğru itiyordu. Hiç istemesem de daha fazla dayanamayıp utana sıkıla başımı onun göğsüne yasladım. Omuzları gerilip göğüs kasları kaskatı oldu. Kollarının arasına sokulmam onu düşündüğümünden daha çok germiştii.

Bana yasak olan bir vücuda destursuz yaslandığımı hissettiğim için başımı kaldırıp ona bakmadım. Deniz esintisini andıran güzel ve ferah kokusunu içime çekerek gözlerimi yumdum. Sarkaç olmadan kolay kolay uyuyabilen biri değildim ama dün gecenin uykusuzluğu ve ayağımdaki ağrı beni uyuşturmuştu. Gözlerim kendiliğinden kapanırken bu akşam sarkaç görevini Gurur üstlenmişti. Onun teninin sıcaklığı ve kokusunun dinginliği beni mayıştıtararak uyutmuştu.

Daha önce hiç bu kadar hızlı uyumamıştım.

Yüzüme yansıyan gün ışığıyla kirpiklerimi titreştirerek açtım. Açık perdeden içeri sızan ışıkla karşılaşmayı beklemiyordum. Sabah mı olmuştu? İlk birkaç dakika nerede olduğumu ve bana ne olduğunu anlamadım ancak hatırladıklarım ile gözlerimi irice açtım. Dün Gurur’dan kaçmaya çalışıp bir kapana yakalanmıştım. Ayağımın acısı ve yorgunluk onun kollarında uyu-mama neden olmuştu. Sabaha kadar uyuduğuma inanamıyordum. Korku içinde yutkundum. Ayağım nasıl olmuştu?

Yatakta oturup üzerimdeki battaniyeyi çekerek ayağıma baktım. Giydiğim beyaz elbisenin etekleri dizlerime kadar toplandığı için sarılı ayak bileğimi gördüm. Hâlâ acıyor ve sızlıyordu ama acısı dünkü kadar çok değildi. Yataktan çıktığımda üzerine basamadığımı en acı şekilde fark ettim. Hafif bir baskı uygulayınca bile canımı çok yakıyordu.

Artık istesem de bu lanet yerden kurtulamazdım. Suratımı asarak omzumdan kayan elbisenin askısını düzelttiğimde duraksadım. Üzerimde neden bir elbise vardı? Sertçe yutkunarak başımı eğince bana giydirdikleri elbiseyi gördüm. Üzerimdeki tişört ve pantolon gitmiş, yerini yazlık bir

elbiseye bırakmıştı. Beyaz elbise rahat ve hafifti ama konumuz bu değildi. Bu elbiseyi bana kim giydirmişti?

“Gurur!” Onun adını seslenirken şaşkın gözlerle ayak bileğime kadar uzanan elbiseye bakıyordum. Beni soymuş muydu? “Gurur!”

Birkaç kez adını yüksek sesle söyleyince kapı açıldı. Kapı haddinden hızlı açılmıştı ve Gurur’un yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Ona bağırdığım için ortada bir tehdit olduğunu düşünüp hemen gelmişti. Yeşil gözleri odamı hızlıca tarayınca ters giden bir şey aradığını anladım. Meraklı bakışlarını bana çıkarıp, “Ne oldu?” diye sorarken telaşından bir şey kaybetmemişti.

Ona üzerimdeki elbiseyi gösterdim. “Bu nedir?”

Kapının önünde dikilmeyi bırakıp içeri girdi. Son derece ciddi bir ifadeyle baştan ayağa beni süzdü. “Elbiseye benziyor ama sen öyle sorunca pek emin olamadım.” Bakışlarını yüzüme yöneltti. “Sence ne?”

“Elbise,” dedim safça.

Ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden başını ağır bir ifadeyle salladı. “Ben de elbiseye benzettim.”

Suratına boş gözlerle bakarken üzerimdeki elbiseyi sinirle çekiştirdim. “Bu zaten bir elbise.”

Çocuk avutur gibi bana hak vererek yeniden başını salladı. “Bence de bir elbise.” Sesi ne düşündüğünü anlayamayacağım kadar ciddi ve soğuktu. Tam karşımda dururken hâlâ konunun ne olduğunu anlamamış gibiydi. Onun bir elbise olduğundan hemfikirsek sıradaki soruna geç.”

“Bu elbise neden benim üzerimde?”

Yüzünde garip bir ifade oluşurken hayretler içinde bana bakıyordu. “Senin yerine benim mi üzerimde olmalıydı?” Başını omzuna doğru eğip baştan ayağa elbisenin üzerimde nasıl durduğuna baktı. “Sana olduğu kadar bana yakışacağını sanmıyorum.” Küçük bir iltifatta bile hızlanan kalbimin sorunu neydi, hiç bilmiyordum.

Ciddi bir konuşmayı ciddi bir sesle ve ciddi bir suratla yapıyorduk ama çok saçma cümleler kuruyorduk. “Üzerimi kim değiştirdi?” Utanç içinde ona baktım. “Sen mi?”

“Ben değil.”

“Ali mi?”

“Cüret edemez.”

“Korumalardan başka biri mi?”

“Yanına bile yaklaşamazlar.”

“Uykumda kendi kendime mi değiştirdim?”

“Uyanıkken bile bir şeyi beceremiyorsun, uykuda çok zor.”

“Kim o zaman?”

“Doktor.”

“Doktor mu?”

“Kadındı.” Bunun benim için yeterli olacağını düşünüp konuyu kendince kapatarak elbiseyi işaret etti. “Gelinliği sevdiğin adama giyersin diye düşündüm. Bu yüzden beyaz elbisenin yeterli olacağına karar verdim.” Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığımı görünce burnundan nefesini verdi. “Nikâh memuru aşağıda, son bir saattir uyanmanı bekliyoruz.” Nabzım boğazımda atmaya başlamıştı. Üzerimdeki beyaz elbise nikâh için miydi? Ciddi anlamda benimle evlenmek mi istiyordu?

Aklını kaçırmış olmalıydı.

Sertçe yutkunarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama arkaya doğru attığım tek bir adım canımı yakmıştı. Onun karşısında dururken ağırlığımı sağlam ayağıma vererek yaralı ayağıma baskı uygulamamıştım. Ancak şimdi sol ayağımın üzerine basınca canım öyle bir yandı ki öne büküldüm. Gurur düşmeme engel olup belimi tutarken, “Yavaş,” diyerek beni arkamdaki yatağın üzerine oturttu. Elini üzerimden iterek kararlı gözlerle ona baktım.

“Seninle evlenmeyeceğim.”

İfadesi bir anda sertleşmiş, bu konuda ne kadar kararlı olduğumu görmek onu kızdırmıştı. Dişlerini sıkarak dik dik bana bakması ödümü ko-partıyordu. “Bunun senin rızanla olmasını istiyorum, sakın beni zorlamaya kalkışma!”

Kızgın çıkan sesiyle sıçrayıp kendimi yataktan geriye çektim. Bunu görünce beni korkuttuğu için kendine kızarak yanıma oturdu. İfadesini yumuşatmaya çalışarak derin bir nefes aldı. “Bu evlilik olmazsa sana zarar vermem ama babana acımam!”

Burnumun direği sızlayınca gözlerime akın eden yaşlara engel olamadım. “Elmas anne gibi olmak istemiyorum.” Titreyen gözlerimden bir damla yaş süzülürken yalvararak ona bakıyordum. “Elmas anne gibi bir adamın hayatındaki ikinci kadın olup bir köşeye anılmak istemiyorum.”

Eğer ailesi para ve şöhret için Elmas anneyi babamla zorla evlendirmeseydi herkes gibi mutlu bir evliliği olabilirdi. Evlendiği adam ve oğlu başka bir şehirde yaşıyordu, Elmas anne başka bir şehirde. Hayatımın geri kalanında onun gibi beni sevmeyen bir adamla olmak istemiyordum. “Beni

buna zorlama, seninle evlenemem." O bir ateşti, beni yakacak kor ateşi. Onun cehennemine girmek istemiyordum.

"Ben senin hayatındaki kadınlar gibi değilim. Pasif, korkak ve bir yerlere saklanarak günlerini geçiren biriyim." Gözlerinin içine merhamet dileyerek bakıp, "Ve biraz da aptalım," diye itiraf ettim. "Aklım ermez sizin kanlı oyunlarınıza, lütfen bırak gideyim."

Ona yalvarmam zerre kadar bakışlarını yumuşatmamıştı. Gözlerime akın eden yaşlardan nefret etmiş gibi bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. "Benim hayatımdaki ikinci veya herhangi bir kadın olmayacaksın." Çenesi kasıldığında bir şeyi anlamamı ister gibi sertti bakışları. "Sen o babanın kızı olduğun sürece benim hayatımdaki kadın olamazsın." İçim burkulmuştu. Bu duyduklarım beni mutlu mu etti yoksa üzdü mü, anlamamıştım.

Gurur bana nasıl hissettirdiğinden habersiz yüzünü sertçe ovuşturarak saçlarını dağıttı. "Bu evlilik ne seni hayatımdaki kadın ne de beni senin hayatındaki adam yapar. Formaliteden bir evlilik olduğu için nikâhtan sonra gitmekte özgürsün. Değişen tek şey soyadın olacak, bunun dışında beni bir daha görmeyeceksin." Ruhsuz gözlerini benim puslu gözlerime kenetledi. "Leyla dışında kimseyi gözüm görmez, bu yüzden nikâha fazla anlam yüklemeyi. Zamanı geldiğinde boşanacağız ve sen de soyadımdan kurtulacaksın."

O zamana kadar onun karısı olarak bilinecektim, daha sonra da onun eski karısı. Beni neye zorladığının farkında bile değildi. İnsanlar önce benden Deli Gurur'un karısı olarak bahsedecekti, daha sonra da onun eski karısı diyeceklerdi. Sandığı gibi bir boşanmayla ondan kurtulamayacaktım. Onun ismi hep benim adımdan önce gelecekti. İlk evliliğimi başka bir kadının yasını tutan bir erkekle yapmak istemiyordum.

Bunun zorluklarını annemin kuması Elmas annede görmüştüm. Korktuğum bir şeyin başıma gelmesini istemiyordum. Sandığı gibi ben babamın evinde prensesler gibi büyümemiştim. Benim de hayatımda üstesinden gelemediğim zorluklar vardı. Abimin beni ona satması bile hayatımın güllük gülistanlık olmadığına kanıtıydı. Başımda bu kadar bela varken yenisini istemiyordum. Gurur ile bir kez evlenirsem eski hayatımı mumla arayacağımı biliyordum.

Elini kolumda hissedince irkilerek daldığım düşlerden çıktım. Çatık kaşları düzelmiş, dudakları düz bir çizgide buluşmuştu. Aklımdaki kötü düşünceleri benden uzak tutmak ister gibi ılımlıydı bakışları. "Seni buna zorlamaktan gerçekten nefret ediyorum ama yapmalıyım. Aksi takdirde babanın canını yakacak farklı yollar arayım ve bu olduğunda yine acı çekersin."

Çocuk avutur gibi beni neşelendirmek için işi muzırlığa vurdu. "Hem benimle evlenmenin nesi bu kadar kötü?"

Suratımı asarak kolumu onun elinden çektim. "Ben iyi bir tarafını göremiyorum."

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırdığında yeşillerinde apaçık bir kinaye vardı. "Asıl seninle evlenmenin iyi bir yanı yok." Islak gözlerimi işaret etti. "Can sıkıcı bir şekilde sulu gözlüsün. Kendin de itiraf ettin, biraz aptallık da var sende, üstelik fazla saf fazla masumsun. Kendini savunmayı bile bilmiyorsun. Hiçbir yönden hayat tecrüben olmadığı için bir çocuktan farkın yok. Benim dışımda biri sana bakar mı sanıyorsun?" Hakkımda söylediği şeylerin hiçbirisi iyi değildi ama bunları aşağılayıcı veya küçümseyici bir dille söylemediği için etkisi ağır olmamıştı. Daha çok öz eleştiri yapar gibiydi.

Cebinden çıkardığı yüzük kutusunu açtı. Kadife kutunun içinde gördüğüm yüzükle midem kasıldı. Bu o yüzüktü, lotus çiçekli alyans. Bir köşkün arka bahçesinde bulduğum ve dayanamayıp taktığım o yüzükle bakışıyordum. Parmağımdan çıkaramadığımda canımı yakmayayım diye *alt tarafı bir yüzük* dediği ama aslında onun için anlamı büyük olan o yüzük... Annesinin yüzüğünü takmak istediği kadın Leyla'ydı.

Kemiklerime kadar acımıştım. Ona *gelinliğim ve yüzüğüm yok* dedim diye miydi tüm bunlar? Gelinlik olarak beyaz bir elbise getirmişti, yüzük olarak da Leyla'nın yüzüğünü mü? Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olmalı ki yeşilleri kederle gölgelendi. "Leyla bu yüzüğü bir kez bile takmadı. Onun yüzüğü olması için önce takması gerekirdi." Onun yüzüğü olmasını ister gibi kutudaki yüzüğe baktığının farkında değildi. "Annemden bana sadece bu kaldı."

İlk karşılaşmamızdaki sözlerini hatırlatarak, "Hani alt tarafı bir yüzüktü?" diye sordum.

İç çekerek başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman alt tarafı bir yüzük olmadı."

"Onu neden Leyla'ya takmadın?" Nişanda Leyla'nın parmağındaki alyans bu değildi.

Bakışlarını benden çektiğinde zihnindeki karmaşanın içine çekilmiş gibi yeşilleri tekrar yüzüğe dalıp gitmişti. "Annemden sonra bu yüzüğü evleneceğim kadının takmasını istemiştım ama Leyla'dan önce onu sen taktın." Acı verse de bana karşı dürüst olarak omzunun üzerinden baktı. "Başka bir kadının denediği yüzüğü Leyla'ya takamadım." Alyansı kutusundan çıkararak elimi tuttu. "Demek ki başından beri senin nasibinmiş."

Elim onun iri elinin arasında kaybolurken gözlerimin içine baktı ve kalbimi hızlandıran o cümleyi kurdu. "Annemin yüzüğünü evleneceğim kadına takmak istemiştım. O arka bahçede yüzüğün çoktan sahibini bulduğunu anlamadım." Alyansı sol elimin yüzük parmağına taktı. "Artık bu senin." Nefes dahi alamamıştım.

Bu yüzüğün başından beri benim nasibim olduğunu söylemişti. Parmağımdaki yüzüğe içli gözlerle bakarken ne düşüneceğimi bilmez bir hâldeydim. "Farah," diyerek yumuşak sesiyle ona bakmamı sağladı. "Yanımda ateş yakmadığın sürece benim sana bir zararım olmaz. Kendi rızanla benimle evlenmezsen seni ikna etmek için farklı yollar deneyeceğim." Gözlerinin ardından ürkütücü bir parıltı geçmişti. "Beni kendimden nefret edeceğim şeylere zorlama."

Bahsettiği o yolların ne olduğunu az çok tahmin ediyordum. Kabul etmezsem babam üzerinden bana işkence edecekti. Babamın acı çeken yüzü gözümün önüne gelince kanım dondu. Bunu istemiyordum, bir başkasının sebep olduğu bir cinayet yüzünden babamın acı çekmesini istemiyordum. "Evlenirsek gerçekten gitmeme izin verecek misin?"

Bu konuda bana teminat verir gibi, "Evet," dedi hiç düşünmeden. "Aşağıya inip imzaları atınca bir saat içinde evinde olacaksın."

Bunun hayatımın hatası olduğunun bilincinde olarak isteksiz bir şekilde başımı salladım. "Peki, evlenelim." Hep çok kolay ikna olan biriydim. Belki de haklıydı, ben başkalarının istekleri doğrultusunda hareket eden bir kurma bebektim.

Kabul etmemle gerilen omuzları gevşedi, içine hapsettiği nefesini sesli bir şekilde verdi. Onu istemediği şeyleri yapmaya zorlamadığım için rahatlayarak ayağa kalktı. Daha sonra üzerime eğilip beni kucağına aldı. Kollarının arasında bez bebek tutar gibi oldukça sakın adımlarla kapıya yürüdü. Ayağımdan dolayı yürüyemediğim için onun beni aşağıya indirmesi gerekiyordu. Yakışıklı yüzünü izlerken boynuna dolamaya çekindiğim için ellerimi kucağımda tuttum.

"Ayağıma kaç dikiş attılar?" Kolları arasında kuş gibi titrediğimi anlamasın diye dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. "Dün geceyi hatırlamıyorum."

Merdiveni inerken bana bakmak yerine basamaklara bakıyordu. "Sol ayak bileğini daire şeklinde saran on sekiz dikiş var." Buz kestiğimde dün gece yaşananlardan nefret etmiş gibi bakışları kararmıştı. "Yara çok derin, dikişler de öyle. Bileğinin etrafında bir halka gibi iz kalacak." Başını eğip asık suratıma baktığında gözlerinde suçluluk vardı. "Seni kızdırmasaydım

benden kaçıp o kapana yakalanmayacaktın.” İfadesi katıydı ancak gözlerinde yoğun bir pişmanlık vardı.

“Sorun değil.” Yara izi yüzümde olsaydı çok üzülürdüm ama ayak bileğimde kalacak bir izdi, bu yüzden sandığı kadar büyük bir sorun değildi. “Çoğunlukla pantolon giydiğim için birilerinin göreceğini sanmıyorum. Öyle olsa bile çok fazla rahatsız olursam bileğimin etrafına dövme yaptırabilirim.”

Dövme yaptıracak bir tip olmadığım için alayla güldü. “Ne dövmesi yaptıracaksın? Çiçek, böcek veya kalp falan mı?” Onun nazarında pamuklara sarılarak büyütülen bir prenestim. Bir nevi doğruydı ama tam olarak değildi.

Alınganlık yapmak yerine başımı salladım. “Olabilir, belki de ayak bileğime el ele tutuşan bir düzine ördek yaptırırım,” dediğimde bakışları hızla beni buldu. Bu konuda ciddi olup olmadığımı anlamak isterken güzel gözleri kısılmıştı. Kıkırdayarak başımı salladım. “Halay çeken ördek sürüsü fena olmazdı.”

Dudağının köşesi titrediğinde bir an gülecek sandım ama bana özlemini yaşattığı o gülümseme bir kez daha dudaklarına konmadı. Leyla’dan önceki gülüşleri gerçek ve içtendi ancak Leyla’dan sonra tüm sahte gülüşleri o sahiplenmişti. Aşağıya indiğimizde iki koruma ve nikâh memuru bizi bekliyordu. Korumalardan biri Ali’ydi ve o, Gurur’un nikâh şahidi olmuştu.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki sadece beş dakika sonra nikâh memurunun sorusuna karşılıklı *evet* diyerek imzaları atmıştık. Rüyada mı yoksa bir kâbusta mı olduğumu anlamadığım bir an yaşıyordum. Her şey kontrolüm dışında gerçekleştiği için sanki vücudum burada, aklım çok farklı yerlerdeydi. Nikâh memurunun, “Sizi karı koca ilan ediyorum,” diyen sesiyle aklım ve bedenim aynı noktada buluştu. Baştan ayağa ürpererek Gurur’a baktım. Gerçekten evlenmiştik. İnanması güç geliyordu fakat bu çılgınlığa beni de ortak etmişti.

11 Mayıs artık benim evlendiğim gündü.

Nikâhımızı kıyan memur evlilik cüzdanını bana verip gitmişti. El kadar defter kaldıramayacağım bir yüke dönüşünce içim burkuldu. “Telefonunu ver.” Suratımı asarak ona elimi uzattım. “Sahte bir evlilik olsa da bu benim ilk evliliğim. Hayallerimdeki gibi olmasa da bazı şeyler istediğim gibi olsun.”

Gurur telefonla ne yapacağımı anlamadı ama benden istediğini aldığı için bana telefonunu verdi. Belki de beni zorladığı bu evlilik yüzünden beni mutlu edecek bir şeyler yapmak istemişti. Sağlam ayağıma ağırlığımı vererek onun karşısında güçlkle dururken ondan aldığım telefonu Ali’ye uzattım.

“Fotoğrafımızı çek lütfen.” Telefonu Ali’ye verdikten sonra Gurur’a dönüp utangaç gözlerle ona bakmaya başladım. Yüzüm kızarıırken sadece bakışlarımdan bile ne istediğimi anlamıştı.

Yeşillerinde muzır bir ifade oluştuğunda beni kıvrandırmak istercesine omuzlarını dikleştirdi. “Sesli söylersen belki düşünürüm.” Beni utandırmaktan gerçekten keyif alıyordu.

Tüm kan yanaklarıma toplanmıştı. “Son ritüeli gerçekleştirir misin, lütfen?” Sesim utançtan kısık çıkıyordu. “İzlediğim o filmlerde damat nikâhtan sonra hep yapıyordu.” Gelini öpmeliydi, tabii alnımdan. Zoraki evliliğimdeki bazı şeyler hayallerimdeki gibi olsun istiyordum. Ben romantik kitap ve filmlerde kaybolan bir hayalperesttim. Bu evliliğin hangi şartlarda yapıldığını ben de biliyordum ama her şey içimde buruk kalmışken bazı şeyler kuralına uygun olsun istiyordum.

Ali telefonun kamerasını açıp Gurur’un beni alnımdan öpmesini bekledi, o bile ne istediğimi anlamıştı. Ancak Gurur benimle uğraşmaktan büyük bir haz aldığı için aptalı oynamaya kararlıydı. Kaşlarını alay ederek ukarı kaldırdı. “Nikâhtan sonraki son ritüeli yapmamı istediğine emin misin?” Hınzır gözlerle bana bakıp üst katı işaret etti. “Son ritüel gerdek.”

Gözlerimi irice açtığımda, “Hayır!” diyen sesim kulak tırmalayacak kadar tizdi. “Gelini öpebilirsin kısmından bahsediyordum.”

Gözleri dudaklarımı bulurken oldukça eğleniyor gibiydi. “Emin misin?”

Elimle dudağımı kapattığımda dudakları titremişti. Bir an kahkaha atacak sandım ama bunu yapmadı. Elimin altından konuştuğum için sesim boğuk çıkıyordu. “Alnımdan öpsen yeter.”

“Hımm.” Beni kıvrandırmaktan sadistçe zevk alırken başını ağır ağır salladı. “Madem gelinim böyle istiyor, o zaman biz de öperiz.”

Dehşete kapılarak ona korumaları gösterdim. “Hepiniz mi?”

Çenesinde bir kas seğirirken gözlerinden kızgın bir ifade geçti. “Ne hadlerine lan!”

“Öperiz dedin.”

“Kendimi kastetmişim!”

Rahatlayarak nefesimi verdim. “Ben de şey düşündüm...” demiştim ki beni susturmak için belimden tuttuğu gibi göğsüne çekti. Daha ben ne olduğunu anlamadan başını yana eğerek dudaklarını boynuma bastırmıştı. Kemiklerime kadar titredim. Alnımdan öpmesini beklerken boynumdaki şah damarımdan öpmüştü.

Nabzım dudaklarının altında atmaya başladı. Dudaklarının boynumdaki teması bile gözlerimin önünde küçük yıldızların yanıp sönmesine neden olmuştu. Küçük bir öpücük nasıl böylesine baş döndürücü olabilirdi? Evliliğimizi boynuma kondurduğu bir öpücükle mühürlemişti. Aslında boynumdan öpmesine şaşırmamalıydım. Hepimiz onun beni alnımdan öpmesini beklesek de Gurur insanların ondan beklediği şeylerin tam tersini yapmakla ün salmıştı.

Başını yavaşça çektiğinde yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Elleri belimdeydi, beni bir anda kendisine çektiği için benim ellerim de onun göğsünde idi. Başımı kaldırıp şaşkınca ona baktığımda o da eğdiği başını kaldırma gereğinde bulunmadan beni izliyordu. Aramızdaki o çekim beni kısıvrak yakaladığı için onun kollarının arasında öylece kalmıştım. Onunla her göz göze geldiğimde ortaya çıkan statik elektrik cızırdarak beni ona hapsediyordu.

Canımı yakan fakat beni onun tutsağı yapan garip bir hisle dolup taşmıştım. Tüm bu şeyleri o da hissediyor muydu yoksa bu tek taraflı bir şey miydi? Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki o beni böyle tuttukça ve bana böyle baktıkça kalbim durabilirdi. Hissettiğim bu garip duyguların küçük bir parçası da onun yüreğine konmuş gibi hemen benden ayrılmıştı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki hayret etmiştim.

Yalandan birkaç kez öksürüp boğazını temizledi. “Oldu mu?” Benim dışımda her yere bakmaya başladı. “Yerine getirmemiz gereken başka bir ritüel kalmadıysa sakat ayakla burada çok durma!” Neden sinirlendi, bilmiyordum ama bir şeyler onu rahatsız etmiş gibi davranıyor, farklı yerlere bakarak kendine gelmeye çalışıyordu.

Ali, Gurur’un telefonunu bana uzatıp gülümsedi. “İstediyimden daha fazla fotoğraf çektim.” Telefonu alıp tam bakacaktım ki Gurur telefonu elimden alıp cebine koydu. “O saçma fotoğraflara bakmasan da olur.” Bana koltuklardan birini gösterdi. “Dikişlerini kanatacaksın, otur.”

“Gerek yok.” Yönümü Ali’ye çevirdim. “Beni arabaya sen taşırs mısın?” Evime gideceğim için çok heyecanlıydım. “Annem ve babam çok merak etmiştir, bir an önce yola çıkalım.”

Gurur’un onayı olmadan Ali hiçbir şey yapamazdı, bu yüzden Gurur’a dönüp ondan bir cevap bekledi. İkisi hiç konuşmadan bakışlarıyla anlaşıyordu. Gurur’un yüzü ifadesizdi fakat gözleriyle ona ne söylüyorsa Ali bana döndü. “Üzgünüm, bu mümkün değil.”

“Ne demek mümkün değil?” Endişeli bakışlarla hesap sorarcasına Gurur’a döndüm. “Evlendikten sonra beni bırakacağını söylemiştin.”

Sıkıntıyla nefesini vererek, "Gideceksin," dediğinde sesi samimiyetle çok uzaktı. Emin değildim ama beni bırakmayacakmış gibi hissettiriyordu. "Arabaları kulübeye bir saatlik yürüme mesafesinde bıraktıklarını biliyorsun." Sargılı ayağımı işaret etti. "Bu ayakla tepeyi inersen kendinde kalıcı bir sakatlık bırakabilirsin."

Sakatlığım yüzünden özgürlüğümde olmak istemediğim için ona korumaları gösterdim. "Her biri beni sırasıyla taşırsa hem çok yorulmazlar hem de ayağımı sakatlamam."

Bu önerim onu gerçek anlamda kızdırdığı için şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Her biri seni kucaktan kucağa taşırsın mı istiyorsun?" Sesi ürk-meme neden olacak kadar soğuk ve katıydı. "İyileştiğinde gidersin, şimdi dinlenmen gerekiyor." Yanıma gelip itiraz etmeme fırsat tanımadan beni kucağına aldı. Merdivenin basamaklarını hızlı adımlarla çıkarken başını eğip bir kez olsun bana bakmıyordu. Beni kandırmıştı!

O kadar kızgındım ki bunu ona yansıtamamak beni deli ediyordu. Odamın kapısından içeri adımını attığı an onu durdurdum. "Beni burada indir, yatağa kadar gidebilirim." Sakince konuştuğumda şaşırarak başını eğdi. Nikâhtan sonra beni bırakacağını söylediği hâlde bırakmadığı için ona kızgın olmamı bekliyordu. Suratımda öfkeye dair hiçbir şey bulamamak onu şaşırtmıştı.

Beni dikkatli bir şekilde yere indirdiğinde ikimiz de kapının tam önünde luruyorduk. Ona dışarıyı gösterdim. "Şey... Yalnız kalabilir miyim? Bu evlik benim için kolay değil, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Uysallığıma alışkın olduğu için bunu sorun etmedi. Arkaya doğru tek bir adım atarak odamdan çıktı. Hemen kapıyı suratına çarparak kilitledim. İçten içe sinirden delirirken daha fazla dayanamadım. "Sen sadece zorba değil, aynı zamanda yalancısın!" Avucumun içiyle kapıya sertçe vurup sinirden bağırdım. "Beni kandıran adi bir yalancısın!"

Kapının diğer tarafında savurduğu küfürleri duymuştum. "Çık dışarı da yüzüme karşı kükre!" Kapıyı suratına çarptığım için deliye dönerek yumruğunu kapıya geçirdi. "Sen hâlâ benim rehinemsin, biraz tutsak gibi davran!"

"Kimse rehinesiyle evlenmiyor tımarhane kaçkını herif!"

"Kırdurmayasun bağa şu siktiğim kapısuni!" Kapıya öyle bir vurdu ki irkilerek soluğumu tuttum. "Keyfunden evlenmedum senunle!" Karadeniz ağzına döndüğüne göre yine sinirleri hoplamıştı.

Kollarımı göğsümde birleştirip çatık kaşlarla kapıya bakıyordum. "Madem keyfinden evlenmedin, o zaman Seçil'le evlenseydin!"

"İstemeyim oni dedum!"

Avucumun içiyle bir kez daha kapıya vurdum. “Beni mi istiyorsun hayvan herif!”

Benimkinin iki katı bir şiddetle o da kapıya vurdu. “Senun gibi bir korkağın nesuni isteyeceğüm!”

“O zaman niye benimle evlendin!”

“Hep başa döneyik, daha kaç kez anlatacağım, o piçin kızı sensun!”

“Seçil de onun yeğeni, ne farkı var?”

“O sen değil!”

Elim ayağım sinirden titrerken yeniden kapıya vurdum. “Ben olunca ne halt oluyor?”

“Sen uysalsun.”

Kafa karışıklığıyla dik dik kapıya bakıyordum. “Kendine köle istedin, öyle mi?”

Her söylediğim onu delirttiği için, “Aynen öyle!” diye bağırdı sinirle. “Köle araydım ve seni buldum. Var midur bir diyeceğün!”

“Ben köle olmak istemiyorum.”

“Değulsun zaten!”

“Köle aradığını söyledin!”

“Bağa bak Nemrut’un kızı, ufaktan ufağa geliyler yine bağa! Ben ne deyim, sen ne anlarsun!”

“Bana da geliyorlar, Laz hödüğü ama ben sana bir şey diyor muyum!”

“Dememiş hâlin bu midur lan? Kapı arkalarında aslan kesileysun, küçük ördek!”

Sinirden ağlayarak, “Lan deme bana,” diye sızlandım.

“Demem ağlamayasun.” Sesi şimdi daha sakın ve yatıştırıcıydı. “Bir daha lan demeyeceğüm, ağlamayasun.”

Burnumu çekerek ıslak gözlerle kapıya baktım. “Gurur,” diye mırıldandım acı çeken bir sesle.

Sesimdeki acıyı hissedince dikkat kesilerek, “Dinleyim,” dediğinde endişesini soludum. Benim için endişeleniyor muydu?

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. “Ayağım çok ağrıyor.”

Kapının kolunu zorladı. “Farah aç kapıyı, bi’ bakayım.”

Gözyaşları içinde başımı iki yana salladım. “Açmam, kızarsın.”

“Kızmayacağım, aç kapıyı!”

“Yalan söylüyorsun, kızarsın.” İnatçı bir tutumla kapıya küskün gözlerle baktım. “Sana bir sürü şey söyledim, açınca kızarsın.”

“Kızmayacağım, aç!”

“Şimdi bile kızıyorsun.”

“Şu siktiğim kapısuni hâlâ açmaduğun için kızayım da!”

“Açınca da kızarsın.”

Kapıya öyle bir vurdu ki kapı menteşelerinden sarsıldı. “Farah sağdan soldan geliyler bağa, aç yoksa kiracağım!”

“Yemin et açınca kızmayacağına.”

“Yeminuni sikeyim, Farah! Sözüme itimat etmey misun?”

“Hayır.”

Sabrının sonuna gelmiş gibi, “Geride dur, kapıyı kıracağım, sağa çarpmasun!” deyince aceleyle, “Peki, açıyorum!” dedim. Açmazsam kapıyı gerçekten kıracaktı. Kırmasında sorun yoktu ama daha sonra bu kapıya tekrar ihtiyacım olabilirdi.

Kendimi cesaretlendirerek birkaç kez derin derin nefesler aldım. Ona söylediklerimden sonra içeri girince bana ne yapacağını bilmediğim için korkarak kilidi çevirdim. Kilidi açıp geriye çekildiğimde içeri girmek için bir saniye bile beklemedi. Az önce kapı arkasından bağırان ben değilmişim gibi suspus olmuştum. Karşısında korkudan titriyor, sinirli yüzüne bakmaya cesaret edemediğim için onun dışında her yere bakıyordum.

İçeri girince gırtlığıma yapışacağına çok emindim ama tam tersi şeyler yaptı. Yaralı ayağımın üzerinde daha fazla durmama müsaade etmeyip beni kucağına aldı. Bir anda kendimi onun kucağında bulunca ıslak kirpiklerimi kırıştıtararak başımı kaldırdım. Şaşkınlıkla ona bakarken kolları arasında tır tır titriyordum. “Gerçekten kızmayacak mısın?”

Kendini sakinleştirmek için derin derin nefesler aldı. Başını eğip yüzüme baktığında nefesi kirpiklerime çarpmıştı. Bana baktıkça ne görüyorsa çatık kaşları yavaş yavaş düzelmeye başlamıştı. “O kadar çocuksun ki sana ne kızılır ne de kıyılır.”

Bunları söyledikten sonra beni yatağın üzerine dikkatli bir şekilde bırakıp banyoya girdi. Arkasından bakarken tebessüm ettiğimin farkında bile değildim. Gurur’un herkesten gizlediği fakat başından beri bana gösterdiği merhametli bir yanı vardı.

İlk yardım çantasıyla yanıma gelip ayak ucumda oturduğunda ayağımda ayakkabı bile yoktu. Spor ayakkabılarımı ayağımdaki sargı yüzünden giyemiyordum. Bandajımı yavaşça açmaya başlayınca hemen başımı omzuma

doğru çevirdim. Yarayı görürsem fenalaşıp bayılacağımı biliyordum. Bir mafyanın kızı olabilirdim ama bünyem bu tür şeyler için fazla zayıftı.

Gurur'un nasırlı iri ellerini ayağımda hissedince irkildim ama bunu ondan gizlemeye çalıştım. Yaramı o kadar yavaş temizleyip merhem sürdüm ki... Parmakları tüy gibi bileğime sürtündüğü için canımı hiç yakmamıştı. Ondaki gelecek en küçük bir acıdan bile beni korumaya çalışıyordu. Çantadan yeni bir sargı bezi çıkarıp bileğimi sarınca artık ona bakmamam için bir neden yoktu.

Sargı bezini bile sararken çok dikkatli ve özenliydi. Öyle bir konsantre olmuştu ki yakışıklı yüzünde derin bir ciddiyet vardı. Onu sonsuza kadar böyle izleyebilirdim. O artık benim kocamdı, değil mi? Düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyordu. İyi yönden mi yoksa kötü yönden mi heyecanlandığımı kestiremiyordum. "Gurur," diye mırıldanırken adını söylemeye bile çekiniyordum.

Sargı bezini bileğime bir kat daha sararken bakışlarının odağında ayak bileğim vardı. "Söyle."

"Sen iyi bir adamsın." Ayak bileğimin üstündeki elleri hareketsiz kaldı. Gerçek anlamda donup kalmıştı. Başını usulca kaldırdığında gözleri gözlerimle buluştu ve tek bir bakışıyla kalbimi titretti.

"Ben iyi değilim Farah, sen beni iyi bir adam olmaya zorluyorsun."

Kafamı karıştırdığı için şaşkınca ona baktım. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

Bakışlarını benden çekerek bantla sargı bezinin ucunu tutturdu. "Sorun da bu ya." Tuhaf bir sesle konuşup çantayı toplayarak ayağa kalktı. Banyoya girmeden önce omzunun üzerinden kısa bir an bana baktığında bakışlarında sitem vardı. "Hiçbir şey yapmadan da çok şey yapan bir baş belasısın." Kalbim kasıldı.

Bu da ne demekti?

Banyodan çıkınca gelip yatağımın kenarına oturdu. İkimiz de istemeden evlendiğimiz için düşüncelere dalarak tek kelime konuşmadık. O boş gözlerle karşısındaki duvara, ben de kucağımdaki ellerime bakıyordum. Evlenmiştik... Bunu daha yeni yeni idrak ediyor gibiydik. Babamın düşmanı ile evlenmişim. Midem kasıldığında boğazımda bana acı veren bir yumru oluşmuştu. Babam bunu öğrenince kahrolacaktı.

Gurur'u duygu seline iten şeyse Leyla yerine benimle evlenmesiydi. Leyla ile on bir yılını geçirmişti, nereden bakarsan bak yılları deviren uzun soluklu bir ilişkisi vardı. Eminim tüm bu yıllarda birçok kez bir gün Leyla'yla evleneceğinin hayalini kurmuş ve onu beyaz gelinliğin içinde düşlemişti. Ancak

son olanlar hayatını altüst etmiş, onu düşmanının kızıyla evlenmeye itmiş. İkimiz için de fazla zor bir durumdu.

Ellerimin tırnaklarına işkence etmeyi bırakıp başımı kaldırdım. Bu sessizliği bozmak için onun karamsarlığın gölgesiyle genilen yüzüne baktım. "Sorun nedir?"

İç çekerek ruhsuz gözlerle duvara bakmayı sürdürdü. "Mevzu derin" dedi evliliğimizi kastederek.

İnsanı kederlendiren yeşil harelerini işaret ettim. "Konu gözlerin."

Sözlerimle yüzüne alaycı bir ifade kondurdu. Başını çevirip omzunun üzerinden beni göz hapsine alırken aklından geçenleri bilmek isterdim. "Nesi varmış gözlerimin?"

"Fazla dertli bakıyor."

"Çünkü evlendim."

Onu onaylayarak suratımı astım. "Ben de az önce evlendim." Kendime acıyarak dudaklarımı büzdüm. "Karadenizli bir adamla evlenmek zorunda kaldım."

Dirseklerini dizlerinin üzerine yaslayıp öne büküldü ve başını ellerinin arasına aldı. "Doğulu bir kadınla evlendim." Şakaklarına sertçe baskı uyguladı. "Yemek bile yapamıyor."

Tek derdi buymuş gibi davranınca az kalsın gülecektim. Oldukça iştahlı bir adam olmalıydı ki yemek yapmayı bilmememi fazla kafaya takmıştı. "Kocası değil misin, yemeği de sen yap?"

"Sen de artık birinin karısı değil misin? Kocanın yemeğini de yap bir zahmet."

"Balık mı pişireyim?"

"Tüm Karadenizliler sabah akşam balık mı yiyor sanıyorsun?"

"Evet."

"Sus çocuk."

"Ben çocuk değilim, belki de sen yaşlısın."

Başını çevirip kaskatı bir suratla bana baktığında bu durumun canım gerçekten çok sıkıldığını anladım. "Senden yaşlı olmam işleri kolaylaştırmıyor veya yirmi ikisinde biriyle evlendiğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Neden ikimizi de bu dertten kurtarmıyorsun?" Hevesli bir şekilde öne doğru eğildim. "Hemen bugün boşanalım."

Afallayan bir ifadeyle göz bebekleri irileşirken şaşkınca bana bakıyordu. "Daha evleneli ne kadar oldu, ne boşanmasından bahsediyorsun?"

“Peki, ne zaman boşanacağız?”

“Acelesi yok, boşanınız bir ara.”

Ayağa kalkıp kapıya yürüyünce, “Gurur,” diye arkasından kısık bir sesle seslendim. Durdu ama bana dönmedi. Utana sıkıla, “Şey...” diye bir şeyler geveledim. “Karnım acıktı benim.”

Bir hışımla bana döndüğünde bakışları hiddet doluydu. “Kalk ulan, kendin yap yemeğini!” İnanamayan gözlerle beni izlerken sinirden çenesinde bir kas seğiriyordu. “Hizmetçin miyim ben senin?”

Bana kızdığı için asık bir suratla ona ayağımı gösterdim. “Bu ayakla nasıl yemek yapayım?”

Bakışlarındaki hiddetten bir şey değişmezken yanında duran elini sıkıyordu. “Sanki öncesinde çok yemek yapıyordun. Konuşturma şimdi beni.”

İnat ederek kollarımı göğsümde birleştirip çenemi kaldırdım. “Ben senin rehinenim, beni doyurmalısın.”

Kan beynine sıçramış gibi yüzü sertleşti. “Buradan bakılınca daha çok ben senin rehinenmişim gibi geliyor.” Kızgınlıkla yüzünü ovuştururken ifadesi çok komikti. “Geldiğinden beri sana çalışıyorum. O kadar nazlısın ki ağlarsın diye sana *öte git* diyemiyoruz.”

“Ağlamam.”

“Ağlatırım.”

Yutkundum. “Ağlatır mısın?”

Çatık kaşlarının arasında derin çizgiler oluştu. “Ağlatmam.”

Dudaklarımda kendiliğinden bir gülümseme belirdiğinde bu onu deli ediyordu. “Ne yiyelim?” Elimini guruldayan karnıma bastırdım. “Karnım çok acıktı benim.” Hevesli bir şekilde ona pencereyi gösterdim. “Hava çok güzel, dışarıda yiyelim mi?”

Tüm dikkatini bana yöneltirken yeşil hareleri fazla ciddiye. “Ekmek ve kuru soğan yiyeceksin.” Yürüyüp perdeyi çekerek odama giren güneşi engellemişti. “Tutsaksın sen, biraz rehine gibi davran!” Hızlı adımlarla kapıya yürüyüp dışarı çıktığında şaşkınca arkasından bakıyordum. Derdi neydi bunun?

Dışarı çıkmalı beş saniye bile olmamışken bir hışımla tekrar odaya girdi. Perdeyi açtı ve aynı hızla kapıya ilerledi. Bunu yaparken bir kez olsun bana bakmadı ama çok sinirli görünüyordu. Dışarı çıkmadan önce çatık kaşlarla, “Yemek hazır olunca seni çağırırım!” dedi ve gitti. Kıkırtımı bastırmak için yanaklarımdan içini dişledim. Onu bu kadar çok kızdıran şey bana kötü

davranamıyor olmasıydı. Bunu denemişti ama beş saniye geçmeden geri dönmüştü. Tebessüm ederek başımı iki yana salladım.

Çok garip bir adamdı.

Gurur bizim için bu sefer kuymak yapmıştı. Daha şimdiden Karadeniz yemeklerine beni alıştırtıyor, çoğunlukla kendi yöresine ait şeyler pişiriyordu. Ekmeği kuymağa batırdığımda sünen peyniri ekmeğime sardım. "Tadı çok güzel." Ağzımı büyük bir lokmayla doldurup başımı kaldırdığımda onun yemediğini gördüm. İnce belli bardağındaki çayını yudumlayarak dalgın gözlerle beni izliyordu.

Kafasını kurcalayan, canını sıkan bir şey varmış gibi bakıyordu. "Seni uyutmayan ben miyim?" Gözlerimin altında oluşan morluklara baktığımda görünce bakışlarımı kaçırdım. Sarkacım yanımda olmadığı için dün gece yine hiç uyumamıştım ve aynı zamanda dünden beri evli bir çifttik.

Gurur beni anlamaya çalışarak sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı. "Geceleri geçirdiğim krizler seni uyutmuyor mu?" Onun yüzünden uykusuz kaldığımı düşünüyordu ama sebebi o değildi.

"Daha önce sana uyku problemim olduğundan bahsettiğimi hatırlıyor musun?" İlk karşılaşmamızda ona bundan bahsetmiştim. Zihnini biraz kurcalayınca hatırladığı için omuzları gerilmişti.

"Sarkacın yanında değil mi?" Başımı iki yana salladığımda kaşları belli belirsiz çatıldı. "Dün gece hiç uyumadın mı?"

Delici bakışlarını üzerimde hissettikçe ona bakmaktan kaçınıyordum. "Hayır."

"O şey olmadan hiç mi uyuyamıyorsun?" Suratı kaskatıydı. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordu.

Konuşmak için kendimi zorlayıp derin bir nefes aldım. "Sarkacım olmadan hiç uyuyamıyorum."

Durgun gözlerle bana bakarken yeşil hareleri bunun nedenini sorguluyordu. "O sarkacı senin için bu kadar özel kılan nedir?" Cevap vermek yerine susup önüme döndüm. Bakışlarımı ondan çektiğimde bu konuda konuşmayacağımı anlamıştı. Şükürler olsun ki bana baskı uygulayarak beni konuşturmaya çalışmadı. Bu konuyu kapatıp akşam yemeğimize devam ettik.

“Saçındaki o şey nedir?” Gurur’un eli ansızın bana doğru uzanınca boş bulunup ellerimi yüzüme siper etmişim. Bir an bana vuracağını düşünüp farkında olmadan yüzümü ondan sakınmışım. Olamaz, bunu yapmamalıydım.

Ne yaptığımı görünce eli havada kaldı, buz kesti. Mutfağın bir köşesinde duran Ali ile göz göze geldiğinde yine ikisi anlamadığım bir şekilde bakışlarıyla konuştu. Ellerimi hemen yüzümden çektim fakat bu Gurur’u yeteri kadar rahatlatmamıştı. Yönünü tamamen bana çevirip beni göz hapsine alınca bedenimdeki gerginlik artmıştı. “Farah.” En az bakışları kadar sesi de endişe vericiydi. “O siktiğim evinde şiddet mi görüyorsun?” Bakışlarına ağır bir kızgınlık çöktüğünde ne diyeceğimi bilemedim. “Vuruyorlar mı sana?”

“Hayır.” Başımı iki yana sallayıp hemen çayımdan birkaç yudum aldım. Onun keskin bakışlarından kaçmak için her yolu deniyordum. “Ben Ümit Tozlu’nun kızıyım, kim bana vurabilir ki?”

“O zaman neden yüzünü sakındın?” Gurur bir anda bana elini uzatınca masadaki ellerim havalandı ama bu sefer son anda kendimi durdurup yüzümü korumaya çalışmadım. Panikleyerek ellerimi masaya bastırduğimde bu yaptığımı da görmüştü. Şakaklarındaki damarlar belirginleştğinde kaşları çatıldı. “Biri sana dokunmaya çalışınca neden yüzünü sakınıyorsun?”

“Neysen bahsettiğini bilmiyorum.”

Anlamayan gözlerle ona baktığımda bakışları hiddet doluydu. Çatık kaşlarının arasında derin çizgiler oluştuğunda çenesinde bir kas seğirmişti. “Birinin şiddet gördüğünü nasıl anlarsın, biliyor musun?” Gözlerimin içine soğukça baktı. “Biri onlara dokunmaya çalıştığında ona vuracaklarını düşünüp yüzünü sakınırlar.” Boğazım düğümlenmişti.

Gurur’un yeşilleri koyulaştığında irislerinde karanlık bir ifade belirdi. “Bu siktiğim refleksten kurtulmak insanın yıllarını alır.” Midem kasıldı. Bunu çok iyi biliyormuş hatta bizzat yaşamış gibi konuşmuştu. Şimdi onun geçmişini her zamankinden daha çok merak ediyordum.

Tehlikeli ve tehditkâr gözlerle her hareketimi izliyordu. “Söyle.” Israrlı bir tavırla dik dik bana bakmaya başladı. “O evde canını mı yakıyorlar?”

Aynı ısrarla, “Hayır.” dediğimde sesim çok öz güvensiz ve kısık çıkmıştı. “Ben hep böyle biriydim.” Umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Çocukken de kendi gölgemden bile korkardım.” Caner abim her an bir yerlerden çıkıp canımı yakar diye etrafıma bakarak odamdan çıkardım. Bundan Gurur’a bahsetmek istemiyordum, bu ailemizi ilgilendiren bir sorundu.

İstese de benden tek kelime öğrenemeyeceğini anlayınca küfreder gibi, “Berbat bir yalancısın!” diyerek önüne döndü. “Seni satan o piç abinin sana olan nefretini bilmeyen yok.” Dişlerini sıktığında boynundaki damarlar nabız gibi atmaya başladı. “Böyle olmanın sebebi o mu?”

“Abimin canımı yaktığı tek an beni adamlarına vermesiydi.” Sorgulayan bakışlarının esiri olmuşken onun karşısında rahat davranmaya çalışıyordum. “Bunun dışında bana bir kez bile elini kaldırmadı.”

“O zaman baban?”

“Babam tek bir saç telime kıyamaz.”

“Annen?”

“Annem benim için ölür.”

Burnundan nefesini sertçe vererek sabırsızca bana baktı. “Kim o zaman?” Benden bir isim alırsa yapacaklarını kestiremiyordum.

Bu yüzden soğukkanlı davranarak, “Kimse,” dedim sakince. “Ben doğuştan böyleyim.”

İnadım karşısında gittikçe daha fazla sinirlendiği için birkaç kez derin derin nefes aldı. “Kimse doğuştan bu kadar ürkek ve korkak olmaz.”

“Demek ki ben bir istisnayım.”

“Siktir etsene.”

Yerimde rahatsızca kıpırdandığımda her hareketim ona batıyormuş gibi bakışları bezgindi. “Küçük bir küfür karşısında bile kızarıyorsun.” Benimle ne yapacağını bilmez bir hâlde burnunun kemerini sıktı. “O kadar çocuksun ki kim inanır bir liderin kızı olduğuna.”

Suratım kendiliğinden asıldığında tüm iştahım kaçtığı için çay bardağını masaya bıraktım. “Çocuk dediğin kadınla dün sabah evlendin.”

“Dün sabah da söylediğim gibi bu gerçek bir evlilik değil.” Cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal alıp omzunun üzerinden arkaya uzattı. “Başından beri seni hep bir kız kardeş gibi gördüm.” Sözleri yüzüme tokat gibi çarparken donup kaldım.

Kız kardeş mi?

Ali arkadan ona yaklaşıp uzattığı sigarayı ve çakmağı aldı. Gurur ateşe bakamadığı için Ali onun sigarasını yakarak Gurur’a uzattı. Sigaranın kıvılcımını görmek bile yüzünün kasılmasına neden oluyordu ama buna direnerek sigaradan içine bir nefes çekti. Benimle bu konuşmayı yaparken sigarayla rahatlamak istiyordu.

Bana dönüp yalansız gözlerle baktığında canımı ne denli yaktığının farkında bile değildi. “Bende uyandırdığın tek duygu abilik içgüdüsü. Bu yüzden seninle uğraşıp başından beri sana karşı hep korumacı oldum.” Sözleri bir bıçağa dönüşüp aptal kalbime saplanırken tepki bile veremiyordum. Neden üzüldüğümü bile bilmiyordum.

Herhangi bir yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmak için en başından beni uyarıyordu. “Sana baktıkça Melek adında bir yakınımı görüyorum. Her şeyiyle ona o kadar çok benziyorsun ki ister istemez sana karşı bir abilik içgüdüsü geliştirdim.” Ne sanıyordu, onun bana âşık olduğunu düşündüğümü falan mı? Hayır, böyle bir şeyi bir kez bile düşünmemiştim.

Hayatında bir kadın varken bana hisleri olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Ancak beni kız kardeşi olarak gördüğünü de hiç düşünmemiştim. Bu fazla kırıcıydı, daha dün evlenmiştik ve kocam bugün bana beni kız kardeşi gibi gördüğünden bahsediyordu. Bu evliliğin ne şartlarda yapıldığını unutacak kadar aptal biri değildim ama onunla evlenmeyi isteyen de ben değildim. Beni buna o zorlamışken kız kardeşim diyerek kötü hissettirmemeliydi.

Gurur sigarasından birkaç nefes alırken beni incitmekten korkar gibi bakışları temkinliydi. “Bu yüzden o arka bahçede benim için çok değerli bir yüzüğü taktığın için sana kızmadım. O herif seni taciz ettiğinde bu yüzden onun canını yaktım.” Rahatça omuzlarını kaldırıp indirdi. “Nişanımda seni utandırıp seninle uğraşmam bile seni Melek’e benzetmemden kaynaklıydı, onunla da hep uğraşırım.”

Gözlerimin içine tüm dürüstlüğüyle bakıp oldukça yumuşak bir sesle konuştu. “Beni yanlış anlamayı istemediğim için bunları bilmen gerektiğini düşünüyorum.”

Bu konuda yalan söylemediğini her zerreme hissettirmişti. Canımı yakan bir şeyler vardı ama ne olduğunu bilmiyordum. Sözleri içimde bir burukluk yaratmıştı. Buna rağmen ifademi hep aynı orantıda tutmayı başarmıştım. Söyledikleri karşısında suratımı asıp üzülmediğimi görünce rahat bir nefes almıştı. Onu yanlış değerlendirmemden endişe etmişti. Hiçbir konuda yanlış anlamadığımı görünce omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamıştı.

Sandığının aksine üzgündüm ancak bunu ona yansıtmıyordum. Belki de ilk kez bir konuda iyi rol yapıyordum. Gurur her şeyi açıklığa kavuşturmanın rahatlığıyla, “Evliliğimiz seni hiçbir konuda kısıtlamayacak,” diyerek bu konunun altını çizdi. “Seni zorladığım bu evlilikte özgürlüğünü elinden

almayı düşünmüyorum. Dilediğin kişiyi sevmekte serbestsin.” Artık susmasını istiyordum, söylediği her şey bana kendimi berbat hissettiriyordu.

“Eğer birine âşık olursan bana söyle boşanınız.” Bir gün bu sözlerin ona bumerang gibi döneceğinden habersiz sigarasını içerken kısa bir an bana baktı. “Benim için küçük bir kız kardeş gibisin. Kendini daha rahat hissedeksen yalnız kaldığımızda bana abi bile diyebilirsin.” Her söylediği beni incitti, kırdı ve paramparça etti ama tek yapabildiğim yüzüme bir gülümseme kondurup ona bakmaktı. Farkında bile değildi ama bugün bana rol yapmayı öğretmişti.

Ne ben biliyordum bir gün bu sözleri ona ödeteceğimi.

Ne de o biliyordu bir gün ona abi dediğimde bundan nefret edeceğini.

Tüm keyfimi kaçırdığı için bunu ondan gizlemeye çalışarak ayağa kalktım. “Çok yorgunum, biraz dinleneceğim.” Ona gülümsemeye çalışarak yüz ifadem düz tuttum. “Ben odamda olacağım, iyi akşamlar.” Ayağımın durumu çok kötü olduğu için henüz yardım almadan yürüyemiyordum.

Ne zaman yürümeyi denesem üzerine basınca bileğim sızlıyor, canım yanıyor. Bu ayakla merdiveni çıkamayacağım için başımı çevirip bir köşede duran Ali’ye baktım. “Beni odama çıkartır mısın?”

“Ben seni odana çıkarırım.” Gurur çay bardağını gürültüyle masaya bırakıp heybetli vücudunu sandalyeden kaldırdı. Yanıma gelip iznimi bile almadan beni kucağına aldı. Ayaklarımı yerden kestğinde ondan uzak durmanın yollarını arıyordum.

İşte bu yüzden onun beni taşımasını istemiyordum. Ne zaman beni kucağına alsa vücudunun sıcaklığını benimsiyor, ferahlatıcı kokusuna bağlanıyordum. Az önce içtiği sigara parfümünün kokusuna karışsa bile hâlâ çok güzel kokuyordu. Basamakları ağır adımlarla çıkarken mutfakta söylediği kız kardeş mevzusu yüzünden keyifsizdim.

Gurur asık suratımı farklı bir şeye yordu. “Ne o, keyfin kaçtı?” Kaşlarını yukarı kaldırıp alaycı gözlerini bana dikti. “Benim yerime Ali’nin seni odana çıkarmasını mı isterdin?” Her şeyi yanlış anlamıştı.

Ona cevap vermek yerine sessizliğimi koruyarak bakışlarımı kucağımdaki ellerime indirdim. Evli olmamıza rağmen beni kucağına aldığı anlarda cesaret edip kollarımı onun boynuna saramıyordum. İyi ki bunu hiç yapmamışım yoksa bir de bunun için bana kız kardeşimsin nutukları çekerti.

Odama girdiğinde beni yavaşça yatağa bırakıp üzerimi örttü. Çocuk gibi benimle ilgilenmesi artık canımı sıkıyordu, bu bile beni bir çocuk olarak

gördüğünün kanıtıydı. Aramızdaki altı yaşa çok anlam yüklüyor, bana çocuk muamelesi yapmayı bırakmıyordu. Yetişkin bir genç kız olduğumu ısrarla anlamak istemiyordu.

Beni yatağa bıraktıktan sonra hep yaptığı gibi yine odamdan çıkmasını bekledim fakat bu sefer gitmedi. Yatağımın kenarına oturarak cebindeki telefonu çıkardı. “Bakalım seni uyutabilecek miyiz?” Omuzlarıma hafifçe baskı uygulayarak başımı yastığa düşürdü. Birazdan vereceğim tepkiyi tahmin ediyormuş gibi gözlerinde hınzır bir ifade vardı. “Masal sever misin?”

“Ben çocuk değilim!” Yataktan kalkmaya çalıştım ama elini iki göğsümün arasına bastırarak beni yatağa çiviledi.

“Kıpırdarsan fena olur.” Elini göğüs kafesimden çekene kadar nefes alamamıştım.

Parmaklarının kısa bir an göğüslerime değmesi bile kalbimin ritmini bozmuştu. Bendeki sorun neydi, bilmiyordum ama küçük bir teması bile beni heyecanlandırıyordu. Oysaki Gurur o anlamda bana dokunacak biri değildi. Karısı olsam bile bunu yapmazdı çünkü ben bir Tozlu’yum.

Ya da artık bir Kalender.

Erkek egemenliğinin hüküm sürdüğü ailelerinde yıllar sonra Kalender soyadını alan ilk kadın olacağımı tahmin bile edemezdim. “Çocuk değilim, bana masal okuma.” Ters bakışlarımı gördükçe ne kadar çok eğlendiğini gizlemeye çalışıyordu. Hınzırca bakan gözlerine çatık kaşlarla karşılık verdim. “Ben senin karınım, beni çocuk yerine koyup durma.”

Bir saniye bile düşünmeden, “Sen benim karım değilsin,” dedi.

“Kimin karısıym?”

“Benim.” Bu gidişle beni de kendine benzetip delirtecekti. Bir dediği diğerini tutmuyordu.

Telefonda bir şeyler yapıp masal bulmaya çalışınca ağlamak istedim. Bu herif ciddiye. Ne yani, gerçekten karısına masal mı okuyacaktı? “Senden nefret etmek istiyorum,” diye homurdandığımda hâlâ telefona bakıyordu.

Gözlerini telefondan ayırmadan umursamaz bir sesle konuştu. “Ben senden nefret etmiyorsam sen de edemezsin.”

“Ya senden nefret edersem?”

“Ben senden nefret etmedikçe zor.”

“Neden?”

Telefona bakmayı bırakıp gözlerini benim siyahlarıma dikti. Bakışları fazla anlamlıydı. “Nefret etmediğim insanların benden nefret edeceği bir şey yapmam,” deyince gülümsedim. Bakışları yumuşarken dudaklarımı işaret

etti. "Gölmek sana daha çok yakşıyor çocuk, nefretle kalbini kirletme." Çocuk dediğı için gülüşüm soldu ve bu onun dudaklarının kıvrılmasını sağladı. Çok değil ama dudağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. "Büyümek yaşla olmaz küçük ördek," diyerek bana göz kırptı. "Senin ruhun hâlâ çocuk."

Beni çocuk yerine koyması sinirlerimi bozduğu için suratım asıldı. "Bu kötü bir şey mi?"

İç çekerek son derece ciddi bir şekilde gözlerime baktı. "Bu sende korumam gereken bir şey çünkü herkes bunu senden almaya kalkışacak." Nabzım öyle bir hızlandı ki kaburgalarımın arasına yoğun bir çarpıntı olarak döndü. Bu konuda sürekli bana kızılıyordu ama aslında böyle olmamı seviyordu, değil mi?

Gurur önüne dönüp tekrar o can sıkıcı masallardan birini aradı. Masal için hangi sitelere girdi, bilmiyordum ama gözleri ekranda oyalanırken dudağının köşesi belli belirsiz kıvrılmıştı. Başını çevirip önce bana baktı, daha sonra da telefonun ekranına. Eğlenen gözlerle bunu birkaç kez tekrarlayarak beni deli etmişti. Daha sonra gözlerimin içine muzır bir ifadeyle bakıp sırtıttı. "*Çirkin Ördek Yavrusu* masalını okuyacağım." Çıldıracaktım!

Demet Tozlular ölmüyor, şekil değiştiriyordu.

Annemin bıraktığı yerden devam ediyordu. Ağzım bir karış açılmış bir hâlde ona baktım, benimle dalga geçtiğini düşünmek istiyordum. Suratımı asarak elindeki telefonu gösterdim. "Ben o masaldan nefret ediyorum."

Dudaklarındaki pis sırıtışla omuzlarını kaldırıp indirdi. "Artık benim favorilerimin arasında." Yeşil hareleri yaramaz bir çocuğun muzırlılığıyla yüzümü incelerken uzanıp gözlerimdeki gözlüğü çıkardı. "Ördeğin bir kuğuya dönüşmesini sabırsızlıkla bekleyeceğim." Damarlarımdaki kan bile ısınırken yüzüm yanmaya başladı ama bunu ondan saklamaya çalışarak somurttum.

"Kuğuya dönüşmek istemiyorum."

Dudağının köşesi titreyince alaycı gülüşünü saklamak için başını telefona eğdi. "Her şeyin bir zamanı var, küçük ördek." Sesi içimi gıdıklayan türden derin bir manada çıkmıştı. Benimle uğraşmayı gerçekten seviyordu.

Fark ettiğim şeylerle dün beni evime göndermediğine sevinmeye başlamıştım. Şu ana dek fark etmemiştim ama ben aslında onun acısını daha katlanır bir hâlde getiriyordum. Burada tüm gün benimle ilgileniyordu. Beni buraya getiren o olduğu için kendini benden sorumlu tutuyor, en iyi şekilde bana bakmaya çalışıyordu. Yemeklerimi yapıyor, yaramın pansumanıyla ilgileniyor ve ne zaman suratımı assam keyfimi yerine getirecek yollar arıyordu.

Gurur benimle uğraşırken başına gelenleri daha az düşünecek vakti oluyordu. Nefes alışlarım hızlanmıştı. Ben farkında olmadan onun acısını bölüşüyor, yanında kalarak yasına ortak oluyordum. Dün evlendikten sonra bile bu yüzden beni göndermeye yanaşmamıştı, değil mi? Ona iyi geliyordum. Eğer dün eve dönseydim Gurur da kulübeden ayrılacaktı. Burada tek başına kalıp Leyla'yı düşünerek kafayı yememek için kendi kanlı dünyasına geri dönecekti.

Bu olduğundaysa içindeki acı ona öfke olarak dönecek ve hırsını çıkarmak için birilerine saldırıp duracaktı. Yeni düşmanlar edinip belki de kendini öldürtecek şeyler yapacaktı. Tüm bunların olmasını engelleyen şey burada benimle olmasıydı. Bu kulübe ve ben aslında onun sığınağıydık. Gurur bizde dinleniyor ve bizde soluklanıyordu. Biz onun için dışarıdaki hayattan bir kaçıştık.

O aslında beni kaçıtırken kendi de bir şeylerden kaçmıştı.

Kafamın içindeki düşüncelerden habersiz gözlerini telefonun ekranına dikerek nefret ettiğim *Çirkin Ördek Yavrusu* masalını okumaya başladı. Evet, bunu gerçekten yapıyordu. "Günlerden bir gün buğday tarlasında ılık rüzgârlar esmeye başladı. Başaklar dalgalanıyor, yeşil yulaflar hafiften ürperiyordu." Durup bana döndü. "Anlaşılan ürperip duran sadece sen değilmişsin." Son derece ciddi bir suratla bana telefonu gösterdi. "Yulaflar bile ürperiyormuş, nasıl iş?"

Kıkırdayarak omuzlarımı silktim. "Korkmak her canlının hakkı."

Başını iki yana sallayarak tekrar telefona dönüp masalı okumaya devam etti. "Çimenler üstünde samanlar öbek öbek toplanmıştı. Leylek uzun bacaklarıyla bu güzelliklerin arasında yürüyordu. Çevresinde derin göllerin bulunduğu uçsuz bucaksız ormanlar uzanıyordu." Daha şimdiden sıkılmış gibi telefona kızgın gözlerle bakması çok komikti. "Biz bu siktiğim leyleğini mi okuyacağız? Hani lan ördek!" deyince kahkaha attım.

Bu adamın yanında insan hiç sıkılmıyordu. O kadar eğlenceli biriydi ki Gurur etrafımdayken uzun süre somurtmıyordum. Gülüşümü durdurmaya çalışarak, "Sen az önce leyleğe mi küfrettin?" diye sorduğumda ters bakışları hâlâ telefonun ekranındaydı.

"Çekilsin o da aradan."

Dikkatini toplayarak tekrar masala odaklanınca yüzümdeki tebessümle onu izliyordum. "Bu kuytu köşelerin birinde yuva yapmış bir ördek kuluçkaya yatmıştı." Sırıtarak bana dönerken yüzünde can alıcı bir ifade vardı. "Sahne sırası senin."

"Hayır, o anne ördek. Ben daha kuluçkadaki yumurtayım."

Gözleri merakla kısıldı. "Tahminen ne zaman yumurtadan çıkacaksın?" Telefonu gösterdim. "Okuduğunda."

Başını ağır ağır sallayarak önüne döndü. "Okuyalım bakalım," diyerek *Çirkin Ördek Yavrusu* masalını okumaya devam etti. Onunla çok saçma konularda konuşurken bile hiç sıkılmıyordum.

Gurur en nefret ettiğim masalı o güzel sesiyle okurken bana *Çirkin Ördek Yavrusu* masalını bile sevdirmeye başlamıştı. Bu gece bana ilk kez masal okumuştı. Beni uyutan şeyin aslında o masal olmadığını hiçbir zaman bilemeyecekti. O bana masal okurken onu izlediğimi, okuduğu masalı doğru düzgün dinlemediğimi ve onu izleyerek uyuduğumu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Beni uyutan şey masal değildi, Gurur'un yakışıklı yüzü, bakmaya doyamadığım mimikleri, burnuma gelen ferah kokusu ve kulağa hoş gelen karakteristik sesiydi. Uyumamı sağlayan şeyin kendisi olduğunu bilmiyordu.

O bana *Çirkin Ördek Yavrusu* masalını okurken onu izleyen gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladı. Bu gece sarkaca ihtiyaç duymadan Gurur'u izleyerek uykuya dalmıştım. Farkında değildi ama Gurur bu gece benim sarkacım olmaya başlamıştı, bundan sonraki gecelerde de beni hep masalla uyutmuştu.

Gurur'un yanında kaldığım süre boyunca her gece kulağımda onun masal okuyan sesiyle uyumuştum. Başlarda beni korkutan bu kaçırılma olayı son zamanlarda hoşuma gitmeye başlamıştı. Gurur'un yanında geçirdiğim her günle sanki ona biraz daha kapılıyordum. Bana sürekli kızıp burada bir rehine olduğumu söylüyor ama bana kendimi onun tutsağıymışım gibi hissettirmiyordu.

Bana iyi davranıyor, nazımla oynuyor ve kullanamadığım ayağım yüzünden her yere beni kucağında taşıyordu. Bir bebeğe bakar gibi benimle ilgileniyordu. Neredeyse bir hafta boyunca onun yanında kaldım ve bu sürede bir kez bile beni incitmedi. Onu etrafımda görmeye alıştığım için artık her fırsatta ağlayıp gitmek için sızlanmıyordum.

Ne yazık ki gece ve gündüz hâlâ krizleri devam ediyordu. Kendini çok iyi tanıdığı için öyle anlarda şuurunu tamamen yitirmeden beni odama çıkarıyor, kapımı kilitleyip asla dışarı çıkmamamı tembihliyordu. Şu ana dek beni öfke nöbetlerinden korumayı başarmıştı.

Leyla'ya olanları hatırlamak krizlerini tetikliyordu ve bu neredeyse her gün oluyordu. İyi yönden bakarsak artık uyuşturucuyla ataklarını dindirmeye çalışmıyordu. Bunun yerine ilaçlarını düzenli kullanıyor ve üstesinden gelemeyeceğini anlayınca alkolle kendini sarhoş ediyordu.

Bana olan davranış şeklini sevmeye başlamıştım, bana kendimi özel hissettiriyordu. Çoğu zaman beni kucağında taşıyarak dışarı çıkarıyor, açık havanın tadını çıkarmamı sağlıyordu. Yıllardır sahip olmadığım bir mutluluğu Gurur'un yanında tatmaya başlamıştım. Leyla için acı çekerken bile bunu bana yansıtmamaya çalışıyordu.

Her şey rüya gibiydi.

Ve her güzel düşün bir uyanışı vardı.

Dün gece de Gurur'u izleyerek ve masal okuyan sesini dinleyerek uyumuştum. Bunun korkunç bir kâbusun başlangıcı olduğunu bilmiyordum. Gözlerimi bir cehenneme uyanmak için kapattığımı bilseydim dün gece hiçbir şey beni uyutamazdı. Bugün olacaklar her açıdan hayatımda derin bir iz bırakacaktı.

Her şeyden habersiz gözlerimi huzurlu bir uykuya kapatmıştım. Ne kadar uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki saatlerce belki de sadece birkaç saat. Duyduğum bazı sesler beni güzel uykumdan uyandırmıştı. Dışarıdan gürültülü sesler geldiği için sıçrayarak gözlerimi açtım. "Gurur?" Ona seslenerek etrafıma baktım. Pencereden dışarıya bakınca sabah olduğunu gördüm.

Kapının dışından durmaksızın gelen ürkütücü seslerle kalbim korku içinde kasıldı. "Gurur?" diye seslendim bu sefer daha yüksek bir sesle. Yataktan çıktığımda kapıya kararsız gözlerle bakıyordum. Odamdan çıkıp çıkmamak konusunda çok tereddütlüydüm.

Gurur yine o şiddetli krizlerinden birini geçiriyordu, değil mi? Böyle anlarda odamdan dışarı çıkmamı yasaklamıştı. Bu yüzden onu merak etsem de odadan çıkmaya cesaret edemedim. Adım seslerini duyunca korku içinde soluğumu tuttum. Odama girmezdi, daha önce odama hiç girmemişti.

Ağır ve şiddetli nöbetler geçirse de kendine hâkim olup odama girmiyordu. Kriz esnasında bir kez odama girerse bana zarar vermeden bu odadan çıkmayacağını iyi biliyordu. Bu yüzden benim alanıma girmekten kaçınıyordu. Şu zamana dek odamdan hep uzak durmuştu.

Korku dolu gözlerim kapıda oyalanıyor, adım seslerinin kapımdan uzaklaşmasını bekliyordum. Ve bir haftadan sonra kapım açıldı. Açılmaz dediğim kapım duvara çarparak sertçe açılmıştı. "Hayır," diye mırıldanıp arkaya doğru adımlar atarken kalbim korkudan durmak üzereydi. Bugün

MARAL ATMACA

bu oda benim cehennemim olacaktı. Duvarlarına ığlık seslerim sinecek
her yere kanım sıçrayacaktı. Bu odanın içi benim kâbusum olacaktı.

Masal bitti.

Prencesin artık gerçeklere uyanma zamanı gelmişti.

BÖLÜM 4

BIRAK İZİ KALSIN

“Gözümden düşenin yüreğimde yeri olmuyordu ama konu sen olunca... Eskimeyen bir yara gibi hep izin kalıyordu.”

Loş bir evin kasvetli duvarları arasında kendimi bulduğumda içim titremiştii. Burasının neresi olduğunu biliyordum. Unutup zihnimin kuytu-
larında kaybedeceğim bir ev değildi. Burası kafamın içindeki korku eviydi ve aynı zamanda geçmişimin döküntüleri idi. Artık bir rüyanın içinde olduğumu biliyordum çünkü bir tek uyuduğum anlarda korku evine geliyordum. Yıllardır uykularımda bu eve gelmeyi hiç bırakmamıştım. Bu ev aynı zamanda uyku problemimin yegâne sebebiydi.

Uyumaya korktuğum bir ev.

Korku evi diye adlandırdığım bu ev benim için öylesine dehşet vericiydi ki rüyada bile olsa tekrar bu eve gelmek istemiyordum. Toz ve kir içindeki merdiveni çıplak ayaklarla inmeye devam ettim. Attığım her adımla eski merdivenin ahşap basamakları gıcırıyor, basamağı kemiren tahtakuru-
ları benim bir kez daha buraya geldiğimi anlıyordu. Üzerimde yine yarım kollu beyaz bir elbise vardı. İnce elbisenin uzun etekleri tozlu basamaklara

sürtünürken sanki bir ruhtum veya bir ölü. Belki de hiç yoktum ya da hiç var olmamıştım.

Merdiveni inerek sağa döndüm. Merdiven boşluğunun altındaki kapıyı açtığımda göğüs kafesimin içindeki kalp biraz daha sıkışmıştı. Burada kimin tutulduğunu biliyordum. İçeri girip bir kat daha merdiven indim. Son basamağı indikten sonra rutubetten nemlenen soğuk zemine basarak yürüdüm ama adımlarım geri geri gidiyordu. Burnuma gelen küf kokuları midemi bulandırdıkça buradan kaçmak istiyordum.

Gri ve kirli duvarlara içli gözlerle baktım. Bu duvarlardaki her bir lekeyi, döküntü ve kiri ezbere biliyordum. Tavandan sarkan beyaz ampulün etrafında sivrisinekler uçuşuyordu. Burayı aydınlatan tek şey o ampuldü. Atığım her adımla tavanda terleyen borulardan bir damla su yere düşüyordu. Yere düşen damlanın çıkardığı şıp sesine bile kulağım aşınaydı.

Doğruca yürüyüp buradaki tek hücrenin önünde durdum. Bu bir zindandı, demir parmaklıkları olan kasvetli bir zindan. Bu zindan küçük bir kız çocuğunun cehennemi ve kafesiydi. Hücrenin içinde sadece eski bir döşek ve köşede duran bir klozet vardı. Bu iki şey dışında küçük çocuğun kafesinde hiçbir şey yoktu. Ah, bir de tasmaındaki zincirden duvara bağlı siyah bir köpek...

Pitbull cinsi köpek çocuktan daha büyük ve daha iriydi. O köpek kızın gardiyanıydı. Küçük kız yanlış bir şey yapamaz veya kimseye zorluk çıkaramazdı yoksa Şeytan adı verdikleri o siyah köpek onu ısırırdı. Onu kaçıran o korkunç adam küçük çocuğu hep böyle tehdit ederdi. "*İtaat etmezsen Şeytan'ın zincirini çözerim.*"

Parmaklıkların önünde durarak o küçük kız çocuğuna bakıyordum. Çocuk gözlerine korkunç görünen köpekten en uzak köşede duruyor, duvarın dibinde küçülerek oturuyordu. Sırtını rutubetli duvara yaslamış, dizlerini karnına çekerek cılız kollarını bacaklarına sarmıştı. Çenesini dizlerine yaslayıp titreşen gözlerle bir canavara benzettiği köpeğe bakıyordu.

O çocuğu tanıyordum.

Adını ve kim olduğunu biliyordum.

Farah Tozlu.

Günlerin kiriyle birbirine karışan saçlarına baktım. Siyah saçlarını kestikleri için sevdiği saçları kısacıktı. Gecenin karanlığıyla yarışan siyah gözlerinde yoğun bir korku vardı. Gardiyanıyla aynı hücrede kalmak onu ölesiye korkutuyordu. Üzerindeki beyaz tişörtünün rengi yoğun kirden dolayı griye döndüğü için tişörtün gerçek rengi anlaşılmıyordu. Kot pantolonunun dizleri yırtılmıştı ve kıyafetlerinde yer yer kan lekeleri vardı.

Buradaki varlığını hissetmiş gibi başını çevirince benimle göz göze geldi. Çocuğun gözleri titrediğinde gözlerinden taşan bir damla gözyaşı kirli yüzüne süzülüyordu. “Beni ne zaman buradan çıkaracaksın?”

İçim öyle bir acıdı ki ona ne cevap vereceğimi bilemedim. “Seni nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.” Umutsuzca iç çektim. “Kapının anahtarı bende yok.” Rüyalarımda buraya ilk kez gelmemiş, daha önce onu çıkarmayı denemiştim. Demirliklere asılmış, bulduğum her şeyi bu demir korkuluklara fırlatmışım fakat onu çıkaramamışım. Onu esir tutan bu kapıyı açmak hiç kolay değildi.

Gözyaşı yanağında ince bir yol oluştururken ıslak gözlerini gözlerime dikti. Bir kez daha küskün bir sesle, “Beni ne zaman buradan çıkaracaksın?” diye sordu.

“Seni orada tutan ben değilim.”

“Olmadığını mı sanıyorsun?” Dudakları titrediğinde ıslak kirpiklerinin arasından birkaç damla yaş daha akıttı. “Bizi özgür bırakmalısın.”

Burnumun direği sızlarken, “Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Kendime bile faydam yok.”

Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki sanki bana kırılmış veya gücenmişti. “O kapıyı açıp beni kurtarmadıkça sen de kurtulamazsın.” Alay ederek güldü. “Ben senim.” Bilinçaltımın bana sunduğu rüya soluğumu keşiyordu. Kız çocuğunun yüzüme tokat gibi çarpan sözleriyle yanağımdaki yaşın sıcaklığını hissettim. Kaç yaşına gelirim geleyim kafamın içindeki korku evinden hiç kurtulamayacaktım. Ben hâlâ tutsaktım.

İnsan kendi içinde kapana kısılr mıydı? Bunu sorma şeklim bile kulağa fazla tuhaf geliyordu. Bir insanın kendinin mahkûmu olması gerçek dışı bir olaymış gibi hissettiriyordu. Kendi kafanın içindeki kafesin içinde sıkışıp kalmak, o kafesi açamamak çok uçuk bir olaydı. Sanırım milyonda bir görülecek bu olay benim başıma gelmişti.

Kafamın içinde korkunç bir zindan vardı. Zindanın demirleri o kadar güçlü ve sertti ki onu açıp içindeki benliğimi, yani kendimi özgür bırakamıyordum. Sanki bir tek bu kapıyı kırdığımda gerçek bir dönüşüm geçirecektim. Asıl olduğum ve olmam gereken kişiye bir tek bu kapıyı kırarak ulaşacağımı hissediyordum. Bir şeyleri başarmak için önce kafamın içindeki sorunları çözmem gerektiğini biliyordum.

Bunu biliyor fakat nasıl yapacağımı bulamıyordum.

Kendi içimde kapana kısılmıştım.

Bilincim yavaş yavaş açılırken gördüğüm rüyadan uyanmaya başladım. Yıllardır yaptığım gibi bir kez daha o küçük kız çocuğunu korku evinde bırakıp gözlerimi gerçek dünyaya açtım. Uykudan uyanan vücudum müthiş bir acıyla kasılınca belki de ilk kez hiç uyanmamayı diledim. Tüm kemiklerim kırılmış gibi dehşet verici bir acı hissediyordum. Bana ne olmuştu?

Kendimi zorlayarak neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Yattığım yerde baygın gözlerle bakarken bu hâle nasıl geldiğimi düşünüyordum. Son hatırladığım akşam Gurur'un beni yatağıma taşıdığı ve son bir haftadır yaptığı gibi masal okuyarak beni uyuttuğuydu. Buraya kadar her şey iyiydi, her şey masal gibiydi. Ancak sabah birtakım gürültülerle yataktan çıktığımda odamın kapısı açılmıştı. Kalbim korkuyla titredi. Olanların birazını hatırlamıştım.

Korkunçtu.

Kapı açıldıktan sonra olanlar korkunun bile çok ötesindeydi. Kendimi zorlayarak yattığım yerden kalkmaya çalıştım ama bu hiç kolay değildi. Darmadağın olmuş odanın ortasında öylece yatıyordum. Ellerimi kanlı yere bastırıp vücudumun üst kısmını kaldırmaya çalıştığımda boğazımdan hırıltılı sesler çıkmıştı. Tüm kaburgalarım kırılmış gibi nefes aldıkça göğsüme bir şeyler batıp soluk boruma baskı uyguluyordu.

Güçlkle titreyen kollarımın üzerinde durunca ağzımdan yere akan kanı gördüm. Gözümün önünde belli belirsiz bir şeyler canlanıyordu. Sanki her şey bana yapılan zulmün bir ön gösterimi gibiydi. Ormandaki kapana yakalanan sol ayak bileğime pranga takıldığını, pranganın zincirinin doğalgaz borusuna kelepçelendiğini hatırladım. Hemen sonrasında öldüresiye dövülüşümü çok iyi hatırlıyordum.

Kafamın tekmelendiğini, sadece ağzımdan ve burnumdan değil, gözleimden bile kan geldiğini unutamıyordum. Kaburgalarıma atılan tekme-lerin acısı durmaksızın devam ediyordu. O kadar kötü bir durumdaydım ki ayağa kalkıp bu uğursuz odadan çıkamıyordum. Kollarım titrerken dirseklerimi yere bastırarak kapıya doğru sürünmeye çalıştım. Bu odadan çıkmak istiyordum. Kanımla kirlenip çılgılımla lanetlenen bu uğursuz odadan kurtulmak istiyordum.

Vücudumun tamamı felç geçirmiş gibi kollarım dışında hiçbir uzvumu hareket ettiremiyordum. Dağılıp yüzüme yapışan saçlarımla arasında kapıya bakarken durmaksızın ağlıyordum. O kapıya ulaşmak benim için hiç kolay değildi. Bacaklarımı hissetmiyordum. Kollarımı yere bastırarak kendimi öne doğru çekmeye çalışırken, "B-baba," diye ağlamaya başladım. "Yardım et." Öksürmeye başladığımda yine ağız dolusu kan kustum.

Babam artık gelip kurtarsın beni bu cehennemden. Her hareketim bana büyük bir azap verirken kapıya doğru sürünmek için kendimi zorladım. Kapıya yetişmeme az kalmıştı ki sol ayak bileğimdeki bir şeyler beni engelledi. Kafama aldığım darbeler yüzünden gözlerimin önü sık sık kararırken başımı çevirip ayağıma baktım. Boynumu hareket ettirmek bile benim için ölüm gibiydi.

Beni engelleyen şeyi görünce ağlayarak yüzüstü kollarımın üzerine düşmüştüm. Ayağımdaki pranganın zinciri bu odadan çıkmamı sağlayacak kadar uzun değildi. Yüzüstü yerde yatarken o kadar çok acıyordum ki sırtüstü dönmeye bile gücüm yoktu. “Dağılıp arayın!” diyen bir ses duyduğumda kalbim korkuyla kasılmıştı. Dışarıdan adım sesleri geliyordu fakat ben odamın kapısını ikinci kez kimin açacağını bilmiyordum.

Bilinmezlik beni çok korkutuyordu. Sanki bana bundan daha fazla zarar vermeleri mümkünmüş gibi korkuyordum. Kapımın gürültüyle açıldığını duydum ama yüzüm yere bakarken başımı kaldırıp gelenin kim olduğuna bakamadım. “Farah!” Duyduğum bu sesle içim umutla dolmaya başladı, bu Karun’un sesiydi. Karun bana zarar vermezdi, değil mi? Böyle olmasını ümit etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hemen yanıma gelip beni sırtüstü çevirince dudaklarımdan çıkan acı dolu iniltilerle kendine küfretti. Fazla telaş yaptığı için beni çok hızlı ve dikkatsiz bir şekilde çevirmişti. Güçlkle araladığım kirpiklerimin arasında Karun’un endişeli yüzünü gördüm. Ne hâldeydim, bilmiyordum ama gördükleri Karun’u endişeden deli etmiş gibi yüzü kaskatıydı. “Ne yapmış lan o piç!” Sinirle konuşurken bunları bana değil, odadaki başka birine söylüyordu.

Dudaklarımdan sızan kanla gözlerim kapandığında Karun’un ellerini omuzlarımda hissettim. “Farah bana bak!” Onun sesini o kadar uzaktan duyuyordum ki sanki ruhum bedenimi terk ediyordu. Karun beni hafifçe sarsınca kendimi zorlayıp bir kez daha gözlerimi araladım ama onun yüzünü bile doğru düzgün seçemiyordum. Her şeyi hiç kıpırdamadan ölü gözlerle izliyordum. Belki de ölüyordum.

Kendi kanımın içinde yatarken Karun beni buradan götürmek için kucığına almaya kalkıştı. Ancak ayak bileğimdeki prangayı görünce tüm bedeni gerilmişti. Kapanın yaraladığı ayağıma prangalar takılmıştı. Karun zincirin ucunu takip edince gözleri duvardaki peteği buldu. Yüzündeki her kas seğirirken sıktığı dişlerinin arasından, “O piçin ecdadını sikeceğim!” diye bağırıp belindeki silahı çıkardı. Beni bırakıp zincire yaklaştı ve üst üste ateş etti. Beni tutan zinciri kırmıştı.

Boğuk bir şekilde öksürerek kan kustuğumda Karun hemen yanıma geldi. Yanımda diz çökerek beni kucağına almaya çalıştı ama elini sırtımın altına koyunca acıyla çıkan iniltim onu durdurdu. Puslu gözlerle onun dehşete kapılan mavilerini izledim. Sağkolu Kenan'ın, "Karun acele et," diyen sesi kulağıma geldiğinde bile Karun hiç kıpırdamadı. İçler acısı hâlim karşısında şaşkına dönmüştü.

Bana baktıkça boynundaki damarlar belirginleşiyordu. "Nasıl lan nasıl!" Yüzünü sertçe ovuşturarak başında dikilen Kenan'a beni gösterdi. "Neresinden tutsam orası kanıyor! O orospu çocuğu ne yapmış kıza!"

Başını eğip kanlı vücuduma bakınca yüzü değişti. Göz bebekleri titreşirken içi acırcasına burnundan nefesini verdi. "Ya onu sakat bırakırsam? Bunun vebalinden nasıl kurtulurum, Kenan?"

Aldığım her nefesle göğüs kafesimdeki hırıltı artarken titremeye başladım. "Ambulansı bekleyemeyiz, kızın fazla vakti kalmadı!" diyen Kenan'ın sesiyle Karun mecburen bana yaklaştı.

Birazdan yapacağı şey için özür dilercesine bana bakarken perişan hâlim burnunun direğini sızlatmıştı. "Bu dünya masum ruhların mezarlığı be kızım. Affet, bunu yapmalıyım." Elinden geldiğince yavaş ve dikkatli olmaya çalıştı ama bir işe yaramadı. Beni kucağına alınca çatırdayan kemiklerim yüzünden acı dolu haykırışım kustuğum kanlarla bütünleşmişti.

Eğer ölüm bu azabı dindirecekse ölmeyi istiyordum. Canım o kadar çok yanıyordu ki çektiğim bu acının üstesinden gelemiyordum. Karun beni kucağına alarak hemen odadan çıktı. Basamakları ikişer ikişer inerken endişeden deliye dönmüş bir hâldeydi. "Arabayı hazırlayın!" diye bağınıyor, kustuğum kanlar gömleğine aktıkça, "Farah dayan," diye bana yalvarıyordu. "Dayan güzelim, hastaneye gidiyoruz."

Beni kulübeden çıkarıp hemen arabaya bindirdi. Bir kez daha canımın yandığını görmek istemediği için beni kucağından indirmeden arka koltuğa geçti. Kenan hemen sürücü koltuğuna geçince hiç vakit kaybetmeden yola çıktılar. Başım Karun'un göğsüne yaslıyken durmaksızın öksürüyor, her öksürükle ağız dolusu kan kusuyordum. Sanki kaburgalarım bir bıçak gibi ciğerlerime batıyor, iç organlarımdaki kanama dudaklarımdan süzülüyordu.

Son sürat ilerleyen araba gittikçe kulübeden uzaklaşırken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Kurumuş kanımla sertleşen kirpiklerim gözyaşımın sıcaklığıyla yumuşadı. O odadayken başıma aldığım darbeler yüzünden gözlerimden kan bile gelmişti. Kalbimin her odacığı acı ve ızdırapla doldu. Öyle bir acıyordum ki bu kulübe benim mezarım olmuştu.

Histeri bir krize girerek zangır zangır titremeye başladığımda artık Karun'un yüzünü göremiyordum. Fakat, "Kenan acele et!" diyen sert ve korku dolu sesini duyuyordum. "Onu kaybediyoruz, daha hızlı sür!"

Yoğun bir acı karşısında kasılan vücudum savaşı kaybetmişti. Bu savaşın mağlubu olarak direnmeyi bırakmıştım. Tüm ışıklar bir bir söndüğünde benim için perdeler kapanmıştı. Gözlerim kapanarak başım Karun'un göğsüne düştüğünde beni kıvrandıran acı son bulmuştu. Karun'un beni göğsüne bastırıp, "Farah hayır, hayır, yapma bunu!" diyen bağırtısı, hissettiğim ve duyduğum son şeydi. "Yapma be kızım, aç şu gözlerini!"

Ben de biliyordum artık yaşamadığımı. Peki, katilim biliyor muydu nasıl öldüğümü?

Bir kez daha korku evine gittiğim rüyadan beni uyandıran, birinin ismini fısıldamasıydı. Tanıdık bir ses adımla fısıldıyordu. Kulağımda onun sesini, elimin üzerinde de sıcak elini hissediyordum. Tanıdık ve içimi kuşatan bir hisle dolmuştum. Bana böyle hissettiren kimdi veya neydi?

Burnuma gelen deniz kokusuyla gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Denizin ferahlatıcı esintisi burnumun deliklerine sızıp ciğerlerime ulaşmıştı. Bunun tanıdığım birine ait bir parfüm kokusu olduğunu biliyordum ama kim olduğunu çıkartamıyordum. Belki de hatırlamıyordum.

Bilincim yavaş yavaş uykudan sıyrılırken kulağımın yakınında birinin ılık nefesini hissettim. "Seninle yollarımız burada ayrılıyor." Kulağıma fısıldanan bu seslerle içim öyle bir acıdı ki gözlerimi açmak için kendimi zorladım ama yapamadım. Bu her kimse sesi çok tanıdıktı. Tanıdıktı fakat çıkartamıyordum.

Saçlarımda gezinen ellerini hissettim. Dokunuşunun burukluğunu ta içimde hissediyordum. "Ben senin masalının iyi adamı değilim. Artık benden nefret etmek için bir sebebin var." Sahte gülüşünü duydum, sahte ve mutluluktan çok uzak. "Hoşça kal, Farah. Dikkat et kendine." Elleri saçlarımdan çekildi, kokusu beni terk etti ve gittikçe benden uzaklaşan adım seslerini duydum.

Kendimi zorlayarak kirpiklerimi araladığımda bulanık gören gözlerime bir adamın gölgesi göründü. Kapıya doğru yürüdüğünü puslu ve bulanık gözlerin ardından gördüm. Buğulu bir camın ardından ona bakar gibiydim, bu yüzden kim olduğunu seçemiyordum. Gittikçe benden uzaklaşan

adamın sırtıyla bakışıyordum. Bir kez olsun bana dönmesi için delice bir istek duydum fakat hiç dönmedi. Kapıdan çıkıp gitti, hepsi bu kadardı.

Uyuşuk gözlerim kaldığım odada gezinirken bir hastane odasında olduğumu fark ettim. Kulağımda monitörden gelen rahatsız edici sesler vardı. Yüzüme bir oksijen maskesi takılıydı. Avucumda hissettiğim yumuşak kadife dokuyla başımı yana doğru eğdim. Boynumdaki boyunluk yüzünden bunu yapmam çok zor olmuştu. Yan tarafımda duran elimde siyah bir gül vardı. Gülün dalı yoktu ama başı avucumdaydı.

Biri siyah gülün kafasını kesip gülü avucuma tutuşturmuştu. Sanki gülün dalındaki dikenlerden beni korumak istemişti. Siyah gül benim sevdiğim çiçektir. Bunu kim biliyordu?

Kapım açıldığında cansız gözlerle içeri girenleri izledim. Parmaklarını kapatarak avucumdaki gülü onlardan gizledim. Annem ve babam uyanışımı görünce hemen yatağımın yanına geldiler. Durmaksızın bana bir şey söylüyorlardı. Babamın ne kadar korktuğunu, annemin aralıksız ağladığını görebiliyordum. Dudaklarımı kapatan oksijen maskesi yüzünden onlara cevap veremedim. Zaten buna hâlim de yoktu.

Odama girenlerin içinde Kerim amca, Nesibe yenge, Doğan abi ve kızları Seçil de vardı. Kuruyan dudaklarımı kıpırdattığımı gören annem konuşmak istediğimi anladı. Dudaklarımdaki maskeyi çıkarıp ıslak gözleri üzerime eğilmişti. "Bir şey mi söylemek istiyorsun canım?"

Ayaklarımda başlayan bir uyuşma tüm vücuduma yayılırken, "A-anne" diye fısıldadım pütürlü bir sesle. Göğüs kafesimde yoğun bir baskı hissederken güçlkle annemin gözlerine baktım ve "Gurur... Benimle zorla evlendi," demeyi başardım. Herkes donup kalırken Seçil'in elindeki kahve kupası yere düşüp parçalanmıştı.

Kuzenimin gözlerinde geçen o sarsıcı ifadeyi görebilmiştim. Şaşkınlığı yanı sıra gözlerinde oluşan devasa kıskançlığı ve öfkeyi hasta yatağımda bile görmüştüm. Yüzü kireç gibi solarken kaşları çatılmıştı. Gurur'un benimle evleneceğine ihtimal dahi vermemişti. Kimse böyle bir şeyin yaşanacağını düşünemezdi. Nişanlısını yeni kaybeden bir adamın benimle evlenmesi olgınlıktı. Sadece Gurur Kalender'in yapacağı bir çılgınlık.

Duyduklarından sonra annem ve babam göz göze gelirken içime çektiğim nefesi tekrar veremedim. Boğazımdan gelen hırıltılar artarken monitörün sesi değişmeye başlamıştı. Annem ve babam hızla bana döndüğünde annemin korku içinde, "Farah!" diyen sesini hayal meyal duyabildim. "Kızıma bir şey oluyor!"

Yatakta titremeye başladığımda babam, “Doktoru çağırın!” diye bağıyordu. Gözlerim kapandığında gevşeyen parmaklarımın sardığı siyah gül parmaklarımın arasından kayıp düşmüştü.

O ana kadar iç kanama geçirdiğimi kimse bilmiyordu.

Bir Ay Sonra

O gün hastane odasında kapanan gözlerimi tekrar açmam bir ayımı almıştı. Uyandığımda bir ay komada kaldığımı öğrenince ne düşüneceğimi bilememiştim. Tam bir ay boyunca komaya girerek yaşam ve ölüm arasında gidip gelmiştim. Bu süreçte üç kez ameliyata alınmış hatta son ameliyatta kalbim durmuştu. Annem bana bunları anlatırken durmaksızın ağlamıştı. Beni kaybetmeye çok yaklaştıklarını anlatırken babamın bile dolan gözlerini görmüştüm.

Uyanalı çok olmamıştı, iki gün önce komadan çıkmış ve bugün normal bir odaya alınmışım. Çatlayan kemiklerimin düzgün bir şekilde kaynaması biraz zaman alacaktı. Şükürler olsun ki hiç kırık yoktu ama iç organlarım ağır hasar aldığı için henüz tehlikeyi atlatamamıştım. Komadan çıkmış olabilirdim ama kendimi toparlamam hiç kolay olmayacaktı. Kapının dışında doktorun babama söylediklerini duymuştum. İç organlarımdaki sorun henüz tamamen ortadan kalkmamıştı. Yeni bir iç kanama bu sefer beni öldürebilirdi. Dördüncü bir ameliyatı kaldırarak güçte değildim.

Geçirdiğim ameliyatlardan birinin izi de sağ göğsümün hemen altındaydı. Bu bir bıçak yarasıydı ama bunu açan doktorların neşteri değildi, o kulübede biri beni bıçaklamıştı. Annem ameliyatımın dikişlerini dalında uzman bir plastik cerrahın attığını söylemişti, bu yüzden tenimde izi kalır diye endişelenmemeliydim. Hiçbir cerrah kesilen bir deriyi dikip eskisi gibi kusursuz bir iş ortaya çıkaramazdı. Çok göze batmasa da mutlaka bir iz kalacağını biliyordum.

Geçirdiğim iç kanama yüzünden tekrar ameliyat olduğum için karnımda da dikiş izleri vardı. Annemin çok övdüğü estetik cerrahının iyi bir iş çıkardığını kabul ediyordum ama bence karnımdaki izler de tamamen kapanmayacaktı. Gurur'un yanında sadece bir hafta kalmıştım ve o bir haftanın bedeli vücudumdaki dikiş izleriyle bana dönmüştü. Onun yüzünden deforme olmuş bir üründen farkım kalmamıştı.

Gurur'un yanında geçirdiğim bir haftayı ve hemen devamında olanları kimseye anlatmamıştım. Bu konuda kimseye tek kelime etmemiş, herkesin istediği şeyi düşünmesine izin vermişim. Orada geçirdiğim son günde neler

olduğunu doğru düzgün hatırlamıyordum. Odamın kapısı açıldıktan sonra olanlar benim için parça bölük anılardan ibaretti.

O odada biri veya birileri beni öldüresiye darp ettiği için kafama çok fazla darbe almıştım. Bu yüzden olanların suçlusuna dair aklımda bir yüz veya isim yoktu. Sanki belleğim beni bir şeylerden korumak istercesine bana tüm bunları yapan kişiyi zihnimde silmişti. Bana bunları kim yapmıştı?

Herkes için bir ay komada kalmam korkunç bir olaydı fakat benim için öyle değildi. Eğer komaya girmeseydim kulübede edindiğim tüm o yaraların acısını bir ay boyunca yoğun bir şekilde çekecektim. Bir aylık bir uykuyla vücudumun büyük bir kısmı iyileşmeye başlamış, acım daha katlanır bir hâle gelmişti. Bu yüzden neredeyse beni öldürecek olan bir koma durumuna o kadar da üzülmiyordum.

Hasta yatağında yatarken fizik tedaviden gönderdikleri doktor vücudumu esnetmeme yardım ediyordu. Bacağımı yavaş bir hareketle diz kapağıma kadar büküp daha sonra açıyordu. O bunları yaparken ben de babamın kulağına yasladığı telefonla Elmas anneyle konuşuyordum. Babamın söylediğine göre bu bir ayda her gün arayıp nasıl olduğumu sormuştu.

Beni görmek için gelmeyi çok istemiş fakat annem buna şiddetle karşı çıktığı için babam onun gelmesine izin vermemişti. Annem hiçbir koşulda kumasını görmek istemiyordu. Elmas anne benimle Kürtçe konuştuğu için boş bulunup, "*Ez baş im dayê*," demiştim ki annemin çatılan kaşlarını görünce dilimi ısırdım. Annem Kürtçe bilmiyordu.

Kürtçe anlamadığından bilmediği bir dili konuşmamdan nefret ediyordu. Çocukken tatillerde sık sık Diyarbakır'a gidip Elmas anneyle kaldığım için Kürtçe öğrenmiştim. Annem babamın akrabalarından nefret ettiği için onlarla ilgili hiçbir şeyi merak etmez veya öğrenmeye çalışmazdı.

Hoparlör açık olduğu için annem Elmas annenin sesini duyuyor fakat onun ne dediğini anlamadığı için kaşlarını çatıp duruyordu. Elmas anne içi bir sesle, "*Hişê min her tim li ser te ye keça min*," deyince tebessüm ettim. Aklının hep bende olduğunu söylüyordu.

"*Xema min neke, dayê*." Ona beni merak etmemesini söylemiştim. İcini rahatlatmak birkaç şey daha söyledikten sonra annemi daha fazla kızdırmamak için telefonu kapattım.

Babam telefonu benden aldığı anda egzersizlerimi yaptıran doktor dışarı çıktı. Yatağımın kenarına oturan babam, her an ortadan kaybolacağım korkusuyla bana bakarken gözlerini dahi kırpmıyordu. "Bir ay önce sen komadayken tüm bölge liderleriyle bir toplantı yaptık." Bana bunu neden

⁴ Ben iyiyim, anne. (e.n.)

anlatüğını bilmediğim için sessizliğimi koruyarak onu dinliyordum. Komada olduğum süre zarfında olanları bilmek istemiyordum.

Babam gözlerimin içine bakarak, "Bir ay önce konseyde Gurur için infaz kararı çıkardım," deyince sertçe yutkundum. İnfaz kararı mı? "Kendi yeğeni de dâhil tüm liderler onun infazını onayladı."

Kahverengi gözlerinin ardından geçen garip duyguyla başını salladı. "Gurur seni kaçırarak haddini aştı. Onu tahtından indirdik, artık onun yerine bölge lideri yeğeni Karun." Babam mutlu olacağımı düşündüğü gelişmeleri bana verirken sandığı gibi mutlu değildim. Bunlar duymaktan hoşlandığım şeyler değildi.

"Karun, amcasının infaz emrini nasıl onayladı?" Fısıltıyla çıkan sesim karşısında babam derin bir nefes alarak yüzüme gelen saçıma uzandı.

"Gurur kuralsız oynayan bir deli fakat Karun öyle değil." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken beni böyle görmek onu kahrediyordu. "Karun keskin çizgileri olan bir adam. Hiçbir zaman Kalender ailesinin lideri olmayı istemedi ama Gurur'un son yaptıklarından sonra ailenin başına geçti."

Bana olanlardan sonra Gurur liderliğini kaybetmişti. Bu da yetmezmiş gibi babam onun hakkında infaz kararı çıkartmıştı. Eski bir liderin infazı onaylanırsa diğer tüm bölge liderlerinin ölüm listesine girerdi. Şimdi herkes Gurur Kalender'i öldüren kişi olmak isteyecekti. Yeraltının tüm karanlık adamları köpeklerini Gurur'un üzerine salacak ve ondan kurtulmaya çalışacaktı. Babamın dünyasında infaz kararının anlamı buydu.

Karun'un bile oyunu amcasının infazından yana kullanmasını beklemiyordum. Tüm bunlar ben komadayken olduğu için asıl bilmek istediğim şey başkaydı. "Gurur'u öldürdünüz mü?" Bunu sorarken yüz ifademi sabit tutmak için kendimi zorluyordum. İnfaz kararı çıkan birini uzun süre yaşatmazlardı.

Babam ayağa kalkarak parmaklarını sinirle saçlarından geçirdiğinde onu kızdıran bir şeyler olduğunu görebiliyordum. Sıkıntılı yüz ifadesine bakınca Gurur'u öldüremediklerini anlamıştım. "Bunu yapmaya çok yaklaştım." Çenesi kasıldığında dişlerini sıktı. "Ama Karun onu yurt dışına kaçırdı!" İçime hapsettiğim nefesi sessizce verdim. Yaşıyordu.

Pencerenin yanında dikilip babamla olan konuşmamızı sessizlik içinde dinleyen annem, "Gurur korkup yurt dışına kaçacak bir adam değil," diyerek suskunluğunu bozdu. Annemin insanları iyi analiz etme yeteneği vardı ve bir kez daha yanılmıyordu. Onun yanında geçirdiğim o bir haftada

Gurur'u biraz tanıma fırsatım olmuştu. Ölümünden veya infazdan korkup kaçacak bir adam değildi.

Babam da bunu onaylayarak memnuniyetsiz bir şekilde başını salladı. "Her şey o Karun piçinin işi." Karun tarafından tuzağa düşürülmüş gibi sert bakıyordu. "Yeni lider olduğu için konseyde amcasının tarafını tutup daha ilk günden kendine düşman kazanmak istemedi. Bu yüzden bizim tarafımızdaymış gibi davranıp amcasının infazından yana oy kullandı. Yanımızdan ayrılır ayrılmaz Gurur'u bulup üzerine adamlarını saldı. Amcasını etkisiz hâle getirip gemiyle yurt dışına kaçırdığını öğrendim." Böylelikle Karun onu babam ve diğer liderlerden korumuştı. Karun'un çok zekice davrandığını itiraf etmeliydim.

Annem benim için endişelenerek dudaklarını büktüğünde yüzü bembeyazdı. "Ya o deli tekrar Türkiye'ye dönerse?" diye sorduğunda babam çatık kaşlarla başını iki yana salladı.

"Dönemez." Gurur'un geri dönmeyeceğinden eminmiş gibi davranıyordu. "Gurur dönmek istese bile Karun buna izin vermez." Umarım bir daha bu ülkeye hiç dönmezdi. Gurur ile ilgili olan her şeyi arkamda bırakmak istiyordum.

Babam annemi rahatlatmak ister gibi ona olan bakışlarını yumuşattı. "Karun amcasının Türkiye'ye girdiği an öleceğini iyi biliyor. Bu yüzden onun tüm yollarını kapatacaktır. Hava, kara ve deniz yollarını tutarak Gurur'un dönmesini engelleyecektir."

"Gurur gerçekten dönmeyi istese Karun onu yurt dışında tutabilir mi sanıyorsun?" Annem sinirli adımlarla yürüyüp babamın karşısına dikildi. "O herif eğer isterse bir şekilde Türkiye'ye döner. Bunu yapacak kadar zeki ve tehlikeli. Öyle birinin tekrar kızımın hayatına girmesini istemiyorum!" Olanlardan babamı da suçlayarak kaşlarını çatı. "Senin edindiğin düşmanların cezasını Farah daha nereye kadar çekecek! O piçin yerini bul ve kurtul ondan!"

Annemi bu denli kızdıran şey babamın düşmanları tarafından ilk kez kaçırılmamamdı. Bunu daha önce de yaşamıştım. Hayatım boyunca sadece iki kez kaçırılmıştım. İlki yıllar önce daha küçük bir çocukken, ikincisi de Gurur beni kaçırdığında yaşanmıştı. Her iki olay da bende derin bir iz bırakmıştı. İşin trajikomik tarafı babam iki olayın da faillerini bir türlü bulamamıştı.

Ne yıllar önceki o adamdan kurtulabilirdi ne de Gurur'dan. İkisinin de nerede olduğu bilinmiyordu. İkisinin tek ortak noktası babamın canını

yakmak için beni kurban olarak seçmeleri idi. Ne o adamın bana yaşattıklarını unutabilirdim ne de Gurur'un yanındayken yaşadıklarımı.

Gurur Kalender artık hayatımdaki üç noktadan biriydi.

2023

Yemek kitabında yazan tarifi doğru şekilde uygulayarak yemek yapmaya çalışıyordum. Son iki yılım hep bu odanın duvarları içinde geçmişti. İki yıl önce komadan çıkıp taburcu olduktan sonra evdeki odamı değiştirmiştım. Eski odam malikânemizin ikinci katındaydı, çatı katını genelde depo olarak kullanıyorduk. Çatı katına taşınmak istediğimi söylediğimde babam beni kırmamıştı. Yeni ölümden döndüğüm için bu isteğimi geri çevirmemiş ve çatı katını benim için daha yaşanır bir hâle getirmişti.

Çatı katı diğer odalardan uzak ve daha büyük olduğundan burayı istemiştım. Başıma gelenlerden sonra eskisinden daha fazla içime kapandığım için evdekilerden bile kaçıyordum. Bu yüzden bu katın bir tek bana ait olmasını istemiştım. Babam buradaki tüm eşyaları çıkartıp benim için yeniden dekore ettirmişti. Büyük malikânenin çatı katı artık tamamen bana aitti.

Sürekli yeni değişiklikler yaparak burayı kendim için bir daireye çevirmiştım. Tek bir girişi vardı, üç ayrı odadan oluşuyordu. Kapılardan biri mutfığa, diğeri kıyafet odasına ve üçüncü kapı da yatak odama açılıyordu. Üstelik harika bir terası vardı. Terasın bir bölümüne babam benim için havuz bile yaptırmıştı. Üst katın tamamını almıştım. İki yıldır çatı katından hiç çıkmadığım için babam ihtiyacım olan her şeyi buraya yaptırmıştı.

Annem ve babam aşağıya inmem için defalarca bana yalvarmıştı ancak bir kez olsun bu odadan çıkmamıştım. Kapıyı hep içeriden kilitliyor, annem ve babam dışında kimseyi odama almıyordum. Şu iki yılda bir kez bile aşağıya inip evdekilerin arasına karışmamıştım. Annem ve babam dışında artık kimseye güvenmiyor, herkesten korkuyor ve ürküyordum. Sosyal anksiyetemin had safhalara yükseldiği bir dönemden geçiyordum.

Tüm bunları öz abim yüzünden yaşadığım için artık evdekilere bile güvenemiyordum. Caner eğer beni Gurur'un adamlarına vermeseydi tüm o şeyleri yaşamayacak, komaya girip ölümden dönmeyecektim. Henüz kimse bu olanların Caner'in başının altından çıktığını bilmiyordu. O gün beni Gurur'un adamlarına verdikten sonra eve dönüp abi kardeş dışarı çıktığımızı ama Gurur'un adamlarının yolumuzu kestiğini söylemişti.

Beni evden çıkarırken üstü başı zaten kan içindeydi. Caner bunu hissedip kendini beni korumaya çalışırken Gurur'un adamlarından dayak yemiş gibi göstermişti. Bana olanlar yüzünden babam yeterince acı çekmişken ona Caner'in yaptıklarını anlatamadım. Bir de onun yüzünden üzülmelerini istememiştim.

"Farah!" Annemin sesini duyunca yemeğin altını kısarak mutfaktan çıktım. Artık yemek yapmayı biliyordum, son iki yıldır kendi yemeklerimi hep kendim yapıyordum.

Mutfaktan çıkıp anneme kapıyı açtığımda yine çok sinirli görünüyordu. "Bir kere de şu kapıyı açmaya çalıştığında kilitli olmasın." Elindeki bir dergiyle içeri girdi. "Resmen ev üstüne ev yaptın." Omzuma çarpıp sinirle yanımdan geçerken burrundan soluyordu. "Kızım la aynı evin içinde farklı hayatlar yaşıyorum."

Mutfağa geçtiğimde öfkesinden hiçbir şey kaybetmeden peşimden geldi. Onu biraz sakinleştirmeye çalışarak piştiğini düşündüğüm yemeğin altını kapattım. "Öğle yemeği yiyecektim, aç mısın?"

Mutfağımda olan üç kişilik küçük masamın etrafındaki sandalyelerden birini çekip oturdu. "Yemeğimi az önce aşağıda yedim." Bensiz yediği bir yemek yüzünden suratı asıktı ama keyifsiz olmasının tek nedeni bu değildi. Yüzünden düşen bin parçayken bana karşısındaki sandalyeyi gösterdi. "Otur şuraya, konuşmamız lazım." Suratındaki ciddiyete bakılırsa önemli bir şeyler vardı.

Yemek demini alana kadar onunla sohbet edebilirdim. Karşısına oturduğumda gözüm elindeki dergiye kaydı. "Yine bana Karun'un sorunlu karısı hakkında dedikodu getirdiysen anne valla içim şişti." Birkaç ay önce tüm gazete ve dergilere bomba gibi düşen bir haber cemiyetkilerin eğlence konusuydu. Karun'un gizemli karısı herkese konuşacak bir şeyler veriyordu.

Bige Efil Saka.

Kalenderlerin yeni gelini.

Karun, Rengin adında bir kadınla nişanlanmıştı hatta evlenmek üzereydi. Düğününün olacağı o son haftada zaten başka bir kadınla evli olduğu ortaya çıkmıştı. Söylentilere göre Karun da evli olduğunu bilmiyordu. Bilsen zaten Rengin ile evlenmeye kalkışmazdı. Annemin sağlam kaynakları vardı ve söylediğine göre biri Karun'un adını, kimliğini ve imzasını kullanarak Adana'daki bir kızı kendine âşık edip onunla evlenmişti.

Kız o sahtekârla evlendiğini düşünürken aslında Karun'la evlenmişti ama son ana kadar bundan haberi bile yoktu. Bige Efil Saka adındaki bu kadın birkaç ay önce Adana'dan İstanbul'a gelmişti. Henüz hiç tanışmadığı

kocasından boşanmak için buraya gelmesi trajikomik bir olaydı. Karun ve Bige için oldukça sıra dışı ve şoke edici bir karşılaşma olmalıydı çünkü daha önce birbirlerini hiç görmedikleri hâlde evli çıkmışlardı.

Kadın buraya geldiğinden beri Kalender malikânesindeki skandallar hiç son bulmuyordu. Saka oldukça belalı ve sorunlu bir kadındı. Boşanmak için İstanbul'a gelmişti ama Karun ile ne yaşandıysa onun canını sıkmak için Kalender malikânesine yerleştiğini duymuştum. Kocası ve kocasının nişanlısıyla aynı evde yaşayacak kadar çılgın bir kadındı.

Annem sıkıntıyla bana bakarken tek sorunun bu olmadığını anlamıştım. "Konu Karun'un deli karısı değil," deyince ona odaklanmaya çalıştım. Elindeki dergiyi masaya atarken sinirden yanaklarının içini dişliyordu. "Gurur Türkiye'ye dönmüş." Soluğum kesildi. İki yıl sonra geri mi dönmüştü? Nefes dahi almadım. Gözlerim parmağımdaki lotus çiçekli alyansı bulurken ne düşüneceğimi bilmez bir hâldeydim. Yüzük sanki küçülüp parmağımı sıkıyor, canımı iki kat fazla yakıyordu.

"Anne," diyen fısıltım bile korku doluydu. "Ya buraya gelirse?" Bunun olmasından ödüm kopuyordu.

Ondan o kadar çok korkuyordum ki şu iki yılda cesaret edip boşanma davası açmadığım gibi parmağımdaki yüzüğü bile çıkaramamıştım. Onu kızdıracak bir şey yaparsam sanki bir anda karşımda belirecek ve beni buna pişman edecekti. Bana tüm bunları yapan kişinin Gurur olma ihtimali beni incitiyordu. O gün olanları hatırlamıyordum ama ya o odaya giren Gurur'sa? Bunun cevabını bilmemek beni deli ediyordu.

Annem masanın üstünde duran elimi tuttuğunda siyah gözlerinde büyük bir kararlılık vardı. "O herifin bir daha sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne ben ne de baban buna müsaade eder." Ne yazık ki söyledikleri benim için avuntudan daha fazlası değildi. Gurur'un neler yapacağını hiçbiri bilmiyordu. Kulübedeki son günümde yaşadıklarımı kimse bilmiyordu, bana bunu yapan Gurur da olabilirdi. Bu konudaki şüphelerim hâlâ netlik kazanmamıştı.

Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı görünce annemin içi acımışçasına, "Farah," diye mırıldanıp elimi sıktı. "O kulübede neler oldu?"

Bana sürekli bunu sormasından bıktığım için elimi çektim. "Eğer bilmek istediğin bakire olup olmadığımısa hâlâ öyleyim anne." Gözümünden akan yaş sertçe sildim. "O anlamda kimse bana dokunmadı."

Sandalyesini iterek ayağa kalkarken sinirlenmişti. "Derdim bu mu sanıyorsun?" Sinirli adımlarla mutfağın içinde dönüp dururken kızgın bakışları üzerime kilitlenmişti. "Düşündüğüm son şey bile senin bekâretin değil!"

Benimle ne yapacağını bilmez bir hâlde bakarken siyahlarında yoğun bir belirmişti. "Ben kızıma ne yaşattıklarını öğrenmek istiyorum."

Dudakları titrerken bana olan bakışları artık hüznü ve ağlamaklıydı. "Her geçen gün seni biraz daha kaybediyorum. Son iki yıldır tek yaptığın gözlerimin önünde eriyip gitmeni izlemek."

Ayağa kalkıp pişmanlıkla, "Anne..." demiştim ki, "Seni böyle görmek katlanamıyorum," dedi kısık bir sesle. Güzel gözlerinden tutamadığı bir damla yaş süzülürken yalvarırcasına boynunu büktü. "Eski Farah olma ihtiyacım var. Etrafta koşturup haylazlık yapan o çocuktan bu hâle nasıl geldiğini anlayamıyorum." O çocuk kafamın içinde hapisti ve ben yıllardır onu oradan kurtaramıyordum. O korku evinde bir ay boyunca ne yaşadığımı kimse bilmiyordu.

Annem benim yanımda ağlamak istemediği için odamda daha fazla duramamıştı. Beni yalnız bırakıp gittiğinde ben de Gurur'un dönüşünden bahseden dergiyi çöpe attım. Onunla ilgili hiçbir şey görmek istemiyordum. Gurur'un dönüşüyle tüm iştahım kaçtığı için mutfaktan çıkıp yatağın üzerine uzandım. Sırtımı yatak başlığına yasladığımda beyaz elbisemin eteği yukarı toplandığı için ayak bileğim açığa çıktı. Sol ayak bileğimdeki dövmeye hüznü gözlerle baktım.

Evet, ayak bileğime bir dövme yaptırmıştım. O gün kulübedeyken Gurur beni kucığında aşağıya taşıırken dövmeyle ilgili yaptığım şakanın gerçekleşeceğine hiç ihtimal vermemiştim. Ayak bileğimi saran on sekiz diken izini kapatmak için dövme yaptıracağımı söylerken ciddi değildim. Ta ki yaralı ayağıma pranga taktıkları güne kadar...

Artık sol ayak bileğimde dikenli tellerin dövmesi vardı. Evet, yaptırdığım dövme ayak bileğimin etrafını saran dikenli tellerdi. Mahkûmiyetimin ve yaşadıklarımın bir simgesi artık ayak bileğimdeydi. Hiçbir zaman bir köleden farkım olmadığı için gel dediklerinde gelmiş, git dediklerinde de gitmiştim. Ayağıma taktıkları o pranga bana gerçek anlamda bir köle olduğumu düşündürmüştü. Bu dövme Gurur yüzünden tenime kazınmıştı. Onun yanında yaşadıklarımı asla unutmamam için ayak bileğimde taşıdığım bir hatırlatıcıydı.

Telefonumu alıp ayağımdaki siyah topuk çorabını çıkarmadan dövmenin fotoğrafını çektim. Fotoğrafın üzerinde hiç oynamadan Instagram sayfama yükledim. Fotoğrafı, "Yara kapanır, izi kalır..." diye bir yazı ekleyerek paylaştım.

Fotoğrafı paylaşılan henüz on dakika geçmemişti ki firari kuzenim Aksa beni aradı. Yatakta ayaklarımı uzatmış bir şekilde otururken telefonu açınca

gülüşünü duydum. “Ağda diye bir şeyin varlığından haberin yok mu senin ya da epilasyon?” Anlaşılan paylaştığım fotoğrafı görmüştü ama abarttığı gibi bacağımda tüyler yoktu, ağda denen şeyin varlığından haberim vardı.

Gülerek omuzlarımı silktim. “Orada dikkat etmen gereken şey dövmemdi.”

“Senin gibi ponçik bir kıza göre oldukça iddialı bir dövme. Görmeyeli tarzın mı değişti, kuzen?” Benimle dalga geçmeden duramıyordu.

Yataktan çıkıp mutfığa yürüdüm. “Dört yıldır kaçak hayatı yaşayacağına belki de arada beni ziyaret etmelisin.”

Onu görmesem bile yüzündeki gülümsemenin silindiğini tahmin edebiliyordum. “Türkiye’ye ayak bastığım an babam ve abim işimi bitirir.” Düştüğü durumla dalga geçercesine sahte bir şekilde güldü. “Soyadımı değiştirmem peşimi bıraktıkları anlamına gelmiyor. Ben şanlı ailenizin yüz karasıyım.”

Sonlara doğru Aksa’nın sesinin tınısı değişmeye başlamıştı. “Benim adıma ablam olacak o şeytana biraz kına gönder.” Seçil’den nefret ediyordu. “Kendi kardeşinden kurtulduğu için münasip yerlerine kına yaksın.”

“Aksa yine başlama lütfen.”

“Farah artık bana inanmalısın. Seçil sandığın gibi biri değil.” Benim için endişelenmeyi hiç bırakmadığından yıllardır bana hep aynı şeyleri söylüyordu.

“Adımı evin şoförüyle çıkarıp annem ve babamı bana karşı dolduran oydu. Onun yüzünden beni nefret ettiğim bir adamla evlendirmeye kalkıştılar! O şeytanla aynı evdesin, ona karşı dikkatli olmalısın.” Seçil bana hiçbir şey yapamazdı, odamdan hiç çıkmadığım gibi onu da içeri almıyordum.

“Bolatlılardaki son gelişmeleri biliyor musun?” Mutfak masasının üstünde duran erik tabağını alarak odaya geri döndüm. “Gerçi Asaf Bolatlı’nın boşandığını duymuşsundur.”

Ondan bahsetmem bile Aksa’yı deli ediyordu, dört yıl önce az kalsın Asaf Bolatlı ile evleniyordu. Seçil herkese Aksa’yı şoförle yatakta bastığını söyleyince bizimkiler çıldırmıştı. Kerim amca Aksa’nın tüm kemiklerini kırarak onu hastanelik etmiş, kendi kızını öldürmeye kalkışmıştı. Bu yüzden Aksa’nın vücudunun bazı yerlerinde platin vardı, babası gerçek anlamda kemiklerini kırmıştı. Kendi öz kızını öldüresiye dövecek kadar acımasızdı.

Aksa ona iftira atıldığını savunsa da amcam onu dinlememişti. Aile içinde kalması gereken bu skandal hızla dışarıya yayılmıştı. Amcamın Aksa’ya hayatı zehrettiği bir dönemde babamın iş ortaklarından biri olan Asaf

Bolatlı, Aksa hakkında çıkan rezil haberlere rağmen onunla evlenmek istemişti. Aksa onunla evlenmeyi hiç istememişti ama amcam onu zorlamıştı. Nikâhın kıyılmasına birkaç saat kala Aksa üzerindeki gelinlikle kendi düğününden kaçtığı için dört yıldır İsviçre’de saklanıyordu.

Asaf’ın adını duymak bile onu kızdırdığı için, “Bana ondan bahsetme!” dedi sertçe. “Kiminle evlendiği veya boşandığı umurumda değil. Babam ve amcam gibi olan adamlardan nefret ediyorum. Sen de aptallığı bırakıp boşanma davasını aç çünkü Gurur Kalender de o adamlardan biri.” Onu kızdırdığım için telefonu suratıma kapatınca homurdanarak terasa çıktım. Biraz cesaretli olsam zaten çoktan boşanma davasını açmıştım.

Terastaki sallanan sandalyeme oturup derin bir nefes aldım. Dizlerimin üzerine koyduğum tabağın içi yeşil eriklerle doluydu. Erikleri yerken yüzümde belli belirsiz bir tebessüm oluştuğunun farkında bile değildim. Eriklerin bana verdiği mutluluğu hiçbir şey veremiyordu. Çocukluğumdan beri yeşil erik delisiydim.

Instagram’dan gelen bildirimle sayfama girdiğimde kaskatı kesildim. Gurur Kalender son paylaştığım fotoğrafı beğenmişti. “Arsız herif!” Hiç utanıp sıkılmadan veya *fake* hesap kullanmadan beni takip ettiği yetmezmiş gibi bir de paylaştığım fotoğrafı beğenmişti. Bu adamdaki rahatlık insanı kanser ederdi!

Son iki yıldır Instagram’dan beni takip ediyordu. Sinirlenip soluğu yanımda alır diye çok istememe rağmen onu engelleyemiyordum. O beni takip etmeye başladığından beri bir tane bile erkek takipçim yoktu. Bir erkek beni takip etse genelde akşamına takipten çıkıyordu. Bu akıl hastası herif tam olarak ne yapıyordu, bilmiyordum ama tuhaf bir şekilde erkeklerin beni takip etmesini engelliyordu.

O beni Instagram’dan takip ediyordu ama ben onu etmiyordum. Gurur pek böyle hesaplar kullanacak bir adama benzemiyordu, zaten kullandığı tek sosyal hesap Instagram’dı. Bunu bile sanki birinin zoruyla ya da bir amaç uğruna kullanıyormuş gibiydi. Hesabında çoğunlukla sarışın bir kızla olan fotoğraflarını paylaşırdı. O kızın kim olduğunu bilmiyordum ama hep Gurur’un Instagram sayfasındaydı.

Leyla’ya olan düşkünlüğünü bilmesem o sarışın kızla aralarında bir şeyler olduğunu düşünürdüm. Son iki yılda *fake* hesapla bazen Gurur’un sayfasına girdiğimde hikâyelerinde bile o kızı görürdüm. Başıma gelenlerden sonra Karun onu Fransa’ya gönderdiği için beyimiz son iki yılını sarışın bir kızla Fransa’da geçirmişti. Ne zaman onun hesabına girsem kendinden yaşça küçük bir kızla Fransa’nın farklı bir yerinde keyfine bakıyordu.

Bana yaşattıkları zerre kadar umurunda değilmış gibi yurt dışında güzel bir kızla iki yıl süren bir tatil yapmıştı. Bu da yetmezmiş gibi utanıp sıkılmadan sayfamı takip ediyordu. Hem beni umursamıyordu hem de kontrolü altında tutmak ister gibi beni takip ediyordu. Onu unutmama izin vermeyecek kadar kendini her yerden hatırlatıyordu. Gerçek anlamda çok bencil ve acımasız bir adamdı.

Gurur dövmemi paylaştığım fotoğrafa bakıyor olmalı ki tam şu anda yaptığı yorumun bildirisi bana düştü. Sadece bin takipçim olduğu için paylaştığım fotoğrafta yirmiden fazla yorum yoktu. Kadın takipçilerimin dövme yaptığı güzel yorumların içinde Gurur'un yaptığı yorumu bulmak zor olmamıştı. Onun yorumu diğer güzel yorumların içinde eğreti otu gibi duruyordu. Şu zamana kadar mavi tikli birinin bana yaptığı ilk yorum Gurur'a aitti.

Babamın dünyasındaki diğer mafya adamlarına zerre kadar benzemediği için Instagram'da karısının fotoğrafına yorum yapmayı sorun etmiyordu. Deli diye anılmanın hakkını gerçekten çok güzel veriyordu. Gurur'un yorumu kısa ve alaycıydı. *"Halay çeken ördek sürüsüne evet demeliydim."* Ukala herif!

Dayanamayıp ben de onun sayfasına girdim. Benim aksime profil fotoğrafında yeşil erikler yoktu, profilinde kendi fotoğrafı vardı. Benim aksime bu konularda öz güvenliydi, bense fotoğrafımı kullanmayacak veya yüzümü paylaşmayacak kadar asosyaldim. Onun profil fotoğrafına bakarken kaşlarım çatıktı. Aradan geçen iki yıla rağmen hiç değişmemişti, hem de hiç.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama hâlâ çok yakışıklıydı. Profil fotoğrafında kalçasını arabasının kaportasına yaslarken parmakları arasında sigara tutuyordu. Üzerinde yine beyaz gömleği ve siyah kumaş pantolonu vardı. Genelde hep beyaz gömlek ve siyah pantolon giyerdi. Gömleğin manşetlerini bileklerine kadar katlamış, başını hafifçe omzuna doğru eğerek kameraya alaycı gözlerle bakmıştı.

Neredeyse üç milyon olacak takipçiyi yeni fark ettiğim için gözlerim büyüdü. Anlaşılan dünyanın büyük bir bölümü deliydi çünkü bir deliyi takip etmek akıl işi değildi. Gurur'un kimleri takip ettiğine baktığımda sadece yedi isimle karşılaştım. Bunlardan ilk üçü yeğenleriydi; yani Karun, Çağıl ve Levent Kalender. Takip ettiği dördüncü kişi ise Melek Yitik adındaki o sarışın kızdı. Son iki yılını bu kızla Fransa'da geçirmişti.

Gurur'un takip ettiği kişilerin içinde Ali Akdağ ismini de gördüm, bu onun sağkolu ve yakın korumasıydı. Leyla'nın hesabını da takip ediyordu ve son takip ettiği kişi bendim. Hepsi buydu, bu yedi kişi dışında kimseyi

takip etmiyordu. İşin komik tarafı yedi kişiden sadece iki kişi onu takip etmiyordu ve onlar da Karun'la bendim. Benim onu takip etmemek için geçerli sebeplerim vardı. Peki, Karun niye amcasını takip etmiyordu?

Engel olamadığım bir merakla Gurur'un paylaştığı şeylere bakmaya başladım. Son paylaşımı on dokuz veya yirmi yaşındaki o sarışın kızla Melek adındaki o kız henüz yirmilerin başındaydı ama otuz yaşındaki bir adamla çok samimi fotoğrafları vardı. Gurur bana çocuk derken benden daha genç kızlarla takılıyordu. Gurur deri koltuğunda oturuyordu ve Melek arkadan ona sarılmıştı. Sarışın, yeşil gözlü ve oldukça zayıf bir kızdı. Gurur'un koltuğunun arkasında durmuş, kollarını onun boynuna dolayarak Gurur'a gülümsüyordu.

Bu anlık ve hazırlıksız çekilen bir fotoğraftı, ikisi de fotoğraflarının çekildiğinden habersiz görünüyordu. Melek başını Gurur'un omzundan öne uzatmış, mutluluk içinde ona gülümsüyordu. Gurur da omzunun üzerinden ona bakıp oldukça içten bir şekilde tebessüm etmişti. Üstelik bu fotoğraf eski değildi, daha dün paylaşmıştı. Kıza olan bakışları fazla sahiplenici ve gerçek anlamda sevgi doluydu. Sebepsiz yere içim burkulmuştu, bu fotoğrafı, "*Her şeyim,*" diye bir yazıyla paylaşmıştı.

Anlaşılan Leyla'yı çok hızlı unutmuştu.

Kendimi zaten hiç saymıyordum.

Biraz daha aşağılara inince neredeyse her karede bu kıızı gördüm. Son iki yılını kendinden oldukça küçük bir kızla geçirdiğini görmek canımı sıkıyordu. Aşağılara indikçe hep Melek denen bu kıızı gördüm ama başka kimseyle fotoğraflarını göremedim. Leyla'nın öldüğü tarihin öncesine bile inmiştim ama Gurur onun tek bir fotoğrafını bile paylaşmamıştı. Şaşılacak bir durumdu, Gurur'un sayfasında Leyla'ya ait tek bir fotoğraf bile yoktu.

Leyla öldükten sonra onun fotoğraflarını kaldırmış olma ihtimalini hiç düşünmedim, bence Leyla hayattayken de Gurur onun fotoğraflarını paylaşmıyordu. Gurur sevdiği kadının fotoğrafını her yerde paylaşacak bir adam değildi. Bu yüzden sayfasında Leyla'ya yer vermemişti. Madem öyle, o zaman Melek denen bu kıızı neden paylaşıyordu? Gurur'un paylaşımları arasında tek çekilen bir fotoğrafı bile yoktu, tüm paylaşımlarında mutlaka Melek denen kız vardı.

Melek'in tekli olan fotoğraflarını bile paylaşıyordu ama yanında Melek olmadan kendi fotoğraflarını hiç paylaşmıyordu. Emin değildim ama sanki bu hesabı Melek için açmıştı, her paylaşımı bu kızla ilgiliydi. Daha da çılgınca bir düşünce aklıma geldi, sanki birine bu kıızı göstermek istiyormuş

gibi bu hesabı açmıştı. Bu sayfanın amacı kızın reklamını yapmak gibi geliyordu. Peki, Gurur'un bu kızı göstermek istediği asıl kişi kimdi?

Bu kişi ben olamazdım, benimle evlendiği tarihin çok öncesinde bu sayfayı açmış ve kızla ilgili fotoğrafları paylaşmaya başlamıştı. İçimden bir ses Gurur'un Instagram kullanıp Melek'in fotoğraflarını paylaşmasının bir amaca hizmet ettiğini söylüyordu.

Gurur'un son paylaştığı o fotoğrafın üzerinde durdum. Dün paylaştığı sarışın kızla olan fotoğrafına ters gözlerle bakıp yorum yaptım. O destursuzca benim sayfama girip yorum yapıyorsa ben de yapabilirdim. *"Çok yakıştıyorsunuz, neden beni boşayıp onunla evlenmiyorsun?"* diye yazıp gönderdim. Aramızda hiçbir şey olmayabilirdi ama evliydik ve o göz göre göre beni aldatıyordu.

Gurur da şu anda Instagram'da olmalı ki iki dakika içinde yorumuma verdiği cevabın bildirimi geldi. Üç milyon takipçili bir hesabın her paylaşımında bir sürü yorum vardı ama o kadar yorumun içinde benimkini bulup cevap yazma hızı inanılmazdı. *"Onunla yakışmıyoruz ve seni de boşamaya çağım."*

Kaşlarımı çatarak cevap yazmaya başladım. *"Yanına yakıştırmadığın bir kızla ne o pozlar?"*

"Hesap mı soruyorsun bana?"

"Beni takipten çık yoksa engelleyeceğim."

"Dene de gör bakalım nasıl dakikasında oradayım." Dehşete düşerek yazdıklarına baktım. Herkese açık olan bir yerde beni tehdit ederken zerre çekinmiyordu.

Salıncaktan kalkarak odama girdim. Üzerimdeki hırkayı ve kazağı çıkardığımda pek mantıklı düşünemiyordum. Gözlüğümü çıkardıktan sonra topuzumdaki kalemi çekip aldım. Saçlarım salınarak omuzlarıma düşerken bu çılgınlığı yapmak için telefonun kamerasını açtım. Üzerimde sadece siyah bir yarım atlet ve pantolon vardı. Göğüslerimin kıvrımı ve göbeğim açıktı.

Telefonu kaldırıp kendimi çektim ama sadece üst kısmımı. Kendime düşünme şansı tanımadan çektiğim fotoğrafı Instagram'da paylaştım. Daha önce hiç kendi fotoğrafımı paylaşmamıştım ama beni tehdit etmesiyle böyle bir saçmalığı yapmıştım. O kendinden küçük bir kızla paylaşımlar yapıyorsa ben de saçma sapan şeyler paylaşabilirdim.

Gerçi Gurur'un umurunda olacağını sanmıyordum ama yine de böyle bir çılgınlık yapmıştım. Evli bir kadına yakışmayacak şeyler paylaşırsam belki kocam olmaktan utanır ve beni takipten çıkardı. Bu fotoğrafı, *"Göğüslerimi büyütme fikri, çık aklından,"* diye bir yazıyla paylaştım.

Fotoğrafi paylaşalı henüz iki dakika bile olmamışken elimdeki telefon titremeye başladı. Bende kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Gurur arıyor olamazdı, değil mi? Arayanın Gurur olma ihtimali bile beni o kadar korkuttu ki az kalsın telefonu elimden düşürüyordum.

Telefon üst üste çaldı ama arayanın kim olduğunu bilmediğim için açmadım. Aramayı bırakınca tam rahat bir nefes almıştım ki gelen mesaj sertçe yutkundum.

"Kaldır o fotoğrafı!"

Kalbim korkuyla hızlanmıştı, beni arayan gerçekten oydu. Telefonu açmayınca mesaj atmaya başlamıştı.

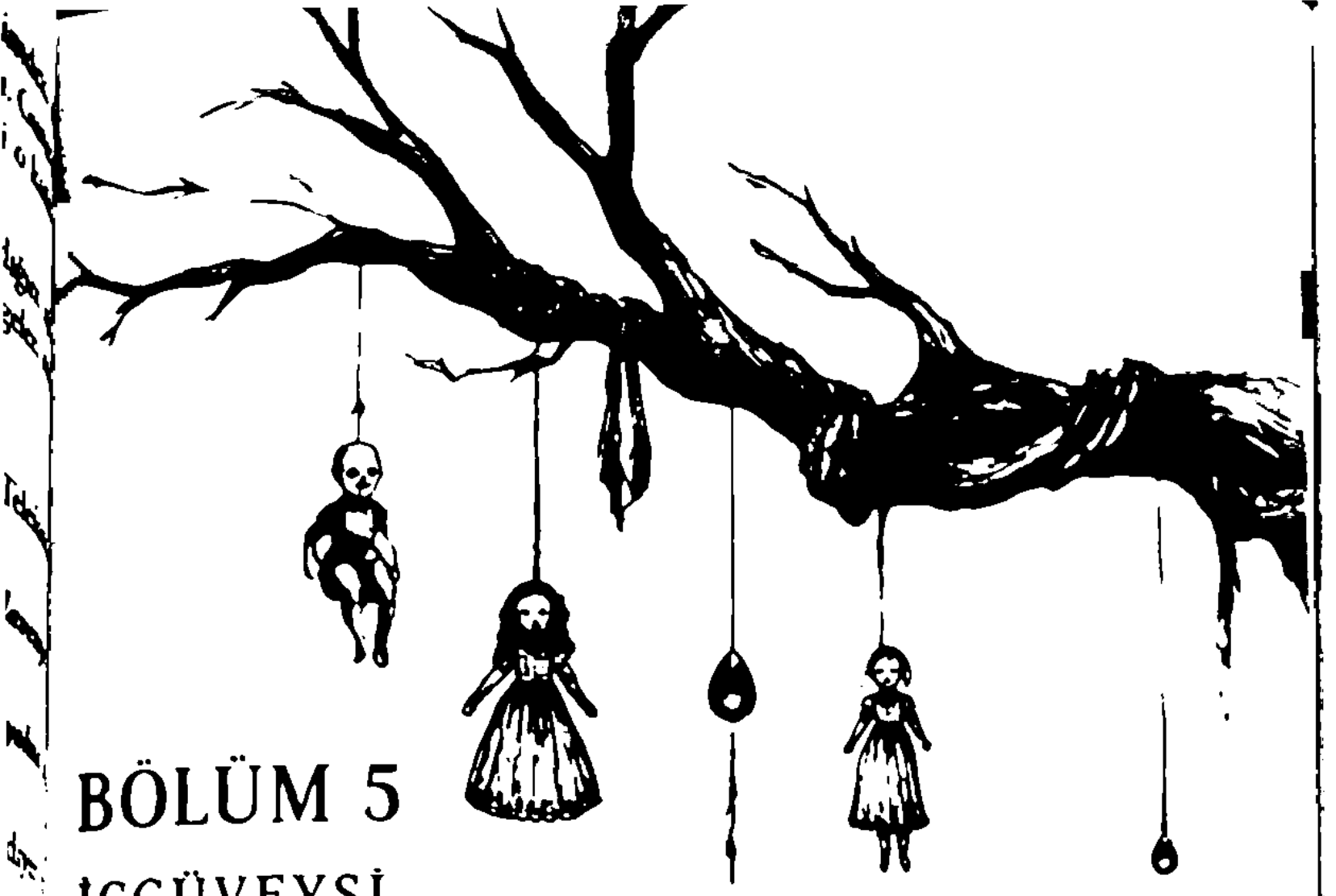
"Farah sakın sabrımı sinamaya kalkışma. İt kopuğa davetiye çıkaran o fotoğrafı kaldırmak için sadece bir dakikan var!"

"Umarım göğüslerini yaptırma fikri çıkmıştır aklından yoksa olacaklara karışmam!"

Tekrar aramaya başladı ama yine açmadım. ***"Aç şu telefonu!"*** diyen mesajında bile öfkesini soluyordum.

"Fotoğrafı kaldırmıyor musun? Yarım saat içinde oradayım!"

İhtimali bile beni dehşete düşürdüğü için hemen Instagram'a girip fotoğrafı kaldırdım. Ne telefonunu açtım ne de mesajına cevap verdim. Telefonu bir köşeye atıp yatağa uzandığımda kalbim korkuyla çok hızlı atıyordu. Artık tamamen hayatımdan çıkıp beni rahat bırakmasını istiyordum.

BÖLÜM 5

İÇGÜVEYSİ

“**K**imse kimsenin yerini dolduramazdı.
Sandıkları gibi birinin yerini almamıştım
çünkü o yer hep boştu.”

2024

Gurur’la evleneli tam üç yıl oluyordu. Bu üç yılda bir kez bile odamdan çıkmamış, aşağıya inmemiş ve insan içine karışmamıştım. Odamda yemeklerimi yiyor, egzersizlerimi düzenli bir şekilde yapıyor ve günlerimi dört duvar arasından geçiriyordum. Annem ve babamın düşündüğünün aksine kendimi cezalandırmıyordum, bu hep istediğim bir durumdu. İnsanlardan uzak bir hayat yaşamamanın bana ne denli güvenli hissettirdiğinin farkında değillerdi.

Odamda film izliyor, kitap okuyor ve istediğim gibi tembellik yapabiliyordum. Tabii üç yıl boyunca hep tembellik yapmamıştım, böyle zaman geçmezdi. Elimin altında internet gibi güçlü bir ağ varken odamda yapacağım çok şey vardı, bunlardan biri de kendimi geliştirmekti. Psikoloji dalında videolu dersler izlemiş, bununla ilgili birçok makaleler okumuş ve psikologların tuttuğu kayıtları incelemiştim.

Hepsi bu da değildi, üç yıl boyunca gerekli gereksiz birçok şeyi araştırmıştım. Can sıkıntımı gidermek için hep bir şeyleri araştırarak kendimi oyalamıştım. Dünyanın her yerinde olanları merak ettiğim için neredeyse her ülke hakkında araştırmalar yapmış, oranın coğrafyasını ve tarihini öğrenmek istemişim. Ezberim çok güçlü olduğu için okuduğum her şey aklımda kalıyordu. Özellikle tarihlerle ilgili şeyler daha çok aklımda kalıyordu, sayı ve rakamlara yatkın bir kafam vardı.

Son üç yılda uzaktan eğitim alarak İngilizcemi iyice geliştirmiştim. Üç yıl boyunca bilgisayar başında bir insan çok şey yapabiliirdi ve ben bu süreyi kendimi geliştirmekle kullanmıştım. Artık bilgi daracığımda çok fazla şey vardı ve daha akıcı İngilizce konuşabiliyordum. İspanyolcayı ise henüz çocukken öğrenmişim ama o yıllarda bu dili öğrenmemin başka bir sebebi vardı. Çocuk yaşta İspanyolca öğrenmem belli bir amaca hizmet ediyordu.

Annem ve babam dışında bu evdeki varlığım herkesi rahatsız ettiği için son üç yıldır evdekilerden kurtulduğum gibi onları da kendimden kurtarmıştım. Caner abim, karısı Yonca ve Seçil'i son üç yıldır bir kez bile görmemiş, üçüne de kapımı hiç açmamıştım. Nesibe yenge ve Kerim amcam zaten odama sokmuyordum.

Doğan abi arada beni ziyaret ediyordu. Evet, annem ve babam dışında bir tek ona kapıyı açıyordum. O ailesi gibi benden nefret eden biri değildi. Doğan abi birkaç ay önce evlenip İzmir'e taşınmıştı. Ne yazık ki onun düğününe katılamamıştım, kendimi henüz insan içine çıkmaya hazır hissetmiyordum. Annem çok ısrar etmişti ama Doğan abinin düğünü bile beni bu odadan çıkaramamıştı. Hayatımın geri kalanını bu dört duvar arasında geçirebilirdim ve bundan büyük bir keyif alırdım.

Dışarı çıkıp da ne yapacaktım ki? Herkes benden bir delinin karısı diye bahsedecekti. Birbirlerine beni gösterip acıyan gözlerle bakacaklar ve benim hakkımda kısıp seslerle konuşacaklardı. Gurur'un beni kaçırıp bana yaptıklarını birbirlerinin kulağına fısıldayacaklardı. Tüm bunlara hazır olduğumu sanmıyordum.

"Farah kapıyı açar mısın kızım?" Babamın sesini duyunca okuduğum kitabı bırakıp ayağa kalktım. Babam işe gitmeden önce ve işten döndüğünde mutlaka beni ziyaret ederdi.

Kapıyı açtığımda elinde tuttuğu hasır sepetin içinde gördüğüm Eriklerle gülümsedim. "Aralık ayında nereden buldun bunları?" Aceleyle sepeti ondan aldığımda güldü.

"Senin için bulamayacağım bir şey yok."

Babam odama girerek koltuklardan birine oturdu. Onun yanına oturup sepeti dizlerimin üzerine koyduğumda eriklere yumulmamak için kendimi zor tutuyordum. "Annem ne zaman eve dönecek?" Uzanıp sepetteki yeşil eriklerden birini alıp ısırđım. "İki günlüğüne gitmişti ama dört gün oldu."

Anncannem hastalandığı için annem onu ziyarete gitmişti. Bu sabah onunla telefonda konuştuğumda anneannemin iyi olduğunu ama biraz daha onun yanında kalmak istediğini söylemişti. Annesini özlediğı için ziyaretini uzatırken benim de annemi özlediğimi anlamak istemiyordu.

Erikleri yıkamadan yediğim için babam bana onaylamaz gözlerle bakarken, "Haftaya dönecek," diye küçük bir açıklama yaptı. Yerinde rahatsızca kıpırdanınca ısırđığım erik elimde öylece kalmıştı. Önce sepete baktım, daha sonra da ona.

Bunu bana ilk kez yapmadığını hatırlayınca hayıflanarak, "Baba hayır ya," dedim. "Bana her ne yaptırmayı düşünüyorsan beni bir sepet erikle satın alamazsın." Ne zaman hoşuma gitmeyecek bir işe kalkışsa öncesinde bana bir sepet erik getirirdi.

Surat ifadem onu güldürdü. "Bu sefer çok önemli."

"En son bana bir sepet erik aldığında annemin tüm mini eteklerini kesmişti ve makası elime tutuşturmuştu." Bir sepet erikle beni kandırıp suçu üstlenmeme neden olmuştu. Annem evin etrafında iki tur beni kovalamıştı. Üstelik bunu yaparken ayağında topuklu ayakkabıları vardı. O ayakkabılarla koşması müthiş bir olaydı.

Babamın gözlerinin ardından hınzırca bir ifade geçince birazdan söyleyeceğı şeyden hoşlanmayacağımı anladım. "Aralıkta erik bulmak ne kadar zor, biliyor musun?" Sepeti tutup kendine çekince hemen sepetin diğer ucuna yapıştım. Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Eriklerin karşılığında ne istiyorsun?"

"Bu akşam benim yaşımdaki biriyle nişanlanmanı."

"Tamam," demiştim ki ne dediğini idrak edince başımı hızla kaldırdım. "Anlamadım?"

Yanlış duymuş olmalıydım, babam benden onun yaşımdaki biriyle nişanlanmamı istemezdi. Böyle bir şeyi ben istesem bile o müsaade etmezdi. Üzerime bu kadar titrerken ve beni gözünden bile sakınırken beni kendi yaşımdaki birine vermeye kalkışmazdı.

Sepeti tutmayı bırakıp yüzünü sertçe ovuşturduğunda ortada ciddi bir sorun olduğunu anladım. Böyle bir şeyi benden istemek bile kendinden nefret etmesine neden oluyormuş gibi bakıyordu. "Gurur ölmedikçe sen

kendini bu odaya hapsetmeyi bırakmayacaksın.” Kahve irislerinde gördüğüm kederi onun gözlerinden silmek için her şeyi yapardım. “Ben artık kızımın olmadığı bir masada oturmak istemiyorum.” Hüzünlü bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Sensiz bu evde yediğim yemeğin tadı yok.”

Sözleriyle bana kendimi berbat hissettirirken yardım isteyen gözleri beni izliyordu. “O piçten kurtulmadıkça saklanmayı bırakmayacağımı bilecek kadar seni tanıyorum. Bir yıl önce Türkiye’ye döndüğünde onun işini bitirecektim ama Karun ona kefil olduğu için bunu yapamadım.” Bunları biliyordum.

Gurur Türkiye’ye dönünce babam adamlarını toplayıp Kalenderlerin evini basmıştı. Gurur orada değildi, onun yerine Karun’la karşılaşmıştı. Karun amcasına kefil olup Gurur’un hiçbir koşulda bir daha bana zarar vermeyeceğini, bunu yeltenirse amcasının canını almaktan tereddüt etmeyeceğini söylemişti. Aynı şeyler tekrarlanırsa babama bırakmadan Gurur’u bizzat öldüreceğine yemin etmişti.

Karun ettiği yeminden dönecek bir adam değildi. Babam bunu çok iyi bildiği için o gün sorun çıkarmadan Kalenderlerin evinden ayrılmıştı. Sakıntıyla kaşlarını çatan babam, “Karun ona kefil olduğu için o piç bize bulaşmadan ona bir şey yapamıyorum,” dedi. Karun bir yıl önce amcasına kefil olarak onu ikinci kez babamdan korumayı başarmıştı. Gurur’u yaşatmak için elinden geleni yapıyordu. Yan yana gelseler kedi köpek gibilerdi fakat böyle anlarda birbirlerini kolluyorlardı.

Babam gözlerimin içine ihtiyatla bakıp nefesini sesli bir şekilde verdi. “Gurur bize bulaşırsa bana onu öldürme hakkı doğar. İlk hamle Gurur’dan gelirse Karun bu konuda hiçbir şey yapamaz.” Sanırım ne yapmaya çalıştığımı anlamıştım. Bu nişan bir tuzaktı.

Gurur’un karısı olmama rağmen bu akşam nişanlanmaya kalkışırsam Gurur buraya gelip sorun çıkarabilirdi. Bunu yaptığı an babam da ondan kurtulurdu. Bu nişan aslında Gurur için kurulan bir tuzaktı. Soluğum kesilmişti. Babam onu burada, bu evde ve belki de gözlerimin önünde öldürecekti. Bölge avantajının bizde olduğu bir yerde bunu yapacaktı. Büyük ihtimalle evin etrafındaki adam sayısını artıracaktı. Hiçbir koşulda Gurur’un buradan canlı çıkmamasını sağlayacaktı.

Gözlerinin içine bakarak isteksiz bir şekilde başımı salladım. “Peki.” Babam yaşındaki bir adamla nişanlanmayı kabul ederken bu konuda içim hiç rahat değildi. “Sorun çıkmadan ondan kurtulacağına emin misin?” Artık Gurur belasından kurtulup onun soyadından çıkmak istiyordum. O

kulübede yaşadıklarını canıyla ödeyecekse o zaman ödesindi. Hayatımdan öyle bir çıksın ki geriye ondan hiçbir şey kalmasındı.

Kabul etmem babamı şaşırttı, birinin ölmesini isteyecek son kişi bile değildim. Aslında bu bile Gurur'dan ne denli kurtulmak istediğimin kanıtıydı. Babam bu konuda bana güvence vererek son derece emin gözlerle bana baktı. "Nişana tüm bölge liderlerini çağıracağım ve Karun da davetlilerin içinde olacak. Herkes ilk hamlenin Gurur'dan geldiğini göreceği için bu konuda kimse karşımda duramaz. Amcası nişana davetli olmadığı hâlde gelip sorun çıkardığında Karun bana verdiği sözü tutmak zorunda kalacak." Şeytani bir şekilde güldü. "Sorun çıkartan amcasını ya ona öldürteceğim ya da onun gözlerinin önünde ben öldüreceğim." Bakıldığında her anlamda iyi bir plandı.

"Annemi ne yapacağız?" Annem, babamın beni yaşlı bir adamla nişanlamaya kalkıştığını duyarsa bunu yaptığı için babamı, kabul ettiğim için de beni öldürürdü.

Annemden bahsetmek bile babamı korkutmuş gibi ürperdi. "Haftaya kadar eve dönemez, kaynanayı arayıp anneni biraz daha yanında tutmasını istedim. Annenin haberi bile olmadan baba kız bu işi halledeceğiz."

"Baba emin misin? Seninle ne zaman annemden gizli bir iş çevirsek bir şekilde elimizde patlıyor ve annem daha sonra ikimizin de canına okuyor."

Kendini mi kandırıyordu yoksa beni mi, bilmiyordum ama yüzünde kınamayı andıran bir ifade belirdi. "İkimizi hafife alma, şu zamana kadar annenden gizli ne yaptık da elimizde patladı?"

"En son ona romantik bir evlilik yıl dönümü sürprizi hazırlamaya kalkıştığımızda ben bıraktım bize güvenmeyi."

Omuzlarını dikleştirdi. "Gayet iyi bir yıl dönümü sürprizi olmuştu."

"Baba, annem seni yedi eskortla bir otel odasında bastı."

Kızgınlıkla bana dik dik bakarken bakışları suçlayıcıydı. "Sana birkaç müzisyen ayarla demiştim, eskort değil."

"Caner abimden yardım almamalıyım." Ona oteldeki odaya müzisyenleri göndermesini istemiştim ama o, annem ve babamın yıl dönümlerini baltalamak için oraya yedi eskort göndermişti. Babamın o kadınlarla bir ilgisi olmadığına annemi ikna etmek hiç kolay olmamıştı.

Babam ayağa kalkıp kapıya yürürken fazla rahat görünüyordu. "Bu sefer annenin bize kızacağı hiçbir aksilik çıkmayacak." *Umarım* diye iç geçirmekten başka bir şey yapamadım.

Bu gece Gurur belasından kurtulacaktık.

Boy aynasında kendime bakarken korku ve heyecandan titremelerimi durduramıyordum. Akşam olmuştu ve babam bu kadar kısa sürede gerçekten bir nişan organize etmeyi başarmıştı. Evdekileri sıkıca tembihleyip bunu annemden gizlemelerini istemişti. Akşam saatlerinde birbiri ardına bir sürü araba malikânenin bahçesine doluşmuştu. Babam da bir bölge lideri olduğu için yeraltının en karanlık liderleri bu nişana katılmak için gelmişti.

Aşağıdaki müzik ve kutlama sesleri odama kadar geliyordu. Evli olmama rağmen nişanlanmamın ne kadar saçma olduğunu ben de biliyordum ama bu göstermelik bir nişandı. Gurur'u buraya çekmek için babamın oltaya taktığı bir yemdi. Terasa çıkıp baktığımda bile babamın koruma sayısını üçe çıkardığını görmüştüm. Gurur buraya gelip olay çıkardığı an babam onun işini bitirecekti.

Bir yanımdan kurtulmak için buraya gelmesini istiyordu fakat diğer yanımdan hiç gelmemesini istiyordu. "Lütfen sorunsuz bir şekilde bu iş bitsin," diye dua ederken aynadaki yansımama baktım.

Üzerimde uzun, kırmızı bir elbise vardı. Üç yıldan sonra giydiğim ilk elbise buydu. Yarım kollu, bisiklet yaka elbisenin bana yakışmadığını söyleyemezdim. Yüzümde hiç makyaj yoktu ve saçlarımla da çok uğraşmamıştım. Bu gece için elbise giyip açık bıraktığım saçlarımı taramak dışında pek hazırlık yapmamıştım. Babam yaşındaki bir adamla olan sahte nişanım için uzun uzun süslenecek değildim.

"O deli nişana gelip takı falan takmaz, değil mi?" Sesli düşünürken aklıma gelenler beni güldürdü. Bana bir çeyrek takıp nişanın keyfini çıkarırsa hiç şaşırmazdım. Bu tam da Gurur'un yapacağı bir şeydi.

Babam onun buraya gelip olay çıkaracağına çok emindi. Ne yazık ki ben bu konuda onun kadar rahat değildim. Gurur Kalender insanların ondan beklediği şeylerin tam tersini yapmakla ün salmıştı. İnsanların tersine hareket etmeyi seven bir akıl hastasıydı. Bugün buraya gelen herkes Gurur'un nişanı basıp olay çıkaracağına çok emindi. Bu bile Gurur'un tam tersini yapacağının bir kanıtıydı.

"Çıldıracığım!" Gurur'un sıradaki hamlesini bilmemek beni çok korkutuyordu. Tahminlerin ötesinde bir adamdı.

"Farah, hazır mısın?" Babamın sesini duyunca korkuyla yutkunup ona kapıyı açmak için yürüdüm.

“Baba hiç hazır değilim, başımıza büyük bir bela alacakmışız gibi bir his var içimde.” Kilidi çevirerek onun için odamın kapısını açtım. “Yol yakınken vaz mı geçsek?”

Babam siyah takım elbisenin içinde oldukça şık görünürken baştan ayağa beni süzdü. En son Gurur’un nişanında beni bir elbisenin içinde gördüğü için kahvelerinde yoğun bir beğeni vardı. “Çok güzelsin, küçük ördek.” İhtiyar yüzünde muzır bir ifade belirdi. “Seni daha sık mı nişanlasam?”

Sinirden gülmeye başladım. “Sıradaki damat adayı daha genç olacaksa neden olmasın?”

“Tanıdığım en rezil insan aşağıda seninle nişanlanmayı bekliyor.”

Afallayarak gözlerimi irice açtım. “Baba sen içten içe benden nefret mi ediyorsun?” Benim için rezil birini seçmesinin başka bir açıklaması olmazdı.

Elimi tutup kolundan geçirirken gülümsüyordu. “Şu hayatta senden daha fazla sevdiğim kimse yok.”

İçimdeki korkuyu bastırıp üç yıldan sonra odamdan çıkmak için ilk adımımı attım. “Annemden sonra beni en çok seviyorsun.”

“Seni annenden daha fazla seviyorum ama o bunu bilmesin.”

“Beni kızdırdığı ilk anda bunu ona söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Gülmeye başladı. “İnkâr ederim.” Bunu yapacağına hiç şüphem yoktu.

Uzun zamandır odamdan dışarı çıkmadığım için üç yıldan sonra bu kapının dışına çıkmak benim için hiç kolay değildi. Eğer babam onun kolundaki elimi sıkıca tutmasaydı çoktan odama kaçmıştım. Kendi evime yabancı gözlerle bakıyor, gözlerimin gördüğü tüm bu şeylere alışmaya çalışıyordum. Evimdi ama üç yıl sonra dışarı çıkınca her şeyiyle bana yabancılaşmıştı.

Babamın kolunda merdiveni inerken etrafta koşuşturan çalışanlar beni görünce kısa bir an duraksıyordu. Onlar bile yüzümü unutmaya başlamış gibi şaşkın ve tuhaf gözlerle bana bakıyordu. Çatı katına taşındığımda yirmi iki yaşındaydım ve ben yirmi beş yaşında oradan çıkmıştım. Sadece çalışanların bakışları bile beni tedirgin ediyor, anksiyetemi ortaya çıkarıyordu. Bu geceyi nasıl atlatacağımı hiç bilmiyordum.

Aşağıya inip babamla kutlamaların olduğu salona doğru yürürken kalbim hızlanmaya başlamıştı. Aldığım hızlı nefesleri duyan babam elini onun kolundaki elimin üstüne koydu. “Sakin olmaya çalış, hiçbir sorun çıkmayacak.” Üç yılın ardından insan içine çıkmak bile benim için başlıca sorunlardan biriydi. Bunu anlayacağını sanmıyordum.

Yaklaştıkça içeriden gelen müzik sesleri artıyordu. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Tam babama bunu yapamayacağımı söyleyecektim ki kaçmama izin vermeden beni içeri çekti. Kendimi bir anda büyük salonda bulunca ne yapacağımı bilemedim. Babamın kolunda kapının önünde öylece durmuş, içerideki konuklara bakıyordum. Üç yılın ardından beni gören herkes konuşmayı bırakıp gözlerini bana dikmişti. Kahretsın!

Babamın beni böyle bir çılgınlığa ikna ettiğine hâlâ inanamıyordum. Herkes buradaydı, hem de herkes. Yeraltının karanlık adamları şık takım elbiselerinin içinde meraklı gözlerini bana yöneltmişti. Rengârenk gece elbiselerinin içinde harika görünen cemiyetin altın kadınları bana bakıyor, kendi aralarında fısıldaşmaya başlıyordu. Her şey kafamda canlandırdığım gibi korkunçtu. Bu bakışların bende yarattığı etki ürperticiydi.

Kapının önünde dikilip durduğumuz için babam beni kadınların olduğu yöne çekti. Beni Seçil ve birkaç kadının yanına bırakıp gitmişti. Bunu yapmadan önce gözleriyle kuzenimi uyarmış, benimle ilgilenmesi gerektiğini bakışlarıyla ona anlatmıştı. Siyah bir gece elbisesinin içinde oldukça güzel görünen Seçil alayla kaşlarını kaldırdı. "Demek sonunda mağarandan çıkmaya karar verdin?"

Tek kelime etmeden önümde birleştirdiğim ellerimin tırnaklarıyla oynamaya başladım. Seçil'in arkadaşları tıpkı onun gibi alaycı üsluplarıyla bana bir şeyler soruyor, sahte bir ilgiyle alttan alta beni iğneliyorlardı. Fakat ben hiç konuşmadan etrafıma bakıp insanların bana olan bu yoğun bakışlarından kurtulacak bir yol arıyordum. Açık artırmaya çıkmışım gibi hepsi gözünü dikmiş bana bakıyordu.

Avuç içlerim sık sık terliyor, nefes alışlarım hızlanıyor ve gözlerimin önünde küçük noktalar yanıp sönüyordu. Onların bakışlarının hedefi oldukça kalbim öyle bir hızlanıyordu ki nefes almakta bile güçlük çekiyordum. sanki bir ucubeydim ve tüm bu insanlar gördükleri sıra dışı yarattığı inceliyordu. Vücudumda başlayan titremeyi kontrol altına almaya çalışıyordum fakat bu şartlarda bunu yapmak çok zordu.

Sosyal anksiyetesi olmayan kimse şu anda ne yaşadığımı anlayamazdı. Dolan gözlerimi gizlemek için başımı çevirdiğimde beni izleyen bir çift mavi gözle karşılaştım. Karun... Evet, herkes gibi o da beni izliyordu. Duha Tunus ile aynı masadaydı ve doğrudan bana bakıyordu. Eğer üç yıl önce o kulübeye gelip beni hastaneye yetiştirmeseydi belki de orada ölecektim. Karun'a hayatımı borçluydum.

Ona baktıkça onun için üzülmekten duramıyordum. Ona çok yakışan bir takım elbisenin içinde yakışıklılığıyla buradaki birçok kadını büyülese de

ruhundaki yas gözlerine yansıyor. Karun geçen yıl karısını kaybetmişti. Sürpriz bir şekilde hayatına giren Bige Efil Saka, geçen yıl bir sokak lambasının altında göğsünden vurularak can vermişti. Dışarıda olan her sevin dedikodusunu annem benimle paylaştığı için tüm bunları biliyordum.

Bigen'in ölüm haberini öğrendiğimde neye uğradığımı şaşırmıştım. O güne kadar kimse Karun'un ona âşık olduğunu anlamamıştı. Saka'nın ölümüyle gerçek anlamda kendini dağıtmıştı. Annemin söylediğine göre Karun yaz kış demeden her gece karısının mezarının başında uyuyordu. Bir yılın her gecesi ölen bir kadının mezarında uyumak akıl işi değildi.

"Gelmeyecek." Seçil'in aşağılayıcı sesiyle başımı çevirip ona baktım. Bir nedenden dolayı bana kızgınmış gibi gözlerinde gizleyemediği bir öfke vardı. "Gurur seninle babanın canını yakmak için evlendi." Yönünü bana çevirdi, yanındaki arkadaşlarının bunları duymasını hiç sorun etmiyordu. "Normal şartlarda Gurur gibi birinin evlenmek isteyeceği bir kız değilsin."

Karşısındakini rencide ederken baştan ayağa beni süzüyordu. "Gurur kendi gibi cesur ve iddialı kadınlardan hoşlanır." Gülerek başını iki yana salladı. "Sende onun sevebileceği hiçbir şey yok."

"Olmasını isteyen de yok," dedim bıkkın bir sesle. Şu üç yılda Seçil'in zerre kadar değişmediğini görüyordum. Yirmi sekiz yaşındaki birine göre çocukça davranışlar sergiliyordu. Hâlâ her fırsatta beni küçük düşürmeye çalışıyordu.

Rujlu dudaklarını büzdüğünde benim için üzülyormuş gibi yüzüne dramatik bir ifade kondurdu. "Amcamın Gurur'u buraya getirmek için bunca zahmete girmesi sadece zaman ve para kaybı. Kiminle nişanlandığın veya düşüp kalktığın Gurur'un o kadar umurunda değil ki zahmet edip buraya gelmeyecektir."

Seçil bana acıyan gözlerle bakıp abartılı bir şekilde güldü. "Düşmanın kızını için canını hiçe sayıp buraya geleceğini düşünmek aptallık olur."

Tüm bu insanların bakışlarıyla bana yeterince kötü hissettirmesi yetmezmiş gibi bir de Seçil hiç çekilmiyordu. "Birazcık utanman varsa gizlemeye çalış," dedim bezgince.

Meraklanarak, "Neyi?" diye sordu.

"Kocamda gözün olduğunu!"

Gözlerini belerttiğinde çatık kaşlarla ona baktım. "Bunu anlamayacağımı mı sandın?" Gurur'u benden kıskandığını bu kadar belli ederken anlamamak aptallık olurdu. Altan almak yerine bu sefer doğrudan ona bakıp aynı aşağılayıcı ifadeyi ben de takındım. "Ne şartlarda evlenmiş olursak olalım o benim kocam ve sen de eniştesinde gözü olan onursuz bir kadınsın."

Bu söylediklerimi yanındaki arkadaşları da duyduğu için Seçil panikle yerek bana doğru bir adım attı. "Sen neyden bahsediyorsun?" Yakalandığı için sesi bile içine kaçmış gibi kısık çıkmıştı. "Akıl hastası kocanla ilgilenince kadar kafayı sıyırmadım." Babam veya amcamın kulağına gitme ihtimali bile suratının bembeyaz olmasına neden olmuştu. "Beni neyle suçladığına dikkat et!"

Sinirden güldüm. "Umarım yanıliyorumdur." Gözlerimi hiç kaçırmadan bakışlarımı onun kızgın gözlerine kenetledim, bu sefer geri adım atmayı düşünmüyordum. "Aksi takdirde şüphelerimden amcam ve babama bahsederim. Bir zamanlar Aksa'ya yaptıklarını bu sefer de sana yaparlar."

Az önce bana yaptığı gibi alayla güldüm. "Eminim senin için de hemen bir koca bulurlar, tabii öncesinde birkaç kemiğinin kırılmasını göze almalısın." Aksa'nın vücudundaki platinler aklıma geldiği için bakışlarımda derin bir kinaye vardı. "Kardeşine yaptığı gibi baban önce kemiklerini kırar, sonra da seni zorla evlendirmeye kalkışır." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Eh, ilahi adalet der geçeriz."

Seçil yanında duran elini öyle bir sıkıyordu ki sanki bana tokat atmamak için kendini zor tutuyordu. Babam buradayken buna cüret edemezdi. Arkadaşlarını da alıp yanımdan defolup gidince rahat bir nefes aldım. Başka bir masaya gitti ama dik dik bana bakmayı bırakmadı. "Şimdi Aksa olacağını ki burada." Kısık bir sesle homurdanıp sakinleşmeye çalıştım. "Benim yapmadığımı yapar ve büyük bir zevkle senin kızıl saçlarını yolardı." Böyle anlarda kuzenimi çok özliyordum.

Tüm bu bakışların bende yarattığı rahatsız edici hisse direnirken Caner ile göz göze gelince abime hemen sırtımı döndüm. Fazladan bir saniye bile ona bakmaya dayanamıyordum. Ağlayıp yalvarmama rağmen beni Gurur'un adamlarına verdiğini ve arkasına bile bakmadan gittiğini unutamiyordum.

Koca salon bir anda sessizliğe bürününce insanların bakışlarını takip ederek kapıya döndüm. Gördüğüm kişiyle gerçek anlamda soluğum kesilmişti. Olamaz, Gurur gelmişti, gerçekten gelmişti. Yanına hiç adam almadan bir tuzağın içine tek başına gelmişti. Çıplak gözlerim üç yılın ardından onu ilk kez benimle aynı yerde görüyordu. Artık otuz bir yaşındaydı ama eskisinden daha yakışıklı görünüyordu. Bazı erkekler yaş aldıkça daha carizmatik ve yakışıklı olurdu ya, işte Gurur onlardan biriydi.

Sarı saçları son gördüğümünden biraz daha uzundu. Saçlarını arkaya doğru tarasa bile asi tutamlarının bir kısmı alına dökülmüştü. Sert yüz hatları ve kirli sakalıyla ona bakan tüm kadınları mest ediyordu. Sakalının açık tonu

Ona o kadar çok yaklaşıyordu ki bende uyandırdığı korkunun yanı sıra kalbimi hızlandıran farklı bir duygu daha vardı.

Kendi karısının nişanına değil de aklade bir nişana gelmiş gibi bir de hazırlanmıştı. Giydiği siyah takım elbise bile bu geceye özel olarak seçilmiş gibiydi. Yeşil gözlerindeki o hınzır ve muzır ifadeyse hâlâ gözlerindeki yerini koruyordu. Kendi ayaklarıyla bir ölüm tuzağına gelmemiş gibi fazla rahat ve fazla umursamazdı.

Ona bakarken bile o kulübede yaşadıklarımı hatırladığım için tüm kemiklerim sızlıyordu. Bana yaşatılan o acıyı unutmam mümkün değildi. Bunu yapanın Gurur olup olmadığını bilmemek beni deli ediyordu. Kendimi zorlasam da o gün kulübede olan şeyleri detaylarıyla hatırlayamıyordum. Zihnimin unuttuğu tek şeyin katilimin yüzü olması büyük bir haksızlıktı.

Babam Gurur'u burada görünce sanki başından beri onun buraya gelmesini beklemiyormuş gibi kaşlarını çatı. "Evimde ne işin var?" Babam kalabalığı yararak öne çıktı, her şey planına uygun gidiyordu. "Derhâl terk et burayı!" Babam adamlarını onun üzerine salmadan önce başta Karun olmak üzere buradaki herkese Gurur'a gitmesi için son bir şans verdiğini gösteriyordu.

Babamın aksine Gurur alaycı bakışlarını ona dikip kaygısızca babamı süzdü. "Evine gelen tüm konuklara böyle mi davranırsın?" diye sordu sakince. "Kızının nişanına davetliyim." Başıyla Karun'un olduğu yönü gösterdi. "Karun'a tüm Kalenderler katılabilir demişsin." Karun, içtiği içkiyi püskürterek çıkarınca Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. Karun ona böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti, değil mi?

Babamın bakışları hızla Karun'u bulunca Karun, amcasına ters gözlerle bakarak cebindeki mendili çıkardı. Ağzını silerken birkaç kez yalandan öksürüp amcasının başına açtığı sorunu çözmeye çalışıyordu. "Belki de ben yanlış anladım." Babama kapıyı gösterdi. "Gitmemizi ister misin?" Bir an önce Gurur'u buradan çıkarmak istiyordu.

Gurur buraya kadar gelmişken gitmesi babamın işine gelmezdi. Onu kışkırtıp olay çıkarmasını istediği için gözlerini Karun'un mavilerine dikti. "Onun adına kefil olduğunu unutmadım." Karun'un Gurur için ettiği yemini ona hatırlatınca Karun'un yüz ifadesi değişti. "Amcan kalabilir ama sorun çıkarırsa sen gereğini yapmazsan ben yaparım."

Gurur her ikisine de baygın gözlerle bakarak Karun ve Duha'nın masasına gitti. Ona bakarken yakalanmamak için onun olduğu masa dışında her yere bakıyordum. Babamın yaşlarındaki bir adamın gözünü dikip bana

baktığını görünce midem bulandı. Kısa boylu bu tıknaz adam sanki bana bakmaya hakkı varmış gibi gözlerini benden ayırmıyordu.

Elbisemin açık yakasına, kalçamın şekline ve elbisenin sardığı vücuduma iğrenç bir şekilde bakıp duruyordu. Gerçek anlamda midem bulanmıştı. Babamın beni nişanlayacağı adam bu muydu? Ümit Tozlu'nun kızına da gözlerle baktığına göre bu olmalıydı. Bu geceden sonra sahibim olacaktı gibi bakıyordu. Korkuyla doldum. Gurur bu nişana engel olacak bir şey yapmazsa ne olacaktı? Babam beni gerçekten bu adama vermezdi, değil mi?

Kahretsin, bu nasıl bir işti!

Babam yaşındaki adamın sapkın bakışlarından kurtulmak için başımı çevirince Gurur ile göz göze geldim. Buna hazır olmadığım için korktu. Birkaç adım arkaya attığımı farkında bile değildim. Gözlerimiz birbirine buluştuğu an yüzündeki alaycı ifade silindi, bakışları donuklaştı. Yeşiller öylesine ruhsuz bir ifadeye büründü ki sadece bakışlarıyla yüreğime korku tohumları ekiyordu.

Onu ayağıma kadar getirmemin siniriyle bana bakıyordu. Sanki buraya gelmeyi hiç istememişti fakat ben onu buna zorlamışım gibi hissettiriyordu. Eğer bu nişan olmasaydı son üç yılda olduğu gibi hiçbir koşulda bir daha karşıma çıkmayacağını bakışlarıyla fazla belli ediyordu.

Gözlerini dahi kırpmadan bana bakarken dudaklarını oynatıp bir şey söyletti. Bu uzaklıkta ne dediğini duyamadım ama söyledikleri Karun'u kızdırmıştı. Karun onun hoşuna gitmeyen bir şeyler söylemiş olmalı ki çabuk kaşlarla Karun'u tersledi. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama çok merak ediyordum.

Babam beni yanına çağırınca bunu yapmaktan nefret etsem de yürüdüm. Babamın yanında bakışlarıyla beni taciz eden o adam vardı. Küfür gibi ama gerçekten nişanlanacağım adam buydu. Onun adını bile bilmiyordum. Sapık adama fazla yaklaşmamaya dikkat ederek onun yanında durdum. Böyle bir işe kalkıştığım pişman olmaya başlamıştım.

Babam kalabalığa dönüp onlara yönelik konuşmaya başladı. "Hepiniz tekrar hoş geldiniz," deyince anksiyetem artık doruklara ulaştı. "Bu gece hepimizin buraya geliş sebebi kızım Farah'ın nişanına eşlik etmek." Hayatımda daha önce hiç bu kadar utanmamıştım. Evliyken nişanlanan tek insandırı. Gerçi Karun da nişanlıyken evli çıkmıştı. Bu konuda onunla benzer yönlerimiz vardı.

Babam kızımın nişanına eşlik etmek deyince Gurur rahat durmadı. "Eşlik etmek mi?" Masadaki çerezleri ağzına atarken gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. "Eşlik etmek derken ne demek istiyorsun?" Babama bakmayı bırak

gözlerini gözlerime kenetledi ve benden intikam alır gibi üç yıl önceki sözlerime atıfta bulundu. "Hepimiz mi nişanlanacağız kızınla?"

"Madem gelinim böyle istiyor, o zaman biz de öperiz."

"Hepiniz mi?" Adi herif unutmamıştı.

Gurur, babamın sinirleriyle oynayarak başıyla Karun'u gösterdi. "Yalnız o hâlâ ölen karısının yasını tutuyor." Bu sefer de Duha'yı işaret etmişti. "Bunun da kalbi atayı bir kızıla," diyerek Duha'nın gönlünü kaptırdığı doktor kadına değindi. Şimdiyse kendini gösterdi. "E ben de evliyum."

Başını çevirip ondan ödü kopan insanlara sakince bakmaya başladı. Bunu yaparken onlara beni gösteriyordu. "Var midur ula ona eşluk edecek birileru?" Yapabilseydim gülerdim çünkü sinirini alaycı tavırlarıyla gizliyordu. Karadeniz ağzıyla konuşması bile aslında görüldüğü kadar sakınmadığını gösteriyordu.

Kimseden tek kelime çıkmazken Duha Tunus güldü. "Anlaşılan Melih bu konuda fazla istekli," diyerek Gurur'a yanımdaki adamı gösterdi.

"Doğri dersun." Gurur gözlerini dikip Melih'e baktığında yanımdaki sapık herif korkudan tir tir titremeye başladı. Gurur sadece bakışlarıyla onun ödünü koparıyordu. Melih'i izlerken dudağının kenarı belli belirsiz kıvrılmıştı. "Benum nikâhumdaki kadını alayı." Gülerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Alsun bakalum."

Melih denen adam Gurur'un keskin bakışlarından kaçacak yer ararken yönünü babama çevirdi. "Ümit," diyen sesi bile titriyordu. "Bana sorun olmayacağını söylemiştin?"

Babamın sert bakışları Karun'u bulunca, Karun canından bezmiş gibi nefesini sesli bir şekilde verdi. Amcasını işaret ederek, "Gördüğün gibi yanımda hiçbir şey yapmadan duruyor," dedi Gurur'u savunarak. "Bir şey yapmadığı sürece ne ben ona bir şey yapabilirim ne de sen."

Gurur herkesin sinirlerini bozarak yüksek bir sesle güldü. "Bu gece ben bir şey yapmayacağım." Bana sataşarak gözleriyle beni işaret etti. "Ama ondan çok şüpheliyim. Her an kaçacak gibi duruyor." Çünkü her an kaçabilirdim.

Babam bana bakınca panikledim. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum, baba."

"Her neyse." Gurur masadaki kadehini alarak muzır yeşillerini babama çıkardı. "Kızının nişanlanmasının şerefine kadeh kaldıracağım. Ne zaman yüzükler takılacak?" Bu adam şaka gibi bir şeydi! Karısının nişanında kadeh mi kaldıracaktı? Çıldıracaktım.

Gurur yüzünden fazlasıyla ecel terleri döken Melih yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Daha fazla uzatmayalım." Bir an önce yüzükleri takıp Gurur'un olmadığı bir yere kaçmak istiyordu.

Babam asılan suratını gizlemeye çalışıyordu, planladığı gibi Gurur hakkında olay çıkarıp burayı dağıtmamıştı. Altın bir tepside yüzükler gelince afafla-yarak babama bakmaya başladım. Planımızda yüzüklerin takılması yoktu. Onun da en az benim kadar bir çıkmaza düştüğünü görebiliyordum. Tüm bu insanları nişan adıyla buraya toplarken Gurur'un yüzüklerin takılmasına izin vermeyeceğini, o zamana kadar bir olay çıkarıp ondan kurtulacağını düşünmüştü.

Gurur bir kez daha ondan beklenen şeylerin tam tersini yapınca babam bile yüzüklerin takılmasını durduramıyordu. Bunu yaparsa tükürdüğünü yalamış olurdu. Annem bizi öldürecek! Normalde damadın yüzüğünü benim ona takmam gerekiyordu fakat Melih, Gurur'dan o kadar çok korkuyordu ki tepsideki yüzüğü alıp hemen parmağına taktı. Sıra benim yüzüğüme gelince onu da aldı. Yüzüğü parmağıma takmak için elime uzanmıştı ki parmağımdaki lotus çiçekleriyle işlenmiş alyansı gördü.

Melih'in yüzünün aldığı garip şekille Gurur'un dudakları kıvrıldı. "Sağ eli boş." O kadar rahattı ki bunu söylerken tabaktaki fındıkları ağzına atıyordu. "Nişan yüzüğü sağ ele takılır." Melih'i izlerken gülmemeye çalışıyordu ama her an gür bir kahkaha atabilirdi. "Solda benim yüzüğümün olması sorun değil."

Gurur böyle vurdumduymaz davrandıkça babamın yüzü sinirden kıpkırmızı oluyordu. "Farah çıkar o yüzüğü parmağından."

Elim parmağıma uzanmıştı ki Gurur kaşlarını çatınca elimi hemen onun yüzüğünden çektim. Babama dönüp başımı iki yana sallayarak, "H-hayır," dedim kekeleyerek. "Çıkarmayacağım." Gurur'un öfkesini üzerime çekecek cesaretim yoktu.

Gurur'a itaat etmem babamı kızdırdığı için yüzüğü çıkarmak için bana doğru yürüyüp, "Sana çıkar dedim!" diye bana sesini yükseltti. Sesini yükseltince korkuyla irkilip arkaya doğru bir adım attım.

Bunu gören Gurur'un masadaki eli yumruk oldu. Geldiğinden beri burada yaşanan hiçbir şey onu kızdırmamıştı fakat korkudan irkildiğini görünce kan beynine sıçramış gibi sinirli bakışlarını babama çıkardı. "Kı-ırma bir daha sesini yükseltirsen o ağzını siker, dilini burun deliklerinden çıkartırım!" Boğazım düğümlendiğinde birkaç kez gözlerimi kırptırdım. *Fazla sahipleniciydi.*

Gurur'un bu sert çıkışıyla burası bir anda ağır bir gerginliğin altına girdi. Karun ve Duha bile yerinde rahatsızca kıpırdandı, Gurur kontrolünü kaybetmek üzereydi. Dik dik babama bakıp, "Kızın olması sikimde bile değil!" derken sesi buz gibiydi. "O benim karım!" Başıyla masada duran silahını gösterdi. "Rahat durmanı tavsiye ederim. Bir kez elime silah aldığımda boş indirdiğim hiç görülmemiştir."

Babam sonunda onu istediği kıvama getirmenin hazzını gizleyerek, "Haddini aşıyorsun, Gurur!" dedi tehditkâr bir sesle. "Benim evimde bana posta koyamazsın!"

"Sikerler lan evini!" Tüm bu olanlar onu boğuyormuş gibi üzerindeki ceketini çıkardı. "Eviymiş! Ben sana bu evi zehretmesini de bilirim ama..." demişti ki aklına ne geldiyse sustu. Yeşil gözlerinin ardında insanın kanını donduracak karanlık bir parıltı geçmişti.

Başını çevirip etrafına bakmaya başladığında ne yaptığını anlamadım. Bunu yaparken gözleri sık sık babamla ikimiz arasında gidip geliyordu. Ne tür bir şeytanlık düşünüyorsa sırttı. "Buraya taşınıyorum." Ve Karun ikinci kez içtiği içkiyi püskürterek çıkartmıştı.

Kanım çekildi.

Bizim evimize mi yerleşecekti?

Annem bizi sadece öldürmeyecek, öncesinde diri diri yakacaktı!

Herkes şaşkınlıkla Gurur'a bakarken Karun'un ifadesi fazla komikti. Gerçek anlamda şoke olmuş gibi baş belası amcasına bakıyordu. Sanki o değil de Karun onun amcasıymış gibi Gurur'un yaramazlıklarından bezmişti. "Ümit'in evine içgüveysi olarak mı giriyorsun?" diye sordu, duyduklarına inanamıyordu.

Gurur rahatlığıyla onu deli ederek içkisinden bir yudum aldı. "Ne içgüveysi ula?" Karun'un şaşkın yüzüne bakarak sırttı. "Benum yerum karimin yani değil midur?"

"Karinin yeru senun yanındur piç!" Karun kızgınlıkla kaşlarını çatı. "Kızı çok mu isteysun? Oni de alip gidelum ama sen buraya olmazsun!"

"Neden olmayım?" Gurur gülerek övünürcesine göğsünü kabarttı. "Bence ben her yere çok güzel yakişayım."

"Gurur, delirtmeyesun beni! Karun Kalender'in amcası içgüveysidur dedurtmem!"

Karun'un bir açığını yakalamış gibi sırttı. "Amcan olduğumi kabul ettun." Tek sorunumuz bu muydu Allah aşkına?

Sinirden ne yapacağını bilmeyen Karun'un yüzündeki her kas seğiriyordu. "Ben ne deyim, sen ne dersun!" Dişlerini sıktı. "Benumle geleceksun!"

"Gelmeyim da." Keyifli bir şekilde başını kaldırıp öfkeden çıldıran babamı gösterdi. "Eviymiş, ha ben göstereceğim ona evini."

Babam daha fazla dayanamayıp, "Benim evimde yaşamayacaksın!" diye bağırdı sertçe. Buna asla izin vermeyeceğini gösterircesine kararlı bakıyordu.

Ne yazık ki aynı kararlı ifade Gurur'un da gözlerinde vardı. Etrafındaki insanları deli etmeyi sevdiği için babamın öfkesi onu eğlendiriyordu. "Karımı kendi evime götürmemi ister misin?" Karadeniz ağzıyla konuşmayı bıraktığında yeşilleri tehlikeyle ışıltıyordu. "Kafamı bozarsan karımı alıp giderim, sen bile bir şey yapamazsın." Midem kasılmıştı. Onunla gitmeyi istemiyordum.

Gurur onun hakkında infaz kararı çıkartan tüm liderlere küçümseyen gözlerle bakıyordu. "O siktiğim kurallarınız, bir erkek karısını aldığı anda hakkında infaz kararı çıkartamıyor," diyerek babamı tehdit etti.

Öne çıkarak doğrudan babamın gözlerinin içine bakmaya başladı. "Kızını alıp gidersem kim beni durdurabilir?" Korkuyla yutkundum. Karısı olduğum için hiç kimse müdahale edemezdi.

Babam silahını çıkartıp onu vurmamak için kendini zor tutarken Gurur onun sinirleriyle oynamaya devam etti. Babama beni gösterirken yüzünde psikopatlara özgü bir ifade vardı. "Benimle en son aynı evin içinde kaldığında kızını ne hâlde bulduğunu hatırla bakalım." Acımasızlığı karşısında iliklerime kadar titredim. Bunları söylerken bir kez olsun başını çevirip bana bakmamıştı. Kalbimin kırk parçaya ayrıldığını hissettim.

Bana tüm o fenalıkları o mu yapmıştı?

Babam dişlerini sıkmaktan neredeyse kıracaktı. Tam şu anda Gurur'u çekip vurabilirdi ve bunu yapmayı her şeyden çok istediğini gizlemiyordu. Ancak böyle bir şey yaptığı an Karun da devreye girerdi. Amcası karısının evinde kalmak istediği için vurulursa Karun ve adamlarına saldırı hakkı doğardı. Bu kadar kalabalık bir ortamda silahlar patlarsa birçok insan hayatını kaybedebilirdi. Sadece suçluların değil, masumların da kanı dökülebilirdi.

Tüm bunları düşündüğü için babam hiçbir şey yapamıyordu. Gurur'dan kurtulması için önce Karun'u saf dışı bırakması gerekiyordu. Karun'u olayların dışında bırakacak tek şey de Gurur'un bana veya ailemdeki birine fiziksel bir zarar vermesiydi. Bir tek bu olduğunda Karun amcasını savunmazdı. Gurur bunu çok iyi bildiği için sözlü saldırılar dışında hiçbir fiziksel eylemde bulunmuyordu. Aklını çok iyi kullanan deli bir dâhiydi.

Babamın sessizliğinden ne düşündüğünü anlayamadığım için gözlerimden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadım. “Baba n’olur,” diye fısıldayarak ona yalvarmaya başladım. “Beni onunla gönderme.” Gurur’un olduğu hiçbir yere gitmek istemiyordum. Özellikle de beni o hâle getirenin kendisi olduğunu az önce itiraf etmişken.

Gurur kısa bir an bana bakınca ıslak gözlerimle karşılaştı. Sadece bunu görmek bile canını sıkmış gibi burnundan nefesini sertçe verdi. Bana bakmazsa oynadığı bu oyunu daha rahat sürdürebilirmiş gibi yönünü babama çevirdi. Açık açık babama meydan okuyarak omuzlarını dikleştirdi. “Ya karım benimle gelir ya da ben bu evde yaşarım.”

Babam ne kadar düşünürse düşünsün bu işin içinden çıkamadı. Gurur’a kurduğu tuzak elinde patlamıştı. Ondan kurtulmak isterken onu tekrar başımıza musallat etmişti. Bu planı yaparken Gurur’un eve taşınma ihtimali aklının ucundan bile geçmemişti. Böyle bir şey kimin aklına gelirdi ki? Bu delilikti! Tam da Gurur Kalender’in yapacağı bir delilik.

Gurur beni götürmeye kalkışırken babam ona engel olursa kan gövdeyi götürürdü. Bunun için Gurur’a zarar verirse Karun cephesinde de silahlar çekilirdi. Üstelik masadaki diğer liderler de Gurur ve Karun’un yanında olurdu, onlar için karısını yanına almak bir erkeğin en doğal hakkıydı. Ataerkil insanlar olduklarından bu evliliğin hangi şartlarda olduğuna bakmaksızın Gurur ve Karun’un safında yer alırlardı.

Babam beni Gurur’a vermektense onun burada yaşamasına ikna olmuştu. Kendi kurduğu tuzığa düşmenin öfkesiyle Gurur’a nefretle bakıp kabul etmek zorunda kaldı. “Burada kalabilirsin!” Dilim tutulmuş bir şekilde gözlerimi belerttim. Onun burada kalmasına gerçekten izin veriyor muydu? Adını duyunca bile saklanacak yer aradığım bir adam evimizde mi kalacaktı? Yaşlar gözlerime akın etmişti. Bu benim felaketimdi.

Gurur babama karşı kazandığı oyunun galibiyetiyle memnun mırıltılar çıkardı. “Doğru kararı vereceğini biliyordum.” Ukala bir tavırla ceketini bana uzattı. “Odamıza götür.”

Odamız derken?

Dehşete kapıldığımda gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. “Aynı odada mı kalacağız?”

Kaşlarını belli belirsiz çattı. “Karımla aynı çatı altındayken sikseler başka odada kalmam.” Israrla bana uzattığı ceketini işaret etti. “Odamıza götür.”

Yardım ister gibi babama baktığımda Gurur nefesini sertçe verdi. “Seni yaptıklarına göre baban da anandan ayrı bir odada kalmıyor, Farah Hanım.”

Daha fazla dayanamayıp, "Baba!" dedim yüksek bir sesle. Koşup babamın koluna yapıştım. "Onunla aynı odada kalamam." Tüm bunları babama o açmıştı, beni bir akıl hastasıyla aynı odada bırakamazdı. "Kriz geçirdiğinde nasıl bir şeye dönüştüğünü bilmiyorsun." Orada kaldığım süre boyunca yan odamda çıkardığı gürültülerden geçirdiği krizlerin ne denli korkunç olduğunu tahmin edebiliyordum.

Üstelik orada beni koruyan ayrı odalarda kalmamızıydı. Şimdi aynı odada kalmak söz konusuysa Gurur'un çatı katında bana neler yapacağını kestiremiyordum. Babamın koluna yapışıp ona yalvararak, "O gerçekten bir akıl hastası," dedim. "Ateş gördüğünde çıldırıyor!" Henüz ateş gördüğünde neler yaptığını öğrenme şansım olmamıştı ama yapacaklarını anlamak zor değildi.

Herkesin içinde söylediklerim canını sıktıysa bile Gurur bunu ustaca gizlemişti. Yüzüne alaycı bir ifade kondurup sırtıtarak babama baktı. "Duydun. Ümit." Her söylediği şeyle babamı kızdırıyordu ve bunu yapmaktan sadistçe bir zevk alıyordu. Gözlerinin yeşillerinden buz gibi bir parıltı geçti. "Evde ateş istemem yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim."

Gurur bana doğru yürüyüp bir kez daha ceketini uzattı. "Tut şunu." Bu sefer ona zorluk çıkarmadan ceketini aldığımında yönünü Melih'e çevirdi.

Melih'e bakarken o kadar sakindi ki yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Onun karşısında saklanacak bir delik arayan Melih'e üstten bakışlarını atmaya başlamıştı. "Sana gelirsek..." Bir anda silahını çıkarıp Melih'i iki kaşının ortasından vurdu. "Bir dahaki sefere kimin karısına göz koyduğunu iki kez düşün!" Çenesinde bir kas seğirirken buradaki insanlara döndü. "Gurur Kalender'in karısına yüzük takabilecek adam varsa buyursun gelsin, alnından öpeceğim!" Öpme şeklinin ne olduğunu sanırım az önce hepimiz öğrenmiştik.

Başını çevirip omzunun üzerinden ters gözlerle bana bakınca ödüm koptu. "S-sana yolu göstereyim," dedim hızlıca. "Yorgun olmalısın." Allah kahretsin!

Hızlı bir U dönüşü yaptığımı görünce sinirli yüzü gevşedi. Gülmemek için yanaklarının içini ısıtırken ne kadar eğlendiğini gizlemiyordu. "Karim da beni pek düşünmeyi." Başıyla bana kapıyı işaret edince mecburen peşine takıldım. Ruh hastası herif.

Bu olanları anneme anlatırken babamın kıvranımlarını görmek istiyordum. Annemin arkasından ne zaman bir iş çevirsek elimizde patladığını ona söylemiştim! Başarısız olmakla kalmamış, bir de Gurur'un bu eve

yerleşmesinde büyük bir katkıda bulunmuştuk. Biz bir daha baba kız olarak hiç plan yapmamalıydık. Olan yine bana olmuştu!

Gurur ile kapıya yürürken Seçil'in kıskançlıktan kıpkırmızı olan suratını gördüm. Gurur'un benim için buraya gelmeye zahmet etmeyeceğine çok emindi. Gurur sadece gelmekle kalmamış, aynı zamanda nişanlanmama engel olup Melih'i öldürmüştü. Tüm bunlar da yetmezmiş gibi herkesin içinde benden karım diye bahsetmiş ve benimle aynı odada kalacağını açıkça belirtmişti. Bunlar Seçil'e haddini bildirmek için fazlasıyla yeterdi.

Gurur buraya gelince yaptıkları ortaya çıkar diye tek kelime etmeyen Caner'in önünden geçerken çok tedirgin olmuştum. Kısa bir an bana bakan Gurur, Caner'e attığım korku dolu bakışları görmüş olmalı ki yürümeyi bıraktı. Doğrudan Caner'in gözlerinin içine baktığında delici bakışları kor gibi alev almıştı.

Sadece bakışlarıyla Caner'i tedirgin ederken dudakları tehlikeli bir yaşlılıkla kıvrıldı. "İçimden bir ses bu evde hiç sıkılmayacağımı söylüyor." Başını çevirip kısa bir an bana baktı. "Evde stresimi atacak bir kum torbası var mı?"

"Şey... Malikânenin sosyal tesislerinde spor salonu var."

Var dememe rağmen, "Demek yok," diyerek başını ağır ağır salladı. "Sorun değil." Tekrar Caner'e döndüğünde gözleri yoğun bir tehlikeyle ışıldamıştı. "Ben kendime bir kum torbası bulurum." Abim sertçe yutkunmak dışında hiçbir şey yapamadı.

Üst katın merdivenini çıkarken titremelerimi kontrol edemiyordum. Gurur'un arkasında yürürken attığım adımlar bile fazla sarsaktı. Bunu yaşadığıma inanamıyordum. İçgüveysi olarak evimize yerleşmesi delilikti. Üst kata çıkana kadar ikimiz de hiç konuşmamıştık. Odaya girdiğimizde ilk kez geldiği bir yeri yadırgadığı için etrafına bakmaya başladı. Onun korkusundan kapının önünden hiç kıpırdamıyordum. Elimde onun ceketıyla öylece duruyordum.

Gurur benim aksime çok rahat olduğu için tüm odaları tek tek gezip yatak odasına girdi. "Farah buraya gelir misin?" diyen sesini duyunca gözlerimin ardı sızladı. Oraya gitmek istemiyordum. Onun olduğu bir yere gitmekten çok korkuyordum.

Peşinden gitmeyince yatak odasındaki sesi bu sefer daha sert ve hükmedici çıktı. "Buraya gel, Farah!" Adımlarım kendiliğinden hareket ederken her an ağlayabilirdim. Bu ses tonuyla kim benimle konuşsa ona itaat ederdim. Gurur'un *kurma bebek* diyen sözleri bir kez daha kafamda çınlamıştı.

İçeri girdiğimde yatağımın kenarına oturduğunu gördüm. Başını kaldırıncı elimdeki ceketı sıkıttım, haddinden fazla titrediğimi gördü. Sen yüz hatlarını elinden geldiğince yumuşatmaya çalışırken nefesini sesli bir şekilde verdi. Beni böyle görmekten nefret ediyormuş gibi bakarken mümkün olduğunca beni korkutmamaya çalışıyordu. "Sakin ol." Sesi beklediğimden daha sıcaktı. "Sadece konuşacağız."

Kapının önünde durup çıkışı kontrol ederken ürkek gözlerimi onun yeşillerine diktim. "Ne konuşacağız?" Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki beni duymakta güçlük çektiğini biliyordum.

"Ne mi konuşacağız?" Başını kaldırdığında gözlerinde bastıramadığı bir öfke vardı. "Mesela üç yıl öncesini konuşabiliriz, ne dersin?" Büyük bir kinayeye kaşları yukarı kalktı. "Herkes senı o hâle getiren kişinin ben olduğumu söylemişsin." Sinirlenerek güldü. "Anlat bakalım, nasıl yapmışım?"

İnanamayan gözlerle ona baktım. "Yapmadığını mı iddia edeceksin?"

"Yapmadığımı iyi biliyorsun." Ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde korkudan her şey etrafımda dönmeye başladı. "Birinin sana zarar verdiği doğru ama o ben değilim. Bugün bana onun adını vereceksin!" Adımları ağır, bakışları sorgulayıcıydı. "Kimdi o, Farah?"

"Sendin."

"Kes yalanı!"

"Sen ve adamlarındı!"

"Ben olamam!"

Gözümün içine bakarak yalanlarını sıralamasını hayretler içinde izliyordum. Ondan bu kadarını beklemezdim, en azından yaptığı şeyi kabullenmesini bekliyordum. "Sendin," derken tereddüt dahi etmemiştim. "Beni kornaya sokan sendin."

Suratı kaskatı kesildiğinde yutkunamadı bile. Kan beynine sıçramış gibi ellerini sinirle saçlarından geçirirken, "Ben değildim!" diye kontrolü dışında bağırdı. "Ben olamam, orada bile değildim!"

"Oradaydın." Bana yaşattığı tüm o şeyleri hatırlayınca kendimi daha fazla tutamadım. Gözyaşlarım birbiri ardına akarken, "Oradaydın," diye fısıldadım. "Sen ve adamların oradaydı. Siz yaptınız ve sen de içlerindeydin."

"Bu mümkün değil!" Dişlerini sıkarak bana sinirle bakarken öne doğru bir adım daha attı. "Bir şeyleri yanlış anlıyor veya gözden geçiriyorsun." Ona yalan söylediğimi düşündüğü için bakışları tahammülsüzdü. "Neler olduğunu en baştan anlat çünkü bir şeyler yanlış." Öfke tüm vücudunu sararken hızlı hızlı nefesler alıyordu. "Orada olmadığımı sana kanıtlayabilirim."

Nedendir bilmem ama gülmeye başladım. Bu komik değildi ama yaptığı şeyin arkasında durmaması beni güldürmüştü. "Orada olduğunu sana kanıtlayabilirim." Hızlıca başımı salladım. "Kustuğum kanlarla, hastane raporlarımla ve geçirdiğim ameliyat izleriyle sen olduğunu kanıtlayabilirim!"

"Ben değildim ve sen bana onun kim olduğunu söyleyeceksin!"

"Benim canım yandı!" Bağırıldığında isyanımın sesi o kadar gürdü ki karşımda susmak zorunda kalmıştı. "Sen yaktın! Söylediğin her şeyi yaptım, odamdan hiç çıkmadım ama sen odama girdin. Canımı yakmak için girdin o odaya!" İnanamayan gözlerle bana bakması beni çıldırtıyordu. Fark ettiğim şeylerle nefesim kesilmişti. Bana tüm o şeyleri onun yapmadığına gerçekten inanıyordu.

İlk kez birine sesimi gerçek anlamda yükseltip gözlerinin içine bakıyordum ama o, olanları bile hatırlamıyordu. "Hatırlayıp hatırlamaman umurumda değil, o sendin." Eteğimi yukarı çekip ona sol ayak bileğimdeki dövmeyle gösterdim. Bileğimi saran dikenli tellerin olduğu dövmeyle gördüğünde buz kesmişti. "Ayağıma bir pranga takan da sen olmalısın." Bana tüm bu şeyleri yapan kişi oydu. Aşağıda kendi ağzıyla itiraf etmişti, her şeyi o yapmıştı. Hatırlamasam bile o olduğuna artık emindim.

Gurur gözlerini ayak bileğime diktiğinde sertçe yutkundu. Çıplak gözlerle dövmeyle görmek beklemediğim bir şekilde onu sarsmıştı. İrislerine anlam veremediğim bir duygu çöreklenirken omuzları gerildi. Dövmeme bakmak paylaştığım o fotoğrafa yorum yapmaktan daha zormuş gibi davranıyordu.

Bakışlarını güçlkle ayak bileğimden çekip gözlerime diktiğinde olanların öfkesi tüm yüzüne yayılmıştı. "Bana orada olanları eksiksiz anlatmadığın sürece o siktiğim piçlerini bulamam!" Aramızdaki son adımı da kapattı. "Kendi kafanda kurmayı bırakıp bana neler olduğunu anlat."

Gözyaşlarımı durmaksızın akarken şoke olmuş bir hâlde ona bakıyordum. Yaptığı şeyi kabullenmekten bile âcizdi. Onun birçok şey olduğunu duymuştum ama bir korkak olduğuna hiç ihtimal vermemiştim. Yaptığı şeyin sorumluluğunu almayacak kadar korkak biri olduğunu daha yeni anlıyordum. Düşündüğümünden daha rezil ve sorumsuz biriydi.

Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama bakışlarımda gördüğü bir şeyler onu çıldırtıyormuş gibi kaşları çatılmıştı. "Bana şöyle bakmayı kes!" Şakaklarındaki damarlar belirginleşirken bakışlarıma tahammül edemiyordu. "Sana daha önce de söyledim, nefret etmediğim birinin nefretini kazanacak hiçbir şey yapmam." Dişlerini sıkarak gözlerimi işaret etti. "Gözlerindeki

o nefreti silmenin bir yolunu bul çünkü bana böyle bakmanı hak edecek hiçbir şey yapmadım.”

“Senden gerçekten nefret ediyorum.”

“Görüyorum, sus!”

Tam karşımda dururken çenesi kaskatıydı. Gözleri delici bir ifadeyle bana bakarken yanında duran elini sıkıyordu. “Orada bile değildim! Sana daha önce Melek diye bir yakınımından bahsettiğimi hatırlıyor musun? Melek kanser, hem de iki farklı kanserle mücadele ediyor. Sadece lösemi değil, aynı zamanda beyninde ölümcül bir kitle var.” Bana bu isimde bir kızdan bahsettiğini hatta beni ona benzettiğini hatırlıyordum ama bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamıyordum.

Kızın kanser hastası olduğuna gerçekten üzülmüştüm. Hiç tanımasam da kimsenin böylesine ciddi bir hastalığa yakalanmasını istemezdim. Bir dakika, Melek mi demişti? Instagram sayfasındaki kızın adı da Melek’ti. Baştan ayağa ürpermiştim. İkisi aynı kişi olabilir miydi? O kızla yakınlık derecesi tam olarak neydi, bilmiyordum ama Gurur için gerçekten önemli biri olmalıydı.

Ondan bahsederken bile gözleri değişiyordu. “Üç yıl önce o kulübedeyken hastaneden beni aradılar.” Gözlerimin içine bakarak nefesini burundan verdi. “Melek’in fenalaştığını söylediler, acil ameliyata alınması gerekiyordu.”

Aldığı sert nefeslerden ötürü burun delikleri genişlendiğinde yüzünde tatsız bir ifade vardı. “Seni uyandırıp gitmem gerektiğini söylemek istedim ama uyku sorunun vardı. Biraz daha uykunu al diye seni uyandırmadan kulübeden çıkmıştım.” Söylediği her şeyin arkasında durarak göz kontağını bozmadı. “Karun’u arayıp seni babana götürmesini istedim. Yerini Karun’a bildirdikten sonra kapına beş adam diktim, Karun gelene kadar seni güvende tutacaklardı.” Kalbim teklemişti. Gurur gerçekten orada değil miydi?

Çenesinde bir kas seğirdiğinde ona inanmamı her şeyden çok ister gibi başını yavaşça salladı. “Yemin ederim ki sana zarar veren ben değildim, Farah. Senin için bıraktığım o beş adamı susturucu silahlarla öldürüp cesetlerini ormana saklamışlar.”

Ortada ikimize de kurulan bir tuzak olduğuna beni ikna etmeye başlamıştı. “Birileri Karun oraya gelmeden adamlarımdan kurtulup odana girdi.” Sabırsızca gözlerimin içine bakıp, “Bana onların kim olduğunu söyle?” diye ısrar etti. Beni komalık eden Gurur değildi.

O olmadığına bu denli sevineceğimi hayal dahi edemezdim. Göğümün üzerinde üç yıldır canımı yakan, bana nefes aldırmayan bir acı vardı.

Gurur'un bana el kaldırdığını düşündükçe acının dozu her defasında büyü-
yordu ve yaşadığım hayal kırıklığı şiddetini artırıyordu. Ancak şimdi Gurur
orada olmadığını, odama hiç girmediğini iddia ediyordu. Ona çok kolay
inanmıştım, belki de ona inanmaya çaresizce ihtiyacım vardı. Onun kötü
biri olmadığına, bana hiç zarar vermediğine ve vermeyeceğine inanmaya
ihtiyacım vardı.

"Orada olanları tam hatırlamıyorum," diyerek onu hüsrana uğrattım.
"Beni hastanelik edenlerin yüzü veya kimliğiyle ilgili hiçbir şey hatırlayamı-
yorum." Sinirle nefesini verdi, böyle bir şeyi unuttuğum için bana kızmak
ve hatırlamam için beni zorlamak istiyordu. Fakat orada yaşadıklarımın ca-
nımı ne denli yaktığını iyi bildiği için bu konuda bana baskı yapamıyordu.

Gözlerim titreşerek ona bakarken alacağım cevaptan çok korkuyordum.
"Gerçekten sen değil miydin?"

Bunu ona sormam bile onu kızdırdığı için yüzü gerildi. "Leyla'nın acısı
tazeyken bile sana zarar vermediysem sonrasında hiç vermem." Ona inan-
mama ihtiyacı varmış gibi gözlerimin içine bakıp yatıştırıcı bir sesle ko-
nuştı. "Sana elimi bile sürmedim." Rahatlayarak nefesimi verdim. O yap-
mamıştı, artık onun yapmadığına gerçekten inanıyordum.

Bu konuda daha fazla konuşmak istemediğim için gardıroba yürüdüm.
Pijamalarımı alıp ona döndüğümde anlam veremediğim gözlerle bana ba-
kıyordu. Buradaki diğer kapılara bakıyor, daha sonra tuhaf gözlerle beni
izliyordu.

"Üç yıldır bu odanın dışına hiç çıkmadın mı?"

Başımı iki yana salladığımda omuzları gerildi. "Hiç mi?"

"Hiç."

"Neden?" diye sormuştu ki nedenini anlayınca sertçe yutkundü. Suç-
luluk hissiyle dolduğunda yanında duran elinin parmakları içe doğru bü-
küldü. "Benim yüzümden mi?" Cevabını zaten bildiği için bu soruyu so-
rarken kendine ne denli kızdığını görebiliyordum.

Asosyal bir kızın hayatını son üç yılda ne hâle getirdiğini artık biliyordu.
Beni hiç kaçırmıyaydı tüm bunları yaşamayacaktım. Üç yıl önce en azından
evin içinde geziyor, arada sırada dışarı çıkıyordum. Artık bunu bile yap-
mayacak kadar korkuyordum. Her ne kadar o yapmamış olsa da başıma
gelenlerde onun da suçu vardı. Beni o kulübede yalnız bırakıp gitmemeliydi
ya da gitmeden önce beni evime bırakmalıydı.

Tek kelime etmeden pijamalarımı alıp kıyafet odasına girdim. Kapıyı
içeriden kilitleyerek üzerimdeki elbiseyi çıkardım. Çizgili pijama altımın
üstüne beyaz bir tişört giymiştim. Pelüş terliklerimi ayağıma takarak yatak

odasına döndüğümde Gurur hâlâ bıraktığım yerde öylece dikiliyordu. Ablaşılan son üç yılını çatı katında geçirmem onu kötü etkilemişti.

Kendine gelmek için başını iki yana sallayarak koltuğa yürüdü. Yastığı düzelterip ayakkabılarını, silahını ve saatini çıkararak masanın üzerine bıraktı. Gömleğinin manşetlerini açarak kol düğmelerini çıkarırken fazla düşünce görünüyordu. Gömleğin düğmelerini açmaya başlayınca yerimde rahatsız kıpırdandım. "Ne yapıyorsun?"

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında yüzünde anlamayan bir ifade vardı. "Uyuyacağım."

"Uyu," dedim safça. "Bunun için neden soyunuyorsun?"

Sinirlenmemeye çalışıyordu ama ona hiç yardımcı olmuyordum. "Sen neden pijamalarını giydin?"

"Uyuyacağım."

"Hımm," diye bir mınlı çıkararak başını ağır ağır salladı. "Ve bunun için de üzerini değiştirdin, değil mi?"

"Evet."

"İzin verirsen ben de aynı şeyi yapacağım."

"Vermiyorum."

"Neyi?"

"İzin."

"İznini isteyen mi var?"

"İzin verirsen demedin mi?"

Sabır dilenerek nefesini burnundan sertçe verirken bana kızgın gözlerle bakıyordu. "Ömrühayatımda beni bu kadar hızlı sinirlendiren tek kadınsın!" Gömleğini çıkarınca sporcu atletle kalmıştı. Gömleğin altına atlet giymek huyu olmalıydı, beni kaçırdığında hava çok sıcaktı ve Gurur o zaman da atlet giymişti.

Geniş omuzları ve kol kaslarını görmek bile yüzümün ısınmasına neden oluyordu. Atleti de çıkarmaya yeltenmişti ki gözleri beni bulunca yeşillerinde anlayamadığım bir ifade geçti. Odada yalnız olmadığını hatırladığı için ellerini atletten çekti. Bir an onu da çıkaracak sanmıştım ama neyse ki bunu yapmamıştı.

Çoraplarını çıkarıp koltuğa uzandığında üçlü koltuğa bile iri vücudunu sığdırması hiç kolay olmamıştı. Aralık ayında olduğumuz için havalar soğuktu ama malikânede ısı yalıtımı olduğu için odanın içi sıcaktı. Yine de ormadan duramadım. "Pike veya yorgan ister misin?"

Sırtüstü uzandığı rahatsız edici koltukta tavana bakmakla meşgulken. "Gerek yok." dedi düz bir sesle. "Ben pek üşümem."

"Peki." Pelüş terliklerini çıkarıp ışığı kapattım. Odamın gece lambalarını yakarak yatağa girdiğimde hiç rahat değildim. İlk kez onunla aynı odada kalacaktım. Yastığımın altına sakladığım sarkacı çıkartıp gözlerimin önünde sallamaya başlamıştım. Sarkaç yardımıyla bile kendimi uyutmam iki saatten fazla zamanımı alıyordu.

Sırtüstü yattığım yerde yukarı kaldırdığım yakut sarkacı sallarken hep olduğu gibi yine kolum ağrımaya başlamıştı. Her beş dakikada bir sarkacı tutan kolumu değiştirip bu döngüyü sürdürüyordum. Zincirinden tuttuğum sarkacın yakut taşını takip ederken Gurur'un sikkın sesini duydum. "Bunu her gece yapıyor musun?"

Gözlerimle kan kırmızısı yakutu takip ederken, "Neredeyse yıllardır," dedim kısık bir sesle.

"Peki, o şeyin seni uyutması tam olarak ne kadar zamanını alıyor?"

"En iyi ihtimalle üç, en kötü ihtimalle beş saat."

"Siktir! Buna kol mu dayanır!" Sinirli homurtusunu duyduğumda koltuktan kalkmıştı. Başımı çevirince masanın üzerine bıraktığı eşyalarının yanına gittiğini gördüm. Silahın yanında duran telefonunu alıp yönünü bana çevirdi. "Sana masal okumamı ister misin?" Sebepsiz yere kalbim hızlandı ve bundan nefret ettim.

"Hayır." Ona bakmayı bırakıp sarkaca odaklandım. "Ben kendimi uyutabilirim, sen rahatına bak." Ondan gelecek hiçbir yardımı istemiyordum. İkinci kez beni kendine alıştırıp sonra paramparça etmesine izin vermeyecektim.

Gurur beni zerre kadar umursamadan yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu. Elimdeki sarkacı aldığı anda şaşkın gözlerle ona bakıyordum. "Ne yapıyorsun?" Yatakta oturup sarkacımı almak için eline uzandım. "Sen kabul etmek istemesen de ben yirmi beş yaşında bir kadını ve masalla uyutulmaya ihtiyacım yok. Çocuk değilim, ver şunu."

Sarkacın yakutunu avucunun içine hapsedip onu almayayım diye kolunu havaya kaldırdı. "Bu şeyi sallayıp durdukça dikkatimi dağıttığın için uyuyamıyorum." Onu almaya çalışınca kolunu biraz daha yukarı kaldırdı. "Masalla yarım saatte uyuyorsun." Beni uyutan şey hiçbir zaman masal olmamıştı.

Suratım asılarak yukarı kaldırdığı sarkacı ondan almaya çalıştım. "Senin okuduğun masalı dinlemeyeceğim." Dizlerimin üzerinde durup bana ait olan şeyi almak için uğraştım. "Onu bana geri vermelisin." Ben almaya

çalıştıkça kolunu farklı yönlerle çekerek onu benden kaçırmaya çalışıyordu. Ben ondan sarkacı alamadığım için apaçık bir alayla güldüm.

“Alabiliyorsan al bakalım.”

Sinirlenerek üzerine atladığımda gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Ben yapmamı sadece o değil, ben de beklemiyordum. Onu sırtüstü yatırarak elindeki sarkaca uzandım fakat hemen kolunu başının üstünde kaya uzatarak onu benden kaçırdı. “Ver artık şunu!” diye sızlanıp göğsüne vurdum.

Sırtüstü yatarken, kolunu benden en uzak yerde tutarken kaşlarını yukarı kaldırdı. “Kocana mı vuruyorsun?” Sesi oldukça eğleniyor gibi yordu.

İkinci kez vurdum kaslı göğsüne. “Kocam da versin bana ait olan şeyi.”

Gözlerinin ardından muzır bir ifade geçti. “Karım da alabiliyorsa bakalım ona ait olan şeyi.” Derimin altı ısınırken vücudumdaki tüm kanlar yanaklarıma toplanmıştı. Karım deyişi insanın içini titretiyordu.

“Farah?”

“Hı?”

Gülmemeye çalıştı. “Üzerimdesin.”

Kaskatı kesilerek başımı eğdiğimde karnının üzerinde bacaklarını açarak oturduğumu gördüm. Sarkacı ondan almak için üzerine atladığımda uygunsuz bir pozisyonda olduğumuzu anlamamıştım. Utançtan kıpkırmızı bir suratla ona baktım, onunsa yattığı yerde keyfine diyecek yoktu. Ben utandırmaktan büyük bir haz aldığını gizleyemiyordu. Hinzır gözlerle bana bakıp gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu.

“Ben... İsteyerek olmadı.” Hızlıca bir şeyler geveleyip hemen onun üzerinden çekildim. Yatağın ondan en uzak köşesine kaçıp onun dışında her yere bakmaya başlamıştım. Ellerimin tırnaklarıyla oynuyor, bu konuda bir şey söylememesi için dua ediyordum. Çok utandım.

Gurur sırtını yataktan kaldırıp kollarının üzerinde durduğunda yatağımın ortasında yarı uzanır vaziyetteydi. “Sendeki bu utangaçlığı ne yapacağız?” Bana sataşarak gözlerini uzaktan bile belli olan kızaran yanaklarına dikti. “En küçük bir temasta sen böyle kızarırsan işimiz var seninle.”

Tırnaklarımı kemirmeye başladığımda onun olmadığı her yere bakıyordum. “Herhangi bir temasta bulunmazsak bir şey olmaz.”

Hinzır sesini duydum. “Evliyken nasıl olacak o iş?” Derimin altı iki kez ısınmıştı. Beni kız kardeşi olarak görüyordu ama benimle uğraşmaktan geri durmuyordu.

"Farah?" Sesi meraklı çıkarken yatakta oturdu. Ben yatağın baş kısmında. O ise koca yatağın tam ortasındaydı. Dikkatli gözlerini bana kenetlediğinde kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu görebiliyordum. "Evli insanların sıklıkla yaptıkları şeyleri biliyorsun, değil mi?" Hayretler içinde kalmıştım. Bunu bana gerçekten sormuş muydu?

Beni gerçek anlamda saf veya çocuk görüyor olmalı ki bazı konularda hiç bilgim olmadığını düşünüyordu. Deneyimsiz bir bakire olabilirdim ama ben de film izleyip kitap okuyordum. Sandığından daha fazla şey biliyordum.

Garip ama bu sefer utanmadım, belki de ona haddini bildirmek istediğim içindir. "Tabii ki biliyorum." Yüz ifademi sabit tutarak başımı hızlıca salladım. "Evlenince çiftler birlikte yemek yiyor, ortak aktiviteler planlayıp birlikte eğleniyorlar." Düşünürcesine dudaklarımı büzdüm. "Beraber film izleyip dışarı falan çıkıyorlar."

Rahat görünmeye çalışarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Günün sonunda da aynı yatakta uyuyorlar." Ona yatağın diğer tarafını gösterdim. "İstersen sen de o tarafta uyuyabilirsin ama bana hiç değme, olur mu?" Şimdi de suratımı üzgünce astım. "Şey... Ben zor uyuyorum, bu yüzden bana değersen sonra uyuyamam." Takdir bekleyen bir çocuk gibi ona kocaman gü-lümsedim. "Hepsi bu kadar. Evlilerin yaptıkları şeyleri bilmekte ne var ki?"

Gurur'un yüzünün aldığı ifadeye kahkaha atabilirdim. Düşündüğümünden daha iyi rol yapmış olmalıydım ki cinsellik hakkında zerre kadar bilgim olmadığını düşünmeye başlamıştı. "Hepsi bu kadar mı?" Bunu sorarken şaşkınlığını gizleyemiyordu. Yeşil harelerinde oluşan o afallama ifadesini görmek çok keyifliydi. "Senin için evlilik bunlardan ibaret mi?"

Gözlerimi kırpıştırarak meraklı bir şekilde ona bakmaya başladım. "Atladığım bir şey mi var?" Başımı omzuma doğru eğerek bir süre bunu düşünmeye başlamıştım. "Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Kısık bir sesle küfretti. "Uyu çocuk!" derken nasıl bir kadınla evlendiğini merak ediyordu.

"Peki." Hemen yatağa uzandığımda ikinci kez küfreden sesini duydum.

"Gerçekten çocuk!" Hep o benimle uğraşacak değildi ya.

Gurur yatağımın kenarına oturup telefonda masal bakmaya başlayınca sinirden ağlayabilirdim. İstesem de bu döngüden kurtulamıyordum. "Bu seferki masalı ben seçebilir miyim?" diye sordum uzlaşmacı bir sesle.

Gözlerini telefondan ayırmadan girdiği masal sitelerini kontrol ederken ifadesi fazla düzdü. "Hangi masalı istiyorsun?"

"Denizkızı masalını."

“Hayır.”

“Neden?”

“O masalın orijinalinde denizkızı ölerек köpüğe dönüşüyor.”

“Mutsuz sonlu hikâyeler de sevilir.”

Parmağı telefonun üstünde hiç kıpırdamadan kaldığında başını çevirip bana baktı. Son derece ciddi bir şekilde beni izlerken onu rahatsız eden bir şeyler vardı. “Sonunda ayrılık olan hiçbir masal sevilmez.” Katı bir sesle bunları söylediğinde içim burkulmuştu. Onun Leyla ile yarım kalmış mutsuz bir hikâyesi vardı.

Benim için bu gece okuyacağı bir masal seçerek bana döndü. “*Güzel ve Çirkin* masalı nasıl?”

İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. “Ben Çirkin olmam.”

Dudakları titrediğinde kendini tutamayıp güldü. “Bu seferlik sen Güzel ol, ben Çirkin olurum.” Rahat bir nefes aldığımı görünce gülümseyerek başını iki yana salladı. “Sonra çocuk deyince kızılıyorsun.”

“Çirkin ördekten sonra bir masalın daha çirkinini olmayı kaldıramam,” diye homurdandığımda gülüşünü bastırmanın yollarını arıyordu.

Bir süre sonra Gurur başını telefona eğip masalı okumaya başladı. “Bir zamanlar varlıklı bir tüccar ve onun altı çocuğu yaşarmış. Üçü kız üçü erkekmış bu çocukların. En küçük kızları o kadar güzelmiş ki küçüklüğünden beri sadece Güzel ismiyle andırmış.” Daha masalın başında kafasına yatan bir şeyler varmış gibi bana döndü. “Bebekken adı neymiş bu kızın?”

“Güzel,” dedim sakince.

Bana elindeki telefonu gösterdi. “Kız güzel diye sonradan aldığı bir isim bu. Peki, bu kız doğduğunda ona ne isim verildi?” Olmayacak şeyi kafasına takarak garip bakışlarını bana çıkardı. “Doğduğunda da dünya güzeli değildi ya.”

“Belki de doğduğunda da öyleydi.”

“Sen hiç yeni doğmuş bebek gördün mü?” Suratını buruşturdu. “Eciş bücüş çirkin doğuyorlar. Bu kızın diğer bebeklerden farkı ne? O da çirkin doğdu, sonradan güzelleşti. Bu kız güzelleşene kadar bir adı yok muydu?” Bunu bana sorarken fazla ciddiydi. “*Şimdi çirkin, biraz büyüyüp serpilsin de ona Güzel adını verelim* mi dediler?”

Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamamıştım. “Bu sadece bir masal.”

Yüzündeki bıkkın ifadeyle telefona bakması çok komikti. “Siktiğim masalında büyük bir mantık hatası var.”

“Küfretmez misin lütfen?” Suratımı asarak telefonu işaret ettim. “Kırk yılın başı bir masalın güzeli olacağım ya, okumamak için elinden geleni yapıyorsun.”

“Git kendi masalının güzeli ol somurtkan ördek.” O da bana telefonu gösterdi. “Ne işin var senin başka masallarda?” Memnuniyetsizce dudaklarını bükmesine hayret etmiştim. “Bu masalda ördek bile yok!”

“Asıl okumak istediğin *Çirkin Ördek Yavrusu* masalı, değil mi?” Bunu o kadar belli ediyordu ki!

Bıyık altından gülererek başını salladı. “Evet.”

Huysuzlanarak, “Sarkacımlı ver,” dedim. “Ben kendimi uyuturum.”

“Tamam!” İsteksizce *Güzel ve Çirkin* masalını okumayı kabul etti. “Okuruz içinde ördek olmayan şu masalı.” Gözlerinin ardından hınzırca bir ifade geçti. “Bu masalın çirkinini sensin, ben güzel olanıyım.” Çıldıracaktım!

Dudaklarım sinsice kıvrıldı. “Masaldaki Güzel bir kadın.”

Sırf bana kazanma zevkini yaşatmamak için aynı sinsilikle bana baktı. “Umurumda değil, masalın çirkinini sensin.”

“Tamam, *Çirkin Ördek Yavrusu* masalını oku!”

“Şöyle yola gel.” Beni gerçek anlamda delirtiyordu.

Çirkin Ördek Yavrusu masalını açıp tam okuyacaktı ki dik dik ona bakmaya başladım. “Leyleğe küfretmek yok.”

Yeşillerinde ne kadar çok eğlendiğini gösteren parıltılar varken dudaklarında pis bir sırıtış belirdi. “Söz veremem.” Babam ve diğer akrabalarım aşağıda sinirden dönüp duruyor olmalıydı. Onlar Gurur’un bana bu odada yaptıkları hakkında binbir şey düşünüp çıldırırken o esnada bana masal okuyan Gurur Kalender, inanılır gibi değildi.

Sabah uyandığımda Gurur hâlâ uyuyordu. Üzerimi değiştirip odaya geri döndüğümde bile uyanmamıştı. O rahatsız edici koltukta nasıl bu kadar derin uyuyabildiğini anlayamıyordum. Bir kolunu ensesinin altına koymuş, diğer kolu koltuktan sarkıyordu. Bacaklarından birini düz bir şekilde uzatmışken diğer bacağını dizinden bükerek uyuyordu. Uyurken de ifadesi daha ciddiydi. Uyanırken olan alaycı bakışları, çarpık gülüşü ve insanı delirten o umursamazlığı şu anda hiç yoktu.

Koltuktan sarkan sol kolunun bileğinde oyalandı gözlerim. Bileğimde beş santim kalınlığında siyah, deri bir bileklik vardı. Geçen yıla kadar bu bilekliği onun bileğinde hiç görmemiştim. Ancak son bir yıldır Instagram'da paylaştığı tüm fotoğraflarında bu bileklik hep onun bileğindeydi. Yanlış hatırlamıyorsam ben sol ayak bileğimdeki dikenli tel dövmesini paylaştıktan sonra o da sol bileğine bu şeyi takmaya başlamıştı.

Bu bir tesadüf müydü yoksa o bilekliğin onun için bir anlamı var mıydı bilmiyordum. Hiçbir albenisi olmayan bir şeyi takmasının nedeni neydi? Deri bilekliğin altında bir şey sakladığını düşünmem belki de çok saçmaydı. Başımı iki yana sallayarak onunla ilgili şeyleri düşünmeyi bıraktım. Gurur'un neyi neden yaptığıyla ilgilenmemeliydim.

Elime bir kitap alıp köşedeki puflardan birinin üzerine oturdum. O odamdan çıkmadan kahvaltı yapmak istemediğim için Gurur uyanana kadar biraz kitap okuyacaktım. Yemek yapmayı öğrendiğimi anlarsa tüm yemeklerini bana yaptırırdı. Onun yanında kaldığım o bir haftada ne kadar iştahlı bir adam olduğunu görmüştüm.

Birkaç sayfa kitap okuduğumda Gurur uyanmaya başlamıştı. Koltuktan uyumaktan tüm vücudu tutulmuş olmalı ki huysuz homurtular çıkartarak yattığı yerden doğruldu. Ayaklarını koltuktan sarkıtarak yüzünü ovuştururken yine küfrediyordu. "Bu siktiğim şeyinde sırasıyla uyumalıyız." Yeni uyandığı için sesi henüz açılmadığından hafif kalındı. Sızlanarak, "Her yerim ağrıyor," dedi huysuzca. Pek de nazlıydı beyimiz.

Ellerini yüzünden çekerek tam karşısındaki yatağa baktı, gözleri beni arar gibi dikkatli bakıyordu. Duvarın yanında oturuyordum, bu yüzden henüz beni görmemişti. Yatakta beni bulamayınca kaşları belli belirsiz çatılmıştı. Oturduğu yerden ayağa fırladığında, "Eğer beni arıyorsan buradayım," dedim sakince.

Başını omzuna doğru çevirince beni gördü. Yüzündeki endişe hızla dağıldığında bunu soluksuz izlemiştim. "Seni aramıyordum."

Elimdeki kitabı kapatarak uykulu yüzüne baktım. "Beni arar gibiydin," diyerek ona takıldım. Onu izlerken yüzümde bir gülümseme olduğunun farkında değildim, "Beni arıyordun, değil mi?"

Uyku mahmurluğunu yavaş yavaş üzerinden atarken ifadesi yumuşamıştı. Dudaklarımı işaret etti. "Seni böyle mutlu eden şey seni arama ihtimalim mi?"

Hızla dudaklarımdaki tebessümü sildim. Kızaran yanaklarımı gizlemek için başımı elimdeki kitaba eğince gülüşünü duydum. "Ördek yerine deve olmalıydın." Bunu gidip anneme söylesindi.

Gurur banyoya girene kadar kafamı kitaptan kaldırmadım. Bir süre sonra elindeki havluyla banyodan çıktı. Yıkadığı yüzünü sildikten sonra havluyu yere atınca yerimde rahatsızca kıpırdandım. “Şey... Ben dağınıklıktan hoşlanmam, lütfen etrafı dağıtma.”

Beni hiç duymuyormuş gibi bir şey arayarak odaya göz gezdirdi. Burada kendi eşyaları olmadığı için benim tarağımı almıştı. Kullanmadan önce tarağın içindeki birkaç tel saçımı çıkardı ve onları da yere atacaktı ki başını eğip elindeki saç tellerine baktı. Daha sonra başını çevirdi ve bu sefer de saçlarıma baktı. Ne düşündüğünü zerre kadar anlamıyordum ama beni şaşırtarak elindeki saçları yere atmamıştı.

Makyaj aynamın önündeki kâğıt peçetelerden birinin içine saçları bırakarak aynaya doğru yürüdü. Benim tarağımla saçlarını tarayan adama yutkunarak bakıyordum. Az önce saçları yere atmaya kıyamadı mı yoksa bana mı öyle geldi?

Gurur saçlarını taradıktan sonra tarağı yatağın üzerine atınca, “Pis adam,” diye homurdandım. Kendine gösterdiği özeni etrafındaki şeylere göstermiyordu. Kulübedeyken de etrafını kırıp dağıtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ayağa kalkıp yatağın üzerine attığı tarağı aldım. Onun bakışları altında tarağı eski yerine koyduktan sonra yere fırlattığı havluyu da almıştım. Banyoya girip havluyu astıktan sonra dışarı çıktım. Padişah hazretleri de sabah özene bezene topladığım yatağın kenarına heybetli vücudunu bırakmıştı. “Ayakkabılarımı getirir misin?”

Kollarımı göğsümde birleştirip inatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. “Kendin al.”

Gözlerimin içine ukala bir ifadeyle bakıp o hükmedici sesiyle konuştu. “Ayakkabılarımı getir.”

“Peki.” Bu kadar çabuk kabul ettiğimde ağzının içinde küfreder gibi konuştu. Tam duyamadım ama sanki yine bana kurma bebek demişti.

Ayakkabılarını alıp ona getirdiğimde bir nedenden dolayı sinirliymiş gibi bana bakıyordu. “Bu kadar itaatkâr olmanın bir sebebi olmalı.”

Sorgulayan bakışları beni gerdiği için yerimde rahatsızca kıpırdanarak eğildim ve ayakkabılarını ayağının önüne koydum. Hiçbir şekilde benden bir cevap alamayacağını bildiği için birkaç sinirli homurtu çıkartarak ayakkabılarını giydi. Ayağa kalkıp dün gece masanın üzerine bıraktığı eşyaların yanına gitti. Önce saatini alıp deri bilekliğinin üzerine taktı, daha sonra da silahını beline takıp telefonunu cebine koydu. Tek kelime etmeden onu izliyordum.

Gömleğini giydikten sonra bana dönüp kapıyı gösterdi. "Gidelim hadi Gitmek derken?"

Kapıya korku dolu gözlerle baktığımın farkında bile değildim. "Nereye gideceğiz?" Bu odanın dışına çıkmak istemiyordum, özellikle de Gurur geceyi odamda geçirmişken. Evdeki herkes onunla aynı yatakta uyuduğumuzu, onun benimle seviştiğini falan düşünüyor olmalıydı. Utançtan yüzüm kızarmadan onların yanında duramazdım.

Ona hayatının en saçma sorusunu sormuşum gibi Gurur abartılı gözlerle bana bakıyordu. "Buraya mağaranda seninle saklanmak için gelmedim herhâlde." Bana tekrar kapıyı gösterdi. "Aşağıya inip sizinkilerle kahvaltı edeceğiz, sonra da birlikte dışarı çıkacağız." Bakışları gizemli bir ifadeye büründü. "Seni götürmek istediğim bir yer var." Neden bunun beni dışarı çıkarmak için bir bahane olduğunu düşünüyordum?

Yüzümdeki korkuyu gizleyemezken somurtmaya başladım. "Seninle dışarı çıkacak kadar sana güvenmiyorum." Kaşlarını çatığında kemiklerime kadar ürpermişim ama bu konuda ona yalan söyleyecek değildim. Bakışlarımı onun delici bakan gözlerinden kaçırarak, "Odamdan çıkmak istemiyorum," dedim kısık bir sesle.

"Hoşuna gitse de gitmese de saklanmayı bırakıp bu siktiğim odanın dışına çıkacaksın!" Agresif bir sesle konuşup hızlı adımlarla bana doğru yürüdü. "Ama öncesinde bir şey yapmalıyım."

Karşımda durduğunda bana bu kadar yakın olmasının gerginliğini yaşadım. Gurur baştan ayağa beni süzerken aklından geçenleri anlamak mümkün değildi. Bir kalemle tutturduğum dağınık topuzuma, makyajsız yüzüme ve gözlerimdeki gözlüğe ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Bakışlarını biraz aşağıya indirerek üzerimdeki gri yün kazağa ve kazağın kalçamın altına kadar gelen uzunluğuna baktı.

Kazağın altına giydiğim siyah pantolona bile boş gözlerle bakmıştı. Ayağımdaki ördek figürlü pelüş ev ayakkabısına bakınca yüzündeki ciddiyet kırıldı. Yumuşak ev içi ayakkabılarıma olan bakışları çok tuhaftı. Dudakları belli belirsiz kıvrılınca bunu gizlemek için boğazını hafifçe temizledi. Birkaç kez yalandan öksürerek kaybettiği ciddiyetini geri kazanmaya çalışmasını izledim. Yanımdayken mutlaka gülecek bir şeyler bulması benim açımdan iyi mi yoksa kötü mü, hiç bilmiyordum.

Yanıma gelme amacını hatırlayınca yüzündeki eğlenen ifade kayboldu. "Eğer sizinkiler dün gece bu odada neler olduğunu sorarsa sana kötülandığımı söyleyeceksin, anlaştık mı?" Küçük bir çocuğa laf anlatır gibi tembillemesini inanamayan gözlerle izliyordum. "Sana masal okuyup

seni uyuttuğumdan ailene bahsetmeyeceksin. Geceyi de aynı yatakta geçirdik." Omuzlarını dikleştirip uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlarını atmaya başladı. "Beni anladın mı?"

Başımı hızlıca salladım. "Sorarlarsa bana çok kötü davrandın. beni dövdün..."

Bir küfür savurup, "O kadar abartmana hiç gerek yok!" diyerek beni tersledi.

Başımı kaldırıp kafam karışmış bir hâlde ona bakmaya başladım. "Ne diyeyim onlara?"

"Bana bağırip çağırdı, korkutup ağlattı falan de."

"Kafama kafama vurdu da diyeyim mi?"

"Deme ulan! O kadarına gerek yok." Sinirle yüzünü ovuşturup dişlerini sıktı. "Beni hırpaladı desen onlar zaten anlayacağını anlar."

Gözlerimi kırıştırdığımda oldukça şaşkın görünüyor olmalıydım. "Hırpalamanın içinde kafama vurmak var mı?"

Irislerinden delici bir ifade geçerken her an gerçek anlamda kafama bir tane geçirebilirdi. "Kafanı unut, kafana vurmadım ve vurmayacağım, çıkar kafanı kafandan!" deyince kıkırdayarak başımı salladım.

"Anladım, kafa yok ama benim kafam var." Elimi kaldırıp başımın üstüne koydum. "Bak burada."

Şoke olmuş gözlerle bana bakarken çıldırmak üzereydi. "Farah sus!" dedi sinirle. "Sen konuştukça akıldan noksan bir kadınla evlendiğime daha çok ikna oluyorum."

Suratım o kadar hızlı asıldı ki başımı önüme eğdim. "Sen de akıldan noksansın ama ben sana bir şey demiyorum."

"Ben akıldan noksan değilim. Birkaç raporumun olması beni aptal biri yapmaz."

"Ben aptal mıyım?"

"Yorum yapmayacağım."

Başımı kaldırıp onu görmek için kafamı arkaya eğdim. "Ben aptal mıyım?"

Nefesini sertçe verdi. "Nereden bileyim!"

"Ben aptal mıyım?"

"Farah sinirleniyorum."

"Ben aptal mıyım?"

“Harbi takıldı!” Sabah sabah canından bezmiş gibi çatık kaşlarla bana bakıyordu. “Sen gördüğüm en zeki kadınsın!”

Asık suratımda değişen hiçbir şey olmadı. “Daha içten söyler misin? Şey... Pek inanarak söylemedin gibi.”

Yüzüme garip bir bakış attı. “Bunu yaparken bir ayağımın üzerine diz çökmemi de ister misin?”

Hızlıca başımı salladım. “Olur.”

Sinirlerini haddinden fazla bozmuş olmalıyım ki kendini tutamayıp güldü. “Bir dahaki sefere artık,” diyerek bana göz kırpması çok sempatikti.

“Şimdi.” Aramızdaki mesafeyi kapatarak hafifçe üzerime eğildi. “Aşağıdakilerin geceyi her anlamda birlikte geçirdiğimizi düşünmelerini sağlamalıyım.” Gizemli bir sesle konuşarak beni gösterdi. “Vücudunun görünen bir yerinde küçük bir iz bırakmalıyız.”

Korku içinde ondan uzaklaşarak geriye çekildim. “Beni kesecek misin?” Dehşete kapılmıştım. “Yine beni dikmekten bahsetmiyorsun, değil mi?”

Onu gerçek anlamda delirtiyormuşum gibi bakışları sertti. “Seni bir daha dikmeyeceğim, unut artık şunu!” Yüzündeki her kas seğiriyordu. “Birlikte olduğumuzu düşünmeliler!” Boynundaki nabızı attığında yüzü sertleşmişti. “Bunu sana nasıl anlatabilirim ki. Bak şimdi...” demişti ki, “Siktir etsene!” dedi ve hızla aramızdaki mesafeyi kapattı. Belimden tuttuğu gibi beni göğsüne çekti ve dudaklarını boynuma bastırdı. Nefes dahi alamadım. İkinci kez beni boynumdan öpüyordu. Bunu gerçekten yapmıştı.

Böyle bir şey yapacağına ihtimal dahi vermediğim için kollarının arasında hiç kıpırdamadan duruyordum. Sanırım şoke olmuştum. Gurur’un elleri belimi sıkıca tutarken benim ellerim emanet bir şekilde onun göğsüne yaslıydı. Dudakları boynumda durdukça titremelerim artıyordu. Sıcak dudaklarının tenime olan teması en az ilki kadar yoğun ve yakıcıydı. Omurgama ateş gibi kavurucu bir his yayıldığında kalbim teklemişti.

Onu itmiyor veya kollarının arasında çıkmak için herhangi bir eylemde bulunmuyordum. Bir kez daha Gurur Kalender’den nefret etmenin ne kadar zor olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordum. Dudakları ilkine göre bu sefer boynumda daha uzun kalmıştı. Önce boynumu öptü fakat daha sonra dudaklarını aralayıp öptüğü yeri hafifçe ısırды. İliklerime kadar titredim.

Dişlerinin tenimde bıraktığı acıyı almak ister gibi aynı yeri tekrar öpünce artık nefes almıyordum. Başını hafifçe geriye çekerek boynumda bıraktığı ize baktığında yeşilleri daha önce hiç görmediğim bir koyuluktaydı. Gözlerindeki bu ifadenin ne olduğunu çözemiyordum. Boynuma olan bakışları sanki tekrar ve tekrar öpmek ister gibiydi.

Onun ruhaf bakışlarının aksine ben şaşkın gözlerle ona bakıyordum. "Boyun fetişin mi var senin?" diye sordum sakince. Başımı yana doğru eğerek izini bıraktığı boynumu açığa çıkardım. "Bir daha öpmek ister misin?"

Söylediklerim kulağına ulaşınca benden o kadar hızlı ayrıldı ki bu hız mürthiştı. Az önce ne yaşadı, hiç bilmiyordum ama kendine gelmek için başını iki yana sallayarak silkelendi. Daldığı bir rüyadan uyanmak ister gibi fevriydi hareketleri. Boğazını temizleyip birkaç kez yalandan öksürdükten sonra kızgın bakışlarını bana çıkardı. Onu sinirlendiren şeyi bilmiyorum ama oldukça kızgın bir şekilde bana bakıyordu.

"Kimsenin boynuyla ilgilendiğim yok!"

Son derece sakın bir hareketle başımı salladım. "Peki." Kazağımın geniş yakası omzuma doğru kaydığı için bunu ona gösterdim. "İkinci kez öpmeyi düşünmüyorsan yakamı düzelteceğim."

Söylediğim ve yaptığım her şey onu deli ettiği için öldürmek istercesine bana bakıyordu. "Düzelt, seni öpmekle ilgilenmiyorum!"

Onun aksine çok sakindim, zaten onu delirten şeylerden biri de bu sakinliğimdi. Kazağımın yakasını düzelterip meraklı gözlerimi ona diktim. "Neden sinirlisin?"

Bakışlarını benden çekip rastgele her yere bakmaya başladı. "Sinirli değilim." Bunları söyledikten sonra bana sırtını dönüp odanın içine ilerledi.

"Emin misin?" Peşinden yürümeye başladım. "Bence sinirlisin."

Benden kaçır gibi adımlarını hızlandırdı. "Bir gram bile sinirli değilim!"

Peşinden pıtı pıtı adımlarla yürürken ona yetişmeye çalışıyordum. "Ama sesin çok sert çıkıyor. Sinirli olmadığına emin misin?"

"Değulum da, heç sinir yoktur bende!"

Odanın içinde dönüp dururken kıkırdadım. "Sana o kadar inanıyorum ki." Karadeniz ağzıyla konuşması bile ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu. Peşinde yürürken bir anda bana doğru dönünce az kalsın ona çarpacaktım. İrkilerek elimi hızlanan kalbime bastırdım. "Ödüm koptu."

Sabah sabah onu çıldırttığım için çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Kopartacağım ben şimdi bir yerleruni ama ödün mü olur yoksa kafan mı, işte orasını bilmeyim!"

İki elimi kaldırıp sıkıca başımın üstüne bastırdım. "Hani kafa yoktu?"

"Sus ula, Allah Kuran hakkı için sus yoksa elumde kalacaksun!"

"Çok mu konuşuyorum ben?" Alınganlık yaparak suratımı astım. "Geveze miyim?"

Bir küfür savurup yumruklarını sıktığında şakaklarındaki damarlar nabız gibi atıyordu. "Çıkalum şu odadan yoksa heç iyi şeyler olmayacak!"

Odadan çıkmaktan bahsedince betim benzim atmıştı. "Çıkmayacağım dışarı."

Benimle inatlaşarak, "Çıkacaksun," dedi.

"Çıkmayacağım."

"Çıkacaksun!"

"Görürsün bak, çıkmayacağım."

"Görelum bakalum!" Aramızdaki mesafeyi birkaç adımla kapatıp yanıma geldi. Bana kaçma fırsatı vermeden eğilip beni omzuna atarak doğruldu.

Onun sırtından baş aşağı sarkınca, "Bu sayılmaz," dedim sakince. "Kendinizle çıkmadığım için çıkmış sayılmam."

Onda sinir namına hiçbir şey bırakmamışım gibi yüksek sesle çıkan gülüşünü duydum. "Sen gerçek anlamda adamı delirtirsin! Sabah sabah ne yaşattın kızım bana!"

Beni sırtına atarak odadan çıkardığında ne bağıırıyordum ne de inmek için çırpınıyordum. Her şeye çok hızlı uyum sağladığım için gözlerimdeki gözlüğü tutmak dışında hiçbir şey yapmıyordum. "Boynumu ısırдың iyi oldu," dedim baş aşağıya sarkarken. "Benim de o izi göstermek istediğim birileri var." Seçil'in görmesini istiyordum.

Beni sırtında taşıyarak merdiveni inerken, "Kimin görmesini istiyorsun?" diye sordu merakla.

"Söylemeyeceğim. Şey... Midem bulandı, beni yere indirir misin?"

"Yukarı kaçarsın."

"Elimi tut o zaman. Elim tutarsan kaçmam."

"Elini tutmayınca kaçacak mısın?"

"Evet."

Bir kez daha yüksek sesle güldü. "Nasıl bir belasın sen?"

"Bela mıyım ben?"

"Hem de en püsküllü olanından."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Kulağa fazla imkânsız geliyor." Bunu söylerken sesi düşünceli çıkmıştı.

Beni dikkatli bir şekilde omzundan indirip ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Saçlarımı, gözlüğümü ve yukarı toplanan kazağımı onun

bakışları altında düzelttim. Merdivenin ortasında karşı karşıya dururken ona elimi uzattım. "Tut ki kaçmayayım." Bu konuda kendime hiç güvenmiyordum.

Muzır bakışları ne kadar eğlendiğini gizleyemezken gülerek başını belli belirsiz salladı. "Tutalım bakalım." Ona kıyasla daha küçük olan elimi avucunun içine hapsetti. Göğüs kafesimi tekmeleyen kalbimin hızını düşürecek hiçbir yol yoktu. Eli elime değince bile soluğum kesiliyordu. Bunu ondan gizlemek hiç kolay değildi.

Gurur her ne düşünüyorsa dudakları düz bir çizgide buluşmuştu. Yüzündeki mutluluk silinirken canını sıkan bir şeyler olduğunu görebiliyordum. "Sizinkilerin yanında sana karşı sert ve kötü davranacağım." Bunu yapmaktan nefret ediyormuş gibi bakıyordu. "Fazla alınmamaya çalış, olur mu?"

"Şey gibi mi, rol yapmak?" Anlamaya çalışarak başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Mahsusçuktan yani?"

"Evet ama onlar gerçek sanmalı."

Onu onaylayarak başımı salladım. "Peki."

Her şeyi bu kadar hızlı kabul etmemle omuzları gerildi. "Bir ara senin şu huyunla da ilgilenmek gerek." Elim sıkarak merdivenleri inmeme için beni yürümeye zorladı. "Sizinkilerin yanında sana olan davranış şeklimin gerçek olmadığını unutma."

Aşağıya inerken bir yandan beni uyarıyor, bir yandan da bu konuda bana hiç güvenmediğini bakışlarıyla belli ediyordu. Ona ayak uyduramayacağımdan neredeyse emin gibiydi. "Senden çok şey istemiyorum, orada ağlama yeter bana."

"Ağlayınca ne oluyor ki?" diye sordum safça.

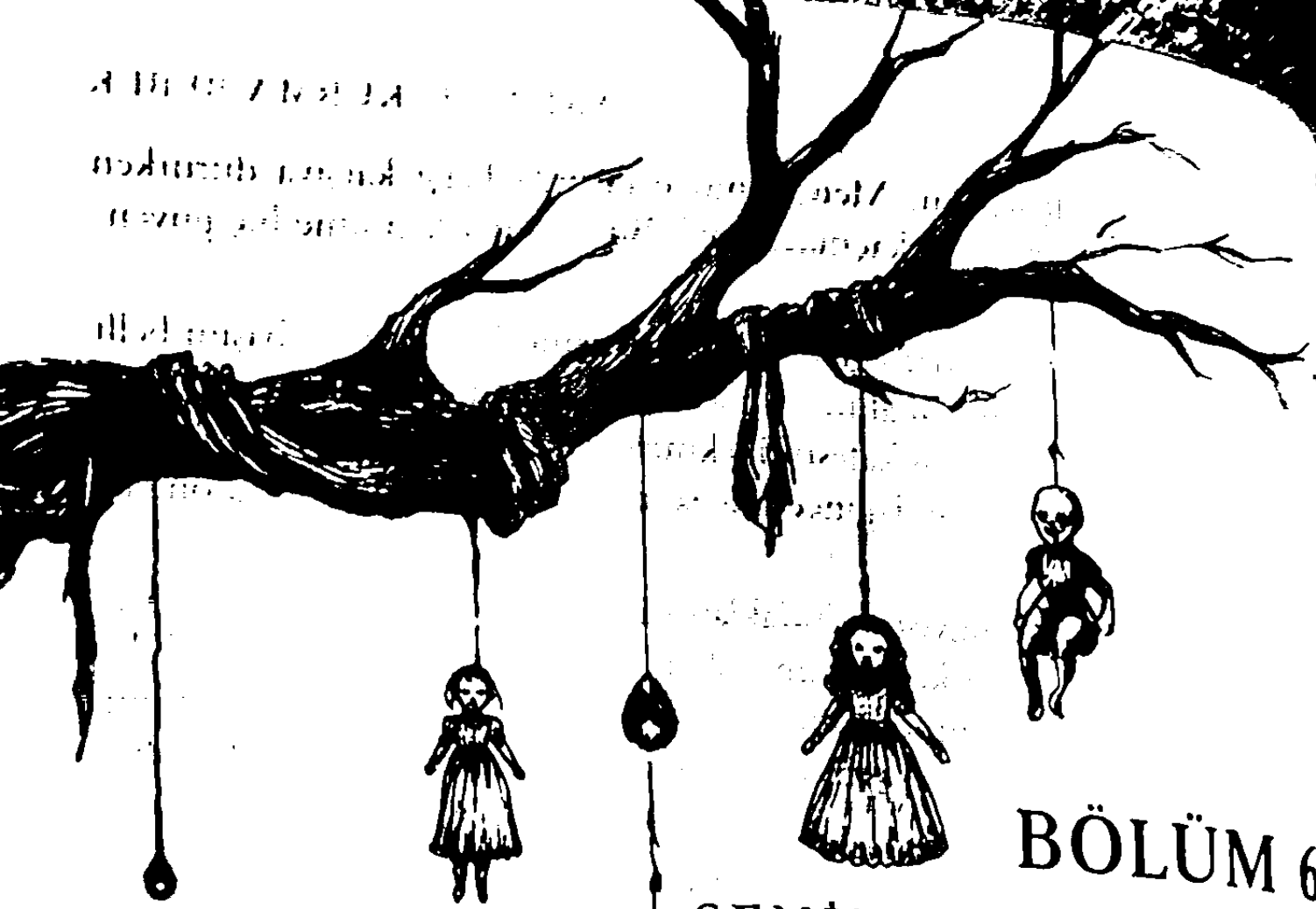
Küfreder gibi hoşnutsuz bir suratla, "O zaman yalandan da olsa sana kötü davranamıyorum!" dedi sertçe.

"Artık hep ağlayacağım."

"Gebertirim!"

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 6

SENİN HİKÂYENDEKİ CANAVAR

“**S**eninle olmanın bile bir diyeti vardı ve ben henüz bunu ödeyemeye başlamamıştım bile. Nasıl bir çelişkin ki sen, zerre kadar sana güvenmezken güvenmeyi her şeyden çok istiyorum.”

Üç yıl önceki olayda Gurur'un bana zarar vermediğini öğrenince hayatım bir anda güzelleşmeye başlamıştı. Dün geceye kadar son üç yılın bir odada geçirerek kendimi cezalandırdığımın hiç farkında değildim. Babamın düşmanına sempati duymak ve hemen sonra onun tarafından komalık olmak benim suçummuş gibi üç yıldır insan içine hiç çıkmamıştım. Ancak dün gece Gurur'la konuşup gerçekleri öğrenince her şey bir anda değişmeye başlamıştı.

Ben yanlış kişiye güvenmemiştim, olanlar bizim suçumuz değildi. Berrak mutlu eden tek şey Gurur'un masum çıkmasıydı. Dün geceye kadar onun masum olduğunu bilmeye ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hiç anlamamıştım. Beni hayal kırıklığına uğratmasını istemiyordum.

Gurur bana ailemin yanında neler yapacağını ve bana nasıl davranacağını anlattıktan sonra birlikte yemek salonuna yürüdük. İçeriden annem

“Bunu nasıl yaparsın!” diyen kızgın sesini duyunca adımlarım yere çivilendi. “Kızımı hastanelik eden o akıl hastasını nasıl bu eve alırsın!” Annem olanları duymuş olmalı ki eve erken dönmüştü.

İçimden bir ses Seçil’in ona haber uçurduğunu söylüyordu. Gurur ile aynı odada bir gece kalmama bile dayanamadığı için her şeyi anneme yetiştirmişti. Babamın, “Bu olanları ben de beklemiyordum, Demet,” diyen sesini duyunca içeriden bir şeylerin kırılma sesi geldi. Annem çıldırmış olmalıydı.

İçeri girdiğimde tüm ailemin burada olduğunu gördüm. Annem ayağının tozuyla babamdan hesap sormaya geldiği için henüz üzerindeki mantosunu bile çıkarmamıştı. Ayaklarının önünde kırılan vazanın parçaları varken sinirli gözlerle babama bakıyordu. O kadar kızgındı ki öfke saçan siyah gözleri babama kenetlendiği için henüz Gurur ile ikimizi görmemişti. “Ben sana o heriften kurtul dedim ama sen onu eve mi aldın?”

Annemin sinirlendiği anlar babamın en sıkıntılı zamanlarıydı, annem kafası atınca her şeyi yapabilecek bir kadındı. Babam onun karşısında âdeta kıvranarak, “Demet önce beni dinle...” demişti ki annem çantasındaki telefonu çıkardı.

“Mahkemede anlat derdini!” Son derece kararlı bir şekilde çenesini dikleştirdi. “Kızımı da alıp defoluyorum hayatınızdan!”

Mahkeme mi?

Annem bir yeri ararken sinirden deliye dönmüş gözlerle babama bakıyordu. Buna rağmen sesinin desibeli oldukça ölçülüydü. “Seni uyardım, Ümit.” Güzel yüzünün her zerresi kasılırken yerinde zor duruyordu. “Kırlı işlerine kızımı alet etmemen konusunda seni uyardım.” Avukatını aradıktan sonra telefonu kulağına yaslayıp babamın gözlerinin içine baktı. “Ümit’ten boşanıyorum,” deyince salonun içi buz kesti. “Derhâl davayı aç, avukat.”

Şimdi ikisi de durmuş birbirine bakıyordu. Aralarındaki birkaç adımlık mesafe birbirlerine yakın olmalarını engelleyen tek şeydi. Boşanmayı duyan babamın yüzü bembeyaz olurken sertçe yutkundu. Endişe içinde başını iki yana sallayıp ona doğru bir adım attı. “Demet yapma!”

Babamın attığı adıma karşılık annem geri çekilerek aralarındaki üç adımlık mesafeyi korudu. “O piçi evimize alırken bunu düşünecektin!” Sesi buz gibiydi. “Bunun bir dönüşü yok, kızımı da alıp gideceğim.”

Bizi kaybetmekten korkan babam gözleriyle âdeta anneme yalvarıyordu. “Demet, n’olur önce bir sakinleş.”

Çatık kaşlarla ona bakan annem kendinden taviz vermiyordu. Soğuk gözlerle babama bakmaya devam ediyordu. "Kızımı düşünmeyen bir adamın yanında daha fazla kalmayacağım."

Eli ayağı titreyen babam yerinde sendeledi, annemi durduramayacağını biliyordu. Konu ben olunca annemin ondan boşanacak kadar gözünü karartacağını iyi biliyordu. Suratındaki tüm kan çekilirken acı çekercesine. "Demet bunun bir dönüşü olmaz," diye fısıldadı azap dolu bir sesle. "Sana yalvarıyorum, iyi düşün."

Annem omuzlarını dikleştirip babamın gözlerinin içine baktı. Gözlerinin siyahında gördüğüm şey tüm gemilerini yakan bir kadının kopardığı fırtınaydı.

"Anne ne boşanmasından bahsediyorsun?" Daha fazla dayanamayıp ona doğru koştum. "Avukatını aradığına inanamıyorum." Babamdan boşanamazdı, bu çılgınlıktı!

Yanına gidip hemen koluna yapıştım. Babam adına ona yalvararak kolunu sıkıca tuttum. "Hemen bir karar vermeden önce beni dinle."

Beni gördüğünde bile öfkesinde azalan bir şey olmadı çünkü babamın suç ortağıydım. Kolunu sertçe çekerek benden uzaklaştığında bana da ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordum. Çatık kaşlarla bana bakıp merhametini benden esirgedi. "Topla eşyalarını!" Sesi gür ve sertti. "Gidiyoruz bu evden!"

"Anne..."

"O akıl hastasının olduğu bir evde seni bırakmayacağım!" demişti ki gözleri Gurur'u bulunca kan beynine sıçradı. Kapının önünde tüm sakinliğiyle bu olanları izleyen Gurur'u görmek bile annemi delirtmişti. "Piç kurusu!"

Omuzlarındaki mantoyu iterek yere düşürdükten sonra, "Kızımdan uzak dur!" diye bağırıp Gurur'un üzerine yürüdü. "Sen ne cüretle benim kızıma dokunursun? Benim ipeklere sararak büyüttüğüm kızıma ne hakla vurursun!" Gurur'un karşısında durduğunda ona öyle bir tokat attı ki Gurur'un başı omzuna doğru düştü. Herkes sustu, hem de herkes.

Kahretsın!

Annem korkusuzca Gurur'un karşısında dururken ojeli parmaklarını avucunun içine büküp sıktı. "Seni bir daha kızımın yanında görmeyeceğim!" diye bağırdıktan sonra ikinci kez Gurur'a sert bir tokat attı. "Kim olursan ol, kimseye kızımı ezdirmem!" Konu ben olunca annemin kimseyle korkusu olmazdı. Her şeyi yapabilecek kadar gözünü karartmıştı.

Annemin Gurur'a attığı tokat büyük bir gerginliğe yol açmıştı çünkü vurduğu kişi Deli Gurur'du. Kadın erkek dinlemeden karşısındaki herkese her şeyi yapabilecek biriydi. Garip olansa Gurur'un annemin ona vurmamasına izin vermesiydi. O tokat onun yüzüyle buluşmadan annemin elini havada yakalayacak reflekslere sahipti ama bunu yapmamıştı. Sanki ben komadayken annemin çektiği acılarda onun da payı varmış gibi ona vurmasına izin vermişti.

Gurur'un sorunu babamlaydı, annemle değil. Bu yüzden anneme karşı sabırlı olmaya çalışıyordu. Yediği tokatlara rağmen burnundan birkaç kez derin nefesler alarak anneme döndü. Alay ederek kaşlarını yukarı kaldırmasına inanamadım. "Bu kadar mı?" dediği an annemden üçüncü kez okkalı bir tokat yedi.

"Kızım o benim!" Annem sinirden yerinde duramazken Gurur başını çevirdiği an yeniden ona şiddetli bir tokat attı. "Sahip olduğum tek evlat! Babasıyla bir sorunun varsa onunla halledecektin, kızım ile değil!"

O kadar tokattan sonra Gurur'un yanağı kızarınca içim acıdı. Annem tekrar ona vurmaktan hemen onların yanına koştum. Düşündüğüm gibi de olmuştu. Annem bir kez daha ona vurmak için elini kaldırıncaya araya girip bileğini yakaladım. "Anne n'olur yapma." Çaresizce çırpınarak ona yalvardım. "Vurma Gurur'a."

Gurur'u savunduğum için annem iyice çıldırdı. Sinirden gözü seğirirken inanamayan bakışlarını bana dikti. "Sen ne aptal bir kızsın!" diye bana kızarken sinir krizleri geçiriyordu. "Senin canına kasteden birini nasıl savunursun?" Şuurunu kaybetmiş bir hâlde bana da el kaldırıncaya daha onun eli yüzüme değmeden Gurur annemin bileğini yakaladı.

Gurur arkamda olduğu için omzumun üstünden elini uzatarak annemin bileğini yakalamıştı. Başımı çevirince Gurur'un çatık kaşlarıyla karşılaştım. Sert bakışları annemin üzerindeydi. "İşte buna müsaade etmem, Demet Hanım!"

Kolumdan tutup beni arkasına çekerek annemin tam karşısına dikildi. Bunu yaparken hâlâ annemin bileğini tutuyor, delici gözlerle ona bakıyordu. "Bana vurmak mı istiyorsun, vur ama bu elin karıma kalkmayacak!" Midem kasıldı. Odadan çıktığımızda ailemin yanında bana kötü davranacağı konusunda kararlıydı ama işler bir anda değişmişti. Şimdi annemin karşısında duruyor, onun bana vurmasını engelliyordu. Bir dediği diğerini tutmuyordu.

Annemin sinirli yüzünde değişen hiçbir şey olmazken kara gözlerinde şaşkınlığın küçük bir emaresi geçmişti. Üst üste ona tokat atmasına rağmen

onu durduracak hiçbir şey yapmayan Gurur, konu ben olunca annemi durdurmuştu. Annem bunun sebebini düşünürken elini sertçe çekerek kendini Gurur'dan kurtardı. Koluma yapışıp, "Yürü!" diyerek bana kapıyı gösterdi. "Seninle konuşacağız!"

Gurur annemin kolumdaki eline bakarak dişlerini sıktı. Ona engel olmak için bir adım atmıştı ki başımı iki yana salladım. "Lütfen karışma, annem bana zarar vermez." Gurur'u durdurarak kapıya yürüdüm. Annemle arama girmemeliydi.

Gurur bu evde birilerinin canımı yaktığından şüphelendiği için bunu bana yapan kişinin annem olduğunu düşünmesini istemiyordum. Annem bana asla zarar vermezdi hatta yirmi beş yıllık hayatımda bugün ilk kez bana el kaldırmıştı. Gurur'u savunmasaydım bu kadarını bile yapmazdı.

Annemle dışarı çıktığımızda babam da peşimizden geldi. Babamın çalışma odasına girdiğimizde annemin ters bakışları babamın üzerindeydi. Her an ayağındaki topuklu ayakkabıyı çıkarıp babamın kafasına fırlatabilirdi. Onu görmeye bile katlanamadığını gizlemiyordu. Babama bakmak sinirlerine iyi gelmediği için hesap soran gözlerini bana dikti. "O herif dün gece sana bir şey yaptı mı?"

"Yapmadı."

Boynumdaki morluğu fark edince kan beynine sıçradı. Sinirden boğazından garip bir ses çıkarırken yumruklarını sıkarak kapıya yürüdü. "O orospu çocuğunu öldüreceğim!"

Hızlı adımlarla kapıya yürürken çantasından çıkardığı silahı görünce, "Anne!" diye bağırp hemen yolunu kestim. Dışarı çıkmasına engel olarak kapının önünde durdum. "Anne valla düşündüğün gibi değil." Kollarımı iki yana açarak dışarı çıkmasına izin vermedim. "Önce beni dinle, sonra ne yapacaksan yap." Gözünü bile kırpmadan Gurur'u vuracak kadar deliydi.

Elindeki silahı sıkıca tutarken çatık kaşlarının altından sabırsızca bana bakıyordu. "Sana dokundu mu?" İhtimali bile burayı kana bulamasına yetti. "Yaptı mı böyle bir şeyi!"

"Hayır, yemin ederim ki hayır!" Bunları söylemem Gurur'u kızdıracaktı ama annem ve babamın bilmesi gerekiyordu. "Masal okuyarak beni uyuttuktan sonra kendi de koltukta yattı." Hızlıca başımı salladım. "Sarkaçla uyumam saatleri buluyor, bu yüzden beni masalla uyuttu." Boynumdaki morluğu gösterdim. "Aramızda bir şeyler geçtiğini düşünmeniz için sabah odadan çıkmadan önce boynumda iz bıraktı."

Gurur bunları onlardan gizlemem gerektiğini söylemişti fakat bu olanlardan sonra bunu yapamazdım. Annem ve babam gerçekleri bilmeliydi.

Gurur'un yanında tehlikede olmadığını bilmedikçe benim için endişelenmevi bırakmazlardı. En önemlisi Gurur'un hayatı için ailem gerçeği bilmeliydi çünkü annem babam gibi değildi. Kalenderlerle başlayacak bir kan davasını umursamadan Gurur'u vurabilirdi. Böyle anlarda annem babam gibi sağlıklı kararlar vermezdi.

Söylediklerimden sonra babamın yüzünde apaçık bir afallama ifadesi oluştu. "Masal mı okudu sana?" Benden duymayı beklediği son şey bile bu değilmiş gibi şaşkındı. "Ne demek sana masal okudu?"

"Yalan söylemeyi kes, Farah!" Annem sinirinden hiçbir şey kaybetmeden ters gözlerle bana bakıyordu. Kızgın bakışlarından söylediklerime zerre kadar inanmadığını görebiliyordum. "Düşmanın kızına neden masal okusun? Onu korumak zorunda değilsin!" Gözlerini kıstı. "Ondan korktuğun için mi onu savunuyorsun?"

"Anne yemin ederim gerçekleri söylüyorum." Üç yıldır süren suskunluğumu bozarken çok gergindim. "O kulübede sandığınız gibi Gurur bana işkence etmedi." Bugüne kadar bu konuda susmamın en büyük nedeni Gurur'un beni hastanelik ettiğini düşünmemdi. Artık gerçekleri bilmeleri için bir engel yoktu.

Dün gece blöf yapıp Gurur'a *bunları yapan sendin* dememe rağmen o olmadığını söylemişti. Gerçeği öğrenmek için defalarca o olduğunu söylemiştim fakat hiçbirini kabul etmemişti. Orada olmadığını söylerken gözlerinde en küçük bir yalan yoktu. Bana vurmadığını söylerken ne sesinde ne de gözlerinde yalan vardı. Bu konuda bana yalan söylemesi için bir sebep bulamıyordum. Belki büyük bir hata yapıyordum ama Gurur'a güvenmek istiyordum.

Önce anneme sonra da babama bakıp bakışlarımı kaçırdım. "Bunu bu kadar geç anlattığım için üzgünüm ama bana vuran Gurur değildi." Bana tüm o fenalığı kimin yaptığını hatırlamadığımı onlara söylemedim. Hatırlamadığımı bilirlerse Gurur'un yaptığını ama hatırlamadığım için ona konduramadığımı düşünürlerdi. Daha fazla Gurur'u yanlış değerlendirmelerini istemiyordum.

"Yanında kaldığım süre boyunca Gurur bana hiç kötü davranmadı." Onları buna inandırmak için göz kontağını bozmadım. "Yemeklerimi bile bizzat kendisi hazırlardı. Ondan kaçmaya çalışırken kurt kapanına yakalandığım için ayağımı yaralamıştım. Kulübeye kadar beni kucağında taşıdı ve benim için doktor getirtip yarama baktırdı." Pantolonumun paçasını yukarı çekerek onlara ayak bileğimdeki dikenli tel dövmesini gösterdim.

“Yaralandığım için yürüyemiyordum, bu yüzden Gurur beni her yere kucağında taşırdı.”

Duyduklarından sonra annem ve babam göz göze geldiğinde ikisinin de bakışlarında yoğun bir kafa karışıklığı vardı. Gurur’un beni komalık ettiğine çok eminken bunlar, duymayı bekledikleri şeyler değildi. Bana inanmadıklarını görebiliyordum, bir nedenden dolayı yalan söylediğimi düşünüyorlardı. “Gerçeği söylüyorum.”

Bunca yıl susup onlara yanlış şeyler düşündürtüğüm için bakışlarımda yoğun bir suçluluk duygusu vardı. “Karun benim yerimi nasıl buldu sanıyorsunuz? Onu arayan Gurur’du.”

Derin bir nefes alırken omuzlarım düştü. “Gurur bir hafta boyunca bebek gibi bana baktı. Kulübedeki son gecemde yine bana masal okuyup uyutmuştu. Sabah beni uyandırıp gitmesi gerektiğini ve artık evime dönebileceğimi söyledi.” Gurur’u aklamak için gerçekleri biraz çarpıtarak anlatmaya başlamıştım. Onlara yalan söylemek hoşuma gitmiyordu ama bana inanmaları için biraz yalana ihtiyacım vardı.

Annemin güzel yüzündeki hayret verici ifade anlattıklarımın inanmadığını gösteriyordu. Babamsa mekanik bir suratla suskunluğunu koruyup devam etmemi bekliyordu. Babamın ne düşündüğünü anlamak fazla zordu.

Sırasıyla bakışlarım ikisinin üzerinde gezinirken daha şimdiden soğuk terler dökmeye başlamıştım. “Gurur’un beni kaçırmasının amacı babamın canını yakmak için benimle evlenmekti. İsteddiği evlilik olunca beni yanında tutması için bir sebebi kalmamıştı. Aceleyle çıkması gerektiği için yeğenini arayıp ona yerimi söyledi ve gitti.” Onları buna inandırmak için yüzüme içli bir ifade kondurdum. “Tabii gitmeden önce beni koruması için yanımda beş adamını bırakmıştı.”

Gurur beni uyandırmadan oradan ayrılmıştı ama bizimkilerin bu kadarını bilmelerine gerek yoktu. Doğru mu yapıyordum, bilmiyordum ama gerçekleri biraz çarpıtarak anlatıyordum. Bana inanmaları için buna mecburdum. “Canımı yakan Gurur değildi,” diye fısıldadım. “O değildi.”

İkisinin tepkisizliği beni germeye başlamıştı. “Bunca zamandır susmamın nedeni o gün Gurur’un beni bırakıp gitmesiydi. Eğer gitmeseydi o varken birileri kulübeyi basıp bana zarar veremezdi.” Keşke o gün beni uyandırsaydı. Eğer beni uyandırsaydı o kulübede tek başıma kalmak yerine ondan beni evime bırakmasını isterdim. O zaman tüm bunları yaşamazdım.

Babamın gözlerinin içine bakarken bana inanmasına ne denli ihtiyacım olduğunu gizleyemiyordum. “Beni kaçıran Gurur’du, bizzat evime getirip sana teslim eden de o olmalıydı.” Gerginlik içinde nefesimi sesli bir şekilde

verdim. “Bunu yapmadığı için ona kızgındım, bu yüzden şu zamana kadar gerçekleri size anlatmadım.” Gurur’u savunmak için olayları değiştirerek anlattığıma umarım pişman olmazdım.

Annem ve babam doğru mu yoksa yalan mı söylediğini bir türlü anlamıyordu. İkisi de ne düşüneceğini ve ne yapacağını bilmez bir hâlde bana bakıyordu. “Bu anlattıkların hiç mantıklı değil,” diyen annemin suratı kireç gibi solmuştu. “Bu söylediklerin seni kaçırmadaki amaçla uyumuyor.”

Babam yüzünü sertçe ovuşturarak odanın içinde volta atmaya başladı. “Farah’a iyi davranarak ne planlıyor olabilir?” Bunu bilmemek onu kızdırıyordu. Parmaklarını aklar düşen saçlarından geçirip kısık bir sesle küfretti. “Ne geçiyor o piçin aklından!”

“Çok belli değil mi?” Annem ona beni gösterdi. “Aptal kızımızın güvenini ve sevgisini kazanmaya niyetli.” Aşağıda Gurur’u korumaya çalıştığım için annem bunun öfkesiyle bana bakıyordu. “O kadar aptalsın ki seni kullandığının farkında bile değilsin!”

“Anne...”

“Farah o herhangi bir art niyet beslemeden sana sempati duyacak biri değil!” Çatık kaşlarla beni susturdu, öfkesinin yanı sıra benim için ne kadar endişelendiğini görebiliyordum. “Bizi Leyla’nın katili sanıyor.” Sözleri tokat gibi yüzüme çarparken beni gerçeklere uyandırmak ister gibi bakıyordu. “Gurur bizden öcünü almadan durmayacak, Farah.”

Asılan suratımı görünce nefesini sesli bir şekilde vererek yanıma geldi. “Anlamıyor musun, seni bir kez daha üzmesinden çok korkuyorum.” Beni korumak istercesine elimi tuttu. “Sen bizim için çok değerlisin ve Gurur bunu çok iyi biliyor.”

Bana olan bakışları korku doluydu. “Babandan alacağı en büyük intikam seni her anlamda parçalamaktan geçiyor.” Boştaki elini kaldırıp sol göğsümün üzerine bastırdı. “Bu yüzden sana iyi davranarak kalbini çalmaya çalışıyor olabilir.” Acı içinde yutkundum. Annem haklı olabilir miydi?

Aptallığım karşısında annem üzgünce bana bakarken dudaklarını büzdü. “Ah, Farah... O kadar toysun ki erkekler konusunda hiçbir şey bilmiyorsun.” Elini kaldırıp narin parmaklarını yüzümde gezdirdi. “Sana iyi davranmasına aldanıp ona güvenme. Ne amaçla geri döndüğünü bilmiyoruz.” Bu sözleri bir başkasından duysaydım belki bu kadar üzülmezdim ama bunları söyleyen annemdi ve annem çok nadir yanılırdı.

Beni Gurur’dan korumak için bulduğu tek çözümde ısrarcı olarak, “Gidelim bu evden,” dedi kararlı bir sesle. Babamın hızla ona dönen bakışlarını

umursamadan yanağımlı okşadı. “Baban ve onun belalı düşmanlarının ~~sa-~~ ulaşamayacağı bir yere gidelim.”

Annemin gitmekte kararlı olduğunu gören babamın çenesinde ~~bir-~~ kas seğirmişti. “Nereye giderseniz gidin, tüm bu sorunlar peşinizden ~~ge-~~ Bunları bilmiyormuş gibi konuşma!” Annemi kararından döndürmek ~~iste-~~ gibi bakışları sertti. “Güvende olacağınız tek yer benim yanımdır!”

“Senin yanın mı?” Annem gözlerini belertti ve hayretler içinde ~~kala-~~ babama döndü. “Kızım iki kez kaçırılırken senin yanında olmak onu koru-
madı!”

“Onu düşünen bir tek senmişsin gibi davranmayı bırak, o benim de kızım!”

“O zaman bir baba gibi davran ve kızını koru!”

“İkiniz de şuna bir son verin lütfen.” Birbirlerine seslerini yükselttikle-
rinde ne denli korktuğumu gizlemeden, “Bağırmanın,” diye fısıldadım. “Şu
an için yapacağımız hiçbir şey yok.”

Benim yüzümden babamla sorun yaşamasını istemediğim için bakış-
larımı anneme çıkardım. “Babamı anlamaya hiç çalışmıyorsun. Gurur’un
bu evde kalmasına izin vermekten başka çaresi yoktu.” Olaylara babamın
açısından bakmıyordu.

Ona babamı savunduğum için hiddetlenerek tam bana kızacaktı ki,
“Anne, yaptık bir hata ama bunun için babamdan boşanamazsın,” dedim
üzgünce. Boşanmak da nereden çıkmıştı, Allah aşkına.

“Gurur’u sandığın gibi evden göndermek kolay değil. Dün gece tüm
bölge liderlerinin gözleri önünde bu evde karısıyla kalacağını, ona izin ve-
rilmezse beni alıp gideceğini söyledi. O bunları söylerken yeğeni Karun da
oradaydı. Liderlerin hepsi karısını almaya hakkı olduğunu gösteren mınl-
tılar çıkardı.” Babamın neden böyle bir şeye izin verdiğini doğru şekilde
anlamasını istiyordum.

Dünden beri yaşadığım stresin ağırlığıyla omuzlarım düşmüştü. “Gurur
bu evdeyken ilk hamle ondan gelmedikçe ona bir şey yaparsak Karun’a sal-
dırı hakkı doğar. Diğer tüm liderlerin desteğini de arkasına alıp Tozlulara
saldırır. Ailemizdeki kayıpların sorumlusu olmak istemiyorum.” Dolan göz-
lerle anneme yalvararak baktım. “Bunu kaldıramam.”

Gözlerime akın eden yaşlara kıyamadığı için elimi tutup sıktı. “Bu
olanlar senin suçun değil.” Beni buna ikna etmek istercesine başını iki yana
salladı. “Olaçaklar da senin suçun olmaz.”

“Biliyorum ama bu suçlu hissetmeme engel olmaz.” Ondan merhamet dilenerek, “Lütfen,” diye fısıldadım. “İşleri babam ve benim için daha da zorlaştırma. Gurur kendi istemediği sürece onu bu evden gönderemeyiz. Seninle evden ayrılmama izin vermeyecektir. Gitmeye yeltendiğimde beni alıp götürmeye kalkışabilir. Bu olduğunda silahlar patlar ve çok fazla kan dökülür.” Gurur’un arkasında Karun Kalender gibi güçlü bir isim vardı. Amcasını korumak için gözünü bile kırpmadan herkesi dünya üzerinde silebilirdi.

Kalenderlerle kıyaslandığımızda bizler zayıf olan taraftık.

Karun’un çevirdiği dolaplar olmasaydı babam şimdiye çoktan Gurur’dan kurtulmuştu. Fakat Karun uzlaşmacı biri gibi görünerek her defasında amcasını kurtaracak bir yol bulmuştu. Henüz üç yıllık lider olmasına rağmen o masada büyük bir yer edinmişti. Hamlelerini zekice yapıyor ve güçlü müttefikler ediniyordu. Karun; amcası ve kardeşlerini korumak için her şeyi yapabilecek biriydi.

Gurur bu evde zarar gördüğü an tüm gazabıyla Tozluların üzerine çökeceğini biliyordum. Karun’un öfkesini üzerimize çekmek hiç akıllıca olmazdı. Üstelik Karun’un Duha Tunus gibi güçlü bir müttefiki vardı. O ikisi kedi köpek gibi sürekli birbirleriyle didişmeler de yardıma ihtiyaçları olduklarında birbirlerinden desteklerini esirgemezdi.

Asıl endişe verici olansa Gurur’dur, Karun’dan daha tehlikeli biriydi. Şu zamana kadar canını yakmadığı tek bir kişi bile bırakmamıştı ama hâlâ yaşıyordu, ona kurulan tüm tuzaklardan ustaca sıyrılıyordu. Kurtulmakla kalmıyor, hemen sonra dönüp saldırıyı yapanların canına okuyordu. Gurur’un korkunç bir intikam anlayışı olduğu için birileri ona bulaşmadan önce iki kez düşünüyordu. Korumalarla gezmeyi sevmiyordu ama tek gezdiğinde bile onu öldürmek kolay değildi.

Annem, tüm bunları göz önünde bulundurunca babamın başka çaresi olmadığını anlamıştı. Tozlu soyadını taşıyan herkesi korumak için Gurur’un bu evde kalmasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Aynı şekilde beni bu evden çıkarıp Gurur’dan kaçırmanın da hiç kolay olmadığını biliyordu. Ne yapacağını, beni bu belanın ortasından nasıl çıkartacağını bilmiyordu.

Seçil’in güçlü çılgılığıyla üçümüz göz göze geldik. Olamaz, kötü bir şeyler yaşıyordu! Koşarak babamın çalışma odasından çıktığımızda neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Hızlıca merdiveni inip seslerin geldiği yemek salonuna girdiğimizde gördüklerimize inanamadık. Üçümüz de kapının önünde donup kalmıştık. İşte bunu beklemiyordum.

Gurur burada taş üstünde taş bırakmıyordu. Yemek salonunu öyle bir dağıtmıştı ki her yer her yerdeydi. Koca masa ters döndüğü için masanın üzerindeki tüm yemekler yere saçılmıştı. Nesibe yengeyi o yoğun kabusuna rağmen hiç zorlanmadan fırlatmış gibi zavallı kadın ne hâle gelmişti. Yengem ters dönen masanın ayakları arasında yüzünü tutarak acıyla sayıklıyordu. Yengemin yüzünde parmak izleri vardı. Midem kasıldı. Gurur ona vurmuş muydu?

Hızla Seçil'e baktığımda Yonca yengeyle birlikte kolonun arkasına saklanıp durmaksızın bağırdıklarını gördüm. İkisi de dehşete kapılmış gibi çığlık atıp duruyordu. Gözlerim Kerim amcamı bulunca aklımı kaçıracığımı düşündüm. Amcamın kafasından kanlar akarken bir köşeye sinmiş, bulduğu bir sandalyeyi kendine siper etmişti. Bir aslan terbiyecisi gibi sandalyeyi sıkıca tutarak kendini korumaya çalışıyordu. Amcamın kafasını kıran Gurur muydu?

Caner abimse yerde acılar içinde sayıklayarak karnına tutuyordu. Ağzından ve burnundan durmaksızın kan gelirken yüzü acıdan kaskatıydı. Gücünü toplayıp ayağa kalkmak için uğraşıyor lakin gereken gücü kendinde bulamıyordu. Gurur onu çok pis benzettiği için abim feci görünüyordu.

Ve Gurur... Evdekileri benzettiği yetmezmiş gibi buranın altını üstüne getirmekle meşguldü. Kalbim korkuyla doldu. Ona bakınca bile vahşeti damarlarımda hissediyordum. Gerçek anlamda korkunç görünüyordu. Şurunu tamamen yitirmiş gibi sinirden haykırarak gümüşlüğü yere devirdiğinde içindeki tüm kristal kadehler parçalanmıştı. Gurur durmuyordu, etrafındaki her şeyi kırıp dökerek saldıracak yer arıyordu.

Korkunçtu.

Hızlı hızlı nefesler alırken şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. Vücut ısısı bir anda artmış gibi alnında pul pul ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı. Soluğum kesildi, sanki artık burada değildi. Ben yukarıdayken burada ne olmuştu, bilmiyordum ama bir şeyler onu tetiklemişti. Baktığım adam benim tanıdığım Gurur değildi.

Omuzları inip kalkarken nefes aldıkça göğüs kafesi balon gibi şişiyordu. Kızgın boğalar gibi burnundan nefes alıp verdikçe etrafına verdiği zararın şiddeti artıyordu. Sandalyeyi cama fırlattığında tuzla buz olan camla Seçil ve Yonca yenge bir kez daha bağırdı. Saklandıkları kolonun arkasından çıkmaya bile korkuyorlardı. Gurur'un içinden bir canavar çıkmış gibi hayvan gücüyle burayı yıkıyordu.

Boğazından hırıltılı sesler gelirken çatacak yer arar gibi bakışlarındaki vahşi ifade insanın yüreğine korku salıyordu. Çıkardıkları çığlık seslerinden

gözleri Seçil ve Yonca yengeyi bulunca sertçe yutkundum. Gözlerinin ardından hayvansı ve tehlikeli bir parıltı geçmişti. Avına kilitlenen bir yırtıcı gibi Seçil ve Yonca yengenin üzerine yürüyünce babam hemen silahını çıkarmıştı.

Bu olanları gören babam çatık kaşlarla silahını Gurur'a doğrultunca. "Baba, dur!" diye feryat edip çevik bir hareketle ondan silahı aldım. "Kendinde değil, bunu yapamazsın."

Babam tam bana kızacaktı ki buna izin vermedim. Silahı sıkıca kavrayıp tavandaki avizeye doğru kaldırdım. Üst üste birkaç kez avizenin zincirlerine ateş ederek onun yere düşmesini sağladım. Koca avize gürültüyle Gurur'un birkaç adım arkasına düştü. Arkasından gelen gürültüyle Gurur hemen arkaya dönünce Seçil ve Yonca yenge saklandıkları yerden çıkıp koşarak yanıma geldiler. Tam zamanında Gurur'un dikkatini dağıtmıştım.

Şanslıydım ki silah kullanmayı biliyordum ve kahretsin ki artık herkes bunu biliyordu, annem ve babamın tuhaf bakışları üzerimdeydi. Avizenin üç zincirine üç el ateş etmişim ve biri bile ıskalamamıştı. Annem ve babam için bunu görmek Gurur'un yaptığı yıkımdan daha şoke ediciydi.

Babam silahı elimden çekip aldığı anda bana sormak istediği çok şey olduğunu görebiliyordum ama bunu sonraya sakladı. Şu an için daha büyük bir sorunumuz vardı.

Gurur şu anda ne yaptığını veya kimlere zarar verdiğini bilmez bir hâlde başını ellerinin arasına alıp bağırdı. Yüzü acıyla kasılırken boynundaki damarlar patlayacakmış gibi şişmeye başlamıştı. Yaşadığı şeye direnerek silahını çıkarıp kendinden en uzak köşeye fırlattı. O silahla yapacağı katliama engel olmak istercesine silahı kendinden uzaklaştırmıştı. Direniyor, geri dönmeye çalışıyordu ancak geçmiş buna izin vermiyordu.

Kaşlarını çatıp dişlerini sıkarak, "Sus lan artık, sus, sus, sus!" diye haykırıp salondaki her şeyi kırıp dökmeye devam etti. Bir canavar gibi saldıracak yer arayıp önüne çıkan her şeyi parçalıyordu. Onu izlerken korkudan kalbim durabilirdi. Kriz geçirirken böylesine korkunç bir şeye dönüştüğünü bilmiyordum. Parmak boğumları ve beyaz gömleği kan içinde kalmıştı ve bu kanların hiçbirisi ona ait değildi.

Gurur kafasının içinde nasıl bir şey yaşıyorsa durmuyordu. Çılgına dönmüş bir hâlde öfkeyle bağılıyor, bir şeyleri duvara fırlatıyor veya yere savurarak parçalıyordu. Gerçek anlamda akli onu terk etmiş gibiydi. Emindim ki kendine gelince bunları yaptığını bile hatırlamayacaktı. Ben korkuyla Gurur'u izlerken annem bir enkaza dönen salona dudaklarını büzerek bakıyordu. "Tüm bu şeylerin parasını o deli ödeyecek."

Şaşkınlıkta level atlayarak ona döndüm. “Anne, Allah aşkına tek derdimiz bu mu?”

Tüm bunların suçlusu benmişim gibi sert bakışlarını bana dikti. “Bu deliyi evimize getiren ben değilim!” Artık bunu bize hiç unutturmazdı.

Ortalık öyle bir dağınıktı ki... Ve Gurur tüm bu dağınıklığın tam ortasında duruyordu. Üstü başı darmadağındı, elinden kan akıyordu. Tüm bu hengâmenin içinde elini kesmişti. Geçirdiği kriz şuurunu yitirmesine neden olduğu için kendinde değildi. Aralık ayı onun için gerçekten de zor geçiyordu. Hızlı hızlı nefesler aldıkça omuzları aşağı yukarı hareket ediyor, dişlerini sıktıkça yüzündeki her kas seğiriyordu. O hiç iyi değildi.

Tam olarak ne hatırlıyor veya kafasının içinde kimlerin sesini duyuyor, bilmiyordum ama atakları sürdükçe, “Gelme!” diye bağıırıp etrafına saldırıyordu.

Bir köşede saklanan Kerim amcam celallenerek kendine siper ettiği sandalyeyi daha sıkı tuttu. “Bu akıl hastasını evde istemiyorum!” diye bağırdı. “Gönderin şunu gitsin!” Bu evde gitmesi gereken tek kişi Gurur değildi. Önce o ailesini toplayıp gitmeliydi.

Caner güç bela yerden kalkıp ağzındaki kanı tükürdü. Yüzü gözü kan içinde kalmış ve kaşı patlamıştı. Ağzından süzülen kanlar çenesine doğru akıyordu. Caner’in kızgın bakışları Gurur’a kilitlenmişti. “Bu piçe tahammül ettiğimiz yeter!” Silahını çıkarıp Gurur’a doğrulttu. “Bugün bu iş bitecek!” Neye uğradığımı anlayamadım. Gurur’un en savunmasız anını yakaladığı için ondan kurtulmayı düşünüyordu. Başka şartlarda bunu yapacak cesareti yoktu.

Etrafımdaki dağınıklığa bakınca Gurur’un yerdeki silahını gördüm. Annemin güvenli kanatları altından çıkıp hemen öne atıldım. Annem arkamdan bağıırırken koşarak ondan uzaklaştım. Yerdeki silahı aldığım anda evdekilerden küçük çaplı bir hayret nidası yükselmişti. Gurur’un önüne geçip Caner’in tam karşısında durdum. Silahın emniyetini açarak Caner’e doğrulttuğumda tek düşündüğüm Gurur’u korumaktı.

Babam ve annemin olduğu yöne bakmıyordum ama ikisinin de şoke olduğunu anlamak zor değildi. Gurur’u arkama almış bir vaziyette abimin tam karşısında durmuştum. Gurur’un en savunmasız anında ondan kurtulmaya yeltenecek kadar karaktersizdi. Eğer Gurur bir kriz geçirmeseydi Caner’de ona yaklaşacak yürek yoktu.

Namluyu Caner’in kalbine doğrulttuğumda kaskatı kesilmişti. Babamın, “Farah!” diyen sert sesini duydum ama ona bakmadım. Gurur’un önünde dururken kimseyi ona yaklaştırmamaya kararlıyım.

Caner ile ikimiz birbirimize silah doğrulturken içimde zerre kadar korku yoktu. Bana yaptıklarının öfkesini yıllardır içimde taşıırken en az onun kadar sertti bakışlarım. Babamın bizi izlediğini iyi bildiği için silahını indirmede ama kendisini iyi göstermeye çalışarak beni uyardı. “Farah indir o silahı!”

Parmağım tetiğe gitti. “İndirtsene?”

O kadar soğukkanlıydım ki onlardan çok ben kendime hayret ediyordum. Gurur’u koruma içgüdüğü içimden bambaşka bir kadın çıkar-mıştı. Buz gibi gözlerle abime bakıp, “Geri bas, Caner!” dedim sert bir sesle. “Kimse beni geçmeden kocama ulaşamaz!”

“İkiniz de indirin şu silahları!” Babamın sesi bu sefer daha şiddetli ve öfke doluydu. “Çocuklarımın geldiği şu hâle bak! Kardeş kardeşe silah çekmez!” Kardeşin kardeşe neler ettiğini ah bir bilseydi...

Babamın sözünü çiğneyemeyeceğimiz için ikimiz de aynı anda silahla-rımızı indirdik. Arkamdan Gurur’un, “Gelme, gelme, gelme!” diyen sesini duyunca hemen ona döndüm. Gördüklerimle kaskatı kesilmiştim. Yarattığı enkazın tam ortasında dururken başını eğmiş, yumruklarını başının iki ya-nına geçirerek, “Gelme, abi gelme!” diye bağıyordu. İçim acıyla doldu. Abi mi? O ana kadar ikimizin de abiden yana yaralı olduğumuzu hiç fark etmemiştim. Ortak bir yaramız vardı.

Yumruklarının şiddetiyle kendine zarar verdiği için silahı yere atarak ona doğru koştum. Annem korkuyla, “Farah!” diye bağırdı. “Krizin eşiğin-deyken yaklaşma ona!” Annem benim için endişelenip Gurur’un bana zarar vermesinden korkuyordu ama ben de Gurur için endişeleniyordum. Bu aş-a-mada bana yapacağı şeyler umurumda değildi.

Kendi güvenli alanımdan çıkıp onun tehlikeli alanına girdim. Yerdeki kırık dökük eşyaların içinden geçip Gurur’un tam karşısında durdum. Bu-rada olduğumu gördüğünü bile sanmıyordum. Histeri kriziyle zangır zangır titrerken kafasının içindeki dünyada kaybolmuştu.

Boynundaki damarlar şişerek belirginleşirken cayır cayır yanıyormuş gibi, “Abi dur!” diye bağırınca gözlerim doldu. Kafasına geçirmek için yum-ruklarını bir kez daha kaldırıncaya hemen öne atılıp bileklerini sımsıkı tuttum.

O bu hâldeyken ona bu kadar yaklaşmam benim için fazla riskliydi. Bana vurarak salonun ortasına savurabilirdi. Diğerlerine yaptığı şeyi bana da yapmayacağının bir garantisi yoktu. Kriz esnasında her şeyi yapabilirdi, böyle anlarda otokontrolünü kaybediyordu ve ne yaptığını bilmiyordu. Çok kötü bir hâldeydi, öyle ki ayakta bile zor duruyordu.

İnce parmaklarım onun kalın bileklerini sararken ona bu kadar çok yaklaştığım için kokum burnuna ulaşmıştı. Yaşadığı kaosu içinde bile adım mırıltıyla dudaklarından döküldü. "Farah..."

Titremeleri devam ederken başını eğdiği yerden yavaşça kaldırdı. Göz göze gelince bileklerini benden kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. "Buradayım," diye fısıldadım yumuşak bir sesle. Islak gözlerle ona bakarken yavaş ve dikkatli bir hareketle kafasının yanındaki ellerini aşağıya çektim. "Buradayım, Gurur."

İçine sıkıştığı korkunç dünyadan çıkıp bana gelmesini arzulayarak bileklerini daha sıkı tuttum. "Yalnız değilsin, buradayım." Delici bakan gözleri gözlerimden süzülen bir damla yaşı takip etti. "Dışarı çıkacaktık." Onu biraz neşelendirmek için yalandan suratımı astım. "Beni bir yere götüreceğini söylemiştin ama sözünü tutmamak için ortalığın içinden geçmişsin." Gerçek anlamda her şeyin içinden geçmişti.

Gurur hızlı hızlı nefesler alırken bakışları sık sık değişiyordu. Gözlerinin yeşiline çöreklenen vahşete direndikçe onu bir katliama zorlayan o his aynı hızla gözlerindeki yerini alıyordu. Kontrolünü sağlayıp bana zarar vermemek için kendini ne denli zorladığını görebiliyordum. Çenesi kasıldığında sıkıştığı dişlerinin arasından, "Git buradan!" demeyi başardı. Gözü seğirdiğinde başı sık sık omzuna doğru kasılıyordu. "Hemen uzaklaş benden!"

"Gitmem." İnat ederek bileklerini sımsıkı tuttum. "Bana bak, Gurur." Yumuşacık bir sesle konuşup ellerimden birini çektim. "Sadece bana bak." Elimini uzatıp parmak uçlarımla yüzüne dokunduğumda irkildi. "Bir tek bana bak ve benim sesime odaklan." Kafasının içinde konuşan tüm o sesleri susturmak ister gibi avucumu yanağına bastırdım.

Avuç içimde hissettiğim ısıyla burnumun direği sızladı, yanıyordu. Ateşi fırlamış gibi teni çok sıcaktı. "Buradayım ve seninleyim, sadece bana odaklan." Aralığın illet sancısından onu korumalıydım. Teselliye uyuşturucunun kollarında bulmasını istemiyordum.

Avucumu yanağından çenesine doğru sürterek ona dokunmaya başladığımda karanlık bir ormanı andıran yeşilleri yavaş yavaş normale dönmeye başladı. İçim umutla dolmuştu, işe yarıyordu. Ona iyi geliyor olmalıydım ki sakinleşmenin bir yolunu bulmayı başarmıştı. "Boş ver bu evdeki kahvaltıyı." Saçma sapan şeyler söyleyerek aklını ona acı veren şeylerden uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Odamızda kahvaltımızı yapalım mı?"

Aklı başına gelmeye başlamış olmalı ki bakışları eskiye dönerken gözlerindeki o muzır ifade geri geldi. "Yine beni çalıştıracaksın, öyle mi?" Şu anda herkesin bizi izlediğini fark edecek durumda değildi.

Onu sakinleştirmek için elimi yanağından gezdirirken kıkırdadım. “Karını aç mı bırakacaksın?”

Kendini dokunuşuma bırakınca sert yüz hatları gevşemeye başlamıştı ama nefes alışları hâlâ düzensizdi. “Kendimize karı mı aldık yoksa efendi mi, hiç belli değil.” Sitem ederken yanağını avucuma yaslamamak için kendini zor tuttuğunu düşündüm çünkü bunu yapmayı isteyecek kadar mayışmıştı. Güçlü bir krizden sonra hâlsizleşmişti.

Buna rağmen benimle uğraşmayı bırakmayıp, “Yemeğini kendin yapacaksın,” diyerek huysuzlandı.

Bileğindeki elimi eline kaydırırken ona gülümsedim. “Kulübedeyken yemeklerimi hep sen yapardın ama?” Gurur bana odaklandığı için bu sözleri ne amaçla söylediğimi anlayacak durumda değildi. “Her gün bana yemek yapıp beni odama kucağında taşıyan kimdi?”

Gurur’a takılırken annem ve babamın bu sözlerimi duyduğunu biliyordum. Gurur hakkında yanıldıklarını onlara göstermek istiyordum ama en önemlisi Seçil tüm bunları duysun istiyordum. Parmaklarımı Gurur’un parmakları arasından geçirip ellerimizi birbirine kenetlediğimde kaskatı keşildi. Gözlerinin içine bakıp en tatlı sesimle ona nazlanarak, “Kocamsan beni beslemek, korumak ve benimle ilgilenmek zorundasın,” dedim. “Yoksa karın için bunları yapamaz mısın?”

Etrafımızdaki insanların buradaki varlığını unuttuğu için kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. “Çok şey istiyorsun, Farah Tozlu.”

“Artık bir Kalender.”

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. “Haklısın.” Sinirleri gevşerken başını eğip yüzlerimizi birbirine yakınlaştırdı. Gözlerimin içine bakarak, “Artık bir Kalender,” diye fısıldadı şükreder gibi.

Kalbim tekledi.

Yeni yeni kendine geldiği için etrafına baktı. Gördüğü tüm bu dağınıklıkla nefesini sertçe vermişti. Her krizden sonra böyle bir manzarayla karşılaşmış gibi gördüklerine yabancı değildi. Caner’in kan revan hâline hissiz gözlerle baktı, elinde tuttuğu silaha da alaycı bir ifadeyle. Kerim amcama olan bakışları bile fazla boştu. Nesibe yengenin yanağındaki tokat izini görünce buz kesti.

Ailenin kadınlarına da vurduğunu görmek hoşuna gitmemişti. Hemen bana dönüp baştan ayağa beni incelerken ne kadar paniklediğini görebiliyordum. Gözleri aceleyle beni tararken yeşillerinde yoğun bir endişe vardı. “Seni de incittim mi?” Sertçe yutkundum. Kriz esnasında yaptıklarını gerçekten hatırlamıyordu.

Başımı iki yana sallayarak onu yatıştırmaya çalıştım. “Bana hiçbir şey yapmadın.” Bunu duyunca gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Ona yaklaşan ve karşısına çıkan herkesi bir yere savurmuştu ancak ben büyük bir risk almıştım. Ona yaklaşıp dokunduğumda kokumdan beni tanımış, kontrolünü kazanmak için kendini zorlayarak beni kendi öfkesinden korumuştur.

Ortalık daha fazla kızışmadan yalvaran bakışlarımı Gurur’a çıkardım. “Odamıza çıkalım, lütfen.” Tekrar bir delilik yapmadan onu buradan götürmek istiyordum. Ne denli endişelendiğimi görünce burnundan nefesini vererek başını salladı.

Etrafına bakıp yerdeki silahına doğru yürüdü. Onun için az önce o silahı aldığımı bilmeden silahı beline taktı. Evdeki herkesin çatık bakışları eşliğinde bana kapıyı gösterdi. Ona doğru bir adım atmıştım ki ayağım yerdeki kırık tabaklardan birine takıldı. “Kıpırdama.” Beni uyarıp iki adımla yanıma geldi. Bu dağınıklığın içinden geçerken kendimi yaralamamı istemediği için eğilip beni kucağına aldı. Herkesin gözleri önünde bunu yapmıştı.

Bir anda kendimi onun kor gibi yanan göğsünde bulunca vücut sıcaklığı bana nüksetti. Herkesin içinde beni kucağına aldığı için derimin altı ısınmaya başlamıştı. Çok sıcaktı, cehennem ateşlerinde yanıyormuş gibi sımsıcaktı. Alnından süzülen terler ısıyı doruklarda hissettiğinin kanıtıydı. Tüm ailemin gözleri önünde beni kucağına alıp yarattığı enkazın içinden geçti.

Kalbinin çok hızlı attığını duyabiliyordum, nefes alışları düzensizdi ve haddinden fazla terliyordu. Bilinci yerine gelmiş olabilirdi ama geçirdiği krizin sarsıcı etkisi henüz vücudunu terk etmemişti. Farkında mıydı, bilmiyordum ama vücudu histeri bir krizle titriyordu. Çatı katındaki odamıza çıkınca dikkatli bir şekilde beni kucağından indirdi.

Bir şey arar gibi etrafına baktığında sandalyeye astığı ceketini gördü. Ceketini alıp sabırsız adımlarla banyoya yürürken bana hiç bakmadı ancak, “Soğuk bir duş almalıyım,” dedi hızlıca. “Beni rahatsız etme.” Soğuk su belki onu kendine getirir diye buna karşı çıkmadım.

Bir süre banyonun kapısının önünde dönüp durdum. Yıkandığı için içeriye girmeye cesaretim yoktu ama nasıl olduğunu merak ediyordum. İçeriden suyun sesi kesilmediğine göre hâlâ duştaydı. Yıkanmaya karar vermesi iyi bir şeydi, vücut ısınıp başka türlü düşüremezdi. Suyun sesi kesilince hemen kapıdan uzaklaştım.

Tam o an aklıma gelen küçük bir detayla kaskatı kesildim. “Ceket?” diye mırıldanırken bunu daha yeni fark etmiştim. Banyoya girerken yanına ceketini almıştı. İnsan yıkanacağı zaman ceketini almazdı.

Midem kasıldı.

Uyuşturucu kullanacaktı!

Soluğum kesildiğinde banyo kapısıyla bakışıyordum. Aralığın ilk günlerindeydik, yani Gurur'un uyuşturucuya başlayacağı günlere girmiştik. Belki çoktan başlamıştı, belki de her ihtimale karşı yanında taşıyordu ve bugün geçirdiği krizden sonra başlamaya karar vermişti. Yeni bir kriz tekrarlanmasın diye şimdi uyuşturucuyu hayatına geri alacaktı. O illeti bir ay boyunca kullanıyordu ama bırakması aylarını alıyordu. Bırakma süreci başlamaktan daha zor ve sancılıydı.

Onunla geçirdiğim o bir haftada bana yaşadığı süreçten üstünkörü de olsa bahsetmişti. Gurur kendini tam o illetten kurtarıyordu ki bir de bakıyordu tekrar aralık gelmişti. Sonra yine başlıyor ve yine tüm yıl bırakmaya çalışıyordu. Bu yorucu döngüden hiç kurtulamıyordu. Leyla'yla birlikteyken bunu yıllarca yapmış olabilirdi ama benimleyken bunu yapmasını istemiyordum. Leyla'nın buna göz yumduğunu tahmin etmek zor değildi. Eğer öyle olmasaydı Gurur hâlâ çareyi uyuşturucuda aramazdı.

Leyla'ya da kızamazdım, uyuşturucu Gurur'u sakinleştirip sinirlerini yatıştırdığı için Leyla buna göz yummuş olabilirdi. Böylelikle Gurur bir ay boyunca ona sorun çıkarmıyordu. Ancak aralık bitince Gurur için asıl katlanılmaz aylar başlıyordu. Vücudu yoksunluk krizine her girdiğinde tekrar başlamamak için ağır bir süreçten geçiyordu. Leyla onun çektiği tüm bu yoksunluk krizlerini umursamadan Gurur'un uyuşturucu kullanmasına nasıl izin veriyordu?

Yoksa bırakması için mücadele etmiş miydi? İşte bunu bilmiyordum. Hiçbir kadın sevdiği adamın uyuşturucunun kollarında çırpınmasına izin vermezdi. Leyla'nın da buna müsaade etmediğini, elinden geldiğince Gurur'a engel olmaya çalıştığını düşünüyordum. Bunun için çok savaştığını düşünmek istiyordum, diğer türlü bencillikten başka bir şey değildi.

Kontrolüm dışı hızlı adımlarla yürüyüp banyoya girdim. Göreceklerime kendimi az çok hazırlamıştım ama gördüklerim tahmin ettiğimden daha çok sarsıcıydı. Gurur duş almak konusunda yalan söylememişti. Gerçekten yıkanmıştı, ıslaktı ve beline sardığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. Ancak bunun dışında gördüklerim beni korkutmuştu. Yanılmamıştım, uyuşturucu kullanmak üzereydi.

Sırtını banyonun soğuk duvarına yaslamış, ayaklarını uzatarak otuyordu. Yanında gümüş renginde metal bir kutu vardı ve kutunun kapağı açıktı. İçindekilerin ne olduğunu anlamak zor değildi. Boğazım düğümlendi. Beni fark edince sert bir sesle, "Çık dışarı!" dedi.

Emir kipi taşıyan sert sesiyle vücudum otomatik olarak ona itaat etmişti. Refleksle bir adım arkaya attığımda kendimi zorlayarak elimi yanımdaki duvara bastırdım. Emrine itaat etmemek için direniyordum. Dışarı çıkmak istemiyordum ama çıkmamı emredince beynimdeki tüm mekanizma alarmı geçmiş, çıkmam için gereken komutu bana vermişti. Bana söyleneni yapıp itaat ederek dışarı çıkmalıydim.

İkinci Kural: Emirlerin dışına çıkma.

Ağlamamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Şimdi olmazdı, burada olmazdı. Korku evinde yaşadıklarımı zihnimin tozlu raflarına saklamaya çalışarak kulağımdaki sese direndim. Gurur uyuşturucuya uzanınca beynimin beni zorladığı sisteme karşı gelip ona doğru koştum. Buna izin vermeyecektim!

Yanına yaklaşarak ona mâni oldum. Daha Gurur beni durduramadan yerdeki kutuyu alıp içindeki şişeleri sırasıyla duvara fırlatmaya başladım. Duvara çarpan her şişe kırılırken içindeki zehir etrafa saçılıyordu. Gurur oturduğu yerden bir hışımla ayağa kalkarken suratı kaskatıydı. “Ne halt ediyorsun sen!” Gür bir sesle bana bağırıp üzerime yürüdü. “Yürek mi yedin kızım sen!”

Kan beynine sıçramış gibi bakışları sertti. Arzuladığı şeyi ondan aldığım için kontrolsüz bir öfkeyle üzerime yürüyordu. Sırtım banyonun soğuk duvarına çarpana kadar buna bir son vermemişti. Gözü dönmüş bir şekilde, “Canına mı susadın!” diye kükreyip yumruğunu kafamın yanındaki duvara geçirince ağlamaya başladım. Bana vurmasın diye kollarımı kaldırıp yüzüme siper ettiğimin farkında bile değildim. Artık birileri bana vurmasıydı.

Kollarımı çapraz bir şekilde yüzümün önünde tutup başımı eğerek kendimi ondan sakındım. Ondan o kadar çok korkuyordum ki bana vuracağına neredeyse emindim. Vücuduma gelecek ağır darbelere kendimi hazırlayarak küçüldükçe küçülmüştüm. Bunu yaparken ne kadar titrediğimin veya ne denli ağladığımın farkında değildim. Bileklerimde onun sıcak ellerini hissedince korkuyla irkilip, “Bana vurma,” diye yalvardım. Bileklerimdeki ellerin kaskatı kesildiğini hissettim. Donup kalmıştı.

Bir süre ikimiz de hiç kıpırdamadık. Banyoda duyulan tek şey benim ağlayan sesimdi. Gurur’un yutkunuşu kulağıma gelirken yüzüme siper ettiğim kollarımı yavaşça çekti. Bunu oldukça nazik bir hareketle yapmıştı. Elini çenemde hissedince içim korkuyla doldu, ona bakmaya bile cesaret edemiyordum. “Şşş.” Beni sakinleştirmek ister gibi bir şeyler mırıldanıp çeneme hafifçe baskı uyguladı. “Sakin ol, seni incitmeyeceğim.”

Çenemi tutarak başımı kaldırıncı ıslak gözlerimle karşılaştı. Kısık bir sesle küfrederken gözlerinin yeşilinde büyük bir suçluluk duygusu vardı. Beni korkutup ağlattığı için kendine kızılıyordu. “Farah...” demişti ki titremeye ve ağlamaya devam ederek ona sınıksık sarıldım. Kollarımın altındaki vücudu taş kesilmişti.

Gözyaşlarım durmaksızın akarken, “Bunu yapmayı bırakmalısın, beni korkutuyorsun,” diye mırıldandım. Nefes dahi alamamıştı.

Parmak uçlarımdan yükselip kollarımı boynuna sınıksık sardığım için yüzüm boynuna yaslıydı. Kolları iki yanında öylece dururken, “Farah...” diye mırıldandı şaşkın ve şoke olmuş bir sesle. “Korktuğın adama mı sığınıyorsun?” Beni bu denli korkuturken ondan kaçmak yerine ona sarılmamı beklemiyordu. Nutkunun tutulmasına neden olmuşum gibi sesi güçlölkle çıkmıştı.

“Sığındığım adamın bir canavar olmadığını biliyorum,” dedim mırıltıyla. “Herkes için öyle olsa da benim için değil.” Boğazında bir düğüm oluşmuş gibi yutkunamadı.

Kullanmak üzere olduğu uyuşturucuyu parçaladığım için çok gergin olduğunu biliyordum. Aşağıda geçirdiği kriz hafife alınacak bir şey değildi. Vücudu hâlâ o krizin kalıntılarıyla boğuşuyordu. Durum böyleyken Gurur’dan kaçmak onda daha büyük bir öfkeye neden olabilirdi. Ona sarılmamın amacı onu şaşırtarak durmasını sağlamaktı. Eh, işe de yaramıştı. Bazen beklenmedik davranışlar insan psikolojisinde olumlu etkiler yaratabilirdi.

Ona sarılan sadece bendim, o değildi. Elleri yanında öylece duruyor, hiç kıpırdamıyordu. Yüzü boynuma çok yakındı ve başı kollarımın arasındaydı. Ona iyi gelmek istiyordum. Teselliği uyuşturucu yerinde bende bulmasını istediğim için ona karşı fazla ilgiliydim.

Can sıkıcı olansa kalbimin değişen ritmini hissediyor olmalıydı, ona yapışmış bir vaziyetteydim. Kollarımı boynundan çekip yavaşça ondan ayrıldım. Arkaya doğru bir adım attıktan sonra başımı kaldırıp donuk yüzüne baktım. Ne düşündüğünü anlayamayacağım kadar ifadesi düzdü. “Aşağıda kriz geçirmeni tetikleyen şey neydi?”

Nefesini sertçe verdiğinde burun delikleri genişledi. “Piç abin sigara içme bahanesiyle ateş yaktı. Şuurumu yitirmeme neden olacak kadar uzun süre çakmağın ateşini söndürmedi.” Tam da Caner’den beklenen bir kalışlıkti. Oynadığı küçük oyunun sonunda Gurur’dan adamakıllı bir dayak yiyerek dersini almıştı.

Sıradan bir şeyden bahseder gibi görünerek, "Peki, bir şeyler hatırlıyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak alnına düşen ıslak saçlarını geriye itti. "Gördüğüm o ateşten sonrası yok bende." Tüm vücudu kasıldı. "Yengene bile isteye vurmadım, olanları hatırlamıyorum bile." Abim ve amcama yaptıklarını sorun etmiyordu ama Nesibe yengeye vurmak canını oldukça sıkıyordu.

Başıyla bana kapıyı gösterdi. "Beni yalnız bırak ki giyineyim."

"Peki." Dışarı çıkmak için arkasından geçeceğim esnada hemen birkaç adım gerileyip bana yol verdi. Bunu dikkat çekecek kadar hızlı yapmıştı. Bakışlarım merakla kısıldı, ne sakladığını bilmek istiyordum. "Sırtını mı yaraladın?" Sanki sırtını görmemi istemiyordu.

Mekanik bir yüzle bana bakarken bakışları ciddileşmişti. "Hayır, elim dışında kendimi yaralamamışım." Avucundaki küçük sıyrık izine baktı. "Abartılacak bir şey değil."

"Gideyim o zaman," demiştim ki beline sardığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey olmadığını daha yeni fark ettim. Donup kalmıştım. "Sen çıplaksın."

Nemli saçlarının uçlarına biriken su damlacıklarına öylece bakıyor, suyun koyulaştırdığı saçlarının ıslak hâlini izliyordum. Geniş ve damarlı kol kaslarına ağzım açık bir şekilde bakıyordum. Beni kolları arasına alsa muhtemelen hiç zorlanmadan tüm kemiklerimi kırabilecek güçteydi. Banyonun nemiyle parıldayan kavruk tenini izlerken sıkı göğüs kasları ve baklava dilimlerini andıran karın kasları yutkunmama neden oldu.

Ona olan yoğun bakışlarımı görünce dudağının köşesinde pis bir sırıtış belirdi. "Gördüklerin hoşuna mı gitti?"

Beni utandırmak için söylediği bu sözlere masumca başımı salladım. "Hem de çok," diyerek onu şaşırttım. "Daha önce bu yakınlıktan bir erkeğin çıplak vücudunu hiç görmemiştim." Bunları söylerken sıradan bir şeyden bahseder gibi rahattım.

Dürüstlüğüm karşısında Gurur'un göz bebekleri irileştiğinde böyle bir cevap beklemediği çok açıktı. Bense son derece rahat bir şekilde gözlerimi kırıştıtarak merakla ona bakıyordum. "Havlunun altında ne var?" diye sorduğumda ağız dolusu küfretti. Anlaşılan ben de onu utandırabiliyordum.

Havlunun altında ne olduğunu biliyordum ama o, bunu bildiğimi bilmiyordu. Onun gözünde kadın ve erkek arasındaki farkı bile bilmeyecek kadar çocuktum. Bunu kullanarak hayretler içinde kalan yüzüne bakıp ona gülümsedim. "Havlu da çıkarır mısın, altında ne olduğunu merak ediyorum." Umarım bunu yapmazdı.

Gurur banyonun içini küfürleriyle doldurdu, bu konuda ciddi olup olmadığını anlamak istiyordu. Şaşkın ve kızgın ifadesi çok komikti. Bir kadının bu kadarını nasıl bilmediğini anlayamıyordu. Onu kandırıp kandırmadığını bilmek ister gibi dikkatle yüzüne baktı ama masum ve çocuksu yüzüm onu bir kez daha aldatmıştı. Merakla gözlerimi kırıştıtırıp ona bakıyor, yeni bir şey keşfetmek isteyen bir çocuğun heyecanı ile ona gülümsüyordum.

Bu yüzden kadın ve erkek arasındaki farkı bilmediğime çok kolay inanmıştı. Bu konulardaki bilgisizliğim onu sinirden deli ettiği için yüzünü sertçe ovuşturdu. "Seni nerede büyüttüler? Mağarada mı?"

İrkilerek arkaya doğru bir adım attım. "Seni sinirlendirecek bir şey mi yaptım?" Suratım asılmıştı. "Böyle şeyleri sormamalı mıyım?"

Tersçe bana bakarken öfkesi tüm yüzüne yayıldı. "Böyle şeyleri bana sorma!"

"Peki, sormam." Uysal bir şekilde başımı sallayarak ona gülümsedim. "Başka erkeklere sorarım, onlar bana öğretir."

Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki korkmadım desem yalan olurdu. Yanında duran elini sıktığında sinirden nabızı boynunda atıyordu. "Başka herifler sana bir şey öğretmeye kalkışırsa onların ecdadını sikerim!" Bunun ihtimali bile onu kızdırdığı için çenesi kaskatı kesilmişti. "Zamanı geldiğinde ben sana bilmen gereken şeyleri öğretirim." Omurgama buz gibi soğuk bir his yayıldı. Gerçek anlamda haddinden fazla sahipleniciydi.

Sözlerinin bende yarattığı etkiyi gizlemek için bilmişlik taslayarak çenemi dikleştirdim. "Ben zaten her şeyi biliyorum ki."

"Hadi oradan!" dedi tersçe. "Hiçbir halt bildiğin yok."

"Hayır, biliyorum." Kendimle övünürcesine başımı kaldırdım. "Çok bilgiliyim, her şeyi biliyorum." İnadımı sürdürdüm. "Mesela bana bir şey sor, hemen cevap veririm."

Kaslı kollarını göğsünde birleştirerek, "Demek her şeyi biliyorsun?" dedi alayla. "Söyle bakalım, çocuk nasıl yapılır?"

Heyecanlanarak konuşmak için tam ağzımı açmıştım ki kaşlarını çatı. "Leylekler getiriyor dersin gebertirim!" deyince hemen dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu görünce parmak boğumlarını gelecek bir şiddette yumruğunu sıkıp, "Siktir!" diye bir küfür daha savurdu. "Bir çocukla evliyorum!" Kahkaha atmak istiyordum.

İçimdeki gülme dürtüsünü bastırıp sakince ona kapıyı gösterdim. "Ben çıkayım mı dışarı?"

Asabiyet içeren bakışlarla hızlıca başını salladı, bir an önce benden kurtulmak istiyordu. "Kaybol gözümün önünden."

Küçük adımlarla kapıya doğru yürümüşüm ki enseme yakalayarak beni yeniden karşısına çekti. İri parmakları şahin pençesi gibi ensemedeydi. Başımı kaldırıp aval aval suratına bakmaya başladım. "Bir şey mi oldu?"

"Özür dilerim." Bir anda söyledikleriyle beni bozguna uğratmıştı. Yüzü ciddiyetle kasılırken ensemedeki elini çekti. "Sana bağırıp ağlatmak istemiştim." Uyuşturucu kullanmasına engel olduğum için gösterdiği fevri tepkiler yüzünden benden özür dilemesini beklemiyordum.

"Özür dilerim, Farah," dedi tüm ciddiyetiyle. Bu konudaki pişmanlığı ve mahcubiyeti gözlerinden okunurken nefesini sesli bir şekilde verdi. "Kontrolüm dışında öyle davrandım. Zor günlerden geçiyorum."

Ona ait olan şeyleri kırdığım hâlde sırf beni ağlattı diye benden özür dilemesi kalbimi eritiyordu. Gurur Kalender gerçek anlamda güzel bir adamdı. Hatalı olduğu konularda hatasını kabullenip özür dilemesini biliyordu. Tanıdığım bazı insanlar gibi gereksiz egoları yoktu. Bana olan bakışlarını mümkün olduğunca yumuşatıp, "İncitmek için elim sana asla kalkmaz," dedi sıcacık bir sesle. "Seni kendimden korumak için çabalıyorum." Sadece bakışlarıyla bile bunun için uğraştığını hissettiriyordu.

Güven vermek istercesine gözlerimin içine sıcak bir ifadeyle baktı. "Benden korkma." Sesi iç çeker gibi çıkmıştı. Yüzümü sakınacak kadar ondan korkmam ona azap veriyormuş gibi davranıyordu. "Benden korkmandan nefret ediyorum."

Burun delikleri genişleyecek kadar nefesini sertçe verdi. "Biliyorum, boktan herifin tekiyim, bir canavarmışım gibi herkes benden korkuyor." Geçirdiği şiddetli krizlere değinerek, "Korkmakta haklılar da," diye fısıldadı. "Ama sen benden korkma, olur mu?" Gözlerini gözlerime kenetlediğinde o gözlerde yoğun bir keder gördüm. İçim burkulmuştu, Gurur'un anlaşıl-maya ihtiyacı vardı. "Ben bir canavar değilim, Farah."

Gözlerimin içine bakarken yorgunca başını iki yana salladı. "Öyleysen bile senin hikâyedeki canavar olmak istemiyorum." Akli kusurlu diye herkesin ona canavar muamelesi yaptığını daha iyi anlatamazdı. Belli etmeye çalışıyordu ama belli ki bu onu incitiyordu.

Titreşen kirpiklerimin arasından onu izliyordum. "Ben sana bakınca bir canavar görmüyorum." Aşağıdaki tüm o vahşeti çıkarırken gerçekten bir canavara benzediğini ona söylemedim. Canavarlara özgü bir yönü vardı ama ateş görmedikçe o yönünü kontrol altında tutmayı başarıyordu. "Bana sesini yükseltip üzerime yürümezsen senden korkmam."

Çekingen gözlerle ona bakmak için kendimi zorladım. “Bunlar beni korkutan şeyler. Eğer bu iki şeyi yapmazsan ben de senden hiç korkmam.” Bu iki şeyi bana kim yapsa çok korkuyordum.

Gurur yoğun bir pişmanlıkla bana bakarken başını ağır ağır salladı. “Tekrarlanmamasına dikkat ederim.”

Birkaç adım geriye atarak benden uzaklaştı, hiçbir koşulda bana sırtını dönmüyordu. “Gelecek aya kadar buralarda olmayacağım. Bu sürede dikkat et kendine.” Tüm keyfim kaçmıştı. Gidiyor muydu?

“Nereye gidiyorsun?”

“Klinikteydim, Farah.” Uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlarını atarken alnından yanağına ter damlacıkları süzülüyordu. “Senin bu nişan olayın olmasaydı gelecek aya kadar kimse oradan çıkmamı sağlayamazdı. Her yılın aralık ayını klinikte geçiririm.” Komik bir şeyden bahseder gibi keyifsiz bir şekilde güldü. “Gözlem altında tutulmalıyım.” Bunu biliyordum, bu onun hakkında başlıca bildiğim şeylerden biriydi.

Yılın bu zamanında kendi isteğiyle kliniğe yatar, sonraki aya kadar oradaki odasından hiç çıkmazdı. Aralıkta geçirdiği nöbetleri had safhada yaşadığından sevdiklerini kendinden korumak için böyle bir yol bulmuştu. Babamla ona kurduğumuz tuzak olmasaydı bu ayda kolay kolay klinikten çıkmazdı. “Klinikteyken de uyuşturucu kullanıyor musun?”

Bunun beni ne denli rahatsız ettiğini gördü ama bana karşı dürüst olarak başını salladı. “Aralığı uyuşturucunun yardımı olmadan atlatamam.”

Canını sıkımayı göze alıp ona yasaklı bir soru sordum. “Şey... Uyuşturucu kullanmana Leyla kızmaz mıydı?”

Leyla’nın adı geçince bile bakışlarındaki değişimi gördüm. Yüzü kasıldığında gözlerinde yoğun bir acı ve kayıp duygusu oluşmuştu. Gizleyemediği bir özlemle, “Birilerine zarar vermediğim sürece Leyla ne kullandığıma karışmazdı,” dedi. “Her zaman başkalarını düşünecek kadar iyi biriydi.” Ama onu değil. Başkalarını düşündüğü kadar Gurur’u da düşünseydi uyuşturucu kullanmasına müsaade etmezdi.

“Gitme.” Utana sıkıla bunu ondan istedim. “Burada kal, etrafına verdiğin zararlarla ilgilenmiyorum, kendine verme yeter.” Onu afallatan sözlerim karşısında yutkunurken tek kelime edememişti. Ben Leyla değildim, Gurur’dan önce başkalarını düşünmek istemiyordum. Eğer bu beni kötü biri yapıyorsa, o zaman iyi olmakla da ilgilenmiyordum.

Bana olan tuhaf bakışlarının ne anlama geldiğini anlayacak kadar zeki biri olmadığım için bakışlarımı kaçırdım. “Sen artık benim kocamsın. Ortada bir sorun varsa bu ikimizin sorunu.” Derimin altı ısınırken utangaç

bakışlarımı onda tutmak için kendimi zorladım. “Uyuşturucu kullanmak isteyecek kadar kötü hissedersen bana gel, aklını o illetten uzaklaştırmaya çalışırım.” Henüz yeni bırakmışken tekrar başlamasını istemiyordum.

Sıkıntıyla, “Farah...” demişti ki onu susturdum.

“Lütfen, sana zarar veren bir şeyin bağımlısı olma.” Bırakmışken tekrar başlamasına göz yumamazdım.

“Bu uğursuz ayı birlikte atlatmaya çalışalım.” Yalvaran gözlerle ona bakıyordum. “Sen artık yalnız değilsin, Gurur.” Ona kendimi gösterdim. “Bir karın var ve onun da bu konudaki düşüncelerini önemsemelisin. Biliyorum, aramızdaki sahte bir evlilik ama boşanana kadar ben senin karınım.”

Ne düşündüğünü anlamayacağım kadar ifadesi belirsizdi fakat yeşil irisleri yoğun bir şekilde beni izliyordu. Onu şaşırtmalara doymuyormuşum gibi bana olan bakışları içimi titretiyordu. Nasıl söylesem... Onun için gerçek anlamda bir değer kazanmışım gibi bakıyordu. Onu ondan daha fazla düşünmemi aklının ucundan bile geçirmemişti.

Birinin yoğun bakışlarının esiri olmaya alışık olmadığım için bana böyle bakması beni utandırıyor. Bu yüzden başımı eğip giyinmesi için hemen banyodan çıktım. Odamın içinde yürürken bakışlarım fazla hisliydi. “Ben senin için bir yara bandıyım,” diye fısıldadım acı çeken bir sesle. “Öylesine uğradığın bir köşe, soluklandığın bir sığınağım.” Böyle olduğumu bilecek kadar aklım başımdaydı.

Gözlerimin ardı sızlarken iç çektim. “Bir kadından kalan yaraları dindiren o yara bandıyım.” Yaranın kanaması durduğunda herkesin ilk yapacağı şey o yara bandını söküp çöpe atmaktır. Aynı şeyi Gurur’un da bana yapmasından çok korkuyordum.

Daha şimdiden ona o kadar alışmıştım ki...

BÖLÜM 7

TECRİT ODASI

“Biliyor musun, en zorlandığım konuydu seni sevmek... Yaralı, kusurlu ve nefret doluydun. Sen intikam dolu bir yürekle bana geldiğinde benim kalbimdeki tüm çiçekler sana açmıştı.”

Gurur o gün evden çıktıktan sonra bir daha dönmemişti. Neredeyse bir hafta olacaktı ama bu bir haftada hiç eve dönmedi. Babamın telefonundan gizlice Karun'un numarasını almıştım. Karun'u arayıp ona Gurur'u sorduğumda klinikte olduğunu söylemişti. Ondan Gurur'un kaldığı kliniğin adresini öğrenmiştim ama çok istesem de onu görmeye gidemedim. Bir hafta boyunca bu konuda gereken cesareti kendimde bulamadım. Ta ki dün geceye kadar.

Dün gece bu konudaki kararımı vermiştim, onu görmeye gidecektim. Bir ay boyunca günlerini, klinikte herkesten uzak geçirmeye karar verdiyse bunu yapabilirdi ama onu görmek istiyordum. Onu ziyaret edip nasıl olduğunu görmeliydim. Oldukça iştahlı bir adam olduğundan yemek yemeyi çok seviyordu. Bu yüzden sabah erken saatlerde uyanıp mutfağa girdim.

Birlikte kahvaltı yapmak için ona birçok şey hazırlayıp hepsini sefertaslarına koymuştum. Hazırladığım her şeyi piknik sepetine yerleştirdikten sonra sepetle birlikte mutfaktan çıktım. Sepeti kapının yanına bırakıp hızlıca üzerimi değiştirdim. Siyah dar kotun üzerine önce boyunlu bir kazak giymeyi düşündüm ama Gurur'un boynuma olan ilgisini hatırlayınca bundan vazgeçerek düşük omuzlu salaş bir bluz giymeye karar verdim.

Bir kalem yardımıyla saçlarımı topladım, dağınık topuzumdan sarkan saçlarımın uçları enseme değiyordu. Spor ayakkabılarımı giydikten sonra gözlüğümü de taktım. Dışarı çok soğuk olduğu için kabanımı giyip sonunda odadan çıkmıştım. Elimdeki sepetle aşağıya inip yemek salonuna doğru yürürken çok gergindim. Annem ve babam kolay kolay bana izin vermeyecekti.

İçeri girdiğimde tam da beklediğim gibi hepsi kahvaltı masasındaki yerini almıştı. Bir hafta önce Gurur'un geçirdiği krizi saymazsak üç yıl boyunca üst kattan aşağıya hiç inmemiştim. Bu yüzden beni görmek herkesi şaşırtmıştı. Onlara bakarken gülümsemeye çalışarak, "Günaydın," dedim en neşeli sesimle.

Üç yıldan sonra beni burada görmek babamın gözlerinde mutluluk parıltılarının oluşmasını sağladı. "Günaydın, Fara." Masanın en başında otururken bana yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Buraya gel." Hiç aşağıya inmesem de o sandalyeye üç yıl boyunca kimseyi oturtmadığını biliyordum.

"Kahvaltıyı dışarıda kocamla yapacağım, baba." Ona elimde tuttuğum sepeti gösterdim. "Gurur'u görmek için kliniğe gideceğim."

Beklenmedik cevabımla babam içtiği çayı püskürterek çıkarırken masadaki herkes aynı anda, "Kocam mı?" dedi şaşkınca. Sanırım konuya iyi bir giriş yapmamıştım.

Onları bu denli şaşırtan şeyi anlamayarak başımı salladım. "Evet, kocam." Sıradan bir şeyden bahseder gibi hepsine kocaman gülümsedim. "Üç yıl önce evlendiğimi biliyorsunuz."

"Ve o evliliğin hangi şartlarda yapıldığını da iyi biliyoruz." Seçil keyfimi kaçırmak ister gibi oturduğu yerde dönüp yönünü bana çevirdi. "Seninle intikam almak için evlenen bir adama kocam diyecek kadar aptal mısın?"

"Sen de her şeye burnunu sokacak kadar hadsiz misin?" diye sordum sakince. "Beni eleştirecek konumda olduğunu sanmıyorum."

Benden beklemediği sözlerin şaşkınlığıyla gözlerini irileştirdi ama asıl şaşkınlığı annem yaşıyordu. Doğru duyup duymadığına emin olmak istercesine bana bakıyordu. Beni her zaman Seçil'e haddini bildirirken göremezdi.

Seçil ne kadar bozulduğunu gizlemeye çalışarak beni düşünüyormuş gibi yapmaya başladı.

"Burada senin iyiliğini düşündüğümü anlamayacak kadar safsın." Sahalara oynuyordu, yani babama.

Dostane bir tavırla gözlerini bana dikti. "Gurur'un kriz geçirdiğinde nasıl bir şeye dönüştüğünü hepimiz gördük. Sana bir şey yapmasından korkuyorum."

Çocuksu bir yüzüm olduğu için yaşımı bile göstermezken öfkemi hiç gösteremiyordum. Bu yüzden Seçil'e sevimlice bakıp, "Beni dert etme lütfen," dedim masumca. "Geçen hafta olanları biliyorsanız, Gurur'u nasıl sakinleştirdiğimi de görmüş olmalısınız."

Seçil inatla bazı şeyleri anlamayarak yerinde rahatsızca kıpırdanıp, "Çok safsın, Farah," dedi gizleyemediği bir kıskançlıkla. "Gurur'un tek amacı seni kullanmak."

"Gurur sandığınız gibi biri değil." Bunları söylerken başta Seçil olmak üzere buradaki herkesin sinirleriyle oynamaya başlamıştım. "O bana iyi davranıyor."

"Farah kaldırtma beni ayağa!" Annemin bana kızmasıyla yerime sindim. "Daha düne kadar ondan nefret ediyordun, ne ara bu kadar sahiplendin onu?"

"Anne ben yirmi beş yaşında genç bir kadıyım. Lütfen bana çocuk gibi davranmaz mısın?" Neredeyse ağlayacaktım. "Onu görmek istiyorum."

Annem ve babamı deli eden sözlerimin Seçil'deki etkisi büyüktü. Mavi lensin ardından bile gizleyemediği kıskançlığı görüyordum. "Seni kullanmak istediğini anlamayacak kadar aptalsın." Beni düşünüyormuş gibi davranarak Gurur'dan uzak tutmaya çalışıyordu. "Seni hastanelik eden bir adama koşa koşa gidecek kadar gurursuz musun?" Bana gururdan bahsedecek son kişi bile değildi.

Herkes üzerime gelip durduğu için kabuğuma çekilmem uzun sürmedi. Özellikle de annemden gereken desteği görememek cesaretimi kırıyordu. Suratımı asarak kırgın bakışlarımı ona çıkardım. "Gurur'u görmek istediğim için mi tüm bu yaygara? Peki, gitmeyeceğim." Anneme kapıyı gösterdim. "Gidip bir üç yıl daha çıkmayacağım çatı katından."

Başından beri sessizliğini koruyan babam nihayet bakışlarını bana yöneltti. Diğerleri gibi onun da bana kızıp engel olacağını sanmıştım ama düşünceli gözlerle beni izlerken herkesi şaşırttı. "Onu görmek istiyorsan gidebilirsin." Ellerini masada birleştirirken bakışlarında yoğun bir uyarı vardı. "Tabii yanına koruma alman şartıyla." Afalladım, işte bunu beklemiyordum.

“Gitmesine izin mi vereceksin?” Abim sanki beni çok düşünüyormuş gibi babamın kararını sorgulayıp ters bakışlarını bana çıkardı. “O herif seni komalık etmişken onu kafanda nasıl aklayabiliyorsun?” En azında Gurur’u aklayacak bir şeylerim vardı ama Caner’i aklamaya zemzem suyu bile yetmezdi.

Abime karşılık olarak hiçbir şey söylemedim, yine ilk fırsatta canımı yakmasını istemiyordum. Hep yaptığım gibi sustum. Herkes üzerime gelirken ben yıllardır yaptığım gibi bir kez daha susmuştum. Abimin karısı Yonca yenge otuz yaşındaki bir kadının olgunluğuna erişememiş gibi dudaklarını büzdü. “Dayak arsız olmuştun sen,” derken mavi gözleri yoğun bir şekilde beni eleştiriyordu. “Bir erkek için kendini bu kadar düşürme.”

Annem sık sık bana kızardı ama bir başkasının bunu yapmasına izin vermezdi. Omuzlarını dikleştirip aynı ukala bakışı yüzüne kondurarak Yonca yengeye baktı. “Kocama gidiyorum diye evden çıkıp başka erkeklere gitse daha mı iyi?” dediğinde kimse annemin bu sözlerle ne demek istediğini anlamadı. Ancak Yonca yenge bu sözlerdeki imayı iyi anladığı için neredeyse elindeki bardağı düşürecekti.

Onların karşısında bu kadar ezilmeme dayanamayan annem hiç istemese de bana izin verdi. “Telefonun hep açık olsun, ördeğim.” Kapıyı gösterdi. “Korumalar seni götürsün.”

Seçil bıkkınca gözlerini devirdi. “Her zamanki gibi yine öncelik Farah’ın istekleri.”

Annem çatacak yer aradığı için sinirini Seçil’den çıkarmaya kalkıştı. “Seni de bir deli kaçırıp evlensin, sonra senin isteklerini konuşalım ne dersin?”

“Senin o deli damadın bana tokat attı ama sen Seçil’e mi kızılıyorsun?” Nesibe yenge yine mağduru oynayarak yanağını gösterdi. “Çenemi yerinden çıkarıyordu.”

Annem boş bulunup, “Nerede o günler,” demişti ki ne söylediğini fark edince hemen dilini ısırıldı. “Çenen yerinden çıkmadığı için hepimiz çok şanslıyız, Nesibe yoksa kim bu eve çenesiyle fitne fücür yayacaktı?” Yengemi düşünüyormuş gibi ilgili davranıp rujlu dudaklarını büzdü. “Sen ve o kopasica çenen iyi olduğu için çok mutluyum.” Allah’tan mutluydu, bir de olmasaydı neler derdi, kestiremiyordum.

Annem ve yengem yine birbirlerine girince hemen dışarı sıvıştım. Onlar tartışana kadar ben çoktan gitmiş olurdum. Hole çıkıp kapıya doğru yürüdüğümde annem koşarak peşimden geldi. Anlaşılan bu kadar kolay kaçmama izin vermeyecekti. Yanıma geldiğinde çok endişeliydi. “O vahşi kocan eğer sana bir şey yapmaya kalkışırsa...”

"Yapmaz anne," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım. "Klinikte birçok görevli ve doktor var. Gurur buna yeltenmez, öyle olsa bile ona müdahale ederler."

Korku dolu gözlerine tebessüm ederek baktım. "Onu nasıl sakinleştirdiğini sen de gördün. Gurur'un krizlerinin üstesinden gelebilirim. O sandığın kadar kötü biri değil."

Bana bakınca ne görüyordu, bilmiyordum ama beti benzi atmıştı. "Farah, ilk vakasını bulmuş psikologlar gibi davranıyorsun." Kafasında ne kuruyorsa buna müsaade etmeyeceğini göstermek istercesine kaşlarını çatı. "Dediğin o aptal filmlerin etkisinden çık artık. Evdekilere dış göstermen beni mutlu ediyor ama bunu Gurur için değil de kendin için yapmanı istirdim."

Omzuma dokunup aklımı başıma getirmek ister gibi hafifçe sıktı. "Kötü çocuğun içindeki iyiliği çıkarmaya çalışan o aptal kızlar gibi davranmayı bırak, gerçek dünya okuduğun o kitaplara benzemez!"

"Anne ben yüzde elli aptalım, bunu biliyorsun."

"Bir şeyi kırk defa söylersen öyle olursun tabii! Kendine aptal deyip durma."

"Bana aptal olduğumu söyleyen hep sensin."

"Ama kırk defa söylememişimdir."

Bunu ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. "Dokuz yaşından beri bana günde en az on, en fazla otuz kez aptal olduğumu söylemişsindir." Kafamı kaşıyarak küçük bir hesap yaptım. "Bunu üç yüz altmış beş ile çarparsak yılda 3.650 defa bana aptal dediğin ortaya çıkıyor. 3.650'yi on altı yıla çarparsak bana 58.400 defa aptal dediğin sonucuna varıyorum." Sakince başımı çevirip şoke olmuş yüzüne baktım. "Keşke otuz dokuzda dursaydın, anne."

Uzun kirpiklerinin arasından şaşkınca bana bakarken yüzü sararmıştı. "Bazen bir psikolog mu yoksa matematik dehası mı olduğunu anlamıyorum."

"İkisi de olmaya çok uzağım." Tepkisiz bir şekilde ona bakıp küçük adımlarla yanından geçtim. "Çocukken sana *ben büyüyünce aptal olacağım* dediğimde ciddiydim." Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Bak, büyüyünce aptal oldum." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Resmen çocukluk hayalimi yaşıyorum."

"Çocukluk hayalin büyüyünce bir aptal olmak mıydı?" Sesi fazla afallamış geliyordu.

"Bence sen de bendeki o cevheri görmüştün." Onu kızdırdığının bilincinde olarak daha fazla güldüm. "Öyle olmasaydı şu on altı yılda bana tam 58.400 defa aptal demezdin. Tabii bu da en iyi ihtimalle ortaya çıkan sonuç." Başımı çevirip sinirli yüzüne sevimlice baktım. "Görmüştün değil mi, sen de bendeki o aptallık ışığını görmüştün?"

"Seni döverim, Farah!" Gözü seçirirken ayağındaki topuklu ayakkabıyı çıkartınca hemen kaçmaya başladım. Kapıdan çıkmama çok az kalmıştı ki kafamın arkasına ayakkabısı *tak* diye çarptı.

"Bir kere de ıskala be kadın, bir kere de ıskala!"

Sızlanarak kafamı tutup ona döndüğümde bıraktığım yerde dik dik bana bakıyordu. "Getir o ayakkabıyı, aptal ördek!" Ne söylediğini fark edince hemen dilini ısırdı. "Zeki ördek," diye değiştirdi tekrar gülmeye başladım. Bana aptal demeye bile korkar olmuştu.

Sepeti yere bırakıp ayakkabıyı aldım. Yanına gittiğimde sinirinde değişen hiçbir şey yoktu. Bir dizimin üzerinde diz çökerek ayakkabıyı ayağına giydirmeye başladım. "Kurban olurum, ayakları bile güzel," dediğimde gülüşünü duydum.

"Babası kulıklı velet, yağ çekerek beni sakinleştiremezsin."

Ayakkabısını ona giydirdikten sonra koluna girerek onu benimle yürümeye zorladım. "Sandığın gibi Gurur'un üzerinde pratik yapmıyorum."

Kapıya yaklaşıncaya yerdeki sepeti alıp onunla yürüdüm. "Lütfen böyle bir şeyi Gurur veya bir başkasının yanında da söyleme." Özellikle de Seçil'in aklına böyle bir şey düşürmemeliydi, hemen gidip Gurur'a yetiştirirdi. Gurur'un bir psikolog olduğum için kendime yeni bir oyuncak bulduğumu düşünmesini istemiyordum. Bu onun için çok incitici olurdu.

Gurur'un psikoloji mezunu olduğumu bildiğini sanmıyordum. Beni kaçırdığında fakülteden yeni mezun olmuşum ve iki yıllık yüksek lisansımı yapmayı planlıyordum. Fakat o kulübede yaşadıklarımın sonu üç yıllık bir inzivaya çekilip lisansıyla ilgili her şeyi askıya almıştım. Benim gibi birinin psikoloji okuması bile çok komikti, kendim başlıca travmatik bir vakaydım.

Tam da bu yüzden psikolog olmayı istemiştim, kendime ve benim gibi olanlara yardım etmek için. Bu işin okulunu okuyup inceliklerini öğrenirsem kendimi tedavi edebileceğimi düşünmüştüm. Şu zamana kadar annemle babam beni birçok doktora ve psikoloğa götürmüştü fakat hiçbir kafamın içindeki o kafesi kırmama yardım edememişti.

Ben de liseyi bitirince kendi kendimin doktoru olmaya karar vermiştim. Umutsuzca kendimi o korku evinden kurtarmayı istediğim dönemlerden

biriydi. Ancak psikoloji bölümünü okuyunca bile sosyal anksiyetenin üstesinden gelememiş ve kafamın içindeki kafesi kıramamıştım. Ne de olsa terzi kendi söküğünü dikemezdi.

Fakültedeki hocalarım bile kendim için en yanlış dalı seçtiğimi söylemişti ama ben ısrarla seçtiğim bölümü okumuş ve mezun olmuşum. Lisansımı almadığım için resmî kurumlarda çalışamaz veya kendi ofisimi açamazdım. Bunun için önce yüksek lisansımı yapmalıydım. Açıkçası yapmadığıma da üzülüyordum, henüz buna hazır değildim.

Bir deli ve onun psikolog eşi.

Ne komik bir eşleşme ama.

Annemle dışarı çıkıp avluda yürümeye başladığımızda fazla sıkıntılı bakıyordu. "Farah, ne planladığını öğrenmeden kendini ona kaptırmadan çok korkuyorum." Kolundaki elimin üzerine elini koyup hafifçe sıktı. "Sen fazla toy ve safsın, bu insanların seni üzmesini istemiyorum."

"Anne, küçük bir kediye bile köşeye sıkıştırırsan tırnaklarını çıkarır." Korkularını bir sünger gibi emmek istiyordum, belki o zaman biraz rahatlardı. "Sandığın gibi tamamen savunmasız biri değilim."

Sesli bir şekilde iç çekti, bu konuda pek umutlu değildi. "Geçen hafta Caner'e silah çeken o kız olmaya devam etsen bu kadar endişelenmem." Bakışları puslandı. "Ne yazık ki biz o kızı yıllar önce kaybettik. Arada bir görünüyor, sonra da uzun süre ortadan kayboluyor."

"Anne lütfen yine başlama," diye ona yalvardım.

"Farah ben senin annenim, benim kadar kimse seni tanıyamaz." Neredeyse ağlayacaktı. "Bastırılmış kişiliğinin altında ne denli güçlü ve zeki bir kadın olduğunu iyi biliyorum. Artık bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Anne ben böyle biriyim, bunu kabullen artık." O böyle yaptıkça üzülüyordum, hiçbir şey sandığı kadar kolay değildi. Denemediğimi, uğraşıp çaba göstermediğimi düşünüyordu ama denemediğim bir günüm bile yoktu. Neler yaşadığım hakkında en küçük bir fikri yoktu. Gözlerinin içine bakarak, "Beni üzüyorsun," dedim. "Bunu yapma artık."

"Ben de üzülüyorum, Farah." Gözlerine akın eden yaşları gizlemek için bakışlarını benden kaçırdı. "Bu insanların kızımı getirdiği son duruma çok üzülüyorum. Her darbeye daha çok düşüyorsun ama bir kez olsun düştüğün yerden daha güçlü bir şekilde ayağa kalkmıyorsun."

"Belki de henüz en dibi bulmamışımdır," dedim umutsuzca.

"Belki de çoktan buldun ama farkında değilsin."

Şoför benim için arabayı hazırlayınca annem bana eşlik etmesi için otuzdan fazla korumayı görevlendirmişti. Onları sıkıca tembihleyerek beni evden göndermişti. Yola çıktığımda annemle yaptığım tatsız konuşmadan dolayı gözlerimden bir damla yaş süzüldü. O evde bir ay boyunca ne yaşadığımı hiç bilmiyordu. Elim istemsizce boynumdaki sarkaca uzanmıştı. Bu sarkaç o uğursuz eve dair güzel olan tek şeydi.

"O adam korkunç biri," diyen küçük bir kız çocuğunun sesi kulağımda yankılandığında içim burkuldu. Yine anıların istilasına uğramıştım.

"Evet, öyle." Başka bir çocuğun sesi zihnimde canlanmıştı.

"Baban kötü biri, bana bunları neden yapıyor?"

"Bilmiyorum, onu her zaman anlamıyorum."

"Biliyor musun, artık hiç uyuyamıyorum. Bu köpek uykumda beni parçalayacak diye uyumaya korkuyorum."

"Tasmasını açmadıkları sürece sana bir şey yapamaz."

"Yine de artık hiç uyuyamıyorum."

"Biliyorum, bu yüzden sana bir şey getirdim. Al hadi."

"Bu nedir?"

"Sarkaç."

"Ne işe yarıyor ki bu?"

"Belki uyumana yardımcı olur diye getirdim ama babam ve diğerlerine gösterme, olur mu?"

"Peki."

"Babam yakında seni bırakacak, çok yakında kurtulacaksın buradan. Onları konuşurken duydum."

"Evime gitmek istiyorum, bu arada adın ne? Bana hâlâ adını söylemedin?"

"Kim olduğumuzu bilmemen gerekiyormuş yoksa babam seni öldürürmüş. Belki bir gün tekrar karşılaşırız."

"Adını bilmezsem seni nasıl tanıyacağım ki?"

"Ben tanırım seni, Farah Tozlu."

Elimdeki sepetle kliniğin koridorları arasında yürürken Gurur'un doktorundan onun hakkında gereken bilgileri alıyordum. Karısı olduğumu söyleyince onunla görüşmeme izin vermişlerdi. Ne yazık ki doktorun anlattığı

şeyler hiç iç açıcı değildi. Tanışırken isminin Selim olduğunu öğrendiğim yaşlı doktorun psikoloji dalında bir uzman olduğu kurduğu her cümlede anlaşılıyordu.

Benimle koridorda yürürken elindeki dosyada Gurur hakkında tuttuğu notlar vardı. "Fiziksel olarak hiçbir hastalığı yok ama psikolojik olarak çöküşte." Başını dosyadan kaldırıp ihtiyatlı gözlerle bana baktı. "Kafasının içindeki sanrılar Gurur'da kalıplaşmış bir durum. Tedaviye karşılık vermediği için ona yardım edemiyoruz." Umutsuzca başını iki yana salladı. "Özellikle yılın aralık ayında daha kontrolsüz oluyor."

"Sanrılarının aralık ayında daha yoğun tetiklenmesinin bir nedeni olmalı?" Selim Bey'den gereken cevapları almak ister gibi ona merakla bakıyordum. "Gurur'u aralık ayında böylesine çıldırtan ağır bir travması olmalı."

"Var zaten." Başını sallayarak yürürken bu konuda beni onayladı. "Sebeepsiz yere kimse bu hâle gelmez. Aralık ayında onu korkutan ve aklını sarsan bir şeyler yaşamış olmalı. Geçmişi hakkında çok ketum olduğu için hiçbir terapi onun geçmişine inmemizi sağlamıyor. Ne yaşadığını veya neden ateşten bu kadar korktuğunu bilmeden ona yardımcı olmamız çok zor."

Normal düzeyde olan hastaların tutulduğu koridoru arkamızda bırakıp bir kat aşağıya inince buz kestim. "Burası tecrit hastaların kaldığı yer değil mi?"

Bunu bu kadar hızlı anlamam onu şaşırttı. Konuşmalarımız boyunca da bir şeyler sezmiş gibi meraklı gözlerini bana dikti. "Bu konularda çok şey biliyorsunuz, Farah Hanım."

Elimdeki sepeti gergince tutup bakışlarımı kaçırdım. "Psikoloji bölümü mezunuyum."

Deli bir adamın karısının hangi bölümden mezun olduğunu duymak onu afallatmıştı. "Psikolog musunuz?"

"Evet ama bu konuda pek deneyimim yok." Konuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak, "Gurur neden tecrit katında kalıyor?" diye sordum. "Evden ayrılırken tecrit odasında kalacak kadar kötü değildi."

Sıkıntı içinde derin bir nefes alarak bakışlarını benden çekti. "Dün gece çok ağır bir nöbet geçirdi. Onu kontrol altında tutmaya çalışırken iki hasta bakıcısını ciddi bir şekilde yaraladı." Bunlar duymaktan hoşlanacağım şeyler değildi.

Bir kapının önünde durarak bana döndü. "Her an her şey onu tetikleyebilir, bu yüzden içeri girmenize izin veremem." Metal kapının üzerindeki küçük pencereyi çekerek kenara çekildi. "Onu sadece bu mesafeden

görebilirsiniz.” Gurur, içeri bile alınamayacağım kadar kontrolden çıkmış mıydı?

Elimdeki sepeti yere bırakarak kapıya yaklaştım. Kapının üzerindeki küçük ızgaraya yaklaşarak demir parmaklıkların arasından içeriye bakmaya çalışıyordum. Kitap büyüklüğündeki bir pencereden içeri bakınca gözlerim doldu. Hastanın güvenliği açısından duvarları ve yerleri sert minderle kaplı tecrit odasına ürkmüş gözlerle bakıyordum. Gurur bu uğursuz odanın içindeydi ancak onu görmek istediğim şekilde değildi.

Ona taktıkları deli önlüğünün kollarını arkadan sıkıca bağladıkları için Gurur’un kolları çapraz bir şekilde göğsüne kenetlenmişti. İstese de ellerini kullanıp ne kendine ne de bir başkasına zarar verebilirdi. Ağzındaki deri ve metal ağızlığı görmemle beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Bu kadarına gerek var mıydı? Odanın köşesine sinerek oturmuş, delici gözlerle yere bakıp öne ve arkaya doğru sallanıyordu. Gerçek anlamda bir akıl hastasına benziyordu ki zaten öyleydi.

Selim Bey’e dönerken kaşlarımı çatığımın farkında değildim. Deli önlüğü ve ağızlığı kastederek, “Bu kadarına gerek var mıydı?” diye sordum kızgın bir sesle.

Kalenderler ülkenin kalkınmasına büyük ölçüde katkı sağlayan milyarder ailelerden biriydi. Gurur’un sahip olduğu güç ve parayla bu klinikten yüzlercesi satın alınabilirdi. Onun gibi birinin burada kalması bile klinik için bir ayrıcalıktı, Gurur buraya dünyanın parasını yağıdırıyordu. Bunun karşılığında gördüğü muamele bu muydu?

Sert bakışlarımdan Selim Bey neler düşündüğümü anlamış olmalı ki rahatsızlık belirtisi göstererek burnunun kemerini sıktı. “Gurur Bey’in sıklıkla tercih ettiği bir klinik olmamızın nedeni tam olarak bu. Burada kaldığı süre boyunca sinir krizlerinde hiçbir ayrıcalık göstermeksizin onu durdurmamızı isteyen kendisiydi.” Böyle bir şeyi onlardan talep eden Gurur muydu?

Başıyla içeriyi işaret etti. “Şu anda ciddi bir transa girmiş durumda. Hangi şekilde kendine geleceğini bilmediğimiz için kendisine zarar vermesin diye o önlüğü takıyoruz. Ve ağızlığa gelirsek...” Kanımı donduran bir manayla gözlerime baktı. “İnanın bana bu gerekliydi.”

Korkuyla doldum.

Dün gece neler yaşandığını bilmediğim için hangi şartlarda ona ağızlık taktıklarını kestiremiyordum. İçimden bir ses kendi akıl sağlığım için bu kadarını bilmemem gerektiğini söylüyordu. “İçeri girmek istiyorum, kapıyı açın lütfen.”

Buna yanaşmayan Selim Bey kati suretle, “Buna müsaade edemem,” dedi. “Hasta şu anda ağır bir transta, geri dönüşleri bazen çok şiddetli ve sert olabiliyor. Bir anda karşısında sizi bulduğunda ne tepki vereceğini bilmiyoruz.”

“Sizi anlıyorum fakat buraya onu kapı arkasından görmeye gelmedim.” Bu konudaki tutumumu sürdürerek ısrar ettim. “Gereken tüm sorumluluk bana ait, eşimin yanına girmek istiyorum.”

“Farah Hanım...”

“Onu çözmeyeceğim, bu konuda bana güvenebilirsiniz.” Ona bunun teminatını vererek içeriyi gösterdim. “Gurur bu hâldeyken bana zarar veremez, lütfen onun yanına girmeme izin verin.”

Başlarda buna yanaşmadı, Ümit Tozlu’nun kızı onların kliniğinde zarar görürse babam karabasan gibi hepsinin üzerine çökerdi. Ancak ben çok ısrar edince Gurur’u çözmemem şartıyla içeri girmeme izin vermişti. Kapıların güvenliğinden sorumlu görevliyi çağırıp ondan kapıyı açmasını istedi. Benim için metal kapıyı açtıklarında elimdeki sepetle içeri girdim. Korkuyordum.

Selim Bey bunu istemese de kapıyı arkamdan kapattım. Kapıdaki küçük pencereden içeriyi gözetleyip güvende olduğumu görebilirlerdi. Yerdeki sünger kaplamaya basarak küçük adımlarla Gurur’a doğru yürürken çok gergindim. Bunu yaparken korkumu bastırmaya çalışıyor ve bağlı olduğu için bana zarar veremeyeceğini sık sık kendime hatırlatıyordum.

Onu buraya kapatmaları büyük bir trajediydi fakat bu konuda kimseye kızamazdım. Gurur’u kontrol altına almak için bu gerekliydi. Tam karşısında durup ayaklarının önüne diz çöktüm, boş bakan ruhsuz gözlerine içim acıyarak baktım. “Merhaba,” diye fısıldarken korkudan sesim titriyordu. Sanki her an üzerime atlayacakmış gibi endişeliydim. Elleriyle olmasa bile kafasıyla suratıma defalarca vurup beni kan içinde bırakabilirdi. Bu tür şeyleri düşündükçe kaçmak istiyordum.

Dizlerimin üzerinde durup yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. “Beni hatırlıyor musun?” Yeşilleri o kadar soğuk ve duygudan yoksundu ki şu anda beni görüp duyduğundan bile emin değildim.

Şuursuzca sindiği duvarın dibinde sallanıp ağızlıktan dolayı garip mırıltılar çıkarıyordu. Onu böyle görmek bile bana katlanılmaz bir acı yaşıtıyordu. “Gurur beni duyuyor musun?”

Sık sık anlamsız mırıltılar çıkartıyordu fakat ne dediği anlaşılmıyordu. Dikkatli dinleyince, “Abi,” dediğini güçlkle anladım. “Gelme, abi gelme...”

Sertçe yutkundum. Bir hafta önce evimizde kriz geçirdiğinde de buna benzer bir şeyler sayıklamıştı.

Abisi Şeref Kalender ile aralarında bir düşmanlık olduğunu biliyordum ama travmalarının nedeninin abisi olduğunu bilmiyordum. Gurur'u bu hâle getiren abisiydi, değil mi? Öyle olmasaydı her kriz geçirdiğinde abi diye sayıklamazdı. Yere bastırduğım dizlerimin üzerinde yükselerek, "Gurur," diye fısıldadım. "Abin burada değil." Titreyen ellerimi uzatıp yüzüne dokunurken kapının arkasındaki Selim Bey'i tedirgin ettiğimi biliyordum.

Ellerimi maskenin deri dokusundan kaydırarak başının arkasına uzandım. Ağızlığın kemerini açıp Gurur'u boğan bu rahatsız edici şeyi çıkardım. Ağızlığı çıkarıp kenara attığımda bile hâlâ şuursuzca yerinde sallanıyor, sayıklayarak boşluğa bakıyordu. Burada değildi, Selim Bey'in de dediği gibi transa girmişti. Şu anda bir tecrit odasında benimle olduğunu bile anlamayacak kadar geçmişti.

Ağızlığın sert dokusu onun yüzünde iz bırakmıştı. Birkaç saate kalmadan o izlerin kaybolacağını biliyordum ama şu an için çok net görünüyordu. Hastalanınca ne zaman maske taksam aynı izler benim de yüzümde oluyordu. Ellerimi uzatıp yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda bile beni görmüyordu. Geçmişinin içinde öylesine kaybolmuştu ki şu anda ona ne yapsam farkında olmayacaktı. Birileri onu çekip vursa bile olanları anlamayacak kadar kendi içinde kaybolmuştu.

Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Yakışıklı yüzünü avuçlarımın içine alıp parmak uçlarımla maskenin bıraktığı izlere dokundum. "Gurur," diye fısıldadım kıyamayan bir sesle. "Beni duymalısın." Gözlerimden süzülen birkaç damla yaş durduramadım. "Nasıl bir cehennemde kayboldun, bilmiyorum ama geri dönmelisin." Gözleri boş baktıkça sesim kulağına ulaşmayacaktı. Buradaydı ama aynı zamanda çok uzaklardaydı.

Onu nasıl geri döndüreceğimi düşünürken aklıma gelen saçma fikri denemek istedim. Hemen kabanımı üzerimden çıkartıp tekrar ona yaklaştım. Dizlerimin üzerinde yükselerek elimi uzatıp ensesini kavradım. İşe yaraması için dua ediyordum. Hiçbir şey duymuyor ve görmüyordu, bu yüzden bunu denemeliydim. Onun için gözyaşı dökcek kadar onu umursadığımı bile bilmiyordum.

Kokumu alsın ve burada olduğumu anlasın diye yüzünü boynuma bastırıp ona sımsıkı sarıldım. Bir kolum başının arkasındaydı, diğeri ise sırtında. Bana kıyasla fazla iri olan vücudunu elimden geldiğince sarıyor, onu kollarımın arasında tutmaya çalışıyordum. Parmaklarımı ensesine kaydırıp

saçlarının arasında gezdirmeye başladım. Bunun ona iyi geleceğini hissediyordum. Girdiği transın içinde geri dönmenin bir yolunu bulmalıydı.

Nefesini tutmayı bırakıp kokumu içine çekince sessiz mırıltılar çıkardı. Onu kollarımla sararken boynumu ona yuva yaptığımın farkında değildim. Kollarımın arasındaki iri vücudu kaskatı kesildi, kokumu soluyarak burada olduğumu anlamıştı. Burnunu boynumun girintisine sürtüp kokumu içine çektikçe kasılan vücudu gevşemeye başladı. Ona acı veren tüm o şeyleri unutup boynumda soluklandığında rahat bir nefes almıştım. İşe yarıyordu.

Gurur boynumda hızlı hızlı nefesler aldıkça ılık nefesi tenimi gıcıklıyordu. Burnunu boynuma sürtüp kokumu içine çektikçe nabzım bir kat daha hızlanmıştı. Kalbim durmaksızın göğüs kafesimi tekmeliyordu ama bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gurur'a sarılmak düşündüğümünden daha sarsıcıydı.

Bana sarılmıyor olsa da kokumla rahatladığını biliyordum. Onu rahatlatan başlıca şeylerden biri de boynumdu. Ona sarılmama izin vermiş ve yüzünü boynumdan bir an olsun çekmemişti. Burnunu boynumun girintisine bir kez daha sürtüp dudaklarını boynuma bastırınca kaskatı kesildim. Bu sefer boynumu öpmekten kendini alıkoyamamıştı.

Bunu istem dışı yapmış olmalıydı ki ne yaptığını anlayınca tüm vücudu gerildi. Tepkimi görmek için başını yavaşça kaldırıp yüzüme baktı ama suratının aldığı ifadeyi bilmiyordum. Fakat onun yüzünde oldukça rahatsız edici bir duygu vardı. Boynumu öptüğüyle ilgili bir şey söylememden tedirgin olarak bana bakıyordu. Bununla ilgili tek kelime etmeyip sakın bir sesle, "Daha iyi misin?" diye sordum.

Soğuk terler dökerken kendini geriye çekerek kollarımın arasından çıktı. "Burada ne işin var, Farah?" İfadesi o kadar donuktu ki beni gördüğüne memnun olup olmadığını anlayamıyordum.

"Geldiğim için bana kızma." Ayağa kalkıp arkasına geçerek sırtında bağlı olan deli önlüğünü açmaya başladım. "Nasıl olduğunu görmeliydim."

"Yerinde olsam onları açmam." Sesi ölümcül derecede tehlikeli çıkmıştı. "Bunu yaptığında boynunu kırmayacağımın bir garantisi yok." Bence bende zarar vermeyeceği tek yer boynumdu, Gurur'un gerçekten boyun fetişi vardı. Boynum garip bir şekilde onu mest ediyordu.

Onu çözerek üzerindeki deli önlüğünü çıkardım. Karşısına otururken rahat görünmeye çalışıyordum ama hiç rahat değildim. Sepetteki şeyleri çıkarmaya başladığımda öfke ve şaşkınlık karışımı gözlerle beni izliyordu. "Ne halt ediyorsun? Tüm bunlar da nedir?"

Sert çıkan sesiyle yutkunarak ona bakmak için kendimi zorladım. Bana olan bakışları fazla kızgındı ve burada olmamdan nefret etmiş gibi bakıyordu. Sanırım sinirlenmesinin nedenini anlıyordum. Onu tecrit odasında deli gömleğiyle ve ağzındaki ağızlıkla görmemden hoşlanmamıştı. Bir erkek için bu oldukça gurur kırıcı olabilirdi.

Gördüklerim beni olumsuz yönden hiç etkilememiş gibi davranıp sepetteki şeyleri çıkarmaya devam ettim. "Piknik yapmayı çok seviyorum ve bunları senin için yaptım." Böreği çıkarıp önüne koydum. "Böreği nasıl sevdiğini bilmediğim için peynirli yaptım." Bu sefer de poğaçaları çıkardım. "Bunlar da tereyağlı."

Küçük saklama kaplarına koyduğum meyveleri de çıkardım. "Hepsini sirkeli suyla yıkadım." Sarma tabağının kapağını açtım. "Dün gecedan sar-dığım için sıcak değil." Şimdiyse meyve suyu ve bardakları aldım. "Biliyorum, çay seviyorsun ama termosum yoktu, yolda soğurdu." Son olarak sepetin bir köşesinde duran kırmızı gülü ona uzattım. "Bu da senin için."

En çok hangisine şaşırdığını bilmiyordum. Yemek yapmayı öğrenmeme mi, onun için yemek yapmama mı yoksa ona bir tane kırmızı gül uzatmama mı? Dumura uğradığını gizleyemezken önce yere dizdiğim şeylere, sonra da ona uzattığım kırmızı güle baktı. "Sen..." Tuhaf bir yüz ifadesiyle elimdeki gülü gösterdi. "Bana gül mü aldın?" Ona küfretmişim gibi davranması normal miydi?

"Yolda gelirken çiçekçi görünce senin için aldım." Kafam karışmış bir hâlde safça ona bakıyordum. "Şey... Yanlış mı yaptım?" Garip bakışlarıyla beni de tedirgin ettiği için elimdeki gülle ne yapacağımı bilemedim. "Kadınlar erkeklere çiçek almaz mı?" Bu kadarını gerçekten bilmiyor ve anlamıyordum, bana göre birine çiçek almanın cinsiyeti olmamalıydı. "Bilemedim ki şimdi." Bakışlarımı kaçırıp etrafıma bakmaya başladım. "Ne yapayım ben bunu? Atayım mı?"

"Atma." Bakışları gittikçe normale dönerken gözlerinin ardında eğlendiğini gösteren bir parıltı geçti. "Mademki bana aldın, ver o zaman." Uzanıp elimdeki kırmızı gülü alması çok hoşuma gitmişti.

Ona hazırladığım şeyleri gösterdim. "Bunları da ben yaptım."

Bana zerre kadar inanmadığını baygın ifadesiyle o kadar belli ediyordu ki. "Uydurma." Bunu söylerken bile kendine gelmek için sık sık nefes alıyordu, hâlâ daldığı o kâbusun etkisindeydi.

"Valla bak ben yaptım." Heyecanlı bir şekilde tabaktaki sarmalardan birini alıp ona uzattım. "Tadına bak, nasıl bulacağını çok merak ediyorum." Aklını dağıtıp onu bir şeylerle meşgul etmeye çalışıyordum. Trans hâlinde

adıklarının zorluğunu benden gizlemeye çalışıyordu ama kan ter içinde kalmıştı.

Uzattığım sarmayı tek bir lokmada ağzına atıp yemeye başladı. Tadını beğendiğini gizleyemedi ama benim yaptığımı zerre kadar ihtimal vermiyordu. “Bunu sen yapmış olamazsın.” Bunları söylerken sarma tabağını önüne çekmişti. “Senin gibi bir ana kuzusunun yapamayacağı kadar lezzetli.” Şimdi bu beni övdü mü yoksa gömdü mü, anlayamadım.

“Ama ben yaptım.”

“Yemezler, sen yapmış olamazsın.”

“Yiyorsun işte çünkü ben yaptım.”

Elimi kaldırıp ona parmağımdaki yara bandını gösterdim. “Sarmanın içini yapmak için soğanları doğrarken parmağımı bile kestim.” Görsün diye yara bandının olduğu parmağımı burnunun ucuna kadar uzatmıştım. “Bak, nasıl da derin kesmişim. Biliyor musun, çok acıdı,” dediğimde aldığı lokma boğazında kalmış gibi öylece kalakalmıştı.

Önce parmağıma, sonra sarma tabağına ve en sonunda da onun için hazırladığım diğer şeylere yutkunarak baktı. Artık yalan söylemediğimi biliyordu. Üç yıl içinde yemek yapmayı öğrendiğimi ve onun için parmağımı kesip tüm bunları hazırladığımı anlamıştı. Bakışlarındaki hüznün ve değişimin nedenini anlayamadım.

İçi burkulmuş gibi yüzünde gizleyemediği bir keder vardı. Aklıma gelenlerle kendimi berbat hissettim. Daha önce kimse onun için mutfağa girip ona kendi elleriyle bir şey hazırlamamış mıydı? Aklımdan geçenleri anlamış gibi istemsizce başını salladı. “Bir tek Melek,” dedi iç çekerek. “Ve şimdi bir de sen...” Otuz bir yıllık hayatında ona yemek yapan bir tek Melek ve ben miydik? Peki, Leyla? Leyla’dan bahsetmemişti.

Ona parmağımı göstermemin tek nedeni bana inanmasıydı fakat o, daha ben elimi çekmeden bileğimi yakaladı. Beni şaşkınlığa sürükleyerek başını eğip dudaklarını avucumun içine bastırdı. Dudaklarını avucumda hissedince omurgama soğuk bir ürperti yayıldı. Bunu gerçekten yapmıştı. Ona yemek yapan ellerimi öperek bana bu şekilde teşekkür etmişti. Her iki elimin de avuç içini öpmesiyle kalbim durmuş olabilirdi.

Üçüncü öpücüğü ise yaraladığım parmağımaydı. İçimde yüzlerce kelekler uçuşmaya başladığında hiçbirinin kanatları birbirine değmiyordu. Ellerimi bıraktığında suratımın kıpkırmızı olduğunu bildiğim için ona bakamıyordum. “Tamam, o zaman şey yapalım... Yiyelim bunları.” Beni öpmek zorunda değildi. Neden bu kadar kolay utanıyordum ki.

Şaşkın suratıma bakmak bile onu eğlendiriyordu. "Sen yapmışsan yememek olmaz." Gülmemeye çalışarak börekten kocaman bir ısırık aldı. "Hımm," diye mırıltılar çıkarıp ağzı dolu bir hâlde başını salladı. "Elinin de lezzeti varmış, bundan sonra sıkıysa girme o mutfağa." Ben de bundan korkuyordum.

Yemeğe düşkün bir adam olduğu için yemekler onun hassas noktasıydı. Hayatımın en garip ikinci pikniğini de Gurur ile yapmıştım. Bir kliniğin tecrit odasında onunla piknik yaparken ikimiz de hâlimizden memnunduk. Asıl tuhaf olan bunda hiçbir gariplik bulmamamızdı. Onun aksine her şeyden küçük lokmalar alıp yediğim için huysuzlanmaya başladı. "Böyle yersen tabii hiç kilo almazsın." Daha fazla şey yememi isteyerek tabağımı doldurdu. "Ye şunları, bir şeyler tıkınmadıkça hep böyle sıska kalırsın."

"Tıkınmak değil." Sakince onu düzelttim. "Yemek."

Göz devirir gibi baygınca bir ifadeyle bana baktı. "Adı her ne haltsa onu yap işte."

"Adı yemek."

Tabağıma göz attı. "Onlar börek."

"Evet ama börekleri yeriz, onları tıkınmayız."

Gözlerini kısarak bakışlarını bana çıkardı. "İkisi aynı şey değil mi?"

"Değil, aradaki farkı sana göstermemi ister misin?"

"Göster bakalım."

"Bak, şimdi bu bir şeyleri yeme şekli." Böreği alıp ona göstererek ısırdım. Küçük bir parça aldığım böreği gözlerinin içine bakarak çiğneyip yuttum. Elimdeki dilimi yukarı kaldırıp tekrar ona gösterdim. "Tıkınmak da tam olarak şöyle bir şey." Koca dilimi tek bir lokmada hunharca ağzıma tıkmaya çalıştığımda yüksek sesle güldü.

"Boğulacaksın dur."

Ağzıma bastığım börek yüzünden yanaklarım balon gibi şişmişti. Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırarak ona baktığımda gülüşüne engel olmadı. Gülerken gözleri kısılıyordu. "Şimdi onu nasıl yutacaksın?" İşte bunu düşünmemiştim.

Gurur poğaçaların yanındaki peçeteyi alıp bana doğru uzandı. Ensemi tutup başımı eğerek peçeteyi dudaklarıma yaklaştırdı. "Çıkar bakalım." Ama bu çok utanç vericiydi. Bir çocukla konuşur gibi davranıyordu.

Dudaklarımı araladım ama bir bütün olarak ağzıma sığdırdığım böreği çıkartamadım. Başımı çevirip Gurur'a baktığımda bıyık altından gülüyordu. "Baş belası." İki parmağını uzatıp ağzımın içini dolduran böreği

çıkarak peçeteye koydu. “Şu hâle bak, çocuk gibisin.” Peçeteyi katlayarak içindeki böreği gizledi.

Daha sonra yeni bir peçete alıp bana uzandı. “Buraya gel.” Çenemi tuttuğunda derimin altı ısınmıştı. Gurur ağzımı silerken bende nasıl bir kalp çarpıntısı yarattığının farkında bile değildi.

Ağzımı sildikten sonra bir bardak su doldurup dudaklarıma yaklaştırdı. “Birkaç yudum iç ki böreğin parçaları boğazına kaçmasın.” Su bardağını o tutarken eğilip suyun birazını içtim.

Bana suyu içiren o olduğu için su dudaklarımdan taşmıştı. Bardağı kenara koyduktan sonra yeni bir peçete alıp dudaklarımı sildiğinde yanaklarımdaki ısı arttı. Hiç iğrenmeden veya gocunmadan bir çocuğa bakar gibi benimle ilgileniyordu. Gurur benden tiksiniyordu.

Dudaklarımı sildikten sonra tabağını önüne çekti. Çatal ve bıçağı alıp tabağımdaki börekleri küçük parçalar hâlinde kesmeye başladığında tebessüm ederek onu izliyordum. Börekleri benim için küçük lokmalar hâline getirip tabağı önüme bıraktı. Alık alık onun suratına baktığımı görünce gözlerinin ardında muzır bir ifade oluştu. “Beni izlemeyi bırakıp ye şunları, Nemrut’un kızı.”

Tebessümümü gizlemeye çalışarak başımı eğdim. Benim için kestiği börekleri yerken kapı penceresinden bizi izleyen doktoru ne denli şaşırttığımızın farkında değildim. Gurur’un bana zarar vermesinden endişelenirken böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemiyordu.

Her saat başı annemi arayıp rapor vermemin nedeni tüm korumaları eve göndermemdi. Biraz daha klinikte kalmaya karar verdiğim için korumalar bu soğukta dışarıda beklesin istememiştim. Gurur’u tecrit odasından çıkarıp üst kattaki normal odasına almıştık. Doktorun söylediğine göre bu Gurur’un odası değildi, onun odası sık sık değişiyordu. Anladığım kadarıyla odadaki şeyleri kırıp parçalamakta üstüne yoktu.

Gurur verdiği zarardan daha fazlasını bu kliniğe bağlıyordu. Yeni odası sıradan bir hasta odasıydı ama kendine veya bir başkasına zarar vereceği şeyler yoktu. Neyse ki odada televizyon vardı. Burada biraz daha kalacaksam aklımı meşgul edecek bir şeyler olmalıydı. Yatağın üzerine oturup televizyon izlerken Gurur köşedeki koltuğundaydı.

İkimiz de can sıkıntısından gözlerimizi ekrana dikmiş, bir programın gündüz verilen özetini izliyorduk. Programın konsepti yarışmacılara sorular sorup her defasında dört şık sunmaktı. Bu tür programları eğlenceli buluyordum. Programın sunucusu soruyu sorduğu an saniyesinde içimden cevap veriyordum ama sesli bir şekilde hep yanlış şıkkı seçiyordum.

Çıkan yeni soruyu sesli okuduğumun farkında değildim. "Türkçe resmi adında, 'konfederasyonu' ifadesi geçen tek ülke hangisidir?"

Sorunun cevabı İsviçre'ydi fakat ben son bir saattir yaptığım gibi yine yanlış bir şık seçip, "Güney Kore," diye mırıldandım.

Gurur ise oturduğu köşede bir kez daha, "İsviçre," diye sakince beni düzeltti.

Doğru cevap yandığında dudaklarımı sarkıttım. "Güney Kore'den çok emindim."

Gurur klinikte nasıl içki temin ediyordu, bilmiyordum ama içkisini sessizce yudumlarken bana olan bakışları eleştireldi. "Bir saattir verdiğin tek bir cevap doğru çıkmadı. Şu siktiğim şeyini kapat, bir aptalla evlendiğime ikna olmak üzereyim."

"Ama sorular çok zor."

"Nesi zor, düşük seviyedeki sorular bunlar."

İkimiz de birbirimize duyduğumuz şaşkınlığı gizlemeden bakıyorduk. Bu bir saatte benim verdiğim tüm cevaplar yanlıştı fakat Gurur, bir tane bile yanlış cevap vermemişti. O karşısında bir aptal varmış gibi bana hakarken ben, onun deli mi yoksa dâhi mi olduğunu sorguluyordum. Sandığı gibi bunlar düşük seviyedeki sorular değildi, baraj sorularıydı.

Yeni bir soru çıkınca tekrar gözlerimi ekrana dikip soruyu sesli okudum. "Fransa'nın en uzun kara sınırı hangi ülkeyledir?" Şıklar ekranda belirildiğinde yine içimden doğru cevabı vermiştim. Belçika'ydı ama ben, "Almanya, çok belli," dedim.

Henüz cevap bile ekrana verilmeden Gurur bıkkınca, "Belçika," deyince gülmemeye çalıştım. Bir tane soruyu bile ıskalamamıştı. Düşündüğümünden daha çok şey biliyordu. Üstelik her anlamda bir aptalla evlendiğine neredeyse emindi.

Yarışmanın sonuna kadar doğru cevapları bildiğim hâlde yanlış cevaplar vererek ona gerçekten bir aptal olduğumu düşündürdüm. Başlangıç sorularına bile yanlış cevaplar vermem Gurur'u kızdırdığı için televizyonu kapattı. Her konuda bilgisiz ve aptal olduğumu düşünmesi bazı konularda işime geliyordu. Ancak şimdi yanlış cevaplar vermemin nedeni oydu. Ben yanlış

cevaplar verdikçe beni düzeltme ihtiyacı hissettiği için ilgisini sorulara yönlendiriyor ve aklını kötü düşüncelerden uzaklaştırıyordum.

Odanın kapısı açıldığında yanında bir doktorla içeri giren kızı görünce donup kaldım. Gördüğüm yirmili yaşlarındaki genç kıza rahatsız gözlerle bakıyordum çünkü o, son üç yıldır merak ettiğim biriydi. Bu o kızdı, Gurur'un Instagram paylaşımlarında gördüğüm o genç kız. Ayağa kalktığımda sarışın kız da aynı şaşkınlıkla bana baktı. Burada görmeyi beklediği son kişi bile ben değilmişim gibi afallamıştı.

Klinikte Gurur'u ziyaret edecek kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Onu görünce Gurur'un gözlerinin içi parlamıştı. Yarısından daha fazlasını içmediği içki bardağını bırakıp hemen ayağa kalktı. "Geleceğini bilmiyordum."

Melek denen kız elinde tuttuğu poşetleri bir kenara bırakıp aralarındaki mesafeyi kapattı. "Sürpriz yapmak istedim." Gurur'un kollarının arasına girip ona sımsıkı sarılması hoşuma gitmemişti, henüz onun kim olduğunu bilmiyordum.

Gurur ona sarıldı, Melek onun kollarının arasında kaybolacak kadar zayıftı. Gurur başını eğip dudaklarını onun saçlarına bastırarak kokusunu içine çekince midem kasıldı. Görmekten nefret ettiğim bu görüntü karşısında ne yapacağımı bilemedim. Gurur'un ona olan bakışları hiç hoşuma gitmiyordu, ona tüm dünyasıymış gibi bakıyordu.

Kendimi burada fazlalık gibi hissettiğim için çantamı alıp kapıya yürüdüm. "Geç oldu, artık gitmeliyim." Aceleyle konuşup adımlarımı hızlandırdım. Evli olmasına rağmen genç bir sevgili yaptığı yetmezmiş gibi bir de onunla gözümün önünde sarılıyordu.

"Melek ile tanışmadan mı gideceksin?" Gurur'un sesini duyduğumda isteksizce onlara döndüm. Kolunu yanındaki kızın omzuna samimi bir şekilde atıp bana onu gösterdi. "Sana daha önce Melek'ten bahsetmiştim, değil mi?" Melek ismini ağzından hiç düşürmüyordu ama bahsi geçen kızın bu olduğunu yakın zamana kadar bilmiyordum.

Melek ile birbirimize bakarken kıza merhaba bile demedim. İsteksiz gözlerle ona bakıyor, Gurur'un onun omzundaki kolunu gördükçe farkında olmadan kaşlarımı çatıyordum. Bunu görünce Gurur gülmemeye çalışarak kolunu onun omzundan çekti. "Sanırım Karun'un altı ay önce yaptığı basın açıklamasından haberin yok." Yanındaki sarışını gösterdi. "Melek benim yeğenim." Ne demek yeğenim? Gurur'un tüm yeğenleri üç erkekten oluşmuyor muydu?

Beni izlerken Melek'in yüzünde âdeta güller açmıştı. "Nihayet karşılaşma fırsatımız oldu. Üç yıldır seninle tanışmayı o kadar çok istiyordum ki."

"Şey..." diye bir şeyler mırıldandım ama olanları anlamadığım için kafam karışmış bir hâlde Gurur'a bakıyordum. Yüz ifademden yaşadığım şoke edici his belli oluyordu. "Ben anlamıyorum?" Nasıl Gurur'un yeğeni olabilirdi?

"Görünen o ki cemiyetteki skandallara merak duymuyorsun." Melek bunları söyledikten sonra bana doğru yürüdü. "Ben Melek Yitik." Bir süre duraksadı. "Ama gerçekte Melek Kalender." Yeni bir Kalender ortaya çıkmıştı ve annem bunu bana söylemeyi unutmuştu, öyle mi?

Melek'in heyecanlı çocuksu yüzüne bakarken kimin kızı olduğunu merak ediyordum. Belli ki yirmili yaşların başındaydı, yani Karun'un kendinden on yaş küçük bir kızı olamazdı. Karun'u elediğim an kardeşleri Çağıl ve Levent'i de hızlıca eledim, Melek onların da kızı olamazdı. O zaman bu kız kimin kızıydı ve nasıl Gurur'un yeğeni olabiliyordu?

Aradığım cevabı bana veren Melek oldu. İnsanın içini burkan yeşil gözleriyle histerik bir şekilde bana baktı ve "Defne Kalender," dedi. "Karun, Çağıl ve Levent'in ölen ablaları Defne Kalender'in kızıyım." Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Defne'nin kızı mı?

"Bu nasıl... Mümkün değil." Başımı iki yana sallarken Melek'e nasıl hissettirdiğimin farkında bile değildim. "Defne Kalender'in on üç yaşında öldüğünü duydum." Yutkundum. "Yani sen..."

Melek güldü, sanki bu çok sık yaptığı bir şeydi ve aynı zamanda acılara gülümsemek gibiydi. "Evet, ben bir çocuğun doğurduğu o çocuğum." Midem bulanmıştı. Defne Kalender on üç yaşındayken bir çocuk mu doğurmuştu?

Anlamıyordum.

Bu konuda daha fazla şey sormak istiyordum ama Gurur'un uyarıcı bakışları kurcalamamam gerektiğini gösteriyordu. On üç yaşındaki bir çocuğun nasıl hamile kalıp çocuk doğurabildiğini istesem de soramadım. Bu nasıl mümkün olurdu? Hiç rahat değildim ama kendimi zorlayarak, "Seni tanıdığımı sevindim, Melek," demeyi başardım. Kalenderlerin onu bunca zamandır herkesten sakladığına inanamıyordum.

Benim aksime çok rahat olan Melek bir kez daha bana gülümsedi. "Ben de seni tanıdığımı sevindim, Farah yenge."

Ağzımın içinde acı bir tat varmış gibi ifadem değişti. "Yenge mi?"

Yenge sıfatından ne denli rahatsız olduğumu gören Gurur kaşlarını belli belirsiz çattı. “Amca mı desin?” Bana niye kızıyordu ki şimdi?

Melek hasta görünüyor ve bu çok fazla belli oluyordu. O kadar zayıftı ki giydiği tulumun içinde bir deri bir kemik kalmıştı. Sanki hastalıkla savaşan vücudu savaşı kaybetmiş gibi çok zayıftı. Omzunun üzerine kadar gelen sarı saçlarının peruk olduğu anlaşıyordu. Kaşları hatta kirpikleri bile döküldüğünden kaşlarını kalemle çizmişti. Kirpiklerinin de takma olduğu belliydi.

Hastalıklı solgun tenine ve gözlerinin altındaki morluklara içim acıyarak baktığımın farkında değildim. Melek sanki bu bakışlara alışıkmiş gibi ısrarla yüzündeki gülümsemeyi koruyordu. “Evet.” Aklımdan geçenleri cevaplayarak başını salladı. “Hastayım.”

Hangisinin beni daha çok üzdüğünü veya şoke ettiğini bilmiyordum. Gurur’un bir yeğeni daha vardı fakat bu yeğeni çocuk yaşta ölen küçük bir kızdandı. Bir çocuğun doğurduğu o çocuk da belli ki ölümcül bir hastalığın eşiğindeydi, ona bakınca bile bu anlaşıyordu. Aynı anda bu kadar bilgi sistemimi çökertmişti.

Surat ifadem üzgün müydü yoksa şaşkın mıydı, bilmiyordum ama Melek buna bir son vermek istercesine Gurur’un koluna yapıştı. Beni neşelendirmek ister gibi muzırca Gurur ve kendisini gösterdi. “Nasıl?” diye sordu daha önce yaptığım yoruma değinerek. “Yakışıyor muyuz?” Yer yarılrsa da içine girseydim daha iyiydi. Gurur’un onunla olan fotoğrafına yaptığım yorumu görmüştü.

Buradan çıkar çıkmaz ilk işim o yorumu bulup silmek olacaktı. “Ben... Bilmiyordum.” Ne söyleyeceğimi ne düşüneceğimi bilmez bir hâldeydim. Bu öğrendiklerim benim gibi bir ev kuşu için çok fazlaydı.

Gurur’unkiler gibi yeşil gözlere sahip olan Melek, amcasının odasındaki eşyaları karıştırmaya başladı. “Altı ay öncesine kadar kimse beni bilmiyordu.”

Masanın üzerindeki meyve tabağına yürüdü. “Gurur amcam Instagram veya onun gibi şeyleri kullanmayı bile bilmezdi ama onu zorlayarak tüm o hesapları ona ben açtırdım.” Tabaktaki elmayı alarak bana döndü. “Benimle olan fotoğraflarını paylaşması için yıllardır onu zorladım çünkü Karun dayımın beni görmesini istiyordum.” Bu sözlerden ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama Gurur’un kullandığı o Instagram hesabının bir amaca hizmet ettiğini çok önceden anlamıştım. Demek ki nedeni buydu.

Melek elmadan kocaman bir ısırık aldı, tıpkı amcası Gurur gibi çok rahat biri olduğu belliydi. “On yaşından beri Gurur amcamı fotoğraflarımı paylaşması için zorluyordum.” Gözlerinin ardında iç yakan bir ifade geçti.

“Karun dayım ondan uzakta neler yaptığımı, her geçen gün nasıl büyüdüğümü görsün ve beni kabullensin istemiştim.”

Boğazı düğümlenmiş gibi ağzındaki elmayı güçlkle yuttu. “Bunu yapacağımı tahmin etmiş gibi dayım yıllar boyunca bir kez bile Gurur amcamın paylaştığı fotoğraflara bakmadı. Fotoğraflarım onun karşısına çıkmasın diye amcamı takip bile etmedi.” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Fotoğraflarımızı gördüğünde yanlış anlayacağını bilemezdim.” O saçma yorumu hiç yapmamalıydım.

Son derece utanmış ve mahcup olmuş gözlerle Melek’e baktım. “Karun ve kardeşleri neden seni istemedi?” Sorduğum her soruyla Gurur biraz daha rahatsız oluyordu.

Melek bunları bilmem gerektiğini düşündüğü için hiç gücenmeden bana cevap verdi. Kederli bir şekilde iç çekti. “Annem beni doğururken öldüğü için hiçbiri onlardan ablasını alan bir bebeği görmek istemedi. Geçen yıla kadar Kalender kardeşlerin hayatının bir parçası değildim.” Yani her ne yaşandıysa bunun suçunu masum birine kesmişlerdi, öyle mi?

Ne hatırladıysa Melek’in gözleri doldu. “Rahmetli Bige yenge, dayım beni eve kabul etsin diye çok uğraşmıştı.” Onu özlüyormuş gibi ifadesi hisliydi. “Onun ölümüyle Karun dayım bir kayıp daha vermek istemedi. Bu yüzden beni sahiplenip bir basın açıklamasıyla yeğeni olduğumu herkese duyurdu.”

Kolundaki morlukları gösterdi, serum iğnelerinin bıraktığı morluklar kolunun her yerindeydi. “Keşke bir yeğeni olduğunu bu kadar geç kabullenmeseydi çünkü ben ölüyorum.”

Kaskatı kesildiğimde Gurur kaşlarını çatarak, “Melek,” diye onu susturmak istedi fakat Melek, “Artık o da aileden biri,” diyerek amcasına gülmüseddi. “Kafasının karışmaması için bence bilmesi gerekiyor.”

Daha sonra bana döndü ve sıradan bir şeyden bahseder gibi, “Kan kanseriyim ve aynı zamanda beynimde kötü huylu ölümcül bir kitle var,” dedi sakince. “Geçen yıla kadar doktorlar birkaç aydan daha fazla yaşamayacağımı düşünüyordu.” Yeşil gözleri neşeli bir şekilde ışıldadı. “Gördüğün gibi bir yılı daha devirdim ama daha fazlası zor görünüyor.”

Başını çevirip Gurur’un sancılı gözlerine bakarken ölmekten değil, ölümüyle Gurur’a yaşatacağı acıları düşünüyordu. “Bana kızma, karının bunları bilmesi gerekiyordu.”

Gurur donuk bir suratla ona bakarken hiçbir şey söylemedi. Melek ve ölümü aynı cümlede kullanmaktan bile rahatsız oluyormuş gibi ifadesi kattı. Konuyu değiştirerek, “Karun nasıl?” diye sordu.

Melek yatağın kenarına oturarak elmasını yemeye devam etti. “Bence onun da bir kliniğe yatması gerekiyor. Korkarım ki aklını yitirmek üzere.” Başını kaldırıp endişeli gözlerle Gurur’a baktı. “Amca, o hiç iyi değil. Bu karda kışta her geceyi karısının mezarında geçirdiği yetmezmiş gibi artık her yerde onun hayalini görmeye başladı.”

İçi acımışçasına başını sallayan Melek’in ne denli korktuğunu görebiliyordum. “Geçen gün dayımla birlikte alışveriş merkezine gittik. Bir anda Bige yengeyi sayıklayarak bir hayalin peşinden koşmaya başladı. Yanına gittiğimde yana yakıla etrafına bakıyor, her yerde onu arıyordu.” Sertçe yutkundu. “Onu gördüğünü söylerken fazla ciddiydi. Artık hayal ve gerçeği birbirinden ayırt edemiyor.”

“Siktir!” dedi Gurur. “İyice sıyırdı.”

“Çok acı çekiyor.” Melek yardım ister gibi Gurur’a bakarken yeşilleri ağlamaklıydı. “Yengemin ölümünde kendini suçladığı için olanları bir türlü aşamıyor.”

Melek gözlerine akın eden yaşları orada tutmaya çalışırken Gurur ile olan göz kontağını kesmedi. “Karısı onu cezalandırmak için gözleri önünde intihar etti. Dayım bunun üstesinden gelemiyor. Böyle devam ederse korkarım ki aklını yitirecek.” Nefesim kesildi. Bige Saka’nın bir sokak lambasının altında kalbinden vurularak öldüğünü duymuştum ama bunun bir intihar olduğunu bilmiyordum.

Kocasını cezalandırmak için ona kendi ölümünü izletecek kadar ne yaşamış olabilirdi?

Melek ve Gurur uzun süre Karun hakkında konuştu. Bu onların ailevi sorunu olduğu için bir köşede durup onları dinlemek dışında hiçbir şey yapmadım. Bir süre sonra Melek’in eve dönmesi gerekti. Amcasına sımsıkı sarıldı, hemen sonra bana da sarılmasını beklemiyordum. Onlardan biri degildim fakat öyleymişim gibi Melek bana karşı oldukça samimiydi.

Melek gittikten sonra Gurur bir süre sessizliğini korumuştı. Uzun süre camdan dışarı bakıp Karun konusunda ne yapacağını düşündü. Normalde aralığı dışarıda geçirmek istemiyor, kriz geçirdiğinde sevdiklerine zarar vermekten endişeleniyordu. Ancak Melek’in anlattıklarından sonra burada da kalamazdı, Karun ağır bir depresyondayken onu yalnız bırakamazdı. Yeğeni için endişeleniyordu.

Bir süre sonra Gurur kararını vererek doktoruyla konuşup taburcu işlemlerini yaptırdı. Birlikte klinikten ayrılırken Karun konusunda çok düşünceliydi. Bu yüzden arabayı kullanırken fazla sessizdi. Yeğenlerini çok önemsedğini biliyordum. Yolun büyük bir bölümünde ikimiz de hiç

konuşmamıştık. O arabayı kullanırken ben de başımı yasladığım camdan ayırmadım.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda yolun kenarındaki seyyar satıcıyı gördüm. Tezgâhındaki yeşil eriklerle başımı yasladığım camdan ayrıldım. Bu mevsimde erik bulmak çok zordu ve şansa bakın ki bu adamın tezgâhında sevdiğim eriklerden vardı. Odamdaki mutfağında eriklerim vardı ama şimdi canım çok çekmişti.

Gurur'a döndüğümde trafik ışığının yeşile dönmesini beklediğini gördüm. "Gurur?" Utanarak bana dönmesini bekledim. Ona kaldırım kenarında tezgâh açan seyyar satıcıyı gösterdim. "Bana erik alır mısın?" diye sorarken sesim çok çekingen çıkmıştı. "Canım çekti."

Başını çevirip tezgâhtaki yeşil erikleri gördüğü an suratının rengi değişti. Sadece onlara bakmak bile kanının çekilmesine neden olduğu için geniş omuzları gerilmişti. Çenesinde bir kas seğirirken, "Siktir!" diye küfretti yüzünü buruşturarak. "Sana o şeyi almayacağım, önüne dön." Sesi buz gibiydi.

Eriklere duyduğum heyecan yavaşça kaybolurken suratımı astım. "Peki."

Somurtan yüzümü görünce kaşları çatıldı. Burun delikleri genişleyecek kadar nefesini sertçe verdiğinde hiç rahat değildi. "Bir erik için mi yüzünü asıyorsun?" Direksiyonu sıkı. "Çok mu seviyorsun?"

"Evet."

Ona nefret ettiği bir şeyi yaptırıyormuşum gibi gergin bir şekilde emniyet kemerini açtı. "Seviyorsan mecbur alacağız." Arabadan inip seyyar satıcıya doğru yürüdüğünde tebessüm ettim. Sırf suratımı asmayayım diye benim için arabadan inmişti.

Adamla konuşurken tezgâhtaki eriklere bakmamak için olağanüstü bir çaba gösteriyordu. Eriklerle sorunu neydi? Cüzdanından çıkardığı parayı adama uzatırken bile ifadesi kaskatıydı. Gurur aldığı erikleri bana getirirken poşeti kendinden uzaklaştırmıştı. Tiksindiği ve nefret ettiği bir şeyi tutar gibi poşeti parmaklarının ucuyla tutuyordu.

Arabaya bindiğinde bir an önce onlardan kurtulmak ister gibi poşeti kucağıma attı. Kemerini bağlayıp yola çıktığımızda erikler yüzünden soğuk terler döküyordu. Poşetten çıkarıp yediğim her erikle şakaklarındaki damarlar belirginleşiyor, boynundaki nabızı hızla atıyordu. Yeşil erikleri her ısırdığımda çıkan ses bile sinirine dokunuyormuş gibi dişlerini sıkıyordu. Dayanamayıp, "Erikle bir sorunun mu var?" diye sordum.

Sinirden direksiyonu biraz daha sıkınca parmak boğumları gerildi. "O şeye tikim var!" Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. Eriklere tiki mi vardı?

Şimdi bu rahatsızlığının sebebi anlaşılmıştı. Nefret ettiği ve onu rahatsız eden bir şeyi ona aldırılmıştı. Kalbim rotasından şaştı. Eriğe tiki olmasına rağmen sırf beni mutlu etmek için bana erik almıştı. Kalbimde uçuşan kelebeklerin kanatlarını yüreğimin en hassas yerinde hissetmeye başlamıştım. Benim için bu kadarını yapmasını beklemiyordum.

Gurur Kalender her şeyiyle güzel bir adamdı.

Kucağımda bir poşet erik olduğundan bana bakmıyordu. Bu yüzden yüzümdeki gülümsemeyi göremiyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım hayranlık dolu bir sesle. "İstersen bunları şimdi yemem."

Erikleri görmemek için gözünü yoldan ayırmadan, "Keyfine bak," dedi kısaca. "Seviyorsan istediğin kadar ye, çıkardığın sesleri hallederiz." Radyoya uzanıp müziği son ses açarak bu soruna bir çözüm buldu.

Ona gülümseyerek önüme dönüp elimi poşete daldırdım. Erikleri katur kutur yerken yüksek ses müzikten dolayı artık benim çıkardığım sesleri duymuyordu. Yanında yemememi isteyebilirdi ama sırf benim keyfimi kaçırmamak için kendi rahatından ödün vermişti. Bakıldığında bu küçük bir jestti ama benim için anlamı çok büyüktü.

Yüzümdeki gülümsemeyeyle erikleri yerken radyoda çalan yeni şarkı tadımı kaçırmıştı. Başımı çevirdiğimde Gurur'un değişen bakışlarını gördüm. İçinde Leyla isminin geçtiği tek bir şarkı onu maziye götürmüş gibi yeşil irisleri hüznle doldu. Kolunu açık cama yaslarken tek eliyle arabayı kullanıyordu. Sağ elinin avuç içini direksiyona yaslamış, direksiyonu ustaca çevirirken özlemle dolmuştu. Onu düşündüğümünden daha çok özlüyordu.

Leyla'ya olan özlemi kalbinin tam ortasında belirmiş gibi şarkıyı dinlemeye devam etti. Bunu yaparken maziye dalan gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Karşımda hayalin masamda,⁵

Keşkelerle dolu bu kadehler,

Kalkar tüm anılara."

Ve Gurur, Leyla'nın olduğu tüm o anıların içinde bir kez daha kayboldu.

"Sussan da kalemi kırsan da.

Mucize seni bekler bu yürek.

Senden vazgeçmez asla."

Şarkının bu kısmı canımı öyle bir yaktı ki elimdeki erikleri poşetin içine bıraktım.

⁵ Ayşegül Aldinç'in Gökhan Türkmen ile düet yaptığı "Durum Leyla" şarkısı. (c.n.)

Ölmüş olsa bile Gurur'un Leyla'dan hâlâ vazgeçmediğini, onu arkasında bırakmadığını biliyordum. Üç yıldır parmağına Leyla'nın alyansını takmasından belliydi. Bana annesinin yüzüğünü takarken o, üç yıldır Leyla ile olan nişan yüzüğünü çıkarmamıştı.

Ben onun yüzüğünü takıyordum.

O ise Leyla'nın.

Herkes o yüzüğün bizim evlilik yüzüğümüz olduğunu sanıyordu ama aslında öyle değildi. Gurur benimle evlenirken bile parmağında Leyla'nın alyansı vardı. Leyla'yı kalbinde taşıdığı sürece o yüzüğü hiç çıkarmayacağını biliyordum.

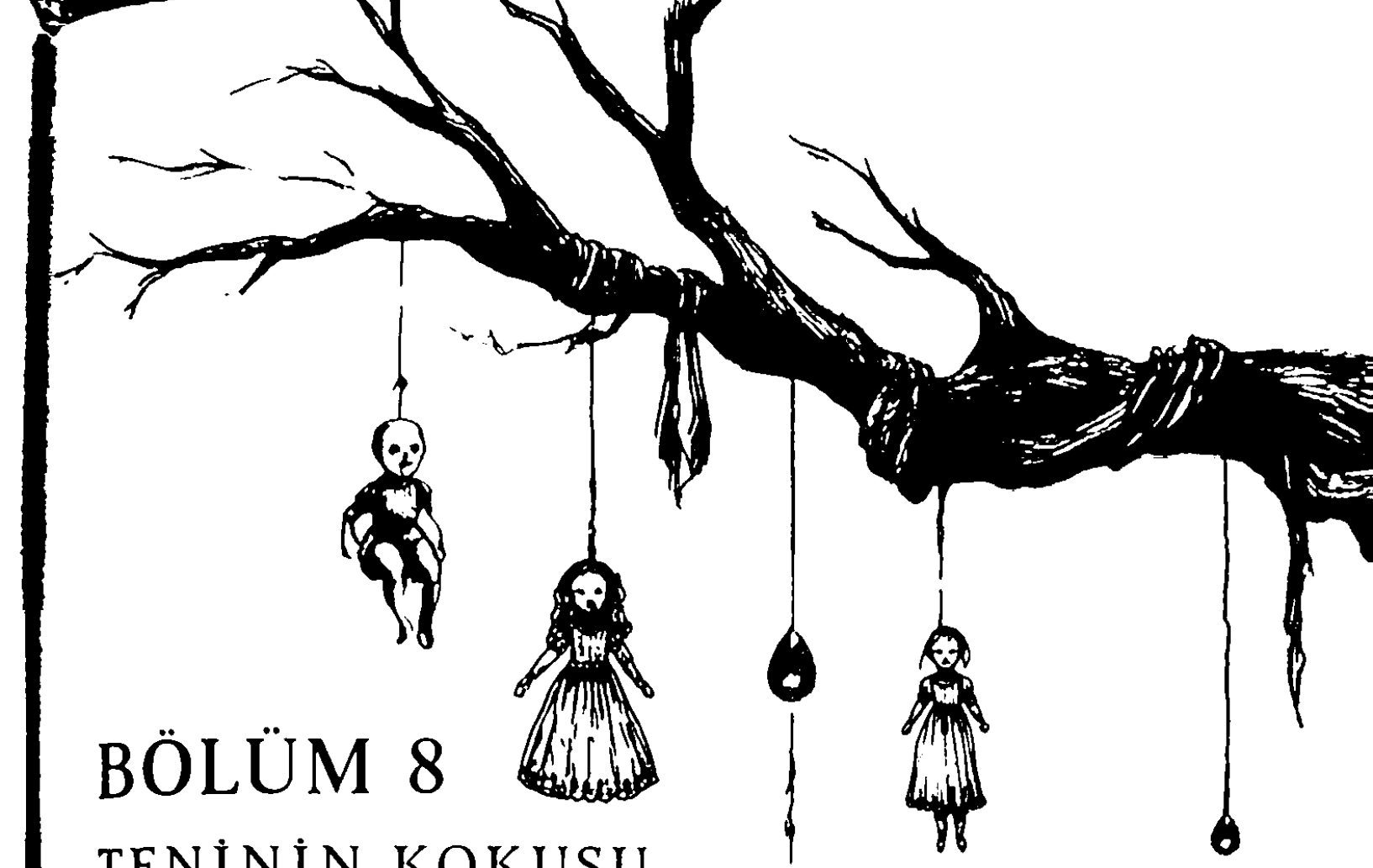
Gurur akli kaybettiği nişanlısındayken hüznle gözlerle şarkının nakarat kısmına mırıltıyla eşlik etmeye başladı.

"*Sorma durum Leyla...*" Kısık sesi azap içindeydi. "*O sesler yok aslında.*" Göğüs kafesini şişirerek iç çekti. "*Birden çıkagelse...*" Dönüp kısa bir an bana bakışında gözlerinin ardında büyük bir karmaşa, anlaşılmaz bir ikilem belirdi. Önüne dönüp başını ağır ağır iki yana salladı. "*Yok yok, olmaz asla, Leyla.*" Nabzım hızlanmıştı.

Şarkının son kısmındaki o baş hareketi de neydi öyle?

1

BÖLÜM 8

TENİNİN KOKUSU

“A vuçlarının içini kanatmaya başlamışsa, bırakmak onu sıkıca tutmaktan daha iyidir. Bırak avuçlarımla içi kanasın, sen kal orada. Bende her şeyin çok ayrı bir mesele.”

Aralık ayı Gurur için çetin geçerdi. En az adı kadar soğuk ve zorlu geçen bir ayın sancısı onu delirtirdi. On yaşından beri yılın son ayını farklı kliniklerde gözlem altında tutularak geçirmeye alışkındı. Alışık olmadığı şey yılın bu ayında dışarıda olmaktı. Eğer Farah onu o klinikten çıkarmak için gelmeseydi muhtemelen bu yılı da bir kliniğin tecrit odasında geçirecekti. Taburcu işlemlerini yaptırırken Farah’a belli etmemeye çalışmıştı ama çok korkmuştu.

Dışarıda olursa sevdiklerinden birine zarar vermekten ölesiye korkuyordu, kriz anlarında ne yaptığını hatırlamıyordu. Ancak dışarıda olmasına rağmen şu ana kadar korktuğu hiçbir şey yaşanmamıştı. Ne zaman bir krizin eşiğine çekilse Farah hemen onun yanında bitiyor, olası bir kriz başlamadan Gurur’u sakinleştirip aklını dağıtıyordu.

Farah onu bir saniye olsun yalnız bırakmadığı için Gurur bir şekilde bu lanetli ayın üstesinden gelmeye başlamıştı. Farah ile uğraştığı için aklı

geçmişin kötü anılarıyla meşgul olmuyor, ona ölümcül ataklar geçirten ma-ziyi düşünmüyordu. Bugün yabani karısını zorla evden dışarı çıkarıp onu bir çocuk parkına getirmişti. Biraz ileride suratını asıp ona ters gözlerle bakan kızı izledikçe keyfi yerine geliyordu.

Gurur bir bankta otururken yanında sadece sağkolu Ali vardı. Yanında koruma bulundurmayı sevmez, çoğunlukla Ali dışında yanında kimseyi istemezdi. Ali onun için sigarasını yakıp Gurur'a uzatırken gözleriyle Farah'ı işaret etti. "Abi, bana *karımla dışarı çıkacağım* dediğinde onu çocuk parkına getirmeni beklemiyordum." Ali, Farah'ın ne denli kızgın olduğunu görebiliyordu. "Yenge seni parçalamak ister gibi bakıyor."

Gurur onun uzattığı sigarayı alırken Farah'a olan bakışları fazla düzdü. "Israrla büyümeyi reddediyor." Kum havuzunun kenarında oturup son yarım saattir surat asan huysuzu izliyordu. "Madem çocuk kalmakta ısrarcı, o zaman kendi gibi olan çocuklarla oynasın bakalım." Yirmi beş yaşında olmasına rağmen çocuk akıllı bir kadınla evliydi.

Ali'nin yüzünde kinaye barındıran bir ifade oluştuğunda gülmemeye çalıştı. "Büyüsün diyorsun?"

"Hayır lan, piç." Ali'nin neyi ima ettiğini çok iyi bildiği için omzunun üzerinde ona ters bir bakış attı. "Onun çocuk ruhlu olmasıyla bir sorunum yok. Benim amacım ona biraz olgunluk ve cesaret katmak."

"Peki, ya sonra?"

"Sonrasında biz yokuz, koçum." Gurur sigaranın dumanını içine çekerken başını kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktı. Kafasının içi bu gökyüzünden daha dumanlıydı. "Sona geldiğimizi sen de biliyorsun. Arkamda kendini savunabilen güçlü bir kadın bırakmak istiyorum."

Ali sessizliğini koruyarak onun yanına otururken aklına gelenlerle derin bir nefes aldı. "Her şey planladığın gibi gidiyor." Son gelişmeleri Gurur'a aktarırken gözleri sık sık Farah'ın olduğu yöne kayıyor, onun için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Yakında Tozlularla işimiz bitecek."

Gurur, duyduklarının memnuniyetiyle başını salladı. Üç yıllık bir bekleyiştikten sonra nihayet arzuladığı sona ulaşacaktı. Aradan geçen bu üç yılda boş durmamıştı. Farah ile evlenmenin Gurur'a sağladığı tek ayrıcalık Tozlu ailesinin içine girmekti. O ailenin kızıyla evlenmek, nefret ettiği bir ailenin damadı olmak Gurur için bir intikam değildi, asıl intikamı çok daha sarsıcı olacaktı. Onları gerçek anlamda bitirecekti. Son üç yılını bunun hazırlığıyla geçirmişti. Ümit Tozlu daha ne olduğunu bile anlamadan yerle yeksan olacaktı. Sadece birkaç ay içinde o aileden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Soğuk havanın esintisiyle rahatsızca kıpırdanan Ali, "Abi," diyerek ona Farah'ı gösterdi. "Her şey bittiğinde ona ne olacak?"

Gurur başını çevirip biraz ilerideki kızı göz hapsine aldı. Farah artık somurtarak kum havuzunun kenarında oturmuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde kumun içindeki çocuklara uyum sağlamıştı ve onların yanında oturup kumdan kaleler yapıyordu. Bukalemun gibi bir kadındı. Etrafındaki her şeye çok hızlı uyum sağlıyor, içinde bulunduğu şartların şeklini alıyordu. Onu kaçıırırsanız size zorluk çıkarmaz, sus dersiniz susar, gel dersiniz gelirdi.

Onu bir çocuk parkına getirdiğinizde de şimdi olduğu gibi uzun süre surat asmazdı ve çocuklarla oyun oynardı. Farah'ın kendi özgür iradesi yoktu. Ona her söyleneni sorgusuz sualsiz yapan kurma bir bebektir. Gurur bir türlü çözemediği ve anlayamadığı karısını izlerken, "Ona zarar veremem, Ali," diye mırıldandı. Çocuklarla oynayan kadına düşünceli gözlerle bakıyordu. "Ona verdiğim tek zarar onu karım yapmaktır, bundan daha fazlası olmayacak." Kendi kirli intikamına Farah'ı bulaştırmamaya kararlıydı. Planında bir masumun kanını dökmek yoktu. Ali, Farah'ı o kulübeye getirene kadar evlilik Gurur'un düşündüğü son şey bile değildi. Leyla'nın yasını tutarken evlenmeyi düşünemezdi. Her şey çok hızlı ve anlık gelişmişti.

Ali cebindeki sigara paketini çıkarıp bir dal sigara da kendi için yaktı. Gurur'un yapmak istediği büyük yıkım ve son söyledikleri birbirine uymuyordu. Kıza zarar vermeyeceğini söylüyordu ama onun ailesini bitirdiğinde her şekilde Farah zarar görecekti. Doğrudan Farah'a zarar vermeyecekti ama dolaylı yollardan zarar gören yine Farah olacaktı. Gurur onu bu işin dışında tutmak için uğraşıyordu ama her şey bittiğinde Farah da bu intikamdan payına düşeni alacaktı.

Yaktığı sigarasını içen Ali, "Caner konusunda neden bu kadar kayıtsızsın?" diye sordu onu anlamaya çalışarak. Gurur'u çok iyi tanıdığı için bu tepkisizliğinin nedenini bilmek istiyordu. Gurur kardeşini satan birini kolay kolay hayatta bırakmazdı. Caner kendi kardeşini üç yıl önce Gurur'a satmış ve Farah'ı öldürmesi için Gurur'a vermişti. Caner Tozlu'yu neden hayatta bıraktığını merak ediyordu.

"O piç işime yarıyor." Gökyüzündeki kasveti izlerken ciğerlerine hapsettiği sigara dumanını sessizce havaya üfledi. "Bana ait olduğunu bilmediği bir kumarhanenin bağımlısı." Caner'in kumar tutkusu bir süredir Gurur'un planına katkı sağlıyordu. Son üç yılda Caner'i haddinden fazla kendisine borçlandırmıştı. "Caner benim oyunumda sadece basit bir piyon."

Gökyüzünü izlemeyi bırakana kadar Ali sessizliğini korudu, daha sonra ona Farah'ı gösterdi. "O bu oyunun neresinde?"

Ali'den gelen yeni bir soruyla Gurur'un bakışları bir kez daha Farah'ın üzerine düştü. Rüzgârın uçuşturduğu siyah saçlarını, titreşen kirpiklerini ve iri gözlerini izleyip durdu. Havalar soğuk olduğu için Farah'ın kafasında gri, yün bir bere vardı. Berenin altından çıkan siyah saçları yüzüne savruldukça kumlu eliyle onları yanağından çekiyordu. Üşümüş olmalı ki burnunun ucu kızarmaya başlamıştı.

Her utandığında gül goncası gibi kızaran yanakları bu sefer soğuktan pembeleşmişti. Üzerindeki siyah kabani, çiseleyen yağmurla biraz ıslanmıştı. Kum havuzunda oturduğu için pantolonu ve spor ayakkabılarının kenarları havuzdaki kumlarla kirlenmişti. Saçlarını yüzünden çekmek için kumlu elleriyle yüzüne her dokunduğunda yüzüne bile kum bulaştırıyordu.

Gurur'un aksine Farah çok titiz bir kadındı ancak şu anda oldukça pasaklı görünüyordu. Gurur ona baktıkça onu bir suyun altına sokup temizlenene kadar yıkamak istiyordu. "Farah'ın bu oyundaki yerini henüz ben de bilmiyorum."

Farah'a olan bakışları dalgın, sesi de düşünceliydi. "Farah şu an için sahadaki sürpriz taşlardan biri. Ben son hamlemi oynayıp şah çektiğimde karımın ne olduğu ortaya çıkacak." Yapmacık bir şekilde güldü. "Bakalım bir vezir mi yoksa basit bir piyon mu?"

"Ya basit bir piyonsa?" diye sordu Ali.

Derinden bir iç çekti. "Benim darbemden sağ çıkamaz."

"Peki, ya vezirse?"

Kıvrılan dudaklarıyla, "Beni yıkar geçer," dedi bunun olmasını ister gibi.

"Sen onun hangisi olmasını istersin?"

"Karımı yıkmaktansa onun beni yıkmasını isterim."

"Neden?"

"Çünkü o benim karım." Bunu söylerken ne denli sahiplenici davranışının farkında değildi. "Sahadaki rakibim karım olursa karşılık vermem, onun hamlesini beklerim."

Ali sorgularcasına tek kaşını yukarı kaldırdı. "Hamlesi sonunu getirecek olsa bile karşılık vermez misin?"

"Vermem Ali, vermem." Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Ben doğrudan bu kızı incitmem, oğlum."

"Neden?"

"Siktiğim piçi, sürekli neden deyip sinirlerimi bozma benim!" Ali'ye kızgınlıkla bakıp ona kum havuzunda oynayan kızı gösterdi. Küçük çocuklarla

yaptığı kaleyi süsleyen Farah'ın dudaklarında güzel bir gülümseme vardı. "Çocuk lan daha bu! Nasıl kıyılır buna?"

"Abi," diyen Ali'nin dudakları kıvrıldı. "Onu bu işin dışında tutmak istemenin tek sebebi yengenin fazla çocuksu olması mı?" Bıyık altından gülererek yanaklarının içini dişledi. "Çocuk dediğin kadın kucağına çocuk verir, haberin olsun."

Gurur bankta yan dönerek yönünü sinir bozucu korumasına çevirdi. Kaskatı bir suratla Ali'ye baktı, sadece bakışlarıyla bile onu öldürebilirdi. "Şu diline sahip çıkmazsan ağzını sikerim!" Gırtlğından çıkan kalın bir hırıltıyla dişlerini sıktı. "Kızda gözüm yok!"

Ali bu sefer gülüşünü tutamadı. "Olsa bile kim sana ne diyebilir, karın sonuçta."

"Siktir git lan şuradan!"

Duydukları adım sesleriyle ikisi de susup önüne döndü. Farah kum havuzundan çıkarak onlara doğru geliyordu. Üstü başı hep kum içindeydi ama tuhaf bir şekilde oldukça sevimli görünüyordu. Nazlı bir çocuk gibi küçük adımlarla yürüyüp Gurur'un yanına geldi. Gurur pasaklı karısının sevimliliğini izlerken Farah yüzündeki gülümsemeye ona yaptığı kaleyi gösterdi. "Bak onu ben yaptım."

İnsanların genelde çocuklarla konuşurken çıkardığı o ses tonuyla konuşan Gurur, "Aferin sana," dedi eğlenen bir sesle. "Bir de seni buraya getirdiğim için bana kıızıyordun. Kendin gibi olanlarla nasıl da güzel oynadın." Harbi oynamıştı.

Beklediğinin aksine Farah alınganlık yapmadan gülümsemesini korudu. "Oynadım tabii." Kumlu ellerini ve üzerine yapışan kumları ona gösterdi. "Ama ben pis oldum."

Gurur gülüşünü ondan saklamaya çalışarak ciddi görünmek için uğraştı ama konu Farah olunca her zaman ciddi olamıyordu. "Yıkarsın seni, tertemiz olursun." Karısıyla uğraşmayı seven bir adamdı. Oradan geçen seyyar satıcıyı görünce yeşil gözlerinin ardından muzır bir parıltı geçti. "Sana pamuk şeker almamı ister misin?" Farah evet derse hiç şaşırmayacaktı.

Farah kısa bir an pamuk şeker satan adama baktı ve başını iki yana salladı. "Bu ellerle onları yiyemem ki." Avuçlarını açıp ellerindeki kumları gösterdi. "Şeker yapışır, elim kumlu, bir de yapışkan olmasın," demişti ki parkın yürüyüş yolunda birlikte yürüyen bir çifti gördü. El ele tutuşan çift çok samimi görünüyordu. Dikkatli bakınca ikisinin birleşen ellerindeki yüzükleri fark etmişti. Büyük ihtimalle evlilerdi.

Gurur onun neden o çifte bu kadar uzun baktığını anlamaya çalışarak, “Ne oldu?” diye sordu. Yine neye takıldığını merak ediyordu.

Farah’ın dudaklarındaki tebessüm usulca soldu, bunu görmek Gurur’un hoşuna gitmemişti. Bu kadına yakıştırmadığı tek şey üzüntüydü. Suratını asıp boynunu büktüğünü görmekten gerçekten nefret ediyordu. Farah birkaç adımla onun tam karşısında durup ona oradan geçen çifti gösterdi. “Onlar da evli,” derken somurtuyordu. “Ama adam karısının elini tutarak yürüyor.”

Kumlu elini Gurur’a uzatırken utandığı için yanakları pembeleşmeye başlamıştı. Çekingen bakışlarla bir süre ona bakıp gözlerini birkaç kez kırptırdı. “Sen de benim elimi tutar mısın?”

Gurur, düz gözlerle Farah’ın uzattığı eline bakarken ifadesi fazla hissiz olduğu için ne düşündüğünü anlamak zordu. Önce kendi temiz eline baktı, daha sonra da Farah’ın nemli ve kirli ellerine. İnce parmaklarına ve avuç içine yapışan kumları temizlemeden Gurur’a elini uzatmıştı. Farah’ı gücendirmek istemediği için elini kaldırıp onun narin elini avucunun içine hapsedti. “Tutmamı istiyorsan tutarım.”

Farah’ın elini tutunca Gurur bir an korktu. Avucunda tuttuğu sanki şeffaf bir cammış gibi ne yapacağını bilemedi. Onun elini fazla mı sıkıyordu yoksa çok mu gevşek bırakıyordu, bilememişti. Fazla sıkarsa Farah’ın canını yakmaktan, gevşek bırakınca da onu üzmemekten korktu. Farah’la ilgili en basit şeyleri bile iki kez düşünüyordu. Bu kadınla ilgili her şey onun aklını talan ediyordu.

Karısının elini tutup ayağa kalkarken rahat görünmeye çalışıyordu ama aslında öyle değildi. “Gel hadi.” Onu peşinden çekerek yürüyüş yoluna girdi. “Biz de biraz yürüyelim.” Farah’ın içinde en küçük bir ukde bırakmak istemiyordu.

Parktan çıkıp yürüyüş yoluna girdiklerinde omzunun üzerinden Farah’a baktı. İkisinin birleşen ellerine bakıp gülümsediğini görünce Gurur rahat bir nefes aldı. Tekrar gülümsediğini görmek keyfini yerine getirmişti. Çocuk avutur gibi karısının nazıyla oynuyor, her konuda ona karşı kontrollü olmaya çalışıyordu. Farah’tan yana Gurur’un sabrı sonsuz gibiydi.

Bu kadın ne yaparsa yapsın Gurur’un gözlerine fazla sevimli ve masum görünüyordu. Üç yıl önce Gurur onu bir köşkün arka bahçesinde gördüğü o ilk anda içinde Farah’a karşı derin bir merhamet oluşmuştu. O arka bahçede o kadar savunmasız ve kırılgandı ki annesinin yüzüğünü parmağına taktığı için Gurur ona kızamamıştı. Kızmak şöyle dursun, yüzüğü çıkarmaya

çalışırken Farah parmağını acıtmasın diye kendi için çok değerli olan bir yüzüğü basit bir şeymiş gibi göstermişti.

Başını eğip avucunun içindeki narin ele bakmamak için kendini zor tutuyordu. Farah'ın küçücük elinden onun eline nüfuz edip yüreğine sızan bir sıcaklık vardı. Bir türlü adını koyamadığı ama ona nefes aldirtan bir his birleşen ellerinden sızıp Gurur'un içine işliyordu. Basit bir el teması ona nasıl böyle hissettirebilirdi?

Farah'a baktığında içinde ona karşı oluşan o sahiplenici duygu bir kez daha ortaya çıktı. Onun yeri tam burasıymış gibi gözlerinin yeşilinde sahiplenici bir tutum vardı. Sanki Farah bir tek onun yanında olabilir, sadece onun elini tutabilir ve yalnızca ona şımarıp onun için gülümseyebilirdi. Onu başka biriyle paylaşma fikrinden bile nefret ediyordu.

Farah onu çiçek satan bir kadının yanına çektiğinde onun ne istediğini hemen anladı. Fazla romantik olan karısı sepetteki çiçeklere hevesli gözlerle bakıyordu. Gurur onun çiçek istediğini düşünüp çiçeklere göz gezdirdi ama Farah'ın sevdiği gülü bu sepette bulamadı. Aslında bulmayı da beklemiyordu, siyah güller her yerde bulunmazdı. Belki de daha sonra onun için bir buket siyah gül almalıydı.

Leyla'nın mezarının üzerine bıraktığı çiçekleri hatırlayınca içi öyle bir acıdı ki kalbinin her odacığı pişmanlıkla dolmuştu. Ne zaman onun mezarına gitse Leyla'ya her çiçekten bir dal götürürdü, onun hangi çiçeği daha çok sevdiğini bilmiyordu. Onunlayken en çok hangi çiçeği sevdiğini hiç merak etmemiş, buna pek kafa yormamıştı. O yıllarda önemsiz sandığı birçok ayrıntı, Leyla'nın ölümüyle ona yoğun bir pişmanlık olarak dönmüştü.

Sırf bu yüzden Farah'ın hangi çiçeği daha çok sevdiğini öğrenmişti. Siyah güller... Hayatına kısa bir süreliğine giren bu kadınla da aynı konuda sıranamak istememişti. Evet, Farah onun hayatında uzun soluklu olmayacaktı ama en azından hangi çiçeği sevdiğini bilmeliydi. İlkini yaşattığı pişmanlığı ikincisinde de yaşamak istememişti. Gurur otuz bir yaşındaydı fakat otuz bir yıllık hayatında sadece iki kadın olmuştu. Bunlar Leyla ve Farah'tı.

Farah kadının sepetindeki sarı karanfili alıp burnuna yaklaştırdı. Tek bir dal sarı karanfili koklayan kızı izlerken kafası karıştı. Bu basit çiçeklerde bu kadar mutlu olacak ne buluyordu, bir türlü anlamıyordu. Farah içine çektiği kokuyu sevmiş gibi dudaklarında can alıcı bir tebessüm belirmişti. "Bunu almak istiyorum." Gurur'a döndü. "Çok güzel kokuyor." Kendisinin o çiçekten daha güzel koktuğunun farkında değildi.

Gurur cüzdanından biraz para çıkarıp çiçekçi kadına uzattı. Kadından uzaklaşırken Farah'ın adımları birden durdu. Neden durduğunu anlamak için ona döndüğünde karısının sertçe yutkunduğunu gördü. Bankta oturan yaşlı bir adamın yanındaki köpeğe korku dolu gözlerle bakınca Gurur onun yüzündeki değişimi izledi. Siyah gözleri korkunun esiri olurken köpeğe olan bakışları çok garipti.

Farah gözle görülür bir şekilde irkilince Gurur bunun nedenini anlayamadı. "Köpeklerden korkuyor musun?" Küçük bir köpeğe attığı bakışlar endişe vericiydi. Sanki dehşete kapılmıştı.

Farah hemen başını önüne eğerek Gurur'un bakışlarından kaçmaya çalıştı. Daha sonra güçlkle duyulan bir sesle, "E-evet, köpeklerden korkarım," dedi ürkerek. Hayır, Farah'ın gözlerinde gördüğü şey korkunun çok daha ötesindeydi. Neredeyse ağlayacaktı, siyah gözleri daha şimdiden dolmuştu.

Gurur ondan daha fazlasını öğrenmek için, "Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Neden köpeklerden korkuyorsun?"

Farah'ın bazı kötü alışkanlıkları vardı ve bunlardan biri de stres altındayken tırnaklarını kemirmektir. Tırnaklarını yerken eğdiği başını kaldırmıyordu. "Bir sebebi yok," diye mırıldandı alçak bir sesle. "Köpeklerden hoşlanmıyorum."

Nazlı karısı her konuştuğunda Gurur onu güçlkle duyuyordu, sesi normalin çok altında çıkıyordu. Onunla ilk karşılaştığından beri bu hep böyleydi. Normal bir düzeyde konuşmaktan bile korktuğu için Farah'ın sesi çoğunlukla fısıltıyla çıkardı. Köpeğe baktıkça onun ne denli titrediğini gören Gurur, "Gidelim artık," diyerek onu arabasının olduğu tarafa yönlendirdi. Köpekten bu kadar çok korkmasının bir sebebi olmalıydı.

Her zaman kısık bir sesle konuşmasının, ondan istenilen her şeyi yapmasının, bu kadar itaatkâr olmasının ve köpeklerden bu denli korkmasının bir sebebi olmalıydı. İçinden bir ses Farah'ın da geçmişinin ağır travmalarla dolu olduğunu söylüyordu. Farah konusunda kapsamlı bir araştırma yapma merak ettiği her şeyi hemen öğrenebilirdi.

Ancak Gurur bunu yapmıyor, Farah'ı araştırmaları için adamlarına gereken emri vermiyordu. Onu yaptığı araştırmalar sonucunda değil, onunla zaman geçirerek tanımak istiyordu. Karısını başkalarından değil, ondan duymak istiyordu. Şu an için Farah'ı pek tanımıyordu ama tanımayı istiyordu. Nasıl bir kadınla evli olduğunu yaşayarak görmek istiyordu.

Farah genelde küçük adımlarla yürüdüğü için hep Gurur'un arkasında kalıyordu. Gurur başını çevirip bakınca yine çok arkada kaldığını gördü.

Küçük adımlar atarak onun peşinden gelirken sık sık arkasına bakıyor, o köpekle arasındaki mesafeyi kontrol ediyordu. Küçücük bir süs köpeğinden bu kadar çok korkması inanılır gibi değildi.

Gurur onun attığı küçük adımların bıkkınlığıyla aralarındaki mesafeyi kapattı. Farah'a herhangi bir açıklama yapmadan eğildiği gibi onu omzuna attı. Onu omzunda taşıyarak arabasına yürürken karısının o huysuz homur-rusunu duydu. "Yürüye bilirdim."

"O küçük adımlarınla yarım saatte anca çıkarız buradan."

"O zaman beni kucağına alsaydın, her defasında mağara adamı gibi beni sırtına atıyorsun." Gurur bir an kahkaha atmak istedi, ne zaman onu sırtına atsa Farah hiç çırpınmıyor ve onu aşağıya indirmesi için bağırıp yaygara koparmıyordu. Her konuda o kadar sakin ve uyumluydu ki ona hiç zorluk çıkarmıyordu.

"Seni kucağıma aldığım anlarda bana hiç sarılmıyorsun." Parktan çıkıp arabasına doğru yürürken bu sözler Gurur için bir serzenişti. "O kolların boynuma dolanmayacaksa seni kucağıma almamın bir anlamı yok," dediğinde Farah'ın kaskatı kesildiğini hissetti.

Bir seferinde banyoda onun üzerine yürüyüp Farah'ı korkutmuştu. Bir tek orada Gurur'a sarılmıştı ve bunu çok korktuğu için yapmıştı. Bunun dışında karısı ona pek sarılmazdı. Üç yıl önce ayağını kurt kapanında yaraladığında bir hafta boyunca Gurur onu hep kucağında taşımıştı. Ancak Farah'ın kolları bir kez bile Gurur'un boynuna dolanmamıştı. Her defasında ellerini kucağında birleştirip Gurur onu yere indirene kadar hareketsiz kalırdı.

Arabasının yanında durup ön kapıyı açtı. Farah'ı dikkatli bir şekilde ön koltuğa bırakıp emniyet kemerini onun için taktı. Kapısını kapattıktan sonra kısa sürede sürücü koltuğundaki yerini aldığı anda küçük gezilerinin sonuna gelmişlerdi. Arabayı çalıştırmak üzereyken ona uzatılan bir dal sarı karanfille donup kaldı. Başını çevirdiğinde Farah elindeki çiçeği ona uzatıp alması için bekliyordu. Bu sikik çiçeği onun için mi almıştı?

Gurur'un çiçeğe olan bakışları tuhaftı, birinden çiçek almaya alışık değildi ve bunu oldukça rahatsız edici buluyordu. Birinin ona çiçek vermesi küfür gibi bir şeydi. Ona çiçek veren ilk ve tek kişi Farah'tı ve bunu ikinci kez yapıyordu. Kendini hakarete uğramış gibi hissetmesi normal miydi? Farah'ın uzattığı karanfili almak yerine bezgin bakışlarını ona çıkardı. "Bana çiçek vermeyi bırak, bundan nefret ediyorum." Nasıl bir erkek bir kadından çiçek alırdı ki? Bu çok utanç vericiydi.

Farah'ın gözlerindeki o ışıltının nasıl söndüğünü gördü. Çiçeği uzatan elini ısrarla çekmiyor, inatçı bir tutumla Gurur'un onu almasını bekliyordu.

Gözlerini Gurur'un yeşillerine kenetledi ve konuşmak için dudaklarını güçlükle araladı. "Erkekler ilk çiçeklerini öldüklerinde mezarına alır derler." Gurur'u dumura uğratan sözlerini buruk bir tebessümle sürdürdü. "Mezarlıkta yatan o adamların biri bile yaşarken çiçek almamıştır."

Gurur buz keserken Farah'ın bakışları uzun süre onun üzerinde oyalandı. "Bundan nefret ediyor olabilirsin ama senin de onlar gibi olmanı istemiyorum." Gurur'a olan bakışları hisliydi, sesi ise bir kadife yumuşaklığındaydı. "Öldüğünde değil, yaşarken çiçek almalısın."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bununla bir sorunun olabilir ama ben sana hep çiçek vereceğim." Alması için elinde tuttuğu karanfili gösterdi. "Bu senin için." Gurur'un boğazı düğümlenirken kaburgalarının arasında oluşan bu can sıkıcı baskı da neyin nesiydi?

Sırf Farah'ı gücendirmemek için uzattığı karanfili aldı, bunu yaparken de kalbinin neden bu kadar hızlandığını düşünüyordu. Çocuk ruhlu bir kadının sözleri onu nasıl bu kadar etkileyebilirdi? Çiçeği yan tarafına koyup cebinden çıkardığı sigara paketini ve *zippo*'lu çakmağı Farah'ın kucağına attı. "Benim için bir dal sigara yak." Sigarasını kendisi yakamaz, ateş görmeye tahammül edemezdi.

Bazen kendini çok zorlayarak bunu yapardı ama ne zaman ateşe bakmaya kalkışsa ecel terleri dökerdi. Gurur çoğunlukla sigarasını etrafındaki insanlara yaktırırdı. Bir çakmaktaki cılız ateşi görmeye bile tahammül edemediği için sigaranın bile tiryakisi değildi. Arada sırada kafasına esince bir dal içerdi. Hepsi bununla sınırlıydı.

Farah kucağındaki çakmak ve sigaraya yaratık görmüş gibi bakarken oldukça komik görünüyordu. Daha önce kimsenin ondan böyle bir şey istemediğini fazla belli ediyordu. Sigara paketini parmak uçlarıyla tutup havaya kaldırdı. Paketi bir çöp parçasını tutar gibi tutuyordu. "Sigaranı ben mi yakacağım?"

Gurur onun sevimli suratına gülmemeye çalışarak başını yavaşça salladı. "Yanımda sadece sen varsın, bunu yapmalısın."

"Yanımda koruma bulundurmayı alışkanlık hâline getirsen bana gerek kalmazdı."

Arabayı çalıştırıp parktan uzaklaşırken yola olan bakışları fazla düzdü. "Korumalara ihtiyacım yok."

Farah'ın sıkıntılı sesini duydu. "Çok fazla düşmanın var, korumasız gezmen doğru değil."

"Kaybedecek bir şeyim yok." Verecek bir tek canı vardı, bunun için de bir düzine adamı yanında taşıması fazla lüzumsuzdu.

Farah hiç istemese de paketin içinden bir dal sigara çıkardı. Daha önce hiç sigara içmediği için bunu nasıl yakması gerektiğini bilmiyordu. Onun hiçbir kötü alışkanlığı olmadığını bilen Gurur, "Sigarayı dudaklarının arasına yerleştir," diyerek ona ne yapması gerektiğini anlatmaya başladı. Bunu yaparken gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Sigarayı yaktığında dumanı sakın ciğerlerine çekme. Dumanı ağzının içinde tutup daha sonra dışarıya bırak. Yapacağın şey bu kadar basit." O dumanı ciğerlerine çekmesini istemiyordu, kazara olsa bile Farah'ı sigaraya alıştıramazdı. Hiçbir konuda onu bozmak istemiyordu, her şeyiyle fazla temizdi.

Farah onun söylediği gibi sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Tam çakmağı yakacaktı ki dudaklarının arasındaki sigara bir anda çekilip ondan alındı. Başını çevirdiğinde Gurur'un sigarayı camdan dışarıya attığını gördü. Yakışıklı yüzü fazla hissizdi fakat ifadesi sertti. "İçmekten vazgeçtim." Farah'ın dudakları arasındaki sigarayı görmekten bile nefret ettiğini ona söylemedi. Bunu ondan isteyen oydu ama karısını sigarayla görmek onu kızdırmıştı.

Farah elindeki *zippo*'lu çakmağa bakarken bakışları merak doluydu. "Ateşten neden bu kadar rahatsız oluyorsun?" Korkuyorsun demek yerine rahatsız oluyorsun demişti. Erkekler korkuyu zayıflık olarak gördüğü için Gurur'u kıracak kelimelerden kaçınıyordu.

Gurur'un direksiyonu tutan eli gerilmişti. "Ateşten rahatsız olmuyorum, Farah." Geçmiş bir kırbaça dönüşüp sırtını kamçılarken, "Korkuyorum," diye mırıldandı. Bir erkek için bunu itiraf etmek çok gurur kırıcıydı ama herkesin bildiği bir şeyi karısından saklayacak değildi. "Ateşten çok korkuyorum."

Ona ateşten korkmayı öğretmişlerdi.

Geçmiş

Şeref Kalender avukattan aldığı vasiyetin nüshasını okurken babasının ona attığı kazığı düşünüp duruyordu. Sahip olduğu tüm mirası Gurur'a bırakmıştı, yani küçücük bir çocuğa. Şeref'in hakkı olan her şey artık el kadar bir çocuğundu hatta bu ev bile. Henüz altı yaşlarında olan küçük kardeşi Kalenderlerin tek mirasçısıydı. Paranın ne olduğunu bile bilmeyen bir velet, bir anda ülkenin milyarderlerinden biri olmuştu!

Sinirden yumruğunu sıkarken babasının böyle bir şeyi nasıl yaptığını düşünüyordu. Karısı Güzin odanın içinde dönüp dururken sahip oldukları

her şeyi kaybetme endişesi taşıyordu. Şuursuzca dönmeyi bıraktı ve kocasına baktı. “Şimdi ne olacak?” Gözlerinin elasında inanamayan bir ifade vardı. “Her şeyimizi kapımızdaki sığıntıya mı bırakacağız?” İçinde yaşadıkları evin bile Gurur’un olmasını kabullenemiyordu.

Şeref tüm bunları Gurur’a öylece verecek biri değildi. Avucunun içindeki kadehi kırmak istercesine sıkarken gözlerinin ardında tehlike kol geziyordu. “Bunları daha sonra konuşuruz.” Gözleriyle bir köşede oturan Gurur’u gösterdi. Avukat vasiyeti okurken tüm ailenin burada olmasını istemişti, bu yüzden Gurur da buradaydı.

Henüz altı yaşında olduğu için kendiyle aynı yaşta olan Karun ile bir koltuğun üzerinde oturuyor, büyüklere özgü bu sıkıcı konuşmanın ne zaman biteceğini düşünüyordu. Elinde kapısında alevler olan kırmızı bir araba tutuyordu. Oyuncak arabasının bir benzeri Karun’un elindeydi. İki arabayı birbirinden ayıran tek şey renkleri ve desenleriydi.

Karun’un arabası maviydi ve etrafında okyanusun dalgaları vardı. Aynı yaşta olan amca ve yeğen henüz bu yaşlarda bile ateş ve su gibi birbirlerinden farklıydı. Seçtikleri oyuncaklar bile onları yansıtıyordu. Şu an için ne Gurur biliyordu bir gün oyuncak arabasının alevlerinden bile korkacağını ne de Karun biliyordu, soğuk dalgalardan bile ödü kopacağını. İki çocuğun kötü kaderi tam şu anda yazılmak üzereydi.

Karun suratını asarak Gurur’a anne ve babasını gösterdi. “Avukat denen adam o kâğıtlarda yazan şeyleri okuduğundan beri ikisi de çok sinirli.” Anne ve babasının öfkesinden korkmuş gibi Gurur’a doğru biraz sokuldu. Mavi gözleri sık sık Şeref ve Güzin’in olduğu yöne kayıyordu. “Onları kızdıracak ne yaptın?” Bunu sorarken sesi kısık çıkıyordu. “İkisi de sana kötü kötü bakıyor.”

Gurur’un ona vereceği bir cevabı yoktu, abisinin çalışma odasına girdiğinden beri aynı şeyi o da merak ediyordu. Henüz avukatın ne demek olduğunu veya avukatlığın ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Ancak avukat dedikleri o adam konuşmaya başlayınca abisi ve yengesi çok fazla sinirlenmeye başlamıştı. Gurur onlara karşı büyük bir suç işlemiş gibi ikisi düşmanca gözlerle ona bakıp duruyordu. Oysaki onları buraya çağırmadan önce Gurur, Karun ile bahçede oyun oynuyordu.

Gurur’un diğer tarafında oturan Defne, “Amca beni iyi dinle,” diyerek kafasını ona doğru uzattı. Defne bu ailenin en büyük çocuğu ve tek kızıydı.

Defne, amcasından üç yaş büyük olmasına rağmen Gurur’a amca diyen tek kişiydi. Karun bir türlü Gurur’un onların amcası olduğunu kabul etmiyordu ama Defne öyle değildi. Çoğunlukla Gurur’a adıyla seslenirdi ama

Gurur ne zaman üzülse veya korksa, Defne onu neşelendirmek için ona hep amca derdi.

Defne avukatla konuşan anne ve babasını kontrol ettikten sonra sır verir gibi dudaklarını Gurur'un kulağına yaklaştırdı. "Dedem öldü amca, bundan sonra seni babamdan koruyacak kimse yok." Babası bu söylediklerini duymasın diye kısık bir sesle Gurur'un kulağına fısıldıyor, onu babası konusunda uyarıyordu. Defne, dokuz yaşında olmasına rağmen çok zeki bir çocuktur.

Karun ve Gurur'un aksine Defne avukatın söylediği her şeyi can kulağıyla dinlediğinden anladıklarını Gurur'a aktarmaya başlamıştı. "Dedem, sahip olduğumuz her şeyi sana bıraktığı için annem ve babam sana çok kızgın. Bundan sonra onların gözüne fazla batmamaya çalış." Gurur artık bu evin sığıntısıydı, annesinden sonra babasını da kaybetmişti. O artık kimsesizdi.

Gurur, altı yaşındaki bir çocuğun saflığıyla ona baktı. "Abla ben kocamanım." Kendisini göstererek anlamayan gözlerini kırptırdı. "Yengem ve abimin gözüne batmam ki." Defne'nin kullandığı cümleyi bile anlamayacak kadar küçüktü. "Toz değilim ki onların gözüne batayım."

Defne hiçbir çocuğun kolay kolay erişemeyeceği bir olgunlukta idi. Elini uzatıp Gurur'un sarı saçlarını okşarken ona karşı büyük bir merhamet besliyordu. Daha yeni babasını kaybettiğinden yetim bir çocuğa şefkat göstererek, "Benim güzel amcam," dedi içi acıyarak. "Bundan sonra sen görünmez olsan da onların gözüne batarsın."

Anne ve babasının bakışlarından onların Gurur'a düşmanlık beslediğini anlıyordu. "Ben hep senin yanında olacağım." Avuç içini Gurur'un yanığına bastırıp ona gülümsemek için kendini zorladı. "Sen hiç korkma, ben seni korurum." Bunları söylerken Defne de bilmiyordu ki başına gelecekleri. Bu evde yaşayacaklarını ne Defne bilmiyordu ne Gurur ne de Karun. Onlar henüz büyük acılarla sınanmayan üç çocuktur.

Defne ölecekti.

Karun üşüyecekti.

Ve Gurur... yanacaktı.

Henüz üçü de bunu bilmiyordu.

Şeref önce avukatı, daha sonra da çocukları odadan gönderdi. Karısıyla yalnız kaldığında cebindeki sigara paketini ve çakmağı çıkardı. Gurur'dan bahsederek, "Onu ortadan kaldırabilirim," dedi acımasızca.

"Hayır!" Güzin buna şiddetle karşı çıkarak başını iki yana salladı. "Vasiyetteki şartları okumadın mı? Bunak baban bunu yapacağını öngördüğü için o maddeleri ekletti." Makyajlı güzel yüzünün arkasında korkunç bir kadın vardı. "Babanın vasiyeti Gurur'u koruyor."

Vasiyete göre Gurur yirmi yaşına girmeden mirasını alamayacaktı. Babası böyle bir şartı özellikle vasiyetine koydurmuştu, Gurur henüz çok küçüktü. Şeref'in onu kandırıp tek bir imzayla ondan her şeyini almasını istemiyordu. Gurur hakkı olan mirasa yirmi yaşında kavuşursa Şeref ondan bir çöp bile alamazdı. Bir şeylerin altına imzasını atmayacak ve abisinin tehditlerine boyun eğmeyecek kadar büyümeliydi.

Yirmi yaş şartı sadece Gurur'un sahip olduklarını elinde tutması için değildi, aynı zamanda Gurur'u hayatta tutacak yegâne şeydi. Vasiyetteki maddelere göre eğer Gurur yirmi yaşına girmeden önce ölürse sahip olduğu tüm mal varlığı vasiyette yazan kurumlara bağışlanacaktı. Kalenderleri ülkenin milyarderlerinden biri yapan tüm bu zenginlik, farklı kurumlara geçecekti. Bu yüzden Şeref istese de küçük kardeşini öldüremezdi. Gurur yirmi yaşına girmeden önce bunu yapamazdı.

Şeref'in kaşları çatıldı, ölen babasından nefret etmeye başladı. Babaları olacak kurnaz tilki küçük oğlunu Şeref'ten korumak için gereken tüm tedbirleri almıştı. Gurur'un etrafına yirmi yaşına kadar bir kalkan örerek ölmüştü. "Yirmi yaşına kadar yaşarsa bana karşılık verecek güce ulaşır." Şeref'in mavi gözleri delice bakarken dişlerini sıktı. "Babamın da istediği tam olarak bu, onun kendini koruyacak kadar büyümesi!"

Elindeki sert içkiyi birkaç yudumda içerek kadehi duvara fırlattı. Duvara çarpıp parçalanan kadehin kristal parçaları her yere saçılmıştı. Ayağa kalkıp pencereye yürürken öfkesinden hiçbir şey kaybetmedi. Yıllarca hayalini kurduğu bu zenginliği öylece küçük kardeşine bırakacak değildi. Hakkı olanı almak için bir kez daha elini kirletmekten çekinmeyecekti. Daha önce Şeref Kalender'i, yani kendi abisini öldürdüğü gibi kardeşinden de kurtulabilirdi.

Abisi Şeref'i öldürmüştü ve onun adını almıştı. Gerçek adı aslında Eşref Kalender'di fakat abisinin yerine geçmek için önce ondan kurtulmuş, daha sonra da adını değiştirmişti. Artık herkes için o Şeref Kalender'di. Ne yanki abisinden aldığı tek şey hayatı ve adı olmuştu ancak onun düzgün karakterinden hiçbir şey alamamıştı. Ölen abisi taşıdığı ismin hakkını veren adı ve şerefli bir insandı. Kardeşi ise onun adını hak etmeyecek kadar kurnaz ve çirkin ruhlu biriydi.

Pencereden bakınca bahçede oğluyla oynayan Gurur'u gördü. Kız Defne hep olduğu gibi bir ağacın altına oturmuş, uzaktan onları izleyerek

Görür ve Karun'a ablalık yapıyordu. Oturduğu ağacın gölgesinde o ikisini istediği için havuza fazla yaklaşımlarına izin vermiyordu. Dokuz yaşında olmasına rağmen Defne fazla koruyucu bir çocuktü.

Arkasında karısının adım seslerini duydu. "Bu konuda bir şeyler yapmalısın." Başını çevirdi, Güzin fazla endişeli görünüyordu. "Oğlumun hakkı olan servet o sığıntıya kalamaz." Oğlu diye bahsettiği Çağıl'dı, yani üçüncü çocuğu çünkü Güzin, Karun'u oğlu olarak göremiyordu.

Defne'ye hamile kalmayı o istememişti, anne olmaya hazır olmadığı bir dönemde Defne'yi doğurmuştu. Kocasının onu aldattığını öğrendiğinde o da misilleme yapmak için hiç tanımadığı bir adamla birlikte olmuş ve o gecenin sonunda hamile kalmıştı. Böylece genç yaşta anne olmuştu. İkinci hamileliği de kendi isteğiyle olmamıştı, kocasının zorlamasıyla Karun'a hamile kalmıştı. Bu yüzden Karun'u görmeye bile katlanamıyordu.

Şeref bazı konularda çok sapkın bir adamdı. Bir şey istediğinde onun için olay biterdi ve karşısındaki kişinin onunla aynı şeyi isteyip istemediğini umursamazdı. Şeref onu aldattığı için Güzin bir dönem kocasını görmeye bile katlanamıyordu ve onun yatağına girmekten iğreniyordu. Şeref'ten soğuduğu ve ondan nefret bir dönem olmuştu. Bir ay boyunca cinsel anlamda Şeref'i geri çevirip ayrı yataklarda yatmıştı.

Ancak kocası bir gece onu ziyaret edip ondan istediği şeyi tehditler eşliğinde almıştı. Belki Güzin'e tecavüz etmemişti ama geceyi onunla geçirmese onu boşayıp beş parasız kapının önüne koymakla tehdit etmişti. Onu defalarca aldatan bir adamla zorla geçirdiği o geceden iğrenmişti. O gecenin meyvesi Karun'du. Hepsi bu da değildi, Karun fiziksel olarak babasının kopyasıydı. Bu da kendi oğlundan uzaklaşmasına neden oluyordu.

Güzin kocasını sevdiği için değil, parası için onunlaydı. Eski yoksul hayatına tekrar dönmek için nefret ettiği bir adamın karısıydı. Sırf para için en az kocası kadar kötü ve aşağılık birine dönüştüğünün farkında bile değildi. Artık Şeref gibi düşündüğünü, onun gibi davrandığını ve bir zamanlar değiştirdiği her şeyi yapmaya başladığını anlamıyordu. Hepsi bir yana, Güzin de sık sık kocasını aldatan bir kadındı. Her şeyiyle Şeref'e benzediğinin hiç farkında değildi.

Üçüncü gebeliği isteyen Güzin'di. Şeref'in baskısı olmadan kendi için bir çocuk doğurmak istemişti ve o çocuk Çağıl'dı. Ona bir anne gibi hissettirecek ve bu evliliği daha katlanır bir hâle getirecek bir çocuk istemişti. Defne annesine karşı hep eleştireldi, dokuz yaşında olmasına rağmen fazla iyi ve düşünceliydi. Şeref'in genlerine sahip olmadığını çok belli ediyordu.

Karun da fazla itici bir çocuktur. Ancak Çağıl onlar gibi olmayacaktı. Annesini çok sevecekti ve Güzin de onu sevecekti.

Ne ablası Defne gibi bilmiş bir çocuk olacaktı ne de abisi Karun gibi soğuk bir çocuk. Çağıl her şeyiyle ona bir anne gibi hissettiriyordu. Çağıl henüz üç yaşındaydı ama büyüdüğünde de oğluna olan sevgisi değişmeyecekti.

Bir süre sonra Şeref malikânedен dışarı çıkıp bahçedeki çocuklara doğru yürüdü. Korumaların arasından geçerek havuzun kenarında oynayan iki çocuğa doğru ilerledi. Defne yaslandığı ağacın altında içi geçmiş gibi uyumuştı. Defne uyuduğu için memnundu, babasının kim olduğunu bilmediği bu bacaksız piç son zamanlarda canını çok sıkıyordu. Karısının bu veledi kimden peydahladığını bilmiyordu ama insanlara konuşacak bir şeyler vermemek için kızı olmadığını ifşalamıyordu. Defne'yle ilgili gerçekler ortaya çıkarsa herkesin madarası olurdu. Bu yüzden bu durumu sır gibi saklıyordu. Gardiyan gibi Karun ve Gurur'u hiç yalnız bırakmıyor, onların yanından bir an olsun ayrılmıyordu.

Havuzun yanında durduğunda iki çocuk da onun geldiğini anlamayacak kadar kendilerini oynadıkları oyuna kaptırmıştı. Kumandalı arabalarını birbirleriyle yarıştırmıyor ve kendi arabalarının daha iyi olduğunu iddia ediyorlardı. Karun'un arabası Gurur'unkini geçince Gurur kaşlarını çatmıştı. Hızlı adımlarla yürüyüp Karun'un arabasına tekme atarak onu havuza düşürdü. Karun elinde arabasının kumandasını tutarken öylece kalakaldı. Ne yapmıştı şimdi bu?

Havuzun içinde batan oyuncak arabasına bakarken oldukça şaşkıındı. Başını çevirdiğinde afallayan gözleri Gurur'u buldu. "Kaybedince neden ağlıyorsun?"

"Ağlamayım!" Gurur sinirle Karun'un üzerine yürüyüp onun elindeki kumandayı da aldı. "Sen hile yapaysun." Kumandayı yere bırakıp bir tekme de kumandaya atarak onu da havuza fırlattı. "Senin araba benimkinu geçemeyince hile yapay!"

Karun'un mavi gözleri bir çocuğa kıyasla ürkütücü bakmaya başladığında, "Araba ne bilsin hile yapmayı!" diye bağırp Gurur'a vurdu. "Kaybedince ağlıyorsun!"

"Ağlamayım deyim!" Karun onun kafasına vurduğu için sinirlenen Gurur da ona vurdu. "Senin araba hile yapay!"

"Araba hile yapmaz!"

"O vakit sen hile yapaysun!"

"Hile yapmadım!"

“Hile yapmasaydun zor geçerdun benumkinu!”

“Ne zaman kaybetsen hemen ağlıyorsun.”

“Ula ağlayunca gözden yaş gelmez midur?” Gurur çipil çipil bakan yeşil gözlerini ona gösterdi. “Hani nerededur yaş? Ağlamayim deyim sağa!”

“Sözün gelişi öyle demiştim.”

Gurur küçük omuzlarını dikleştirerek çenesini kaldırdı. “Gelmiş gitmiş bilmem ben, ağlamayim deduysem ağlamayim.”

Karun kaşlarını çatarak onun arabasını alıp havuza attı. “Bir daha oynamam seninle!” Gurur’a diklenerek minicik yumruklarını sıktı. “Mızıkçılık yapıyorsun!”

“Ha ben yapayim mızıkçılık?” Gurur şaşkınca ona bakarken işaret parmağını kendisine doğru tuttu. “De bakayim bağa, sabah topumu patlatan kimdu?”

İnatçı bir tutumla omuz silken Karun, “Nereden bileyim,” dedi.

“Senun yaptuğuni biliyorum.”

“Ben yapmadım.”

“Sen yaptun.”

“Yapmadım diyorum.”

“Yaptun ula!”

Birbirlerinin yakasına yapışıp birbirlerini yere düşürdüklerinde Şeref hiç kıpırdamadı. Biri kardeşiymiş, diğeriye oğlu, müdahale etmek yerine durup izlemeye başlamıştı. Yerde boğuşan iki çocuğu izlerken kimin galip geleceğini merak etmişti. Karun’un daha baskın olmasını isteyerek çocukların kavgasını izliyordu. Karun, Gurur’un üstüne çıkıp yumruğunu amcasının yüzüne geçirdiğinde Şeref’in dudakları kıvrılmıştı. Henüz altı yaşındaki oğlunun gösterdiği bu performans bir baba olarak onu gururlandırmıştı.

Ancak yaşadığı mutluluk uzun sürmedi çünkü Gurur çevik bir hareketle Karun’u altına almıştı. Sıktığı elini Karun’un yüzüne geçirmek üzereyken son anda durdu. Eli havada kalırken altında nefes nefese yatan Karun’a bakıyordu. “Vurmayacağum.” Karun’un üzerinden çekilip ayağa kalktı. “Amcayum ben.” Küçük omuzlarını dikleştirerek sıksa göğüs kafesini şişirdi. “Amcalar yeğenlerune vurmaz.”

Karun ayağa kalktığı anda çocuk yüzü sinirle kasılmıştı. “Okulda bana vuran kimdi?”

Gurur güldü. “Heç vurmayacağum demedum.”

“Amcam değilsin!”

“Vazgeçtum vuracağum!”

Gurur öne atılıp Karun’un yakasına yapıştığında Şeref sert bir sesle, “Çek o ellerini oğlumun üzerinden!” diye bağırınca iki çocuk aynı anda irkildi. “Yoksa kırarım!” İkisi de Şeref’i görünce süt dökmüş kediye döndü, ondan çok korkuyorlardı. Suspus bir hâlde birbirlerine bakarken çocuk yüzlerinde korku vardı.

Babasının bıraktığı vasiyetin sinirini taşıyan Şeref’in yüzü kaskatıydı. Altı yaşındaki kardeşine, yani Gurur’a olan bakışları öfke doluydu. Karun’u bahane ederek Gurur’un üzerine yürürken ona çok daha fazlasını yapmak istiyordu. “Sen hangi cesaretle benim oğlumu hırpalarsın!” Attığı tokat Gurur’un kulaklarında yoğun bir basınç bıraktığında küçücük vücudu havuzun kenarına savruldu.

Gurur düştüğü yerden kalkamadı, abisinin tokadı yanağını sızlatıp burnunu kanatırken öylece düştüğü yerde kalakaldı. Zayıf bedeni korkunun şiddetiyle titrerken eli yanağına yaslıydı. Küçük parmakları Şeref’in acıttığı yanağına dokunarak başını kaldırdığında neye uğradığını anlamamıştı. Abisinden gördüğü zulmün emaresi yeşil gözlerini titreştirdi, gözlerinin pınarından birkaç damla yaş süzüldü. Çocuk gözlerine dev gibi görünen abisine bakarken o an anlamıştı. Artık öksüz olmanın yanı sıra yetim olduğunu da anlamıştı, annesinden sonra babası da ölmüştü.

O artık kimsesizdi.

Şeref delici bakan gözlerini Gurur’un korku dolu yüzünden ayırmıyordu. Çok istese de ondan kurtulamazdı yoksa tüm bu zenginlik çeşitli kurumlara pay edilirdi. Ancak Gurur’un büyüyüp yirmi yaşına girmesini de istemiyordu. Ona karşılık verecek güce ve olgunluğa erişmesine izin vermezdi. Bir şeyler yapmalıydı ama ne?

Gurur’un kanayan burnuna, ıslak yanaklarına ve korku dolu gözlerine bakarken bakışları fazla düşünceliydi. Onun yüzündeki bu korkuyu hep orada tutmanın bir yolu olmalıydı. Yirmi yaşına girdiğinde bile Şeref’ten korkmalı, ona karşı çıkıp isyan edecek gücü kendisinde bulamamalıydı. Aklına gelenlerle Şeref’in gözleri delice parıldadı. İçi heyecanla dolduğunda dudakları sadistçe bir duyguyla kıvrıldı.

Ya Gurur’un akli dengesi yerinde olmazsa?

Hiçbir kliniğin ve doktorun iyileştiremeyeceği bir deliye dönüşürse bir tehdit olmaktan çıkardı.

Günümüz
Farah Tozlu

Endişeli gözlerle onu izliyordum. Gurur bu gece de beni masal okuyarak uyutmuştu ancak saat dört gibi duyduğum seslerle uyanmıştım. Beni uyandıran Gurur'un uykusunda çıkardığı sayıklama sesleriydi. Yatağın kenarına oturmuş, son yarım saattir acı çeken yüzünü izliyordum. Uzandığı kanepeye iri vücudunu sığdıramadığı için uzun bacakları kanepeden taşıyordu. Bir kolu yine aşağıya sarkarken sağ kolu başının altındaydı. Sırtüstü yattığı yerde ne çok terlemişti.

Rüyasında bile yanıyormuş gibi alnında ter damlacıkları birikmişti. Korumaları onun eşyalarını buraya getirdiği için hepsini odaya yerleştirmiştim. Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı vardı. Uyumadan önce rahat bir şeyler giyerken bile fazla garip davranmıştı. Benim yanımda soyunmaya yeltenmeyip giyinme odasında üzerini değiştirmişti.

Bir kez daha mırıltıyla, "Abi yapma," diye sayıklayınca iç çektim. Abisi ona ne yaşattıysa sadece krizlerinde değil, uykusunda bile onu sayıklıyordu.

Ayağa kalkıp çıplak ayaklarla ona doğru yürüdüm. Yanında durup içli gözlerle onun kan ter içinde kalan yüzünü izledim ama gördüklerim hiç hoşuma gitmedi. Fazla terlemekten dipleri nemlenen sarı saçları gece lambasının loş ışığında bile belli oluyordu. Kötü bir kâbus gördüğü için kaşları çatıktı, ifadesi de fazla sertti. Rüyasında canını yakan bir şeyler görüyordu. "Geçti," diye mırıldandım. "Geçti Gurur, her şey yolunda."

Onu uyandırmaya cesaret edemediğim için üzerine eğilip yavaşça saçlarına dokundum. Parmak uçlarımla alnına düşen saçlarını çektim, ona dokunmayı seviyordum. Ondaki kalan küçük boşluğa kalçamı yaslayıp kanepenin bir kenarına oturdum. Parmaklarım tüy gibi yüzünde gezinirken bir şarkının sözlerini onun için mırıldanmaya başladım. Belki gördüğü kâbus son bulurdu. Onu uyandırmamaya çalışarak yüzüne dokunuyor, yumuşak ve kısık bir sesle ona şarkı söylüyordum.

Beni duyup görmese bile belki yalnız olmadığını hisseder ve ona acı veren bu kâbustan kurtulurdu.

"Durup da söyleyemediğin adımsa, gizli kapaklı,

*Sevda türkükleri tuttursam da ben, telli duvaklı."*⁶

İç çekerek yüzünü seyrettim.

⁶ Sibel Alaş "Adam" şarkısı. (e.n.)

"Yanıma korlar mı adam seni?

Koparıp acıtmazlar mı beni?

Nafile yanar elim, dudağım,

Seni bana yâr ederler mi?"

Şarkıyı mırıldanırken başımı iki yana salladım. Hiçbir zaman benim olmayacaktı.

Parmak uçlarımla çatık kaşlarının kavisine dokunup yüzünün her zencesini aklıma kazımak ister gibi onu seyrettim. Gizlice ona dokunurken başladığım şarkının sözlerini kısık bir sesle onun için söylüyordum. Sayıklamaları kesilip çatık kaşları düzelene kadar bunu yapmıştım. Sesim rüyalarına sızmış gibi gördüğü kâbus son bulmuştu. Parmaklarımla izleri onu yatırtmış olmalı ki gergin çehresi gevşemişti. İşe yaramıştı, artık daha iyiydi.

Dudaklarından mınltıyla Defne'nin adı dökülünce şaşırdım. Uykusunda hissettiği dokunuşların sahibinin yeğeni olduğunu sandığı için sayıklamayla kanşık, "Defne," demişti. Sanki bir tek Defne ona böyle dokunmuş ve korkularını yatırtmış gibi beni o sanmıştı. En azından bu sefer Leyla dememişti. Uykusunda Leyla'yı sayıklamasındansa Melek'in annesini sayıklamasını yeğlerdim.

Gurur'un yüzündeki elimi çekip onun yanından kalktım. Ondan uzaklaşarak terasa çıkarken içim fazla buruktu. İkimiz de birçok konuda ağır yaralıydık. Birbirimizin yaralarını sarmaya başladığımızı hissediyordum. bana iyi geldiği gibi ben de ona iyi geliyordum. Elimden geldiğince krizlerini engelliyor, onu uyuşturucudan uzak tutuyordum.

O ise nazımla oynuyor, beni şımartıp her dediğimi yapıyordu. Bir yapbozun iki eksik parçası gibi birbirimizi tamamladığımızı hissediyordum. Terastaki hasır sandalyeye oturup gecenin dördünde karanlığı izlemeye başladım. Bugün parkta gördüğüm o köpek aklıma gelince orada yaşadığım korku tüm vücudumu işgal etti. Soğuk hava tenimi ısıtırken boynuma kolye gibi taktığım sarkacın yakutuna dokundum. Ne zaman kendimle yalnız kalsam o korku evinde yaşadıklarımı ve bu sarkacın sahibini düşünüyordum.

Avucumdaki sarkacı sıkarken gözlerimin ardı sızlamıştı. "Hâlâ yazıyor musun yoksa seni çoktan kayıp mı ettim?"

Onu düşünmediğim bir anım bile yoktu.

Geçmiş

Beni yaka paça attıkları yere ürkmüş gözlerle bakıyordum. Bu hücreye yeteri kadar ışık sızılmıyordu. Parmaklıkların dışındaki alanda tavana asılı beyaz bir ampul vardı. O ampulün cılız ışığı bu hücreye loş bir ışık yayıyordu fakat yeterli değildi. Duvarları nem ve rutubetten küflenmiş yeni kafesime yabancıydım. Kösedeki döşek ve hücrenin arka tarafındaki klozet dışında burada hiçbir şey yoktu.

Daha bu sabah gözlerimi malikânedeki süslü odamda açmışken şimdi bulunduğum yeri hayretler içinde seyrediyordum. Hatırladığım son şey annemle bir alışveriş merkezinde olduğumuzdu. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Sadece kısa bir an annemin elini bırakıp gizlice oyuncak mağazasına girmiştim.

Arka raflardaki oyuncak bebeklere bakarken arkadan uzanan bir elin ağzıma kapandığı dışında hiçbir şey hatırlamıyordum. Gözlerimi kösedeki ince döşekte açmışım. Duyduğum ıslık sesiyle hemen parmaklıklara koştum. Buraya doğru yaklaşan adım sesleri duyduğum için, "Hey!" diye bağırdım demir parmaklıklara asılarak. "Çıkarın beni buradan!"

Kimse bana cevap vermedi ama rahatlatıcı ıslık sesi hiç kesilmemişti. Biri ıslık çalarak güzel ve yatıştırıcı bir melodi tutturmuştu. Bu işte gerçekten çok iyiydi. Her adımla ıslık sesini daha yoğun duydum. Birkaç dakika sonra on üç veya on dört yaşlarındaki bir çocuk parmakların diğer tarafında durmuştu. Karşıma geçince ıslık çalmayı bıraktı. Kim veya kimin oğlu olduğunu merak ederek ona baktım.

Tıpkı benim gibi o da sessizlik içinde beni izliyordu. Kısa, siyah saçları vardı ve kahve gözlere sahipti. Çok zayıftı, giydiği siyah tişörtün içinde incecik görünecek kadar sıska bir çocuktü. Uzun zamandır etrafında bir çocuk görmüyormuş gibi meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Siyah çerçeveli gözlüklerin arkasındaki bakışları utangaçtı. "Senin için çaldığım ıslığı beğendin mi?" diye sordu çekingen bir sesle. "Adım seslerimi duyunca korkma diye yaptım."

Çaldığı melodiyi sevmiştim ama ona tam tersi şeyler düşündürerek kaşlarımı çattım. "Sen ve berbat ıslığın umurumda değil!" Beni içeride tutan demirlere asıldım. "Çıkar beni buradan! Babam beni bulduğunda canına okuyacak!" Bağırmam onu korkuttuğu için irkilerek bir adım geriye çekildi. Bu ürkekliğine hayret ettim, dokuz yaşında olmama rağmen bağırınca onu korkutabilmişim. Çok rahat benden beş yaş büyük olmalıydı.

Korku dolu gözlerle geldiği yönü kontrol etti. "Bağıрма." Konuşurken sesi çok kısık çıkıyordu. "Babam buraya gizlice girdiğimi öğrenirse bana çok

kızar.” Tekrar bağırmamdan endişe ederek yalvaran bakışlarını bana çıkardı. “Odamın penceresinden seni getirdiklerini gördüm. Neden buradasın?”

Kollarımı göğsümden birleştirerek tüm ağırlığımı tek ayağıma verdim. “Sen salak mısın?” Ona olan bakışlarım kızgın ve alaycıydı. “Sence neden burada olduğumu biliyor muyum?” Ayağımın ucuyla beni içeride tutan demir parmaklıklara sertçe vurdum. “Aç şu kapıyı!”

Sesimi her yükselttiğimde korkup biraz daha geriye çekiliyordu. Ne kadar da ödle bir çocuktuk. Kapının kilidine bakmasıyla bana yardım etmeyi istediğini anladım ancak suratını asarak, “Şey...” diye mırıldandı. “Kapının anahtarı bende yok.”

“Git bul o zaman!” Burada olmam onun suçuymuş gibi kızgın gözlerle ona bakıyordum. “Karşımda ezilip büzüleceğine bir işe yara ve şu anahtarı bul!”

Adım sesleri duyduğumuzda korkudan saklanacak yer aramaya başlamıştı. Gözlerinin kahvesi endişeden titrerken cesaretini toplayıp bana doğru bir adım attı. “G-geliyor,” derken kekeleyecek kadar çok korkuyordu. “Onun yanında sesini yükseltme, olur mu? Ona karşı gelersen seni cezalandırır.”

“Hah,” diye garip bir ses çıkardım. “Sen beni kendin gibi ezik mi sanıyorsun? Ben Farah Tozlu’yum, kimseden korkmuyorum!”

Korkuyu bilen bir çocuk değildim, annemle babam ihtiyacım olan güç ve cesaretle beni büyütüyorlardı. Bir tek Caner abim beni korkutmak için kıyıda köşede sıkıştırmaya çalışıyordu ama onu da hemen babama söylüyordum. Bu yüzden bana vurmaya bile cesaret edemiyordu.

Otuzlu yaşların sonunda gösteren bir adam yanındaki birkaç korumayla buraya gelmişti. Takım elbisenin içindeki adam buradaki çocuğu görünce gözlerine kızgın bir ifade yerleşti. Siyah hareleri sadece bakışlarıyla onun yüreğine korku tohumları ekiyordu. *Burada ne işin var* dercesine ona bakıyor, uzun boyu ve heybetli vücudunun gölgesiyle karşısında titreyen çocuğu eziyordu.

Yüzünün derisi tamamen yanmış adamın ürkütücü olmadığını söyleyemezdim. Yüzü dehşet verici derecede yandığı için korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Takım elbisesinin yakasından boynu ve ellerindeki yanık izlerini de görebiliyordum. Biri onu asit kazanının içine atmış gibi görünüyordu.

Bana bakarken onu yakan benmişim gibi elinde tuttuğu bastonun gümüş, kartal görünümündeki başlığını sıktı. Yanındaki adamlara beni gösterip, “Ümit’in piçi bu mu?” diye sordu. Bunu sorma şekli nefret doluydu.

Adamlarından onaylayan mırıltılar çıkınca delici bakışları gözlerime kenetlendi. Korkunç görünümü ve sert bakışlarıyla beni sindirmeye çalışıyordu ama onunla olan göz kontağını kesmedim. Küçük boyumdan dolayı başımı kaldırıp ben de ona dik dik bakmaya başladım. Kafasının derisi bile yandığı için hiç saçı yoktu. Tıpkı yüzünün pembe derisi gibi kafasındaki doku da yanıkların izleriyle buruş buruştu. Kaşları bile yoktu. Komple yanmıştı.

Aramızda demir parmaklıklar varken uzun uzun bana baktı ama bakışlarımı hiç çekmedim. Onu gören her çocuk korkunç görüntüsü yüzünden ağlayarak kaçabilirdi ama ben öyle yapmadım. Filmlerdeki şeytana benzeyen birine hesap sorarcasına bakıyordum. Beni korkutup sindiremedikçe daha çok sinirleniyordu. "Bak sen Ümit'in şu küçük orospusuna," dedi alay ederek. "Pek de cesur bir şey çıktı."

Orospunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama annem sürekli Nesibe yengenin arkasından orospu diye bahsettiğine göre iyi bir şey olmasa gerekti. "Sensin orospu!" dedim ona diklenerek. "Aç şu kapıyı yoksa babam seni bulduğunda döver!"

Komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Seninle işim bittiğinde baban bile seni tanıyamayacak." Başıyla küçük bir işaret yaptığında bir adam zincirinden tutarak siyah bir köpekle buraya geldi. O köpekle ne yapacağını düşünürken karşımdaki korkunç adamın dudağının köşesi tehlikeli bir şekilde kıvrılmıştı. Bakışlarıysa gerçek anlamda beni korkutmaya başlamıştı.

Neler oluyordu?

Günümüz

"Sana dönüştüm." Ağlamaklı bir sesle konuşup başımı yavaşça salladım. "Şimdilerde ben senim. Peki, sen artık kimsin?"

Onu ilk gördüğümde öz güveni yüksek, şımarık bir çocuktum. Onun sünepeliğiyle alay etmiş, ezik biri olduğunu düşünmüştüm. Bir çocuğun nasıl öylesine korku dolu olabileceğini hiç düşünmemiştim. Korkmayı bilmeyen bir çocuk olduğum için onun hayatındaki şeytani anlayamamıştım. Ben orada sadece bir ay kalmış ve o bir ayda bu hâle gelmiştim.

Yediğim dayaklar, gördüğüm işkenceler ve maruz kaldığım aşağılamalar sadece bir ay sürmüştü ve ben o bir ayda yıllardır aşamadığım bir kimlik kaybı yaşamıştım. Benim bir ayda yaşadığım tüm o şeyleri oradaki çocuk

yıllarca yaşamıştı ve büyük ihtimalle benden sonra da yaşamaya devam etmişti.

Onun babası gerçek anlamda bir şeytandı. O herif onun üvey babasıydı ama himayesindeki bir çocuğu nasıl köleleştireceğini iyi biliyordu. Başımı kaldırıp gecenin karanlığına içli gözlerle baktım. "Umarım bir gün bir yerlerde tekrar karşılaşırız." Onu bir kez daha görmeyi her şeyden çok istiyordum.

Sabaha kadar uyuyamadım. Normalde bile zor uyuduğum için gece uyanınca bir daha uyumam mümkün değildi. Sabah olduğunda üzerimi değiştirerek kalçamın altına kadar gelen bir gömlek ve pantolon giydim. Gömleğin kollarını katlayarak gözlüklerimi taktım. Saçlarımı her zamanki gibi bir kalemle toplayıp Gurur için mutfağa girdim. Onun hoşuna gidecek bir kahvaltı masası hazırladım.

Çatı katı bir daire gibi olduğu için burada her şey vardı. Bu yüzden kahvaltı için aşağıya inmek yerine Gurur'un kahvaltısını burada hazırlamaya karar vermiştim. Gurur için sadece yemek yapmayı değil, o seviyor diye Karadeniz yöresine ait birçok yemeği de öğrenmiştim. Bunu kabul etmek hoşuma gitmese de yemek yapmayı öğrenmemin sebebi Gurur'du. Midesine düşkün, iştahlı bir adamdı.

Bir saat içinde mutfaktaki masayı birbirinden çeşitli yiyeceklerle donattım. Küçük mutfağımdaki çay şekeri bittiği için aşağıya inip alt kattaki mutfaktan bir kavanoz şeker aldım. Dairemde bir şey bitse mutlaka annemlerin mutfağında olurdu. Elimdeki şeker kavanozuyla merdiveni çıkarken Seçil ile karşılaştım. Güzel bir günü mahvedecek biri varsa o da arsız kuzenimdi.

Seçil bugün de fazlasıyla şık ve cüretkâr giyinmişti. Eskiden sadece dışarı çıkacağı zamanlarda özenle makyaj yapar ve böyle giyinirdi. Ancak Gurur eve taşındığından beri Seçil fazla güzel giyiniyordu. Kızıl saçları maşalıydı, yüzü ise güzelliğini artıracak derecede makyajlıydı.

Bu soğuk havalara rağmen üzerinde yakası açık ince bir bluz ve kısa bir etek vardı. İnce bacaklarını gözler önüne seren topuklu ayakkabılarına değinmiyordum bile. Aşağıya inerken beni görünce merdivende durdu. Elimdeki şeker kavanozunu işaret etti. "O nedir?"

"Bu mu?" Başımı eğip kavanoza baktım. "Mutfağımdaki çay şekeri bitmiş, aşağıdaki mutfaktan aldım." Kavanozu sıkıca tutarken ona tebessüm ettim. "Kahvaltımızı yukarıda yapacağız."

Beni zerre kadar anlamayacak birine açıklama yaptığımı Seçil'in yüzünde oluşan alaycı gülüşle anladım. "Bakıyorum da Gurur'u artık hiç

aşağıya indirmiyorsun.” Küçümseyen gözlerini bana dikip çatallı diliyle zehrini akıtmaya başladı. “Onu hep yukarıda tutarak kendine bağlayacağını mı sanıyorsun?”

Merdivenin ortasında rahatsızca kıpırdanıp başımı iki yana salladım. “Düşündüğün nedenlerden dolayı Gurur’u yukarıda tutmuyorum. Yılın bu ayında kontrolden çıktığını sen de iyi biliyorsun. Aşağıya inerse ya bizimkiler onun kriz geçirmesine neden olacak bir şey yapar ya da Gurur onlara satacak bir şeyler bulur.” Bunun olmasını engellemek için mümkün olduğunca çok Gurur’u evdekilerden uzak tutmaya çalışıyordum.

Seçil sözlerime itimat etmeyip iğneleyici gözlerle baştan ayağa beni süzdü. Bakışları bana kendimi bir böcekmişim gibi hissettiriyordu. Bende ilgi çekici hiçbir şey bulamamış gibi dudaklarını büzdü. “O kadar onun dengi değilsin ki acıdığı için sana iyi davrandığını bile göremiyorsun.”

“Kim peki onun dengi? Sen mi?” Son günlerde sabrımı çok zorladığı için tahammülsüz gözlerle ona baktım. “Kocamdan gözün varsa amcama söyleyeyim kızını bana kuma versin.”

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak canımı yakmak için kolumu sertçe sıktı. “Düzgün konuş benimle!”

Canımı yaksa da bunu ona yansıtmadım. Önce kolumdaki eline sonra da karşımdaki sinirli yüzüne boş gözlerle baktım. “Yerinde olsam benimle uğraşmam çünkü en sağlam darbe hep beklenmedik insanlardan gelir.” Kolumu çekerek bir basamak inip aramıza biraz mesafe koydum. “Kimi istiyorsan git onu al ama sakın bana bulaşayım deme.”

“Sen neyden bahsediyorsun, Gurur’u istediğim yok!” Canımı yakmak ister gibi gözlerini gözlerime kenetledi. “Gurur’un hâlâ Leyla’nın yüzüğünü parmağında taşıdığını tahmin etmek zor değil.” Boğazım düğümlendiğinde ona karşılık olarak hiçbir şey söyleyemedim çünkü haklıydı.

Beni susturan cümlelerin keskinliğini kalbimin en derininde hissetsem de Seçil durmadı. Bir tutam kızıl saçını parmağına dolayıp beni aşağılarken bundan oldukça keyif alıyordu. “Sen onun yüzüğünü taşımaya ve ona kahvaltı hazırlamaya devam et aptal.” Şuh bir kahkaha attı. “Onun parmağındaki yüzüğün içinde senin adın bile yazmıyor.” Midem kasıldığında tutulan dilimin düğümünü çözecek hiçbir şey yapamadım. Eğer bu kadar haklı olmasaydı belki benim de ona söyleyecek bir çift sözüm olurdu.

Gurur hâlâ Leyla’nın yüzüğünü taşıırken Seçil’e ne diyebilirdim ki? Bir ezik gibi susup yukarı çıktım. Odama döndüğümde sabah uyandığımda sahip olduğum tüm o mutluluk artık benimle değildi. Keyifsiz bir şekilde mutfağa girip kahvaltı için gereken son hazırlıkları tamamladım.

Parmağımdaki lotus çiçekli alyans kor gibi parmağımı yakarken ne onu çıkartacak kadar gururlu olabildim ne de her şeyi bırakıp gidecek kadar cesaretli.

Bu evliliğin içinde sıkışıp kalmıştım. Gurur, Leyla'nın yüzüğünü taşıyıp bana kendimi ikinci kadınmışım gibi hissettirdikçe bu evlilik benim için bir azaba dönüşüyordu. Seçil gibi insanlara konuşacak bir şeyler verdikçe tükeniyordum. Böyle anlarda onunla boşanmayı her şeyden çok istiyordum. Korkarım ki sonum Elmas anne gibi olacaktı. Onun gibi ben de bir erkeğin hayatındaki o ikinci ve istenmeyen kadındım.

Çayı demledikten sonra bardakları çıkarmaya başladım. "Bu kokular da nedir?" Gurur'un sesini duyunca elimdeki çay bardaklarıyla arkamı döndüm. Yıkadığı yüzünü bir havluyla kurutarak mutfığa girdi.

Uykusunda sayıklayarak beni uykumdan eden o değilmiş gibi dinç görünüyordu. Yüzünü sildiği havluyu yere atıp başını kaldırıncaya onun için hazırladığım kahvaltı masasını gördü. Küçük bir donma anı yaşadı, yeşil gözleri şaşkınca masada geziniyordu. Üzerinde gece giydiği siyah tişörtü ve eşofman altı olduğu için kol kasları dikkatimi çekiyordu. Her şeyiyle beni cezbediyorken ondan uzak durmak çok zordu.

Onun yere attığı havluyu aldım ve düzgünce katlayarak bir kenara bıraktım. Gurur hâlâ masaya bakıyordu. Kızarttığım patatesleri, yaptığım de-reotlu omleti ve tavadaki mihlamayı afallayan gözlerle seyrediyordu. Seviyor olmalı ki bakışları özellikle mihlamada oyalanmıştı. Mutfaktan gelen güzel kokularla uyanmak onun için çok yeni bir şeymiş gibi gözlerinin ardından anlam veremediğim bir duygu geçti.

Bakışlarını masadan çekip bana çıkardığında onun yoğun bakışları karşısında yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Kim için bunlar?" Yeni uyandığı için sesi kalındı.

"Senin için." Ona olan bakışlarımı gizleyemeyeceğim kadar küskündü. "Senin için kahvaltı hazırladım." Bardakları masaya bırakıp kendim için bir sandalye çektim. Seçil'in sözlerinin burukluğunu yaşadığımdan keyifsiz bir şekilde kahvaltımı yapmaya başladım.

Gurur'un karşıma oturup gözlerini bana diktiğini hissettim ama başımı kaldırmadım. "Bu suratının hâli nedir?"

Tabağıma aldığım zeytinlerle oynarken, "Bir şey yok," dedim durgun bir sesle.

"Bir şey var ki yüzüme bile bakmıyorsun." İnatla başımı kaldırmıyordum ama sesindeki ciddiyeti her zerremde hissediyordum. "Kim üzdü seni bu kadar?"

"Kimse."

"Farah, kaldır şu kafanı ve yüzüme karşı konuş."

"Kahvaltı yapıyorum."

"Zeytinleri saymak dışında bir şey yapmıyorsun. Eğdiğin şu başını kaldırıp bana ne olduğunu anlatır mısın?"

"Hayır."

"Kaldır şu kafanı dedim!" Başımı hızla kaldırdığımda çatık kaşlar altında bana tersçe bakıp kısık bir sesle küfretti. "Emir almadan laftan anlamıyorsun."

Gözlerimin ardı sızladığında uykulu yüzünü sertçe ovuşturup bana olan kızgın bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. "Kim üzdü seni?" Yüzümü işaret etti. "Bu suratın neden asık?" Kendini sorgularcasına burnundan nefesini verdi. "Ben mi bir şey yaptım diyeceğim ama gece seni uyuturken keyfin yerindeydi."

Parmağındaki alyansa bakmamak için kendimi zor tutarken bakışlarımı kaçırdım. "Kötü bir rüya gördüm, onun etkisindeyim."

"Sikerler yalanını, bir rüya için suratını asacak biri değilsin."

"Lütfen benimle düzgün konuşur musun?"

"Sana lütfen Farah, sana lütfen!" dedi küfreder gibi. Beni üzen şeyi öğrenmedikçe bakışlarında artan asabiyetle gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Kim canını sıktı söyle bana?"

Çatalı masaya bırakıp derin bir nefes aldım. "Gerçekten bir şey yok."

"Bir şey yoksa düzelt şu suratını."

"Peki, düzeltirim."

"Düzelt."

"Düzelttim."

"Farah delirtme beni, hâlâ surat asıyorsun."

"Çünkü mutsuzum."

"Sebebini söyle!"

"Bana bağırıyorsun."

"Bağır mıyorum, sesim gür çıkar benim."

"Peki."

"Peki ne ulan? Anlat artık."

Anlamayan gözlerimi ona diktim. "Neyi anlatayım?"

Sinirle sığıttığı dişlerinin arasından, "Seni üzen şeyi!" dedi sabırsızca.

Başımı eğip tekrar tabağımdaki zeytinlerle oynamaya başladım. "Üzgün değilim."

"La havle!" diyen sinirli sesini duydum. "Ne hâlin varsa gör, sanki çok umurumda."

Yutkunarak başımı kaldırıp dolan gözlerimi ona çıkardım. "Umurunda değil miyim?"

Gözlerime akın eden yaşları görmek bile ona kendini berbat hissettirmiş olmalı ki dudaklarını birbirine bastırdı. Sabah sabah onu kızdırdığım için bana sinirle bakıp, "Ağlayayım deme," diye ikaz etti. Masadaki şeyleri gösterdi. "Kahvaltını yap."

"Umurunda değil miyim?"

"Ye şu yemeğini."

"Umurunda değil miyim?"

"Cevap vermeyeceğim."

"Umurunda değil miyim?"

"Farah harbi sinirleniyorum."

"Umurumda değil miyim?"

"Kafayı yiyeceğim, takıldı yine!"

"Umurunda değil miyim?"

"Umurumdasın!"

O yüzüğü parmağından çıkarmadıkça zor inanırdım ona. Son söyledikleri bile beni gülümsetememişti. Tek kelime etmeden suspus bir hâlde önüme dönüp bir şeyler yemek için kendimi zorladım. Gurur'da iştah namına bir şey bırakmadığım için kızgın bakışlarını üzerimden hiç çekmemişti ama bunun farkında değilmişim gibi davranıyordum.

Onu görmezden geldiğim için gırtlığından hırlamayı andıran bir ses çıkarıp, "Neyin olduğunu söyle artık," diye ısrar etti.

"Bir şeyim yok." Yeşil zeytinlerden birini ağzıma atarak başımı kaldırdım. "Olsa bile bu seni ilgilendirmez." Kendi söylediklerime afallamıştım. Bunu gerçekten söylediğime inanamıyordum.

Karizmatik yüzü gerilirken hayretler içinde kalarak masadan öne eğildi. "Karımla ilgili bir şeyin beni ilgilendirmediğini mi söylüyorsun?" Sesi omurgamda soğuk bir his bırakacak kadar ciddiydi.

Sert bakışlarının bende yarattığı korkuyu gizlemeye çalışarak son derece sakın bir şekilde ona bakmaya başladım. "Senin karın değilim, sen de benim kocam değilsin." Sözlerimin onda yarattığı etkiyi fırtınalar kopan gözlerinde

izlerken söylediklerimi onaylamak için başımı salladım. “Aramızdaki evlilik sahte, sen benim gerçek kocam değilsin.”

Gurur’un buz kesen katı suratına bakacak cesareti kendimde bulmak hiç kolay değildi. Onu ne denli kızdırdığımı görmüyormuş gibi davranıp ekmeğe uzandım. “Senden boşandıktan sonra evleneceğim adam benim gerçek kocam olacak.” Hayallere kapılmış gibi iç çektim. “Bir sorunum olduğunda o benimle ilgilenir. Bu yüzden benimle ilgili şeyler senin sorunun değil.”

Gurur’un ok gibi beni bulan bakışlarının keskinliğini üzerimde hissettim ama farkında değilmiş gibi davranıyordum. Öfkesinin yakıcılığı her zerreme işliyordu. Masada duran elini öyle bir sıktı ki parmak boğumları gerildi. Bir anda mutfaktaki hava buz kestiği için nefes almakta zorlandım. Gurur çatık kaşlar altında bana bakarken sert bakışları kan dondurucuydu. “Benden boşandıktan sonra başka bir adamla evlenmek gibi bir hayalin mi var?” Sesi ürkütücü derecede soğuk ve tehlikeliydi. Tıpkı bakışları gibi.

Onu güçlkle onaylayıp, “Evet,” demek için kendimi zorladım.

Soluduğumuz hava yetersiz gelmeye başladığında yüzündeki kılcal damarlar belirginleşecek kadar suratı kasılmıştı. “Peki, var mı aklında biri?” Sinirden sıktığı dişlerinin çıkardığı gıcırta ödümü koparıyordu. Kaldırdığı elini sertçe masaya vurunca masadaki her şey yerinden oynadı. “Bana bir isim ver ki o amına koyduğum piçinin mezarını kendi ellerimle kazayım!”

Ağzı çok bozuktu.

Reçel sürdüğüm ekmeğimden bir ısırık alırken bakışlarımı ondan çektim. Ona bakmayınca daha az korkuyordum. “Er ya da geç boşanmayacak mıyız?” Beni ne denli korkuttuğunu gizlemeye çalışarak ilgisiz görünmek için uğraşıyordum. “Senden boşandıktan sonra kız kurusu gibi hep bekâr kalacak değilim ya.” Çaya bir kaşık şeker atıp karıştırmaya başladım. “Eninde sonunda bir kocam olacak.”

“Senin zaten bir kocan var!” Öfkeli sesi âdeta hırlarcasına çıkmıştı. “Kocan benim.”

“Sen sayılmazsın.” Ona dönmek gibi bir hata yaptım. Evet, bu bir hataydı çünkü kızgın bakan gözlerini ve çatılan kaşlarını görmek beni ürkütüyordu. “Sen benim gerçek kocam değilsin ama bir gün gerçek bir kocam olacak.” Çenesinde bir kas seğirdiğinde ondan korksam da ona gülümsemek için kendimi zorladım. “Senin benden esirgediğin her şeyi o bana verecek.” Mesela parmağında başka bir kadının yüzüğü olmayacaktı.

Söylediğim her kelime onu ölümcül bir krizin eşiğine çektiği için bana olan bakışları buz gibiydi. Kan beynine sıçramış gibi boynundaki nabızı

atmaya başladı. "Senden hiçbir şey esirgemiyorum!" Sesi sert, bakışlarıyla kalp atışlarımı durduracak nitelikteydi. Ona haksızlık ediyormuşum gibi hayal kırıklığı içinde bana bakıyordu. "Benden ne istedin de sana vermedim?"

"Ben senin için ikinci kadını ama senden sonra evleneceğim adam için öyle olmayacağım."

"Siktir et bunları, bana neyin olduğunu söyle!" Yeni bir kriz yoldaymış gibi sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Sana bile isteye hiç ikinci kadın muamelesi yapmadım." Gırtlığından çıkan hırıltılı ve kalın bir sesle, "Kafanda kurup durma," dedi tersçe.

Onun aksine o kadar sakindim ki onu en çok kızdıran şeylerden biri bu olabilirdi. "Demek bana hiç ikinci kadın muamelesi yapmadın?" Ben de ayağa kalktığımda ikimiz de bir masanın iki yanında duruyorduk. Kırgınlığımı yansıtan gözlerle ona bakıp, "Benimle evlendiğin gün beni ikinci kadın yaptın," derken sesim ağlamaklıydı çünkü her an ağlayabilirdim.

Gözlerinin içine yalvararak baktım. "Ben artık bunu yapamıyorum." Tüm bunlar beni boğuyordu. "Adın Gurur ama benden aldığın ilk şey gururum olmaya başladı." Sertçe yutkunurken nefes almayı bile bırakmış gibi hiç kıpırdamıyordu.

Onu ne denli sarstığımın bilincinde olarak parmağımdaki alyansı çıkarıp masaya bıraktım. "Bunu başka bir kadına ver çünkü bir daha takmayacağım," dedikten hemen sonra mutfaktan çıktım. Başka bir kadının yüzüğünü takan bir adamın yüzüğünü daha fazla takmayacaktım.

Bir kalpte iki kadın olmazdı. O benim değil, Leyla'nındı. Onun için savaşmayı istiyordum ama rakibim sıradan bir kadın değildi. On bir yıllık bir sevgilinin hayaletine karşı hiç şansım yoktu. Beni, yüzüğümü bile takmaya layık görmeyen bir adamın hayatında yerim yoktu.

BÖLÜM 9

YARA BANDI

“Ben de farkındayım hayatında bir yerim olmadığını
ama o kadar yuva gibisin ki sanki olmam gereken tek
yer senin yanın.”

Son konuşmamızdan sonra Gurur ile aramızda büyük bir uçurum oluşmaya başlamıştı. O gün yüzüğü çıkarıp masaya koyduğumda sanki ikimiz için de bir şeyler bitmişti. Gurur o sabah evden gitmişti ve bir haftadır eve hiç gelmiyordu. Gurur’un eve gelmemesi evdeki herkesin aramızda bir sorun olduğunu anlamasına neden olmuştu. Doğrudan söylemeseler bile evdekiler ciddi bir sorunumuz olduğunu tahmin ediyordu.

Bu olanlar yüzünden Seçil’in keyfine diyecek yoktu. “Tabii o da anladı bu evliliğin bir hata olduğunu, artık eve bile uğramıyor,” derken ağzını gere gere konuşuyordu. Utanmasa mutluluktan kalkıp göbek atacaktı. Her gün yukarı çıkıp odama gelerek bana aşağılık kompleksi yükleyen bir kuzenim vardı.

Ben bir köşede somurtmakla meşgulken Seçil laflarıyla beni eziyor, bir yandan da odamı kurcalıyordu. Sağa sola bakıyormuş gibi davranıp Gurur’un eşyalarını karıştırıyordu. Gurur’un parfümlerinden birini alıp bileğine sıktı. “Bence yol yakinken o deliden boşan. Beni yanlış anlayıp duruyorsun ama ben senin kuzenimim. Arada tartışsak da senin kötülüğünü istemem.”

İlgili görünmeye çalışarak üzgünce iç çekti. "O sana göre değil, Farah. Seni daha fazla yıpratmasını istemiyorum." Beni zerre kadar önemsemediğini iyi biliyordum. Seçil'in derdi beni aradan çekmekti.

Gurur'un parfümünü sıktağı bileğini burnuna yaklaştırıp kokusunu içine çekti. Aldığı koku onu mest etmiş gibi mırıltılar çıkartması can sıkıcıydı. "Bu bende kalabilir mi?" Şaka mı yapıyordu?

Gardırobumu kurcalayıp annemin benim için yeni aldığı kıyafetleri karıştıran Yonca yenge elindeki elbiseyle Seçil'e döndü. "Ne yapacaksın kız onu?" Bunu sorarken askıdan çıkardığı turkuaz elbiseyi üzerine tutuyordu. "Erkek parfümüyle ne işin var?"

Seçil, Gurur'un parfümünü sahiplenmiş gibi sıkıca tutuyor, onu geri yerine koymayı düşünmüyordu. "Erkek parfümlerini çok daha ilgi çekici buluyorum yenge." Dolgun dudaklarını büzerek bana döndü. "Alt tarafı bir parfüm, bana vermenin bir sakıncası yok, değil mi?"

Gurur'un eve gelmemesi beni yeteri kadar üzmüyormuş gibi bir de eşyalarımızı talan eden bu sırtlanlarla uğraşmak zorundaydım. "Benim olmayan bir şeyi sana veremem, Seçil." Oturduğum koltukta sakince konuşup elinde tuttuğu şişeyi gösterdim. "Onu yerine koy lütfen."

Gurur'un diğer parfümlerini gösterdi. Hepsi de elindeki şişenin aynıydı. "Bunlardan bir düzine var, birini alsam Gurur anlamaz."

"Şişenin üzerinde markası yazıyor." Orta yolu bulmaya çalışırken oldukça uzlaşmacıydım. "Kendin için istediğin kadar sipariş verebilirsin."

İsrarını sürdürerek mavi lensli gözlerini bana dikti. "Bu marka birçok parfüm üretiyor ama şahsi müşterileri için tasarladığı kokuların seri üretimini yapmıyor." Şişenin üzerindeki GK harflerini bana gösterdi. "Bu parfümün sadece Gurur için üretildiğini hiç anlamadın mı?" O söyleyene kadar açıkçası hayır, bunu daha önce fark etmemiştim. Siyah şişenin üzerinde güçlkle görünen o iki harfin Gurur'un isminin baş harfleri olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Annemin benim için özel olarak tasarlattığı kış kreasyonunu karıştıran Yonca yenge güldü. "Hayatım bu alfa erkeklerin de böyle bir sorunu var." Yakasında inci kolyesi olan elbiseyi çıkartıp onu da üzerine tuttu. "Onlara özel olan şeyleri başkalarından görmekten nefret ederler. Kullandıkları parfümü kimse kullanamaz, taktıkları saatten kimsede olamaz, bindikleri arabaya kimse binemez." Kulağa biraz saplantı gibi geliyordu.

Yonca yenge bize bir şeyler anlatırken rujlu dudaklarında küçük bir kıkırtı döküldü. "Başkalarının yanındaki kadınları kendilerine layık görmezler, baktıkları kadına da kimsenin bakmasına izin vermezler." Yengem

boy aynasının önünde durup elbisenin onda nasıl durduğuna baktı. Her an üzerindeki çıkarıp elbisemi deneyebilirdi. “Bu tür erkekler hem eşyaları hem de kadınları konusunda fazla sahiplenici olurlar.” Haklılık payı olabiliirdi.

Elbiseyi daha denemeden çok beğenen Yonca yenge, “Deneyebilir miyim?” diye sorunca, “Senin olabilir,” dedim. Annem gardırobumu asla giymeyeceğim güzel elbiselerle dolduruyordu. Hiçbiri benim giyeceğim şeyler değildi. Dolapta duracağına yengemin olabiliirdi.

Kış koleksiyonunun en iyi parçalarından birini ona verdiğim için elbiseyi yatağın üzerine bırakıp hemen soyunmaya başladı. Burada mı deneyecekti? “Yenge odanda giyseydin?”

Üzerindeki askılı elbiseyi çıkarınca utançtan, “Yenge!” diye cırlamam onu güldürdü.

“Sen de kadınsın, bu kadar utanma,” diye bana takıldı. “Bende gördüğün her şey sende de var.” O zaman tüm kadınlar birbirinin yanında çıplıplak soyunsun. Ne de olsa hepimizde aynı şeyler vardı.

Yengem çıkardığı elbisenin altına sütyen takmadığı için sadece ipli bir tangayla duruyordu. Seçil onu çıplak bir hâlde görmeyi sorun etmedi ama ben çok utanmıştım. Yonca yenge kızaran yanaklarımı görünce sesli güldü. “Bir kadının memelerini görmek bile seni utandırıyorsa Gurur’un...”

“Yenge lütfen sus!”

“Kadın kadınayız şurada, Farah.” Elbiseyi giyerken dudaklarında pis bir sırıtış vardı. “Sen artık evli bir kadınsın. Eminim sevişirken Gurur’u birçok kez çıplak görmüşsündür.” Hayır, görmedim ve görmek de istemiyordum.

Elindeki parfüm şişesini ısrarla bırakmayan Seçil, ağzımdan laf almak istercesine sinsi gözlerini bana dikti. “Farah’ın bu kadar utanmasının nedeni henüz çıplak bir erkek görmemesi olabilir,” dedi yapmacık bir gülümsemeyle. “Gurur ile seviştiklerinden bile emin değilim.”

Yonca yenge giydiği elbisenin sırtındaki fermuarını çeksın diye Seçil’in önünde durdu. Bunu yaparken kıstığı gözleri üzerimdeydi. “Evli olmana rağmen yoksa hâlâ bakire misin?” Konu hangi ara benim bakireliğime gelmişti? Kimse üzerime gelmesindi, ben hâlimden memnundum.

Bu konuşmanın gittiği yer beni çok rahatsız ettiği için gerginliğimi onlardan saklamaya çalıştım. “Kocam ile yatak odamızda olan şeyler bizim mahremimizdir.” Konuyu kapatmalarını isteyen gözlerle ikisine bakıyordum. “Her şey böyle ulu orta yerde konuşulmaz.”

“Yani hâlâ bakiresin?” dedi Seçil.

Beni sinir ediyordu. "Ne olup olmadığım kimseyi ilgilendirmez."

Güldü. "Eğer bu konuda Gurur'u bekliyorsan yaşlı bir bakire olup çürürsün."

"Yahu ne yapayım!" dedim çıldırarak. "Her önüme gelenle yatayım mı? Bazılarımız böyle olmaktan memnun!" Ben kendimden razıydım, gerisi umurumda değildi.

Seçil yüzünü buruşturarak, "Hangi çağda yaşıyoruz, ay yobaz," dedi bana.

"Annem burada olsaydı sana *batı özentisi kaltak* derdi." Benden duyduğu sözlerin dehşetiyle gözlerini irice açtığı anda, "Ben demem," dedim hızlıca. "Ama annem kesin derdi." Ona sevimlice gülümsedim. "Bilirsin, annem ağzına geleni söyler." Kaşlarını çatı, annem üzerinden ona kaltak dediğimi iyi biliyordu.

Yengem aramızdaki gerginliği sonlandırmak için farklı bir konu açtı. Ona dar gelen elbiseyi üzerinde çekiştirirken açtığı yeni konu da hiç hoş değildi. "Karun'un karısının aslında yaşadığı kimin aklına gelirdi ki." Aynanın önünde durup ayva göbeğini sıkan elbisenin üzerindeki duruşuna baktı. "Kadın bir yıldır sahte bir ölümle başta Karun olmak üzere herkesi ayakta uyutmuş." İşte bu konuda haklıydı.

Bir yıldan sonra patlak veren bu haber herkesin gündemindeydi. Karun'un karısı Bige Efil Saka geçen yıl tam bu aylarda ölümüyle herkesi sarsmıştı. Herkesin onu ölü sandığı son bir yılda neler yaptı, kimse bilmiyordu ama yakın zamanda yaşadığı ortaya çıkmıştı. Tüm basın bunu konuşuyordu.

Sosyetenin yeni dedikodu konusu Karun'un karısıydı. Tüm haberler Gurur'un yeğeni Karun ile ilgiliydi. Bige Efil Saka'nın ölmediği doğrulanmıştı çünkü mezarı başında Karun ile olan bir fotoğrafı basına sızdırılmıştı. O fotoğrafı hangi gazetecinin çektiğini bilmiyordum fakat oldukça şaşırtıcı bir görüntü yakalamıştı.

Karun ve Bige bir yıldan sonra birbirleriyle yüzleşiyormuş gibi bir mezarın başındaydılar. *Bige Efil Saka Kalender* yazan bir mezarın iki yanında durup birbirlerine bakıyorlardı. Birbirlerine olan bakışlarından bile can yakıcı bir konuşma gerçekleştirdikleri anlaşılıyordu. İlk sayfasını doldurdular o derginin bir kopyası da benim masamın üzerindeydi.

"Bu normal bir insanın yapacağı bir şey değil," diye mırıldandım. "Bir yıl boyunca herkese öldüğünü düşündürttü. Bu çılgınlık."

Seçil burnunu kırırtırken ifadesi hoşnutsuzdu. "Kadın zırdeli." Bunu inanarak söylemişti. "Henüz onunla tanışmadım ama bir akıl hastası olduğunu bilmeyen yok. Zaten sahte ölümünden hemen önce Karun onun için

deli raporu çıkartmış. Kalenderler bunu bizzat açıklamadı ama geçen yıl Karun'un karısına deli raporu çıkarıp onu boşadığına dair söylentiler var."

"Öyle olsa Karun neden bir yıl boyunca her gece karısının mezarı başında uyusun ki?" Söylentilere kulak asmadığımı belirtip elimde tuttuğum kitabı koltuğumun kenarına bıraktım. "Magazin sayfaları her şeyi yazar, her duyduğumuza inanmamak gerek ama bir konuda haklısın." Seçil'e bakıp başımı salladım. "Kadın delilik derecesinde tehlikeli biri."

Babam onunla ilk kez karşılaştığında babamın gözlerinin önünde bir bölge liderini öldürmüştü. Saka adıyla ün salan bu kadını takdir mi ediyordum yoksa onu eleştiriyor muydum, bilmiyordum. Bence Sanrı'nın Saka'sı da en az onun kadar tehlikeliydi.

Karun kendisi için ondan daha iyi bir eş bulamazdı. Sanrı, Karun'un yeraltı dünyasındaki lakabıydı. Bige de soyadından dolayı Saka diye anılıyordu. Bu yüzden herkes o ikisine *Saka ve Sanrı* diyordu. Küçük bir kuş ve bir kâbus anlamına gelen bu lakaplar ikisinin üzerine yapışmıştı. Gerçi kuş dediğimiz de kaplan çıkmıştı. O kadın manyak bir şeydi.

Annemden duyduklarımdan yola çıkarak bu konudaki düşüncemi belirttim. "Karı koca o ikisini yıkacak bir güç olduğunu sanmıyorum." İkisi de kendilerinden konuşturmayı iyi biliyordu. "Kendileri dışında," dedim. "Onların birbirlerine verdiği zararı kimse onlara vermemiştir."

"Tencere kapak olayı," dedi Seçil.

Yonca yenge başını iki yana salladı. "Bence yanlış bir eşleşme." Bu konuda yaşadığı kafa karışıklığını gizleyemiyordu. "Çiftlerden ikisi de fazla baskın ve alfa olunca o evlilik bir savaş alanına dönmez mi? Bir tartışma çıktığında iki taraf da alttan almayacak kadar otoriter olursa birbirlerini tüketirler."

"Tüketmiş gibiler de," dediğimde yengem bana katıldığını gösteren mırıltılar çıkarıyordu. "Anladığım kadarıyla evli oldukları süre boyunca biri ne yaptıysa diğeri daha sert karşılık vermiş. Geldikleri son nokta ortada. Şimdi saldırı sırası Karun'a geçti, bakalım o ne yapacak?" Bunu merak etmiyorum desem yalan olurdu. Bige, kendini ölü gösterip Karun'u bir yıl boyunca mezarının başında yatırarak ona en büyük darbeyi vurmuştu. Bakalım Karun'un karşı saldırısı ne olacaktı?

Aklıma gelenlerle güldüm. "Aksa burada olsaydı kuracağı cümleyi tahmin edebiliyorum. *Böyle adamlarla evlenirseniz sonunuz bu olur* derdi." Kuzenimi özlemediğim bir anım bile yoktu.

Aksa'nın adı geçince bile Seçil gözle görülür bir şekilde gerilmişti. Ortılığı karıştırmaya bayılan Yonca yenge ona bakarak sırtıttı. "Bir gün geri

dönmesinden çok korkuyorsun, değil mi? Dönerse seni rahat bırakmaz.” Yanılmıyordu çünkü Aksa, henüz küçük bir çocukken bile Seçil’i gördüğü yerde tırnaklarını çıkarırdı.

Seçil kapıya yürürken gözlerini devirdi. “Beş yıldır kayıplarda olan biri bana hiçbir şey yapamaz. Kendi ülkesine bile girmeye cesaret edemeyecek kadar zavallı.” İçim burkulmuştu çünkü Aksa beş yıldır yabancı bir ülkede idi. Onu en son gördüğümde yirmi yaşındaydı ve üzerindeki gelinlikle kendi düğününden kaçıyordu. Şimdilerde tıpkı benim gibi yirmi beş yaşındaydı.

Seçil kapıdan çıkmak üzereydi ki, “Bir şey unutmadın mı?” diyerek onu durdurdum. Bana döndüğünde elinde sıkıca tuttuğu Gurur’un parfümünü gösterdim. “Onu bırak öyle git.”

Buna yanaşmadı. “Bu parfüm beni kıracağın kadar değerli mi?”

“Mesele parfüm değil.” Son derece soğukkanlı bir şekilde yanına gidip karşısında durdum. “Sorun şu ki kocamın kokusunu başka kadınların üzerinde görmekten hoşlanmıyorum.” Elindeki şişeyi çekip aldım. “Eniştenin kokusunu üzerinde taşıman birçok anlamda sapkın ve çirkin olmaz mı?” Seçil ile ilgili her şey fazla sapkın ve takıntı derecesindeydi.

Onun çoğunlukla yaptığı gibi onu düşünüyormuş gibi davranıp, “Beni yanlış anlamayı istemem,” dedim yapmacık bir ilgiyle. “Burada tek düşündüğüm sensin ve senin itibarın.” Gözlerinin içine sadece onun anlayacağı bir imayla bakıp, “Evdekiler yanlış anlayabilir,” dedim. “Gurur’u hiç tanımıyorsun, karısı dışında kimseden kendi kokusunu almaktan hoşlanmıyor.”

Seçil’in dumura uğrayan suratına bakıp başımı omzuma doğru eğdim. “Bilirsin, kocam biraz arızadır, onu kızdırmayı istemem.”

Gurur’dan bahsederken her kocam değişimle gözlerinin ardında oluşan kıskançlığı görebiliyordum. Dil ucuyla, “Anladım,” deyip hemen odamdan çıktı. Sanki biraz daha kalsaydı ondan aldığım parfüm yüzünden üzerime atlayacaktı.

Seçil gittikten bir süre sonra Yonca yenge de odamdan çıkınca rahat bir nefes almıştım. Onların dağıttıkları odayı toplarken ikisini de bir daha bu odaya almayı düşünmüyordum. İçeride kaldıkları süre boyunca her şeyimi kurcalayıp durmuşlardı.

Odamı topladıktan sonra canım sıkıldığı için telefonda zamanı geçirmeye başladım. Instagram’a girip Gurur herhangi bir şey paylaşmış mı diye baktım ama Melek’le olan son paylaşımı dışında bir şey yoktu. Profil fotoğrafımdaki yeşil eriklere bakınca derin bir nefes aldım. Gurur’un eriğe tiki olduğunu hatırladığım için uzun zaman sonra profil fotoğrafımı değiştirdim.

Galerimden duran fotoğraflarımdan birini seçip onu profil fotoğrafı yaptım. Tam şu anda anonim olmaktan çıkıyordum, daha önce bunu hiç yapmamıştım. Telefonu bir köşeye bırakacağım esnada ekranda yazan isimle rebbesüm ettim, *Aksa* arıyordu. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda bu kadar erken açmamı beklemediği için birine, "Kardeşim sen mal mısın?" diyeşini duydum. "O benim bavulum diyorum, nesini anlamıyorsun!" Midem kısıldı. İsviçre'den biriyle konuşuyorsa bunları neden Türkçe söylemişti?

Aksa telefonu kulağının yanında tutmuyor olmalı ki bir adamın, "Hanımefendi, bavulun üzerinde benim adım yazıyor," dediğini duydum. "Neden bavulumu bırakmıyorsunuz?"

"Senin adın Aksa Atılgan mı? Etikette benim adım yazıyor!"

"Ay çıldıracağım!" Bu ince sesi çıkartan bir erkek miydi? "Bavulda Aksa değil, Tuna yazıyor."

Aksa'nın sorduğu soru bana kahkaha attırabilirdi. "Peki, sen Tuna olduğuna emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Elini kolunu oynatmadan konuş!"

"Sen de biraz kadın gibi konuş!"

"Siktir etsene, bavul falan istemiyorum, al senin olsun!"

"Bavul zaten benim!"

"Git yanımdan!"

"Meraklın değilim!"

Aksa'nın Tuna denen o ince sesli adamla tartışmasına kulak misafiri olmak beni güldürmüştü. Her yerde bir tartışma çıkartacak potansiyeli vardı. Nihayet elinde tuttuğu telefonu hatırlamış olmalı ki, "Selam kuzen," diyen neşeli sesini duydum. "Özledin mi beni?"

"Az önce tartıştığın o adam da kimdi?"

"Nereden bileyim, boynunda fıstık yeşili bir atkısı vardı. İnanabiliyor musun, fıstık yeşili." Ve Aksa o renkten nefret ederdi.

Gülmemeye çalışarak, "Peki, senin üzerinde ne var?" diye sordum.

Homurtusunu duydum. "Oduncu gömleği."

Kahkaha attığımda hemen savunmaya geçti. "Dün giydiğim kıyafet üzerinde olsaydı o herif benimle böyle konuşamazdı. Normalde güzel giyindiğimi biliyorsun ama aceleyle evden çıktığım için üzerimde bu şeyler var." Küçük bir duraksamadan sonra, "Ne bakıyorsunuz kardeşim!" diyen sinirli sesini duydum. Yine birilerine sataşıyordu. "Oduncu gömleğinin altına

pijama giyen bir kadını hiç mi görmediniz? Kadınız oğlum biz, çuval giyecek bile yakışır!”

“Üstünde pijama mı var?” Gülmeye başladım. “Gömleğin altına pijama mı giydin?”

“Hem de ayıcıklı,” diye kıkırdadı. “Uçağı kaçırmamak için yataktan fırladığım gibi üzerime bir gömlek alıp evden çıktım. O panikle altıma da bir şey giymem gerektiğini düşünemedim.”

“Neden havaalanındasın?”

O kurnaz sesini duydum. “Tahmin et bakalım neden?”

Aklıma gelenlerle kaşlarımı çattım. “Sakın Türkiye’ye dönmek gibi bir delilik yaptığını söyleme! Dün babanın bir adamla konuşmasına kulak misafiri oldum. Seni bulmak için peşine taktığı dedektiflerden biriyle konuşuyordu. Aradan geçen beş yıla rağmen hâlâ her yerde seni aratıyor.” Amcam onu gördüğü yerde sağ koymazdı.

Aksa’nın yutkunuşunu duydum. “Desene babam kızını toprağa gömmedikçe durmayacak.” Buruk sesinden sonra acı verici gülüşü kulağıma geldi. “Belki de karşısına çıkıp beş yıl süren bu kovalamacayı bitirmeliyim. Sen ne dersin?”

Gerilerek odamın kapısını kontrol ettim. “Sakın bunu yapma.” Odamda olmama rağmen biri onunla konuştuğumu anlayacak diye ödüm kopuyordu. “Sana istediğin kadar para gönderiyorum, Türkiye’ye dönemezsin. Gez dolaş ama buraya gelmeyi unut.”

“Seni özledim, Farah.” Sesi hüzünlüydü. “Bana nasıl gelme dersin. Beş yıl oldu be kızım.” Bana gücenmiş gibi kırılgan bir sesle, “Beni hiç mi özlemedin?” diye sordu.

“O nasıl söz, tabii ki özledim.” Onu düşünmediğim ve nasıl olduğunu merak etmediğim tek bir günüm yoktu. “Seni ölü görmektense özlemeyi yeğlerim.” Geri dönerse ne amcam ona acırdı ne de babam.

“Farah,” diyen sesi buruktu. “Beş yıldır evimden yurdumdan kovuldum. Artık sığamıyorum hiçbir yere.”

“Aksa geri dönemezsin.”

“Madem istemiyorsun dönmem.” Bana küsmüş gibi konuşmuştu. “İstemiyorsan dönmem ama şunu bil ki bir gün döndüğümde öleceksem bile ablamı da yanımda götüreceğim. Dönersem Seçil Tozlu kendine saklanacak yer arasın.” Sesi kin doluydu. “Benden çaldığı beş yıla karşılık ondan her şeyini alacağım!”

“Aksa...”

“Kapatıyorum, Farah.”

“Bekle! O bavul mevzusu neydi? Sen neredesin ki bavulunu bir adamın bavuluyla karıştırdın?”

Korkularımı yatıştırmak için alaycı bir şekilde güldü. “Merak etme, Türkiye’ye döndüğüm yok. Son beş yılda olduğu gibi hâlâ İsviçre’deyim. Zürih’e uçakla geldim.” İğneleyici bir sesle, “Burada yapacak daha iyi bir işim yok.” dedi. “Ben de gönderdiğin paralarla İsviçre’deki şehirleri geziyorum.” Bunları söyledikten sonra telefonu kapatmıştı. Ona gelme dediğim için bana kırılmış, bu yüzden telefon konuşmasını kısa kesmişti.

Bana kızabilirdi ama onun iyiliği için geri dönmesine izin veremezdim. Aksa’yı tanıyordum, eğer Türkiye’ye geri dönerse rahat durmazdı. Başta Seçil olmak üzere tüm ailesine karşı öfke doluydu. Onlardan en ağır şekilde intikam almak için elinden geleni yapardı. Aksa hırçın bir okyanus gibiydi. Bir kere taşıtı mı önüne çıkan her şeyi sel altında bırakmadan durmazdı.

Tozlulardan nefret ediyordu. Zaten bu yüzden kaçır kaçmaz kendinde değiştirdiği ilk şey soyadı olmuştu. Onu mümkün olduğunca orada tutmalıydım. Dönerse ya ölürdü ya da Seçil’i öldürürdü. Kuzenimin neler yapabileceğini ve istediğinde ne kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyordum.

Derin bir nefes alıp akşam yemeği için odamdan çıktım. Bugün odamda yalnız yemek istemiyordum. Bir alt kata indiğimde Caner ile karşılaştım. Beni görünce etrafını kontrol edip hemen yanıma geldi. Kolumu sıkarak sırtımı arkamdaki duvara yaslamasını beklemiyordum. Günlerdir beni yalnız yakalamayı beklediğini biliyordum.

Beni duvar ve kendi arasında sıkıştırıp üzerime eğildi. Nefesinden bile alkol kokusunu alıyordum. Nefesine karışan içkinin kokusu midemi bulandırırken Caner kaşlarını çattı. “Gurur’a güvenip sakın kimseye bir şey anlatmaya kalkışma!” Konuşurken ağzından çıkan tükürükler yüzüme gelmişti. Beni Gurur’a sattığını babama söylerim diye ödü kopuyordu.

Kolumu kırmak ister gibi sıkarken gözlerinin ardında delici bir ifade vardı. “Üç yıl önce olanları birine bile anlatırsan gözümü bile kırpmadan seni öldürürüm!” Kemiklerime kadar ürpermiştim. Bunu gerçekten yapacağını biliyordum, ölmem Caner’in işine gelirdi. Ben ölürsem babamın tek veliahdı o olurdu.

Sert tutuşu yüzünden kolumda hissettiğim acı canımı yakıyordu. “Abi bırak gideyim.” Titreyen sesim ağlamak üzere olduğumu gösteriyordu. “Kimseye bir şey anlatmadım, anlatmayacağım da.” Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken dolan gözlerimi ondan saklamadım. “Bırak gideyim, seni kızdıracak bir şey yapmam.”

Benden istediklerini duymanın memnuniyetiyle kolumu iterek bıraktı. “Akıllı ol!” Bana sırtını dönüp aşağıya inmek için merdivene yöneldiğinde gözlerimdeki yaşları zor tuttum. Ben onun sahip olduğu tek kardeşiydim ama beni düşmanı olarak görmeyi hiç bırakmıyordu.

Kendimi daha iyi hissedene kadar yerimden hiç kıpırdamadım. Tüm bu süre zarfında kolumu tutarak abimden kalan boşluğa bakıyordum. Bir süre sonra kendimi toparlayıp aşağıya indim. Yemek salonuna girdiğimde bizimkiler masadaki yerini almıştı. Annem ve babama gülümsemek için kendimi zorlayıp babamın yanındaki yerime oturdum.

Hizmetçiler son eksikleri getirirken babam başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. “Yarın baba-kız denize açılalım mı?” Yaşlı yüzünde sevgi dolu bir duygu vardı. “Bayağıdır birlikte balık tutmuyoruz.” Son üç yıldır bunu hiç yapmamıştık.

Babamın bana olan bu yoğun ilgisi Caner’in elindeki çatalı sıkmasına neden olduğu için, “Canım istemiyor baba,” diyerek onu geri çevirdim. “Evden çıkmaya henüz hazır değilim.”

Babam bu konuda bir şeyler yapmaya çalışıyordu ama ona pek yardımcı olmuyordum. İsteksiz bir şekilde başını sallayıp önüne dönmüştü ki içeri giren kişiyle sertçe yutkundum. Gurur eve dönmüştü. Elim ayağım titreyerek ona bakıyordum. Bir daha bu eve dönmeyeceğinden çok emin olduğumdan onu burada görmeyi beklemiyordum.

Ben ona bakıyordum ama o, bana çok kızgın olduğu için bir kez olsun benim bulunduğum yere bakmıyordu. Dışarıdaki kara kışa rağmen üzerinde beyaz gömleği ve siyah pantolonu dışında hiçbir şey yoktu. Bu havada ceket bile giymiyordu. Beyaz gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık olduğu için kavruk teni görünüyordu. Gömleğin kollarını birkaç kez katladığından kalın bileklerine ve bileğindeki deri bilekliğe bakıyordum.

Saçlarını düzgünce arkaya doğru taramıştı, yakışıklı çehresi ise fazla sert bakıyordu. İçeri girdiği an masadaki herkesi susturacak bir ağırlığı vardı. Bu masada annem dışında saygı göstereceği kimse yokmuş gibi bir tek ona baktı. “Hayırlı akşamlar kaynana.” Tok bir sesle konuşup masaya oturmak yerine koltuklara doğru yürüdü.

Kaynana lafını duyunca cin çarpmışa dönen annemin tüm tüyleri diken diken olmuştu. “Ben senin kaynanan değilim!” Hakarete uğramış gibi burnunu kıristirdi. “Sanki kızım la zorla evlenmemiş gibi bir de kaynana diyor bana.” Bir tutam siyah saçını kabaca omzundan arkaya iterken rencide edici bakışları Gurur’un üzerindeydi. “Kafana göre bu eve girip çıkamazsın. İsteyince çekip gidiyorsun, isteyince dönüyorsun.”

Gurur yayılarak tekli koltuklardan birine oturdu. Bacakları hafif aradı otururken tek muhatabı annemdi. Israrla benim olduğum yöne bakmıyordu. Alaycı bakışlarını anneme dikerek söyledikleriyle onu daha fazla kızdırdı. "Hesap mı vereceğim sana? Ne zaman istersem gelir giderim."

Annem masadaki tuzluğu alıp bir saniye bile beklemeden ona fırlattı. "Benim evimdeysen gerekirse hesap vereceksin!" Eğer Gurur tam zamanında başını eğmeseydi annemin attığı tuzluk onun kafasını kırabilirdi. Adam daha yeni geldi, bir dur be kadın, bir dur.

Annemin attığı tuzluk yüzünden Gurur'un çenesinde bir kas seğirirken öldürücü bakışlarının hedefinde annem vardı. "Eline ayağına sahip çık!"

Ondan zerre kadar korkmayan annem bu sefer de masadaki biberliği aldı. "Benim evim değil mi? Hesap mı vereceğim sana?" Alaycı gözlerle Gurur'u taklit etti ve daha sert bir şekilde elinde tuttuğu biberliği ona fırlattı. "Ne istersem onu yapar ve onu atarım!"

Gurur ikinci kez başını eğerek annemin attığı cam baharatlıktan kuruldu fakat bu sefer kaşları çatık değildi. Sert görünmeye çalışarak annemi tehdit etti ama gözlerinin ardında muzır bir şeyler vardı. "Rahat durman senin hayrına," dedi ama sesi oldukça keyifli çıkmıştı. Annemle uğraşmayı seviyordu, değil mi?

Bu eve geldiği ilk günden beri bir tek anneme saygı duyduğunu hareketleriyle belli ediyordu. Annem ona vurduğunda karşılık vermemesi bile bir saygı gösterisiydi. Tıpkı içeri girdiğinde sadece anneme selam vermesi gibi. Gurur anneme karşı fazla ölçülüydü.

Babam onu burada görmenin memnuniyetsizliğiyle kaşlarını belli belirsiz çatmıştı. "Kendi aile sorunlarını halletmeden benim evimi karıştırmaya mı geldin?" Babamın ona olan bakışları oldukça iğneleyiciydi. "Belalı gelininiz yaşıyormuş, Kalenderler cephesinde işler yeterince karışmış olmalı."

Gurur bacak bacak üstüne atarak kolunu koltuğun kenarına yasladı. Yeşil gözleri eziciydi. "Henüz onunla bizzat tanışmadım ama bizim gelinimiz de en az bizim kadar arızadır." Bu konuda buradakilere malzeme veremeyerek yeğeninin karısını savundu. "O bir Kalender gelini, ortalığı karıştırdıysa toplamasını da bilir."

Nesibe yenge tabağındaki yemeğe yumulmamak için kendini zor tutarken meraklı bakışları Gurur'u buldu. "Yeğenine bir yıl boyunca yaşattıklarını hiç mi umursamıyorsun?" Yengem dedikodunun kokusunu aldığı için bu onu yemekten daha çok cezbediyordu. "Bige'yi savunmak yerine senin

Karun'un tarafında olman gerekmiyor mu? Onunla henüz tanışmamışsın, nasıl biri olduğunu bilmeden onu nasıl savunursun?"

Gurur donuk bir suratla bakışlarını Nesibe yengeye kenetledi. Amcamın ailesinden kimseden hazzetmediğini saklama gereğinde bulunmuyordu. "Bige'yi tanımam için onunla yüz yüze tanışmam gerekmiyor, bu konudaki araştırmamı aylar önce yaptım." Ne düşündüğünü anlamayacağımız kadar hissizdi. "Düzgün bir kız." Gelinleri konusunda kimseyi konuşturmamaya kararlıydı.

"Onu araştırarak tanıyamazsın," dedi Seçil. "Vicdansız bir kadın olduğu çok açık." Gurur'a yaranmak için ilgili kadın pozları kesmeyi hiç bırakmıyordu. "Bige iyi biri olsaydı kocasını el âlemin diline düşürüp bir yıl boyunca onu süründürmezdi."

"Kendi hemcinsine karşı nedir bu ön yargı?" Gurur açık bir kınamayla Seçil'e bakıyor, bakışlarıyla onu eziyordu. "Canı yanmayan hiçbir kadın zehrini akıtmaz."

Son söylediklerine tüm kalbiyle inanıyormuş gibi başını ağır ağır salladı. "Bir kadın kocasının aynasıdır." Bunları söyledikten sonra bir an bana bakacak gibi oldu ama bunu yapmadı. "O aynanın karşısında nasıl durursan sana onu yansıtır. Belli ki piç yeğenim kendi aynasının karşısında yanlış bir duruş sergilemiş."

Bu sözleri masadaki herkesi susturmaya yetmişti. Koskoca bir dünyanın deli damgası vurduğu Gurur, aslında herkesten daha akıllıydı. Kurduğu her cümleyle bunu belli ediyordu. Onu izlerken ona hayran olmamak elde değildi. Karun'a olan düşkünlüğü herkes tarafından bilinen bir şeydi. Ancak taraf tutup körü körüne Karun'u savunmak yerine olaylara tarafsız yaklaşıyor, tüm bu karmaşanın içinde doğruyu ve yanlış en güzel şekilde ayırt edebiliyordu.

Gurur tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Onlar gibi kendini kasıyor, ciddi ve soğuk görünmeye çalışmıyordu. Deli doluydu ve sık sık gülümseyen neşeli biriydi. Kimseyi takmadan kafasına estiği gibi yaşıyordu. Lafını asla esirgemeyen, doğruya doğru ve yanlışla yanlış diyen biriydi. Düşünceleri olgun, hisleri derin bir adamdı.

Herkes onunla olmak isterdi. Bir akıllının görmezden geldiği, hoyratça ezdiği bir kadın olmaksızın bir delinin baş tacı olmayı her kadın isterdi. Artık yemeğe başlama zamanı gelmişti. Masadakiler tabağını önüne çekerken kimse Gurur'a aç olup olmadığını sormadı veya onu masaya davet etmedi. İstenmeyen bir damadı herkes hakkıyla dışlıyordu. Bu duruma

dayanamayıp tam onu masaya çağıracaktım ki teklif hiç ummadığım birinden geldi.

Annem ona karşı takındığı sert duruşundan ödün vermedi ama onu görmezden de gelemeydi. Gurur'a boş sandalyelerden birini gösterip, "Buraya gel," diyerek herkesi şaşırttı. "Açlık başına vurursa kalkıp salonumu tekrar dağıtmanı istemiyorum." Kendi tarzıyla onu masaya davet etmişti.

Gurur'un dudağının köşesi kıvrılırken anneme olan bakışları şeytaniydi. "Beni mi düşünüyorsun, kaynana?"

Kaynana lafıyla bile annemin suratı değişmişti. "Zıkkımın kökünü ye!"

Gurur ona bıyık altından gülerek salondaki değişikliğe dikkat çekti. "Görüyorum ki burayı yeniden dekore ettirmişsin." Başını çevirip şıklığıyla göz dolduran eşyalara baktı. "Yalan yok, zevkli kadınsın ama sence de tüm bu ışıltı biraz fazla değil mi?" Tavandaki devasa avizeyi gösterdi. "Bu ne kubbe gibi?"

Fenalık geçirir gibi elbisesinin yakasını çekiştiren annem, "Damadın da görgüsüz olanına çattık," diye homurdandı. "Avize o!" dedi tersçe. "Burayı aydınlatmak için var."

"Fazla aydınlatıyor."

"Avizelerin amacı bu."

"Siktiğim avizelerin amacı gözlerimi rahatsız etmek mi?"

"Kafanı dikip bakarsan tabii rahatsız eder. Avizeme bir şey yapmadan dön önüne!"

Gurur belindeki silahı çıkardı. "Birkaç lambasını patlatacağım." Bunu söyleme şekli son derece sakın ve ciddi idi. "Bu kadar ışık yaymasını sevmem."

Annem hemen masadaki bıçağı alıp kaşlarını çattı. "Avizeme tek bir kurşun sıkarsan seni öldürmeme Karun bile engel olamaz!"

"Avizen fazla büyük, daha küçüğünü alalım."

"Kafanı dikip bakma şuna dedim!"

"Kafamın tam üstünde duruyor, nasıl bakmayayım?"

"Farah bir şey söyle şu ruh hastası kocana!"

Hemen başımı önüme eğdim. "Anne ben konuşmuyorum onunla."

Gurur'un sinirli sesini duydum. "Kaynana söyle kızına, ben de onunla konuşmuyorum!"

Tabağımdaki meftuneye bakışmayı sürdürdüm. "Anne söyle ona, gitsin evimizden."

“Sıkıysa söyle kaynana, kurşuna dizerim avizeni.”

“Birbirinize ne söyleyeceksiniz beni araya katmayın,” dedi annem. “O avize ikinizden de değerli.”

Başımı çevirip hızla anneme baktığımda ikimizi de görmezden gelerek kaşığını yemeğe daldırdı. “Bir avize benden daha mı değerli?” diye sorarken şaşkınlığımı gizleyemiyordum.

Ağzındaki lokmayı yedikten sonra başını çevirip şeytani bakışlarını bana çıkardı. Bir konuda beni kınar gibi yüzünde inanamayan bir ifade vardı. “Ördeğin kilosuyla avizeyi nasıl kıyaslarsın?”

“Beni avizeyle mi kıyaslıyorsun?”

“Haklısın, senin etin bile yenilmiyor.” Bedbaht bir şekilde dudaklarını büzdü. “Bu açıdan bakınca durum daha da vahim.”

“Anne, ben ördek değilim.”

“Bir ördeğin annesi olmaktan mutlu muyum sanıyorsun?” Burada mağdur olan oymuş gibi drama yapıp elini göğsüne bastırdı. “Bana bir bak, Farah. Taş gibi hatunum ama bir de...” Göğsündeki elini çekip işaret parmağını bana doğrulttu. “Doğurduğuma bak.”

Burada sinir krizleri geçiriyordum. “Neyim varmış benim?”

“Hayatım, hiçbir şeyin yok.” Üzgün gözlerle beni süzdü. “Boy pos endam, hiçbir şeyin yok.”

“Ama artık ayıp ediyorsun.”

“Farah üzerime gelme, sana aptal bile diyemiyorum, iltifat olarak algılıyorsun. O saçma çocukluk hayalini daha fazla beslemeyeceğim.”

“O zaman zeki olduğumu söyle.”

“Dünyalar güzeli anneciğine yalanı mı aşıliyorsun?”

“Konuşmuyorum ben seninle!” diye homurdanıp önüme döndüğümde Gurur’un gülüşünü duydum ama utançtan başımı kaldırıp ona bakmadım. Annemle olan rezil tartışmamızı görmese de olurdu.

Babamın suskunluğu dikkatimi çektiği için bakışlarım onu buldu. Buradaki tüm konuşmalardan sıyrılmış, dalgın bir şekilde tabağına bakıyordu. Bir sıkıntısı olduğunu anlayacak kadar onu tanıyordum. Gurur veya bizimle ilgili olan şeyleri duymayacak kadar düşüncelerinin esiri olmuştu. Neyi vardı? Babamı nadiren böyle durgun ve dalgın gördüğüm için endişelenerek masadaki elini tuttum. “İyi misin, baba?”

Sesimle birlikte daldığı düşüncelerden çıkarak yorgun bakışlarını bana yöneltti. Her ne sorunu varsa bunu bizlerden gizlemeye çalışarak başını

salladı. “İyyim babam.” Elinin üstündeki elimi avucuna aldı ve avuç içime küçük bir öpücük kondurdu. “Sen bu ihtiyarı dert etme, hadi yemeğini ye.”

Babamı düşündüren bir şeyler vardı, bunu görebiliyordum. Israr etsem de bana anlatmayacağını bildiğim için önüme döndüm. Bakışlarım Gurur’u bulduğunda babamı izlediği gördüm. Yeşil gözlerinin arkasında gizleyemediği bir düşmanlıkla babama bakıyordu. Dudaklarında ise sadistçe bir sırıtış vardı. Sanki babamın neyi olduğunu biliyordu ve bu onu keyiflendiriyordu. Umarım babamın bu durgunluğunun altında Gurur’un parmağı yoktur.

Onun yüzünden babama bir şey olursa Gurur Kalender sayfası benim için tamamen kapanırdı. Benden babamı alırsa bu evlilik gerçek anlamda biterdi. Annem ve babam benim her şeyimdi. Birinden birini kaybedersem benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Umarım Gurur bir şey yapmadan önce anne ve babama olan düşkünlüğümü de hesaba katardı. Şu zamana kadar onlara herhangi bir zarar vermemişti. Tek temennim bundan sonra da böyle devam etmesiydi.

Gurur’un adamları ellerindeki şeylerle içeri girince herkes küçük çaplı bir şok geçirdi. Gurur’un korumaları ellerinde bir mangal için gereken her şeyi tutuyorlardı. Şaşkın bakışlarımızın altında salonun diğer ucuna mangalı kurdular. Bu da yetmezmiş gibi Gurur ateşi görüp kriz geçirmesin diye mangalın etrafına bir paravan çektiler. Bunlar ne yapıyordu? Babam tüm bunlara karşı çıkamayacak kadar kendi sorunlarıyla meşguldü fakat bizler şoke olmuştuk.

Yanlarında getirdikleri et ve rakıyı zigon sehpanın üzerine koymalarını afallayarak izledim. Poşetlerdeki sebzeleri falan hep orta sehpaaya bıraktılar. Biri mangaldaki ateşi yakarken diğeri paravanı düzeltiyordu. Gurur’un sağ-kolu Ali ise rakı şişesini ve uzun cam bardağı Gurur’a götürüp önüne bir sehpa çekmişti. Gurur için bir bardak rakı dolduracak kadar rahattı. Ne yani, adamları salonumuzda mangal yaparken Gurur, rakısını içip izleyecek miydi?

Korumaların önceden kesip sosladıkları etleri şişlere geçirmesini hayretler içinde izliyordum. “Yok artık.” Tüm bunlar gerçekten yaşanıyor muydu?

Salonumuzda mangal yapan bir deli vardı.

Kış ayında mangal yapmak hiç akıl kârı değildi ama asıl delilik salonun ortasında bunu yapmaktı. Kısa sürede malikâne duman altında kalmıştı. Tüm bunlara sebep olan Gurur o kadar rahattı ki evdekilere geçirttiği öfke nöbetlerini zerre kadar umursamıyordu. Bu evde kaldığı sürece bizi delirtmeye ant içmiş gibi davranıyordu. Canımıza kastı varmış gibi hepimizin tahammül sınırlarını zorluyordu.

Etrafindakileri nasıl delirteceğini iyi biliyordu. Akşam yemeği saatinde salonun bir köşesinde mangal yapmak çılgınlıktı. Salon duman altındaydı. Annem hizmetçilere işaret verip bu soğukta buradaki tüm pencereleri açtırmıştı ama duman yeteri kadar dışarı çıkmıyordu. Mangaldaki et cızırdayarak pişerken Ali onları yelpazeliyor, elindeki maşayla kömür ateşini karıştırıyordu.

Bizlerse üzerinde yemek dolu uzun bir masada oturup tek bir lokma yemeden şoke olmuş bir şekilde karşımızdaki akıl hastasına bakıyorduk. Ailecek dilimiz tutulmuş gibiydi. Annemin geçen hafta dekore ettirdiği şık salonumuzun ortasında mangal yapan bir deli vardı. Neden eve geri döndüğünü artık daha iyi anlıyordum. Hepimizi tımarhanelik edecekti!

Annem elindeki çatalı sıkarak en kaliteli perdelerine, birkaç gün önce gelen yeni koltuklarına ve yerdeki pahalı halısına bakıyordu. Hepsine is ve duman sinmişti. Ali mangaldaki ateşi harladıkça mangaldan çıkan kıvılcımlar haliya sıçırıyordu. Gurur mangalın etrafına yarım metre paravan çektiği için tüm bunları görmüyordu. Görse bile daha çok batırmak dışında bir şey yapmazdı, pis ve dağınık bir adamdı.

Annem daha fazla dayanamayıp bir hışımla yerinden kalktı. "Senin benim salonumla sorunun ne!" Sesini yükselterek Gurur'a buradaki pahalı eşyaları gösterdi. "Daha yeni dekore ettirmiştin!"

Gurur koltuğuna yaslanarak keyfinden ödün vermedi. "Tüm bunları benim paramla aldın."

"Çünkü öncekileri sen kırdın!" Afallayarak anneme döndüm. Eşyaların parasını gerçekten Gurur'dan almış mıydı? Bu kadından korkuyordum.

Gurur rakısını yudumlayarak masadaki yemekleri işaret etti. "Neden yemiyorsunuz?" Salonun ortasında mangal yapıp bizde yemek yiyecek hâl bırakmayan o değilmiş gibi güldü. "Eğer başlamak için benim etimin pişmesini bekliyorsanız size tek bir lokma vermeyeceğim."

Kerim amca iki hafta önce Gurur'dan yediği dayakların öfkesiyle babama döndü. "Ara şu Karun'u, gelip deli amcasını götürsün evimizden!"

"Neden gidiyormuş?" Sakince amcama döndüm. "Burası kocamın da evi."

Her fırsatta Gurur'u savunmamın hiddetiyle amcam bakışlarını bana çıkardı. "Onun evi burası değil."

"Eğer öyleyse burası sizin de eviniz değil." Gurur gözlerini amcama dikti, bakışları fazla soğuktu. "Sen ve ailen siktir olup bu evden giderseniz belki ben de gitmeyi düşünebilirim." Midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Annem koyduğum parazitleri, ev üstüne ev kurmuşsunuz, gelmiş burada laf ediyorsunuz." Lafını hiç esirgemiyordu.

Amcam, Nesibe yenge ve Seçil'in suratı öyle bir hızla değişti ki bunu görmek annemin keyfini yerine getirmişti. Gülmemeye çalışarak, "Haklı oldu konuşma oradan, damat," deyişini babamla şaşkınlık içinde izledik. Konu akrabaları taşlamak olunca annem nasıl da hemen Gurur'a damat demişti.

Ali pişen etleri büyük servis tabağına alıp Gurur'a döndü. "Bunlar pişti, abi."

Gurur başını ağır ağır sallayarak ona beni gösterdi. Bunu yaparken bile benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. "Yengene götür, koçum." Benim için miydi onlar? Bana bu kadar kızgınken etleri bana vermesini hiç beklemiyordum.

Ali büyük servis tabağını getirip önüme koyunca ağız sulandıran etlerle baktım. Daha sonra başımı kaldırıp beni gözlerine yasaklayan Gurur'a baktım. Bana olan kızgınlığı geçmediği için ısrarla bana bakmıyordu. Beni görmezden gelmesi beni gerçekten incitiyordu. Burada tek başıma yemeyeceğim kadar çok et vardı, bu yüzden, "Akşam yemeğini dışarıda mı yedin?" diye sordum. Ona kırgın olsam da onu yok sayamıyordum.

Bardaktaki rakıyı tepesine dikmeden önce, "Hayır," deyince tabağı alarak ayağa kalktım. Bana bakmasa bile en azından sorduğum soruya cevap vermişti.

"Odamızdaki mutfağımızda yiyelim." Yalnız kalırsak belki sorun çıkarmayı bırakırdı. "Rakını da al, yukarıda içersin. Ben etin yanına mezeleri hazırlarım." İçki içmezdim ama onu sakinleştirecekse o istediği kadar içebilirdi.

Seçil bana şirinlik yaparak, "Ben de size katılabilir miyim?" diye sordu. Sebep olarak elimde tuttuğum tabaktaki etleri gösterdi. "Canım çekti."

Benzer bir sevimlilikle ona gülümsedim. "Benim açımdan sorun yok ama Gurur ne der, bilemem." Başımı kaldırıp uyaran gözlerle Gurur'a baktım. "Seçil de bize eşlik etsin mi?"

Gurur ısrarla bana bakmadığı için bakışlarımla ne anlattığımı görmedi fakat sesimden Seçil'i istemediğimi anlamıştı. Rakı şişesini alarak ayağa kalktı. "Ne işi var onun bizim odamızda?" Şişeyi gelişigüzel tutarken mangal ateşine bakmadan yürüdü. "Karımla yalnız kalmak istiyorum, kimse odama giremez." Duymaktan keyif aldığım sözlerdi bunlar.

Üzülmüş gibi dudaklarımı büzerek Seçil'e döndüm. "Kusura bakma, kocamın müsaadesi yok." Tabaktaki etlerden birkaçını alıp onun tabağına

koydum. "Canın çekmişti, buyur ye." Bozulan suratına bakıp en tacı hâlimle ona gülümsedim. "Sonra şişmesin bir yerlerin." Gebersin.

Masadan ayrılıp kapıya doğru yürüdüğümde Gurur başını hafifçe eğme gülmemeye çalışıyordu. Umanım bu eğlencesinin nedeni Seçil'i bozguna uğratmamdı. Onu kışkandığımı düşünmesini istemiyordum. Birlikte merdivenleri çıkarken salonun ortasında yaktığı mangala değindim. "Bize yine olaysız bir gün yaşatmadığın için teşekkür ederim." Sesim fazla iğneleyiciydi.

Dümdüz bir şekilde karşısına bakıp benimle yürürken kaşlarını belli belirsiz çattı. "Olay çıkarmamı istemiyorsan yanımda olmalıydın." Bensiz geçirdiği bir haftanın sinirini taşıyordu.

Onu anlamazdan gelip, "Neden?" diye sordum.

"Uyuşturucu kullanmamı istemiyorsun."

Başlama ihtimaliyle yutkundum. "Kullanıyor musun?"

"Kullanmıyorum!" dedi tersçe.

Suratım asıldı. "Ama kullanmak istiyorsun?"

"Evet."

"Başlamamı istemiyorum."

"İşte bu yüzden baktığım her yerde olmalısın."

"Neden?"

Bana döndüğünde onun yeşillerinde kalbimi hızlandıran tuhaf bir parıltı vardı. Bir haftadan sonra ilk kez göz göze geldik. Bakışlarının odağında olmayı bile özlemiştim. "Uyuşturucu beni rahatlatıyor." Merdivenin ortasında durduğunda gözleri boynumda oyalandı. "Sen de öyle." Omurgama soğuk bir his yayılırken gözlerimin içine baktı. "İkiniz de aynı etkiyi yapıyorsunuz." Sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Kafa yapıyorsunuz bende," dedi kinayeli bir sesle. Nabzım hızlandı.

Ben onun yeni bağımlılığı mıydım?

Aramızda hâlâ hallolmayan sorunlar olduğu için hiçbir şey söylemeden önüme döndüm. Odamıza çıktığımızda tekrar yüzüme bakmamaya başlamıştı ve aynı şeyi ben de ona yapıyordum. Mutfaktaki masayı onun için bir çilingir sofrasına çevirdim. Rakının yanına birçok meze ve atıştırmalık hazırlamıştım. Ben bunu yaparken Gurur sessizce içkisini yudumluyor, ona bakmadığım her anda beni izliyordu.

Onun için her şeyi hazırladıktan sonra onu bırakıp kapıya yürüdüm. Gitmeme izin vermeyerek, "Otur şuraya, Farah!" dedi itiraz istemeyen kızgın bir sesle. Ona döndüğümde sinirli bakışları üzerimdeydi. Bana

vanındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Bir haftadır ayarlarımla oynadığın yeter, otur konuşacağız."

Ne kadar istemesem de artık bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için yürüyüp tam karşısına oturdum. Onun yanına oturmak yerine karşısına oturmama kaşlarını çattı ama şu an için daha büyük bir sorunumuz vardı. Rakı bardağını bir kenara bırakıp sandalyede öne eğildi. "Bana kafayı iyice yedirtmeden artık neyin olduğunu söyle!" Cebindeki lotus çiçekli alyansı çıkarıp masaya koydu. "Neden yüzüğünü çıkardın?"

Bir haftadır parmağımda boşluğunu hissettiğim yüzüğe içim acıyarak baktım. "O yüzük benim değil, Leyla'nın."

Leyla'nın adı geçince bile gerilmişti ama bunu benden gizlemeye çalıştı. Rahat görünmeye çalışarak, "Öyle mi?" dedi kontrol edemediği bir sinirle. "Üç yıldır bu yüzüğün içinde yazan isme hiç bakmadın, değil mi?" Parmağıyla hafifçe vurarak yüzüğü önüme itti. "Bu yüzüğün ilk sahibi annem ama o dönemde yüzüklerin içine isim ve tarih yazdırmak yaygın değildi." Önüme ittiği yüzüğü gösterdi. "Bak içine."

Neyden bahsettiğini anlamak için üç yıldır parmağımda taşıdığım yüzüğü alıp içine baktım. Donup kaldım, yüzüğün içinde Gurur'un isminin yazmasını beklemiyordum. Üstelik burada yazan tarih de beni şaşkınlığa sürükleyen başka bir detaydı. 11.05.2021, bu onunla evlendiğimiz tarihti. Nikâh memurunu kulübeye getirmeden hemen önce takacağım yüzüğe kendi adını ve evleneceğimiz günün tarihini yazdığını bilmiyordum.

Üç yıldır bir kez bile onun yüzüğünü parmağımdan çıkarmadığım için yüzüğün içinde yazanları görmemiştim. Gözlerim onun parmağındaki alyansı bulduğunda daha fazla kendimi tutamayıp, "Onun içinde kimin adı yazıyor?" diye sordum.

Bir haftadır aramızdaki sorunun nedeninin parmağındaki yüzük olduğunu hâlâ anlamadığı için başını eğdi. Parmağındaki yüzüğe kısaca bakıp tersler gibi, "Bunun konumuzla ne ilgisi var?" dedi sinirle. "Şimdi bırak bunu da bana derdinin ne olduğunu söyle."

"Derdim o yüzük." Aynı kızgınlıkla ona bakıp ısrarla taktığı alyansı gösterdim. "Çıkar onu, içinde yazan ismi görmek istiyorum."

Kızgın bakan gözlerinin odağında ben varken burada olup biteni bir türlü anlayamıyordu. "Kızım sen kafayı mı yedin? Parmağımdaki yüzükle ne sorunun var?"

"Peki, çıkarma, gidiyorum ben."

“Dur ulan tamam, çıkarıyorum!” Yeşil gözlerindeki öfke ok gibi beni bulduğunda öfkesinin yakıcılığı içimi tırmaladı. Parmağındaki yüzüğü sertçe çıkartıp kaba bir hareketle önüme itti. “Al bak, nesine bakacaksan.”

Hemen yüzüğü alıp içine baktığımda gördüğüm isimle nefesim kesildi. Tıpkı benim yüzüğümdeki gibi italik bir yazıyla onun yüzüğünde de bir isim yazıyordu ama sandığım gibi burada yazan isim Leyla değildi. Yüzüğün içindeki *Farah* yazısıyla bakışırken karnımda kelekler uçuşuyordu. Gurur’un taktığı yüzükte benim adım yazıyordu. Bir kez daha kalbim rotasından şaşmıştı. Yanılmıştım, taktığı yüzük Leyla’nın değil, benimdi. Onun yüzüğünde de evlendiğimiz tarih yazıyordu.

Başımı kaldırdığımda ona olan bakışlarım oldukça şaşkındı. “Ne zamandır benim yüzüğümü takıyorsun?”

Sorunun ne olduğunu bir türlü anlamadığı için yoğun bir kafa karışıklığı yaşıyordu. “Son üç yıldır,” dedi duygudan yoksun bir sesle. Masada öne eğilerek nefesini sesli bir şekilde verdi. “Farah bak, ben düz bir adamım. Öyle bir şeyleri dolandırmaktan hiç hazzetmem.” Ellerini masaya bastırarak gözlerini benim siyahlarıma kenetledi. “Bana artık neler olduğunu anlatacak mısın?” Masadaki yüzükleri gösterdi. “Karin ağrının bu yüzüklerle bir ilgisi var mı?”

Ona yaptığım haksızlığın mahcubiyetiyle iki yüzüğü de alıp ayağa kalktım. Masanın etrafında dönüp yanındaki sandalyeye oturduğumda sessizlik içinde beni izleyip ona bir cevap vermemi bekliyordu. Onun yanında artık bir yerim yokmuş gibi ona olan bakışlarım fazla mahzundu. “Leyla’nın yüzüğü sandım.”

Gözlerinin irisleri büyüdüğünde yoğun bir suçlulukla başımı salladım. “Bu yüzden bir hafta önce alyansımı çıkarmıştım.” Ona bakmaya cesaretim olmadığı için başımı eğip üzgün bir hâlde somurttum. “Benim yüzüğümü takacağın aklıma bile gelmediği için parmağındaki yüzük Leyla’nın sandım.” Bu konuşmayı daha fazla erteleyemezdim, ona nedenini söylemedikçe aramızdaki uçurum büyüyecekti.

Bakışlarının üzerime döndüğünü hissettim ama eğdiğim başımı kaldırmadım. “Senin yüzüğünü takacağıma neden ihtimal vermedin?” diye sordu tok bir sesle.

İki yüzüğü de masaya bıraktım. Suçlu çocuklar gibi başımı yerden kaldırmadan karnımın üzerinde birleştirdiğim ellerimle oynuyordum. “Senin hayatında benim bir yerim yok.”

Stresten tırnaklarımın etrafındaki derileri çekiştiriyordum. Tırnaklarımı çok sık kemirdiğim için etrafındaki derisi hep soyuluyordu. “Benimle

isteyerek evlenmedin, neden yüzüğümü takasın ki?" Sesim kısık çıkarken dokunsalar ağlayacak durumdaydım. "Benim yüzüğümü takman için bir sebep bulamadım."

"Sana bu sikik şeyleri düşündürecek kadar ne yapmış olabilirim!" Hangi ara aldığını bilmediğim rakı bardağını sertçe masaya koyduğunda sandalyemde sıçradım. Biri ne zaman benimle bu ses tonuyla konuşsa hemen devamında bana vuracağını düşünüyordum.

Titremelerimden ne denli korktuğumu görünce bana olan sert tavrı kırıldı. "Farah, sen benim intikamımın hiçbir yerinde değilsin." Eğdiğim başımı kaldırdığımda bana olan bakışları şimdi daha yumuşaktı. "Bile isteye seni incitmem." Bu konuda bana teminat verir gibi başını iki yana salladı. "Sen bu intikamın bir parçası değilsin."

"Evet ama..."

"Aması yok." Gözlerimin en derinine bakıp sahiplenircesine, "Farah," diye adımı mırıldandı. "Benim kendi aynamın karşısındaki duruşum net. Aynayı kırmıyorsam zehrini de hak etmiyorum." Kalbim öyle bir titredi ki sözleri karşısında göğüs kafesim sıkıştı.

Yaşların süslediği gözlerimi görmekten nefret ediyormuş gibi geniş omuzları gerildi. "Leyla'nın yüzüğü hiç sol elime geçmedi, böyle olması için önce onunla evlenmeliydim." Sol elini kaldırıp bana yüzük parmağını gösterdi. "Bu parmağa taktığım ilk ve tek yüzük seninki." Geçmişinin acı dolu hüznü gözlerinin yeşiline imzasını attığında bazı şeyleri hâlâ aşamadığını gördüm. "Leyla bir ölümle benden gitti, Farah. Artık yanımda olan tek kadın sensin."

Beni izlerken Gurur'un yüzündeki keder bir an olsun silinmedi. Leyla'yı ve ona olanları hatırlamak bile ona yoğun bir azap veriyordu. "Leyla'yla olan hikâyem farklı, seninle olan farklı." Uzanıp alyansımı eline aldı. "Bir kadına kendi yüzüğümü taktıysam başka bir kadının yüzüğünü parmağıma takarak onu aşağılamam." Yoldan çıkan kalbimi durdurmanın bir yolu yoktu. Gurur'la ilgili her şey uyanmaktan korktuğum bir rüya gibiydi.

Elimi tuttuğunda elim onun avucunda kayboldu. Sıcacık elinin yarattığı his kalbimi ısıtırken üç yıl önce yaptığı gibi annesinin yüzüğünü ikinci kez parmağıma taktı. "Bu yüzüğün sahibi senden başkası değil." İçinde adım yazan diğer yüzüğü alıp onu da kendi parmağına taktı. "Senin yüzüğünü taşıyacak tek adam da benim." Son sözleri sanki benden hiç boşanmayacakmış gibi söylemişti.

Bana sunduğu güzel düşü yaşamama engel olan bir şeyler vardı. İstesem de yeteri kadar mutlu olamıyordum, bu konuda göz ardı edemeyeceğim

bazı gerçekler vardı. “Ben senin için bir yara bandıyım, Gurur.” Bunu kimse inkâr edemezdi. “İyileştiğinde ilk yapacağın şey yara bandını söküp çöpe atmak olacak.”

Bakışlarını benden çekip rakı bardağına uzandığında iç çekmişti. “Benim için bir yara bandı olup olmadığını bilmiyorum, bu konuda kendimi hiç sorgulamadım.” İçkisinden birkaç yudum alıp omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerime değen bakışları kalbimin tam ortasına düşüyor, yüreğimi yakıyordu. “Öyleysen bile seni oradan hiç çıkarmayacağım, kimse bir yaradan kalan izleri görmekten hoşlanmaz.” Ona kapılıp rüzgârında kaybolmamak elde değildi.

Beni neşelendirmek için gözlerinin ardında muzır bir parıltı geçti. “Sandığının aksine herkes yara bantlarını çöpe atmıyor,” dedi tok bir sesle. “Bazılarımız onları saklayacak kadar deli.” Bana kendisini gösterdi. “Bende de delilik fazlasıyla mevcut.”

Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirmişti. Bakışlarının sıcaklığıyla yüzüm yanarken, “Ha şöyle,” dedi keyifli bir sesle. “Bir haftadır anamızı ağlattın. Çocuk falan diyoruz ama senin de tribin hiç çekilmiyormuş be kızım.”

Gülmemeye çalışarak sandalyemde ona doğru kaydım. “Bensiz geçirdiğin o bir haftada ne yaptın?”

Kaşlarını alayla yukarı kaldırdığında, “Hiç sırnaşma,” deyip sandalyemi geriye doğru itti. “Seni özlediğimi falan duymayı bekliyorsan yok öyle bir şey.” Sandalyemi iyice iterek aramıza bir kişilik mesafe koymasına hayret ettim. “Tripli ergen!”

Önüne dönerek rakı şişesine uzandığında hâlâ bana kızıyordu. “Kendi kafanda kuracağına doğrudan sorsana kimin yüzüğünü taktığımı. Ama yok, Farah Hanım illa benim dengemi bozacak. Senin yüzünden bir haftadır sinirden duvarları yumrukluyorum!”

Sitemi bile o kadar tatlıydı ki kıkırdayarak sandalyemi tekrar onun yanına çektim. “Ben seni özledim,” diye ona sırnaştığımda sandalyemin kenarlarını kavrayıp beni tekrar yan tarafa doğru itti.

“Kadın olsaydım ben de benim gibi enayi bir kocayı özlerdim,” deyişi bana kahkaha attırdı. “Bebek gibi bakıyorum sana, böyle koca mı olurmuş.” Bana kızarak aramıza koyduğu mesafeyi gösterdi. “Sınırı geçeyim deme.”

“Şimdi kimmiş bakalım tripli?”

“Orada car car konuşma, hakkım var bu kadarına.”

Sandalyemi tekrar onun sandalyesine yaklaştırdığımda bu sefer benden kurtulmak için ayağa kalktı. Ben de hemen kalkıp onun peşine düştüm. Benden kurtulmak için masanın diğer tarafına geçtiğinde hemen arkasındaydım. "Bana kızmakta haklısın, özür dilerim." Kaslı sırtıyla bakışırken küçük adımlarla onu takip ettim. "Hadi barışalım."

Benden kurtulmak ister gibi adımlarını hızlandırdı. "Öyle barışalım deyince barışmam, Farah Hanım." Bana sinirli görünmeye çalışarak masanın etrafında dönüp duran bu adama deli oluyordum. "Önce kırdığın kalbi tamir edeceksin."

"Nasıl tamir edeceğimi söyle bari." Yaptığımız şey akıl işi değildi, masanın etrafında dönüp duruyorduk. O önde yürüyordu, ben de hemen arkasında. Neden bunu yaptığımızı bile bilmiyordum ama daha şimdiden masanın etrafında üç tur dönmüştük. "Özür diledim ya, daha ne istiyorsun?"

"Bir özürle oluyor mu öyle? O zaman ben de senin kalbini kırayım, sonra özür dileyerek bu işten sıyrılayım." Israrla bana dönmeyip masayı turluyordu.

"Sen benim kalbimi hiç kırmıyorsun ki."

"Delireceğim, her söylediği küfür gibi geliyor. Ben seni kırmıyorsam sen niye beni kırıyorsun!"

"Sen de pek kırılgan bir şey çıktın. Koca diye aldık, nazından geçilmiyor."

"Doğru konuş, sen değil, ben seni aldım!"

Gülerek ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. "Masayı beş kez kutsadık, dur artık."

"Biz kâfir miyiz, niye siktiğim masasını kutsuyoruz?"

"Ben de onu diyorum ya, duralım işte."

"Kendini affettirmedikçe zor dururuz."

"Ha dönelim diyorsun sabaha kadar böyle?"

"Benim açımdan sorun yok. Yaptığım en çılgınca şey bu olmaz."

Masayı turlamaktan başım döndüğünden buna bir son vermek için ona doğru koştum. Koşarak sırtına atladığımda bunu beklemediği için adımları durdu. Onu bir tek şaşırtarak durdurabilirdim ve işe de yaramıştı. Bacaklarımı beline dolarken kollarımı sıkıca onun boynuna sardım. Tüm vücudu kaskatı kesildi. Arkadan kafamı omzunun üzerinden öne uzatıp başımı eğdim ve ona gülümsedim. "Nasıl durdun ama."

Gurur başını çevirip gizleyemediği bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. İnsanı günaha çağıran yakışıklı yüzündeki garip ifade çok komikti. “Maymun gibi sırtıma atladın, kim olsa dururdu.”

Gönlünü almak için ona sevimlice gülümserken yanağını işaret ettim. “Öpeyim de barışalım mı?”

İnatçı herif kendini ağırdan satarak ciddiyetini korumak için özellikle kaşlarını çatı. “Öyle herkese öptürmem kendimi.”

“Ben senin karınım,” dedim safça. “Bana da mı yok?”

Huysuzluğundan ödün vermeyip kafasını omzuna doğru yatırarak yanağını benden uzaklaştırdı. “En çok sana yok.” Katır gibi inatçıydı. Karadenizli olduğunu o kadar belli ediyordu ki!

Sırtından yere atlayıp karşısında durdum. Sıradaki hamlemi görmek ister gibi bana üstten bakışlarını atıyordu. Üzerimdeki bluzun ilk üç düğmesini açarak yakasını omzuma doğru sıyırdım. Boynumu öpüp kokumu solu-
madığı bir haftadan sonra bakalım buna da hayır diyecek miydi? Gözlerinin içine bakarak onun için boynumu açıp başımı omzuma doğru yatırdım. “O zaman sen beni öp de barışalım.”

Boğazındaki âdemelmasını hareket ettirecek bir sertlikte yutkundu, boynuma olan bakışları soluğumu kesiyordu. Gecenin karanlığını bir çarşaf gibi saran yeşil gözleri koyulaşmıştı. Bakışları bir ateşe dönüşüp boynuma düşüyor, değdiği yeri yakıp nabzımı hızlandırıyordu. Doğruluğundan emin olduğum bir sesle, “Boyun fetişin var,” dedim. Boynuma olan tutkusunun başka bir açıklaması olamazdı.

Söylediklerimle bakışlarını güçlükle boynumdan çekti. Ona çok absürt bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. “Herhangi bir fetişim yok.”

“Basbayağı sende boyun fetişi var.”

Bana yanıldığımı göstermek istercesine omuzlarını dikleştirdi. “Bende erik tiki dışında hiçbir halt yok. Eğer dediğin gibi olsaydı birçok kadının boynu beni cezbetmez miydi?” Dilimin ucuna kadar gelen soruyu ona sormamak için kendimi zor tuttum. Acaba Leyla’nın boynuna da böyle tutkun muydu?

Bu gece için daha fazla Leyla’dan bahsedip tadımızı kaçırmak istemediğimden ona bunu sormadım. Bunun yerine merak ettiğim soruyu ona farklı bir şekilde sordum. “Benden önce hiçbir kadının boynunun seni cezbetmediğini mi söylüyorsun?”

Kendi için bir bardak rakı doldururken sıradan bir şeyden bahseder gibi, “Hayır,” dedi basitçe. “Senden önce bir kadının boynuna bu kadar meftun

değildim.” Benim kalbimi eriten bu sözleri söylerken fazla rahattı. Bense yoğun kalp çarpıntısından her an ölebilirdim.

Gurur öyle bir adamdı ki birine güzel bir şey söylediğinde bile bunu bir iltifat olarak görmediği için fazlasıyla sıradanlaştırıyordu. Onun için gerçek niteliği taşıyan sözler iltifat sayılmıyordu. Bu yüzden doğru bildiklerini söylerken kendini hiç kasmıyordu. Birini çirkin buluyorsa ona çirkin olduğunu, güzel buluyorsa da güzel olduğunu dümdüz bir şekilde söylerdi. Onun için bunlar hakaret ve iltifat değil, gerçeklerdi.

Doldurduğu rakı bardağıyla bana döndü. Karşımda dururken sek içtiği rakıdan birkaç büyük yudum almıştı. Rakının keskinliği boğazını yaktığı için kısa bir anlığına yüzünü buruşturdu. Beni uzun boyunun gölgesinde bırakırken gözleriyle boynumu işaret etti. “Boynunun girintisinde beni mıknatıs gibi çeken bir şeyler var ama ne olduğunu ben de bilmiyorum.” Omurgama soğuk bir his yayılırken boğazım kurumuş gibi tek kelime edemedim.

Derimin altı ısındı, her zamanki gibi yine beni utandıracak bir şeyler bulmuştu. Konuyu kendinden uzaklaştırarak kaşlarını kuşkuyla yukarı kaldırdı. “Sen fetişizmin ne olduğunu nereden biliyorsun?” Ona göre ben hiçbir şey bilmiyordum.

“Bir seferinde Yonca yenge ve Seçil konuşurken duymuştum.” Hiç açık vermeden göz kontağını sürdürdüm. “Yengemin bir arkadaşı da ellere ilgi duyuyormuş. Sorunca o bana anlatmıştı.”

“Hımm,” diye tuhaf bir ses çıkararak başını usulca salladı. “Yengenin arkadaşında veya başka insanlarda olan o sikik şeyden bende yok.” Kalçasını mutfak tezgâhına yaslayarak büyük bir sakinlikle içkisini içmeye devam etti. “Dediğim gibi, eğer boyun fetişim olsaydı şu zamana kadar mutlaka birkaç kadının boynu ilgimi uyandırırdu. Ayrıca fetişizm yengenin sana anlattığı kadar basit değil.”

Bana bir şeyler öğretirken yüzünde oluşan o karizmatik ifadeyi görmeyi seviyordum. “Bazı insanlar onlara heyecan veren herhangi bir nesneyi veya kişinin bir parçasını daha ilgi çekici buluyor. Buna fetişizm derler.” Gözlerimin içine derin bir manayla bakarak, “Kişiyi bir bütün hâlinde kabul etmiyorlar,” dedi soğuk bir sesle. “Kendi kafalarında onu parçalarına ayırıp bir parçasına odaklanıyorlar.” Bunlar zaten bildiğim şeylerdi ama bilmiyormuş gibi rol yapıp bu doğrultuda tepkiler veriyordum.

Yüzümdeki ürkmüş ifade dudaklarının kıvrılmasını sağlamıştı. “Bir adamda el fetişi varsa ve karısının ellerini cinsel açıdan heyecan verici buluyorsa, o kadın ellerini kaybettiğinde adamdaki değeri biter. Çünkü karısını

bir bütün olarak değil, sadece bir parçasını seviyor.” Bunlar üniversitede derste öğrendiğim bilgilerdi, bir kez de ondan duyduğumu bilmiyordum.

Gurur’un yeşil gözleri baştan ayağa beni süzdü. Bunu açık bir şekilde yaptığı için sadece bakışlarıyla vücudumun ısınmasına neden olmuştu. Onda görmeye alışık olduğum bir açık sözlülükle, “Sende heyecan verici bulmadığım hiçbir şey yok,” diyerek beni utandırdı. “Boynunu kırsan da bende değişen bir şey olmazdı.” Beni deli ederek güldü. “Boynunu kırmamanı tercih ederim, bunu yaparsan ölürsün.” İyi bir şey mi söylüyordu yoksa küfür mü ediyordu, hiç anlamıyordum.

Kızaran yanaklarımı ve sinirle bakan gözlerimi görünce gülüşünü bastırmaya çalıştı. Yanaklarının içini dişlerken, “Anlayacağın sandığın gibi boyun fetişim yok,” dedi eğlenen bir sesle. “Teninin kokusunu en yoğun boynunda soluyorum.” Rahatlığıyla beni çıldırtarak omuzlarını kaldırıp indirdi. “Büyük ihtimalle bu yüzden boynun beni cezbediyor çünkü teninin kokusunun rahatlatıcı bir etkisi var.”

“Her şeyi böyle açıkça söylemeyi bırak.” Homurdanarak yerimde rahatsızca kıpırdandım. “Hiç utanman yok.”

İçtiği bir yudum rakıyı neredeyse püskürterek çıkaracaktı. Bardağı masaya bırakıp bana döndüğünde yüzünde çok garip bir ifade vardı. “Karımla konuşurken neyden utanacağım?” Ellerini pantolonunun ceplerine koyarken serserilere özgü bir duruşu vardı. “Beni kendinle karıştıрма, sen fazla utangaçsın.”

Arkaya doğru bir adım atarak ondan biraz uzaklaştım. “Çünkü hep beni utandıracak şeyler söylüyorsun.”

Gözlerinin yeşili vahşi bir canavarın ifadesizliğine büründü, o gözlerde yoğun bir şeyler vardı. “Şanslısın ki seni utandıran sadece sözlerim, eylemlerim değil.” Başını omzuna doğru eğip alelade bir şekilde vücudumu süzdü. Beni böyle süzmeye hakkı varmış gibi bedenime olan bakışları arsızdı. “Henüz seni utandıracak hiçbir şey yapmadım.” Henüz mü?

Neyi ima ettiğini bilmek bile domates gibi kızarmama neden olmuştu. Mutfak tezgâhının önünde durmaktan vazgeçip bana doğru yürüdüğünde içimden bir ses kaçmam gerektiğini söylüyordu. Gurur tam karşımda durduğunda başımı kaldırıp titreşen kirpiklerimin arasından ona baktım. Üzerime eğilince ne yapacağını bilmediğim için arkaya çekilmek istedim fakat kaçmama izin vermeden belimi yakaladı.

Bakışlarımı eğip belimin iki yanında duran iri ellerine baktım. Daha sonra ürkererek başımı kaldırıp karşımdaki yüzüne odaklandım. “Ne

“Bırakıyorsun?” Bunu sorarken bile sesim titriyordu, irislerinde karanlık gölgeler vardı.

Belimdeki parmakları tenime batınca korkmaya başladım fakat Gurur, “Şşş,” dedi yatıştırıcı bir sesle. Gözlerimin içine son derece ciddi ve talepkâr bir şekilde bakıyordu. “Az önce bana vadettiğin öpücüğü istiyorum.” Damarlarımdaki kan akışı kesildi.

Başını hafifçe yana doğru eğerek az önce onun için açtığım boynumu göz hapsine aldı. Yeşil gözleri boynumu bulunca dudaklarını birbirine bastırarak yutkundu. Bir bağımlı gibi gözlerinde oluşan o yoksunluk duygusunu görünce midem kasıldı. Kokumu soluyup boynumu öpmek onun için istek değil, bir ihtiyaçmış gibi bakıyordu. Belimi daha sıkı tutarak beni dibine kadar çektiğinde nefes alışlarım hızlandı.

Gurur gözlerini boynumdan güçlkle ayırıp kısa bir an gözlerime baktı. Buna rızam olup olmadığını anlamak istiyordu. Bunu ona teklif eden ben olduğum için onu durduracak herhangi bir şey yapmadım. Bunu sorun etmediğimi anlayınca başını eğerek boynuma uzandı. Bensiz geçirdiği bu bir haftada en çok boynumu öpmeyi özlemiş gibi üzerime eğilip yüzünü boynuma yaklaştırdı. Boynuma konduracağı küçük bir öpücük bile bende devasa bir heyecan yaratıyordu.

Yüzü boynumun çok yakınındaydı ama Gurur beni hemen öpmedi. Bunu yapmak onun için anlayamadığım bir zevk, bilmediğim bir hazdı. Bu yüzden acele etmek yerine bunun tadını çıkarıyordu. Gurur için boynumu öpmek bir kadınla yaptığı ön sevişme gibiydi. Ona aynı hazzı yaşattığını biliyordum.

Burnunu boynuma yaklaştırp tenimin kokusunu uzun uzun içine çekti. Kokumla ciğerlerini doldurmak ister gibi burnunu boynuma sürüp kendini kokumla boğmuştu. Onu bensiz bıraktığım son bir haftanın acısını çıkarır gibiydi. Dudaklarını boynuma sürüp nabzımın üzerinden öpünce iliklerime kadar titredim. Dudaklarının değdiği yerde bir yangın başlatmıştı.

Öptüğü yer karıncalanıyor, vücudumun her yeri onun dudaklarındaki payını almak için âdeta kıvranıyordu. Dişlerini boynuma geçirdiğindeyse omurgama soğuk bir his yayıldı. Dişlerinin temasıyla dudaklarımdan küçük bir inilti dökülürken bacaklarımdın arası zonkladı. İrkildim, bu yabancıydı olduğum bir histi. Öyle garip bir duyguydu ki sarsıntısını bacaklarımdın arasında hissetmiştim.

Kalbim patlayacakmış gibi hızlanmaya başladı. Tek bir öpücükle vücudumda böyle bir etki yaratıyorsa acaba sevişirken nasıl olurdu? İçimden bir

his *Gurur ile sevişmek ölüm gibi bir şey olur* diyordu. Onunla geçireceğim bir geceden sağ çıkabileceğimi hiç sanmıyordum.

Başını geriye çekerek dudaklarının temasını kesince hemen ona sırtımı döndüm. Alev alev yanan yanaklarımı ve değişen yüzümü görmesini istemediğim için kapıya yürüdüm. Çoktan görmüş olmalı ki arkamdaki kısık gülüşünü duydum. Beni utandırmaya bayılıyordu!

Gurur ile her şey fazla güzel gidiyordu. Aralık ayı boyunca onu hiç yalnız bırakmamıştım. Klinikte kalsaydı tüm günü oradaki odasında tek başına geçirecekti. Bir ayın her gününü klinikte geçirip düşünceleriyle yalnız kalacağından ister istemez geçmişini hatırlayacak ve kriz geçirecek bir şeyler bulacaktı. Bunun olmasını engellemek için onu kliniğe göndermediğim gibi evden çıkmasına da izin vermemiştim.

Onun için böylesine hassas olan bir ayda hep yanında olmuştum. Dışarıda olup uyuşturucu kullanacak sebepler bulmasını istememiştim. Aralığın her gününü çatı katındaki dairemizde geçirerek bu uğursuz ayı birlikte atlatmıştık. Benimleyken onu sürekli meşgul edecek bir şeyler bulduğumdan evde sıkılmasına veya nöbet geçirmesine hiç izin vermemiştim.

Birbirimizle şakalaşıyor, uğraşıyor ve birlikte yemeklerimizi hazırlayıp küçük mutfagımızda beraber yiyorduk. Biz dünya üzerinde boş yapan tek çift olabilirdik. Saatler süren sohbetlerimiz genelde boş konuşmalar üzeri-neydi. Onunla tanıştığımdan beri kayda değer hiçbir şey konuşmamıştık.

Şaşırtıcı olansa boş yaparken bile fazlasıyla eğleniyor ve birbirimizden hiç sıkılmıyorduk. Kendimizi karantinaya aldığımız aralık ayı boyunca birbirimize çok alışmıştık ve ikimiz için de son derece keyifli geçmişti.

Uyumluyduk.

Birbirimize iyi geliyorduk.

Ve birbirimizi tamamlıyorduk.

Biz sanki birbirimizi iyileştiriyorduk.

Artık ocak ayında olduğumuz için dışarı çıkmasının bir mahsuru yoktu. İşlerinin başına dönmesi gerektiğini söyleyip bugün evden çıkmıştı. Akşamüstü beni arayıp gece bir resim sergisine katılacağımızı söylemişti. Sosyal anksiyetem yüzünden onunla dışarı çıkmaya yanaşmamıştım. Fakat telefonda bir şekilde beni ikna etmişti. Hemen sonra da gece giymem için bana bir elbise göndermişti.

Fazla vaktim kalmadığı için hızlıca hazırlanmıştım. Annem göz makyajımı gözlerimi ortaya çıkaracak bir şekilde yapmıştı. Kavruk bir tenim olduğu için yüzüme çok az pudra uygulamış, elbiseyle uyumlu olsun diye de dudaklarıma bordo ruj sürmüştü. Saçlarıma düz bir fön çeken annem saçlarımin aralarına birkaç ince örgü örmüştü. “Egzotik bir havan var, bu örgüler açık saçlarının arasında güzel durur,” demişti. Annemin zevkli bir kadın olduğunu inkâr edemezdim.

Gurur’un benim için gönderdiği bordo rengi elbise vücuduma tam oturmuştu ama elbise umduğumdan daha kısaydı. Kalçamın bir karış altında biten elbiseyi çekiştirip duruyordum. Üstelik açık yakasından dolayı göğüslerimin kıvrımı da görünüyordu. Yakışmadığını söyleyemezdim, üzerimde güzel durmuştu. Aynaya bakınca uzun zaman sonra farklı bir kadın görüyordum.

Oldukça alımlı ve şık bir kadınla bakışıyordum fakat bu ben değildim. Annem tırnaklarıma bile rujumla aynı renk oje sürmüştü. Gerçekten tüm bunlara gerek var mıydı? Üstelik ayağımdaki ayakkabılar da çok rahatsız ediciydi. Odamın kapısı bir anda açılınca irkilerek arkama döndüm.

Gurur telefonda biriyle konuşarak sinirli bir şekilde, “Geliyorum lan, geliyorum!” dedi başı öne eğikken. “Çağıl şimdi sikeceğim soyunu sopunu! Bekle, ben kapatacağım. Hele bir amcanın yüzüne kapat, bak neler yapıyorum sana! Şöyle yola gel.” Sonra telefonu ortanca yeğeninin suratına kattı. İlla telefonu ilk o kapatacaktı. Dengesiz herif, daha bugün o telefonu suratıma kapatmıştı.

Telefonu cebine koyup başını kaldırıncaya duraksadı. Beni görünce ilk söyleyeceği şeyin, “Siktir!” olmasını beklemiyordum. Yeşil gözleri irileşerek bana bakıyordu. Beni hep salaş kıyafetlerin içinde sıfır makyajla görmeye alışık olduğundan bu hâlim onu çok şaşırtmıştı. Nutku tutulmuş gibi baştan ayağa beni süzerken yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı.

Hep dağınık topuz yaptığım saçlarımin düzgünce omzumdan salınmasına, saçlarımdaki parlaklığa bakıp durdu. Makyajlı yüzümde oyalandı bakışları, sonra da rujun süslediği dudaklarımda... Dudaklarıma olan bakışları biraz daha uzundu. Elbisenin üzerimdeki duruşunu bana çok yakıştırmış olmalı ki yeşillerinde oluşan beğeniyi görmek heyecanlanmama neden oluyordu.

Elbisenin açık yakası yüzünden göğüslerimin çatalına bakarken soluğu kesilmişti. Gurur çıplak bacaklarını gördüğünde vücudunu ateş basmış gibi boynundaki kravattı çekiştirdi. Kalçamın şeklini ortaya çıkaran elbisenin kısılgını görünce kaşları belli belirsiz çatıldı. “Siktir!” dedi bir kez daha.

Gözlerini çıplak bacaklarımdan ayıramıyordu. “Bu elbise mankenin üzerindeyken bu kadar kısa değildi.”

Başımı eğip üzerimdeki elbisenin kısalığına baktım. “Anlaşılan bunu alırken boy ve bacak uzunluğumu düşünmemişsin.”

“Kısacık boyun var.”

“Seninle kıyaslanınca kısa.” Elbisenin eteğini aşağıya doğru çekti. “Diğer kadınlardan daha kısa değilim.” Asık bir suratla ona gardırobu gösterdim. “Biraz beklersen kendi elbiselerimden birini giyebilirim.”

Buna dünden razıymış gibi istekli bir şekilde tam evet diyecekti ki duvardaki saati görünce yoğun bir stresle burnunun kemerini sıktı. “Üzerini değiştirmeye vakit yok, yeterince geç kaldık.” Bana kapıyı gösterdi. “Hazırsan çıkalım.”

Çantamı aldığımda birlikte odadan çıktık. Bu ayakkabılarla merdiveni zor indiğimi görünce, “Bir dakika,” diyerek beni durdurdu. Ne yapacağını merakla beklerken aramızdaki mesafeyi kapattı ve eğilip beni omzuna attı. Bir anda kendimi onun sırtından sarkarken bulunca çıldırdım.

“Yürüyebilirdim!”

Merdiveni inerken elini uzatıp yukarı toplanan elbisemin eteğini biraz daha aşağıya çekti. “İki saat senin merdiveni inmeni bekleyemem.”

“O zaman bana bu ayakkabıları almayacaktın. O sergiye katılmak istemiyorum.”

“Evde dura dura babana daha çok benziyorsun. İnsan içine çıkıp biraz medeniyet gör.”

“Mağara adamı gibi beni her defasında sırtına atan sensin ama medeniyet yoksunu ben miyim?”

“Biraz sus be kızım!” Kalçama sert bir şaplak atınca irkildim. “Ömür törpüsü gibisin, çenen hiç susmuyor!” Ciddi ciddi kalçama şaplak attığına inanamıyordum.

Onun sırtından baş aşağı sarkarken suratımı asarak çenemi kapattım. Dışarı çıktığımızda arabasının yanına gelene kadar beni sırtından indirmemişti. Arabanın kapısını açıp beni dikkatli bir şekilde koltuğa bıraktı. Babamın korumaları bana eşlik etmek için arabalarına yürüyünce Gurur’un çenesinde bir kas seğirdi. “Yerinizde kalın!” Yanında koruma bulundurmaktan nefret ediyordu.

Kendi korumalarını pek malikâneye getirmezdi. Korumalarını almadığı gibi babamın korumalarının da bize katılmasına izin vermemişti. İkimiz yalnız başımıza malikâneden ayrıldık, yolun kalanında pek konuşmamıştım.

Başımı cama yaslayıp ışıkların süslediği yolu izlemeye başladım. İstanbul'u bir tek karanlık çöktüğünde seviyordum, bu şehir gece ışıklarını yaktığında çok güzel görünüyordu.

Çok konuşmamdan rahatsız olan Gurur, sessizliğimi de can sıkıcı bulmuş olmalı ki, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu fazla düz bir sesle.

Başımı yasladığım camdan ayırmadım. Bunu yaparken elim boyumdaki sarkacımdaydı. "Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Fazla sessizsin."

"Bu hoşuna gider sanıyordum?"

"Neden?"

"Çok konuştuğumda kızılıyorsun."

O hınzır sesini duydum. "Küstün mü sen bana?"

Hiçbir şey söylemeyip dışarıyı izlemeye devam ettim. Başımı çevirip onun olduğu tarafa bakmıyordum ama kısık gülüşünü duydum. "Küsmüşsün." Omuzlarımı silkip iyice cama yapıştığımda, "Çocuk," diyen eğlenen sesini duydum. Beni kızdırarak konuşturmaya çalışıyordu.

Hızlı giden bir arabada camdan dışarıyı izlerken onun kışkırtmalarına aldırmıyordum. Telefonuyla bir şeyler yaparak arabanın teybine bağladı. *Yine neyin peşinde* diye düşünürken açtığı şarkıyla beni bozguna uğrattı. Ben burada ona trip atarken Gurur Bey'imiz Karadeniz yöresine ait hareketli bir şarkıyı çalıp sesi sonuna kadar açtı. Bu adamdaki umursamazlık seviyesi kimsede yoktu. Arabanın içinde bangır bangır "Koçari" şarkısı çalıyordu.

Kocamın en iyi meziyeti etrafındaki insanları delirtmekti!

Son ses çalan şarkı yüzünden gözlerimi belerterek ona dönsem de bana hiç bakmıyordu. Bir kolunu açık cama yasladığı için arabayı yine tek eliyle kullanıyordu. Parmaklarıyla direksiyona hafifçe vurup ritim tutarak şarkıya eşlik etmesine şaşkınca bakıyordum.

"Yaylanin çimenine, oh nenni koçari.

Keçi vurur çanini, hayde hayde koçari."

Suratımı asmak için kendimi zorladım, gülümsediğimi görmek için bu şarkıyı söylediğini biliyordum. Karadeniz ağzıyla konuştuğunda hemen yumuşadığımın farkındaydı.

Ne zaman suratımın asıldığını görse Gurur'un hınzırlıkları hiç bitmiyordu. Bu sefer ona kanmayacaktım. Daha önce olduğu gibi şarkının bu kısmında yine bana bakması kalbimi titretti. Somurtmaya devam ettiğimi görünce gülmemeye çalışarak, "Oy bi' sarayim seni, oh nenni koçari," dedi çapkınca. "Geçsun yürek yangini, hayde hayde koçari."

Kollarımı göğsümde birleştirip dik dik ona baktığımda yeşil gözlerinin ardında eğlendiğini gösteren bir parıltı geçti. “Yaylalar sıra sıra, oh nenni koçari.” Muzır gözlerle baştan ayağa beni süzdü. “Vuruldu selvi boya, hayde hayde koçari,” dediğinde daha fazla dayanamayıp gülmeye başladım.

Beni güldürmek keyfini yerine getirdiği için şarkının sonuna gelene kadar bana bu şarkıyı söylemeye devam etti. Yol boyunca suratımı asmama hiç izin vermemişti. Gurur’un yanındayken üzülme şöyle dursun, somurtmama bile izin vermiyordu. Beni hiç kırmıyor, nazımla hep oynuyor ve bir bebeğe bakar gibi benimle ilgileniyordu.

Diğer insanlara kendini o kadar farklı tanıtıyordu ki hiçbiri gerçek Gurur Kalender’in nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Serginin olduğu galeriye geldiğimizde korkularım geri dönmüştü. Birlikte galerinin merdivenini çıkarken, “Bizimkiler de burada,” dedi. Ailesinden bahsediyor olmalıydı.

“Başka kimler var?”

Dümdüz bir şekilde karşısına bakıp yürürken, “Karun’un karısı da içeride olmalı,” dedi kısaca.

“Başka kimler var?”

“Nereden bileyim, koyduğum tüm piçleri içeride olabilir. Kuzeninin eski nişanlısı bile burada olabilir.” Önce neyden bahsettiğini anlamadım ama aklıma Aksa gelince ne demek istediğini anlamıştım. Kuzenimin eski nişanlısı Asaf Bolatlı’ydı. Beş yıl önce Asaf ve Aksa neredeyse evleniyordu, tabii Aksa onu düğünde terk etmeseydi.

“Yeğeninin karısıyla yani Bige ile tanıştın mı?”

“Tanışmak üzereyim.” Başını çevirip tuhaf gözlerle bana bakmaya başladı. “İçeride onu mutlaka görürüz.”

İçeri girip tek tük insanların olduğu uzun bir koridordan geçerken daha şimdiden gerilmeye başlamıştım. Gurur yanımda yürürken beni her konuda uyarmayı ihmal etmiyordu. “Biri bile canını sıkmaya kalkışırsa bundan hemen haberim olacak. Kimsenin karşısında ezilip bükülme ve erkeklerden uzak dur.”

“Neden?” diye sordum safça. “Hiçbiriyle konuşamaz mıyım?”

Omzunun üzerinden sinirli gözlerle bana baktı. “Farah sen daha kadın erkek ayrımını yapamıyorsun, bana neyden bahsediyorsun?” Bir konuda beni test etmek ister gibi kor gibi yanan gözlerini kıstı. “Diyelim ki o piçlerden biri sana yalnız kalacağımız bir yere gidelim dedi. Ona cevabın ne olur?”

Kocaman gülümsedim. “Tamam derim.”

"Sikerim!" Ağzı dolusu küfretti. "Hayır, diyeceksin!" Sinirden nabızı hızlandığında kızgınlıkla kaşlarını çatı. "Biri seni yalnız kalacağınız bir yere götürmek isterse ona *siktir ol git* diyeceksin!"

"Ben öyle şeyler söylemem." İnatçı bir tutumla başımı kaldırdım. "Ben kimseciklere kötü söz demem."

Kan beynine sıçramıştı. "Ha illa gideceksin o orospu çocuklarının peşinden!"

İrkilerek ona asık bir suratla bakmaya başladım. "Çok fazla kötü söz söylüyorsun."

Duvarları yumruklamak isteyecek kadar öfkeliydi. Boğazından hırlamayı andıran bir ses çıkarıp, "Kimsenin peşinden gitmeyeceksin!" dedi sinirle. "Anladın mı beni?"

Ona sakince başımı salladım. "Peki, gitmem." Meraklı bakışlarımı onun kızgın gözlerine diktim. "Bir erkeğin peşinden gidince ne oluyor ki?"

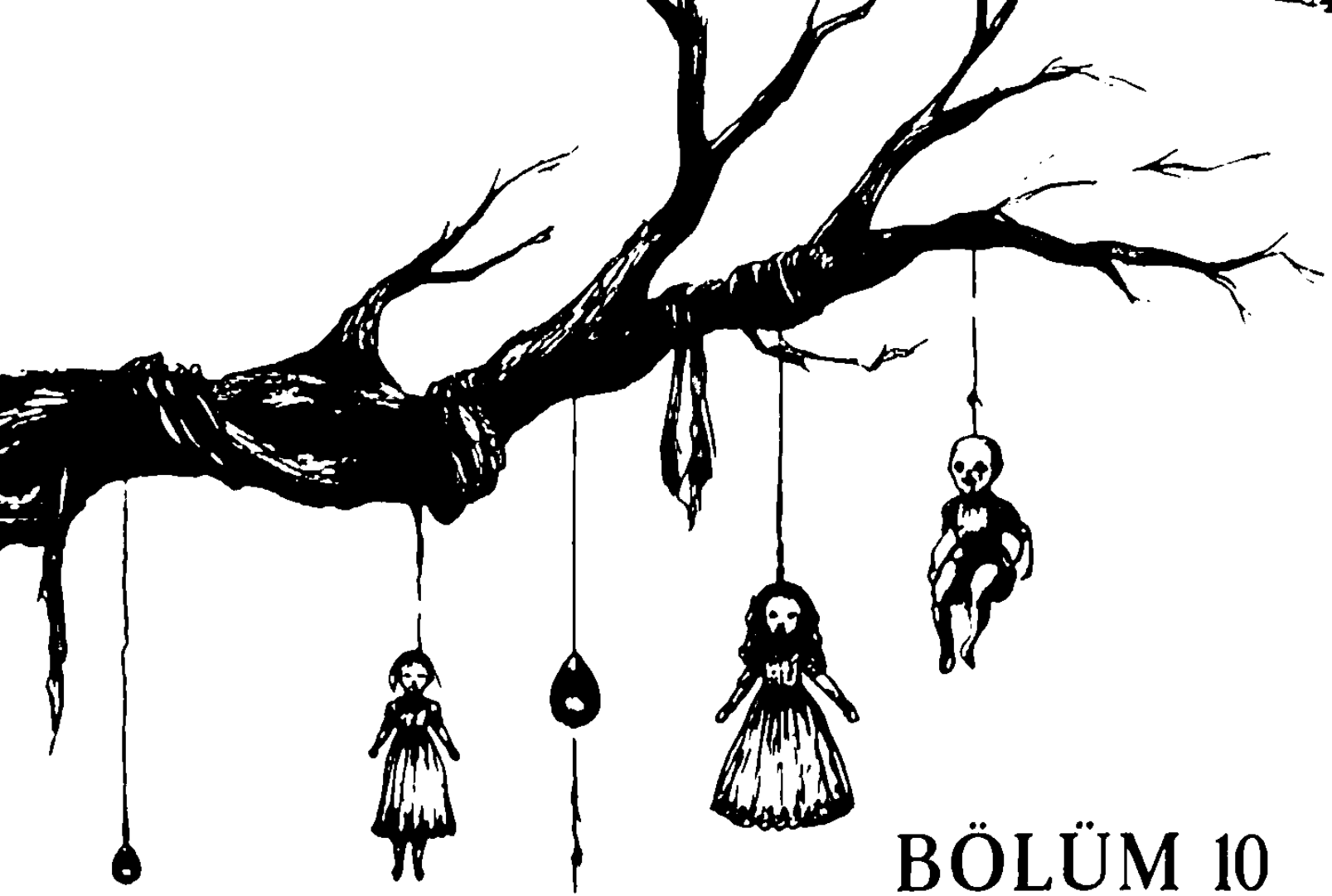
Ona sorduğum bu soruya aldırmadı. Bakışlarını bir saniye olsun üzerimden çekmeden tehlikeli sayılacak bir soğuklukla, "Kimsenin peşinden bir yere gitmek yok," diye beni ikaz etti. "Hiçbir erkeğe gözünü dikip uzun uzun bakma, yoksa o ırzını siktiklerim bunu bir davet olarak görür." Üzerime eğilip iri ellerini omuzlarıma bastırdı. "Kimsenin elinden bir şey alıp yeme, içinde ne olduğunu bilemezsin." Neredeyse gülecektim, küçük kızını okula gönderen babalardan bir farkı yoktu.

"Onlardan bir şey de isteme." Onu anladığımdan emin olmak ister gibi gözlerini gözlerime kenetledi. "Her ne olursa olsun bana söyle çünkü biri sana yanlış bir şey söylese bile sen onun ne demek istediğini anlamıyorsun." Çocuk kandırır gibi bakışlarını yumuşatıp, "Anladın mı beni, güzelim?" diye sordu. "Bak, bu dediklerimi yaparsan eve dönerken sana yine erik alırım."

Beni küçük bir çocuk yerine koyan adama gülümseyerek başımı salladım. "Anladım, kimseyle bir yere gitmeyeceğim. Kimsenin elinden bir şey yemeyeceğim ve hiçbir erkeğe uzun bakmayacağım." Geriye ne kaldı diye düşünüp başımı onun omzumdaki eline doğru eğdim. "Ah, bir de kim bana ne derse hemencecik sana söyleyeceğim."

Rahatlayarak nefesini verdi. "Şükür anlamışsın."

Bakalım bu gece hangimiz için daha zor geçecekti?

BÖLÜM 10

ŞEYTANIN MELEĞİ

“**B**en hep onun yaralarını sarıp onu iyileştirmeye çalışırken o, ondan daha çok yaralı olduğumu hiç bilmiyordu.”

Üç yıldan sonra insanların yoğun olduğu bir yerde olmaktan dolayı çok tedirgindim. İçeri girdiğimizden beri herkesin meraklı bakışları üzerimdeydi. Onların gözlerinin hedefinde olmak beni çok gerdiği için elim sık sık ağzıma gidiyordu. Stres altındayken tırnaklarımı kemirip tırnak etlerimi dişlerimle kopartırdım. Ne zaman elim dudaklarıma doğru havalansa Gurur tam vaktinde elimi tutup yanıma indiriyordu.

Tüm gece karısının bebek bakıcılığını yapmak büyük ihtimalle hoşuna gitmiyordu ama yakışıklı suratında bundan rahatsız olduğunu gösteren hiçbir belirti de yoktu. Resim galerisi iki bölümden oluşuyordu. Bunlardan biri konukların kaynaşıp bir şeyler içtiği kokteyl alanıydı. İnsanlar uzun masaların etrafında ayakta durup gruplar hâlinde sohbet ediyordu. Dileyenler de tabloların sergilendiği koridora girip orada zaman geçiriyordu.

Gurur beni tablolardan uzak tutmak istediği için kokteyl alanına getirmişti. İçeri girmeden önce hiçbir tablonun yanında bir dakikadan daha

uzun kalmamam konusunda beni uyarmıştı. Bir Kalender gelini olduğum için biz de Gurur'un yeğenlerinin olduğu masaya geçmiştik. Karun, Çağıl, Levent ve Melek de buradaydı. Hepimiz bir masanın etrafında ayakta duruyorduk.

Gurur sadece benim ailemin yanında değil, kendi ailesinin yanında da beni görmezden geliyordu. Etrafımızda birileri olunca onun için bir değerim yokmuş gibi davranması can sıkıcıydı. Bakalım nereye kadar bu oyunu sürdürecekti. Melek ve Levent'in beni konuşturma girişimlerinden kurtulmak için çantamdaki kulaklığı çıkardım. Siyah kablolu kulaklığım yine çantada dolaşmıştı.

Kulaklığı açarken Gurur'un bana olan bakışlarını yakalamıştım. Yeşil gözleri açmaya çalıştığım kulaklığa garip bir şekilde bakıyordu. Muhtemelen *bluetooth* kulaklıklar revaçtayken neden hâlâ bu eski moda kulaklığı taktığımı merak ediyordu. Eski alışkanlıklarımın kolay kolay vazgeçen biri olmadığımın yeniliklere uyum sağlayamıyordum.

Kulaklığı açtıktan sonra Gurur'un bakışları altında kulağıma taktım. Telefonumdan müzik uygulamasını açıp sesi son ayara getirdim. Gurur, müziğin sesini sonuna kadar açtığımı gördü ama telefonu tuttuğum elimi yan tarafa indirirken sesi kısıtığımı görmedi. Yan tuşa basarak sesi belli bir düzeyin altına düşürdüm. Masadaki herkese yüksek sesle müzik dinlediğimi ve onları duymadığımı düşündürdüm, benimle konuşmalarını istemiyordum.

Ailem ve Gurur dışındaki insanlara alışık olmadığım için kendime yabancı bulduğum insanların karşısında tek kelime edemezdim. Parazit kelimeler kullanıp onların karşısında can çekişmektense sessizliğimi korurdum. Kulaklıklar sayesinde masadaki Kalenderlerle ilişkiyi kesip etrafıma bakarken Melek'in, "Amca karın çok yabani," dediğini duydum.

Dönüp ona bakarsam onu duyduğumu anlar diye bunu yapmadım. "Bizimle konuşmaya bile yanaşmıyor, fazla sessiz biri." Kulağımdaki kulaklıktan çalan şarkı yüzünden onu duymadığımı düşündüğü için bunları rahatça söylemişti.

"Sessiz mi?" Yanımızdan geçen garsonları izliyordum ama Gurur'un sesi bir an gülecek gibi çıkmıştı. "Ben ona sessiz demezdim." Yalnız kaldığımızda nasıl gevezeleştığimi iyi biliyordu.

Üç yıldan sonra beni gören herkes dönüp baktığı için çok baskı altındaydım. Onların bakışlarından kaçmak için başımı eğmiş, ayaklarıma bakıyordum. "Sosyal anksiyetesi olan bir kızı neden buraya getirdin?" Bu konuşan Karun'du. Alnımda biriken terleri ve balon gibi şişip sönen göğüs kafesimi görüyor olmalı ki, "Kriz geçirecek gibi duruyor," dedi.

Gurur'un bana baktığını hissettim ama eğdiğim başımı kaldırmadım. Kulaklıklar sayesinde onları duymuyormuş gibi davrandığım için benim hakkımda konuştukları şeylere karşı tepkisizdim. Gurur'un, "Ümit'in kızına ne olduğuyla ilgilenmiyorum," diyen sesini duyunca hiç alınganlık yapmadım, yalan söylediğini biliyordum. Bu duruma artık alıştığım için sözleri beni incitmiyordu.

Düşmanın kızına duyduğu hassasiyeti gizlemek için ikimizin ailelerinin yanında tam bir pislik gibi davranıyordu. "Kriz geçirmesi benim sorunum değil." Hayır, sorunuydu, gerçekte böyle bir adam değildi.

"O senin karın." Başımı kaldırıp ona bakmadım ama Çağıl'ın amcasına attığı sert bakışları görür gibiydim. "Kızla evlenmeyi bildiysen insan gibi davranmayı da bileceksin. Ayrıca bu elbise ne böyle? Kazara eğilse her yanı görünecek. Böyle bir elbisenin içinde onu hiç mi kıskanmıyorsun?"

"Neden kıskanayım?" Bunları söylerken Gurur onu duymadığıma çok emindi. Hepsi bundan emin olduğu için yanımdayken benim hakkımda bu kadar rahat konuşuyordu. "Aramızdaki gerçek bir evlilik değil. O gerçek anlamda benim karım bile değil, bir eşten çok kız kardeşim gibi." İşte son cümleyle kemiklerime kadar kırılmıştım.

Gözlerimde yer edinen yaşları gizlemek için eğdiğim başımı kaldırmadım ama sözleri burnumun direğini sızlatacak kadar canımı yakmıştı. Hâlâ mı kız kardeş konumundaydım? Üç yılda değişen hiçbir şey olmamıştı. Beni bir kadın gibi görmemesini bile anlardım ama kız kardeş de çok ağır değil miydi? Doğru an geldiğinde bu kız kardeş ve abi mevzusunun hesabını ona soracaktım. Şimdi şuursuzca sarf ettiği lafların elbet ona bir geri dönüşü olacaktı.

Kulaklığı çıkarıp masadan ayrılmak için birkaç adım atmıştım ki Gurur'un, "Nereye gidiyorsun?" diyen sesi beni durdurdu.

Yüz ifademi sabit tutarak ona döndüm ve kırgınlığımı hepsinden gizlemeye çalıştım. "İlgilendiriyor mu?"

"İlgilendiriyor ki soruyorum."

Başımı omzuma doğru eğerek dalga geçer gibi bir tavır takındım. "Ümit'in kızına ne olduğuyla ilgilenmediğini sanıyordum?"

Gurur tam bir şey söyleyecekti ki ortanca yeğeni, yani Çağıl'ın yüzünde pis bir sırıtış oluştu. "Senden izin alacak değil ya *abisi*," derken çok eğleniyor gibiydi.

Abi kelimesi duyduğu an Gurur elektrik çarpmışa dönmüştü. Binlerce voltluk elektriğe maruz kalmış gibi tüyleri diken diken olmuş ve kaşları

çanılmıştı. Bu konudaki rahatsızlığını gizlemek için birkaç kez nefesini sertçe verdi. O söylerken iyiydi ama başkasından duyunca kötü, öyle mi?

Karun'un mavileri sıkıntılı bakarken Gurur'a beni gösterdi. "Benim yapmam hataları yapma ve karına insan gibi davran yoksa üzülen sen olursun." Karun'un amcasına olan bu sözleri nasihat niteliğindeydi. "Sonra gelip bana ağlama."

"Siktir git lan, ağlamam."

"Mecazi anlamda hep ağlarsın," dedi Karun. "Kıza iyi davran ki bu sefer gerçek anlamda ağlama. Sözlerimi dikkate alsan iyi edersin, karşında tüm bunları en acı şekilde deneyimlemiş bir adam var." Onu bir yıl boyunca sü-ründüren karısından bahsediyordu. "Ben ki kimsenin karşısında eğilip bükülmeyen bir adamdım ama o ruh hastası hayatıma bir girdi, ecdadımı sikti. Aynı şeyleri Farah'ın da sana yapmasını istemiyorsan kızın kinini kazanma."

Gurur hayıflanarak kaşlarını büktü. "Biriniz de benim tarafımı tutun. Yeğenlerim konusunda hiç yüzüm gülmüyor."

Çağıl'ın gülüşünü gördüm. "Benim sana bir zararım yok."

Gurur memnuniyetsiz gözlerle ona dik dik bakıyordu. "Sen başlı başına bir zararsın piç. Ailen yedi kuşaktır karanlık işlerin adamı ama sen git asker ol." Kafasında oturtamadığı bir şeyler varmış gibi kısık gözlerle Çağıl'ı baştan ayağa süzdü. "Anan seni kimden yaptı lan?" dediğinde Melek ve Levent gülmeye başladı.

"Bizden asker kaçağı bile çıkar ama asker çıkmaz." Yaptığı değerlendirmeler sonucu bir karara varan Gurur, omuzlarını dikleştirdi. "Sen kesin başkasının oğlusun. Abim olacak şerefsizden senin gibi şereflişi çıkmaz."

Karun onu destekleyerek sakince başını salladı. "Seninle aynı şüpheleri taşıyorum." Kısa bir an Çağıl'a baktı, yüzünde büyük bir gizem vardı. "Annemin babama pek sadık olduğu söylenemez." Son derece ciddi bir ifadeyle kardeşine bakıp, "Kimin oğlusun sen?" diye sordu. Bunu sorarken bu kadar ciddi olmasaydı gülebilirdim.

Levent sırtıarak abisine, yani Çağıl'a döndü. "Baştan söyleyeyim, eğer aynı babadan değilsek kardeşim değilsin."

Karun garsondan bir kadeh viski alırken gülmemeye çalıştı. "Aynı anneden olsak bile kardeşim saymam." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Babamın oğlu değil sonuçta."

Gurur gözlerindeki muzırlığı saklamaya çalışarak ikisini destekledi. "Benim de yeğenim olmaz, abimin oğlu değil ne de olsa."

Melek kıkırdadı. "Benim de dayım olmaz."

Bir küfür savuran Çağıl ailesine tuhaf bakışlar attı. "Ne pis insanlarsınız lan siz." Bunları söylerken Melek dâhil dördüne dik dik bakıyordu. "İki dakikada beni anamın piçi yaptığınız yetmezmiş gibi bir de aileden attınız."

Karun ona yaratıcı bir teklif sundu ve bunu yaparken oldukça eğleniyordu. "Askerliği bırakırsan tekrar bizden biri olabilirsin."

Çağıl ellerini cebine koyup gururla göğsünü kabarttı. "Sizi bırakırım ama yine de mesleğimi bırakmam."

"Siktir!" diye küfretti Gurur. "Bu kesin abimin oğlu, onun da ilk tercihi hep ailesini bırakmak oluyor."

"Tüh be." Karun hüsrana uğramış gibi başını eğdi. "Ondan kurtulmaya çok yaklaşımtık."

"Bir de hayal kırıklığına mı uğradın, piç?" Çağıl'ın yüz ifadesi hepsini güldürüyordu. "Derdiniz ne sizin benimle?"

Karun ona bıkkın gözlerle baktı. "Harp akademisini kazanan ilk Kalendar'sın."

"Ailedeki tek üsteğmensin," dedi Gurur.

"Bakıldığında ayırık otu gibisin." Bunu diyen Melek'ti.

Ve Levent, "Beni ihbar edip zorla askere gönderen bir hainsin," dedi.

Çağıl onun kafasının arkasına bir tane geçirdi. "Sen hiç konuşma çocuk. Askere gitmemek için ülkeden kaçıyordun, yaptığın askerlik de zaten bedelli." Kızgın gözlerle ona Karun'u gösterdi. "Birileri o parayı ödemeseydi asıl sen o zaman görecektin askerliği."

Levent gözlüğünü düzeltirken çatık kaşlarla abisine bakıp homurdanmaya başladı. "Bedelli yaptığım askerliği bile burnumdan getirdin!" Ona en büyük travmasını yaşatmış gibi Çağıl'a olan bakışları suçlayıcıydı. "Beni kendi alayına aldırarak kadar piçsin."

Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Oysaki seni bulmasın diye ta Van'a göndertmiştim."

"İstersen cehennemin diğer ucuna gönder, yine bulurdum onu." Çağıl kendisiyle övünerek çenesini kaldırdı. "Bir üsteğmen olarak onu kendi alayına almam zor değildi."

"Askerde ne yaptın lan bu çocuğa?" Karun bunun cevabını hiç bula-mamış gibi meraklı gözlerle Çağıl'a bakıyordu. "Sağ gönderip ölü almıştık. Döndüğünde bir hafta boyunca odasından hiç çıkmadı."

Çağıl masumca, "Herkes nasıl davranıyorsam ona da öyle davrandım," derken sesi şeytaniydi.

“Yalan söyleme!” Levent ne hatırladıysa yüzü bembeyaz oldu. “Beni açık yem olarak kullanmak istedin!”

“Kardeşimsin diye torpil mi geçseydim sana?”

“Ekibinde onca adam varken beni teröristlerin inine göndermeye kalktın.”

“Ekibimdekilerin tırnağı kadar olsaydın ağlayarak paçama yapışmak yerine o mağaraya girerdin.” Çağıl bir kez daha onun ensesine vurdu. “Boş mağaraydı, İstanbul bebesi!”

“Orduluyum ben.” Levent sızlanarak ailenin erkeklerine sitem etti. “Yıllardır bir kez bile gitmediğiniz Ordu’yu hatırlıyor musunuz?” Açık bir suçlamayla, “Doğduğunuz yeri ne çabuk unuttunuz?” diye sordu.

Gurur’un yeşillerinde memlekete duyulan özlem olduğu kadar oraya ait nefret de vardı. “O şehre yıllardır adımımı atmadım, atmam da.” Bunu söylerken soğuk bakışlarında can yakıcı bir şeyler vardı.

“Ordu’yu unutmadık,” dedi Çağıl.

“Orada yaşadıklarımızı da öyle,” diye ekledi Karun sitemle.

Tıpkı benim gibi Levent de onların neyden bahsettiğini anlamadığı için merakla, “Ne yaşadınız orada?” diye sordu. “Anne ve babamla görüşmemi istemiyorsunuz ama bunun nedenini bile söylemiyorsunuz. Sürekli benden bir şeyler saklıyorsunuz.” Boynunu büktü. “Kendimi dışlanmış hissediyorum.”

Gurur, Karun ve Çağıl göz göze geldi ama hiçbiri Levent’in aklındaki sorulara açıklık getirmedi. Eminim susmalarının çok haklı bir sebebi vardı fakat Levent konusunda hassasiyet göstermeleri gerektiğini düşünüyordum. Ondan ne saklıyorlarsa bence Levent bunu kaldıracak yaşıydı. Yirmi iki veya yirmi üç yaşlarında gösteriyordu, yani ailevi sorunları anlayacak olgunluğa erişmişti.

Abileri ve amcası ondan bir şeyler sakladıkça onun da dediği gibi kendini aileden dışlanmış hissetmeye devam edecekti. Ona çocuk muamelesi yapmak yerine Levent’i karşılarına alıp bilmesi gereken her şeyi anlatmalıydı. Susarak ona kendini değersiz ve yetersiz hissettirirlerdi.

Sosyal anksiyetenin üstesinden bir türlü gelemediğim için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tüm bu insanların içinde olmaya alışık değildim. Kimseye tek kelime etmeden masadan uzaklaşmak için aceleyle birkaç adım atmıştım ki birine çarptım. Geriye çekilmek istediğimde topuklu ayakkabıların gazabına uğrayıp sendeledim. Bunca insanın içinde yere düşüp rezil

olmamı engelleyen şey, tam zamanında belimi yakalayan kollardı. Başımı kaldırıncı Asaf Bolatlı ile göz göze geldim.

Benim için gecenin asıl sürprizi buydu, Asaf'ı en son beş yıl önce kuzenim Aksa'yla olan düğününde görmüştüm. Aksa ile olanlar Tozlu ailesiyle tüm bağlantısını kesmesine neden olduğu için beş yıldır hiç karşılaşmamıştık. En son karşılaşmamızda yirmi yaşında genç bir kızdım ve o da babasının tahtına yeni geçmiş bir adamdı. Şimdilerde ise bakan herkese tekrar baktıracak birine dönüşmüştü.

Bir zamanlar simsiyah olan saçlarında şimdilerde aklar vardı ama öyle çok yoğun değildi. Şakaklarındaki beyaz saçlar ona olgunluk kattığı gibi onu daha karizmatik gösteriyordu. Otuzundaki bir adamın çekiciliğine bürünmüş siması şaşırtıcıydı. Mavi gözlerinde bir zamanlar olan o parıltılar yoktu. Yakışıklı görünüşünün aksine gözleri fazla düz bakıyordu. Ne yazık ki ruhunu yitirmiş bir adamın gözlerine sahipti. Belki de Aksa'nın kuzeniyim diyeydi tüm bu boş bakışları.

Ne de olsa Aksa onu bir nikâh masasında terk etmişti. Tüm Tozlulardan nefret ediyor olmalıydı. Aksa kaçıp gittikten sonra Asaf fazla beklemeden evlenmişti. Kuzenime acıyıp onu amcamın elinden kurtarmak istediği için evlenmek istediğini hepimiz biliyorduk. Fakat Aksa'dan birkaç ay sonra evlenmesini de beklemiyorduk. Bu öfkeli birinin kızgınlıkla vereceği bir karara benziyordu. Evliliği de uzun sürmemiş, aynı yıl içinde boşanmıştı.

Asaf kendi bölgesinin karayollarını tutan bir bölge lideriydi. Onun bölgesine istemediği hiçbir liderin ticari aracı giremezdi. Anadolu yakasının bir bölümü onun sorumluluğu altındaydı. Gurur ise Avrupa yakasındaki bir bölgenin eski lideriydi. Yerini Karun'a bırakmış olabilirdi ama hâlâ kendi bölgelerinin ticari hakları onlardaydı. Kalenderler denizlerin efendileriydi. Onların bölgesindeki iskelelerdeki tüm yük ve ticari gemileri onlardan sorumluydu.

Karadeniz'in bağrından çıkıp geldiklerini nasıl da belli ediyorlardı. Bu adamlar denizsiz yaşayamazdı.

Asaf'taki bu değişiklik beni oldukça şaşırttığı için beni tutan kollarının arasından çıkmak aklıma gelmemişti. Biri kolumdan tutup beni arkaya çekene kadar bunu yapmayı düşünemedim. Oldukça sert bir şekilde geriye çekilmiştim. Başımı omzuma doğru çevirince Gurur'un kızgın bakışlarıyla karşılaştım. Çatık kaşlarla bana bakarken yeşilleri kanımı donduracak bir öfkeyle yanıyordu.

Gurur'un bana olan birkaç saniyelik bakışı yüreğime korku tohumları ekmeye yetmişti. Asaf'a döndüğündeyse onun suratını dağıtmak ister gibi

belirli. "Kendi iyiliğin için bir daha o ellerin karıma uzanmayın!" Karım derken sergilediği sahiplenici tutumla Karun ve Çağıl göz göze geldi. İkisinin birbirine attığı bakış oldukça manidardı.

Gurur'un sert çıkışı karşısında sakinliğini bozmayan Asaf, "Düşüyordu," diye donuk bir sesle konuştu. "Bu kadar insanın içinde karının yere düşmesini mi isterdin?"

Çenesinde bir kas seğiren Gurur sıktağı dişlerini gıcırdattı. "Tuttuysan aynı saniyede geri bırak. Karımla film mi çekiyorsun, orospu çocuğu, ne o uzun bakışlar!"

"Hasbinallah!" Asaf burnundan nefesini vererek Karun'a döndü. "Orada bekleyeceğine çek şu deli amcanı yolumdan."

Karun rahatını hiç bozmadan viskisini yudumlamaya devam etti. "Sağından geç."

Çağıl gülmemeye çalıştı. "Solundan geç."

"Ama doğrudan önünden geçme," dedi Melek.

"Riskli olabilir." Levent'in yüzünde de eğlenmiş bir ifade vardı.

Asaf önce Gurur'a, daha sonra da onun baş belası yeğenlerine bezginlikle baktı. "Siz Kalenderler can sıkımdan başka bir halt bilmez misiniz?"

Gurur açık bir alayla gözlerini onun mavilerine dikti. "Can sıkımdan tek meziyetimiz değil."

Karun'un dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bilirsin can almakta da çok iyiyiz."

Çağıl, abisine yaklaşıp kısıp bir sesle, "Herif düşmanımız mı lan?" diye sordu. "Niye posta koyuyoruz adama?"

"Dayı sus ve akıma uy," diyen Melek, Çağıl'ı güldürmüştü. Bu ailenin tüm fertleri tımarhaneden çıkmış gibiydi.

Acaba hepsi aynı evin içindeyken ortaya nasıl bir cümbüş çıkıyordu? Sırf bunu görmek için bile birkaç günlüğüne Kalenderlerin malikânesine taşınabilirdim. Kedi ve köpek gibi birbirleriyle didişiyorlardı ama dışarıya karşı mıknaş gibi birbirlerine kenetleniyorlardı. Belki de Kalenderleri bu kadar uzun süredir hayatta tutan buydu.

Asaf onların ne denli illet bir aile olduğunu iyi bildiği için fazla uzatmadan Gurur'un yanından geçip gitti. Gurur onun arkasından bakarken bile öfkesinden bir şey kaybetmemişti. Bunu gören Çağıl'ın yüzünde şeytani bir ifade belirdi. "Sence de sahte karını biraz fazla kıskanmıyor musun?"

İçerideki sıcak hava bile onun için yetersizmiş gibi ceketinin önünü kapatan Karun, "Ne kıskanması?" dedi alayla. "Abisi olarak gelinimize sahip

“Çıkıyor.” Bıyık altından gülerken imalı gözlerini Gurur’a dikti. “Değil mi abisi?”

Abi lafını duyunca Gurur’un boynundaki damarlar belirginleşti. “Siktır git, orospunun evladı!” dediğinde Çağıl kahkaha attı.

“Kardeşi gibiymiş, kimi kandırıyorsun, *koçari*?” Yanlış bilmiyorsam *koçari*, delikanlı demekti.

Bir kaçış yolu arayarak, “Tuvalete gitmek istiyorum,” dedim kısık bir sesle. Başımı çevirip yalvaran gözlerle Gurur’a baktım. “Gidebilir miyim?” Biraz daha burada kalırsam tüm bu insan kalabalığı yüzünden kalp krizi geçirebilirdim.

Gurur alnımda biriken boncuk gibi terlere bakınca biraz uzaklaşmaya ne denli ihtiyacım olduğunu gördü. “Melek sana eşlik etsin.”

“Melek mi?” Çağıl küçük ve hasta yeğenine baktı, onu fazla zayıf gördüğünü gizleyemiyordu. “Etraf it kopuk dolu, iki kızı tek başına göndermek akıl kârı değil.” Gurur’a döndü. “Sen de onlarla git ya da ben gidebilirim.”

Melek dayısına gözlerini devirerek baygın bir ifade takındı. “Bir sorun çıkarsa ben hallederim. Farah yenge benim yanımda güvende.”

“Bir metre boyunla seni kim koruyacak, bacaksız?” diyen Çağıl’a cevap Gurur’dan geldi.

“Benim kızım lan o.” Melek’e olan bakışlarında büyük bir hayranlık vardı. “On yaşından beri benim yanımda, sandığın gibi boş bir kız değil.” Dudağının köşesi yana doğru kıvrılırken yeşil gözlerinde tehlike vardı. “Onu çekirdekten eğittim, boyuna aldanma, seni bile yere serebilir.”

“Her neyse.” Melek yanıma gelip koluma girdi. “Gidelim yenge.” Bana yenge dedikçe yüzümün şekli değişiyordu. Rahatsızlığımı gören Gurur daha önce yaptığı gibi alay ederek çenesini kaldırdı.

“Bana yaptığı gibi sana da mı amca desin?”

“Bir şey demedim ki.” Kısık sesle homurdandığımda bana sataşmak için bir saniye bile beklemedi.

“Ama gözlerin çok şey söylüyor, Farah Hanım.” Keşke gözlerimin her söylediğini bu kadar hızlı anlasaydı.

Melek ile dışarı çıktığımızda kadınlar tuvaletinde onu atlatmam çok kolay olmuştu. Kabinlerden birine girdiğine emin olunca hemen dışarı çıkıp oradan uzaklaştım. Bir koridordan diğerine girerek saklanacak bir yer arıyordum, sergi bitene kadar bir yere saklanmaya ihtiyacım vardı. İlk kez bir lavette bir yerlere saklanmıyordum. Asansöre binip en üst katın düğmesine

hastanca kısa sürede terasa çıkmıştım. Kimsenin beni bulmasını istemediğim için ışıkları yakmamıştım.

Karanlığın içinde yürüyüp buradaki boş masaların arasından geçtim. Terasın cam korkuluklarına yaklaşıp derin bir nefes alana kadar kendime gelememişim. Soğuk hava tenimi ürpertti, evden üzerime bir ceket almadan çıktığım için pişmandım. Başımı kaldırıp karanlık kubbenin içinde ışıldayan yıldızları izlerken gözlerim ayın hilal hâlinde duraksadı. Geçmişimde kalan bir çocuğun sesi zihnimde belirince ellerim boynumdaki sarkaca uzanmıştı.

“Ay benim olsun, güneş senin.”

“Neden?” diye sormuştum ona.

“Sen güneşi kuşanıp ışılda, ben de ayın gölgesinde saklanayım,” demişti. O an bu sözlerdeki derin anlamı bilememiştim. O yıllarda onun korktuğu her şeyden saklanmaya ihtiyacı vardı. Tıpkı artık benim de saklanmaya ihtiyacım olduğu gibi. Her şeyimle ona dönüşmüştüm.

İçim buruk bir şekilde gökyüzünü izlerken gözlerimden süzülen bir damla yaşla, *“Ay benim olsun, güneş senin,”* diye mırıldandım. Artık ondan daha çok ayın gölgesinde saklanmaya ihtiyacım vardı.

“Güneşi neden istemiyorsun?” diyen bir ses duyunca irkildim. *“Değerli elmaslar, en çok güneşte ışıldamaz mı?”*

Burada yalnız olduğuma çok emindim ama anlaşılan öyle değildim. Başımı sol omzuma doğru çevirince terasın diğer ucunda dikilen birini gördüm. İkimiz de terasın farklı uçlarında olduğumuz için birbirimizi iyi göremiyorduk, gördüğümüz tek şey gölgelerimizdi. Terasın ışığını yakmadığımızı göre aynı amacı taşıyorduk. Görünmez olmak istiyorduk.

Sorduğu soruya cevap vererek, *“Bazılarımız dikkat çekecek kadar ışıldamayı istemiyor,”* dedim huzursuzca. *“Bu durumda bir elmastan çok kömür olmayı yeğlerim.”*

Karanlığın içinde onu göremiyordum ama gülüşünü duydum. *“Elmaslardan nefret eden bir kadının boynunda yakuttan bir kolye olmasını neye yormalıyız?”* Soluğum kesildi. Terasın ışıkları bile yanmıyorken boynumdaki sarkacın taşını nasıl görebilmişti?

“Boynumda bir yakut olduğunu nereden çıkardınız?”

“Işıldıyor.”

“Karanlıkta mı?”

“Nadir taşlar en çok karanlıkta ışıldar.” Bu sözler boynumdaki sarkaca söylenmemiş gibiydi.

Sarkacımın iri taşına dokunarak derin bir nefes aldım. "Sahte bu." Bunun doğruluğundan emindim. "Gerçek bir yakut değil." Geçmişimdeki o çocuk bana hakiki bir yakut alacak parayı bulamazdı. Üvey babası ona bir kuruş bile koklatmıyordu.

Karanlığın içindeki gizemli adamın, "Hımm," diyen mırıltısını duydum. "Sahte olduğuna bu kadar eminsen o zaman onu ucuz bir dükkândan aldın. Yanılıyor muyum?"

"Aslında bu bir hediye."

"Kimden diye sormamın bir mahsuru var mı?"

"Saklımda kalan biri vardı," dedim iç çekerek. "Onun hediyesi."

Yönünü tamamen bana doğru çevirdiğini gölgesinin hareketinden anladım. "O kişi hâlâ saklında mı?" Sesindeki merak hayal gücümün bir ürünü olmalıydı.

"Evet." Gözlerimdeki özlemi görmemesi iyi bir şeydi ama üzgün çıkan sesim konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Korkarım ki onu tekrar görüp iyi olduğundan emin olmadıkça hep saklımda kalacak."

"Gördüğündeyse aklından çıkıp gidecek, öyle mi?" Sesi alaycıydı.

Göremeyeceğini bilmeme rağmen başımı iki yana salladım. "Sadece aklımla sınırlı olsaydı belki bu dediğiniz olabilirdi." Elim kaldırıp sol göğsümün üzerine bastırdım. "Ama kalbimde de büyük yer edindi ve bilirsiniz, kalp unutmaz."

"Katılıyorum." Kulağa etkileyici gelen karakteristik sesinde anlam veremediğim bir ima vardı. "Kalp unutmaz," diye sözlerimi tekrarladı. "Aradan kaç yıl geçerse geçsin onu hatırlar ve bulmanın yollarını arar."

Bir yabancıyla konuşmanın bana bu kadar iyi hissettirmesinin en büyük nedeni birbirimizi göremiyor olmamızdı. Beni görüp gözlerini doğrudan bana kenetlese belki onun karşısında bu kadar rahat olmazdım. "Sanırım sizin de beklediğiniz biri var," diye küçük bir varsayımda bulundum. "Son söyledikleriniz bana böyle düşündürdü."

"Evet."

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Gülüşünü duydum. "İnsan kimi beklediğini bilmez mi?"

"Ben bilmiyorum." Suratım asıldı. "O bana kim olduğunu hiç söylemedi."

"Hımm." Bir kez daha düşünürcesine mırıltılar çıkardı. "Karşına çıksa bile onu nasıl tanıyacaksın?"

Gülümsedim. "Dönerse ılık çalar, anlarım geldiğini."

"Isık mı?"

"Evet, bu onunla aramızda olan özel bir şey." Ne zaman hücremde beni ziyaret etse geldiğini önceden bana bildirmek için hep ılık çalardı.

Meraklanarak, "Sizin beklediğiniz kişi nerede?" diye sordum.

Aramızdaki mesafeye rağmen iç çekişini duydum. "Hem yakınımda hem de çok uzağımda."

"Neden ona gitmiyorsunuz?"

"Zamanı var."

"Tam olarak neyi bekliyorsunuz?"

"Önce yolumuzdaki engelleri çekmeliyim."

"Bunu yapabilecek misiniz?"

Güldü. "Onu elde etmek için neler yapabileceğim hakkında en küçük bir fikrin yok." Sesindeki kararlılık insanı tedirgin ediyordu.

"Pekâlâ." Yönümü terasın kapısına doğru çevirdim. "Benim artık gitmem gerekiyor."

Kinaye barındıran bir sesle, "Anlaşılan bekleyen var?" deyince başımı iki yana salladım.

"Hiç sanmıyorum." Bir bekleyenim yoktu ama Gurur bana kızmasın diye artık gitmeliydim. Uzun süre ortadan kaybolursam canıma okurdu.

Terasın kapısına yürüdüğümde arkamda o gizemli sesini duydum. "Unutma ki herkesin bir bekleyeni mutlaka vardır ama yakınında ama uzağında." İnsanı düşünmeye iten sözleriyle terastan çıktım.

Aşağıya inip Kalenderlerin yanına geldiğimde Gurur ve Karun burada yoktu. Masada sadece Çağıl, Levent ve Melek vardı. Kadınlar tuvaletinde onu ektiğim için Melek gücenmiş gözlerle bana bakıyordu. "Benden kaçuğına inanamıyorum. Neredeydin?" Birini arar gibi kapıya baktı. "Gurur amcam ve dayım seni aramaya gitti. İkisi de çok sinirliydi." Bir şeyi anlamıyormuş gibi bakarken kafasındaki soru işaretlerini gizleyemiyordu. "Tablolardaki sorun nedir, bilmiyorum ama orada olma ihtimalin onları kızdırdı." Tablo konusunda benim de kafamı karıştıran çok şey vardı.

Meraklı bakışlarımı Çağıl'a yönelttim. "Neden tablolardan uzak durmamızı istiyorlar?"

"Ortada usulsüz bir iş varsa o ikisi özellikle bunu benden saklar, başlarına bela olacağını bilirler." Bu konuda onun da kafası karışıkmiş gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Benden de tablolardan uzak durmamı istediler." Bir

şeyi yeni fark etmiş gibi çatık kaşlarla Levent'e döndü. "Ailenin kadınlarına geçtikleri uyarıyı niye bana da geçiriyorlar, lan!"

Levent eğlenerek, "Abi sen fazla temizsin," derken kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. "Araya kaynamanı istememiş olabilirler."

"Masada suratının izini çıkarmamı istemiyorsan kapat çeneni, hergele."

"Hangi cehennemdeydin?" Tam arkamda Gurur'un sinirli sesini duyunca irkilerek ona döndüm. Onu karşımda sinirli bir şekilde bulmayı beklemiyordum. Beni bulana kadar aklına olur olmadık senaryolar getirmiş gibi yeşil gözleri kızgınlıkla bakıyordu.

Öfkesi iliklerime kadar işlediği için, "Ben..." diye bir şeyler geveledim ama ne diyeceğimi bilemedim.

Hesap sorarcasına karşımda dimdik dururken sert ifadesinde herhangi bir yumuşama olmadı. "Melek'i atlatıp nereye gittin?" Aklına gelenlerle dişlerini sıkarken çenesi kasılmıştı. "Ya da kimin yanına?" Biriyle buluşmak için ondan özellikle kaçtığımı mı düşünüyordu?

"Kimsenin yanında değildim," demiştim ki bir garson yanımıza gelip elinde tuttuğu bir kadeh içkiyi bana uzattı.

"Terastaki beyefendi ona eşlik ettiğiniz için teşekkür mahiyetinde bu şarabı size gönderdi." Pek küfreden biri değildim ama Gurur'un değişen suratını görünce garsona küfredesim gelmişti. Zamanlaması bundan daha kötü olamazdı.

Gurur'a tam kimsenin yanında olmadığımı söylediğim sırada garson elinde bir kadeh içkiyle gelmişti. Beni deşifre etmek ister gibi terastaki adamdan bahsetmesi de yangına körükle gitmekti. Terastaki o adam karanlıkta yüzümü bile görmemişti, kim olduğumu bilmeden bana bunu nasıl gönderebilirdi? Belki de başından beri kimin kızı olduğumu biliyordu. O karanlıkta boynumda sarkaç olduğunu bildiğine göre beni tanıyordu.

Kadeh garsonun elinde öylece duruyordu ama onu almaya cesaret edemiyordum. Gurur beyninden vurulmuş gibi kaskatı bir suratla bana bakarken ecel terleri döküyordum. Artık biriyle buluşmak için Melek'i atlatıp terasa çıktığımdan emindi. Oysaki gerçek bunun tam tersiydi, oraya giderken biriyle konuşup sohbet etmek aklımda yoktu.

Gurur kırmızı görmüş boğalar gibi bana ve garsonun elindeki kadehe bakarken şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Terasta biriyle mi buluştun?" Sesi soğuk, bakışları ölümcüldü. "Kim o adam?"

Yutkunarak, "Bilmiyorum," dedim hızlıca. "Kimseyle buluşmadım."

Kan beynine sıçramış gibi sıkıldığı dişlerinin arasından, "Yalan söylemeyi bcs" diye bana sesini yükseltince arkaya doğru adımlar attım. Sırtım aramdaki masaya çarpana kadar gerilemiştim, bana bağıldıklarında korkuyordum. Ne zaman biri bana sesini yükseltse refleks gösterip geri çekiliyordum.

"Kimseyle buluşmadım." Bunları söylerken titreyen sesim ve korkaklığım yüzünden kendimden nefret ettim. Her defasında böylesine bir zavalıya dönüştüğüm için kendimden iğreniyordum.

Gurur herkesin içinde beni böyle korkuttuğu için kendine kızarak kısık bir sesle küfürle karışık bir şeyler söyledi. Bakışlarını benden çekip tüm öfkesini garsona yöneltti. Her an garsonun suratına yumruğunu geçirecekmiş gibi duruyor, sinirlerine güçlkle hâkim oluyordu. "Bu kadehi kim gönderdi!"

"Bilmiyorum, efendim."

"Ne demek bilmiyorsun!" Elinin tersiyle vurup kadehi yere devirdiğinde birkaç göz üzerimize çevrildi. Gurur kimseyi umursamadan garsonun yakasını tuttuğu gibi onun ayaklarını yerden kesti. Parmak uçlarında duran garson tir tir titriyordu ama kendini kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordu. Gurur yakasına yapıştığı adamın soluğunu keserek, "Kim!" dedi bir kez daha. "Karıma içki gönderecek kadar eceline susayan bu herif kim!"

Olayın büyümesinden endişelenen Çağıl, "Yine bir kriz geçireceksin, sakin ol," demişti ki Gurur yakasından tuttuğu garsonu yere fırlatarak belindeki silahı çıkardı. Garson yere yuvarlanınca buradaki kadınların çıkardığı korku dolu sesleri duydum. Allah kahretsin, Gurur yine yapmıştı yapacağını!

Yere fırlattığı garsonun üzerine yürüyüp elindeki silahı onun tam alnına doğrulttu. "Konuş yoksa elimden bir kaza çıkacak!" Şuurunu yitirmiş gibi davranıyordu. Bana karşı hiçbir şey hissetmediği hâlde bir adamın gönderdiği içki onu böylesine kızdırdıysa... Bana âşık olsaydı kim bilir neler yapardı. Kıskançlığının tehlikeli boyutunu tahmin bile edemiyordum.

Gurur onun tepesine dikilip silahı ona doğrultunca zavallı garson neredeyse ağlayacaktı. Korkudan kekeleyerek, "B-bugün işe başladım. O beyefendinin kim olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Nesi beyefendi lan! Amına koyduğumun orospusu benim karıma içki gönderiyor, bunun neresi beyefendilik!"

Parmağı tetiğe gidince hemen koluna yapışıp ona engel oldum. En az garson kadar ödüm kopmuş bir hâlde Gurur'un silah tutan elini sıkıca tutuyordum. "O sadece bir çalışan, onun bir suçu yok."

Bileğini sertçe çekerek temasından kurtulduğunda bana olan bakışları soluğumu kesiyordu. Tüm bunların tek suçlusu benmişim gibi buz gibi gözlerle bana baktı. "Kimdi o adam!"

"İnan ki bilmiyorum." Beni korkutsa da ona yaklaşıp boştaki elini tuttum. Ateş gibi yanan eli sıcacık ama bana olan bakışları fazla soğuktu. "Sen de biliyorsun, kalabalık beni rahatsız eder. Biraz hava almak için terasa çıkmıştım hatta kimse beni görmesin diye ışıkları açmadım."

İnce parmaklarımın sardığı elini bu sefer elimden çekmedi ama bana olan bakışlarını da yumuşatmadı. Çatık kaşlarla beni izlerken, "Devam et," dediğinde aramızda büyük bir uçurum açılmış gibi sesi mesafeliydi. İhanetin düşüncesi bile onun benden uzaklaşmasına neden olmuştu.

Bana olan soğuk tavrı tüm cesaretimi kırarken konuşmak için kendimi zorladım. "Terasın bir ucunda karanlıkta tek başımaydım, sonra terasın diğer tarafından bir adamın sesini duydum."

Kaşları biraz daha çatıldı. "Ne dedi sana?"

"Havadan sudan konuştuk."

Çenesinde bir kas seğirdiğinde inanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Farah, karşıdaki seninle çirkin imalarla konuşsa bile sen havadan sudan konuştuğunuzu düşünecek kadar safsın!" Şakaklarındaki damarlar belirginleştiğinde boğazından çıkan hırıltılı bir sesle, "Ne dedi sana!" diye tekrarladı.

"Elmasların güneşte parladığını söyledi."

"Durduk yere ne sikimden elmastan bahsetti?"

"Şey... Öncesinde ben elmastan bahsetmiştim."

Dişlerini sıktı. "Elin herifine niye elmas diyorsun?"

"Ona söylemedim ki."

"Kime söyledin?"

"Kendi kendime." Sorgudaymışım gibi hissediyordum ki zaten öyleydim. "Yalnız olduğumu düşündüğüm için *ay benim olsun, güneş senin* diye mırıldandım." Üzgünce dudaklarımı büzüp bakışlarımı kaçırdım. "Sonra işte karanlığın içinde göremediğim bir adamın sesini duydum. *Güneşi neden istemiyorsun? Değerli elmaslar, en çok güneşte ısıldamaz mı*, diye sordu."

Bu duyduklarıyla kan beynine sıçramış gibi Gurur'un bakışları kararırken sinirli bir şekilde beni gösterdi. "O orospu evladı seni elmasa benzetmiş!"

"Hayır, öyle bir şey demedi."

"Bahsertiğim de tam olarak buydu, ırzını siktiğim piçi sana yürümüş ama senin bundan haberin bile yok!"

"Yürümedi ki... O hep terasın diğer ucunda kaldı."

"Farah senin o zamansız duran beynini sikeyim," derken hepten çıldırmıştı.

"Normalde de çok küfrediyorsun ama sinirlenince daha fazla," diye homurdandığımda elini çekip benden uzaklaştı. Yüzünü sertçe ovuştururken benimle ne yapacağını düşünüyordu.

"Tek sorunumuz benim bozuk ağzım mı?"

"Her söylediğime kızıp duruyorsun." Susup kabuğuma çekilmem an meselesiydi. "Terastaki o adamla aramızda sadece bu anlattığım diyalog geçti," diye ona yalan söyledim. "Senin uyarılarını hatırlayınca hemen oradan ayrıldım. Belli ki bizi tanıyan biriydi ve garsonu özellikle buraya gönderdi. Sana yanlış şeyler düşündürterek huzurunu kaçırmak istediği çok açık."

Gurur söylediklerimi düşünürken kalabalıktan bir kadın baygınlık geçiriyormuş gibi, "Biz neden bunların kavgasını izliyoruz?" diye sordu. "Valahi fenalık geçireceğim."

Aynı baygın ifadeyle, "Sana izle diyen mi var, dedikodu kazanı!" diye ona çemkirdim. "Ne bu havalar, sanki masana geldik de yanında tartışıp seni rahatsız ediyoruz."

"Evet ama..."

"Kapat be çeneni!" diye ona sesimi yükselterek buradaki herkesi şaşırttım. Tüm gece bakışlarıyla beni rahatsız ettikleri için sabrımın sonuna gelmiştim. Gözlerini bize diken insanlara ters ters bakıyordum. "O kadar boş yaratıklarsınız ki tek eğlenceniz birilerinin hayatına burnunuzu sokmak! Sonra da bundan şikâyetçiymiş gibi mızızlanıyorsunuz."

Önüme dönüp birkaç kez derin derin nefesler aldım. En sakın insanı bile çıldırtırdı bunlar. Başımı çevirdiğimde Çağır, Levent ve Melek iri gözlerle bana bakıyordu. Az önceki çıkışım onları hayretler içinde bırakmış gibi davranıyorlardı. Bana olan bakışları beni utandırdığı için gözlerimi kaçırdım. Gurur da anlam veremediğim gözlerle bana baktığı için onun karşısında âdeta kıvranıyordum. En büyük şaşkınlığı ona yaşatmışım gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Bana olan bakışları beni rahatsız etmiyordu, gözlerinde bana kendimi kötü hissettirecek hiçbir şey yoktu. Oldukça keyifli görünüyordu. O kadına çıkışmamı sinirlerini yatıştırmış gibi biraz sakinleşmişti. "Anlaşılan tamamen umutsuz bir vaka değilsin." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Sen git,

az önce dönüştüğün o kadını gönder bana. Bence onunla kafalarımız daha iyi uyuşur." Bu adam ne zaman konuşsa iltifat mı ediyordu yoksa hakaret mi, hiç anlamıyordum.

"Benim neyim varmış?" Alınganlık yaparak dudaklarımı sarkıttım. "Benden rahatsız mısın?"

"Bırak şimdi bunları, konumuza dönelim." Eğlenen ifadesi kaybolarak ciddileşmesi uzun sürmemiştir. "Terastaki o piçi tekrar görsen tanır mısın?" Onu bulmayı kafaya takmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Karanlıkta yüzünü göremediğim için tanımam."

"Peki, ya sesini duysan?"

"Sesinden tanırım, güzel bir sesi vardı."

Gurur'un çenesindeki kaslar seğirdi. "O evveliyatını siktiğim herifin sesini beğendin mi?"

"Beğendim demedim."

"Sesi güzeldi dedin!"

"Ben artık seninle konuşmak istemiyorum," diye somurttum. "Her söylediğimi yanlış anlıyorsun."

Nefesini sertçe burnundan verdi. "Benim yerime kiminle konuşmak isterdin? Terastaki o herifle mi?" Bozduğu sinirlerim yüzünden gülmeye başladığımda bana olan bakışları ölümcüldü. "Bir de gülmesi yok mu, elimde kalacak."

Yalnızken beni daha iyi sorguya çekeceği için bana kapıyı gösterdi. "Yürü, yalnız kalacağımız bir yere gidelim."

Ona tebessüm ederek gözlerinin içine baktım ve "Siktir git," dedim sakince.

Benden böyle bir şeyi duymayı hiç beklemediği için yeşil irisleri büyüdü. "Anlamadım?"

Masum sayılacak gözlerle ona baktım. "Biri bana yalnız kalacağımız bir yere gidelim deyince ona siktir git dememi istemiştin." Savunmam karşısında Gurur ağız dolusu küfrederken Çağıl kahkaha attı.

"Bu kızı sevdim."

Çağıl'ın aksine Gurur hiç eğlenmiyordu. Benimle ne yapacağını bilmez bir hâlde bakarken her an bir tane kafama geçirebilirdi. "Bu lafı gel bana söyle diye mi sana dedim?" Gözlerinin ardından karanlık bir parıltı geçti.

“Madem beni bu kadar dinliyordun, o zaman terasta elin herifleriyle ne işin vardı? Hiçbir erkekle yalnız kalma da demiştim!”

Gözlerimi belerterek şaşkınca ona bakmaya başladım. “Nereden bilebildim terasta biri olduğunu?”

“Koca lafı dinlemezsen bilmezsin tabii!”

“Koca lafı dinlediğim için az önce benimle yalnız kalmak isteyen birine o çirkin lafı söyledim.”

“Başkasına değil, bana söyledin! Bir tek bana gelince o pençelerini çıkar zaten.”

Başımı eğip tırnaklarıma baktım. “Pençelerim yok ki benim.”

“Farah kaybol gözümün önünden.”

“Peki.” Ona sırtımı dönüp küçük adımlarla uzaklaşmaya başladığımda yerinden hiç kıpırdamadan kolunu uzattı ve enseme yakalayarak beni yanına çekti. Hesap sorarcasına üzerime eğildiğinde eli kartal pençesi gibi ensemedeydi.

“Pıtı pıtı adımlarla nereye gidiyorsun aptal ördek?”

“Git dedin ya.” Kafamı karıştırıp duruyordu.

Son söylediklerimle kaşları belli belirsiz çatıldı. “Sana git denilince gidiyor musun?”

“Evet.”

“Ya sabır! Farah yanımdan ayrılmıyorsun.”

“Peki.”

Homurtuyla karışık, “Kurma bebek!” diye bir şeyler söyledi. “Her şeye de peki diyor, çıldıracağım.”

İçeriye giren kişiyle tüm bakışlar onun üzerine çevrildiği için Gurur beni rahat bırakmıştı. Artık onların meraklı bakışlarının hedefinde sadece ben yoktum, en az benim kadar merak konusu olan bir kadın daha gelmişti. Bige Efil Saka bir yıl boyunca kendini ölü gösterdiği için tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Son olanlardan sonra Karun’un olduğu bir yere böyle pervasızca geleceğini hiç düşünmemiştim.

Bige’nin içeri girmesiyle herkes kendi aralarında fısıldaşmaya başladı. Bu kadınla ilgili her şey merak konusu olduğundan kendinden konuşturmayı iyi biliyordu. Onun gelişiyle Kalender kardeşlerin tüm keyfi kaçmıştı. Bir yıl boyunca Karun’u sahte mezarının başında yatırdığı için Çağıl ve Levent düşmanca gözlerle ona bakıyordu. Gurur ve Melek’in ona attığı bakışlar tarafsızdı.

Karun'un karısı fotoğraflarından gördüğümde daha güzeldi. Onu ilk kez çıplak gözlerle görüyordum. Gördüğüm tüm fotoğraflarında hep kısa bir elbisenin içindeydi. Dekolteli ve mini giyinmeyi seviyor olmalı ki bugün bile üzerinde siyah, kısa bir elbise vardı. Kahverengi gözlerinde magazin sayfalarını süsleyen o cesaretli parıltı yoktu. Karun ile olanlar ondan da çok şey almış gibi gözlerinde gizleyemediği bir çöküş vardı.

Kocasıyla girdiği bu savaştan yorulmuş gibi tükenmiş bakıyordu. Ruhundaki yangını gösteren tek şey gözlerindeki o yenik ifadeydi. Bunun dışında baş döndürücü görünüyordu. Manken gibi uzun bir boyu olduğu için kısa elbisenin gizleyemediği bacakları dikkat çekiyordu. Bige gözleriyle aynı kahvelikte saçlara sahipti, kaşlarının üstünde kestirdiği kâkülü yüzünü daha yuvarlak ve kadınsı gösteriyordu.

Herkesin ona bakıp hakkında konuşması onu da rahatsız etmeye başlamıştı. Cemiyet dışladığı birini taşlamaktan çekinmezdi. Bu gece onu çiğ çiğ yiyeceklerini anlamak zor değildi. Bunu göze alarak buraya geldiğini biliyordum ancak kapının önünde dikilmek dışında hiçbir şey yapmıyordu. Ne içeri giriyordu ne de arkasını dönüp gidiyordu. Sanki bir şeyler onun cesaretini kırmıştı.

Kimsenin beklemediği bir şey yaşandı ve Karun, Bige'nin arkasında belirdi. Aralarındaki sorunu onlara özel kılıp herkesi susturmak istercesine elini karısının beline koymuştu. Bu hareketi onu buradaki insanlardan korumak ister gibi sahipleniciydi.

Bu uzaklıkta duyamıyordum ama karı koca kısık bir sesle konuşurken birbirlerine attıkları bakışlar fazla soğuktu. Daha doğrusu Karun'un Bige'ye olan bakışları soğuktu çünkü Bige, pişmanlık içinde ona bakıyordu. Karun onu bir masaya yönlendirdi, daha sonra da onun yanından ayrıldı. Görmek bile istemediği karısı için bundan fazlasını yapmamıştı.

Levent ve Melek yine bir yerlere kaybolmuştu. Gurur ise Bige'nin gelişle Karun'un nabzını yoklamak için onun yanına gitmişti. Masada sadece Çağıl ile ikimiz vardık. Meraklı gözlerle Çağıl'a döndüğümde ona Gurur ve Karun'un olduğu yönü gösterdim. "Sence bu kadar ciddi bir suratla ne konuşuyorlar?"

"Nereden bileyim, amcamın karısı." Başını çevirip amcası ve abisine kısık gözlerle bakmaya başladı. "Belki de onlara sorun çıkartan baş belası eşlerinden konuşuyorlardır."

Somurtarak son söylediklerine itiraz ettim. "Ben amcana sorun çıkartmıyorum." Gurur'u ona şikâyet etmeye başladığımın farkında bile değildim. "Her konuda arızaya bağlayan senin amcan."

"Onun kaç raporu var, haberin var mı? Arızalı bir deliyle evli olduğunu daha anlamadın mı?" Çağıl'ın ela gözlerinde muzip bir parıltı oluştuğunda bana yaklaştı. "Gurur bir kurtsa sen de tavşansın." Somurtkan suratımı işaret edip tebessüm etti. "Hem de oldukça sevimli bir tavşan." Neden hayvan familyasının dışına çıkamadığımı bir türlü anlamıyordum. Önce ördek, şimdi de tavşan. Tahminen ne zaman insana dönüşeceğimi merak ediyordum.

"Neden ben tavşan oluyorum da o kurt oluyor?" diye sızlandığımda Çağıl yüksek sesle güldü.

"Çünkü biz Kalenderler kurt çocuklarıyız." Gözlerimin içine kinayeye baktı, sanki bana bir şeyler anlatmak ister gibiydi. "Tavşanı beğenmediysen sen de lodos ol."

Çağıl bana dostane gözlerle bakarken dudaklarındaki tebessüm silinmemişti. "Bir kurtla uzlaşmanın yolu ona kafa tutmak değil. Sen ona hırlarsan o da sana pençelerini gösterir."

"Peki, ne yapmamı önerirsin?"

Bana kendini gösterip hayıflandı. "Oradan bakınca ilişki uzmanına mı benziyorum? Ben de tutuldum bir vicdansıza, kendime hayrım yok ki sana olsun," deyince gülmeye başladım. Çağıl'ı sevmeye başlamıştım.

Gurur yanımıza gelince ikimiz de susmak zorunda kalmıştık. Çağıl'ı görmezden gelip sadece bana bakıyordu. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" Sesi rica eder gibi yumuşak ve sıcaktı.

Onu başımla onaylayınca konuşmaya devam etti.

"Bige kendini dışlanmış hissetmesin, hemcinsinden biri yanında olursa yalnız olmadığını anlar." Gurur kafamın arkasından bir yere baktı. "Sanem ve arkadaşları akbabalar gibi kızın başına üşüşmüş." Bakışlarını bana indirdiğinde son derece ciddiydi. "O kadının canınızı sıkmasına sakın izin verme. Gerekirse çarp ağzına bir tane." Bu dediğini asla yapmazdım.

Bige onların gelini olabilirdi ama hiç tanımadığım bir kadının yanına gitmeyi doğru bulmuyordum. Sırf Gurur bunu benden istedi diye kabul etmek zorunda kalmıştım. Bige'nin olduğu masaya yürürken her an geri dönebilirdim çünkü yalnız değildi. Cerniyette Karadul lakabını alan Sanem ve iki arkadaşı onun yanındaydı. Ciddi yüz ifadelerine bakılırsa tatsız bir konu hakkında konuşuyorlardı.

Sanem'in Karadul lakabını almasının bir nedeni vardı. Şu zamana kadar saymadığım kadar çok evlenmişti ve tüm kocaları gizemli bir şekilde ölmüştü. Gözüne kestirdiği zengin bir adamla evleniyordu, daha sonra da o adamın başına trajik bir kaza geliyordu. Sanem'e kalan para onu bir ömür boyu idare ederdi ama pek tutumlu bir kadın değildi. Kumar tutkusu

yüzünden eski kocalarından ona kalan tüm mal varlığını hızlı bir şekilde tüketiyordu.

Beş parasız kalınca da tekrar koca avına çıkıyordu. Bir süredir kafayı Karun'a taktığını bilmeyen yoktu ama Karun ona hiç pas vermiyordu. Karun'un Bige'deki ısrarını gören Sanem kendini Bige'ye benzetmeye başlamıştı. Saçlarını kahveye boyayıp kâkül kesecek kadar şuursuzdu. Onlara yaklaştıkça aralarındaki soğuk çekişmeyi daha iyi görüyordum. Yanlarına gittiğim esnada Bige onu kızdıracak ne söylediye Sanem ona tokat atmaya kalkışmıştı.

Son anda Sanem'in havadaki elini yakaladım ama bunu Bige için değil, Sanem için yaptım. Eğer tokadı Bige'nin suratında patlasaydı Sanem'e olacakları düşünemiyordum, Bige onu parçalardı. Gerçek anlamda parçalarına ayıncırdı, Saka'nın en bilindik kötü alışkanlığı insanları havaya uçurmasıydı. Bu kadın deccal gibi bir şey olduğundan bombaları seviyordu. Birçok düşmanını havaya uçurduğuyla ilgili söylentiler vardı.

Sanem'in elini tutarken aklımdan ne geçtiğini bilmiyordum. Acaba tuttuğum gibi bırakıp siz devam edin desem mi? Bunu yaparsam kendimi iyice rezil etmiş olurum. Madem başladık, o zaman sonuna kadar gideyim. "Sanem, şu eline sahip çıkar mısın?" dedim sakince. "Az kalsın kafama çarpacaktı."

Ani bir refleks gösterip kazara elini tutmuş gibi davranmaya başladım. "Birine vurmak isterken lütfen elinin açısını iyi ayarla, arkanda da birilen olabilir." Nezaketimden ödün vermeden kibar bir sesle konuşup ona gü-lümsedim. "Eminim bölge liderlerinden birinin kızına vurmak istemezsin, değil mi?" Buna kalkışırsa babam onu bizim semtten sürerdi ve bir daha da bize ait hiçbir bölgeye giremezdi.

Tehdidimin boyutunu çok iyi anlayan Sanem'in yüzündeki tüm kan çekilmişti. Karşılık olarak bana tek kelime etmeden kaçarcasına yanımdan ayrıldı. Cemiyetteki tüm bu kadınlar arkamdan dedikodumu yapardı ama yüzüme karşı pek konuşamazlardı. Arkamda babam gibi tehlikeli bir adam ve annem gibi dişli bir kadın varken kolay kolay bana kafa tutamazlardı.

Bige ile yalnız kalınca, "Merhaba," diyerek ona elimi uzattım. İlk tanışma için ne kadar gergin olduğumu saklayamıyordum. "Şey... Hakkında çok fazla haber duyduğum için uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum." Aslında bu tanışma için bir nevi zorlanmıştım ama bunu ona söylemeyi düşünmüyordum.

Aynı evin gelini olduğumuz için o da benimle ilgili çok fazla şey duymuş olmalı ki kahverengi gözlerinde bana karşı yoğun bir merak vardı. Kim

olduğumu bildiğine emindim ama yine de âdet yerini bulsun diye kendimi anıttım. "Ben Farah Tozlu," demiştim ki aklıma gelenlerle dilimi ısırardım. "Son üç yıldır Farah Kalender." Ama kocamla geçirdiğim günleri toplasak iki ayı bile doldurmazdı. Üç yıl boyunca evliliği uzaktan yürüttüğümüze inanamıyordum.

Bige şaşkınlıkla beni izlerken ne düşündüğünü bilmeyi isterdim. Baştan başa bana baktıkça kahve irislerindeki afallama artıyordu. İnsanların doğrudan bana bakması anksiyetemi ortaya çıkardığı için yerimde rahatsızca kıpırdandım. Kendisi benden daha mini giymesine rağmen üzerimdeki elbiseye bakınca elbisenin eteklerini çekiştirdim. Şikâyet eder gibi, "Gurur bunu giymem için beni zorladı ama çok kısa," dedim.

Bige bakışlarıyla beni rahatsız ettiğini anlayınca nihayet kendini toparladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Farah." Beni bir anda karşısında görmeyi şaşkınlığıyla az önce ona uzattığım elimi sıkılamıştı. Bu yüzden bu sefer bana elini uzatan o oldu. "Bige Efil," diye kendini kısaca tanıttı. Elbisemi gösterip yumuşak bir sesle konuştu. "Sana çok yakışmış, bence elbisenle uğraşıp durma yoksa bu insanlar, bu sefer de senin hakkında konuşacak bir şeyler bulur."

Ellerimi elbisemden çekip uzattığı elini sıktıktan sonra ona bize bakan insanları gösterdim. "İçeri girdiğimden beri bana bakıp duruyorlar." Onların dikkatini çekmek için elbisemi çekiştirmeme gerek yoktu.

Gerçeklikten uzak bir şekilde bana güldü. "Dikkat çekmek istemiyorsan çok yanlış bir masadasın çünkü gecenin konusu benim."

Pot kırarak, "Evet, her gün birileri mezarından fırlamıyor," dedim ama ne söylediğimi fark edince utançla inleyip, "Affedersin," dedim hızlıca. Bazen şu çenemin hiç ayarı olmuyordu.

Ağızdan kaçırdıklarımın sonra bana ters bir karşılık verecek diye endişelenmeye başlamıştım. Bu konudaki mahcubiyetimi fazla belli ediyor olmalıydım ki Bige'nin bana olan bakışları biraz daha yumuşamıştı. Bana kızmak şöyle dursun, karşısında soğuk terler döktüğüm için benim adıma endişelenerek, "İstersen onların yanına git," diye bana Kalenderlerin bulunduğu masayı gösterdi. "Belki o zaman daha rahat hissedersin."

"Gurur senin yanında durmamı istedi." Ona Sanem'i gösterdim. "Onun seni sıkıştırdığını görünce benden seni yalnız bırakmamamı istedi." Kendimi tutamayıp güldüm. "Gerekirse o kadının ağzına bir tane çarp dedi. Neyse ki buna gerek kalmadı çünkü kimseye vuramam."

Bige, Gurur'u bulmak istercesine etrafına bakıp, "O nerede?" diye sorunca henüz Gurur ile tanışmadıklarını yeni hatırladım.

“Orada... Hayır, o tarafta değil.” Yanlış yöne baktığı için omuzlarından tutarak onu Gurur’un olduğu tarafa çevirdim. “Karun abiyle konuşuyor.”

Gösterdiğim yere bakarken gözlerini kısmıştı. “Bize sırtı dönük olan şu sarışın adam mı?” demişti ki Gurur garsondan içecek bir şeyler almak için dönünce Bige onu gördü. Gurur’a bakarken gözleri irileşti. “Yok artık,” diye mırıldandığında neredeyse gülecektim. Böyle birini görmeyi beklemiyordu, değil mi?

Gurur onun kocasının amcası olduğu için sanırım Bige onu oldukça yaşlı biri olarak hayal etmişti. Karşısında böylesine yakışıklı ve genç birini bulmayı beklemediğini fazla belli ediyordu. Genelde amcalar daha yaşlı olurdu ama Gurur’un yaşı yeğenlerine yakındı, üstelik Karun’dan da beş ay küçüktü.

Bige’nin bakışlarını üzerinde hisseden Gurur, kısa bir an ona bakıp Karun’a döndü. Ona ne söylediye Karun bu tarafa dönünce Bige hemen onlara sırtını dönmüştü. Karun ile göz göze gelmekten kaçınarak bana bakarken kahve gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. “Gurur sana benim hakkımda bir şeyler anlattı mı?”

Tam olarak ne bilmek istediğini kestiremediğim için, “Benimle pek konuşmaz,” dedim kafam karışarak. “Zaten bizim eve taşınalı da çok olmadı.” Masadaki suya uzanıp birkaç yudum içtim. “Kendisi hakkında konuşmayı da pek sevmez.”

Dört kişilik bir kadın grubunun bize bakıp fısır fısır konuşmasıyla nefes alışlarım hızlandı. “Neden kocanın yanında değilsin?” Karun’dan kaçmak yerine onun yanına gitmeliydi.

Başıyla bana Gurur’un bulunduğu yönü gösterdi. “Sen neden benim yanımda durmak yerine kocanın yanında değilsin?”

Gurur’un yeğenlerinin yanında *kız kardeşim gibi* diyen sözleri aklıma gelince, “O benim kocam değil,” dedim tereddüt bile etmeden. Aramızda gerçek bir evlilik yoktu.

Bir süre daha Bige ile havadan sudan konuştuk. Genelde o soru sordu, ben de kısa cevaplar verdim. Söylentilerden yola çıkarak Gurur’un bana vurup vurmadığını bile sormuştu. Bana vurmadığını söyledim ama tepkilerimi biraz abartıp Gurur’un gerçek anlamda bir akıl hastası olduğunu falan söylemiştim. Bunu yapmamın nedeni Gurur’dur. Dışarıdaki herkese bana kötü davrandığını söylememi istiyordu.

İnsanların yanında bana olan tutumu değiştiği için ben de onun istediği şekilde gerçekleri çarpıtıyordum. Uzun süre Gurur hakkında olumsuz konuşmadığım için ara ara onu savunduğum kısımlar da olmuştu. Hatta

Bige'ye Gurur'un bana her gece masal okuduğunu bile söylemiştim. Onun hakkında kötü konuşmak beni rahatsız ettiğinden biraz da gerçeklerden bahsetmiştim.

Anlattığım şeyler Bige'yi şaşkınlığa sürüklediği için hayretler içinde kalmıştı. "Karun'a yaşattıklarımından sonra bana zarar vermesini bekliyordum." deyince güldüm.

"Herkes yapmasını bekliorsa yapmaz. Gurur, insanların tersine gitmeyi seviyor."

Gurur bu tarafa doğru gelmeye başlayınca Bige ile tedirgin olduk. Sanki onun hakkında konuştuğumuzu anlamış gibi buraya geliyordu. Bige ile aynı anda kaçmaya çalıştık. Neden kaçtığımızı bile bilmiyordum ama Bige'nin paniği bana da bulaşmıştı. Daha ondan yeteri kadar uzaklaşamamışken arkamızdan Gurur'un, "Bak sen şu Kalender gelinlerine," diyen alaycı sesini duyduk. "Nasıl da kaçayiler."

Bige kolumu tutarak beni durdurdu, güzel yüzünde korku vardı. "Ben saklanana kadar sen onu oyala."

"Ben ne olacağım?"

İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Kocan değil mi? Senin ondan zaten kaçışın yok, bari birimiz kurtulsun." Nasıl bir bencillikti bu!

Tam arkamızda Gurur'un uyarı anlamındaki öksürüğünü duyunca durmak zorunda kaldık. Bige ile arkamızı döndük, bizim aksimize Gurur'daki rahatlık kimsede yoktu. Ellerini cebine koymuş, bize bakıp duruyordu. Bakışları Bige ile ikimizin arasında gidip gelirken gözleri bende durdu. Bige'yi işaret ederek, "Sen bu kızın yanında çok durmayasun," diye beni uyardı. "Senu de kendune benzetur, hiç uğraşamam." Konuşma şekli bende ne sinir bırakıyordu ne dargınlık. Ne zaman böyle konuşsa çok hoşuma gittiği için hemen yumuşuyordum.

Beni Bige'nin yanına gönderen o değilmiş gibi konuştuktan sonra yönünü Bige'ye çevirdi. "Sen de doğrudan kocanın yanına gideysun. Uşağa kafayı yedurten sensun, toparlayacak olan da sensun."

Bige buna yanaşmayarak, "Gidersem vurur beni," diye fısıldadı.

Gurur ceketinin önünü kenara çekip onu tehdit ederek belindeki silahı gösterdi. "Gitmeyunce de ben senu vurayım." Buz gibi gözlerini Bige'nin kahve irislerine kenetledi, bu konuda şakası yok gibiydi. "Karar ver bakayım, hangimizin elunde ölmek isteysun?"

"Bir C şıkkı istesem?"

"Ula bak atayi kafam."

"Tamam, gidiyorum!" Bige istemeye istemeye Karun'un yanına giderken ben de Gurur'a döndüm. Ona tatlı tatlı gülümseyip koluna yapıştım. "Çok yorulduğum artık evimize gidelim mi?"

Başını çevirip omzunun üzerinden kolundaki ellerime baktı. Âdeta ah-tapot gibi koluna yapışmıştım. Sırf beni eve götürsün diye yavru kedi gibi ona baktığımı görünce gülümsedi. "Sarmadı mı burası seni?"

Suratımı asarak başımı iki yana salladım. "Seninle yalnız olmayı daha çok seviyorum. Etrafımızda birileri olmayınca bana kızmıyorsun veya aşağılamıyorsun," dediğimde kaskatı kesildi.

"Seni aşağıladım mı?" Bunu yaptığının farkında bile değildi.

"Yanımızda birileri olunca bunu hep yapıyorsun." Asık bir suratla başımı eğip ayaklarıma bakmaya başladım. "Yeğenlerinin yanında senin kann olmadığını, bana ne olduğuyla ilgilenmediğini söyledin." Kız kardeş konusuna değinmek bile istemiyordum. "Bunlar bana kötü ve değersiz hissettiriyor."

Olaylara daha önce hiç benim açımdan bakmamış olacak ki aldığı sıkıntılı nefesi soludum. Gurur'un sıcak elini çenemde hissettiğimde irkilmişim. Çenemi hafifçe sıkarak başımı kaldırdı, şimdi karşımda tanıdığım Gurur vardı çünkü bana olan bakışları içimi ısıtıyordu. "Yalnızken sana nasıl davrandığımı bilmemeliler, Farah. Seni korumak için bu gerekli." Buradaki insanları gösterdi. "Tüm bu insanların içinde canını yakmadığım tek bir kişi bile yok. Hepsi de saldırmak için zaafımı arıyor."

"Peki, bir zaafın var mı?"

Cevap vermeden önce haddinden fazla beni izledi. Bu soruyu o da kendine soruyormuş gibi uzun uzun bana bakıyordu. Çenemde olan elinin bile beni heyecanlandırmasına, bakışları karşısında ısınan yanaklarıma ve kaçırmak istediğim gözlerime soluksuz bakıyordu. "Sanırım artık var," deyince dudaklarımda yarattığı gülümsemeye dünyanın en güzel şeyiymiş gibi baktı.

"Evimize gidelim mi?" Bunu söylerken babamın evini kastetmediğini biliyordu. Çatı katındaki küçük dairemiz bizim evimizdi.

"Gidelim." Ağır ağır başını sallayarak bana tebessüm etti. "Ben de zaten sıkılmıştım tüm bu boş insanlardan."

"Sen masadaki çantamı al, ben de lavaboya gidip geliyorum." Yine ortalıktan kaybolmamı istemediği için tam benimle gelmeyi teklif edecekti ki. "Hiçbir yere sapmadan hemen döneceğim," dedim hızlıca. "Tuvalete bik kocası götürüyor demesinler." Her yere peşimden gelip beni koruyamazdı.

Gurur bu konuda bana güvenmeyi seçtiği için tek başıma oradan çıkmama izin verdi. Salondan çıktığımda tuvaletlerin olduğu yöne sapacaktım ki neon ışıkların aydınlattığı loş bir koridor dikkatimi çekti. Koridorun o tarafı bu kadar aydınlık değildi. Tuhaf bir merakla oraya doğru yönümü değiştirdim çünkü Gurur'un uzak durmamı istediği tabloların sergilendiği yer burasıydı.

"Bu da nedir böyle?" Gördüğüm tablolara şaşkın gözlerle bakıyordum. Tabloların hepsi cinselliği çağırıyordu. Müstehcenliği yansıtan tüm bu şeylere ağzım açık bakıyordum. Bir tabloda dağınık yatak varsa diğerinde yerde ipler ve göz bandı vardı. Başka bir tabloda farklı cinsel objeler yer alıyordu ve her birinde bunun gibi birçok şey resmedilmişti. Bu serginin amacı neydi?

Kızıl bir kadının dikkatle baktığı resmi merak ederek yanında durdum. Loş bir koridor olduğu için ona yaklaşıp kadar bu kadının Duha Tunus'un doktor sevgilisi olduğunu anlamamıştım. Sanırım adı Elay'dı ve bildiğim kadarıyla o da biraz benim gibiydi. Bir mafyayla ilişkisi vardı ama tüm bu kirliliğin dışında bir hayat yaşamaya çalışıyordu. Başını çevirip bana baktığında ilk dikkatimi çeken mavi gözleri ve yanağındaki çilleri olmuştu.

Gözlerini kısarak beni incelemeye başladı, o da beni tanıyor olmalı ki merhaba bile demeden, "Sen Gurur Kalender'in karısı Farah değil misin?" diye sordu merakla.

"Farah yeterli." Tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Sen de Elay Zemheri olmalısın." Ona etrafımızdaki tuhaf tabloları gösterdim. "Sence de tüm bu resimler fazla müstehcen değil mi?" Belki tablolarda çıplak insanları resmetmemişlerdi ama cinselliği çağırarak her şeyi ustaca çizmişlerdi.

Aynı kafa karışıklığını o da yaşıyormuş gibi etrafımızı kontrol ederek bana yaklaştı. Sır verir gibi gizemli ve kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Bence burada bilmediğimiz bir şeyler dönüyor. Duha tablolardan uzak durmamı söyledi ama nedeninden bahsetmedi. Az önce bir şey dikkatimi çekti."

Elay bana parçalanmış bir odayı yansıtan tabloyu gösterdi. "O tablonun yanında bir kadın duruyordu. Kadın birini bekler gibi özellikle orada oyalandı, sonra bir adam kadının yanına gelip onun kulağına fısıldadı. Hemen sonra da ikisi gülüşerek gittiler."

"Belki de tanıdığı biridir?"

"Ama adam ona tabloyu gösterip *demek sekste şiddeti seviyorsun* dedi." Ellerini kızıl saçlarının içine daldırıp kafasını kaşıdı. "Bu ne demek?"

Beni korkutmayı başladığını söyleyebilirdim. "Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum." Burada kirli bir şeyler döndüğü çok açıktı. "Gidelim buradan."

Elay da ürkmeye başlamış gibi benimle gelmeyi kabul ederek başını salladı. Bana bir yönü gösterip, "Kadem, Melek'in peşinden o tarafa gitti," diye sızlandı. "Onları bulup hemen geliyorum," dedikten sonra yanımdan ayrıldı. Kadem neden Melek'in peşinden gitmişti?

Elay'ı takip etmek yerine onu burada beklemeye karar verdim. Melek'in sağ salim döndüğünü görmeden buradan ayrılamazdım. Onu bulmak için gitmeyi düşünmüyorum, Melek'i ararken bu garip yerde kaybolmak istemiyordum. Bir kadın çığlığı duyunca koridordan sağa döndüm ve gördüklerime inanamadım.

Melek bir kadının saçlarına yapışmış, hunharca yoluyordu. Kadem onları ayırmaya çalışırken Elay film izler gibi tüm bu olanları izliyordu. Hemen Elay'ın yanına gidip, "Ne yapıyor bunlar?" diye sordum.

Elay birine kızar gibi çatık kaşlarla bana tabloları gösterdi. "Meğerse tüm bu şeyler zengin piçlerin uçkuruna göre düzenlenmiş! Bu gece için kiradıkları kadın ve erkek fahişeler tabloların yanında durup alıcısını bekliyormuş!" Tabloların amacını nihayet anlayınca buz kestim. Resmedilen bu şeyler insanların cinsel fantezileriyle ilgiliydi. Sekste nasıl bir şey istiyorlarsa gidip bunu simgeleyen bir tablonun yanında mı duruyorlardı? Gurur beni böyle rezil bir yere nasıl getirirdi!

Elay bana Duha'nın sağkolunu gösterdi. "Kadem bu yerin amacını unutup telefonla konuşurken dalgınlıktan bir tablonun yanında durdu." Melek'in saçını başını yolduğu kadını işaret etti. "O da gelip Kadem'i satın almaya kalkıştı."

"Melek bunun neresinde?"

"Bence Kadem'i kışkandı. Biri onlara iki ezelî düşmanın yakınları olduklarını söylemeli. Ne Duha ne de Karun bu ikisinin birlikte olmasına izin verir." Kafasındaki korkunç ihtimallerle yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Karun eğer yeğeninin Duha'nın adamıyla olduğunu öğrenirse bunu bahane ederek Duha'ya saldırır." Bu olduğundaysa Gurur yeğeninin yanında yer alıp Tunus cephesine savaş açardı.

Melek farkında olmadan büyük bir düşmanlığı körüklüyordu. Bu adamlar yeraltının tehlikeli liderleriydi. Silahlarını çektikleri an ortalık mahşer yerine dönerdi ve iki taraftan da çok kan dökülürdü. Gurur veya Karun gelmeden Melek'i buradan uzaklaştırmalıydım. Onlara doğru bir

adım atmıştım ki elinde sopayla bu tarafa gelen birini gördük. Dayak yiyen kadın o adamın yakını olmalı ki sopayla geliyordu.

Elay ile göz göze geldiğimizde ikimizin de aklında adamı Melek'ten uzak tutmak vardı. Adam önümüzden geçerken Elay hiç düşünmeden arkasındaki duvarda asılı olan tabloyu aldı ve adamın kafasına geçirdi. Bense hemen sağımda duran şamdanı alıp ona vurmuştum. Arkadan kafasına şamdanla çok sert vurunca adam küt diye yere düşüp bayıldı. Soluğum kesilmişti. Yaptığım şeye inanamayarak elimdeki şamdana bakıyordum. Az önce birine mi vurdum ben?

Dehşete kapılmış bir hâlde yerde baygın yatan adama baktım. Bu tür şeylere Elay da yabancı olduğu için ikimiz de ürkmüş gözlerle bayılttığımız adama bakıyorduk. Elay'a yerdeki adamı gösterirken gözyaşlarım birbiri ardına akıyordu. "Öldü mü?" Buz kestim. "Ben mi öldürdüm onu? Katil mi oldum ben?"

Beti benzi atan Elay titremelerini kontrol edemiyordu. "B-bilmiyorum." Aklına ne geldiyse başını çevirip elimde tuttuğum şamdana baktı. "Şamdan daha ağır."

Önce elimdeki şamdana daha sonra da ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Duha'nın sevgilisi de en az onun kadar şeytandı. Beni bu işin içinde tek başıma bırakarak hemen benden uzaklaştı. "Ona ilk ben vurmuş olabilirim ama benim elimdeki hafif bir çerçeve." Suçlarcasına mavi gözlerini bana dikti. "Öldüyse bile sen ona vurduğun için ölmüştür." Dehşete kapılarak başını iki yana salladı. "Senin suçunu üstlenmeyeceğim!" Ne diyor yahu bu!

"Hapse girmek istemiyorum!" Elay'ın koluna yapışıp onu yerdeki adama doğru ittim. "Sen doktorsun, iyileştir onu." Yalvaran bakışlarımı ona çıkarırken korkudan ağlıyordum. "Bari nabzını kontrol et." Ne biçim doktordu!

İnatçı bir tutumla arkaya doğru bir adım attı. "Suç mahallinde parmak izlerimi bırakmayacağım!"

"Nasıl doktorsun sen!"

"Hapse girmek istemeyen bir doktor!"

Tüm bunları başımıza açan o değilmiş gibi Melek hâlâ bağırp duruyordu. Elindeki ortası delik tabloyu yerdeki bir kadının kafasına üst üste geçirecek kadar delirmişti. Kadem onu belinden yakalayıp arkaya doğru çekti. Kadem, "Bırak beni!" diye daha çok bağırp kadına saldırıyordu.

Kadem'in elinden kurtulup kadına doğru atıldı ve tablonun çerçevesinin kenarıyla kadının kafasına bir kez daha vurdu. "Sen kimin yanında kimi

satın almaya kalkışıyorsun!" Kadını sırtüstü yere düşürüp üzerine atladı. "Bir de beş dolar teklif ediyor!"

Kadem onu kadından uzaklaştırmaya çalışırken, "Beş dolardan daha fazla ederim ama konumuz bu değil!" diye bağırıp kadının saçına yapışan Melek'i durdurmaya çalıştı. "Kızım bir dur artık, herkesi başımıza toplayacaksn!"

Melek bacak kadar boyuyla resmen kadını evire çevire dövmüştü. Kadının saçlarını tutup kafasını üst üste yere vururken Kadem'i de tehdit ediyordu. "Önce şunun saçını başını yalayım, sonra sıra sana da gelecek!"

"Ben ne yaptım?"

"Kendini satmaya pek hevesliydin!"

"*Beş dolardan fazla ederim* dedim, bu satılmak değil."

"Pazarlık yapıyordun."

"Bıraksana şu kadını."

"Çek elini belimden!" Kalenderlerin sadece erkekleri değil, kadınları da fenaydı.

Yaşadığım bu kâbusun içinde duymayı beklediğim son şey kaçık elim Bige'nin gülüşüydü. Melek yerde bir kadının üstüne çıkmış, onu tartaklıyordu. Kadem ise Melek'i kadının üzerinden çekmeye çalışıyordu. Elay ile ikimiz ölüp ölmediğini bilmediğimiz bir adamın başında dikiliyorduk ve sonradan aramıza katılan Saka, bu tür şeyler onun günlük rutiniymiş gibi gülerek bize doğru geliyordu. Her şey kamera şakası gibiydi!

Bige yanımıza gelip tam bir şey söyleyecekti ki koridorda bir kadın belirdi. Kadın arkasındaki adamlara bizi gösterince Bige, "Hassiktir!" diye mırıldandı. Üzerimize gelmekte olan beş adam vardı.

Takım elbiseli adamlar sadece ben ve Elay'ı korkutmuştu. Tıpkı benim gibi Elay da bu tür şeylere yabancı olduğu için aynı anda bağırarak Bige'nin arkasına saklandık. Bige önümüzde dimdik dururken, "Kadem, bırak Melek'i," derken gözlerini adamlardan ayırmadı. "Burada sana ihtiyacım var."

Duha'nın sağkolu koşarak onun yanına geldi, ikisi de fazla korkusuz görünüyordu. Bige ve Kadem bizi arkalarına alıp gelen adamlara bakmaya başladı. Kadem sabırsızca gelenlerle arasındaki mesafeyi kapatıp birinin suratına yumruğunu geçirmişti bile. "İkisini ben alırım."

Melek'e saldıran bir adamın karın boşluğuna tekme atarak onu arkaya püskürten Bige, "İkisini de ben alırım," dedi. Başka bir adamın savurduğu mrukta son anda eğilerek kurtulmuştu. "İlk bitiren buçuğu alır." Buktan kastı sanırım beşinci kişiydi.

Adamların ikisi Kadem'e yöneldi fakat kalan üçü gözüne Bige'yi kestirmişti. Bir anda kızın etrafını sardıkları için saldırıları fazla hızlıydı. Yardıma ihtiyacı vardı, bunu görebiliyordum. Adamlardan biri Bige'nin göğüs kafesine sert bir yumruk atınca ondan çok benim canım yandı. Hiçbir şey yapmadan buna daha fazla seyirci kalmayacaktım.

Bige kısıp inilti çıkararak arkaya doğru sendelediğinde ona yardım etmek için bir adım öne attım ama Bige kendini çok hızlı toparlamıştı. Kahve gözlerinde tehlikeli bir ışıltı ortaya çıkarken öne atıldı ve ona vuran adamın göğsünü ayakkabısının topuğuyla deşti. Bu kadının tekmeleri müt-hişti. Arkadan ona yaklaşan adamın varlığını sezmesiyle daha adam Bige'nin saçını yakalamadan başını omzuna doğru eğdi ve adamın bileğini yakaladı.

Bige onun bileğini bırakmadan kolunun dirseğini adamın karnına geçirmişti. Hemen sonra da tuttuğu eli öne doğru çekerek arkasındaki rakibine omzunun üzerinden takla attırdı.

Vay canına.

Onun hakkındaki söylentiler yalan değildi. Bige Efil Saka sahaya çıktığında küçük bir kuştan çok daha fazlasıydı. Bige nefes nefese doğrulduğunda üçüncü adamın beklenmedik yumruğundan onu kurtaran Karun olmuştu. Karun tam zamanında karısının yardımına yetişmişti. Bige'ye vurmak üzere olan adamın bileğini yakalayıp sertçe bükerek kırdı. Tüm gece görmezden geldiği kadın için o adamın ensesini kavrayıp suratını duvara çarpmıştı.

Hemen sonra Gurur ortaya çıktı. Buradaki saldırganlardan birini yakalayıp sadece iki yumrukla onu sersemletti. Gurur'un yeşillerinde kan dondurucu bir şeyler varken ifadesi fazla ciddiydi. Sinirini çıkaracak bir şeyler bulmuş gibi yumrukları vahşiydi. Omuzlarını kavradığı adamı kendine doğru çekti ve onun tüm kemiklerini kırmak istercesine dizini adamın suratına geçirdi. Bu uzaklıktan onu duyamıyordum ama kısıp bir sesle küfredip adamı yere savurmuştu.

Ortalığı fena karıştırmıştık.

Duha ve Kenan'ın da gelişiyle burası iyice karışmıştı. Hepsi birini gözüne kestirip saniyeler içinde tüm adamları etkisiz hâle getirmişti. Onların gelişiyle Bige yanımıza gelip ben ve Elay'ın yanında durarak Karun'u izledi. Aralarındaki soruna rağmen Karun'un onu korumasını beklemediğini görebiliyordum. Gurur ve diğerleri bize saldıran adamlarla işlerini bitirince hepsi de kendi için özel olan kadının yanında soluğu almıştı.

Gurur'un da benim yanıma gelmesi içimi ısıttı. İyi olup olmadığımı anlamak ister gibi baştan ayağa beni süzüp duruyordu. Duha soluğu Elay'ın yanında almıştı, neticede Elay onun sevgilisiydi. Karun'un göz hapsine

aldığı tek kişi Bige'ydi ve Gurur da benim yanıma gelmişti. Bunun benim için anlamı büyüktü. Yeşil gözlerindeki endişenin tek sebebi olduğumu bilmek kalbimi hızlandırıyordu.

İlk konuşan Karun oldu. Mavi gözleri mesafeliydi fakat gizleyemediği bir endişeyle Bige'yi süzerken, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Onu başıyla onaylayan Bige, "Hallediyordum," derken Karun'a duyduğu özlemi gizleyemiyordu. Ancak Karun onun iyi olduğunu anlayınca eski soğukluğuna geri dönüp ondan uzaklaşmıştı.

Duha hesap sorar gibi Elay'a bakarken, "Burada neler oldu?" diye sordu. "Sen iyi misin?"

Elay kaşlarını çatarak elindeki çerçeveyi Duha'ya fırlattı ama çerçeve Duha'ya ulaşmadan Gurur'un ayaklarının önüne düştü. Elay kızgın gözlerle sevgilisine bakarken, "Beni fuhuş yapılan bir yere getirmişsin!" diye bağırdı.

"Sana tabloların yakınında durma demiştim." Duha'nın savunması inanılmazdı. "Ayrıca görüyorum ki bir şeyin de yok."

"Psikolojimin çok şeyi var ama!"

"Elay, insanların içinde şu sesini alçalt, güzelim." Uzlaşmacı bir sesle konuşarak ona yalnız olmadıklarını hatırlattı. "Eve gidince kaldığın yerden kafanı ütölersin."

Elimdeki şamdanı daha yeni fark eden Gurur'un yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Herkes hayatındaki kadına iyi misin diye sorarken Gurur'un bana sorduğu soru insanı delirtirdi. Benim iyi olmamdan daha çok ilgilendiği bir şey vardı. Şamdanı işaret edip, "Birinin üzerinde kullandın mı bari onu?" diye sordu. Evet, asıl merak ettiği buydu.

Sıkıca tuttuğum şamdana bakarken her an ağlayabilirdim çünkü bununla birini yere sermişim. Korkudan tir tir titrerken kısık bir sesle benden cevap bekleyen Gurur'a, "Şey... Evet," dedim. Ona yerdeki adamı gösterdiğimde Gurur'un dudağının köşesi kıvrıldı.

"Aferin." Bu arıza herif beni hep kötüye teşvik ediyordu.

Hepimizin bakışları baygın kadını pataklayan Melek'i buldu. Kadını öldürmeden bırakmayacak gibiydi. Onu kadından uzaklaştırmaya çalışan herkese tısladığı için kimse Melek'e yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Karun burnundan soluyarak, "Melek," dedi bezgince. "Kalk dayıcığım oradan." Bence kadını rahuta koymadan onun üzerinden kalkmayı düşünmüyordu.

"Kalkmıyorum!" diye bağırp baygın kadının yüzüne bir tokat daha attı. "Çok kızdırdı beni."

Gurur onun yanına gidip buradaki kalabalığı gösterdi. "Herkes bize bakiyi."

"Kalkmayim amca!" Bağırarak kadının yakasına yapıştı. "Ölsün, o vakit kalkacağum!"

"Şunun dediğine bak hele, amcasinin kopyası." Gurur gülerek onun üzerine eğilip Melek'i yakaladı ve bir çuval gibi onu omzuna attı. Sanırım bu adamın normali buydu, sırtına atmak. Melek onun omzunda çırpınınca, "Rahat duraysun!" diye ona kızdı. "Kafan attıkça insanların üzerine zıplamak da nedur!"

"Sen yapaysun ama!"

"Benum yaptıklarım şahsima münhasırdur." Gurur'un gülüşü kalbimi eritiyordu. "Ve ben kimsenun üzerine atlamayim." Keşke hep böyle konuşsa.

"Amca indiresun beni, bir şey yapmayacağum!"

"Ula daha ne yapacaksun, kari yerde yatayi!"

"Sirtundan salinayim mi amca!"

"Bağa bak, kıs o sesuni, kiracağum yoksa kafani!"

Melek baş aşağı sarkarken, "Amca başım döneyi," diye sızlandı. "Ha bu uşağuna hiç mi acımaysun? Amca bak, karnim da ağriyi." Gurur dayanamayıp onu indirdiğinde ben çoktan yanlarından ayrılmıştım. Mekânın sahibi gelip defalarca özür dilediği için orada daha fazla durmamın gereği yoktu. Tüm o kargaşanın içinden çıkıp temiz hava almak istiyordum. Gurur, Melek ile uğraştığı için gittiğimi bile fark etmemişti. Umarım şamdanla kafasına vurduğum o adam ölmemiş ve sadece bayılmıştır.

Dışarı çıkıp Gurur'un koruması Ali'ye doğru yürüdüm. "Gurur gelene kadar senin arabanda bekleyebilir miyim?" Ali hemen bana arabanın kapısını açınca içeri girip rahat bir nefes aldım. Bu gece olan her şey benim için çok fazlaydı. Ben arabanın içinde beklerken Ali de Gurur'u arayıp ona burada olduğumu söylemişti.

Eve geldiğimizde ikimiz de çok yorgunduk. Yol boyunca Gurur'un sorularını yanıtlayıp durmuştum. Kavganın nasıl çıktığını, birilerinin bana asıktılık yapıp yapmadığını falan sormuştu. Beni öyle bir yere götüren kendisi değilmiş gibi bir de tabloların olduğu yere girdim diye bana kızmıştı. Birbirimize tripli bir şekilde gecenin geç saatinde eve dönmüştük.

Gurur üzerini değiştirip kanepeye uzanmıştı, ben de gecenin serisi duşundan atmak için duşa girmiştim. Yıkandıktan sonra vücuduma bir kade sararak banyodan çıktım. Saçlarımdaki suyu alsın diye kafama bir kade dolarken Gurur'u gördüm. Uzandığı yerde telefonuyla meşguldü ama ben banyodan çıkınca bakışları bana kaymıştı. Başını telefondan kaldırıp havlunun sardığı ıslak vücuduma baktı, ne düşündüğünü anlamayacağı kadar bakışları düzdü.

Yeşilleri ifadesizdi ancak gözlerini üzerimden de çekmiyordu. Kulağıma altından kayan su damlacıklarının boynuma süzüldüğünü görünce gözlerinin ardından nefesimi kesen yakıcı bir duygu belirmişti. Karşısında ben bir havluyla duruyordum ve havlu en fazla kalçamın altına kadar geliyordu. Ne göğüslerimin kıvrımı ne de çıplak bacaklarım onda bir kıpırtı yaratmıştı. Ancak boynuma süzülen su damlaları hissiz gözlerine karanlık bir tutku getirmişti.

Uzandığı yerden doğrulup ayağa kalkınca gerildim. Koyulaşan gözlerini bir saniye olsun boynumdan ayırmıyordu. Neredeyse gülecektim. Delice bir istekle yine boynumu öpmek istiyordu, değil mi? Bakalım bu sefer bunu yapmak için nasıl bir bahane bulacaktı. Doğrudan gelip öpmeyeceğini biliyordum, bunun için önce kendine bir zemin oluşturmalıydı.

Yeşil gözleri yoğun bir şekilde boynumda gezinirken, "Farah," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Sen bana küs müsün?"

"Hayır, değilim." Sakince konuşup her adımına karşılık arkaya doğru bir adım atmaya başladım. "Neden sana küs olayım ki?"

Arkaya doğru attığım adımlara bakıp aramızdaki mesafeyi ölçtü. "Yol boyunca soğuk yapıp durdun." Bana doğru bir adım daha attı. "Seni böyle bir yere götürdüm diye belli ki bana gücendin."

"Ben gücenmeyi bilmem, kin tutmam ve kalbimi nefretle kirletmem." Ona gülümseyerek arkaya doğru gitmeye devam ettim. "Neden gidip yerine yatmıyorsun?"

Boynumdaki bakışlarını güçlkle yüzüme çıkardı ama gözleri sık sık boynuma kayıyordu. "Bence sen bana küsmüştün," derken yakışıklı suratında hınzır bir ifade vardı. "Öpeyim de barışalım mı?" Adi herif, kendine nasıl da fırsat yaratmıştı.

"Sana küsmediğim için öpmene de gerek yok."

"Küsmüştün diyorsam küsmüştün, bırak öpeyim."

"Benden iyi mi bileceksin, küsmedim."

Kıskık bir sesle küfredip, "Alt tarafı bir öpücük. ne uzattın." deyince gülmemeye çalışarak omuzlarımı dikleştirdim.

"Alt tarafı bir öpücükse o zaman öpmezsen bir şey kaybetmezsin."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için adımlarını hızlandırdı. "Ben düşünceli bir kocayım." Kendini övmeye başlamasını şaşkınlıkla izliyordum. "Karım bana küsken uyuyamam, bu yüzden öpmeliyim." Bıyık altından gülerken, "Öpmek istediğimden değil, sadece barışalım diye bu gerekli." demesine kahkaha atabilirdim. Yalancı.

Tam bana yetişmişti ki hemen yatağın üzerine çıkıp diğer tarafa atladım. Arkamda homurtuyla karışık kızgın sesini duydum. "Keçi gibi oradan oraya atlarken o havlu bir düşsün, bakalım o zaman kim kurtaracak seni benden!" Bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar çocuk olduğumu düşündüğü için lafını hiç esirgemiyordu.

Yatağın diğer tarafına geçip ona üzerimdeki havluyu gösterdim. "Havlu düşünce ne olacak ki?" Bir kez daha aptalı oynayarak göğüslerimin arasındaki havlunun düğümüne uzandım. "İstersen çıkarabilirim." Masum sayılacak bir yüzle ona başımı salladım. "Yonca yenge bir seferinde evli çiftlerin birbirlerini hep çıplak gördüğünü söylemişti." Ona soğuk terler döktürürken gözlerimi çocuksu bir edayla kırıştırdım. "Beni çıplak görmek ister misin?" Artık nefes almıyordu.

Gurur'un gözleri havlunun düğümünü tutan elimde oyalanırken şakaklarında oluşan bir ter damlası kulağına doğru süzüldü. Bunu istediğini görebiliyordum. Beni arzulamak için bana karşı bir şeyler hissetmesine gerek yoktu, her şeyden önce o bir erkekti. Leyla öldüğünden beri, yani son üç yıldır bir kadınla sevişmediğini tahmin etmek zor değildi. Sekse olan açlığı doruklarda olmalıydı. Beni istese bile onunla olmazdım ama bu onu kışkırtmayacağım anlamına gelmiyordu.

Havluyu çıkarmak gibi bir niyetim yoktu ama blöf yaparak, "Çıkarayım mı?" diye sordum safça. Evet, derse büyük bozguna uğrardım.

Havluyu çıkaracakmış gibi yapıp elimi oynattığımda, "Hayır!" dedi hızla. Kendine gelmek için başını iki yana sallayarak silkelendi. "O şeyi çıkarma."

"Peki."

"Şimdi konumuza dönelim." Gözlerindeki o yoğun tutkuyla boynumu gösterdi. "Öpmeme izin var mı?"

"Yok."

"Sana soranda kabahat." Bir anda yatağın üzerine çıkıp bana doğru an-
linca hemen kapıya doğru koştum. Daha ben kapıya yetişmeden kotumdan
yakaladığı gibi beni kendisine çevirdi ve eğilip beni omzuna attı. Bir kez
daha kendimi onun sırtında baş aşağıya sarkarken bulunca şoke olmuştum.

"Diğer herkesin yaptığı gibi sen de beni kucağında taşıyana!"

Gülüşünü duydum. "Sen de öptürseydin."

"Küslük bahane, kendin için öpmek istiyorsun!"

"İstersen senin için de öperim," deyince sinirlerimi bozduğu için du-
daklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım. Bazı konularda çocuk gibi
inatçıydı.

Sırtından sarktığım için kafamdaki havlu düşmüştü. Beni yatağa at-
tığında saçlarım yastığa dağılmıştı ve vücudumu gizleyen havlu biraz daha
yukarı toplanmıştı. Yataktan çıkmadım veya kaçmaya çalışmadım. Gurur
yatağın yanında durup beni seyrederken izlemesine izin verdim. Bu sefer
gözlerinin tek odağı boynum değildi, bakışları vücudumun her yerinde
yoğun bir şekilde geziniyordu.

Belki de ilk kez bana bir erkek gözüyle bakıyordu. Çoğunlukla beni
çocuk yerine koyduğu için daha önceki bakışları fazla masumdu. Onca za-
mandan sonra Gurur'un beni bir kadın olarak gördüğü tek an bu olabilirdi.
Bu yüzden yataktan çıkmayıp beni izlemesine göz yumdum. Yastığıma da-
ğılan nemli siyah saçlarımın her tutamına bakıyordu. Makyajsız yüzümü,
ince boynumu ve havlunun yeteri kadar gizleyemediği göğüslerimin kıvrı-
mını yutkunarak seyrediyordu.

Tutku dolu bakışları vücudumun neresine değse orada bir yangın başla-
tıyordu. Yeşil gözleri koyulaşırken bakışları dolgun göğüslerimden karnıma
ve oradan da çıplak bacaklarıma kaydı. Kaskatı kesilmişti. Karısıydım fakat
bana dokunamazdı, bu her şeyi altüst ederdi. Oynadığı intikam oyununda
benimle sevişmek yoktu. Bu onun planlarının arasında olmadığı için bunu
yapamazdı.

Derin bir nefes alarak yatağın kenarına oturup boynumu gösterdi. "Hâlâ
öpmeme izin yok mu?"

İnadına, "Hayır," dedim.

O da benimle inatlaşarak, "Öpmezsem bu gece sana masal okumam,"
diye benimle restleşti. "Sabaha kadar o sarkaçla kendini uyutmaya çalışırsın."

Homurdanarak başımı omzuma doğru eğip boynumu onun için açığa
çıkardığımda dudağının köşesi kıvrılmıştı. "Şöyle yola gel."

Beni nereden vuracağını iyi biliyordu. Masal okuduğunda daha hızlı uyuduğum için beni en hassas noktama tehdit etmişti. Üzerime eğilmesiyle henüz beni öpmeden kalbim hızlanmaya başladı. Gurur yatağın kenarında otururken ellerini belimin iki yanına bastırarak üzerime eğilmişti. Yüzlerimiz birbirine bu kadar yakınken sadece bir an boynum yerine beni dudaklarımdan öpmesini istedim.

Boynumdaki öpücüklerinin nasıl hissettirdiğini biliyordum ama dudaklarım için aynı şeyleri söyleyemezdim. Daha önce kimseyi öpmediğim için bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Gurur'dan beni dudaklarımdan öpmesini istemeyecek kadar utangaçtım. İlk öpücüğümün kiminle olacağını henüz ben de bilmiyordum.

Birbirimize bu kadar yakınken ılık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Üzerime eğilirken amacı boynumdan öpmekti ama hafif aralıklı dudaklarım gözlerine ilişince omuzları gerildi. Bu yakınlıktan davetkâr dudaklarım aklını bulandırıyormuş gibi şimdi baktığı tek yer dudaklarımdı. Yüzlerimiz birbirine yakınken vücudunun kaskatı olduğunu hissedebiliyordum. Beni öpse ne yapardım, hiç bilmiyordum ama onu durdurmaya çalışmazdım.

Kendini zorlayarak bakışlarını dudaklarımdan çekince büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Başını eğerek boynuma uzandı, yüzünü boynuma gömdüğünde kalbim patlayacak sandım. Tüm göğüs kafesimi kan revan içinde bırakacak bir patlamaya kendimi hazırlarken burnunu boynuma sürttü. Kemiklerime kadar titremiştim. Hep olduğu gibi öpmeden önce yine ciğerlerini kokumla doldurması tek önceliğiydi.

Kokuma meftunmuş gibi saçlarımin ve tenimin kokusunu uzun uzun içine çekti. Buna ihtiyacı varmış hatta bunun bağımlısı olmuş gibi davranıyordu. Ellerini iki yanımdan yatağa bastırıldığı için üzerime eğilse de göğüs kafesi benim göğsüme değmiyordu. Bana olan tek teması boynumdaki yüzüydü. İçimi gıcıklayacak bir şekilde burnunu boynuma sürüp kokumu içine çektikçe nefes alışlarım hızlanıyordu.

Dudaklarını şah damarımın tam üstüne bastırınca vücudumdaki kıvranlılara direnmeye çalıştım. Beni öpmeye hep nabzımın üstünden başlıyordu. Boynuma kondurduğu küçük bir öpücük beni nasıl böyle etkileyebildi, aklım almıyordu. Bu sefer öpüp geri çekilmedi, kendini kaybetmiş gibi dudakları boynumda gezindi. Sanki kendini durduramıyordu veya bunu yapmaktan kendini alıkoyamıyordu. Boynum onun zayıflığıydı ve şimdi o, kendi zayıflığının içinde kaybolmuştu.

Gurur boynuma kaç öpücük kondurdu, sayamadım ama her bir öpücükle dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırıp ses çıkarmamaya çalıştım.

Dudakları boynumda gezinirken iniltili sesler çıkaramazdım yoksa beni tahrik ettiğini anlardı. Kontrolünü kaybetmiş gibi boynuma dişlerini geçirince ağızımdan çıkan iniltiyi durduramadım. Boynumu ısırınca vücudum titremiş, bacaklarımın arası zonklamaya başlamıştı.

Artık üzerimde nasıl bir cinsel açlık varsa vücudum onun dudakları karşısında çok zayıftı. Bacaklarımın arasındaki sızıya bakılırsa hiç uğraşmadan bana bir orgazm yaşatabilirdi. Bunun olmaması için direndim, bu beni utandırırıldı. Dişlerini geçirdiği yere dudaklarını bastırıp öptü. Önce izini bırakmıştı, hemen sonra da o izi öpmüştü. Boynumda bıraktığı o iz sanki onun mührüydü. Sadece ona ait olduğumu gösteren bir mühür.

Gurur başını geriye çekip yüzüme bakınca bende yarattığı sarsıcı etkiyi daha iyi gördü. Çok hızlı nefes aldığım için göğüs kafesim balon gibi şişip iniyordu. Yaşadığım heyecandan dolayı derimin altı kor gibi yanarken yüzümün kızardığına emindim. Gurur gözlerini hafifçe kısarak neyim olduğunu anlamaya çalıştı. "İyi misin?"

Güçlkle çıkan kısık bir sesle, "Bilmiyorum," dedim.

Bakışları ciddileşti. "Canını mı yaktım?"

"Bilmiyorum, çok garip hissediyorum."

"Ne tür bir gariplik?"

Yanaklarım kıpkırmızı olurken, "Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıp dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım.

Sorunun ne olduğunu bilmek istediği için kendini geriye çekerek bana nefes alacak alan sundu. "Anlatamıyorsan tarif etmeyi dene."

"Sen beni bir daha öpme," diye homurdandım. "Sen beni öpünce bana bir şeyler oluyor."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Öpünce tam olarak ne oluyor?"

Ellerimi yatağa bastırarak oturdum. "Nefesim kesiliyor." Başımı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. "Boğazım düğümlenmiş gibi hiç nefes alamıyorum." Elini tutup omzuma bastırdım. "Bak nasıl da sıcakım, sen öpünce kalorifer gibi ısıyorum," diye sızlandığımda gülüşünü bastırmayıp kahkaha attı.

"Kalorifere kadar gayet iyi gidiyordun."

"Gülmesen olmaz mı?"

Uzanıp burnumun ucuna canımı yakmayacak hafiflikte küçük bir fiske vurdu. "İnsanın senin gibi sevimli bir karısı varken gülmemek elde değil." Ayağa kalkıp bana sırtını dönerek gardıroba yürüdü. "Saydığın tüm o şeyler her sağlıklı vücudun gösterdiği reaksiyonlar." Dolabın bana ait olan kısmını

açıp pijamalarımı karıştırdı. “Benim yerime kim seni öpse aynı belirtileri göstereceğine eminim,” demişti ki bunun ihtimaliyle sırt kasları gerildi. “Karımı öpmeye kalkışanın zürriyetini sikerim!”

Durduk yere kendi kendini sinirlendiren tek insandı.

Giymem için dolaptan bana gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişört çıkardı. Tişörtün kapalı yakasını görünce gözleri kısa bir an öptüğü boynuma kaydı. O tişörtü giyersen boynumu göremeyeceğini anlayınca tişörtü dolabın içine fırlatıp yeni bir tane çıkardı. Bu sefer çıkardığı tişört değil, ince askılı bir atletti. Boynuma ve gerdanıma daha kolay ulaşacağı bir atlet seçen adama inanamayan gözlerle bakıyordum. Boğazlı bir şey giysem acaba tepkisi ne olurdu?

Dolaptan çıkardığı şeyleri bana verip giyinme odasını gösterdi. “Giyinip gel hadi.”

Gece için giyeceğim şeyleri ondan aldıktan sonra dolaptan iç çamaşırlarımı çıkardım. Uyurken sütyen takmadığım için sütyenlere elimi sürmedim. Giyinme odasında hızlıca giyindikten sonra tekrar odaya döndüm. Tarağı alıp saçımı tararken Gurur kitaplığın önünde duran koliyi açıyordu. Orada bir koli olduğunu daha yeni görüyordum. “O nedir?”

Koliyi açınca içinde birçok masal kitabı olduğunu gördüm. İçlerinden birini seçerken beni kısaca yanıtladı. “Telefondan masal okumak gözlerimi yoruyor.” Ayağa kalkarak bana yerdeki koliyi gösterdi. “Yarın bunları kütüphaneye dizersin.”

Şaşkınlıkla birbirinden farklı masal kitaplarına bakıyordum. “Kim aldı bunları?”

Elindeki masal kitabıyla yatağa doğru yürürken, “Ben,” dedi kısaca. “Boş bir vaktimde hepsini senin için seçtim. Biz sergideyken çocuklar odana bırakmış olmalı.” Dudaklarımdaki tebessüme engel olmadım. Bu masal kitaplarını adamlarına da seçtirip aldırabilirdi ama o bunları bizzat kendisi almıştı.

Saçlarımı taradıktan sonra ayağımdaki pelüş terlikleri çıkarıp yatağa girdim. Gurur yorgani göğüslerimin üstüne kadar çektikten sonra yatağın kenarına oturdu. “Bu geceki hangi masal?” diye sorduğumda masal kitabının kapağına baktı.

“*Rapunzel*.” Başını çevirip yeşil gözlerini bana kenetledi. “Sever misin?”

“*Çirkin Ördek Yavrusu* dışında tüm masalları severim,” dediğimde bu onu güldürdü.

“Okuyalım o zaman.” Derin bir nefes alarak kitabı açıp bakışlarını ilk sayfaya indirdi. “Bir varmış, bir yokmuş. Uzak ülkelerin birinde mutlu bir aile varmış. Hiç çocukları yokmuş ve bir kız çocukları olmasının ümidiyle yaşar, her gün bunun için dua ederlermiş.” Okumayı bırakınca daha masalın başında yine takılacak bir şeyler bulduğunu anladım.

Bana elinde tuttuğu kitabı gösterip, “Ne bu cinsiyetçilik?” diye sordu. “Bu siktiğim ailenin hiç çocuğu olmuyorsa neden kız çocukta bu kadar ısrarcılar? Aynı durumda olsam çocuğum olsun da kız-erkek fark etmez derdim.”

“Çocuk mu istiyorsun?”

“Senden değil.”

Kaşlarımı yukarı kaldırıp dik dik ona bakmaya başladım. “Kimden çocuğun olsun istiyorsun?”

Alay eden bakışlarını bana çıkardı, gözlerinde apaçık bir kınama vardı. “Bebekleri leyleklerin getirmediğini bilen bir kadından olabilir mesela.” Ona kendimi her konuda bilgisiz biri gibi göstermeseydim şimdi bu söylediklerine iyi bir cevabım olurdu.

“Peki.” Hiç bozuntuya vermeden sakince başımı salladım. “Çocuğunun annesi için kendine başka bir kadın seçebilirsin. Bu konuda kimse sana karışmaz.” Aklıma güzel bir şey gelmiş gibi heyecanlanarak ona gülümsedim. “Sana sunduğum özgürlüğü o zaman sen de bana sunmalısın.”

Dudaklarımdaki gülümsemenin altından nasıl bir şey çıkacağını merak ederek gözlerini kıstı. “Nasıl bir özgürlükten bahsediyorsun?”

“Ben de başka bir adamın bebeğinin annesi olacağım.”

Gözlerinde yıldırımlar çaktı. “Çocuğunu doğuracağın o orospu evladı kim?” Ağzı gerçekten çok bozuktu.

“Doğurmak mı?” Anlamayan gözlerle ona bakmaya başladım. “Nasrettin Hoca’nın kazanı mıyım ben? Niye bir şeyleri doğuruyorum?” Aptal rolü oynamayı sürdürerek pencereyi gösterdim. “Onunla bebeğimizi leylekler bize getirir.”

“O dediğin kim ulan!”

“Henüz ben de bilmiyorum.” Hayallere kapılmış gibi iç çektim. “Sen çocuğun için bir anne seçince ben de dışarı çıkıp birini bulacağım ve ona *çocuk yapalım mı* diyeceğim.”

Kan beynine sıçramış gibi Gurur kızgın gözlerle bana bakıyordu. Mümkün olsa bir tane ağzıma geçirebilirdi. “Allah’ın safı, sandığın gibi çocukları leylekler getirmiyor.” Beni başka bir adamla yatakta hayal etmiş

olmalı ki çenesindeki kaslar seğirdi. "Sana ne yapacağını bilmiyorsan elin sıkıştığım heriflerine çocuk yapalım mı diyemezsin!"

Sert çıkışına rağmen heyecanımdan bir şey kaybetmeden yatakra bağdaş kurarak oturdum. "Leylekler getirmiyorsa nereden geliyor bu bebekler?"

Bunu o kadar masum bir yüz ifadesiyle sordum ki aptallığım konusunda zerre kadar şüphe etmediğine emindim. "Annem ben çocukken bana bebekleri leyleklerin getirdiğini söylemişti."

"Sen de o lafı alıp beynine kodladın, öyle mi?" Sinirden yüzünü ovuşturken kısık bir sesle küfretti. "Hiçbir konuda bilgisi olmayan, kabir azabı gibi bir kadınla evliyim!"

Ona kocaman gülümsedim. "Kabir azabını biliyorum."

"Bilirsin tabii, ne de olsa uzmanlık alanın."

"Yok, ben kitapta okumuştum onu." Ürkmüş gibi irkildim. "Kabir azabıyla ilgili çok korkunç şeyler yazıyordu. Ben cehenneme gitmek istemiyorum."

Sinirlerini harap etmiş olmalıyım ki kendini tutamayıp güldü. "Bu konuda rahat ol, melekleri cehenneme almıyorlar." Kalbimin tüm odacıklarına iç ısıtan bir duygu yayıldı.

Aptalı oynamaya devam ederek başımı omzuma doğru eğdim. "Beni meleğe mi benzetiyorsun?"

Gurur gözlerimin içine dalıp giderken dudaklarında nadiren ortaya çıkan gerçek bir gülümseme vardı. Bu konuda hiç şüphesi yokmuş gibi başını ağır ağır salladı. "Benim gibi bir şeytanın meleği olamayacak kadar temizsin."

Omuzlarımdan bastırarak tekrar sırtımı yatakla birleştirdi. Üzerimi örterken sıkıntılı bir şekilde iç çekti. "Ben mi bilmeden birini sevindirdim yoksa sen mi affedilmez bir günah işledin, bilmiyorum ama benim gibi bir adamla lanetlendin." Taş kesilmiştim. Gurur'un dudaklarından bu cümleler dökülene kadar içten içe kendini benim için yetersiz gördüğünü hiç anlamamıştım.

Uzanıp damarlı iri elini iki elimin arasına alıp ona tebessüm ettim. "Sen benim cezam değil, ödülüksün," dediğimde ince parmaklarımdın sardığı eli başta olmak üzere tüm vücudu kasıldı. Her söylediğimle onu şaşkına çeviriyordum.

Onu mutlu etmeyi ve iyi hissettirmeyi sevdiğim için tüm samimiyetiminle gözlerinin içine baktım. "Birbirimize ödül veya ceza olmak bizim elimizde." İçim buruk bir şekilde konuşmak için dudaklarımı araladım. "Sen bana yara olmadığın sürece ben sana şifa olurum." Soluğu kesilmiş gibi yutkunamadı.

İntikamı konusunda aklında nasıl bir şey var, bilmiyordum ama gözlerindeki bu ifade intikamdan sonrasını düşünür gibiydi. "Ya sana yara olursam?" diye sordu tatsız bir sesle.

"O zaman beni kaybedersin."

"Hangi anlamda?"

"Gerçek anlamda."

Elini tutmayı bıraktığımda bakışları az önce tuttuğum eline kaydı. Onunla kıyaslanınca daha küçük olan ellerimin bıraktığı hissi arar gibi eline baktı. "Kalbime nefreti getirirsen bir daha beni kendi hayatında bulamazsın."

Gözlerimin ardı sızlarken ona karşı dürüst olmaya çalıştım. "Gurur ben yirmi beş yıllık hayatımda kimseden nefret etmedim." Bu yalan değildi. "Çok istedim ama canımı yakanlardan bile nefret edemedim, kalbim nefret gibi büyük ve çirkin bir duyguyu tanımıyor."

Sakince konuşup ona kendimi gösterdim. "Beni nefretle tanıştıran sen olursan iki cihan bir araya gelir ama sen ve ben bir daha bir araya gelemeziz." Ailemle ilgili her ne planlıyorsa bu sözlerimi aklında tutsa iyi ederdi.

Hiçbir şey söylemedi veya söyleyemedi. İnsanı düşünmeye zorlayan sözlerim karşısında dalıp gitmişti. "Ben senin öfke yönetimini yapabilirim, krizlerini en aza indirebilirim hatta..." Derin bir nefes alıp ona tebessüm ettim. "Sadece karın değil, arkadaşın bile olabilirim. Tüm bunların karşılığında senden istediğim tek şey beni ve ailemi incitmemen. Başına gelenlerin suçlusu ailem değil."

Leyla'yı öldüren babam değildi ama ortada ona sunacağımız bir kanıt olmadığı için Gurur gerçekleri görmek istemiyordu. Tüm deliller babamı gösterdiğinden yana döne ondan intikam almaya çalışıyordu. Benimle evlenmesi yüreğini soğutur diye ummuştum ama onun için bu da yeterli değildi. İnsanlara gösterdiğim gibi aptal bir kadın değildim. Bir şeyler planladığının farkındaydım.

Gurur ile aynı odanın içinde yaşıyorduk ve telefonu çaldığında bazen terasa çıkıp orada konuşuyordu. Telefon görüşmesini duymamı istemediğine göre Tozluları ilgilendiren bir şeyler olmalıydı. Gurur amacına ulaşmadan ne planladığını öğrenmeliydim. Öğrenmeli ve ona engel olmanın yollarını aramalıydim. Korktuğum gibi babamı yıkarsa başına nasıl bir bela alacağının farkında bile değildi, Ümit Tozlu'nun kayda geçen sıradaki vârisi bendim.

Ve henüz kimse benden nasıl bir lider olacağını bilmiyordu hatta ben bile.

BÖLÜM 11

ŞAH YIKILMADIKÇA KİMSE KAZANAMAZ

“Ben en çok üzgünken denizi severdim çünkü yüreğimde
deniz gibi taşar ve sert dalgalar kaburgalarıma
vururdu.”

Malikânemizin arka bahçesinde iki salıncak vardı. Biz çocukken babam bu salıncakları Aksa ile ikimize yapmıştı. Gecenin on ikisinde uyku tutmayınca şalımı alıp bahçeye çıkmıştım. Çocukluğumun en güzel hatırası olan bu salıncağa oturup hafif ritimlerle sallanıyordum. Hava buz gibiydi, ocak ayında dışarıda olmak akıl kârı değildi ama Gurur olmayınca odamda da duramamıştım. Saat çok geç olmasına rağmen o hâlâ eve dönmemişti.

Gurur’u tanıdığımdan beri hayatımdaki mutlulukların kısa süreli olması beni artık üzüyordu. Sergiden döndüğümüz gece, yani dün gece her şey yolundaydı. Her zamanki gibi birbirimizle biraz uğraşmış ve gecenin sonunda masal okuyarak beni uyutmuştu. Ancak sabah kalktığımda onu odamda bulamamıştım. Evdekilere sormuştum ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyor ve merak da etmiyordu. Gurur bu evde istenmeyen damat olduğu için ona ne olduğuyla kimse ilgilenmiyordu.

Ayaklarım boşlukta sallanırken başımı kaldırıp gökyüzündeki yıldızlara iç çekerek baktım. İnsan en çok özlediği biri olunca yıldızlara bakarmış çünkü onu hep uzaklarda ararmış. Benim de vardı çok özlediğim ve yolunu gözlediğim biri.

Telefonum dizlerimin üzerinde duruyordu ve taktığım kablolu kulaklığımdan yine o şarkı çalıyordu. "Kaybolan Yıllar"... Eski bir dizinin jenerik müziğiymiş ama çok sevdiğim bir şarkıydı. Bolahenk'in "Kaybolan Yıllar" şarkısında beni hüzünlendiren bir şeyler vardı.

Yıldızları izlerken şarkı sözlerini ağlamaklı bir sesle mırıldanmaya başladım.

"İçerimde yangın yakılır of,

Küllerine cezve sokulur.

İçerimde yangın yakılır of,

Küllerine cezve sokulur."

Gözlerimden bir damla yaşın süzülmesine engel olamamıştım.

"Son bakışın aklıma takılır,

Aklıma takılır, aklıma takılır."

Hâlâ bir yerlerde yaşadığını ve nefes aldığını bilmeye ihtiyacım vardı.

"Ah, gece gündüz susar dudakların,

Çözmüş gemiyi, yakmış konakları.

Kimseler duymaz gizlice ağlar,

Sessiz sedasız, kaybolan yıllar."

On altı yıl, onu bulamadan geçen koskoca on altı yılı ardımda bırakmıştım. Bu şarkı sözleri sanki bizi anlatıyordu, sessiz sedasız kaybolmuştu birlikte geçireceğimiz tüm o yıllar.

Geçmiş

Rutubet ve küf kokan hücrenin içinde hareketsiz duruyor, gözlerimi tam karşımdaki köpekten ayırmıyordum. O korkunç görünümlü adam bu köpeği hücremin içine bağlamıştı. Simsiyah bir görünümü olan bu köpekten korkmadığımı söyleyemezdim. Dokuz yaşında olabilirdim ama pitbull cinsi köpekler hakkında bir şeyler duymuştum. Bu hayvanların ene kasları çok kuvvetliydi. Isırma kuvveti güçlü oldukları için pitbulların

çenesi bir iki ton basardı. Birçok ülkede yasaklanan bu tehlikeli hayvanlardan biriyle hücremi paylaşıyordum.

Bağlı olduğu zinciri hiç zorlamıyordu veya kendini kurtarmak için saldırgan hareketlerde bulunmuyordu. Bu tıknaz, kaslı, bodur ve güçlü hayvan hücrenin diğer köşesinde hiç kıpırdamadan beni izliyordu. Onu buraya bağladıktan sonra beni kaçıran adamların hepsi gitmişti. Bu köpeği buraya getirmekteki amaçlarının ne olduğunu merak ediyordum.

Korkunç yaratık tam karşımdaki duvarın önünde durup bana baktığı için, "Ne?" dedim sinirlenerek. "Öyle aval aval ne bakıyorsun?" Bana bakıp durması sinirlerimi bozuyordu.

Oturduğum yerden ayağa kalkana kadar köpek hiç kıpırdamamıştı veya herhangi bir tepki vermemişti. Ayağa kalktığımda tüm dişlerini göstererek bana hırlamaya başladı. "Sen benim bekçi köpeğim değilsin!" Hırlayarak beni zorla yere oturtamazdı. Bir köpeğe itaat edecek değildim.

Demir parmaklıklara doğru yürüdüğümde köpek zincirlerine asılıp havlamaya başladı. "Kapat çeneni!" Ona bağırarak adımlarımı hızlandırdım. "Aptal bir köpekten emir almayacağım!"

Bu köpek rahatsız edici sesini hiç kesmeyip sürekli havladı ama umurumda olmadı. Ürkütücü hırıltılar çıkarıp delirmiş gibi bağlı olduğu zinciri çekiştiriyordu. O zincirden kurtulduğu an beni paramparça edeceğine emindim. Sahibi ona beni yerde tutmasını söylediği için ayağa kalktığımda çıldırmıştı. Köpeğin çıkardığı gürültüleri duymazdan gelip hücrenin demir parmaklıklarına asıldım. "Çıkarın beni buradan!"

Zincirinden bağlı olduğu için o köpekten korkmuyordum. Üst üste, "Çıkarın beni!" diye bağıırken başıma geleceklerden haberim yoktu.

Ben bağııp yerime geçmedikçe bu hayvan daha çok havlayıp bana hırladı. Çıkardığımız sesler yüzünden nihayet açılan kapının sesini duydum. Parmaklıkların arasından kafamı uzatıp gelenleri kontrol edemediğim için beklemeye başladım. Hücrendeki canavar hâlâ durmaksızın havlıyordu çünkü ona itaat edip yerime geçmemiştim. "Çirkin hayvan!" En az sahibi kadar çirkindi.

Derisi yanan o korkunç adam tekrar gelince arkaya doğru bir adım attım. Bu adama bakmak bile ödümü koparıyordu, gerçek anlamda ürkütücü bir görüntüsü vardı. Yüzü ve kafasındaki deri tamamen yandığı için cehennemden fırlayan zebanileri andırıyordu. Parmaklıkların diğer tarafında durdu, arkasında birkaç adamı vardı ve yanında o küçük çocuk

duruyordu. Çocuğun kahve gözleri hayatımın hatasını yapmışım gibi acıyarak bana bakıyordu.

Korkunç adamın gelişile köpek havlamayı bırakmıştı. Bakınca bile korkudan insanın aklını başından alan adam gözlerini gözlerime dikti. "Burada gürültücü çocuklara ne yaptığımızı bilmek ister misin?" Bunu söylediği an yanındaki çocuk irkilerek başını eğmişti. Sanki bu sözler bana değil de ona söylenmiş gibi korkmuştu.

O çocuğun aksine canavar tipli adama korkusuzca bakıyordum. "Sen aptal mısın? Senin kime ne yaptığını neden bilmek isteyeyim?" Ona sesimi yükselterek parmaklıklara tekme attım. "Çıkar beni buradan!"

Siyah gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadı ama saçsız başıyla adamlarına kapıyı gösterdi. Kapının kilidini açtıklarında birkaç adım geriledim. Cehennem zebanisi elinde kartal başlıklı bastonuyla içeri girdi. Üzerime yürürken bile gözlerini dahi kırpmadan beni izleyip yüreğime korku tohumları ekiyordu.

Tam karşımda durduğundaysa bastonu kaldırıp boynumun sol tarafına öyle bir vurdu ki zayıf bedenim hücrenin içine savruldu. "İlk kural: Asla sesini yükseltme!"

Söylediklerini uğultuyla duyuyor, düştüğüm yerde dehşet ötesi bir acıyla boğuşuyordum. Boynuma, yani şah damarımın olduğu yere vurduğu için beynimin bir kısmı felç geçirmiş gibiydi. Bastonunun gümüş kartal başlığının sert darbesi beni yerde iki büklüm etmişti. Yerde yan bir şekilde yatarken hiç kıpırdayamadım. Acının beynimdeki etkisinin geçmesini beklerken kısık ve acı dolu inilti çıkarıyordum.

Bana yaşattığı acının üstesinden gelememişken yaklaşıp karnıma tekme atınca yüksek sesle haykırdım. "Tekrar et!" diye bağıırıp ikinci kez tüm gücüyle karnıma tekme attı. "Tekrar et! İlk kuralı duymak istiyorum!"

Üçüncü tekmesiyle ağız dolusu kan kusup yerde kıvranmaya başladım. "Ç-çık ar beni buradan!" Ayakları altında ezilirken kollarımı karnıma sarıp cenin pozisyonu aldım. Ona duymak istediklerini söylemeyecek kadar inatçı bir çocuktum.

Karnımı korumak için kollarımı kendime sararak ona direndim. Kan kusuyordum, canım inanılmaz derecede yanıyordu ve ağlıyordum ama buna rağmen, "Çıkar beni!" dedim öncekinden daha yüksek bir sesle. "Ben senin kölen değilim, söylediklerini tekrarlamayacağım!"

Başımı ayağının altında ezince kafatasım kırılıp beynim patlayacak sandım. Ayağını kafama sertçe bastırıp yanağımı zemine yapıştırdı.

Gözyaşlarım artık sadece acıdan değil, bana yaşattığı aşağılanma duygusu yüzünden de akıyordu. Zemin ve onun ayak tabanının altında sıkışan başım yüzünden acıyı had safhalarda hissediyordum. O ise durmaksızın, "Söyle!" diye bağııyordu. "İlk kuralın ne olduğunu söyle!" İlk kuraldan daha şimdiden nefret etmişim.

Ayağının altında başımı ezerken hiç geri çekilmedi. Beni bir böcek gibi çiğnerken kıvranırlarımdan ve gözyaşlarımdan zevk alarak ona itaat etmemi bekledi. Ağzımdan salyayla birlikte kan akarken boğuk sesler çıkarak nefes almaya çalışıyordum. Aldığım nefesler bile yeterli değildi. Dokuz yaşındaydım ve ona karşı çok zayıftım. İstesem de kendimi ondan koruyamıyor veya kurtaramıyordum.

Yerde acıyla kıvranıp kısıık iniltiler çıkarmak dışında hiçbir şey yapamıyordum. Buna rağmen inatla ona duymak istediğı şeyleri söylemedim. Bir çocukta olmaması gereken bir inatla karşılaşınca, "Ümit'in küçük orospusuna bak sen!" diyen sesini güçlölkle duydum.

Bana küfrettikten sonra bile ayağını çekmeyip başımı ezmeye devam etti. Sıradaki hamlesini göremiyor, hâlâ gözyaşları içinde zeminde yan bir şekilde yatıyordum. Elindeki o bastonla ikinci kez bana vurmaya kalkmış olmalı ki üzerime kapanan bedenın ağırlığını hissettim. O çocuk kendini bana siper edince babasının kırbacı, yani bastonu onun sırtıyla buluşmuştu. Çocuğun acı dolu nidasını duyunca bunu anlamışım.

Çocuk kendini bana siper edip babasının başımın üzerinde olan bacağına yapıştı. "Baba n'olur yeter." Tıpkı benim gibi onun da sesi ağılıyormuş gibi çıkıyordu. "Durmazsan ölecek." Bunları söylerken beni babasının darbelerinden korumak için bir an olsun üzerimden çekilmiyordu. "İntikamını almak istiyorsan kızın ölmesi işine gelmez." Zebani kılıklı herifin ayağını başımdan çekmesini sağlayan bu sözler olmuştu.

Başımı ezmeyi bırakıp geriye çekilince kafamdaki baskı ortadan kalktı. Acılar içinde kıvrılırken babası olacak şeytan, çocuğun kolunu sertçe tutarak onu üzerimden çekti. "Şu kaltağı bile merhamet gösterecek kadar zavallısın!"

Ağlamaktan birbirine yapışan kirpiklerimin arasından çocuğı duvara fırlattığını gördüm. Sırtı duvara çok sert çarptığı için titreyen dudaklarından çıkan iniltiyi duyabildim. Böyle bir muamele göreceğini bile bile neden bana yardım etmişti?

Ellerimi yere bastırarak güçlölkle yerimde kıpırdanabildim. Uzandığım yerden dizlerimin üzerine oturmam benim için çok zorlayıcıydı. Başım

dönüyor, burnum kanıyor ve yutkundukça ağızımdaki kanı yutuyordum. Attığı sert tekmeler yüzünden ellerimi karnımdan çekemiyordum. ~~acm~~ bir an olsun kesilmemişti. Hareket etmeye kalkışınca bile karnım yırtılacakmış gibi ağrıyordu.

Dağılan saçlarım gözyaşlarının ıslattığı yüzüme yapışırken zebani adam cebinden bir anahtar çıkararak köpeğe yaklaştı. O ana kadar köpeğin zincirine bir kilit takarak kısalttıklarını hiç fark etmemiştim. Zincirdeki kilidi açtığında köpek sahibine itaat ederek hareket etmedi. Köpeğin zincirini biraz daha uzatarak tekrar duvardaki halkaya bağladı.

Anahtarı cebine koyarak yanıma geldi, ondan korktuğumu gizleyemiyordum. Üzerime eğilip çenemi sertçe kavrayarak başımı kaldırdı. Parmakları yanaklarımı delecek sertlikteydi. Yüzünü iyice yüzüme yaklaştırdı, bu yakınlıktan ona bakmak kontrol edemediğim bir şekilde daha çok ağlamama neden oluyordu. Çok korkunçtu.

“Her itaatsizliğinde Şeytan’ın zincirini on halka daha uzatacağım.” Bir köpeğe verdiği isim en çok hı adamı yansıtıyordu.

Sırıttığında yanmaktan pembeleşen yüz derisi gerildi. “Zinciri sana ulaşacağı kadar uzadığında neler yapacağını hayal edebiliyor musun?”

Çenemdeki parmaklarına rağmen ağızımdaki kanı suratına rükürdüm. “Çok çirkinsin, git yanımdan!”

Yüzüne tükürmemle gözlerinden delici bir parıltı geçti. Elini kaldırıp suratıma attığı tokatla beni tekrar yere savurdu. Başım zemine çarptığında yanağım yanıyordu ve kulağım zonklamaya başlamıştı. “Seninle işim bittiğinde bu köpekten daha itaatkâr olacaksın!” Bunları söyledikten sonra oğlunu ve adamlarını alıp gitmişti.

Onlar gittikten sonra âdeta sürünerek köşedeki döşeğe ulaştım. Hücremenin içine temiz bir yatak koyma zahmetine bile girmedikleri için yolları gıcırdayan leş gibi bir döşeğim vardı. Uzanıp vücudumdaki acıların geçmesini bekledim ama hiç geçmeyecek gibiydi. Bu uğursuz hayvan yine gözünü dikmiş beni izliyordu. Artık bana on zincir halkası kadar daha yakındı. “Sen de geber!”

Karnımda, boynumda ve kafamdaki ağrılar çok şiddetli olduğu için acıdan sızıp kalmam uzun sürmemişti. Tam olarak ne kadar uyuduğum hakkında bir fikrim yoktu ama kulağıma gelen ıslık sesiyle gözlerimi arıladım. O çocuk gelmişti. Bu sefer çaldığı melodi hüzünlüydü. Şarkılan ıslığa çevirmekte gerçekten çok iyiydi. Onun çaldığı ıslıkta bile şarkının sözlerini kafamda duyabiliyordum.

Bu çaldığı şarkıyı daha önce hiçbir yerde duymadığıma emindim ama sözleri bir şekilde kafamda yankılanıyordu. Yataktan kalkmak için kendimi zorladığımda dudaklarımdan çıkan acı dolu iniltilere engel olmadım. Tişörtümü yukarı sıyırınca karnımda belli belirsiz görünen morluklarla yutkundum. Etim çürümüş gibi o adamın karnımı tekmelediği yerler morarmaya başlamıştı. Yarına daha kötü olacağına emindim.

Adım sesleri yaklaştıkça ıslık sesini daha yoğun duyduğum için tişörtümün eteklerini aşağıya çektim. Çocuk, başkası sanıp korkmayayım diye yine ıslık çalarak bana geldiğini bildiriyordu.

Köpeği kontrol ettiğimde onun da uyuduğunu gördüm. Çocuk parmaklıkların diğer tarafında durup tam bir şey söyleyecekti ki, “Şşş.” diye onu uyarıp işaret parmağımy dudaklarımyın üstüne koydum. “Sessiz ol, bu şeyi uyandıracaksın.” Ona köpeği gösterdim. “Ayağa kalktığım an havlamaya başlıyor.” Uyanıp havlarsa dışarıdaki adamları buraya toplardı.

Yataktan yavaşça çıkıp parmak uçlarıma basmaya başladım. Yürürken acıyan karnım bana zorluk çıkardığı için ellerim karnımdaydı. Küçük ve sessiz adımlar atarken sık sık Şeytan’ı kontrol ediyordum. Ona bundan daha iyi ve daha komik bir isim veremezlerdi. Parmaklıklara yaklaşarak henüz adını bilmediğim çocuğun tam karşısında durdum. Aramızdaki demir parmaklıkların arasından birbirimize bakıyorduk. İkimiz de korkuyorduk. Ben kendim için, o da benim için. Bunu görebiliyordum.

Kahverengi gözleri gizleyemediği bir endişeyle beni izlerken sık sık karnıma ve babasının ezdiği kafama bakıyordu. “Sen...” diyen sesi benimle konuşmaya çekinecek kadar alçaktı. “Sen iyi misin?” Konuşurken sesi o kadar kısıktı ki onu güçlkle duyuyordum. İçimden bir ses bunun tek nedeninin köpeği uyandırmak olmadığını söylüyordu.

İlk Kural: Asla sesini yükseltme.

Derin bir nefes alarak ona başımı salladım. “Babam gelip zebani babanı dövdüğünde daha iyi olacağım.” Babam burada olsaydı o herifi bir güzel döverdi.

Ayakta durmak ağrılarımyın şiddetini artırdığı için yavaşça yere oturdum. O da parmaklıkların diğer tarafına oturdu. Kısa bir an geldiği yeri kontrol edip cebinden küçük bir hap kutusu çıkardı. Kutuyu açıp içinden çıkardığı bir hapy parmaklıkların arasından bana uzattı. “Ağrı kesici, belki acını hafifletir.”

Bana verdiği hapyın ağrı kesici olup olmadığına emin değildim, bu yüzden onu almadım. Bu konuda ona güvenmediğimi görünce başını

hafifçe omzuna doğru eğdi. “Ben babam gibi değilim.” Bana ~~beni~~ yapan o değildi ama babası adına utanıyormuş gibi yüzü kızarmış başlamıştı. “O benim üvey babam.” Onu rahatlatan tek şey ~~buymuş~~ bakıyordu. Öyle bir canavarın öz oğlu olmadığına memnundu.

Israrla bana uzattığı hapı aldım. “Neden o zebaninin yanında ~~kal~~ yorsun?”

“Zebani mi?”

“Korkunç görünüyor.”

“Eskiden böyle değildi.” Ceketinin cebine tam sığdıramadığı su şişesini çıkardı. “Onu bu hâle getirip yakan senin babanmış.” Yakalanmamak için tekrar etrafını kontrol etti ve bu sefer de ceketinin iç cebinden küçük bir sandviç çıkardı. Streç filme sardığı sandviçi bana uzattı. “Aç olmalısın. birileri gelmeden hızlıca karnını doyur.”

“Baban yalan söylüyor!” Kaşlarımı çatarak elimdeki hapı ona fırlattım. “İkiniz de yalancısınız.” Yemem için getirdiklerini almadan ayağa kalkıp yatağa yürüdüm. “Babam kimseyi canlı canlı yakmaz. Babama iftira atacak kadar korkunç insanlarsınız. Bir daha beni görmeye gelme yoksa seni o şeytana söylerim!”

Yatağa uzanarak ona sırtımı döndüm. “Benim babam iyi biri ve senin babanın aksine beni seviyor. Git buradan, aptal korkak!” İç çekişini uzandıığım yerden bile duymuştum ama ona doğru dönmedim. Buradaki kimseyi sevmiyordum.

Gitmesini bekledim ama gittiğini gösteren sesler duymadım. Ayağa kalktığını bile sanmıyordum, hâlâ parmaklıkların yanında oturuyor olmalıydı. “Nasıl bir his?” diyen sesini duydum. Sesi kırıgın ve biraz da buruktu. “Baban tarafından sevilme nasıl bir his veya herhangi biri tarafından?” Sesi dokunsan ağlayacakmış gibi çıkıyordu.

“Bana sevmek ve sevilmenin neye benzediğini söyleyebilir misin?” Gerildim. Bunlar hiç sevmemiş ve sevilmemiş birinin sözleriydi.

Ona sırtım dönük bir hâlde yatakta uzanırken, “Belli ki bilmiyorsun ama sevginin bir şekli yok,” diye fısıldadım. “Bu yüzden sana neye benzediğini söyleyemem.”

“Bir şekli olsaydı sence neye benzerdi?” Sevgiyle ilgili her şeyi bu kadar merak etmesinin nedeni neydi? Gerçekten sevmeyi ve seilmeyi bilmiyor muydu?

“Kâğıt helva olabilir,” diye mırıldandım. “Dışı sert ama içi yumuşacık. Sevgi de böyle bir şey işte, uzaktan bakınca sert ama tadını alınca lezzetli ve yumuşacık.”

İç çekişini duydum. “Sevginin tadını bilmiyorum, hiç tatmadım.” İçimde bir şeylerin acıdığını hissettim. Nasıl bir çocuk hiç sevilmezdi ki?

Yataktan çıkıp küçük adımlarla ona doğru yürüdüm. Şeytan’ı uyandırmamak için adımlarımı dikkatli atıyordum. “Kimseler sevmedi mi seni?” Tam karşısına oturduğumda kahve gözleri her an ağlayacakmış gibi hisli bakıyordu. “Ya da sen kimseleri sevmedin mi?” Bu hiç inandırıcı gelmiyordu.

Gözlerini kaçırıp sandviç ve suyu parmaklıkların arasından önüme koydu. “Kendimi birilerine nasıl sevdireceğimi veya nasıl seveceğimi bilmiyorum.” Cebindeki hap kutusunu çıkarıp bana yeni bir ağrı kesici uzattı. “Ben burada doğdum ve bu köşkte sevgi yok.”

Gözlerini gözlerime kenetlediğinde acısını ta içimde hissettim. “Ölüm, öfke, kan ve şiddet var ama sevgi hiç yok.” Avucundaki hapi bana uzattı. “Bunu almalısın, ağrılarını dindirir.”

Bu sefer inadı bırakıp ağrı kesiciyi su yardımıyla içtim. Çok aç olduğum için sandviçi açarken meraklı bakışlarım onun üzerindeydi. “Annen nerede, o sevmiyor mu seni? Veya diğer akrabaların?” Köpeği uyandırmamak için fısıltıyla konuşuyorduk.

Her an biri gelir korkusuyla geldiği yönü kontrol ederken, “Gerçek ailemi hiç tanımadım, ben evlatlığım,” diye fısıldadı. Bana döndüğünde bakışları mahzundu. “Babam kısır olduğu için çocuğu olmuyor.”

Sandviçten kocaman bir ısırık alırken gözlerimi merakla kırpıştırdım. “Kısır ne demek? Elmas annenin yaptığı kısır yemeğinden mi bahsediyorsun?”

Bana söylediği şeyi bir yemeğe benzetmem onu gülümsetti. “Hiçbir koşulda çocuk sahibi olmayan insanlara kısır denir.” Daha iyi anlamam için bunu bana açıklarken oldukça sabırlı görünüyordu. “Babam kısır olduğu bilinmesin diye beni evlat edinip herkese onun çocuğu olduğumu ve annemi doğumda kaybettiğini söylüyor.”

“Ama seni sevemedi, değil mi?”

Başını eğdiğinde suskunluğuyla beni onayladı. “O kimseyi sevemez.”

“Babamla sorunu ne?”

Biliyordu ama beni geçiştirerek başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Sandviçle karnımı doyururken sızlanmaya başladım. “Dışarıda olmayı özledim.” Parmaklıkların diğer tarafını işaret ettim. “Orada olmalıydım.”

Dudaklarında ona bakan herkese acı verecek bir tebessüm oluşmuştu. Bir insanın tebessümü bile can yakabilir miydi? Onun tüm gülüşleri buruktu. Hisli bakan gözleri bulunduğum yeri işaret etti. “Ben on dört yıldır oradayım.”

“Sen özgürsün.” Ne demek istediğini anlamadığım için ona kendimi gösterdim. “Parmaklıkların bu tarafında olan benim.”

Kaşları büküldüğünde gözleriyle beni yalanladı. “Tutsaklık sadece bedende mi olur sanıyorsun?” Elini kaldırıp işaret parmağıyla şakağına hafifçe vurdu. “Asıl mahkûmiyet kafada başlar.”

“Dokuz yaşında olduğumun farkında mısın? Seni anlayacağım şekilde konuşmalısın.” Sandviçin son lokmasını ağzıma attıktan sonra suya uzandım. “Söylediklerini anlamıyorum.”

Göğüs kafesini şişirecek büyüklükte nefesini içine çekti ve sesli bir şekilde geri verdi. “Umarım ne demek istediğimi anlayacağın bir gün gelmez.”

Bunları söyledikten sonra içindeki tüm suyu içtiğim boş şişeyi aldı. Yakalanmamak için daha fazla yanımda kalamazdı. O giderken ben de arkasından tuhaf gözlerle ona bakıyordum. *Asıl mahkûmiyet kafada başlar* diyen sözlerini düşünüp ne anlama geldiğini merak ettim. O an için bunun cevabını bilmiyordum ama öğreneceğim bir gün gelecekti. Bir gün onu anlayacağımı biliyordu ama ben bunu henüz bilmiyordum.

Onun da bilmediği bir şey vardı.

Sevmeyi ve seilmeyi benimle öğreneceğini de o bilmiyordu.

Günümüz

Adım sesleri duyunca hemen kendimi toparladım. Arka bahçeyi aydınlatan ışıklardan Gurur’un döndüğünü gördüm. Bu soğukta bile üzerinde ceket yoktu. Hep olduğu gibi beyaz bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Gurur bu iki renk dışında başka hiçbir rengi giymiyordu. Dolağındaki tüm kıyafetleri beyaz gömlek ve siyah pantolondan oluşuyordu. Ona yakışmadığını da söyleyemezdin.

Onu en son dün gece gördüğüm için, “Şu saate kadar neredeydin?” diye sordum kırılgan bir sesle. Sabah uyandığımda odada yoktu ve tüm

gün beni hiç aramamıştı. Hiç olmazsa arayıp iyi olduğunu ve neden evde olmadığını açıklayabilirdi.

Ağır adımlarla bana doğru yürürken oturduğum salıncağa tuhaf gözlerle bakıyordu. Sorumu yanıtsız bırakıp iki yanından zincirlerini tuttuğum salıncağı gösterdi. "Buna binmek için fazla büyük olduğunu düşünmüyor musun?"

Ayaklarımı yukarı kaldırıp sallanırken tebessüm ettim. "Bu benim salıncağım, babam ben çocukken yapmıştı."

Yüzündeki alaycı ifadeyi saklamadı. "Sen çocukken yapmış, büyüdüğünde de ona otur diye değil."

"Beni kınıyorsun."

"Çünkü çocuk kalmakta ısrarcısın."

"Sen büyüdüğüne memnun musun?"

İfadesiz gözlerle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hâlimden şikâyetçi değilim."

"İlginç."

"İlginç olan nedir?"

Ona yanımdaki boş salıncağı gösterdim. "Aksa burada değil, otur hadi."

Yüzünü buruşturarak salıncağa baktı. "O şeye oturmayacağım."

"Kasıntı herif."

Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Ağır gel."

"Sen gel." Bir kez daha Aksa'nın salıncağını gösterdim. "Kocamın yanıma oturmasını istiyorum."

"Karımın her istediği olmaz."

"Niye?" Dalga geçerek başımı yukarı kaldırdım. "Her istediğimi yapacak gücün yok mu?"

"Derdin ne senin?"

"Otur yanıma."

"İnatçı çocuk."

"Huysuz ihtiyar."

Homurdanarak yanıma gelip iri bedenini salıncağa sığdırmaya çalıştı. Salıncağa sığmakta güçlük çekmişti ama nihayetinde oturdu. Ben ayaklarımı yere vurup kendimi ileri geri sallasam da o bunu yapmıyor, ayaklarını

yere bastırıp hiç kıpırdamadan rahatsız bir şekilde oturuyordu. Gözlerini benden ayırmadan beni izliyordu. “Az önce ilginç bulduğun şey neydi?”

“Büyümekten şikâyetçi olmadığını söyledin.” Kendimi ileriye itip daha yükseğe havalandıkça rüzgârı yüzümde hissediyor ve bu hissi seviyordum. “Çocukluğu kötü geçen insanlar çocuk olmayı sevmez ve bir an önce büyümek isterler.” Gözlerimi kapatarak kendimi rüzgârın dokunuşlarına bıraktığımda beni izlediğini biliyordum. “Anlaşılan çocukluk anıların pek iç açıcı değil.”

Gözlerimi açmadım ama dalga geçen sesini duydum. “Herkes senin gibi pamuklara sarılarak büyümüyor prenses.” Nasıl bir çocukluk geçirdiğin hakkında zerre kadar fikri yoktu.

“Anlatmak ister misin?”

“Siktir etsene.”

Ayaklarımı yere bastırarak sallanmayı kestim. Salıncağımın zincirlerini sıkıca tutarken başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. “Sabah uyandığımda seni bulamadım. Saat kaçta evden ayrıldın ve bu saate kadar neredeydin?”

“Ne o, merak mı ettin?” Geldiğinden beri yaptığı huysuzlukların sebebi buymuş gibi sitemini alaycı üslubuyla gizledi. “Nerede olduğumu bilmek isteseydin gün içinde bir kez olsun arardın.”

Gülmemeye çalışarak yanaklarımın içini dişledim. “Seni aramamı beklemiş olamazsın, değil mi?”

Homurdanarak önüne dönüp gömleğinin ön cebindeki sigara paketini çıkardı. “Tüm gün aklıma bile gelmedin, neden aramanı isteyeyim?”

“Telefonun kapalıydı.” Hızla bana döndüğünde tebessüm ederek ona başımı salladım. “Sabah seni odada bulamayınca endişelenip aradım ama telefonun kapalıydı.” Bunu duyunca bana olan bakışları yumuşamaya başladı.

“Evdekilere sordum ama onlar da nerede olduğunu bilmiyordu. Sonra Karun abiyi aradım.” Bakışlarım buruklaşırken sesimdeki neşe kaybolmuştu. “Karun abi sabaha karşı bir kriz geçirdiğini, seni ücra bir mekânda bulunduğunu ve oradaki her şeyi dağıttığını söyledi.” Parmak boğumlarındaki zedelenmiş dokuya iç çekerek baktım. “Etrafında olan herkesi ağır yaralamışsın.” Karun onu kan revan içinde bulmuştu ama üzerindeki kanlar ona ait değildi.

Gözlerini kaçırarak paketin içinden bir dal sigara çıkardı. “Hiçbir şey hatırlamıyorum.” Hatırlamadığını biliyordum, kriz esnasında akli dengesini yitirdiği için yaptığı şeyleri hatırlamıyordu.

“Dinle.” Elimi uzatıp dostane bir tavırla omzuna dokundum. “Sana yardım etmeme istekli olursan öfke ve kriz yönetimini birlikte yapabiliriz.” Başlangıçta küçük adımlarla ilerlemeliydik ama her seansta tedavinin dozunu biraz artırmayı düşünüyordum. Bunu yapmam için önce bana izin vermeliydi. Ona yardım etmem için psikolog olduğumu bilmesine gerek yoktu.

Sigarasını yakmamı istediği için çakmakla birlikte bana uzattı. “Bana yardım edemezsin.” Hastalığı konusunda umutsuzdu. “Bu kadar kolay olsaydı gittiğim doktorlar beni bu sorundan kurtarırdı.” Yüzü kasılırken gözlerimin içine son derece ciddi bir şekilde baktı. “Ben bir canavarım, Nemrut’un kızı. Korkunç yüzümle henüz tanışmadın.”

Uzattığı sigara dalını ve çakmağı ondan aldım. “Sen bir canavar değilsin, öyle olduğuna inandırılmışsın.” Ona gülümseyerek sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdim. “Şimdi bunu nasıl yakacağımı tekrar anlat.”

Sigara içmek istediği anlarda sigarasını hep başkalarına yaktırırdı. Yanında benden başka kimse olmayınca yakmam için sigarayı bana uzatırdı. Ancak ne zaman dudaklarımın arasında sigarayı görse bundan hoşlanmaz ve şimdi olduğu gibi kaşları hafifçe çatılırdı. Dudaklarımın arasındaki sigarayı alıp yere atması uzun sürmedi. “Artık içmek istemiyorum.” Neredeyse gülecektim. Bunu hep yapıyordu. Sigarayı yakmadan dudaklarımın arasından çekip alıyordu.

Üzerinde Trabzonspor’un renkleri olan çakmağa bakmaya başladım. Ne bekliyordum ki o bir Karadenizliydi. “Hangi takımı tuttuğunu anlamak zor değil.” Başımı omzuma doğru eğip ona tatlı tatlı gülümsedim. “Fanatik misin?”

“Hiçbir maçı kaçırmayacak kadar.”

“Peki, neden Orduspor’u değil de Trabzonspor’u tutuyorsun.”

“Bana Ordu’yu hatırlatacak her şeyden nefret ediyorum.” Elimdeki çakmağı alıp cebine attı. “Takım tutar mısın?”

“Konumuz bu değil.” Sabahtan beri merak ettiğim soruyu daha fazla erteleyemedim. “Dün gece bir şeyin yoktu.” Yüzümdeki gülüşüm yavaş yavaş solmaya başladı. “Ben uyuduktan sonra ne oldu, Gurur? Aralıkta bile değiliz, neden kriz geçirdin?”

Karadeniz inadını konuşturarak bakışlarını benden çekmesi uzun sürmedi. “Bir şey olmadı.” Bana anlatmayacak kadar inatçıydı.

“Gurur...”

“Sen konuş, Farah.” Beni susturarak boynumu işaret etti. “Eğer bana o sarkacın senin için neden bu kadar önemli olduğunu ve onu sana kimin verdiğini anlatırsan ben de bilmek istediklerini anlatırım.” Gerildim.

Gözleri rahatsız edici bir şekilde boynumda oyalanıyordu. “Gün içinde ona kaç kez dokunduğunun farkında mısın? Farkında olarak veya olmayarak parmakların hep ona uzanıyor.” Omuzlarını dikleştirerek hesap sorar gibi soğuk gözlerle bana bakmaya başladı. “Ona dokunmak seni rahatlatıyor mu?” O söyleyene kadar yine sarkacımın yakutuna dokunduğumun farkında değildim.

Elimi yavaşça boynumdan çekerek önüme döndüm. “On altı yıl önce başladı uykusuzluğum.” Bilmesi gerektiği kadarını ona anlatabilirdim. “O yıllarda henüz dokuz yaşındaydım ve artık uyuyamıyordum. Bir çocuk vardı, günün belli saatlerinde sık sık beni görmeye gelirdi.” O çocuğun bir hücrede beni ziyaret ettiğini ona söylemedim.

“On üç veya on dört yaşlarında bir erkek çocuğuydu.” Gökyüzündeki yıldızlara bakarken ciğerlerime hapsettiğim nefesimi sesli bir şekilde verdim. “Uyku problemimi biliyordu ve bir gün bu sarkaçla bana geldi.” Parmaklarım bir kez daha boynuma uzandığında Gurur’un beni izlediğini biliyordum. “Sarkacın belki beni uyutabileceğini söyledi ve öyle de oldu. O günden sonra sarkacın yardımıyla uyuyabildim.”

“O çocukla hâlâ görüşüyor musun?” Meraklı sesinde gizli bir öfke olduğunu sezince bakışlarımı ona yönelttim. İfadesi fazla katıydı. “Adı nedir?”

“Adını bana hiç söylemediği için bilmiyorum. On altı yıldır onu hiç görmediğim için nasıl ve nerede olduğunu da bilmiyorum,” dediğimde Gurur’un sert ifadesinde bana inanmadığını gösteren bir şeyler vardı.

“Her gün buraya gelip seni ziyaret eden birinin adını bilmediğini mi söylüyorsun?”

“Beni görmek için buraya hiç gelmedi. Başka bir yerde buluşuyorduk.”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Buluşuyor muydunuz?”

“Öyle değil.” Rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. “Ben başka bir yerdeydim ve o da beni görmek için oraya geliyordu.”

Bana olan bakışlarında herhangi bir yumuşama olmadı. “Neredeydin?”

"Kaçırılmışım, Gurur!" Beni sorguya çekip durmasının siniriyle ağzımdan kaçırdıklarımla omuzları gerildi. Dilimi sertçe ısırarak kendime kızdım, bunu bilmesine gerek yoktu.

"Farah?" Oturduğu rahatsız edici salıncakta dikleşti. "Dokuz yaşındayken kaçırıldın mı?"

Başımı önüme eğip kısık bir sesle, "Evet," diye mırıldandım. Spor ayakkabılarıma bakarken eğdiğim başımı kaldırmadım. "Bir ay rehin tutuldum." Bunları anlatmanın stresiyle yine tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım. "Tutsak edildiğim o yerde bana yardım etmeye çalışan bir çocuk vardı. Sarkacı bana o vermişti."

Gözlerimin ardı sızlarken ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Bu yüzden onun adını bile bilmiyorum, bana adını hiç söylememişti."

Bileğimde Gurur'un sıcak elini hissedince irkilerek başımı kaldırdım. Tırnaklarımı yememden nefret ediyor olmalı ki elimi ağzımdan çekerek dizimin üstüne koydu. "İsim ver." Neyden bahsettiğini anlamıyordum ama yeşil gözlerinde ölümün ayak izleri vardı. "Seni kaçıranların ismini bana söyle."

Bileğimi saran iri parmakları fazla sahipleniciydi. "Onların isimlerini bilmiyorum." İç çekerek başımı iki yana salladım. "Gerçekten bilmiyorum."

Gurur bu konuda üzerime gelip beni o günleri düşünmeye zorlamadı ama gözlerindeki o karanlık his bunun peşine düşeceğini gösteriyordu. "Baban mutlaka biliyordur."

Ona soracaktı ama aradığı cevaplar babamda değildi, babama orada olanları hiç anlatmamıştım. O adamın yanmış bir derisi olduğundan bile bahsetmemiştim. Babamın ona bulaşmasını istemediğim için korku evinde olanları kimseye anlatmadım ve anlatmayı da düşünmüyordum. Benden susmam istenmişti ve ben de yıllardır susuyordum.

Gurur orada yaşadıklarını sormak üzereydi ki, "Lütfen," diye fısıldadım. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Farah kulübede sana saldıranlar o herifin adamları olabilir." Tüm ciddiyetiyle bakıp bana doğru eğildi. "Sana olanlardan sonra ilk aklıma gelen abim Şeref olmuştu. Üç yıl önce adamlarımı gönderip o herifi Ordu'dan İstanbul'a getirtip sorguladım." Nefesini burnundan sertçe vererek başını iki yana salladı. "Bunu yapan Şeref Kalender değildi, o kansız acıya dayanaksız biri." Son söyledikleriyle gözlerim büyüdü. Abisini sorgularken ona işkence mi etmişti?

Gurur anlam veremediğim bir kinayeye soğukça güldü. “Şeref insanlara acı çektirmeyi iyi bilir ama kendi canı tatlıdır. Ona en ağır şekilde işkence ettiğimde bile salya sümük ağlayarak sana olanlarla bir ilgisi olmadığını söyledi.” Midem kasıldı. Ben komadayken abisini kaçırtıp sorguya çektiğini bilmiyordum.

Gurur bir türlü bulamadığı cevapların sıkıntısıyla nefesini sesli bir şekilde vererek yüzünü ovuşturdu. “Şeref değilse bunu sana yapan kim, Farah? Üç yıldır her yerde onu arıyorum ve hâlâ da aramaya devam ediyorum. Bunu yapacak tüm düşmanlarımı çeşitli yöntemlerle sorguya çektim ama hiçbirisi değil!” Bu işin peşini çoktan bıraktı sanıyordum.

Kaşları çatıldı, artık net bir cevap duymak istiyordu. “Benim düşmanlarımdan biri değilse o zaman babaninkilerden.” Gözlerini gözlerime keketledi ve gerçekleri duymak istercesine, “Farah,” diye mırıldandı. “Seni kaçıran o herif her kimse kulübede seni komalık eden kişi olabilir. Bana onun hakkında bildiklerini anlatmalısın.”

Gözlerimi kaçırarak önüme döndüm. “Bilmiyorum.”

“Bildiğini biliyorum!” Sert bir sesle konuşup bir hışımla ayağa kalkarak tepeme dikildi. “Onu neden koruyorsun!”

“Koruduğum o değil!”

Omuzları gerilirken fark ettikleriyle buz kesti. “Siktir!” Nemli bakışlarımda ne görüyorsa bu onu bozguna uğratmıştı. “Susarak babanı ondan korumaya çalışıyorsun?”

Gözlerimden süzülen bir damla yaşı görmek yumruğunu sıkmasına neden olmuştu. Ağlamamdan nefret ediyordu. “Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun.” O adamın geri dönmesinden ödüm kopuyordu ama bir gün geri döneceğini de biliyordum.

Gurur o adamdan ne kadar korktuğumu görünce bana olan bakışlarını yumuşattı. Yanıma gelip tam karşımda bir ayağının üzerine diz çökerek kucağımdaki elime uzandı. Ben salıncakta oturuyordum ve o da hemen karşımda bir dizinin üzerinde duruyordu. Elimi iri ellerinin arasına alıp güven vermek istercesine hafifçe sıkarak beni cesaretlendirmeye çalışıyordu. “O orospu çocuğu da benim neler yapabileceğimi bilmiyor güzelim,” diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. “Onu bulduğumda ecdadını sikeceğim!” Yemin eder gibi konuşmasıyla bu konudaki kararlılığı beni endişelendirmişti.

“Ya beni komaya sokan o değilse?”

“Bu bir şeyi değişmez, o herifin cehennemi olacağım.”

“Neden?”

“Çünkü bu hâlde olmanın sebebi belli ki o!” Şakaklarındaki damarlar seçilirken sonunda yapbozun kayıp parçalarını bulmuş gibiydi. “Tüm bunlar sen dokuz yaşındayken başladı, değil mi? Seni kaçırdığında orada her ne yaşandıysa itaatkâr bir köleden farkın yok.”

Onun sorgulayan bakışlarından kurtulmak için hemen ayağa kalktım. “Üşüdüm.” Hızlı adımlarla malikâneye yürürken bu konuda konuşmak istemediğimi fazlasıyla belli etmiştim. “Hava çok soğuk, hasta olacağız.”

Arkamdan sinirli sesini duydum. “Sonsuza kadar bunu konuşmaktan kaçamazsın!”

Aramızdaki mesafeyi açmak için daha da hızlandım. “Bunun cevabını gerçekten bilmek istediğinde sana söylerim.” Tam karşıma bakarak yürürken bakışlarım hüzünlüydü. “Babamdan istediğin şey kızı Farah değil, Leyla’nın intikamını almak. Bir gün senin için alacağın intikamdan daha önemli olursam o zaman sana kendi hikâyemi anlatabilirim.” Bu sözlerim onu susturmaya yetmişti.

Malikâneye girip üst kata çıktığımda Gurur’un peşimden geldiğini biliyordum. Çatı katındaki dairemize girdiğimizde doğruca yürüyüp banyoya girdi. Banyonun kapısını içeriden kilitleyince afalladım. “Kapıyı neden kilitledin?”

Kapıyla bakışırken içeriden onun hissiz sesini duydum. “Banyo yapacağım.”

“Bunun için kapıyı neden kilitliyorsun?”

Mantıklı bir açıklama beklerken söyledikleri şoke ediciydi. “Sen kendini hep buraya kilitliyorsun, ben sana bir şey diyor muyum?”

Yürüyüp kapıyı zorladım. “Ne saklıyorsun, Gurur?”

“Bir şey sakladığım yok, yıkanacağım. Rahat bırak şu kapıyı!”

“Her zaman yıkanıyorsun ama daha önce bu kapı hiç kilitlenmiyordu.”

“Soyunacağım, Farah!” diyen sert sesini duydum. “Destursuz içeri dalacak kadar şuursuzsun. Bunun için tüm bu önlem.”

“İçeri girip seni çıplak görsem ne olacak ki?”

“Ne mi olacak?” Daha şimdiden onu sinirlendirmiş olmalıydım ki kapıya sertçe vurdu. “Öğrenme aşamasındaki çocuklardan bir farkın yok!”

Beni çıplak görsen bu sefer de *o ne bu ne* deyip duracaksın! Soruların kabir azabı gibi!”

“Daha önce seni çıplak gördüm.”

“Havlu vardı üzerimde.”

“Ne farkı var, çıplak gördüm sayılır.”

“Gördüklerin sadece o kadarıyla mı ibaret sanıyorsun? Git şuradan Nemrut’un kızı, yıkanıp geliyorum!”

“Uyuşturucu mu kullanacaksın?” Bu kapıyı zorlamamın tek nedeni buydu.

İçeriden küfreden sesini duydum. “Hayır, artık yanımda bile taşımıyorum. Bir süredir temizim.”

Kapıyı açmak için zorlamaya devam ettim. “Sana inanmıyorum, aç kapıyı, ceplerine bakacağım.”

“Ya sabır!” Sinirle burnundan soluyup kapıyı açınca birkaç adım geriledim. Çatık kaşlarla üzerime yürüyüp bana ceplerini gösterdi. “Gel bak ulan!” Bunu yapamayacağımı sanıyorsa bundan daha fazla yanılamazdı.

Küçük adımlarla yürüyüp karşısında durdum. Ellerimi tam pantolonun ceplerine uzatmıştım ki onda aldığım kokuyla sertçe yutkundum. Gurur hep aynı marka parfüm kokardı ama bu sefer onda soluduğum tek koku deniz esintisi değildi. Onun kokusuna karışmış daha yumuşak ve kadınsı bir koku üzerine sinmişti.

“Kadın parfümü mü bu?” Şaşkınca konuşup emin olmak için boynuna uzanmıştım ki gördüklerimle tüm vücudum buz kesti. Gözlerim tek bir noktada takılı kalırken kalbimin çatırdayan sesini duyabiliyordum.

Gurur’un boynunda bir iz vardı.

Bir kadının ruj izi.

Boyun kısmında bir kadının dudaklarının izi çıkmıştı. Biri onun boynunu öptüğü için sürdüğü pembe rujun izi net görünüyordu. Üstelik Gurur’un üzerine kadın parfümü de sinmişti. Bu da demek oluyordu ki bir kadın onun üzerine kokusunu bırakacak kadar ona yaklaşmış ve onu öpmüştü. Her şey etrafımda dönmeye başladı. Bir kadının koynundan çıkıp bana mı gelmişti?

Bakışlarımda gördüğü şeye anlam veremeyerek gözlerini kıstı. “Sorun ne?” Nereye baktığımı anlamak için aynadan kendine bakınca pembe

ruj izini gördü. "Siktir!" Küfrederek hemen bana döndü, panik olmuştu. "Sandığın gibi değil."

Hiç kıpırdamadan ona bakıyordum. Tek bir soru bile sormayacak kadar tepkisizdim. İçimde peydah olan acıya direnirken haddinden fazla sakindim. Gurur tam bir şey söyleyecekti ki küçük adımlarla banyoya ilerledim. Yanından geçeceğim esnada hemen kolumu yakalayarak beni durdurdu. "Kendini banyoya kapatmadan önce beni dinle."

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sanki onu yanlış anlamamdan ödü kopuyordu. "Hemen bir yargıya varmadan önce beni dinlemelisin. Ayrıca yıkanmam gerek, banyo sırası bende. Orası senin tapulu malın değil."

Kolumu çekerek ondan uzaklaştım. "Boynunda ruj izi var, Gurur?"

Onu yanlış anlamamı istemediği için aceleyle açıklama yapmaya başladı. "Boynumdaki Melek'in, yani yeğenimin dudaklarının izi. O hep yapar böyle şeyler." Belli belirsiz gülümsedi. "Senden bir farkı yok, sırnaşıp dudaklarının izini bırakır böyle."

"Ben sana sırnaşmıyorum."

"Bunun dışındaki çoğu hareketiniz onunla benziyor."

"Boynunu da öpmüyorum."

Bıyık altından gülerek bana kendisini gösterdi. "Öpmek istiyorsan buyur gel." Derimin altı alev almıştı.

"Bir başka kadının öptüğü bir adamı öpmek istemiyorum."

"Melek'ten başkası değildi." Bunları söylerken bana olan samimi bakışları onun dürüstlüğüne inanmamı sağlıyordu. "Bana inanmalısın, sana yalan söylemiyorum."

Duyduklarımdan sonra rahatlayarak nefesimi verdim. Açıklamasını duymadan önce neler düşünmemiştim ki. Bir an beni aldattığını, başka bir kadının koynundan çıkıp bana geldiğini düşünmüştüm. "Hayatında uzun soluklu bir yerim olmadığını biliyorum, Gurur ama..."

"Ama?"

Tüm ciddiyetimle gözlerinin içine baktım. "Benden başka bir kadına masal okursan bu iş biter." Odanın içine nükseden ağır bir sessizlik ikimizi kuşattı. Bu sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Bana masal okuması aramızda özel ve anlamlı olan tek şeydi. Ben hiçbir konuda onun ilki değildim, her konuda ona geç kalmıştım. Sevmeyi, sevişmeyi ve daha birçok şeyi Leyla'yla tecrübe etmişti. Elini tutan,

kalbine dokunan ve ona iyi gelen o kadın ben değildim. Leyla'dan kalan boşluğu doldurmaya çalışıyordum ama Gurur için asla bir Leyla olamayacaktım. Ben onun için hep ikinci kadın olarak kalacaktım.

Başka bir hikâyenin başrolü olma şansım olduysa bile Gurur bunu elimden almış ve beni kendi hikâyesinin yan karakteri yapmıştı. Bu hikâyedeki rolüm kara damga gibi kaderime nakşedilmişti ve adı hep ikinci kadın olarak kalacaktı. Tüm bunların farkında olacak kadar aklım başımdaydı. "Bizim seninle bir sonumuz yok, Gurur," derken çok sakindim, bir gerçeği kabullenmeye başlamıştım. "Hiç anlamıyorsun, değil mi?"

Ne demek istediğimi anlamak için yeşil gözlerini kıstı. "Neyi?"

"Farklı hikâyelerin kahramanları olduğumuzu." Daha şimdiden bu savaşta yenik düşmüş gibi acı bir tebessümle başımı salladım. "Sen benim masalımın başrolü değilsin, ben de seninkinin. Sen kendi masalından çıkıp benimkine girdin, Gurur. Belki benimle evlenmeseydin ben de biriyle tanışacak ve onunla mutlu olacaktım." Kabul etmemiz gereken tek gerçek buydu.

Akmayan gözyaşlarım beni zorlarken titreyen dudaklarımı araladım. "İkimizin birlikte olduğu bir masal yazılmadı, biz başından beri yanlış bir eşleşmenin kurbanlarıyız." Ve bunu bize o yapmıştı.

Gurur söylediklerimden sonra uzun süre konuşmadı. Dalgın bir şekilde beni izlerken fazla hissiz görünüyordu. Beni haklı mı yoksa haksız mı bulduğunu bilmiyordum ama söylediğim her şeyi düşündüğünü görebiliyordum. Gerginliğe yol açacak bir sessizlikten sonra kararlı bakışlarını bana çıkardı. "Bizim için bir masal yazılmadıysa ne olmuş, Farah? Ben yazarım o zaman."

Çenesindeki kaslar seğirirken başını ağır ağır salladı. "Kendi masalımdan çıkıp seninkine girdiysem sen artık sadece benimsindir. Benden başka kimse senin başrolün olamaz. Buna izin vermem."

"Bencillik bu."

"Siktir etsene, karımı kimseye verecek değilim."

"Ağzı bozuk herif."

Kalbimi eritecek bir sıcaklıkla güldü. "Nemrut'un nazlı kızı."

"Uyumak istiyorum." Dolaptaki pijamalarımı çıkardım. "Sen banyonu yap, ben üzerimi değiştireceğim." Beni başıyla onaylayarak banyoya girdiğinde bu sefer kapıyı kilitlemedi. Sandığının aksine içeri girecek kadar muursuz değildim çünkü göreceklerime hazır değildim.

Giyinme odasında üzerimi değiştirip mutfığa girdim. Akşamüstü çıktığım birkaç bulaşığı halledip odaya döndüğümde Gurur yıkanmıştı. Tişört ve eşofman altıyla banyodan çıktığında havluyla sarı saçlarını kuruyordu. Beni görünce hareketsiz kalıp baştan ayağa beni süzmeye başladı. Üzerimde ince askılı bir atlet ve pamuklu kısa bir şort vardı. Uyumak için rahat bir şeyler giymek istemiştım.

Gurur giydiklerimi fazla açık bulmuş olmalı ki omuzları gerildi. Yeşil gözleri yine ilk olarak açık boynumda oyalanmaya başlamıştı. Her gün beni boynumdan öpmeyi alışkanlık hâline getirmişti ama bugün bunu hiç yapamamıştı. Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırduğında kendine hâkim olmaya çalıştığını anladım. Kendini toparlamak için bakışlarını boynumdan çekti ama bu sefer de göğüslerimin çatalı dikkatini çekmişti. Giydiğim atletin yakası çok açık olduğundan istemediği birçok şeyle karşılaşılıyordu.

Burnundan sertçe nefesini verdiğinde dik göğüslerimin uçları bakış açısına girdi. Geceleri uyurken sütyeni çıkarırdım, bu yüzden ince atletten göğüs uçlarım belli oluyordu. Bunu görmek onun gerilmesine neden olmuştu. Yeşil gözlerini düz karnımdan biraz aşağıya kaydırınca kısa şortumu ve çıplak bacaklarımı gördü. Terlemeye başlamış gibi tişörtünün yakasını çekiştirdi. “Git üzerine daha usturuplu bir şeyler giy.”

“Üzerimdekilerin nesi var?”

Alaycı gözlerle baştan ayağa beni süzdü. “Kumaşı yetersiz.” Havluyla işi bitince onu yere atmasıyla kaşlarımı çattım. Bunu görünce gülmemeye çalışarak eğilip havluyu yerden aldı ve banyo kapısından içeri attı. Bir yerden alıp diğerine attı, ne anladım bu işten.

“Pis herif.” Ona söylenerek banyoya girdim. Önce yerdeki havluyu alıp astım, daha sonra da burayı topladım. Alt tarafı bir banyo yapmıştı ama her yeri dağıtmıştı. Gerçek anlamda gürültücü ve dağınık bir adamdı.

Odaya döndüğümde Gurur’u yatağımın üzerinde görmeyi beklemiyordum. Elinde benim için seçtiği bir masal kitabı tutarken yatağımın kenarında değil, üzerindeydi. Sırtını yatak başlığına yaslayıp ayaklarını uzatırken oldukça rahat görünüyordu. Hesap sorarcasına kollarımı göğsümde birleştirdim. “Neden yatağımdasın?”

Masal kitabını karıştırırken başını kaldırıp bana bakmadı. “Bu gece burada uyuyacağım.” Bunu o da istemiyormuş gibi sıkıntıyla nefesini vererek kitabı kapattı. “Sürekli kanepede uyumaktan sırtım ağrıyor.”

“Peki.” Kanepeye yürüdüm. “Bu gece ben burada uyuyabilirim.”

“O rahatsız edici şeyde bir gece bile uyuyamayacak kadar narin ve nazlısın.”

“Hayır, değilim.”

“Öylesin.” Yatağın boş tarafını gösterdi. “Buraya gel, seni hiç rahatsız etmem.” Yastıklardan birini alıp ortaya koydu. “Senin tarafına geçmem.” Bakışlarımdaki kararsızlığı görünce derin bir nefes aldı. “Sırtım dinlensin diye sadece bir gece yatağında uyuyacağım. Yarın yine kanepeye geçerim.”

“Hayır.” İnatçı bir tutumla buna yanaşmadım. “Ben zor uyuyorum, yatakta kıpırdarsan uyandığımda tekrar uyuyamam.” Bunun için uykudan uyanıp masal okuyarak beni yine uyutmalıydı. Her iki şekilde de sabaha kadar rahat bir uyku çekemeyecekti.

Yatağın büyük bir bölümünü bana bırakıp iyice kenara yanaştı. “Seni rahatsız etmemek için hiç kıpırdamam.”

“Seninle aynı yatakta uyuyamam.” Ona sırtımı dönmüştüm ki gördüklerimle donup kaldım. Masanın üstünde bir buket siyah gül ve bir kutu erik vardı. Bir anda kalbim rotasından şaşmıştı. Eve gelirken bunları benim için mi almıştı? İşte bunu beklemiyordum.

Küçük adımlarla yürüyüp kocaman gül buketini kucağıma aldım. Dudaklarımda oluşan tebessümden habersiz başımı eğip burnumu siyah güllerin kadifemsi yapraklarına sürttüm. “Çok güzel,” diye mırıldanırken sesimdeki mutluluğu gizleyemiyordum. Gurur bana ilk kez çiçek almıştı, hem de en sevdiklerimden.

Ona döndüğümde beni izlediğini gördüm. Şaşırmış ve biraz da etkilanmiş bir hâlde dudaklarımdaki tebessüme bakıyordu. Bir buket gülün beni bu kadar mutlu etmesini beklemiyordu. Gülleri göğsüme bastırdığımda gülüşüm genişledi. “Benim için mi aldın?”

“Özellikle sana bir şey almadım.” Yalandan öksürerek boğazını temizledi. “Kırmızı ışıқта beklerken bir kadın bunları bana satmak için çok ısrar etti.” Masal kitabını yan tarafına bırakıp umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Fazla anlam yükleme, istemeyerek aldığım bir şey.” Yalan söylediğini biliyordum. Kırmızı ışıқта beklerken bir kadının en sevdiğim güller ve sevdiğim eriklerle onun camına vurduğuna kim inanırdı ki.

Gülleri masaya bırakıp yanına gittim. Yatağın üzerine çıkıp aradaki yastığı çekerek ona doğru emekledim. Dibine kadar girip karnının üzerine oturduğumda sertçe yutkundu. Bacaklarımı iki yana açarak üstüne çıkmamı beklemiyordu. Üzerine eğildiğimde nefes dahi almadan beni izliyordu. Yüzlerimizi aynı hizaya getirip gözlerimi onun yeşillerine

benettediğimde hâlâ tebessüm ediyordum. “Teşekkür ederim,” diye fısıldayıp dudaklarımı yanağına bastırdım. Tüm vücudu kasılmıştı.

Sağ yanağına küçük bir öpücük kondurup başımı çektiğimde hayretler içinde kalarak beni izliyordu. “Tüm bu mutluluk küçük bir çiçek için mi?”

Gülümsedim. “Ve erikler.”

Yakışıklı yüzü sertleşmişti. “O şeyleri yanımda yemiyorsun.” Gülüşüme engel olamadım. Eriğe tiki vardı ama ben seviyorum diye her seferinde bana alıyordu.

“Nereden geldi aklına bana onları almak?” Bir sebebi olmalıydı.

Hatırladıklarıyla yüzündeki tüm kan çekilirken keyfi kaçmıştı. “Kâbus,” diye mırıldandı, bundan bahsetmek bile canını sıkıyordu. “Sabaha karşı kriz geçirmeme sebep olan şey gördüğüm bir kâbustu.”

“Ne gördün rüyanda?”

Susup bakışlarını kaçırdığında bunun hakkında konuşmak istemediğini anladım. Elimi uzatıp ürkekçe onun yüzüne dokunmaya başladım. “Bana her şeyi anlatabilirsin, Gurur.” Onu rahatlatmak için parmaklarım yanağına sürtünürken ona tebessüm ettim. “Ben senin karınım, her şeyi konuşabilmeliyiz. Seni üzen, canını yakan şeyleri benimle konuşmaktan çekinme.”

Gözlerinin içine bakıp yumuşak bir sesle konuştum. “Bu Leyla’yla ilgili olsa bile bana anlatabilirsin.” Kendini bana kapatmasını istemiyordum.

İç çektiğinde yanılmadığımı anladım. Gördüğü kâbus Leyla’yla ilgili olduğu için bunu benimle konuşmaktan çekiniyordu. Ne de olsa ben onun karısıydım ve bana sevdiği kadından bahsedemezdi. Bu kadarını yapmayacak kadar düşünceliydi. Avuç içimi onun yeni çıkmaya başlayan kumral sakallarına bastırıp, “Sorun değil,” dedim yatıştırıcı bir sesle. “Leyla’nın sendeki değerini zaten biliyorum.” Canımı yaksa da bu kabullenmişim bir durumdu.

Yüzünde gezinen parmaklarım sinirlerini yatıştırıyor olmalı ki gevşemeye başlamıştı. “Rüyamda benden yardım istiyordu.” Sıkıntılı bir sesle konuşup beni gösterdi. “Sen de öyle, Farah.” Rüyasında Leyla ve beni görmüştü. Hayatındaki iki kadın aynı rüyada buluşmuştu.

Devam etmesi için kendini toparlamasını bekledim. Rüyanın detayları zihnini istila ederken bakışları iç karartıcıydı. “Leyla’yla aynı yerde ama farklı köşelerdeydiniz. Bir ateş çemberinin ortasındaydınız ve ben

aranızda bir yerde duruyordum.” Burnunun direği sızlamışçasına sesi kısılmıştı. “İkiniz de benden yardım istiyordunuz.”

İçim yandı.

Kurtardığı kişi ben değildim, değil mi?

O çiçekler ve erikler mahcubiyeti içindi.

Elimi onun yüzünden çekerken alınganlık yapmamaya çalıştım. “Gurur,” diye mırıldandım zorlama bir sesle. “Hangimizi kurtardın?”

Gözlerimin içine bakmakta güçlük çekti. “Leyla’yı.”

“Ve beni o ateşin içinde bıraktın, öyle mi?”

İçli bir sesle konuşup başını iki yana salladı. “Leyla’yı kurtardım ama seninle yandım, Farah.”

“Yalancı.” Sesim de bakışlarım gibi küskündü. “Beni avutmak için yalan söylüyorsun.”

“Yalan değil.” Topuzumdan boynuma sarkan saçlarımı enseme iterken bakışları fazla düşünceliydi. “Leyla’yı kurtardığımda onunla gitme şansım vardı ama bunu yapamadım.” Elini çekmedi, parmakları ince boynumda geziniyordu. Dokunuşunun bana nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemezdi. “Senin için döndüm.”

“Ve benimle yandın?”

Yorgunca gözlerini yumup başını ağır ağır salladı. “Belki seni kurtaramadım ama seninle yandım, Farah.”

“İnanması güç.”

“Neden?”

“Çünkü sen ateşten korkarsın, Gurur.” Yumduğu gözlerini açtığı anda burukça ona gülümsedim. “Korktuğun ateşin içine benim için atlamazsın.”

Yüzümü seyrederken hiçbir şey söylemedi ama gözleriyle beni yalanlıyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama güzel bakıyordu. Kaybetmekten ölesiye korktuğu bir şeye bakar gibiydi bakışları. “Hiç anlamıyorsun değil mi?” Sesi pütürlüydü.

“Neyi?”

“Peşinden cehenneme bile geleceğimi.” Soğukça gülümsedi. “Ve orada korktuğum her şey var.” Boğazım düğümlendiğinde nefes alamadığımı hissettim.

“Rüyanın anlamı...”

“Biliyorum.” Beni susturarak nefesini koyverdi. Bir kez daha gözleri gözlerime kenetlendi, orada gördüğüm şey kalbimi eritiyordu. “Leyla’yı vasa-tırım ama seninle ölürüm, Farah.” Cığerlerine hapsettiğı nefesi bur-nundan verdi. “Rüyanın anlamı bu.” Bir gün onu sevmeye ne zaman baş-ladığımı sorarsa... Ona bu geceden bahsedecektim.

Masum sayılacak gözlerle onu izlerken başımı omzuma doğru ya-tırdım. “Birlikte olunca yanacak mıyız?”

Kendini tutamayıp güldü. “Sen yanmaktan ne anlarsın ki el kızı,” diye dalga geçti benimle. “Nasıl can yaktığını yanmayan biri bilemez.” İçim acımıştı, o bunu iyi biliyordu.

“Ama sen biliyorsun.”

“Evet.”

“Ve benim için o ateşin içine atladın?”

“Devamında bir aşk itirafı gelecekse, bavullarımı toplamam için kalk üzerimden.” Kahkaha attığımda gülüşüm onu da güldürdü. Birbirimizle uğraşmayı seviyorduk.

Yerimden kıpırdanarak, “Kalkayım bari,” dediğimde kaşlarını dalga geçercesine yukarı kaldırdı.

“Emin misin?” Bakışları hınzırdı. “Yerini sevmiş gibisin.”

“Karnına oturarak nefesini tıkadım, değil mi?” Ona rahat nefes al-dırmak için biraz aşağıya kaydığımda kısık bir sesle küfretti.

“Sikeyim!” Sesi gırtlğından çıkacak bir kalınlıktaydı.

Ne yaptığımın farkında değilmiş gibi davrandığım için şaşkınca, “Ne oldu?” diye sordum.

Bacaklarımı biraz daha ayırarak iyice üzerine yerleştüğimde Gurur sık-tığı dişlerinin arasından hırıltıyla karışık bir ses çıkardı. “Neye sebep ol-duğun hakkında bir fikrin yok!” Belimi kavrayıp hareketlerimi kısıtladı. “Kıpırdama.”

Alınan bir ifadeyle suratımı astım. “Sen rahat nefes al diye uğraşı-yordum.” Alt tarafı işaret ettim. “Bir şey batıyor bana, nedir o?”

“Başlayacağım böyle işe!” Dişlerini sık-tığında şakaklarındaki damarlar nabız gibi atmaya başladı. “Bunu sana açıklayamam.”

Anlamayan gözlerle ona bakıp, "Neden?" diye sordum safça. Bacaklarımın arasını zorlayan sertliğini hissediyordum. "Ama bu gittikçe sertleşiyor sanki, ne ki bu?"

Gözlerinin yeşili koyulaşırken nefes alışları hızlanmıştı. Onu kışkırtıp tahrik ettiğimi yeteri kadar gizleyemiyordu. Bunu saklamaya çalıştığımı da sanmıyordum, ona yaptığım şeyin ne anlama geldiğini bilmediğimi düşünüyordu. Kararan gözlerle beni izlerken uzanıp gözlüğümü çıkardı. Gözlerimi tüm çıplaklığıyla görmek ister gibi gözlüğü yan tarafa atmıştı. Eli bir kez daha bana uzandı ve bu sefer topuzumdaki kalemi çekip aldı.

Saçlarım dalgalanarak çıplak omuzlarıma döküldüğünde Gurur'un nefesi kesildi. Bacaklarımın arasını zorlayan sertliğini daha yoğun hissettim. Gerçek anlamda uyarılmıştı. Büyülenmiş gözlerle beni izlerken eli boynuma sürtünerek bir tutam saç buklemini avuçları arasına aldı. Saçlarımın yumuşak dokusunu sevmiş gibi avucundaki saçımı okşuyordu. "Farah," diye mırıldanırken saçımı parmağına dolamıştı. "Merak ediyor musun?"

Bana olan bakışları ve altımdaki sertliği nefesimi kestiği için aldığım hızlı solukların arasından, "Neyi?" diye sordum güçlkle.

Parmağını çektiğinde saçım bukle şeklinde omzuma düştü. Gurur'un kor gibi yanan eli yüzüme uzanırken gözleri yoğun bir şekilde dudaklarımda oyalanıyordu. "Öpülmenin nasıl bir his olduğunu?" Midem kasılmıştı. Evet, dersem beni öper miydi?

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşayarak elini dudaklarıma kaydırды. Parmak uçları dudaklarıma süründüğünde irkildim. Çenemi kavradıktan sonra başparmağı alt dudağımı okşamaya başlayınca bedenimdeki ısı arttı. Gurur beni öpmek istiyordu. Derimin altı yanmaya başladı, benden cevap beklediğini biliyordum. Konuşmak için kendimi zorladım. "Bilmem." Onun üzerinde âdeta kuş gibi titriyordum. "Daha önce kimse beni öpmedi."

Deneyimsizliğimden büyük bir haz aldığını gözlerinde oluşan o vahşi parıltıdan anladım. Diline dolayıp sürekli benimle uğraşıyordu ama aslında bu konularda bilgisiz biri olmamdan büyük bir keyif alıyordu. Bunu gizlemek için tam tersi şeyler söyleyip sinirlerimi bozduğunu artık biliyordum. Bana dokunacak ilk erkek olmanın ona verdiği hazzı iyi saklıyordu. Bazı anlarda her şeyiyle ilkim olmak istediğini gözlerinden görebiliyordum. Ve bu da o anlardan biriydi.

Başparmağı öpmek istediği dudağımı okşarken göğüs kafesi balon gibi şişip inmeye başlamıştı. Kendini tuttukça vücudundaki ısı artıyordu.

Alnında biriken ter damlacıklarını görebiliyordum. "Söyle." Gittikçe daha fazla koyulaşan gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. "Bunu isteyip istemediğini bana söyle."

"Ya evet dersem?"

"Evet dersen..." Boğuk bir sesle konuştuğunda ona teslim olmak üzereydim. "Seni hemen şimdi burada öperim." Titreyişlerim iki katı arttı.

Nefes almak için daha fazla alana ihtiyacım vardı, Gurur'un bakışları bana ait olan tüm alanı işgal etmişti. Utangaç gözlerle onu izlerken, "Şey..." diye bir şeyler geveledim. "Bu yanlış olmaz mı?"

Beni altına almamak için müthiş bir çaba gösterirken bir türlü gözlerini dudaklarımdan ayıramıyordu. "Neden yanlış olsun, sen benim karımsın."

Oynadığım rolü ustaca sürdürerek gözlerimi masumca kırıştırdım. "Evli insanlar yapar mı böyle şeyler?"

"Daha fazlasını yaparlar."

"Neleri mesela?"

"Şu anda sana yapmak için çıldırdığım her şeyi." Gerçek anlamda lafını hiç esirgemiyordu.

Dişlerimi alt dudağıma geçirip kirpiklerimin altından cilveli bir edayla onu süzdüm. "Neyden bahsettiğini anlamam için belki de bana göstermelisin." Onu olduğundan daha çok kıskırttığımın bilincinde olarak, "Bana bilmem gereken her şeyi öğret," diye fısıldadım.

Bunu yapmaya can atıyormuş gibi tam dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapatacağı ki birden bakışları değişti, belli ki aklına kimin kızı olduğum gelmişti. Bana sahip olmak için değil, babamdan intikam almak için benimle evlendiğini hatırlayınca nefesini sertçe verdi. Beni öperse geçmemesi gereken tek sınırı geçirdi. Bu olduğunda amacından sapabiliirdi. İntikam duygusu bana sahip olmaktan daha büyük olduğu için bana dokunamazdı. Yaşadığım hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak onun üzerinden çekildim. Bana engel olmamıştı.

Her şeyimle kendimi ona vermeye hazırdım ama beni istememişti. Ne kadar kırıldığımı gizlemek için birkaç kez derin derin nefesler aldım. Bir kez olsun bana bakmadan yataktan çıkıp kanepeye uzandı. Benimle aynı yatakta yatarsa kontrolünü kaybedeceğini bildiğinden sırtı ağrımına rağmen kanepeye yatmıştı. Masal kitabını açtı, yatağının kenarına oturmak yerine oradan bana masal okuyacaktı.

Öyle de yaptı. *Külkedisi* masalını bana okumaya başladığında ~~sesini~~ içinde onu dinledim. Gurur'un yüzünün her zerresini izlerken ~~bu~~ ~~sefer~~ bir gram uyukum gelmemişti. Yakışıklı yüzünü izliyor, sesini dinliyordum ama buna rağmen uyuyamıyordum, kokusu eksikti. Yatağımın ~~kenarına~~ otursaydı kokusunu soluyup daha hızlı uyurdum. Kokusunu yeteri kadar almadığım için bir türlü uyuyamıyordum.

Masalın sonuna gelmek üzere olduğunu anlayınca hemen gözlerimi yumdum. Başını çevirip bana baktığında uyuduğumu düşünmeliydi. ~~En~~ dakika sonra kitaptaki son cümleleri söyleyerek *Külkedisi* masalını bitirmişti. Onun olduğu taraftan gelen kıpırtıları duyduğumda bile gözlerimi hiç açmadım. Uyuyormuş gibi düzenli nefesler alıp gözlerimi kapalı tutuyordum. Gurur derin bir nefes alıp ışığı kapattığında yaklaşan ~~adım~~ seslerini duydum.

Yatağımın kenarının çökmesiyle hemen yanıma oturduğunu anladım. Şükürler olsun ki ışığı kapatmıştı yoksa titreşen kirpiklerimden uyumadığımı anlayabilirdi. Parmaklarını yüzümde hissedince tepkisizliğimi korumak için kendimi zorladım. Eli yanağımda gezinirken dokunduğu her yerde bir yangın başlatıyordu çünkü Gurur bir ateşti. Vücut ısısı bile normal bir insanın çok üstündeydi. O hep korktuğu ateşin ta kendisi olduğunu bilmiyordu.

Ben her uyuduğumda bunu yapıyor muydu, bilmiyordum ama ~~eli~~ uzun süre yüzümde ve saçlarımda gezinmişti. Tüm bu süre zarfında düzenli nefesler alıp uyuyormuş gibi rol yaptım. "Bir konuda haklıydın," diyen mırıltısını duydum. "Biz seninle farklı hikâyelerin kahramanlarıyız."

Nefesini yorgunca verirken parmakları yanağımda hareketsiz ~~kaldı~~ "Ama sorun şu ki ben senin masalında olmayı daha çok sevdim." Omurgama soğuk bir his yayıldı. Gurur bana alışmaya başlamıştı.

"Farah," diyen mırıltısı içliydi. "Seninle normal şartlarda tanışmayı çok isterdim. Belki o zaman senin masalının başrolü ben olabilirdim." Uzanıp dudağımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu, dudağımın çukuru sanki onun sınıırıydı.

Ben uyuduğumda sık sık benimle konuştuğunu düşünmeye başladım çünkü Gurur bunu ilk kez yapmıyor gibiydi. "Senden başkasına masal okursam bu işin biteceğini söylemiştin." Yüzümdeki eli boynuma kaydığında nefes alışlarımı belli bir düzeyde tutmaya çalıştım.

Gurur beni uyandırmaktan çekinirken parmak uçlarını hafifçe boynumun çukuruna batırdı. "Burası benim sığınağım, Farah. Okuduğum

masallar sana özelse boynun da benim özelim, benim derin mevzum.” Sadece boynuma dokunmak bile onu rahatlatıyormuş gibi sesi kulağa huzurlu geliyordu. “Benden başkasına boynunu öptürürsen asıl o zaman bu iş biter.”

Yüzünü boynuma yaklaştırdığında ılık nefesini tenimde hissettim. Kendi alanını mühürlemek ister gibi boynumu öptü. Dudaklarını boynuma bastırdığında rol yapmakta güçlük çektim. Neyse ki bu sefer öpücüğünü kısa tutmuş ve yatağımın kenarından kalkarak benden uzaklaşmıştı. Biraz daha kalsaydı kesin yakalanırdım.

Gurur’un gölgesinden pencereye yürüdüğünü gördüm. Camdan dışarıya bakarken saatin geç olduğunu umursamadan telefonunu çıkarıp birini aradı. Hiç kıpırdamadan yatakta yan bir şekilde yatarken sırtıyla bakışıyordum. Ayın aydınlattığı odada bu kadarını görebiliyordum. Bana doğru dönerse gözlerimi kapatırdım ama şu an için pencereden dışarıyı izliyordu.

“Hazırlıklar nasıl gidiyor, Ali?” diyen sesi kısıktı. Uyuduğumu düşündüğünden beni uyandırmamak için fısıltılı bir sesle konuşuyordu. “Güzel.” Duyduklarının memnuniyetiyle mırıldandı. “Her şey plana uygun giderse haftaya perşembe Tozluların saltanatını yıkıyorum.” Oadaki oksijen bir anda benim için yetersiz gelmeye başlamıştı. Ne dediğinin farkında mıydı?

Hiç kıpırdamadan onu can kulağıyla dinlemeye başladığımda, “Hayır!” diyen sesi kızgın çıkmıştı. “Sevkiyata katılan kimseyi sağ bırakmayacağız. O piçi iflasın eşiğinden kurtaracak tek şey beklediği tırlar. Mallar eline geçmediğinde iflasını duyurmaktan başka çaresi kalmayacak. Tırların güvenliği için büyük bir ekip ayarlayacağını biliyorum. Tüm adamlarını öldürüp tırlardaki malları ele geçireceğiz.” İliklerime kadar acıdım. Neyden bahsediyordu? Babam iflasın eşiğinde miydi?

Ve onu iflasa sürükleyen kişi Gurur muydu?

Onu ailem konusunda uyarmıştım!

Parmaklarım avuç içime doğru büküldüğünde yumruğumu sıkarak vücudumu istila eden öfkeye karşı koydum. Bu yataktan çıkıp öfkemi yüzüne karşı haykırmayı her şeyden çok istesem de bunu yapamazdım. Bu aptalca bir hareket olurdu. Bir şey yapmadan önce iyi düşünmeli ve en doğru stratejiyi bulmalıydım. Anladığım kadarıyla bahsettiği sevkiyat haftaya perşembe günü yapılacaktı. Bu demek oluyordu ki olanları anlayıp harekete geçmek için bir haftam vardı.

Ailemi öylece bitirmesine izin vermeyecektim.

Dışine göre bir rakip yok sanıyorsa yanılıyordu.

Dün Gurur uyuduktan sonra gece lambasını açıp kendimi sarkaçla uyutmuştum. Son duyduklarım uykuda bile beni huzursuz ettiği için uyumam uzun sürmüştü. Sabah erkenden uyandığımda Gurur kanepede değildi. Çatı katındaki her odaya bakmıştım ama burada yoktu. Kim bilir yine nereye gitmişti, açıkçası umurumda da değildi. Dün gece duyduklarımdan sonra bir süre gözüme görünmese iyi ederdi.

Mutfağa baktığımda onu bulamadım ama harika bir kahvaltı masasıyla karşılaştım. Saat henüz yediydi, evdekiler bu saatte kahvaltı yapmazdı ama Gurur erkenden uyanıp bizim için güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Diğerleriyle aynı masaya oturmaktansa burada benimle yemeyi tercih ediyordu. Derin bir nefes alıp mutfaktan çıktım. Dün gece duyduğum konuşmalardan sonra bizim için hazırladığı kahvaltı masası bile keyfimi yerine getirmiyordu.

Yüzümü yıkadıktan sonra pofuduk terliklerimi giyip odamdan çıktım. Bir kat merdiven indiğimde alt katın basamaklarında Gurur ve Seçil'i gördüm. Aramızdaki mesafeden dolayı ne konuştuklarını duyamıyordum ama kuzenimin söylediği bir şey Gurur'u güldürmüştü. Seçil'e gülecek kadar hoşuna giden şey neydi?

Babamın işlerini sabote ettiğini öğrendiğimden beri Gurur'a olan sempati azalmıştı. Tersimden uyanmış gibi çatacak yer arıyordum. Ne yazık ki bir süre daha aptalı oynayıp gerçekleri bildiğimi gizlemeliydim. Nasıl bir yol izleyeceğime karar verene kadar Gurur benden şüphe etmemeliydi. Yüz ifademi düz tutmaya özen göstererek yürüdüm.

Basamakları inerken adım seslerimden beni fark ettiler. Beni görünce Gurur'un ifadesinde değişen bir şey olmadı ama Seçil'in tadı kaçmıştı. Kuzenim bana gülümsemek için kendini zorlayıp, "Günaydın, Farah," dedi, sırf Gurur burada diye dost canlısı görünmeye çalışıyordu.

"Sana da günaydın, Seçil." Sakince konuşup uyuşuk adımlarla merdiveni inmeye devam ettim.

Seçil üzerimdeki ince ve kısa şeyleri görünce kaşlarını çatmamak için üstün bir çaba gösterdi. Evliliğimizin sahte olduğunu çok iyi bildiğinden

Gurur'u baştan çıkarmak için böyle giyindiğimi düşünüyordu. Gurur'u baştan çıkarmak istesem böyle giyinmezdim. Seçil gözlerini üzerimdeki ince adet ve kısa şorttan ayırmadan, "Geceleri böyle mi uyuyorsun?" diye sordu kınarcasına. Keşke Gurur'a olan hislerini daha iyi gizleyebilseydi. o zaman her şey daha kolay olurdu.

"Gece kocamın yatağına girerken nasıl giyinmemi bekliyorsun, Seçil? Çarşaf mı?" Gurur'u afallatan sözlerim Seçil'i bozguna uğratmıştı.

Bir şeyler geveleyip, "Hava soğuk," demeyi başardı. "Gece üşütürsün diye demiştim." Beni düşünüyormuş gibi davranması yok muydu, çıldırma sebebimdi.

"Biz geceleri üşümüyoruz." Merdiveni pat pat inerken her sözümle Gurur'u şaşkınlığa sürüklüyordum. "Hatta terliyoruz," dediğimde Gurur kısık sesle bir küfür savurdu. Bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmeden kafama göre konuştuğumu düşünüyordu. Müstehcen imalarda bulunmamacak kadar saf olduğumu sanıyordu.

"Eee?" dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "Siz ne konuşuyordunuz?"

Gurur alaycı gözlerle bana bakıp derdimin ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Hesap mı vereceğiz?"

Dün gece duyduğum şeylerin siniriyle dik dik ona bakıyordum. "Vermez misin?"

Umursamaz bir hareketle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben kimseye hesap vermem, Nemrut'un kızı." Hemen devamında gözleriyle beni işaret etti. "Ama hesap soran karımsa veririz evelallah." Bu sözlerle heyecanlanmamalıydım ama hızlanan kalbim söz dinlemiyordu.

Gurur'un her konuda bana karşı alttan alması Seçil'in hiç hoşuna gitmiyordu. Bana iyi bir ders vermek için gözlerimin içine baktı ve yüzüne yapmacık bir gülümseme kondurdu. "Sen gelmeden önce ne konuştuğumuzu sormuştun, değil mi?" Benden intikam alır gibi üzerindeki elbiseyi gösterdi. "Gurur'a bu elbisenin bana yakışıp yakışmadığını soruyordum."

Yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Gurur ne anlasın kadın kıyafetinden, bunu neden ona soruyorsun?"

Seçil'in gözlerinin ardından şeytani bir parıltı geçerken dudağının köşesi kıvrıldı. "Çünkü bu elbiseyi o bana aldı." Havadaki atmosfer bir anda değişti. Ona bu elbiseyi Gurur mu almıştı?

Hesap soran bakışlarım Gurur'u bulduğunda baktığı kişi ben de-
ğildim. Rahatsız gözlerle Seçil'e bakıp neyin peşinde olduğunu anlamaya
çalışıyordu. Seçil'in kızıl saçlarını ortaya çıkartan kısa elbisenin bordo
rengi dikkatimi çekmişti. Midem fokurdamaya başladı. Resim sergisinde
giymem için Gurur'un bana gönderdiği elbise de bordoydu. Aynı renkten
bir elbiseyi Seçil için de aldığını daha yeni görüyordum. Mide bulantımı
bastırmaya çalışırken ağızımda acı bir tat oluşmuştu.

"Ne zaman?" Bunu sorarken gözlerim Seçil'in dudaklarındaki pembe
rujundaydı. Gurur nereye baktığımı görünce yüzündeki tüm kan çekil-
mişti. Yanlış bir fikre kapılmama engel olmak için başını iki yana sal-
layınca bakışlarımı ondan çektim. Seçil'e üzerindeki elbiseyi gösterdim.
"Bunu sana ne zaman aldı?"

Gözlerimin içine sırtarak bakıp, "Dün aldı," deyince bir hışımla yu-
karı çıkmaya başladım.

Hızlı adımlarla merdiveni çıkarken Gurur'un, "Farah bekle!" diyen en-
dişeli sesini duydum ama onu dinlemedim. Adi herif!

Az önce ikisini gülüşürken gördüğümde aynı evin içinde yaşadığımız
için buna bir anlam yüklememiştim. Fakat bu olanlar benim için çok faz-
laydı. Bana aldığı elbisenin bir benzerini Seçil'e de almıştı ve boynundaki
ruj izi... Midem bulanıyordu. O ruj Seçil'e ait olabilir miydi? Ben dün
tüm gün evde onun yolunu gözlerken o kuzenimle mi birlikteydi!

Bana Melek'in onu öptüğünü söylediğinde ona inanacak kadar ap-
taldım! Çatı katına çıkıp odama yeni girmiştik ki Gurur peşimden geldi.
Arkadan bana yaklaşıp kolumu tutarak, "Farah dinle..." demişti ki ona
döndüğüm gibi yüzüne çok sert bir tokat attım. Attığım tokat onun yana-
ğını yakmıştı ama benim içimi acıtmıştı.

Donup kaldım.

Ona vurmuştum.

Tokadın şiddetiyle başı omzuna düştüğünde neye uğradığını anlamadı.
Ona vurduğum elim sızlarken gözlerimden süzülen bir damla yaş yana-
ğımı ıslatmıştı. Bu tokadı ona ne için attığımı bilmiyordum ama bunu
hak ettiğini biliyordum. Dün gece duyduklarım beni tetiklemiş olabilirdi
ya da az önce Seçil'in söyledikleri... Emin olduğum tek şey ona bu tokadı
atmak için çok geç kaldığımdı.

Beni kaçırıp evliliğe zorlaması, onun yüzünden saldırıya uğrayıp bir
ayımı komada geçirmem ve korkudan kendimi üç yıl eve hapsedmem...
Gurur'un bana verdiği zararların haddi hesabı yoktu. Bir tokat onun

rapnıklarının karşılığı olamazdı. Bana yaşattığı onca şeyden sonra evime verleşip babamı iflasın eşiğine getirmişti. Bu da yetmezmiş gibi kuzenimle düşüp kalkıyordu! Ondan hiç bu kadar midem bulanmamıştı.

Ona vurmamı hiç beklemediği için şaşkınlığı üzerinden atması biraz zaman almıştı. Nihayet olanları kavrayınca çatık kaşlarla bana döndü. Çenesinde bir kas seğirdiğinde bana kızmaya hazırlanıyordu ki ıslak gözlerim onu durdurdu. Beni ağlarken görmek Gurur'un en nefret ettiği şeylerin başında geliyordu.

"Siktir!"

Ona attığım tokadı sindirmeye çalışarak birkaç kez derin derin nefesler aldı. "Hiçbir şey sandığın gibi değil!" Sıktağı dişlerinin arasından hırlarcasına konuşmuştu. "Bir şey yapmadan önce dinlemeyi öğren." Bana doğru bir adım attığında irkilerek geriye çekildim. Bunu görünce beni korkuttuğunu anlayıp hemen durdu. Ona vurmama rağmen tek düşündüğü beni ürkütmemektir.

Beni olduğumdan daha fazla korkutmamak için, sinirli ifadesini yumuşatmak için kendini zorladı. "Siz iki kuzenin birbirinizle ne alıp veremediği var, bilmiyorum ama saçmalamayı bırak."

Ayıplar gibi bana bakarken olanlara inanamıyor gibiydi. "O senin kuzenin, Farah ve ben de onun eniştesiyim!" Kaşları çatıldı, onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu. "İkimizi birlikte düşünecek kadar bozuk bir zihniyette misin!" Kulaklarımda bir basınç oluştuğunda kızgın sesini uğultular arasında duyuyordum. Beni mi suçluyordu? Seçil onu takıntı hâline getirmişken zihniyeti bozuk olan ben miydim?

Kuzenimin ona olan duygularından haberi bile yoktu! Bu durum midemi o kadar çok bulandırıyor ki bunu en yakınımdayakilere bile söylemeye utanıyordum. Kuzenim kocamdan hoşlanıyordu, yüzüm kırmadan bunu kendime bile söyleyemiyordum. Titreyen bir elle akan gözyaşımı hızlıca sildim, suskunluğum onu çıldırtıyordu. Korkunca hemen içime kapanırdım.

Sessizliğim onu iyice delirttiği için parmaklarını kızgınlıkla saçlarının arasından geçirdi. "Bir şey söyle!" Böyle susmam onu sinirlendiriyordu, hiçbir zaman karşısına geçip ona sesimi yükseltmez veya onunla ciddi bir tartışmanın içine giremezdim.

Tek kelime etmeden küçük adımlarla banyoya yürüdüm. Bunu yaparken bakışlarını sırtımda hissediyordum ama dönüp ona bakmadım. İçeri girip kapıyı sakince kapatıp kilitledim. Her zamanki gibi saniyeler

içinde bağırp ona kızacağımı düşündü ama bunu da yapmamıştım. “Boşanmak istiyorum.” Sesim önce fısıltıyla çıkmıştı ama daha sonra yüksek bir sesle, “Senden kurtulmak istiyorum!” diye haykırdım boğazımı kanatırcasına. “Git artık buradan, bizi rahat bırak!”

Elime geçen her şeyi duvara, aynaya ve kapıya fırlatırken delirmiş gibiydim. Babamı iflasın eşiğine getirerek bana yaşattığı çaresizlik hissinden nefret ediyordum. Onun tıraş losyonunu lavabonun aynasına atıp aynayı paramparça ederken, “Artık çık hayatımızdan, uzak dur bizden!” diye bağırdım ağlayarak. “Elinin değdiği her şeyi yakıp yok ediyorsun!” Babamı bitirecekti.

Kemiklerime kadar kırılmışken tükenmeye başladığımı hissediyordum. beni tüketmeye başlamıştı. “Sen kalpsizin tekisin, Gurur Kalender!” Sık tığım sabunu kapıya attım. “Seni önemseyen insanlara bile zarar verecek kadar acımasısın!”

Bana burada sinir krizleri geçirtmişken kapının diğer tarafından, “O dağıttıklarını ben toplamayacağım,” diyen keyifli sesini duydum. Bir de eğleniyor muydu? Onun gibi bir şeyleri kırıp dökmem hoşuna mı gitmişti?

“Defol git evimden, aşağılık herif!”

“Yavaş! Çok hızlı gidiyorsun, kafamın tasını attırmadan o frene bas biraz.”

“Siktir git!” diye bağırdığımda önce küçük bir sessizlik yaşandı ama daha sonra gülüşünü duydum.

“Gel bunu bize söyle diye sana o kelimeyi öğretmedik herhâlde. Gerçi ağzına da yakışmıyor değil.” Çıldıracaktım. Ne söylersem söyleyeyim zerre kadar keyfini bozmuyordu.

“Git evimden!”

“Beni kovuyor musun?”

“Evet!” diye bağırdım sinirle. “Git evimden!”

“Sana kötü bir haberim var, ben istemediğim sürece bu evden gitmem.”

“Sana daha da kötü bir haberim var!” diye bağırdım sinirle. “Bugün açıyorum o davayı!”

Kapıya öyle bir vurdu ki kapı menteşelerinden zangırdadı. “Buna kalıştığın an babanın kellesini sana bir kutuda gönderirim!”

Buna inanmak istemeyerek başımı iki yana salladım. “Yapamazsın.”

Kendinden emin o kararlı sesini duydum. "Neler yapabileceğimi hayal dahi edemezsin, Farah *Kalender*!" Bilerek soyadını vurgulayarak söylemişti. Artık bir Kalender olduğumu kafama sokmak ister gibiydi.

Gözlerimden durmaksızın yaşlar akarken bana ve babama yaşattıkları için, "Senden nefret ediyorum," diye hıçkırdım. "Senden gerçekten nefret ediyorum!"

"Siktir etsene, sen kimseden nefret edemezsin." Haklı olabilirdi ama böyle devam ederse nefretimi kazanan ilk kişi olacaktı.

"Karının yanına başka bir kadının ruj iziyle gelecek kadar arsız ve rahatsız!"

Kapının diğer tarafında aldığı sıkıntılı solukları duydum. "Melek öptü deyim, neden anlamak istemeysun!"

"Sana inanmıyorum!" Sinirden buradaki her şeyi dağıtmaya başladım. Ona olan hıncımı çıkarmak için onun eşyalarını alıp kapıya fırlatıyordum. "Boynundaki pembe rujun aynısını Seçil de sürüyor!"

"Sikeceğim artık o pembe ruju!" diye gürledi kızgınlıkla. "O renkte ruj süren bir tek Seçil mi varidur?"

Tıraş setini dolaptan çıkarıp çantasıyla birlikte kapıya attım. "Ona da elbise almışsın, hem de benimkiyle aynı renkte!" Yürüyüp sıkıştığım elimi kapıya geçirdim. "Kiminle ne yaptığın umurumda değil, bana saygı duymak zorundasın!" Kapıya vurduğum elimin acısını hissetmeyecek kadar sinirliydim. "Kimse Ümit Tozlu'nun kızını aldatamaz! Kime kendini öptürdüysen ona git, aşağılık herif!"

"Farah senun o zamansız duran beynini sikeyim!" Küfürler savurarak, "Dinle ula!" diye bağırdı. "Kriz geçirdiğimde kan içindeydim! Karun beni evune götürüp kıyafetlerinden verdi." Bu tartışmayı sonlandırmak için bana açıklama yapmaya başlamıştı. "Giyemeyim bir başkasının kıyafetini, bu yüzden dışarı çıktım."

Sesimi kısıtığım da olanları daha rahat anlatmaya başladı. "Mağazada kuzeninle karşılaştım ama bu sandığın gibi planli değildi. Onin yeşil bir kıyafet baktuğuna eminim ama daha sonra oni bırakıp bordo olanı aldı. O yanıma geldiğinde ben kasada aldıklarımı ödeydim. Kuzenin olduğu için elbiseyi kendi hesabımdan geçirttum. Aşağıda niye öyle demiştir, bilmeyim ama ona özellikle bir şey almadım. Elbisenun parasını ödedim, hepsi budur da!"

Ona inanmaya başlamıştım ama anlattıkları beni mutlu etmek için yeterli değildi. Öfkelenmemin tek sebebi Seçil'in yalanları da değildi. Dün gece Ali ile yaptığı telefon görüşmesi sakinleşmeme izin vermiyordu. "Git buradan!" Arkaya doğru adımlar atarken kapıya vurduğum elimin sızısını daha yeni hissetmeye başlamıştım. "Seni daha fazla görmek istemiyorum!"

"Gideceğim ama akşam geldiğimde sakinleşsen iyi edersun, mantıklı davranmayısın!" Benimle daha fazla tartışmak istemediği için ondan istediğim şeyi yaptı. Otuz saniye içinde dış kapının çarpan sesini duydum. Babama yaptıklarından sonra onu görmek dahi istemiyordum. Tüm bu öfkemin sebebini Seçil ile olan yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyordu. Beni bu hâle getiren asıl şey babama yaşattıklarıydı.

Umarım hiç geri dönmezdi.

BÖLÜM 12

ÇIKMAZA DÜŞMEK

“**S**eninle karşılaştığımdan beri hayatım tam bir kördüğüm.
Neresinden tutsam hep çıkmazdayım,
hep fazla umutsuz ve yarınsızım.”

Gurur’la yaşadığımız o tartışmadan sonra uzun süre kendime gelememişim. Toparlanmam düşündüğümünden daha fazla zamanımı almıştı. Evdeki kimseye yakalanmadan babamın çalışma odasına girip kendi araştırmamı yaptım. Masasındaki gizli çekmecenin anahtarını nereye sakladığını biliyordum. Çekmeceyi açtığımda gördüğüm evraklarla yanılmadığımı anladım. Finansal olarak çok zor durumdaydık ve borç batağındaydık.

Durumumuz içler acısıydı. Özellikle son üç yılın kayıtlarına baktığım için bu krizin o zamanlarda başladığını ve babamın tüm bu süre boyunca bununla uğraştığını anladım. Leyla’nın öldüğü tarihten sonra babamın işleri bozulmaya başlamıştı. Hepsi bu da değildi, babam iflasını geciktirmek için kendisi gibi tehlikeli insanlardan çok fazla borç almıştı. Birini bile ödeyemediğine emindim.

Buna ek olarak amcam ve abimin batırdığı işlerin borçları, evdekilerin savurgan tutumuyla da mücadele ediyordu. Evdekilere batmak üzere olduğumuzu söyleyemiyordu ama onlar savurganlık yaptıkça daha fazla

borcun içine giriyordu. Babamı düşündükçe yaşlar gözlerime akın etmeye başladı. İçinde bulunduğu zor durumu nasıl da bizden saklamıştı.

Deniz kenarında bir bankta otururken taktığım kablolu kulaklıktan Aksa'nın sinirli sesine odaklanamıyordum. Aklımda olan tek şey babamın nasıl olduğuydu. Olanlardan sonra evde duramadığım için yanıma kuma almadan dışarı çıkmıştım. Tek istediğim açık havada biraz yalnız kalıp babama nasıl yardım edeceğimi düşünmekti. Kolay kolay evden çıkan biri değildim ama bugün her şeyden uzaklaşmak istemiştim.

"O akıl hastasının bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum!" Aksa'ya olanları anlattığımdan beri siniri geçmemişti. "Sana ona güvenme demiştim."

"Sevkiyat başarılı olmazsa babam iflas edecek." Bir kez daha Gurur kazanırsa babam iflasını açıklamak zorunda kalacaktı. "Bu sevkiyat sorunsuz bir şekilde yapılmalı, Aksa." Babama zaman kazandırıp iflası geciktirmeliydim ama nasıl?

Kuzenim üzerime gelmeyi bırakıp beni anlamaya çalıştı. "Ne var aklında, Farah?"

"Sevkiyatı ben yapacağım," dediğimde telefonun diğer ucunda bir sessizlik yaşandı. Bunları duymayı beklemediğini biliyordum. "Her şey benim kontrolümde olmalı." Bunu yapmaktan başka çarem yoktu.

"Farah sen neyden bahsettiğinin farkında mısın?" Aksa'nın sesi şoke olmuş gibi geliyordu. "Sen ne anlarsın sevkiyattan? Babanın bundan haberi var mı?"

"Ona söylersem buna izin vermez. Bu ikimizin arasında kalmalı."

"Gurur ve adamları yol üstünde pusu kurup sizi bekleyecektir. Çıkan bir çatışmada ölebilirsin!"

"Bunu göze alıyorum."

"Farah, kes saçmalığı!"

"Beni kararımdan vazgeçiremezsin." Eğer Gurur karşıma çıkmak istiyorsa öyle olsun bakalım. Ne pahasına olursa olsun o tırlar babamın deposuna ulaşmalıydı. Gurur bir çatışma başlatırsa karşısında bulacağı kadın onu gerçek anlamda şaşırtabilirdi. Öylece bizi bitirmesine izin vermeyecektim.

Bu konuda geri adım atmayacağımı anlayan Aksa sıkıntı içinde sordu. "Şu sevkiyat ne zaman yapılacak demiştin?"

"Haftaya." Sevkiyatı düşündükçe daha çok korkuya kapılıyordum. "Sevkiyatla ilgili detayları bir şekilde öğreneceğim." O tırları sorunsuz bir şekilde buraya getirmek kolay olmayacaktı. "Gördüğüm belgelerde haftaya perşembe günü Gürcistan'dan yola çıkacak yetmiş tırın kayıtları vardı."

"Peki, tırdaki mallar depoya ulaştıktan sonra amcam onları kime göndermeyi düşünüyor? O mallardan gelen parayla finansal durumunu düzeltmeye çalışacağını biliyoruz. Sevkiyat kime yapılacak ve tırlar saat kaçta Gürcistan'dan yola çıkacak? Araçlar hangi menzillerden geçecek bilmiyorum. Yolun güvenilirliği ve hangi noktaların pusu için elverişli olduğunu hesaplamalıyız. Bu işi yapacaksak dersimizi en iyi şekilde çalışmalıyız. Bunun için sadece bir haftamız var, kuzen." Neden çoğul kullandığını anlamıyordum ama Aksa'yı bu işe bulaştırmamaya kararlıyım.

"Sen İsviçre'de kalmaya devam ediyorsun. Saydığın bu şeyleri halletmeye çalışacağım."

"Hayır, seni yalnız bırakmayacağım. Ben yazılım mühendisiyim, dijital algoritmayı benden iyi kimse bilemez. Bana gereken bilgileri ulaştırırsan yolun haritası olmak üzere birçok şeyin analizini senin için çıkarabilirim."

"Sen karışmıyorsun dedim, Aksa."

"Sen varsan ben de varım kuzen." Bir süre sustuktan sonra beni ikna etmeye çalıştı. "Bunları yapmak için Türkiye'ye gelmeme gerek yok. Sana buradan yardım edebilirim. Tabii öncesinde senin için çok iyi bir ekip kurmalıyız. Bu işe bulaştığını babanın bilmesini istemiyorsan onun adamlarını kullanamazsın."

Haklıydı, sevkiyat için başka adamlara ihtiyacım vardı. "İstediğim gibi bir ekip kurmak için yeterli zamanım yok."

"Adamlarını bize ödünç verecek birini bulmalıyız." Bir süre sustuktan sonra hoşnutsuz sesini duydum. "Düzelteyorum, bizim için adamlarını gözden çıkartacak birini bulmalıyız. Gurur hepsini öldüreceği için aldığımız adamları tek parça hâlinde sahibine iade edemeyiz."

"Ve aynı zamanda iyi sır saklamalı. Bu iş babam ve Gurur'un kulağına gitmemeli."

Aksa'nın sesi artık daha karamsar geliyordu. "Böyle birini tanımıyorum."

"Al benden de o kadar."

“Senin hem baban hem de kocan mafya. Odanda saklanmak yerine keşke kendine çevre edinseydin.”

“Belki de senin çevrene bakmalıyız?”

“Farah, benim bir çevrem yok. İstedğin bir sapıksa sana bir tane gönderebilirim ama güçlü bağlantılara sahip değilim.”

Gerilmeye başlamıştım. “Sapık derken neyden bahsediyorsun?”

“Geçen yıl yeni geliştirdiğim bir kodlama programını test ediyordum. Kazayla yanlış sitelere girdiğim için tutuklanmıştım.”

Oturduğum banktan ayağa fırladım. “Doğruyu söyle, cezaevinden mi benimle görüşüyorsun?”

O neşeli kahkahasını duydum. “Geçen yıl beni ters kelepçeyle evden çıkarıp götürdükleri doğru ama cezaevinde değilim.”

“Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?” Duyduklarıma inanamıyordum. Böyle bir şeyi benden nasıl saklayabilmişti!

“Eğer beni serbest bırakmasalardı seni arayıp olanları anlatırdım. Beni bir gece sorguda tuttuktan sonra sabah serbest bıraktılar.” Bu konuda kafasını kurcalayan bir şeyler varmış gibi sesi düşünceliydi. “Bir terör örgütüne mensup olduğumdan çok emindiler. Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayıp sabaha kadar işkence etmişlerdi. Beni serbest bırakmamaya kararlılardı.”

Bunların hiçbirinden haberim olmadığı için duyduğum şeylerin dehşetini yaşıyordum. “Peki, nasıl kurtuldun oradan?”

“Ben de bir yıldır bunu öğrenmeye çalışıyorum. Birinin beni oradan çıkarmak için bağlantılarını kullandığına eminim ama kim olduğunu bilmiyorum.” Bir sapığı olduğunu söylerken bundan mı bahsediyordu?

“Neden birinin sana yardım ettiğini düşünüyorsun?”

“Çünkü sorguda bana işkence eden o memurun ölüm haberini yerel gazetelerde gördüm. Tüm bunlar bir tesadüf olamaz. Beş yıldır ne zaman başım belaya girse birileri bir şekilde beni kurtarıyor. Biri beni taciz etse, laf atsa veya bana saldırırsa ertesi gün onların öldüğünü öğreniyorum. Kim bunu yapıyorsa kendini çok iyi gizlediği için arkasında hiçbir delil bırakmıyor.”

Aksa için korkmaya başlamıştım. Bu durum oldukça endişe vericiydi, ticede tüm bunları yapan kişinin Aksa’dan ne istediğini bilmiyorduk. “Peşinde sana saplantılı bir manyak olabilir, kuzen.”

“Peşimde biri olduğu doğru ama saplantılı bir hasta olduğunu hiç sanmıyorum. Sanki tamamen benim iyiliğim için bir şeyler yapıyor. Beni mutlu eden insanlara dokunmuyor ama canımı yakanları hayatımdan çıkarıyor.” Bilemiyordum, bu bana hiç güvenli gelmiyordu.

Aksa’nın sesi buruklaşmıştı. “Her doğum günümde bana kimsesizliği unutturmak için küçük bir pasta ve hediye gönderiyor. Evimin musluğu bozulsa ertesi gün tamir edilmiş hâlde buluyorum. Param bittiğinde ve senden isteyemediğimde odamda bir zarfın içinde yüklü miktarda para buluyorum. Ne zaman kimsesizlik canıma tak etse ve ağlasam, ertesi gün kapıma uçuşan balonlar ve güller bırakılıyor. Çok ince düşünen biri, bence onun amacı bana zarar vermek değil. O sanki beni koruyor.”

“Evet ama bunu ne için yapıyor?” Bir psikolog olduğum için bu tür vakalarda işlerin nereye gittiğini iyi biliyordum. “Bu söylediklerinden anladığım kadarıyla sana âşık. Seni her yerde izliyor, Aksa. Bu tür vakalarda iki tür insan vardır. Bunlardan ilki sevdiğin birine karşı gösterdiğin aşırı korumacı tutum. Bakıldığında bu en masum olanı gibi görünebilir ama inan bana bunun da tehlikeli yanları var.” Eğer Aksa’nın peşindeki kişi iki seçenekten biriye şahsen bu olmasını isterdim, diğer seçenek en korkunç olanıydı.

“Diğeri nedir?”

“İkinci gruba girenler genelde en tehlikeli insanlardır.” Derin bir nefes alarak aklımdaki bilgileri toparlamaya çalıştım. “Onlar sevdikleri insanlara karşı saplantılıdır. Onları başka biriyle görmeye katlanamazlar. Hayatlarındaki herkese zarar verip onu bir tek kendilerine isterler. Bu uğurda sevdikleri insana bile zarar verecek kadar tehlikeliler.”

“Nasıl yani?”

“Sana şöyle anlatayım, diyelim ki peşinde sana kafayı takan biri var ve sen başka biriyle çıkıyorsun. Bu kişi sana saldırıp zarar verebilir ve bunu sevgilin yapmış gibi gösterebilir. Aranızı açıp seni manipüle etmeye kalkışabilir. Saplantılı insanların ne kadar tehlikeli olabileceğini hayal dahi edemezsin, onlar her şeyi yapabilir. Bu tür insanların yaptıklarında mantık arayamazsın.” Saplantılı insanlar en tehlikeli hastaların başındaydı. Onlar istedikleri şeyi elde etmek için her şeyi yapabilirdi.

Aksa rahatlayarak nefesini verdi. “Bu durumda benim peşimdeki kişi aşırı korumacı kişilerin grubuna giriyor, saplantılı biri olsaydı çıktığım her adamı ortadan kaldırırdı.”

"Şanslısın ki anlattıklarından öyle görünüyor. Yine de bu bizi ~~madde~~ etmemeli, kim olduğunu bilmediğimiz biri beş yıldır her yerde seni ~~z~~ ediyor. Aksa, bu korkmamız gereken bir durum."

"Sakin ol kuzen. Beş yıl boyunca bana zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Er veya geç onun kim olduğunu bulacağım. Şimdi asıl konumuza dönelim." Bundan daha önemli bir konumuz olduğunu sanmıyordum.

Bankta oturan insanlara kâğıt helva satmaya çalışan bir çocuk gözlerime ilişince içim burkuldu. Gözlerim küçük çocuğun elindeki kâğıt helvalarda oyalanırken Aksa konuşmaya devam ediyordu. "Bize adamlarını ödünç verecek biri olabilir."

"Kim?"

Yüzünü buruşturduğuna çok emin olduğum bir sesle, "Asaf Boladı." diye homurdandı. "Bence bir şansımızı deneyelim."

Sinirden gülmeye başladım. "Sen onu nikâh masasından bırakmışken sence Asaf en yakın olduğun kişiye, yani bana yardım eder mi?"

Ona hatırlattığım bu detayla o da umutsuzluğa kapılmaya başladı. "Yardım etmez mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hiç sanmıyorum, kuzen."

"Ama etmeli."

"Katılıyorum."

"Onu kaçırıp bize yardım etmesi için işkence mi etsek? Tutuklandığımda üzerimde denedikleri yaratıcı işkencelerden birkaç şey öğrendim."

Kahkaha attım. "Bu heriflere işkenceyle bir şey yaptıramazsın."

"Gurur'dan nefret ediyor."

"Ne?"

"Asaf ve Gurur'un eskiden yakın arkadaş olduklarını bilmiyor olmazsın." Beni gerçek anlamda şaşırtmayı başarmıştı. "Bir zamanlar kan kardeşi olacak kadar yakınlarmış. Aralarında ne geçtiyse dostlukları bitmiş ve yerini düşmanlığa bırakmış. İkisi de birbirini görmeye bile katlanmıyor. Sevkiyat Gurur için çok önemliyse Asaf ona bu zevki tattırmak istemeyebilir. Asaf ile konuşup şansını denemelisin." Gurur ve Asaf'ın bir zamanlar kan kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Günün sürprizi bu olsa gerek.

"Daha geçen gece Gurur ve Asaf'ı bir sergide aynı mekânda gördüm. Birbirlerinden hoşlanmadıkları çok açıktı ama Asaf ona bulaşmaya istekli değildi."

"Farah sence Gurur gibi bir akıl hastasına kim bulaşmak ister? Herif arızanın teki!"

"Asaf da ona bulaşmak istemediğine göre yine kaldık biz bize."

"Şansını deneyip onunla konuşsan bir şey kaybetmezsin."

"Aksa senin dışındaki kimseyle kekelemeden konuşamıyorum. Bazen annem ve babamın karşısında bile dilim tutuluyor." Suratımı asıp başımı önüme eğdim. "Asaf'ın yanında iki kelimeyi bir araya getiremem."

"Onun ben olduğumu hayal et, belki işe yarar."

"Sen uzun boylu, kaslı ve yakışıklı biri değilsin," dediğimde o tatlı kıkırtısını duydum.

"Eski nişanlım hakkında böyle düşündüğünü bilmiyordum."

"Sen canımı sıkmaya başlamadan önce kapatıyorum artık." Benimle uğraşmasına izin vermeden telefonu kapattım. Sevkiyat konusunu iyice düşünüp bir şeyler yapmalıydım. Bunun için bir haftam vardı.

Ayağa kalkıp kayaların üzerine çıkarak denize biraz daha yaklaştım. Aklım beni korkutan bir sevkiyatla meşgul olsa da ıslak kayalara dikkatli bir şekilde basıyordum. Hırçın dalgalar kıyıya çarptıkça denizin tuzlu suyu fışkırıp üzerime sıçırıyordu. Denize çok yakın bir yerde durup biraz huzur bulmak için gözlerimi yumdum. Gurur'un kazanmasına izin veremezdim.

Dalgaların çıkardığı sesleri dinlerken denizin kokusunu içime çektim. Bunu yapmak bir nebze olsun beni rahatlatmıştı. Yüzüme sıçrayan su damllarına gülümserken gözlerimi açmadım. Biri beni arkadan itmediği sürece bunu yapmayı düşünmüyordum. Umarım kimse bunu yapmaya kalkışmazdı. Kendi kendimi korkuttuğum için hemen gözlerimi açıp arkama baktım. Orada kimseyi bulamayınca rahat bir nefes almıştım.

"Kendini nasıl huzursuz edeceğini iyi biliyorsun, Farah," diye homurdandım sitemle. Bunu hep yapıyordum. Gece lavaboya giderken bile küçük adımlarla giderdim ama dönüş yolunda biri arkamdan geliyormuş gibi korkup yatağa koşardım. Gurur odama taşındığından beri bunu yapmıyordum, onun varlığı bana güven veriyordu. İç çektim. O güvenmemem gereken tek kişiydi.

Önüme dönüp dikkatli bir şekilde kayanın üzerine oturdum. Ayakkabılarımı ve kısa çoraplarımı da çıkardıktan sonra pantolonumun paçalarını yukarı topladım. Çıplak ayaklarımı suyun içine uzatmamla daha ilk saniyede buz gibi suyu hissedip üşüdüm ama ayaklarımı sudan çıkarmadım. Soğuğu iliklerime kadar hissetmek belki beni kendime getirirdi.

Ayakkabılarımın yanına bıraktığım telefonum çaldığında Gurur'u aradığını gördüm. Ekranda onun adını görmek bile beni hem heyecanlandırıyor hem de yoğun bir öfkeyle dolmama neden oluyordu. Hayatımı altüst etmekte çok iyiydi.

Telefonu meşgule attım, onunla konuşmak istemiyordum. Başıma açtığı onca sorundan sonra sesini bile duymaya tahammülüm yoktu.

Kendimi daha iyi hissedene kadar oturduğum yerden kalkmadım. Soğuk suyun içindeki ayaklarım uyuşmaya başlayınca ayaklarımı sudan çıkardım. Önce beyaz, kısa çoraplarımı, sonra da spor ayakkabılarımı giydim.

Yerdeki telefonumu alıp bankta bıraktığım çantama doğru yürürken çok dalgındım. Çantamın olduğu bankta bir adamın oturduğunu görünce adımlarım kendiliğinde durmuştu. Bankın bir ucunda çantam vardı ama diğer ucunda gazete okuyan bir adam oturuyordu. Siyah takım elbisenin içindeki adamın şıklığı o eski bankla çok uyumsuzdu. İçine giydiği gömleğin rengi bile siyahtı.

Gurur hiç ceket giymezdi ve giymek için hep beyaz gömlek seçerdi. Bir yabancıya bakarken bile Gurur'u düşünecek kadar aklımı yitirmiştim.

Çantamın olduğu banka oturan bu adam bacak bacak üstüne atarak keyfine bakıyordu. Başını hafifçe gazeteye doğru eğdiği için onu izlediğimin farkında değildi. Sanki iş çıkışı biraz rahatlamak için deniz kenarına gelmişti.

Otuzlu yaşların başında gösteriyordu. Rüzgâr ona doğru estikçe elinde tuttuğu gazetenin kenarları uçuşuyordu. Başını yana doğru eğerek gazetesini okuduğu için kısa kestirdiği siyah saçlarının arasındaki yara izi görünüyordu. Sol kulağının üç santim üstünde, yani şakağına yakın bir yerde yara izi vardı. O izin bir jilete mi yoksa bıçağa mı ait olduğunu kestirmek zordu.

O adam orada otururken ona yaklaşıp çantamı nasıl alacağımı düşünüyordum. O kadar boş bank varken neden oraya oturmuştu ki?.. Derin bir nefes alıp yürümek için kendimi zorladım. Etraftaki tek tük insanın varlığı, normalde beni tedirgin ederdi ama şimdi bana güven veriyordu. Yapacağım tek şey oraya gidip çantamı almaktı. Bunu yapmak ne kadar zor olabilirdi ki? Bunu yapabilirdim.

Tehlikeli bir sevkiyatı üstlendiysem çantamı almak kadar basit bir eylemi de yapmalıydım. Banka yaklaşmıştım ki onunla aramda beş adım kala durdum, yaklaştıkça cesaretimi biraz daha kaybetmiştim. "Şey... Acaba oradan kalkabilir misiniz?" Kısık bir sesle konuşup dikkatini

okumaya çalıştım. Benden hiçbir halt olmazdı. Küçük bir çantayı bile alamıyordum.

Adam sesimi duyunca gazeteyi okumayı bırakıp başını kaldırdı. Gözlerim onun kahveleriyle kesiştiğinde sol göğsümdeki çarpıntıya bir anlam veremedim. Şaşırtıcı bir derecede kalbim bir anda hızlanmıştı. Onun gözlerinde adını koyamadığım bir şeyler vardı. Acaba onu daha önce görmüş olabilir miydim? Hayır, bir yerlerden tanıdık gelmiyordu. Belki de görünüşü beni etkiledi, emin değildim.

Her kadını etkileyecek kadar yakışıklıydı. Alnındaki belli belirsiz çizgiler sadece kaşlarını çatınca belirginleşecek gibiydi. Kirpiklerinin altındaki meraklı bakışları ne istediğimi anlamaya çalışıyordu. Hiç darbe almadığını gösteren biçimli burnu ve düz çizgideki dudaklarına kadar her detayını izliyordum. Tanıdık bir şeyler bulmaya kararlıyım ama hiç tanıdık gelmiyordu. Uzun bir yüz tipine sahipti ve çenesinde küçük bir çukur vardı.

Beni etkileyen şey sanki görünüşü değildi çünkü Gurur ondan daha yakışıklıydı. Ancak onun gözlerinde Gurur'un yeşillerinde hiç olmayan bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama göz göze gelince garip hissetmişim. Hissettiğim bu şey çok tuhaftı.

Aramızdaki sessizliği bozan o oldu. "Bir şey mi istediniz?" Sesini duyunca yutkundum, sanki bu sesi yakın zamanda duymuştum. Boğazım kurudu. Geçen gece katıldığım sergide terasta konuştuğum o adamın sesiydi bu.

Birkaç adım geriye çekilirken ondan korktuğumu gizleyemiyordum. "Siz o adamsınız."

Son derece yavaş bir hareketle gazeteyi katlayıp yan tarafına bıraktı. Bakışlarını bana çevirip merakla, "Hangi adam?" diye sordu kibar bir sesle.

"Geçen gece sergideki adam." Kaşlarım çatıldı. "Kocamın yanında bana içki gönderen o hadsiz sizsiniz."

"Daha önce birkaç evli kadınla birlikte olduğumu inkâr edemem ama siz..." İşaret parmağıyla baştan ayağa beni gösterdi. Bunu yaparken yüzünde beni beğenmemiş gibi bir ifade vardı. "Hiç şansınız yok." Ne diyor yahu bu?

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açılırken afallayarak karşımdaki hadsize baktım. "Beyefendi, konumuz benim tipim değil."

Bir saniye olsun gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bakışlarında bana tuhaf hissettiren bir şeyler vardı. "Konumuz sizin beni biriyle

karıştırmanız, ayrıca...” Dudağının köşesi küstahça kıvrılırken beni ısrar etti. “Bence tipinizde bir sıkıntı yok ama kılık kıyafetiniz için aynı şeyler söyleyemem.” Ne varmış kıyafetimde?

Bir şey arar gibi etrafına bakmaya başladı. “Dilenci falan mısınız? Yeni jenerasyon bu şekilde mi dileniyor?” Beni utançtan yerin dibine sokarak “Bu sizin için bir çeşit taktik mi?” diye sordu. “Birine yaklaşıp onu daha önce görmüş gibi davranıp sonra da ondan para mı kopartıyorsunuz?” Keşke alay etseydi ama dilenci olduğuma gerçekten inanıyor olmalıydı ki bunu sorarken çok ciddiye.

Sebepsiz yere başımı eğip üzerimdekilere baktım. Üzerimde kalçamın altına kadar gelen uzun bir kazak ve dar bir kot vardı. Ayağımayssa her zamanki gibi spor ayakkabı giymiştim. Hava soğuk olduğu için siyah, uzun hırkam üzerimdeydi. Ben kendimi kontrol ederken o da beğenmemiş gibi bana bakıp duruyordu. Gözlerimdeki gözlükten tut, topuzumdaki kaleme kadar her bir santimimi inceliyordu.

Bakışları bende gerginliğe yol açtığı için yerimde rahatsızca kıpırdandım. “Dilenciye mi benziyorum?”

Bunu sorma şeklimi fazla komik bulmuş olmalı ki gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. “Sizi bir kaldırım kenarında otururken görseydim önünüze para atardım.” Bu adamdan hoşlanmamıştım, çok patavatsızdı.

“Etrafa saçacak paranız olması beni dilenci yapmaz.” Hesap sorar gibi kollarımı göğsümde birleştirdim. “Geçen gece terastaki o adam sizdiniz, değil mi?”

Onu rahatsız ediyormuşum gibi bezgin gözlerle bana bakıp telefonunu çıkardı. “Hangi gece ve saat kaç civarıydı?” Bir an önce bu sorunu halledip benden kurtulmak istiyormuş gibi bir hâli vardı.

“Cuma günüydü, emin değilim ama saat on bir veya on iki olabilir.”

Başını sallayarak birini arayıp hoparlörü açtı. Konuşmaları daha iyi duymam için telefonu bana doğru uzattı ama aramızdaki mesafeyi geçemedim. Bir kadının, “Merhaba, Sonat,” diyen cilveli sesini duydum. “Beni tekrar aramanı beklemiyordum.”

Sonat denen adam bana bir şeyi kanıtlamak ister gibi gözlerimin içine bakarak telefondaki kadına, “Merhaba, Elif,” dedi hissiz bir sesle. “Saatimi bulamıyorum, yatak odanda kalmış olabilir mi? Cuma günü sana geldiğimde sarhoş olduğum için belki evinde çıkardım.” Saati bileğindeydi.

Elif denen kadının gülüşünü duydum. “Bana geldiğinde oldukça ayık görünüyordun.”

"Sana saat kaçta geldiğimi bile hatırlamayacak kadar sarhoştum." Kadının ağzından nasıl laf alacağını bilecek kadar kurnazdı.

"Sarhoş değildin, aslına bakarsan sen bana cuma günü..."

"Saat kaçta sana geldim ve kaç saat orada kaldım?"

"Bu soruları neden soruyorsun?"

"Soruma cevap ver!"

Ona sesini yükseltince Elif denen kadın, "Saat on gibi geldin," dedi hızlıca. "Geceyi benimle geçirdin ve sabah sekizde gittin. Gerçekten bunları hatırlamıyor musun? Ama bana geldiğin gün cuma de..."

Telefonu kadının yüzüne kapatıp bakışlarını bana çıkarınca derimin altı yanmaya başlamıştı. Sesleri benziyordu ama belli ki terastaki adam o değildi. Onu haksız yere suçladığım için yüzüm yanmaya başlamıştı. "Evet?" Tek kaşını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Çekingen gözlerle ona bakıp bankın kenarında duran çantayı gösterdim. "Onu alabilir miyim?"

Başını çevirerek göz ucuyla bez çantama bakıp daha sonra bana döndü. Kahvelerinde görmezden gelemeyeceğim bir alay vardı. "Buraya gelip bırakım suçlamalarda bulunarak keyfimi kaçırdığınız için özür dilemeyi düşünüyor musunuz?"

"Tabii." Sakince konuşarak onu onayladım. "Siz benden özür diledikten sonra neden olmasın?"

Ayağa kalktığı anda arkaya doğru bir adım daha attım. Beni korkuttuğunu gördüğü için bana doğru tek bir adım bile atmadı. Sadece ayağa kalkmıştı. Cebindeki sigara paketini çıkarırken ukala bakışlarından bir şey kaybetmemişti. "Sizden neden özür dilemem gerekiyor?"

"Bana dilenci dediğiniz için."

"Bunun için beni suçlayabilir misiniz?" Gözlerimdeki gözlüğe, üzerimdeki hırkaya ve topuzumdaki kaleme sinirlerimi bozan bir ifadeyle bakıyordu. "Kaldırıma oturmayı deneyin, ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız." Caddenin olduğu tarafı gösterdi. "Oraya gidip on dakika boyunca yerde oturun, eğer kimse önünüze para atmazsa sizden özür dileyeceğim." Kan beynime sıçramıştı. Benim gibi sakın birini bile iki dakikada kızdırmayı başaracak kadar şuursuzdu.

“Özrünüz umurumda bile değil, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilim.” Artık buradan gitmek istediğim için ona çantamı gösterdim. “Tek istediğim çantamı almak.”

“Çantanızı alabilirsiniz.”

“Bankın yanından uzaklaşabilir misiniz?”

Kahve gözleri kısıldı. “Neden?”

“Siz oradayken alamam.”

“Neden?”

“Çünkü çantanın hemen yanındasınız.”

“Yanıma gelip çantanızı almanızın ne sakıncası var?” İhtimali bile kanımı donduruyordu. Burada babamın korumaları olmadığı için bana güven vermeyen birine o kadar yaklaşılamazdım.

Sorularını yanıtsız bırakıp terleyen avuç içlerimi hırkamın yanlarına sildim. İçinde cüzdanım ve kimliğim olmasaydı çantayı bırakıp giderdim. Çantayı bankta bırakıp denize yaklaşmam başlı başına bir aptallıktı. Eğer çantamı orada unutmasaydım tüm bunlar başıma gelmezdi. Çantayı almak için onun gitmesini beklemekten başka çarem yoktu.

Bu yüzden aramıza hatırı sayılır bir mesafe bırakıp bir kayanın üzerine oturdum. Başımı eğip kulaklığımı taktıktan sonra müzik listeme girdim. O herifin, “Ciddi misiniz?” diye dalga geçen sesini duyduğumda onu görmezden gelmeye çalışıyordum. “Gelip çantanızı almak yerine orada oturup gitmemi mi bekleyeceksiniz?”

“Şarkı dinlediğim için sizi duymuyorum!”

Kulağıma gülüşü geldi. “Duymadığınıza ikna oldum.”

Gitmek yerine banka geri oturup sigarasını yaktı. Bu da yetmezmiş gibi bana sigara paketini gösterdi. “İçiyor musunuz?”

“Hayır.”

“Tahmin etmeliydim.”

“Neyi?”

Başını omzuna doğru eğip ağır gözlerle uzun uzun beni süzmeye başladı. “Sigara kullanacak birine benzemiyorsunuz.”

“İlâkılısınız, tiryaki yerine dilenciye benziyormuşum.”

“Listeye alıngan olduğunuzu da ekleyelim.”

“Başka?”

Gülmemeye çalıştı. “Sevimli bir yanınız da yok değil.”

“Beyefendi, siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Adım Sonat.”

Önüne dönüp telefonumla ilgileniyormuş gibi yaptım. “Adınızın ne olduğu umurumda değil.”

“Şu listeye kaba olduğunuzu da ekleyelim.”

Kafamı telefondan kaldırıp ters bakışlarımı ona yönelttim. “Bunu dilenciye benzediğimi iddia eden biri mi söylüyor?”

Sigaranın dumanını içine çektikten sonra omuzlarını kaldırıp indirdi. “İddia değildi.”

“Sizinle konuşmak istemiyorum, lütfen susar mısınız?”

Banka yaslanıp bir bacağını diğerinin üstüne atarak, “Tabii,” dedi sakinçe. “Ben de henüz adını bile bilmediğim bir kadınla konuşmak istemiyorum.” Bir konuda beni değerlendirir gibi garip mırıltılar çıkarmaya başlamıştı. “Sapık bile olabilirsiniz.”

“Ben mi?” İşaret parmağımı iki göğsümün arasına tutup şaşkınlık içinde ona kendimi gösterdim. “Oradan bakınca sapığa mı benziyorum?”

“Elinizde bir telefon var.”

“Eee?”

“Gizli gizli beni çekmediğinizi nereden bileyim?” Çıldıracaktım!

Beni daha fazla kızdırmasına izin vermeden başımı eğip listedeki şarkılara baktım. Onu görmezden gelmeme rağmen sesiyle sinirlerimi bozmaya devam ediyordu. “Kablolu kulaklıkların modası hâlâ geçmedi mi?”

“Biz dilencilerin *bluetooth* kulaklık alacak parası her zaman olmuyor,” diye homurdandığımda bir kez daha güldüğünü duydum. Benim aksime çok eğleniyordu.

“Hangi şarkıyı dinliyorsunuz?”

Boş bulunup, “*Kaybolan Yıllar*,” dediğimde pot kırmış gibi hemen dilimi ısırdım. Bir yabancıya hiçbir şey söylemek zorunda değildim.

“Hımm.” Düşünceli mırıltısı kulağıma geldiğinde başımı kaldırdım. Kısık bir seste dinlediğim şarkıyı duyamıyordu ama kahve gözleri dalgın bir şekilde elimdeki telefondaydı. “Sevdiğiniz bir şarkı mı?”

Bunu sorma şekli alay barındırmadığı için başımı hafifçe salladım. “En sevdiğim şarkı.”

“Neden?”

“Bilmem.” Bu şarkıyı sevmemin özel bir nedeni yoktu. “Ne zaman dinlesem beni geçmişe götürüyor.”

Gözlerinin kahvesinde iç ısıtan bir parıltı geçerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Geçmişinizde hatırlamaya değer bir şeyler olmalı, yanılıyor muyum?”

“Herkesin geçmişinde hatırlamaya değer bir şeyler yok mudur?”

“Her zaman değil.” Yarıladığı sigarasını içmeye devam ederken ne düşündüğü anlamayacağım kadar düzdü bakışları. “Biri dışında geçmişim hatırlamaya değer değil.”

“Ve o biri sizin için geçmişi hatırlamaya değer kılıyor.” Müziğin sesini iyice kısarak tüm dikkatimi ona vermeye başladım. “O kişi sizin için özel olmalı?”

Kahve gözlerini gözlerime kenetledi ve tereddüt dahi etmeden, “O benim her şeyim,” dedi sahiplenircesine.

“Sizin adınıza sevindim.” Yerdeki küçük taşları seçmeye başladım. “Hiç olmazsa her şeyim diyecek birine sahipsiniz.”

Kinaye barındıran bakışlarla parmağımdaki yüzüğü işaret etti. “Siz değil misiniz?”

Gözlerim lotus çiçekli alyansta oyalanırken Gurur’un babama yaptıklarını hatırladım. Böyle anlarda taktığım yüzüğün bir prangadan farkı olmuyordu. Burnumun direği sızlayarak benden cevap bekleyen adama baktım. “Her şeyim olmasını istediğim kişi benden her şeyimi almak üzere.”

Konunun içeriğini bilmediği için ne demek istediğimi anlamasını beklemiyordum ama beni anlıyormuş gibi bakıyordu. “Bu durumda onu bırakmak daha akıllıca değil mi?”

“Hayır.”

“Senden her şeyini almak istediğini söylemedin mi?” Bir anda resmiyeti bırakmıştı. “Bu durumda ondan vazgeçmek yapılması gereken en mantıklı şey.” İçtiği sigaranın izmaritini yere atarak ayakkabısının ucuyla onu söndürdü. “Tabii ona âşıkсан ayrı.”

“Bu öyle bir şey değil.”

“Nasıl bir şey.”

“Çok karışık.”

“Vaktim var.” Bileğindeki saati kontrol etti. “Birini bekliyorum ama anlaşılan biraz geç kalacak.”

“Onu mu bekliyorsunuz?” Oturduğum kayanın üzerinde bacaklarımı aşağıya sarkıttım. “Şu her şeyiniz olan kişiyi?” Gariptir ama sohbeti sarıyordu.

“Evet,” diye iç geçirirken gözlerime olan bakışı fazla anlamlıydı. “Bekletmeyi seven bir kadın.”

“Birazdan geleceğine eminim, kadınlar geç hazırlanır.” Elimde biriktirdiğim taşları sırasıyla yere atmaya başladığımda kafası karışmış gibiydi. Kolunu bankın üzerine yaslariken avucumdaki taşları gösterdi.

“Onları neden topladın ve neden atıyorsun?”

“Satranç taşlarına benzettim.” Siyah bir taş daha parmaklarımın arasından yere düştü. “Aynı soğukluğa sahipler.”

Şimdi elimdeki taşlara daha dikkatli bakıyordu. “Satranç oynamasını biliyor musun?”

Zayıf bir sesle, “Evet,” dedim. Ben matematikte iyiydim, üstelik satranç doğru strateji ve sayıların algoritmasından oluşuyordu. Bu yüzden dikkatimi çekiyordu.

Uzmanlık alanım olan bir konu olduğu için bunun hakkında konuşmaya hevesliydim. “Satranç oynayanları izleyerek onların kişiliğini analiz edebileceğimizi biliyor muydunuz? Tahtada en çok oynadıkları taş aslında kendilerine benzettikleri taştır.” Meraklı bir ifadeyle başımı yana yatırıp gözlerimi ona diktim. “Bana satrançtaki favori taşınızı söylerseniz kişiliğiniz hakkında bazı varsayımlarda bulunabilirim.”

“Hımm...” Düşünürcesine mırıltılar çıkarıp yerinde dikleşti. Bu hareketi bana karakterinin çözülmesini istemeyen bir insanın tedirginliği gibi gelmişti. Sadece matematikte iyi değildim, aynı zamanda bir psikologdum. Bu yüzden insanların vücut diliyle söylediklerini çoğu zaman anlayabiliyordum.

Dudaklarını aralayıp, “Fil,” dedi pütürlü bir sesle. “Satrançta favori taşım fil.” Kahve gözlerinin ardında bariz bir alay oluştu. “Bu durumda sence ben nasıl biriyim?”

“Zikzaklar çizen biri.” Avucumdaki taşlara bakıp file benzettiğim gri taşı ona attığımda taş havada yakaladı. “Düz çıkışlar yapmayan biri olabilirsiniz. Hem iş hayatınızda hem de günlük yaşamınızda çifte tehdit sistemini uygulama ihtimaliniz yüksek. Kilitlendiğiniz şeye sahip olmak için bir hamleyle iki ayrı taşı tehdit etme potansiyeliniz olabilir.” Omuzlarımı

kaldırıp indirdim. “Sağ gösterip sol vurmak fillerin işi çünkü onlar zikzak çizmeyi sever.”

Yerinden hiç kıpırdamadan beni izlediği için tepkisizliğinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Varsayımlarımın ne kadar doğru olup olmadığı bilmiyor, onu hiç tanıımıyordum. Yüzündeki gizemle parmağımdaki alyansı gösterdi. “Sence kocan tahtadaki hangi taş?”

“At olabilir.” Gurur’u satranç oynarken hiç görmediğim için favori taşı konusunda bilgim yoktu ama onu bir satranç taşına benzetsem bu attan başkası olmazdı.

“Kocam kuralsız oynamayı sever, hedefin arkasından dolanıp tuzaklar kurmak en iyi yaptığı şey. İzlediği taktikler arasında feda materyali başta geliyor. Bir amaç uğruna sahip olduğu bir şeyi gözden çıkarabilir.” Bir intikam uğruna beni gözden çıkarması gibi. “Bence kocam tahtadaki en tehlikeli taşlardan biri.”

Gurur’dan bahsetmemle gözlerinde oluşan o yakıcı hisse bir anlam veremedim. Gözlerinin kahvesindeki o ifade nefret ettiği bir şeyi ona övmüşüm gibi hissettirmişti. Düz çizgide buluşan dudaklarını kıpırdatıp bu sefer beni gösterdi. “Sen tahtadaki hangi taş oluyorsun?”

“Siz tahmin edin,” diye konuşup onu gösterdim. “Hadi, bir varsayımda bulunun.”

Pası ona atmamdan keyif alarak bir kez daha baştan ayağa beni süzdü. Pasif görünüşüme aldanarak, “Bir piyon mu?” diye sordu bundan eminmiş gibi.

Dudaklarımdan çıkan kıkırtılarla başımı iki yana salladım. “Hiç sanmıyorum.”

Basamağın en altındaki taşın piyon olduğunu düşünüyordu, en üstte olanın da vezir. Bu yüzden buna hiç ihtimal vermeden alaycı gözlerle, “Yoksa bir vezir mi?” diye dalga geçti.

Onu yanıltarak, “Hayır,” dedim bir kez daha. “Ben vezir değilim.”

“Sen hangisisin?”

“Bence ben şahım.” Bunu söylerken tereddüt dahi etmemiştim. “Yerimde sayıp ağır hareket ederim çünkü tüm oyunlar benim etrafımda döner.” Gözlerimi gözlerine kenetleyip, “Ama ben yıkılmadıkça kimse kazanamaz,” dedim histeri duygularla. “Kazanmak için önce şahı devirmek gerekir.”

Bu konuşma ilgisini çekmeye başlamış olmalı ki sırtını yasladığı banktan ayırıp öne doğru eğildi. “Ya şahı deviren çıkarsa?”

“Her şey son bulur.”

Gizem barındıran gözlerle bana bakıp, “Ta ki yeni başlangıçlara kadar,” diye mırıldandı derin bir kinayeyle. “En baştan başlamak için belki de şah yıkılmalı.” Neden bilmiyordum ama bu sözleri tüylerimi diken diken etmişti. Oyun bittikten sonra belki yeni bir başlangıç yapılabilirdi ama hiçbir şey eskisi gibi olmazdı. Bu kadarını da biliyor muydu acaba?

Telefonumun yanan ışığıyla başımı eğince Gurur’un aradığını gördüm. Bir kez daha meşgule atarak onun çağrısını yanıtlamadım. Üst üste aramaya başladı ancak her defasında meşgule attım. Babamı iflasın eşiğine getirmeden önce düşünecekti tüm bunları. Ona olan öfkem hâlâ tazeliğini koruyordu. Ayağa kalkıp Sonat’a doğru yürüdüm. Onunla biraz sohbet etmek korkularımı yatıştırdığı için çantamı alacak cesarete kavuşmuştum.

Oturduğu bankın diğer ucunda duran çantamı alırken dikkatli gözlerle beni izliyordu. Çantamı koluma takıp ona döndüm. “Hoşça kalın.” Hızlı adımlarla ondan uzaklaşırken arkamdan sesini duydum.

“Bana adını söylemeyecek misin?”

Ona bakmadan yürümeye devam ettim. “Ne önemi var, nasılsa bir daha birbirimizi hiç görmeyeceğiz.”

“Bundan emin olamayız, hayat tesadüfleri sever.”

Adımlarım durdu ama yönümü ona çevirmedi, omzumun üzerinden arkaya baktım. Oturduğu bankta hiç kıpırdamadan beni izliyordu. “Adım Farah.” Derin bir nefes aldım. “Tanıştığımıza memnun oldum, Sonat.”

Beni izlerken dudağının köşesi yana doğru kıvrılmıştı. Belli belirsiz gülümserken iç çeker gibi, “Ben de memnun oldum, Farah,” dedi adımı vurgulayarak.

Bu ondan duyduğum son şeydi, hemen sonra ondan uzaklaştım. Önüme dönüp yürümeye devam ederken bakışlarını sırtımda hissediyordum. Kâğıt helva satan çocuğun yanında durup, “Merhaba,” diyerek ona tebessüm ettim. “İki tane verir misin?”

“Tabii abla.” Çocuk sepetindeki iki kâğıt helvayı bana uzattığında cüzdanımdaki parayı çıkardım. Parayı onun sepetine koyduktan sonra kâğıt helvalardan birini aldım.

“Şuradaki abiyi görüyor musun?” Ona Sonat’ın olduğu yönü gösterdim. “Diğerini ona götür.” İçimden bir ses onun da biraz sevgiye

ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Kâğıt helvaların bendeki anlamı buydu, sevginin somut hâli gibiydi. Onun bunu bilmemesi iyi bir şeydi.

Küçük çocuk yanımdan ayrılırken ben de deniz kenarından ayrılmıştım. Bir taksiye binip malikânenin adresini verdikten sonra arkama yaslandım. Elimde tuttuğum kâğıt helvaya buruk gözlerle bakıyordum. Hücredeyken sık sık ziyaretime gelen o çocuğa bir gün kâğıt helva almayı düşünmüştüm. Ne yazık ki o gün hiç gelmemişti. On altı yıldan sonra bugün ilk kez iki kâğıt helva almıştım. Bunlardan biri hiç tanımadığım bir yabancı içindi, diğeryse Gurur için.

Malikâneye geldiğimde bu soğukta annemi bahçede görmeyi beklemiyordum. Üzerinde bir tayt ve sporcu atleti vardı. Malikânenin sosyal tesislerinde spor salonu varken bahçede koşu yapıyordu. Beni görünce terli yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. “Dışarı çıktığını bilmiyordum.” Onu mutlu eden şey kendimi kapattığım bu evden dışarı çıktığımı görmektir.

Avlunun ortasında durup hesap sorar gibi ona bakmaya başladım. “Bu havada neden dışarıdasın, anne?”

Bana doğru koşarken nefes nefese kalmıştı. “Son günlerde kendimi çok saldım, biraz forma girmeye çalışıyorum.” Bir mankenden daha zayıfken buna inanmak güçtü.

“Anne, midene kelepçe taktırdığın için sen zaten kilo alamazsın ki.” Estetik manyağı olduğundan kendinde değişiklik yapmaya bayılıyordu. Geçen yıl tartıda iki kilo fazlası çıktığı için midesine kelepçe taktırarak hepimizi şoke etmişti. İleride ona benzersem birileri beni vursun.

“Keşke sen de benim gibi biraz kendine baksan.” Yine bana sataşmaya başlayıp koşturmak devam etti. “Böyle yemeye devam edersen yakında Nesibe yengenden bir farkın kalmayacak. Bu sorununu halletmek için bir spor hocası tuttum. Yarın sabah sana egzersizlerini yaptırmak için buraya gelecek.” Bana sormadan benim hakkımda kararlar almasından nefret ediyordum.

Yanıma geldiğinde teri soğumasın diye bu sefer de etrafımda dönmeye başladı. “Anneciğine haber vermeden nerelere gittin?” Etrafımı turladığı için ona odaklanmakta sorun yaşıyordum.

“Evde çok bunaldığım için deniz kenarında biraz yürüdüm. Anne, durur musun lütfen? Başım dönmeye başladı.”

“Sen evde bunalacak bir kız değilsin, Farah.” Karşıma geçtiğinde koşuyormuş gibi yerinde saymaya başladı. “Bilmem gereken bir şey var mı?” Aldığı her nefesle göğüs kafesi şişerken benimkinin kopyası olan siyah gözlerini kıstı. “Yanına koruma bile almadan nereye gittin?”

“Gerçekten deniz kenarındaydım.” Bu konuda ona yalan söylemiyordum. “Evde durmayı çok sevsem de arada bunaldığım anlar oluyor.” Koşuyormuş gibi yaparak karşımda yaylanıp durması sinirlerimi bozuyordu. “Neden enerjini daha yararlı şeyler için harcamıyorsun? Zaten zayıfsın, bunlarla uğraşmak yerine biraz da dövüş sanatlarını öğrenebilirsin.” Korumalar yanında olmadığına kendini savunacak güçte olmalıydı.

Alnından ter damlacıkları süzülürken nefes nefese durdu. Artık zıplar gibi yerinde yaylanıp durmuyordu. “Dövüş ve hırgür erkeklere göre. Biz kadınların en güçlü silahı dişiliğimiz.” Eleştirel gözlerle baştan ayağa beni süzdü. “Sende asla olmayan bir şey.”

Bu sefer beni kızdırmasına izin vermemeye kararlıyım. “Biri boyununu kırmaya kalkıştığında inan bana dişiliğin seni kurtarmaz.” Kırmızı ojeli elini gösterdim. “Tabii sıkı yumruk atmayı biliyorsan ayrı.”

Kulağımın pasını silen şuh bir kahkahadan sonra birkaç adım geriye çekildi. “Kendin kötü olduğun konularda bana nutuk atmaya kalkışma, küçük ördek.” Uzun tırnaklarına dikkat ederek parmaklarını avucunun içine büktü. “Yumruk atmak ne kadar zor olabilir ki?”

Bana vurmayacağını biliyordum ama vuracakmış gibi yapmıştı. Surauma doğru yumruğunu savurduğunda bileğini havada yakalamamı beklemiyordu. “Bu şekilde elini sıkarsan başparmağının eklem yerinden çıkmasına neden olursun.” Başparmağı avucunun içindeyken elini yumruk yapmıştı ve bu yapılmaması gereken şeylerden biriydi.

“Ayrıca bileğini yeteri kadar kasmıyorsun.” Parmaklarımın sardığı bileğini sağa sola hareket ettirdim. “Yumruk atarken omzundan gücünü al, bileğini kas ve yumruğunu sık. Eğer bileğini gevşek bırakırsan birine vurduğunda bileğini burkabilirsin.” Duymayı beklemediği sözlerle donup kalmıştı.

“İzlediğim bir filmde aklımda kalan diyaloglardan birkaçı.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ama ben ne bilirim ki.” Bileğine küçük bir baskı uygulayıp sıkıdığı parmaklarını açtım ve dudaklarımı avucunun içine bastırdım. “İçeri geç anne, hasta olmanı istemiyorum.” Ona evi gösterdim. “Babam döndü mü?”

Öptüğüm avucuna tebessüm ederek bakıp tekrar koşmaya başladı. “Baban daha dönmedi ama diğerleri evde.”

“Kimler evde?”

“Dev ekran yengen Nesibe.”

Onu kınayıp dişlerimin arasından cık cık sesleri çıkardım. “Çok ayıp, düzgün konuşmalısın eltinle.”

Yaptırdığı botokslara rağmen öğürerek yüzünü buruşturdu. “Dünyayı yiyen o şişko hakkında en fazla bu kadar düzgün konuşuyorum.”

“En azından zayıflamak uğruna dünyanın nimetlerinden kaçmıyor.”

Adımları durduğunda dudağının köşesi sinsice kıvrılmıştı. “Eğer Seçil sürtüğüne bir gram sempati duysaydım hiç düşünmeden onu evlat edinir ve seni Nesibe’nin kütüğüne geçirirdim.”

“Kırıcı olmana gerek yok.”

“Diyene bak hele.”

“Tamam, pes ediyorum.” Bıkkınlıkla teslim oluyormuş gibi ellerimi yukarı kaldırdım. “Başka kim var evde?”

“Abin olacak kumarbaz, kendinden daha genç erkeklere meyleden gelinimiz Yonca ve sürük kuzenin Seçil.” Düşünürcesine gözlerini kısıp törpülediği çenesini sıvazladı. “Gözlüklü ördeğimiz de ucubeler sirkimize katıldığına göre baban ve işe yaramaz amcan dışında bir eksikimiz yok.” Bu kadın niye böyleydi!

“Biliyor musun, bazen annem olmandan hiç memnun değilim.”

Gülüşüne engel olamadı. “Annen olmam seni şanslı kılıyor, aptal ördek. Tam tersi olsaydı asıl o zaman benden korkman gerekirdi.” Bana evi gösterdi. “Şimdi daha fazla üşütmeden gir içeri.”

Onunla uğraşmak istemediğim için tek kelime etmeden eve girdim. Odama çıkıp elimdeki kâğıt helvayı masanın üzerine bıraktığımda kafam fazla doluydu. Hava kararmak üzereydi ama Gurur hâlâ dönmemişti. Telefonumu çıkarıp onu aradığımda ulaşamadım. Yine bir kriz geçirme ihtimali beni endişelendirdiği için bu sefer Karun’u aradım. Karun onun nerede ve ne yaptığını kesin biliyordur.

Karun telefonu açar açmaz, “Kocaeli’de, Farah,” diyen sinirli sesini duydum. “Eğer o piç kocanı sormak için aradıysan karımla birlikte Kocaeli’ye gitmişler!” Odanın ortasında donup kalmıştım. Gurur’un Bige ile Kocaeli’de ne işi vardı?

“Neden Kocaeli’de, abi?”

"O ırzını siktiğim herifin yön duygusu oldum olası zayıftır! Bunu ona söyleyen inkâr eder ama çocukken bile okuldan tek başına çıktığında evin yolunu karıştırırdı. Sırf bu yüzden her okul çıkışı o piçi beklerdim. Bige ile aynı arabadayken babamın saldırısına uğramışlar!" Korkudan aklımı almıştı. Şeref Kalender kendi öz kardeşi ve gelinine mi saldırmıştı? Bu adamın Gurur ile derdi neydi!

Korkudan odanın içinde dönüp dururken, "Karun abi, onlar iyi mi?" diye sordum endişeyle.

"Bilmiyorum be kızım." Tüm gün onları aramış gibi sesi yorgun geliyordu. "Kocaeli'ye kadar izlerini sürdük, bulmamız an meselesi. İki deliyi bir ormanda arıyoruz ve karşımıza çıkan tek şey arkalarında bıraktıkları cesetler! Gurur'un kafası atarsa kadın falan dinlemez, Bige'nin de sağı solu belli olmaz. Birbirlerine bir şey yapmadan onları bulmak istiyorum. Bir haber alırsam seni ararım," dedikten sonra telefonu kapattı.

Karısı için mi endişeleniyordu yoksa amcası için mi, anlamamıştım. İkisi de birbirinden arıza olduğu için her yan yana geldiklerinde Karun'un ödünü kopartıyor olmalılardı. Kocaeli'ye kadar gittiklerine inanamıyordum. Acaba bunu yapmayı nasıl başarmışlardı? Gurur'un yön duygusunun bu kadar kötü olduğunu daha önce hiç bilmiyordum.

Gurur eğer Kocaeli'deyse eve geç gelecekti. Bu şansı heba edemezdim. Gurur ortalarda yokken Asaf ile görüşmeliydim. Aksa'ya mesaj atarak hemen odamdan çıktım.

"Birazdan evden çıkıyorum, bu akşam Asaf ile konuşmalıyım. Bana onun nerede olduğunu bulabilir misin?"

Aksa sadece bir yazılım mühendisi değil, aynı zamanda tanıdığım en iyi hackerlardan biriydi. İsviçre'de olabilirdi ama bilgisayarın başına geçince Asaf'ın yerini bulması onun için zor değildi.

Merdiveni inerken mesajıma beklediğimden daha hızlı cevap verdi.

"Bolathılara ait gece kulüplerden birinde, sana birazdan konumu atarım. Anlaşılan birileri geceye erken başlamış. Bu akşam onunla buluşmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum, kuzen."

Asaf'ın nerede olduğunu nasıl bu kadar hızlı öğrenebilmişti?

Aksa'ya cevap yazmakla meşgul olduğum için basamakları dikkatli bir şekilde iniyordum.

"Neden bu akşam görüşme için yanlış bir zaman?"

"Ocağın yirmi sekizindeyiz."

“Yani?”

“Beş yıl önce onu nikâh masasında bıraktığım gün.”

Hay aksi!

“Onunla bu akşam görüşmeliyim,” diye yazıp gönderdim.

“Çatacak yer arıyor olabilir, bence bunun için yarını bekle, Farah.”

“Anlamıyorsun, babam henüz eve dönmedi ve Gurur da gece yarısından önce eve dönmez gibi. Bu akşam olmak zorunda.”

“Pekâlâ ama seni uyarmadığımı söyleyemezsin. O herif canını sıkacak bir şey yaparsa onda sıkılacak bir can bırakmam, haberin olsun.”

Bu kız da herkese kafa tutuyordu.

“Bana konumu at kardeşim.”

Mesajlardan çıktım. Kardeşim diye adlandıracağım bir tek o vardı. Aksa benim için öz kardeşten farklı değildi.

Başımı telefondan kaldırdığımda arkadan biri bana çarptığı için merdivenlerden düştüm. İkinci katın merdiveninden yuvarlanarak düştüğümde yaşadığım acının bir tarifi olamazdı. Merdivendeki her basamak keskin bir cam gibi bir vücudumun bir yerlerine batıp canımı yakmıştı. Son basamaktan sonra savrularak yeri boyladığımda, “Farah!” diye bağırان annemin korku dolu sesini duydum. Annemin bunu görmesini istemezdim.

Yan bir şekilde yerde yatarken annemin sesi dış kapının olduğu yönden geliyordu. Annem bana doğru koşarken failim yavaş adımlarla merdiveni iniyordu. Bu kişi abim Caner'den başkası değildi. Yerde acılar içinde kıvrılırken yardımına ilk koşan annem olmuştu. Hemen yanıma diz çöküp dikkatli bir şekilde beni kaldırdı.

Alnımdan süzülen kanı görünce siyah gözleri öfkeyle titreşti. Üzerinin kirlenmesini umursamadan beni abimden korumak ister gibi göğsüne bastırmıştı. “Sen ne halt ediyorsun, Caner!” Bağırıldığında tüm vücudu bana duyduğu acıdan dolayı titriyordu. “Kızımı toprağa gömmeden durmayacak mısın, Allah'ın cezası!”

Babam burada olmadığı için Caner anneme karşı saygısızca konuşup, “Kıs lan o sesini!” diye sinirle soludu. Kızgın sesini duyunca anneme bir şey yapmasından endişelenip onun göğsünden başımı ayırdım. Her şey etrafımda dönüyordu.

Caner hızlı adımlarla merdiveni inerken kızgın gözlerinin hedefinde annemle ikimiz vardık. Bakışları annemde durduğunda kaşlarını çatı.

“Sünepe kızın önüne bakmadan yürüdüğü için kendi düştü. Bilip bilmeden boş yere yaygara çıkarma!”

Öfkeden gözü dönen annem ayağa kalktığı gibi Caner’in karşısına dikilip yüzüne sert bir tokat attı. “Seni gördüm, onu ittin!” diye bağırdığında güçlükle ayağa kalkabilmişim. Bunu annem için yapmışım, Caner o tokadı karşılıksız bırakacak biri değildi.

Annemin parmaklarının izi sol yanağında çıktığında Caner’in yüzündeki her kas seğirdi. Avına kitlenmiş bir yırtıcı gibi delici gözlerle anneme bakarken boğazında hırıltıyla karışık kalın bir ses çıkmıştı. “Bunu bir daha yaparsan babam bile seni benden kurtaramaz!” Annemin üzerine yürüdüğünde ondan çok korksam da hemen araya girip tam zamanında annemi arkama çektim.

Alnımdan yanağıma süzülen kanın sıcaklığını hissederken derin bir nefes alıp, “Düştüm anne,” dedim fısıltıyla. Abimin delici gözlerine bakarken aksini iddia edecek cesaretim yoktu. Anneme kinlenirse beni bırakıp onun canını yakmanın peşine düşebilirdi. Annemi ondan korumak için, “Abim bir şey yapmadı, kendim düştüm,” demek zorunda kaldım. Annem ve abimi karşı karşıya getiremezdim.

Gerçeği gizleyerek Caner’i koruduğumu düşünen annem arkamdan çıkıp çatık kaşlarla bana baktı. “Bu işe yaramaz herifi korumayı bırak!”

Caner ona diklenerek, “Düzgün konuş!” dedi sert bir sesle. “Yoksa senin için sonuçları ağır olur!”

“Anne lütfen.” Düştüğüm için kemiklerim sızlarken yalvaran bakışlarımı ona çıkardım. “Daha fazla uzatma, ben iyiyim.” Onu bırakıp dış kapıya doğru yürümeye başladım. “Yakınlardaki eczaneye gidip alnıma pansuman yaptıracağım.” Bu evden çıkmak için gereken bahaneyi bulmuştum.

“Eczane mi?” Çılgına dönen annem koşarak yanıma gelip karşıma dikildi. “Çok sert düştün, kafa travması geçiriyor olabilirsin.” Bunun ihtimali bile güzel yüzünün bembeyaz olmasına neden olmuştu. “Hastaneye gitmeliyiz, Farah.”

Konu ben olunca ne kadar inatçı olduğunu bildiğim için omuzlarım düştü. “Seni dışarıda bekliyorum, hazırlanıp gel,” dediğimde bir an önce beni hastaneye yetiştirmek istediği için koşarak merdiveni çıkmaya başladı. Tabii bunu yapmadan önce yanından geçerken Caner’in omzuna sertçe çarpmıştı. Annem yukarı çıkınca Caner ile holde yalnız kaldık.

Beni ölesiye korkutan sadece iki şey vardı. Bunlardan biri insanların bana bağırması, ikincisi de üzerime yürümeleriydi. Caner tiksinti dolu gözlerini benden ayırmadan üzerime yürüyünce arkaya doğru adımlar atmamak için kendimi zor tuttum. “Şimdi söyleyeceklerimi harfiyen yapacaksın, sünepe.” Buz gibi bir sesle konuşup karşımda durdu. Bana olan bakışları tahammülsüzdü.

“Babamdaki kredim tükendiği için hesaplarımı dondurdu.” Kaşlarını çatığında bunun sorumlusu benmişim gibi bakıyordu. “Biricik kızının hesapları için herhangi bir işlem yapmadığını tahmin etmek zor değil.”

Canımı daha da yakarak kolumu tutup sertçe sıktı. “Annemi ben oylarım, sen dışarı çıkıp ihtiyacım olan parayı bana getireceksin!” Bu konuda itiraz kabul etmiyormuş gibi sıktığı dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu. “Bir saat içinde yirmi milyon lirayı bana getirmezsene sana yapacaklarımı hayal bile edemezsin!”

Yirmi milyon mu? Benden böyle bir şey istediğine göre gerçekten aklını kaçırmış olmalıydı. “Tüm hesaplarımdaki parayı çeksem bile benden o kadar para çıkmaz abi.” Şoke olmuş bir hâlde ona bakıyordum. “Parayı ne yapacaksın?”

Aslında o parayı niçin istediğini tahmin etmek zor değildi. Kumar borçları babamın ödeyemeyeceği bir meblağa ulaştığı için babam onun hesaplarını dondurmak zorunda kalmıştı. İflasın eşiğindeydik, yani savurganlık yapmayacağımız bir dönemdeydik. Buna rağmen Caner kumar tutkusundan vazgeçmeyip bizi daha da borçlandırıyordu. Kumar bağımlısı olduğu için neyi var neyi yok o masaya koymadan durmazdı.

Benden istediği o yirmi milyonu kumar masasında bir gecede harca-yacağını biliyordum. Caner genelde Gurur’un kumarhanelerinden birinin müptelasıydı. Gurur’dan bu kadar çok nefret ederken neden onun işlettiği bir kumarhaneye gittiğini hiç anlamazdım. Daha düne kadar buna bir anlam veremezdim ama artık sebebini biliyordum. Caner’e istediği krediyi veren tek kişi Gurur’dı.

Üç yıl boyunca Caner ne zaman onun kumarhanesine gitse Gurur ona bir masa açıp en iyi şekilde onu ağırlamıştı. Aslında yaptığı tek şey Caner’i kendisine daha fazla borçlandırıp babamı iyice dibe çekmekti. Kumar borçlarıyla bizi daha fazla Gurur’un kölesi yapmasını istemediğim için, “Üzgünüm abi,” diye mırıldandım zayıf bir sesle. “Benim hesaplarımda o kadar para yok.”

Hayır cevabıyla kan beynine sıçramış gibi gözü seğirdi. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan!” Yüzüme karşı bağırdığında öfkeyle ağzından

çıkan tükürükler yüzüme sıçradı. “Doğru düzgün dışarı çıkıp para bile harcamıyorsun! Sende olmayacak da kimde olacak para. Hesabındaki tüm parayı istiyorum!” Sandığının aksine hesabımda o kadar para yoktu, son beş yıldır paramı gizlice farklı hesaplardan Aksa’ya gönderiyordum. Babamın ödediği kredi kartlarımız bloke edilirse buradaki herkes gibi ben de beş parasız kalırdım.

“Üzgünüm abi ama istediğin para bende yok.” Parmaklarıyla işkence ettiği kolumu çekmeye çalıştım. “Babamın iflasın eşiğinde olduğunu biliyor olmalısın. Kumar oynamak yerine ona yardım etmelisin.” Acıdan beni ağlatma noktasına getiren kolumu gösterdim. “Abi çok acıyor, n’olur bırak.”

Küfreder gibi, “Sende yoksa bile bul o parayı!” deyip beni sertçe bıraktı. Delici bakan gözleri her şeyi yapabilecek durumda olduğunu gösteriyordu. “İstediğim parayı bir saat içinde getirmezsен başına geleceklerden ben sorumlu değilim!”

“O kadar parayı nereden bulayım?”

“Git kocandan iste!” Yüksek sesle konuşup beni sindirirken aklını kaçırmış gibiydi. “Gurur bu ülkenin gördüğü sayılı milyarderlerden biri! Yeğenlerinin sefasını sürdüğü tüm o şirketler, yatlar ve katlar babasından Gurur’a kaldı. Yarısını Karun’un üstüne yıkmış olabilir ama Karun’dan daha zengin.”

Bildiğim şeyleri bana hatırlatarak çirkin ısrarını sürdürdü. “Sen onun karısısın, ondan para istediğinde seni geri çevirmez. Ona git ve istediğim parayı bana getir!” Annemin ona yaptığı gibi o da benim omzuma sertçe çarparak yanımdan geçip gitti. Gurur’dan para istemeyecektim, bana bunu yaptırmak için beni öldürmesi gerekirdi.

Caner’in parmaklarıyla deştiği kolumu tutarken ıslak gözlerle onun arkasından bakıyordum. Ne yaparsam yapayım abimin beni sevip koruyacağı bir gün gelmeyecekti, o beni kardeşi olarak bile görmüyordu. Yerdeki telefonumu görünce yürüyüp onu aldım. Caner beni merdivenden ittiğinde telefonun elimde olduğunu unutmuştum. Az kalsın telefonu almadan gidecektim.

Annem üzerindeki spor kıyafetlerini çıkarıp aşağıya inmeden hemen evden çıktım. Garaja girip üç yıl boyunca hiç kullanmadığım arabama bindim ve yanıma koruma bile almadan malikânenen ayrıldım. Annem, onu beklemeden gittiğim için döndüğümde canımı okuyacaktı ama bekleyemezdim. Hastaneye gitmediğim için benimle gelemezdi.

Aksa'nın bana attığı konuma gelmek beni biraz uğraştırsa da kulübü bulmuştum. Yol boyunca annem beni arayıp durduğu için telefonumu sessize almak zorunda kalmıştım. Yol üstünde bir eczaneye uğrayıp alnımdaki yaraya baktırmıştım. Islak mendille yüzümü silip alnıma küçük bir yara bandı yapıştırmışlardı. Asaf'ın kulübüyle bakışırken derin bir nefes aldım. Burası bana hiç tekin gelmiyordu.

"Bunu yapabilirim." Bu gece annesinin korkak ördeği olmak yerine Farah olmaya ihtiyacım vardı. Bir zamanlar olduğum o Farah'a ihtiyacım vardı. "Yapabilirsin." Arabanın iç aynasından kendime bakarken gereken cesareti bulmaya çalışıyordum. "Bir şeyler yapmazsan babanı bitirecekler." Korkaklığım yüzünden bunun olmasına izin verirsem kendimi asla affetmezdim.

"Sen sıradaki bölge liderisin." Bunun düşüncesi bile ödümü kopartıyordu. "Bu adamlarla aynı masaya oturacak tek kadın lider olacaksın." Hiçbirinin bundan hoşlanmayacağını tahmin etmek zor değildi, bölge liderlerinin içinde daha önce hiç kadın çıkmamıştı.

Babam dâhil hepsi yeraltının tehlikeli adamları olduğundan kadınları arka planda tutarlardı. Hepsi daha ölmeden yerine geçecek sıradaki adayı seçerdi ve hiçbirinin veliahdı bir kadın olmazdı. Babam beni vârisi seçerken acaba ne düşünüyordu? "Pekâlâ." Birkaç kez derin derin nefesler aldım. "Bunu yapmaya bir yerden başlamalıyım."

Ne de olsa hayatımın kalanında beni bundan daha zor günler bekliyordu. Umarım babam hep hayatımda olurdu çünkü aşiretimizin hanımağası ve bölgemizin lideri olmakla ilgilenmiyordum.

"Cesaretin yoksa bile varmış gibi davran, Farah." Kendime bunu hatırlatarak arabadan indim. Omuzlarım dik, adımlarım da kararlı olmalıydı. Attığım her adımla biraz daha titriyordum ama bunun sebebi soğuk hava değildi. Üzerimdeki kıyafet bile böyle bir yer için uygun değildi fakat şu an için daha büyük sorunlarım vardı.

Korumaların önünde durup derin bir nefes aldım. "Asaf Bey'i görmeliyim, ona geldiğimi bildirin." İçten içe korkudan ölmek üzere olsam da soğuk gözlerle onlara bakmaya başladım. "Ya yolumdan çekilin ya da onu arayıp Farah Tozlu'nun geldiğini söyleyin." Bu gece buraya bir Kalender olarak gelmemiştim.

İçeriden biri şaşkınca, "Farah Tozlu mu?" dediğinde emin olmak için daha dikkatle bana bakmaya başladı. Hemen telefonunu çıkarıp içeriyi araması beni memnun etmişti. Gözlerini benden ayırmadan, "Abi. Tozlu-
ların kızı kapıda," dedi bunun şaşkınlığıyla. "Sen nasıl istersen." Telefonu kapatıp kapının önünden çekildi. "Buyurun, Farah Hanım."

Kapıdan girince korkudan titreyen dizlerimi gizlemeye çalıştım. Oy-
nadığım rolü sürdürmek için olağanüstü bir çaba gösteriyordum. Hava-
nın kalanında bu tür mekânlarda hep bulunacağım için bir nevi pratik
yapıyordum. Kulübün gürültücü kalabalığına girmeden merdiveni inen
iki adam yanıma gelmişti. Üst katın localarına çıkan merdiveni bana gös-
terip, "Bizi takip edin," dediler.

Benden istedikleri gibi merdiveni çıkarken korumalar iki yanımdan
yürüyordu. Üzerimi aramadıkları için bana karşı temkinliydiler. Gurur
gibi bir delinin karısına birçok konuda güvenmediklerini biliyordum. Üst
kata çıktığımızda bana gösterdikleri yolda yürüdüm. İçeride ne yaptıkla-
rını görmediğim kapalı locaların yanından geçmeye başladık.

Terasa yaklaştığımızda Asaf'ın, "Seni çıktığın deliğe geri sokarım,
orospu çocuğu!" diyen kızgın sesini duyunca adımlarım yavaşladı. "Bana
ikinci kez söyletmeden dediğimi yap! Kafam yeterince bozuk, bir de sizin
beceriksizliğinizle uğraşamam!" Keşke Aksa'yı dinleseydim, bu görüşmeyi
yapmak için hiç doğru bir zaman değildi. Anlaşılan birileri bugün ter-
sinden kalkmıştı.

Terasa çıktığımızda Asaf elindeki telefonu sertçe masaya bıraktı.
Henüz beni fark etmediği için, "Beynini siktiğim piçleri!" diye küfredi-
yordu. Çok yanlış bir zamanda gelmişim.

Geceyi yalnız geçirmek istemiş olmalı ki terastaki tüm masalar boştu.
Bir masa dışında ve o masada da Asaf vardı. Yalnız olması beni memnun
etmişti, konuştuklarımız aramızda kalmalıydı. Korumalar terasa kadar
bana eşlik edip gitmişti. Terasın cam duvarına yakın olan masaya yürürken
Asaf yayıldığı yerden çatık kaşlar altında beni izliyordu. Daha şimdiden
kafayı bulmaya başlamış olacak ki koltuğuna yayılarak oturuyordu.

Ceketini yan koltuğa atmıştı ve açtığı kravatı boynunun iki yanında
atkı gibi sarkıyordu. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı ve gömleğinin
manşetlerini birkaç kez katlamıştı. Pahalı kol düğmeleri masanın üzerinde
öylece duruyordu. Kolunu koltuğun kenarına yaslamış, bacakları aralıklı
oturuyordu. Ancak beni görünce bacaklarını hafifçe birbirine yaklaştırdı.
Hiç olmazsa benim karşımda öyle sere serpe oturamayacağını idrak edecek
kadar ayıktı.

Mavi gözleri baştan ayağa beni süzerken yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “Farah Kalender?” Gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. “Bu ziyaretini neye borçluyum?” Hemen ardından tek kaşını usulca yukarı kaldırdı. “Burada olduğunu Gurur biliyor mu?”

“Hayır.” Sakince konuşup karşısındaki koltuğa oturdum. “Gurur buraya geldiğimi bilmiyor.”

Uzanıp kadehini doldurduktan sonra bir kadeh de benim için doldurmaya kalkıştı. “Kalsın.” Onu durdurarak başımı iki yana salladım. “Buraya içmeye gelmedim.”

Benim için içki doldurmayıp kendi içkisine uzandı. Can sıkıntısını benden çıkarmak ister gibi mavi gözlerinin ardından gizli bir tehdit geçti. “Buraya geldiğin Gurur’un kulağına gider diye korkmuyor musun?”

“Bunu daha sonra düşünürüm.” Sesimin titrememesine özen göstererek onunla göz kontağı kurdum. “Çok fazla zamanını almayacağım.” Bir an önce konuya girip buradan gitmek istediğim için, “Bir sevkiyat için bana yardım edecek adamlara ihtiyacım var,” dedim. “Bu iş için çok fazla adam lazım.”

Eksik parçayı sonunda bulmuş gibi Asaf’ın kafasındaki soru işaretleri dağılmıştı. Beni şaşırtarak soğukça güldü. “Dur tahmin edeyim, bu adamları Gurur’a karşı kullanmak için istiyorsun?” Aksa’dan dolayı biz Tozlulara duyduğu nefret azımsanamazdı. “Baban batmak üzere ve sen onu kurtaracak tek sevkiyatı sorunsuz bir şekilde yapmak istiyorsun?” Her şeyi bilmesi beni şaşırtmıştı. Bu insanların dünyasında hiçbir şey uzun süre gizli kalmıyordu.

Asaf işlerin bu noktaya gelmesinden aldığı keyfi saklama çabasına girmiyordu. Açık bir şekilde beni küçümsedi. “Bu iş seni aşar, Farah.” Fark ettiğim şeyle boğazımda bir yumru oluştu. En az Gurur kadar Asaf da ailemin parçalanmasını istiyordu.

Onu nikâh masasında bıraktığı için sadece Aksa’dan değil, tüm Tozlulardan nefret ettiğini anladım. Bana terasın kapısını göstererek yardım etmeyeceğini açıkça belirtti. “Evine git, bu noktada babanı Gurur’dan kimse kurtaramaz.”

İnatçı bir tutumla gitmeyi reddettim. “Yardıma ihtiyacım var. Bana sevkiyat için gereken adamları vermelisin.” Derin bir nefes alıp, “Lütfen,” diye fısıldadım.

“Kaldır şu omuzlarını, Farah.” Beni uyarana kadar karşısında iki büküm oturduğumun farkında değildim. “Sen babanın koltuğuna

oturacak sıradaki veliahtsın. Buraya babasının küçük prensesi olarak geldiysen kapı orada.” Düz bir sesle konuşup gözlerimin içine baktı. “Bir aşiretin hanımağası ve bu âlemin gördüğü tek kadın lider olarak buraya geldiysen buna yakışır bir şekilde karşımda dur.” Henüz ikisi de değildim.

Sıkıntıyla nefesimi vererek kendimi toparlamaya çalıştım ama bu hiç kolay değildi. “Benden lider falan olmaz, bunu en iyi sen biliyorsun.” Bu herkesin çok iyi bildiği bir şeydi. “Babam benim yerime Caner’i seçmeliydi.”

Dudağının köşesi kıvrıldığında bana olan bakışları kinayeliydi. “Ailesi dışında babanın iflas etmek üzere olduğunu bilmeyen yok. Caner bile bunu biliyor.” Bulunduğumuz yeri gösterdi. “Hani nerede Caner? Neden onun yerine sen buradasın?”

“İşleri var.”

Dalga geçercesine güldü. “Kumar oynamak dışında daha önemli bir iş olduğunu mu söylüyorsun?” Tek kelime etmediğimde içkisini yudumlamaya devam etti. “Abin her şeyi bilmesine rağmen bu konuda bir şey yapmayacak kadar beceriksiz ama sen öğrendiğin an bu krizi durdurmanın peşine düştün.”

Benim hakkımda benden daha çok şey biliyormuş gibi mavi gözlerinde derin bir mana vardı. “Ümit akıllı bir adam. Erkek çocuğu dururken yerine kızını geçiriyorsa bu çocuklarının potansiyelini iyi bildiğini gösterir.”

“Bana yardım etmen karşılığında ne istiyorsun, Asaf?” Omuzlarımı dikleştirerek eğdiğim başımı kaldırdım. “Buraya babasının küçük prensesi olarak değil, sıradaki bölge lideri olarak geldim.” Beni ciddiye alması için karşısında ezilip bükülmeyi bırakmıştım. “Yüz adam karşılığında ne istediğini söyle?”

“İşte şimdi aynı dili konuşmaya başladık.” Ona istemediğimi söylememe rağmen benim için bir içki doldurarak önüme itti. “Sana toplamda üç yüz adam vereceğim.” Bunu gerçekten yapacağını gösterircesine başını usulca salladı. “İhtiyacın olduğundan daha fazlasını alacaksın. Onlarla işin bittiğinde ister sağ teslim et ister ölü, fark etmez.”

Oturuşunu dikleştirerek masadan öne doğru eğildiğinde bu kadarıyla sınırlı olmadığını anladım. “Karşılığında senden tek bir şey istiyorum. Gurur’un kasasında siyah bir kutu var. Kasanın yerini bulacak ve kutuyu hiç açmadan bana getireceksin.”

“Nerede bu kasa?”

“Onu da sen bulacaksın, Farah. Sen onun karısısın, yani ona en yakın olan kişi. Eminim bunu öğrenmenin bir yolunu bulursun.”

“Bu biraz zaman alabilir ama sevkiyat haftaya.”

“Bu demektir ki kutuyu ondan almak için sadece bir haftan var.”

Kendimi köşeye sıkışmış hissediyordum. Gurur’dan o kutuyu almamak gibi bir düşüncem yoktu, onun yüzünden tüm bu işlere bulaşmıştım. Eğer babamı ipin ucuna getirmeseydi ben de güvenli evimden çıkıp buralara kadar gelmezdim. Bir bölge lideriyle kocamdaki bir kutu üzerine pazarlık yaptığımı inanamıyordum. Gurur bize zaten ihanet etmişti, benim yapacağım şeyler onun yaptıklarıyla kıyaslanamazdı. Babamı kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapacaktım.

“Pekâlâ.” Kabul ederek ona başımı salladım. “O kutuyu sevkiyattan önce sana getireceğim ama sen de sözünde duracaksın. İstedğin kutu eline ulaştığında adamları bana göndereceksin.”

“Karşında bir lider var Farah, verdiğim sözlerde dururum.” Son derece ciddi bir sesle konuşup masadaki sigarasına uzandı. “Sen istediğim şeyi bana getir, ben de anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiririm.” Bir kez daha önümdeki kadehi gösterdi. “Yerinde olsam bir yerden içmeye başlardım. İlerleyen günlerde bu tür şeyler hayatının bir parçası olacak. Önemli anlaşmaları su içerek geçiştirmen seni gülünç duruma düşürür. Alkole karşı direncini artırmalısın.”

Alkolün tadını bile bilmiyordum. İçmeye kalkışırsam kadehin yarısına gelmeden sarhoş olacağımı iyi biliyordum. Buradan ayık kafayla çıkmak istediğim için kadehi kendimden uzaklaştırdım. “Gurur babanı bitirmek için atağa geçtiğine göre seçimini yaptı.”

Ne demek istediğini anlamadım. “Ne seçiminden bahsediyorsun?”

İşaret parmağıyla masaya hafifçe vurup sinir bozucu bir ritim tutturmaya başladı. “Gurur son üç yıldır sen ve Leyla arasında sıkışıp kalmıştı.” Benimle dalga geçercesine güldü. “Sen bir psikologsun, bunu nasıl anlayamadın? Babandan intikam almazsa Leyla’ya, intikam aldığı da sana ihanet edecekti. Bu intikam oyununu üç yıla yaymasının nedeni iki kadın arasında sıkışıp kalmasıydı.” Buz kestiğimde başını yavaşça salladı. “Babanı bitirmeye kalkıştığına göre Leyla’yı seçti.” Paramparça olduğumu hissederken aklıma Gurur’un gördüğü rüya geldi.

Rüyası çıkmıştı.

Leyla’yı seçmişti.

Belki yanacaktım ama yemin ederim Gurur'u da kendimle birlikte yakacaktım.

Tıpkı rüyasında gördüğü gibi o da benimle yanacaktı!

Çalan telefonumu çantadan çıkardığımda ekranda yazan ismi Asaf'tan gizleyemedim. Asaf'ın omuzları gerildi, Aksa arıyordu. Panikleyerek hemen telefonu meşgule atıp ayağa kalktım. "Bana söz verdiğin adamları ayarlamaya başla, istediğin kutuyu sana getireceğim." Bunları söyledikten sonra aceleyle masadan uzaklaştım. Aksa arayacak zamanı bulmuştu! Artık Asaf onunla hiç iletişimi kesmediğimi biliyordu.

Terasın kapısına doğru yürürken Aksa durmaksızın üst üste arayınca telefonu açıp, "Müsait değilim!" diye ona kızdım. "Zamanlaman berbat."

"Başım belada Farah, yaralıyım." Adımlarım kendiliğinde durduğunda kaskatı kesildim.

"Yaralı mısın? Aksa neler oluyor?"

Yarası canını çok yakıyor olmalı ki acıyla inleyip, "Peşimdeler!" diye bağırdı sinirle. "Türkiye'ye giriş yaptığımdan beri peşimdeler. Farah..." Sesi kısılırken ağlamak üzere olduğunu anladım. "Babam beni buldu, bulmakla da kalmadı, vurdu."

Gözümünden bir damla yaş süzülürken, "Neredesin?" dedim aceleyle. "Bana nerede olduğunu söyle geliyorum!" Hemen terastan çıkıp koşmaya başladım. "Aksa bana yerini söyle!"

"Bu hâldeyken daha fazla arabayı süremem. Peşimi bırakmıyorlar."

"Bana nerede olduğunu söyle!"

Locaların yanından hızla geçip merdiveni koşarak indiğimde, "Farah," diyen acı dolu iniltisini duydum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Bana söyleyeceğin tek şey nerede olduğun!" Kulüpten çıkıp koşarak arabamın yanına geldim. Telefonu boynum ve kulağım arasında sıkıştırıp çantamdaki anahtarı aradım. Ona bir şey olacak korkusuyla paniklediğim için anahtarı bulamıyordum. "Lütfen," diye fısıldarken ona yalvarıyordum. "Bana yerini söyle!"

Nihayet anahtarı bulunca hemen arabaya binip telefonun hoparlörünü açtım. Arabayı çalıştırıp gaza yüklenirken, "Aksa!" diye bağırp elimi direksiyona sertçe vurdum. "Bir şey söyle!" Sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Ana yola çıkıp son sürat arabaların arasından geçerken, "O yaşıyor, Farah," diyen kısık sesini işittim. "Babamın konuşmalarını duyduğum için beni öldürmeye kalkıştı."

“Bırak bunları ve bana nerede olduğunu söyle!” Onun dışında kimse umurumda değildi.

“Gurur bunu bilmeli.”

“Neredesin, Aksa!”

“Farah...”

“Yerini söylemezsen iki dünyada da sana hakkım helal değildir!” diye bağırdığımda, “Malikâneye gidiyorum,” diyen içli sesini duydum. “Ablam olacak o sürtüğün işini bitirmeden ölmeyeceğim.” Yaralıydı ve eceline gidiyordu!

Ani bir dönüşle direksiyonu kırıp malikâneye giden yöne çevirdim. “Eve gidersen oradan sağ çıkamazsın. Amcam kapıdaki tüm korumalara senin için vur emri vermişti.”

“U-umurumda değil, bugün bu iş bitecek.”

“Mantıklı davranmıyorsun!” Sinirden bağırarak son sürat arabayı kullanmaya başladım. “Daha içeri girmeden ölürsen Seçil ile hesaplaşamazsın. Hiç yoluna gideceksin, geri zekâlı! Şimdi beni iyi dinle ve dediklerimi harfiyen yap lütfen. Seçil’in canına mı okumak istiyorsun?” Hızlıca başımı salladım. “Tamam, bunu yapman için sana yardım edeceğim ama bunun için önce yaşamalısın. Çocukken sık sık kaçıp gittiğimiz bir park vardı. Peşindekileri oraya getir, gerisini ben halledeceğim.”

Acı dolu gülüşünü duydum. “Giderayak senin hayatını da tehlikeye atmayacağım.”

“Hiçbir yere gittiğin yok, şimdi dediğimi yap!”

“Yapamam kardeşim,” diyen sesi ağlamaklıydı. “Öleceğimi bilsem bile senin hayatını riske atamam.”

Gözlerimde akan yaşlarla, “Öleceğimi bilsem bile peşinden her yere gelirim, Aksa,” diye fısıldadım. “Neler yapabileceğim hakkında bir fikrin yok. Sana yalvarıyorum parka getir onları.”

“Peşimdekilerin içinde babam da var.”

Kaşlarımı çatarak direksiyonu sıktım. “Senden daha değerli değil!” Aksa için amcamı bir kalemde silmekten çekinmezdim. Elime ailemden birinin kam bulaşacak olsa bile bunu yapardım.

Kayıtlı olmayan bir numaranın aradığını görünce yan aynadan arkaya baktım. Arkamda bir düzine araba vardı. Bunlar da kimdi? Israrla arayıp duran numara yüzünden Aksa’ya odaklanamıyordum. Kuzenimi beklemeye alıp gelen aramayı açtım. Bunu yaptığım an Asaf’ın kızgın sesini

duydum. "Nerede! Kuzenin nerede ve nasıl, Farah?" Şaşkınlıktan neredeyse önümdeki arabaya çarpacaktım. Arkamdaki arabalar ona mı aitti? Telefonda konuştuklarımızı duyunca Asaf'ın peşime düşmesini beklemiyordum.

"Sana bunu söylemeyeceğim!" Yüksek bir sesle konuşup onlarla aramdaki mesafeyi açmak için iyice gaza yüklendim. "Onu öldür diye yerini söylemeyeceğim!"

"Onun yerini söylemezsen öldüğünde bunun sorumlusu sen olacaksın!" diye bana bağıırken çok öfkeliydi. "Ve bu olduğunda seni yaşatmam, Farah!" Vücudumdaki tüm kan çekildi. Asaf onu öldürmek için değil, korumak için yola çıkmıştı. Onu nikâh masasında bırakan bir kızı hâlâ korumak istiyor muydu?

"Parkta," dedim hızlıca. Aksa'yı amcamın elinden çekip alacaksa herkese onun yerini söyleyebilirdim. Beş yıl önce bunu yapmıştı, belki yine yapabilirdi.

"Çocukken gittiğimiz parka gidiyor. Bir seferinde sen de oraya gelmiştin. Evde bunalıp parka kaçtığımızda seninle orada karşılaşmıştık," dediğimde önce bir sessizlik oldu ama daha sonra, "Onu ilk gördüğüm yer," diyen mırıltısını duydum. Gaza basarak yanımdan geçerken adamları peşindeydi.

Bir an olsun ayağımı gazdan çekmediğim için sadece on dakika içinde parka gelmiştim. Burası bizim bölgemiz olduğu için bu sokakları benden daha iyi kimse bilemezdi. Tüm kestirmeleri kullanarak Asaf ve adamlarından önce buraya gelmeyi başarmıştım. Parkın girişinde Tozlulara ait arabaları görünce frene basarak arabayı durdurdum. Gözlüğümü çıkarıp yan koltuğa attıktan sonra torpido gözündeki silahı aldım. Silahımın hâlâ arabamda durduğunu görmek beni mutlu etmişti.

Arabadan inip hızlı adımlarla parka girerken silahı belimin arkasına taktım. Hareketlerimi kısıtlamasın diye üzerimdeki hırkayı çıkarıp yere attım. Koşarak oyun alanlarının arasından geçtiğimde gördüklerimle kan beynime sıçradı. Amcamın tüm adamları buradaydı ve Aksa karnından yaralı bir şekilde dizlerinin üzerinde duruyordu. Amcam silahını kendi öz kızının alnına dayayacak kadar korkunç biriydi.

Bu her şeyi yapmam için yeterli bir görüntüydü.

Amcamın parmağı tetiğe baskı yapmak üzereydi ki belimdeki silahı çıkardığım gibi onu kolundan vurdum. Ateş ederken onda ciddi bir yara açmamak için kolunu sıyrarak bir şekilde hedef almıştım. Korumal:

silahına davranıp bana döndüğünde bile gözlerimi amcandan ayırmıyordum. Kolunda küçük bir yara açtığım için kolu yan tarafına düşmüştü.

Kurşunun onda yarattığı acıdan daha büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Farah?" Buraya gelip ona kurşun sıkmamı beklemiyordu.

"Uzaklaş ondan amca!" Hızlı adımlarla onlara doğru yürürken silahı kaldırıp bu sefer tam kalbine hedef aldım. "Yoksa bir Tozlu başka bir Tozlu'yu öldürmek zorunda kalacak!" Beni zorlarsa bunu yapardım.

Ne kadar kararlı olduğumu görünce kan beynine sıçradı. "Sen bir Tozlu değilsin!" diye bağırdı hiddetlenerek. Kaşlarını çatarken sinirden gözü seğiriyordu. "Öyle olsaydın amcana kurşun sıkmazdın!"

"Haklısın, artık bir Tozlu değilim." Gözümü kan bürümüşken dışarıdan bana bakan kimse beni tanıyamazdı, bu konuşan onların tanıdığı Farah değildi. "Ben bir Kalender'im," dedim üzerine basa basa. "Ve bilirsin, Kalenderler her türlü deliliği yapmakla meşhurdur!" Beni zorlarsa buradan cesedi çıkardı.

Beni durduramayacağını anlayınca adamlarını üzerime saldı. Ağzından tükürükler saçarken çoktan kontrolünü kaybetmişti. "Ne duruyorsunuz, etkisiz hâle getirin şunu!" Beni öldürtemezdi, babamdan korkardı ancak etkisiz hâle getirip yolundan çekmeyi deneyebilirdi.

Amcamın adamları üzerime yürüyünce birbiri ardına silahlar patladı. Arkamdan birileri ateş ederek üzerime yürüyen her adamı vurup yere sermeye başlamıştı. Hiçbirini bana yaklaştırmıyorlardı. Asaf'ın adamları bir anda ortaya çıkıp etrafımızı sarınca amcam neye uğradığını anlayamadı. Arkamdan gelip hızlı adımlarla yanımdan geçen Asaf, amcamın yanına giderek yumruğunu suratına geçirdi. "Sana bu kızdan uzak dur demiştim!"

Amcam düştüğü yerden pörtlek gözlerini irileştirerek tepesinde dikilen adama hayretler içinde baktı. "Seni nikâh masasında bırakan birini mi savunuyorsun!"

Asaf sıkıdığı dişlerini gıcırdattığında sinirden boynundaki damarlar belirginleşmişti. "Sana ne lan bundan!" Amcamın üzerine eğilip yakasına yapıştığı gibi yüzlerini aynı hizaya getirdi. "Onunla olan meselem ayrı, senin ona silah çekmen ayrı!" Kızgın gözlerini amcamın pörtlek grilerine kenetleyerek, "Sözde namusunu temizlemedikçe onu rahat bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu sertçe. "Üç gün içinde evleniyorum kızınla! Artık senin değil, benim namusum olacak!" Amcamı yere savurdu. "Şimdi siktir olup git buradan!"

Midem kasıldı.

Hâlâ onunla evlenmek mi istiyordu?

Amcam kendini zorlayarak ayağa kalktığı anda kurşunun sıyrıldığı kolundan çok az kan akıyordu. Ama bunu fazla abarttığı için yüzü şekilden şekle giriyordu. Vurduğum kolunu tutarak Asaf'ın karşısına dikilmişti. "İlkinde olduğu gibi yine senden kaçacak! Bu olduğunda herkese madara olacak tek kişi sen olmayacaksın!"

Asaf, kuzenimi amcamdan korumak için onun önünde dimdik dururken yumruklarını sıktı. "Bu sefer kaçamayacak çünkü benim evimde tedavi göreceksin! Kendini toparladığı an nikâh kıyılacak."

Aksa yerde kanayan karnını tutarken kaşlarını çatarak, "Seninle evlenmeyeceğim!" diye bağırdı ama Asaf dönüp ona bakmadı bile. Onun hayatı üzerine amcamla bir anlaşma yaparken mavi gözleri fazla hissizdi.

"Seni tekrar uyarmayacağım, Kerim." Bakışları tehditkâr, sesi de buz gibiydi. "Beş saniye içinde gözümün önünden kaybolmazsan yarın sabaha selan okunur!"

"Üç gün." Amcam ona şart koşarak Aksa'yı bırakıp gitmeyi kabul etti. "Üç gün içinde onunla evlenmezsen bundan sonra olacıklara karışmayacaksın!" Aralarındaki son adımı kapatıp kaşlarını sinirle çatı. "Evlenmeden onu evine götürmeyi unut, kızımı senin kapatman yapmayacağım. Hastanede tedavi olacak ve Farah onun yanında kalacak." Sırf Aksa daha fazla kan kaybetmesin diye Asaf bunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Amcam gidince hemen Aksa'nın yanına diz çöktüm. Gördüklerim beni hıçkırıklarla ağlatabilirdi. Karnından vurulduğu için beyaz bluzunun önü hep kan içindeydi. Ellerini karnına bastırıp acıdan tir tir titriyordu. İsviçre'de sandığım kuzenim hiç beklemediğim bir anda geri dönmüştü ama onu görmek istediğim bir şekilde değildi. Onunla sadece sesli değil, görüntülü de sohbet ettiğimiz oluyordu. Bu yüzden son beş yılda değişip ne kadar güzelleştiğini biliyordum.

Ancak onu çıplak gözlerle görmenin büyüğü ve heyecanı bir başkaydı. Yuvarlak yüzü aşırı kan kaybetmekten solmuştu. Kahverengi gözleri çektiği acıdan dolayı ıslak bakıyordu. Gözleri titrestikçe uzun kıvrımlı kirpikleri arasından yaşlar süzülüyordu. Düz bir çizgide duran kalp şeklindeki dudaklarını hareket ettirip bana burukça gülümsedi. "H-hoş geldin demek yok mu kuzen?" Çektiği acıya rağmen işi muzırlığa vurmak istedi ama sol gözünden akan yaş buna izin vermemişti. "Bana kızma, daha fazla orada duramazdım."

Kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp yüzünü avuçlarımla arasına aldım. Saçlarının bir tarafı omzunun üstüne gelecek uzunluktaydı

ama diğer tarafı daha kısaydı. Eğer bu hâlde olmasaydı saçlarını yamuk kesmesi beni güldürebilirdi. Aksa beş yıldır saçlarını hep yamuk keserdi çünkü Asaf'ın simetri takıntısı vardı. Her şeyi orantılı ve tek bir çizgide görmek isteyen psikolojik bir rahatsızlığa sahipti. Aksa bunu öğrendiği günden beri saçlarını hep yamuk keserdi.

Saçlarıyla yaptığı bu eylemin nedenini iyi biliyordum. Ona baktıkça Asaf'ın rahatsız olmasını ve ondan uzak durmasını istiyordu. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp ıslak yanaklarını sildim. "Habersiz dönüşüne kızgınlım ama seni gördüğüme sevindim." Ona çocukluğumuzun geçtiği parkı gösterdim. "Yine buradayız, evine hoş geldin, Aksa Atılğan."

Duymak istediği tek şey birinin bunu söylemesiymiş gibi karnındaki ellerini çekti ve boynuma atılıp bana sımsıkı sarıldı. Kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Benim evim sensin, Farah," diyordu içimi dağlayarak. "Sen... Senden başka benim bir yuvam yok."

Beş yılın özlemiyle ona sarılırken hiç bırakmak istemiyordum. Eksik ve kayıp parçamızı bulmuş gibi ağlayarak birbirimize sarılıyorduk. O benim her şeyimdi. Aynı yaşta olduğumuz için birlikte büyümüştük. Sadece kuzenim değil, dostum, sırdaşım ve kardeşimdi.

"Bunu sonraya saklayın. Çok kan kaybetti, bir an önce hastaneye gitmeliyiz." Asaf'ın endişeli sesini duyana kadar Aksa'nın yarasını hatırlamamıştım.

Hemen ondan ayrıldığımda Aksa başını kaldırdı ve tepesinde dikilen adama baktı. Yarasından dolayı acıdan tir tir titrerken kaşlarını çatmak için kendini zorladı. "Seninle evlenmeyeceğim, Bolatlı!"

Asaf dizlerini bükerek onun üzerine eğildi. Buz saçan mavi gözlerini Aksa'nın kor gibi yanan gözlerine kenetledi ve "Üç gün içinde karım olduğunda büyük konuşmamayı öğreneceksin, Aksa Atılğan!" dedi sert bir sesle.

"Bu asla olmayacak!" Karnından çektiği kanlı elini yere vurdu. "Seninle evlenmektense babamın beni öldürmesini yeğlerim!"

Asaf onun çenesini sertçe sıkarak parmaklarını yanaklarına geçirdi. "Seni babandan koruduğumu mu sanıyorsun?" Gözlerinin ardından kan donduran karanlık bir his vardı. "Eskiden sana acıdığım için seninle evlenmek istemiştım ama şimdi nefret ettiğim için! Bu evlilik seni babandan koruyacak ama benden değil."

Aksa kaskatı kesildiğinde Asaf sıkıdığı dişlerinin arasından küfreder gibi konuştu. "Benimle aynı evin içinde sana cehennemi yaşatacağım. Beni

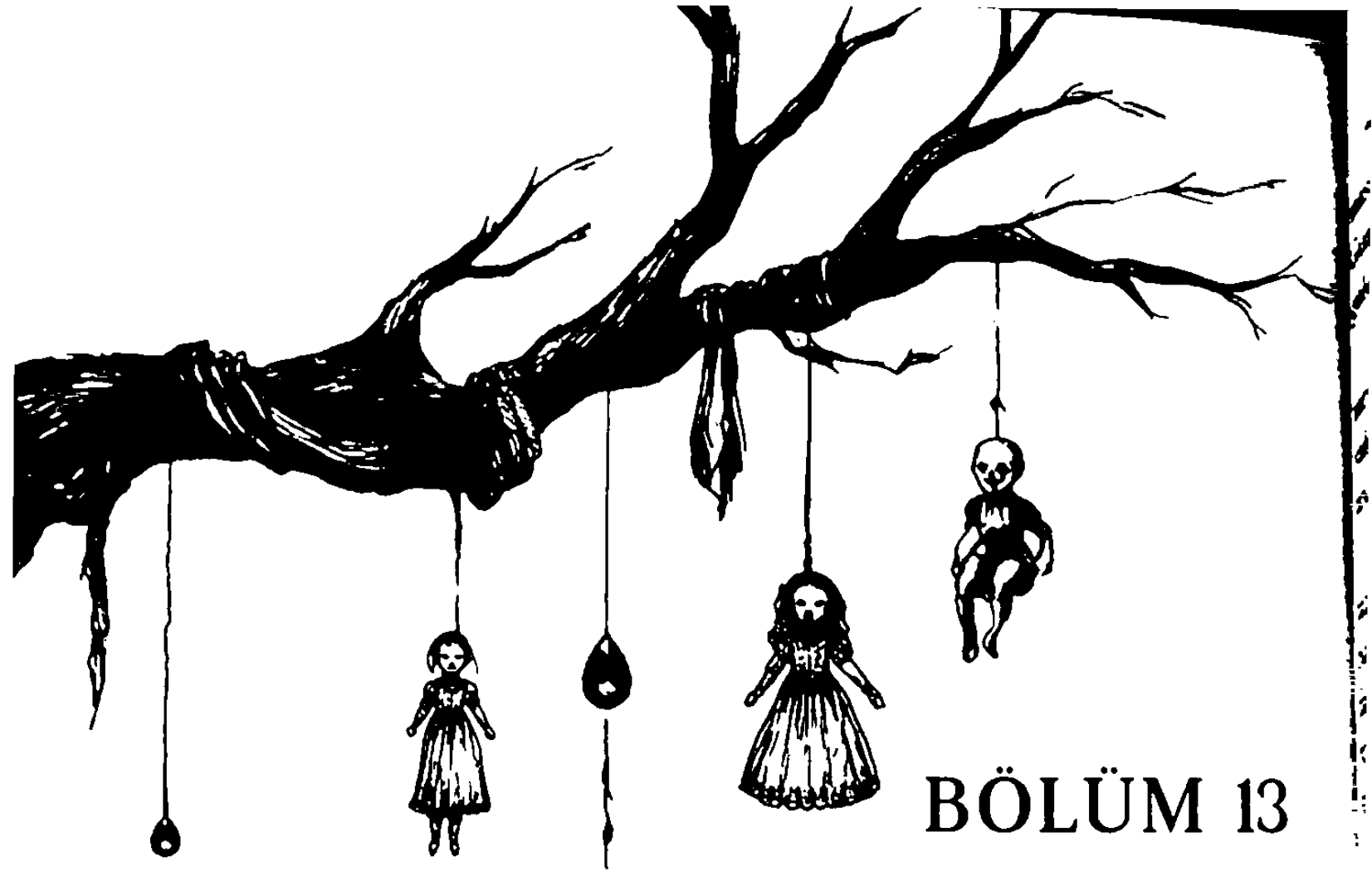
o masada bırakmanın sonuçlarına katlanacaksın!” Mideme kramp girdi. Asaf’ın istediği tek şey ondan intikam almaktı.

Aksa onun elini yüzünden iterek kendini geriye çekmeye kalktı. Ancak karnındaki yaradan dolayı bunu yapamadı. Kanlı ellerini yere bastırıp soğuk toprağı sıkarken o da çok sinirliydi. “Bana cehennem olan bir evlilik senin cennetin olamaz!” diye bağırdı. Hızlı hızlı nefesler alırken deliye dönmüş bir hâldeydi. “Yine kaçtığımda benimle evlenmenin o kadar kolay olmadığını daha iyi anlayacaksın!” demişti ki öksürmeye başlayınca korkudan aklım çıktı.

Onun dudaklarından süzülen kanı gören Asaf kaşlarını çatarak Aksa’nın üzerine eğildi. Aceleyle onu kucağına aldığı anda Aksa ona direnmek istedi ama bilincini kaybetmişti. Başı Asaf’ın göğsüne düşmeden önce son söyledikleri, “Evlenmeyeceğim,” demek olmuştu.

Aksa’nın gözleri kapanınca Asaf’ın değişen bakışlarını gördüm. Çatık kaşları düzeldiğinde hissiz mavilerinde hüznü bir şeyler belirdi. Başını eğip kollarında tuttuğu kızı izlerken ona olan bakışları kıyamıyor gibiydi. Aksa uyanıkken ona gösterdiği o sert tutumundan eser yoktu. İçini çekerek Aksa’yı göğsüne bastırmasını beklemiyordum. “Her şeyi zorlaştıracak kadar inatçısın,” diye mırıldandı. “Ve şu saçların...” Yüzünü buruşturarak arabaya yürüdü. “Elime bir makas alıp saçlarını düzeltmemek için kendimi zor tutuyorum!” Fark ettiğim şeylerle donup kalmıştım.

Asaf, Aksa’ya âşık olabilir miydi?

BÖLÜM 13

KARŞI KOY YA DA YENİL

“**B**eni istemediğim biri olmaya zorlayan herkes,
bir gün bu hâlimi mumla arayacaklarını
bilmiyordu.”

Geçmiş

Gurur esneyerek sınıftaki kara tahtaya bakıyordu. Eğer öğretmeni tahtada yazan tüm o şeyleri onun deftere yazmasını bekliyorsa bu iş uzardı. Üşengeç ve tembel bir çocuk olduğu için uzun uzun yazı yazmaktan nefret ediyordu. Sınıfı kontrol ettiğinde buradaki tüm öğrencilerin harıl harıl tahtadaki soruları defterlerine yazdığını gördü. Başını çevirip yan tarafa bakınca sinirleri daha da bozuldu. Sıra arkadaşı Karun da deftere gömülmüştü.

“Gurur?” Öğretmenin sesiyle başını kaldırıp tahtanın yanında duran kadına baktı. On yaşındaki bir çocuğun küçük kalbi yanlış kişilere atabilirdi. Tıpkı Gurur’un kendisinden yirmi yaş büyük bir kadına âşık olması gibi.

Sezen Hanım ona tahtadaki problemleri gösterdi. “Sen neden yazmıyorsun?”

“Sezencuğum, ha ben buradaki mantuğı anlamayım da,” dediğinde Sezen Hanım gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. Küçük hayranının ona ismiyle hitap etmesine alışalı çok olmuştu.

“Öyle mi, Gururcuğum?” Yürüyüp masanın yanında durarak kalçasını masanın kenarına yasladı. “Burada tam olarak nasıl bir mantıksızlık var?” Gurur onun sevdiği öğrencilerden biriydi. Zekiydi ve her defasında onu güldürüyordu.

Gurur, Karun başta olmak üzere ona sınıftaki öğrencileri gösterdi. “Bu zarganalar soruları akıllarında tutamadukları için yazayiler.” Gömleğinin yakasını düzelterek kendisiyle övünmeye başladı. “Ama ben hepsuni tırayım aklumda. Ha böyle olinca ben niye yazayım?”

Sezen Hanım’ın dudakları bir kez daha kıvrıldı ama küçük öğrencisi ona fazla ciddi baktığı için gülerек onu gücendirmek istemedi. Oysaki Gurur’a bakmak bile onu güldürebilirdi, henüz on yaşında olmasına rağmen kafasının dikine giden bir çocuktur. Ne ailesi ne de okul yönetimi ona üniforma giydirebiliyordu. Sınıftaki herkes bej rengi bir tişört ve gri pantolon giyerken Gurur aralarında çok uyumsuz duruyordu.

Her sabah beyaz gömlek ve siyah pantolonla sınıfın kapısından içeri girerdi. Okul müdürü defalarca onunla konuşmuştu ama Gurur, okulun ona dayattığı üniformayı giymiyordu. Ele avuca sığmayan bu çocuğa okulu sevdirmek için artık giydiklerine karışmıyorlardı çünkü Gurur okuldan kaçmak için bahane arıyordu. Çantasını bile Karun’a taşıttırırdı. Karun buna yanaşmadığında ise evden okula kadar çantasını yerde tekmeleyerek okula geliyordu. Sorunlu ve biraz da deli bir çocuktur.

Sezen Hanım onunla ilgili düşüncelerinden çıkıp Gurur’a tahtayı gösterdi. “Eve gidince unutursan diye bunları yazmanı istiyorum.”

“Hafızam çok iyidir.” Gurur iç çekerek dirseğini sıraya dayayıp yanağını dine yasladı. “Bak mesela senu de hiç unutmayım.” Yeşil gözleri güzel bir manzaraya bakar gibi öğretmenine dalıp gitmişti. “Allah var, aklımdan hiç çıkmaysun.”

Tüm sınıf gülerken Karun’un amcasına olan ifadesi bezgindi. “Başlama yine, o bizim öğretmenimiz.”

“Ula he dese yengen olacak ama demeyi.”

“Çünkü on yaşındasın!”

Karun’un son söyledikleriyle Gurur başını çevirip çapkın bakışlarını öğretmenine çıkardı. “Aramuzdaki yaşı sorun edeyi misun?”

Hep yaptığı gibi yine dersi kaynatan haylaz öğrencisine tebessüm eden Sezen Hanım, “Gurur, ben yakın zamanda nişanlanıyorum,” diye yumuşak bir sesle konuştu. Onun çocuksu ve masum duygularını incitmek istemediği için bunları söylerken ona karşı çok hassastı. “Hafta sonu beden eğitimi hocanız Selami Bey ile nişanlanıyoruz.”

Duydukları karşısında Gurur hareketsiz kalmıştı. Bir donma anı yaşadığında çocuk kalbindeki çatırtıyı hissetti. Yeşil gözleri doldu, dudakları titredi ama herkesin içinde ağlamaya utandı. Tam zamanında okul zili çaldığında belki de ilk kez sınıftan ilk çıkan kişi o olmamıştı. Sezen Hanım toparlanıp gittiğinde bile Gurur donmuş gibi karşısındaki kara tahtaya bakıyordu.

Karun onun için endişelenerek kolunu dürttü. “İyi misin?”

Asık suratında değişen hiçbir şey olmazken sesi ağlamaklıydı. “Sevdiğim kadın başkasını seveyi.” İçli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Heç iyi değilim.”

Karun onunla ne yapacağını bilmez bir hâlde bakıyordu. “Senden yaşıydı, zaten olmazdı.” Bunları söyleyerek çantasını toplamaya başladı. “Geç kalırsak babam yine kızar.”

“Gidip ha o Selami’yi götünden vuracağım.” Gurur cebindeki sapanını çıkardı. “Kıçını deleceğim onun.” Selami kime bulaştığını bilmiyordu!

“Bunu yaparsan babam bacaklarını kırar!” Karun ona kızarken Gurur çoktan koşarak sınıftan çıkmıştı. “Bana ne ya!” diye sızlandı Karun. “Babam dövsün de seni gör!” Sızlana sızlana sadece kendi çantasını değil, Gurur’un çantasını da topladı. O tembelin çantasını bile Karun taşıyordu. Sanki hizmetçisi vardı!

Gurur koşarak bahçeye çıkmıştı. Beden eğitimi öğretmenini kesin yine bahçedeydi. Aradığı adamı bulması uzun sürmemişti. Beden dersi olan öğrenciler zil çaldığı için okula girerken Selami Bey yerdeki topları topluyordu. Uzun boyu ve eşofmanın içindeki kaslı vücudu Gurur için dezavantajdı. Onunla eşit şartlarda değillerdi, bu yüzden bu işi kendi yöntemleriyle halledecekti. Yerdeki taşı alıp sapanına yerleştirdi.

Ona sırtı dönük öğretmeni yerdeki topu almak için eğilince Gurur sapanının kauçuk lastiğini gerdi. Bir gözünü kısıp dilini ısırarak hedefe kilitlenmiş, avına dikkat kesilmişti. Sapanı iyice gerip bırakınca sapandaki taş süratle beden eğitimi hocasının kıçına çarptı. Onu gerçekten götünden vurmuştu.

Selami Bey arkasını tutup aceleyle döndüğünde Gurur’u gördü. Kaşlarını çatarak kızgınlıkla ona doğru yürüdüğünde öfkesi hissediliyordu. “Seni piç!”

Karun ikisinin çantasını elinde tutarak okuldan fırladı. “Koş!” diye bağırıp Gurur’un yanından geçtiğinde Gurur hemen onun peşine takılmıştı. Amca yeğen kaçarak okuldan çıkmıştı, Selami onların boyunu aşardı.

Selami Bey onları yakalamasın diye arkalarına bile bakmadan koşuyorlardı. Bugün içinde Şeref okuldan bir telefon daha alacaktı ve hep olduğu

gibi konu yine Gurur olacaktı. Karun'u endişelendiren şey tam olarak buydu. Gurur ele avuca sığmayan yaramaz bir çocuktü ve eylemlerinin sonuçları onun için ağır oluyordu. Babasının yine Gurur'un canını yakmasını istemiyordu. Şeref Kalender'in küçük kardeşine tahammülü yoktu.

İkisi okuldan yeterince uzaklaşınca çantalarını kaldırım kenarında bırakıp nefes nefese soluklanmaya başladılar. Karun'un Gurur'a attığı bakışları çok sinirliydi, her zamanki gibi sorun çıkarmayı başarmıştı. Gurur onun amcası olabilirdi ama ondan beş ay küçüktü ve Karun'a kıyasla kaygısız biriydi. Gurur'un yeşil gözleri her zaman neşeyle ışıldasa da bir tek Karun görürdü o gözlerin arkasında saklanan hüznü.

Onu babasından korumaya çalışıyordu ama Gurur'un yaptığı taşkınlıklar ona hiç yardımcı olmuyordu. "Selami'ye sapanla taş attığın babamın kulağına giderse yine canını yakar." Bunun olmasından korkuyordu.

Gurur güldü ama yeşillerinde insanın içini sıızlatan bir duygu vardı. "Bir şey yapmayunca da abim canımı yakayı." Küçük omuzlarını kaldırıp indirdi. "Onin beni yakmak için hep vardır bir sebebi."

Karun kendi çantasını taktıktan sonra Gurur'un çantasını da alınca ikisi evin yolunu tutmaya başladı. İki çocuk kaldırım kenarında yürürken Gurur yine ışıklardan geçmeye kalkıştı ve Karun bir kez daha onun kolunu tutarak durdurdu. "Düz devam edeceğiz."

Gurur hiç bozuntuya vermeden çenesini dikleştirdi. "Zaten bileyim."

"Bilmiyorsun." Homurdanan Karun ona yolu göstermek için onun birkaç adım önünde yürüyordu. "Evin yolunu nasıl bilmezsın?" Okul çıkışı Karun asla onsuz eve gitmezdi çünkü Gurur sürekli evin yolunu karıştırdı. Yön duygusu o kadar kötüydü ki sık sık kayboluyordu.

Ancak Gurur her defasında bunu inkâr eder ve tıpkı şimdi olduğu gibi, "Ben pusula gibiyumdur," diye bir savunma yapardı. "Heç kaybolmam."

"Daha geçen hafta kayboldun. Gelip seni karakoldan aldık."

"Kaybolmadum ula." İnatçı bir tutumla göğsünü kabarttı. "Kaybolan bir uşak Ordu'da olduğuni bilmez ama ben Ordu'da olduğumi bileydım."

"Ordu'nun içinde kayboldun!"

"Kaybolmadum deyim sağa."

"Bir kere de kabul et, kayboldun işte."

"Karun ben seninle konuşmayım yoksa yine döveceğüm senu." Böbürleterek omuzlarını dikleştirdi. "Amcayım ben, amcalar kaybolmayı."

Karun'un bam teline basan tek şey amca kelimesiydi. Kaşlarını çatarak Gurur'a dik dik baktı. "Benim amcam değilsin!"

“Öyleyim.” Gurur sırtarak etrafına bakıp yoldan geçenlere, “Ha dinleyun ula!” diye bağırdı. Bunu yaparken işaret parmağıyla Karun’u gösteriyordu. “Ben bu kot kafali uşağın amcasiyum!”

“Eve kendin git!” Karun onun çantasını yere attıktan sonra Gurur’u bırakıp koşmaya başladı. “Bakalım bu sefer yolu bulacak mısın!”

Gurur eğilip yerdeki çantasını alırken tek düşündüğü bu çantayı eve kadar nasıl taşıyacağıydı. “Peşunden eve geldiğimde göreceksun amcanın kaybolmadığını!” Gurur da inat edip olduğu yerde bekledi ve onu takip etmedi. Bugün ona yön duygusunun çok iyi olduğunu kanıtlayacaktı.

Karun gözden kaybolana kadar kaldırım kenarında beklemişti. Kendine olan güveni sonsuz olduğu için beş dakika daha bekledikten sonra yürümeye başladı. En son Karun’u gördüğü yere kadar yürüyüp sola döndü. Bu yoldan eve gidildiğine çok emindi. Aklı biricik aşkını ondan çalan Selami’deyken çatık kaşlarla yürüyordu. “Ha biraz daha büyüyeyum, deluk deşuk edeceğum oni.”

Sezen’i ilk Gurur görmüştü, ilk kim gördüyse onun olmalıydı. “O zar-gana okula gelelu ne kadar oldu da Sezencuğumi alayi.”

Beden eğitimi hocasına kızarken yine dikkati dağıldığı için girdiği sokakları karıştırmıştı. Eve giden yolu bulmaya çalışırken esnaf çarşısına kadar yürümüştü. Dükkânların önünden geçerken kuaförde çalışan kızlar camdan onu görünce gülüşmeye başlamıştı. Kızlardan biri bir müşterisinin saçlarına fön çekerken kıkırdadı. “Ahan da yine kaybolmuş bizim uşak.” Ordu küçük bir yerdi ve Gurur evin yolunu bulmaya çalışırken Ordu’nun altından girip üstünden çıktığı için onu tanımayan kimse yoktu.

“Kabul etmez kaybolduğunu.” Kuaförün sahibi olan Nimet Hanım te-bessüm ederek camdan dışarıya bakıyordu. “Adı gibi fazla gururludur bu velet. *Ordu’da olduğumu biliyorsam kaybolmadım* der durur.”

Gurur esnafı ne kadar eğlendirdiğinden habersiz kahvenin önünde geçerken, “Hey koçari,” diye bir ses duydu. Başını kaldırdığında dışarıdaki masada oturan tüm adamların gülerek ona baktığını gördü. “Yine evin yolunu mu unuttun?”

“Kim demiştir oni?” Durup yönünü kahvedeki beylere çevirdi. “Haçan bakarsunuz bağa, sizce ben evun yolunu unutacak biri miyimdir?” İçlerinden biri konuşmak için tam ağzını açmıştı ki Gurur cebindeki sapanı çıkardı. “Hele bi evet de, bak bakayım nasi kırayım camini, İhsan emmi.” Kahvedekilerden gür bir kahkaha yükselmişti. Yapardı.

İçlerinden biri onun için boş bir sandalye alıp kendi masalarına koydu. "Masamıza buyur, koçari." Ona tebessüm ederek yanına çağırdı. "Bir şeyler ikram edelim sana."

Ordu'dakiler Gurur'u sever, onu sahiplenirdi, herkes ona bakınca öksüz bir çocuk görürdü. Abisinden gördüğü zulümleri az çok bildikleri için esnaf Gurur'un nazıyla oynardı. Hepsi bu da değildi, Gurur'da şeytan tûyü vardı. Büyümüş de küçülmüş hâllerıyla bir şekilde girdiği her ortamda kendini sevdirdi. Kalender ailesi Ordu'da pek sevilmezdi ama küçük Gurur onlar için bir istisnaydı.

Gurur yürüyüp masadaki yerini almıştı. Çantasını yere bırakıp sandalyesine yerleşirken Salim Kaptan içeriden çıkarak, "Çay getireyim mi Gurur Bey'im?" diye onu şımartmaya başladı. "Bizim miço fırına gidip iki de simit kapsın sana."

Gurur suratını asarak, "İstemeyim, Salim abi," diye somurtmaya başladı. "Efkerliyumdur, varsa bağa daha sert bir şeyler getireysun." Sadece bu sözleriyle bile oradakiler gülüşüne engel olmaya çalışmıştı.

Her an katıla katıla gülecekmiş gibi duran Salim Bey, "Oralet vardır, sana uyar mı, beyim?" diye ona takıldı.

"Yeterunce sert midur?"

"Limonlu."

"Şişeyi getireysun abi, anca keseyi beni."

Geçimini denizden sağlayan Salim Kaptan içeri girip dolaptan onun için bir şişe oralet çıkardı. Daha sonra bir masada oturan miçoya yaklaştı. "Yavrucağız açtır, bir simitle olmaz," diye iç çekti. "Rıza'nın restoranına uğrayıp ona bir şeyler al."

"Ne sever?"

"Ona kalsa kuru ekmek bile yer ama sen karalahana sarması al." Cüzdanından biraz para çıkarıp ona uzattı. "En çok sarmayı sever."

Salim Kaptan, miçoyu restorana gönderdikten sonra Gurur'un olduğu masaya yaklaştı. Kendi için bir sandalye alıp Gurur'un yanına oturduğunda yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Anlat bakalım, seni bu kadar efkârlandıran şey nedir?"

Gurur limonlu oraletle uzanıp bir kez daha iç çekti. "Sezencüğüm o dalkavuk Selami ile nişanlanacakmuş." Masalarında oturup gözlerini ona diken ahaliye kendini gösterdi. "Ula söyleyin bağa, benum o Selami zarganasundan ne eksigüm varidur?"

Ahali sırasıyla konuşup ona gaz vermeye başlamıştı. “Ne eksigi, senin fazlan vardır.”

“O Sezen karısı bizim uşaktan daha iyisini mi bulacaktı?”

“Kari milleti değil mi, ne bilsin gerçek seveni.”

“Açıldın mı bari Sezen’e?”

Gurur hızlıca başını salladı. “Git açıl dedunuz, açıldım, daha ne yapayım?”

Salim Kaptan merak ederek masada ona doğru eğildi. “Nasıl açıldın kıza?”

Gurur dudaklarını büzerek şişedeki oraletten birkaç yudum alıp sandalyesine yaslandı. “Çıktum karşısına dedum ki seveyim seni.”

“O ne dedi?”

“Güldü.”

“Kime?”

“Bağa güldü.”

“Neden?”

“Sen çocuksun demiştur da.”

“Doğru demiş, sen çocuksun.”

“Heç mi büyümeyeceğüm? Bi’ on yıl beklese ölmezdu!” İçki içer gibi oraletten sert yudumlar aldıktan sonra şişeyi gürültüyle masaya bıraktı. “Ah, ulan, ne varidu on yaş daha büyük olaydum!”

Cama yakın oturan Nejat tebessüm ederek başını iki yana salladı. “Bırak Sezen’i, büyüdüğünde ben sana bizim kızı vereyim.” Nejat yirmi beşinde genç bir delikanlıydı. Biricik kızı henüz beş yaşındaydı ama Gurur’a takılmak için bu sözleri söylemişti. “Gel benim damadım ol, ne dersin?”

“Orada dur bakalım, Nejat.” Başka biri bıyık altından gülüp, “Bende üç kız vardır,” diyerek Gurur’a döndü. “En küçüğünü vereyim sana.”

“Benim kızın yaşı daha yakındır koçariye. Gülnaz’ı alıp benim damadım ol.”

Gurur onların tekliflerine yanaşmayarak inatla çenesini kaldırdı. “Ula ne yapacağum sizun sidikli kızlarunizi. Ben Sezencuğumi isteyim,” dediğinde herkes tekrar gülmeye başlamıştı. Gurur onların gördüğü en inatçı çocuktu. Bir şeyi kafasına koydu mu, kolay kolay vazgeçmezdi.

Gittiği okulun bile üniformasını giymeye yanaşmıyordu. On yaşında olabilirdi ama dediğim dedik inatçı bir çocuktu. Sırf bu yüzden esnaf ona koçari lakabını takmıştı çünkü büyümüşte küçülmüş bir delikanlı gibiydi.

Gurur, Salim Kaptan'ın onun için getirttiği karalahana sarmasını afiyette yemişti. Tüm bu süreçte herkesle laf dalaşına girdiği için kahvedekiler gülmekten kırılmıştı. Ona büyük bir adammış gibi davranıp nazıyla oynuyorlardı ve çocuk kalbini kırmamaya çalışıyorlardı. Buradakiler onu sevdiği için ona iyi davranıyordu, büyük bir servetin tek sahibi olduğu için değil.

Gurur'a kalan servet onu ülkenin sayılı milyarderlerinden biri yapabiliirdi ancak bu para onun en büyük lanetiydi. Abisinin tüm o serveti ondan almak için ona az eziyet etmediğini biliyorlardı. Ordu küçük bir yer olduğundan her şey kulaktan kulağa çok hızlı yayılırdı. Kalender ailesine çalışan hizmetçiler orada olanlar hakkında iyi sır saklayamıyordu. Ordu'daki herkes o evde yaşayan çocuklara acıyordu.

Kahvedekiler Gurur'un eve gidince yine işkence göreceğini çok iyi bildiğinden mümkün olduğunca onu orada tuttular. Hava kararana kadar bir şekilde onu oyalayıp ayrılmasına izin vermediler. Ne yazık ki sonsuza kadar onu Şeref gibi birinden saklayamazlardı. Eğer biraz daha eve gitmezse Şeref emrindeki tüm köpeklerini sokaklara salar, yaka paça Gurur'u buradan aldırırdı.

Bu yüzden Salim Kaptan, Gurur'un elini tutarak onunla oradan ayrıldı. Karısıyla çok istemelerine rağmen hiç çocukları olmadığı için Salim Kaptan'ın Gurur'a olan düşkünlüğü bir başkaydı. Çocuk özlemiyle yanan bu adam Gurur'un onun oğlu olmasını çok isterdi. Şeref izin verse bir dakika durmaz, Gurur'u evlat edinir ve onu öz oğlu gibi büyütürdü. Ancak Gurur'un üzerinde o kadar para varken Şeref onu kimselere vermezdi.

"Babandan kalanları abine devretmenin bir yolu yok mu?"

"Keşke olsaydı." Gurur bir çocukta olmaması gereken içli gözlerle başını eğdi. "Babam vasiyetüne şart koymuştur. Yirmi yaşına girmeden o parayı ne verebilirum ne de ondan kurtulabilirum." Gurur daha paranın ne olduğunu ve abisi için neden bu kadar önemli olduğunu bile bilmiyordu. Onun tek istediği yeğenleriyle mutlu bir hayat yaşamaktı.

Gurur'un evinin olduğu sokağa girdiklerinde Salim Kaptan onun gerginliğini solumuştu. Avucundaki küçük parmakların titreyişini nasıl görmezden gelebilirdi. "Gurur?" İçi acıyarak cevabını çok iyi bildiği o soruyu sordu. "O evde dövüyorlar mı oğlum seni?"

Gurur'un adımları durduğunda yeşil gözlerini ondan kaçırdı. "Yok abi," diyen buruk sesi bile onu ele veriyordu. "Kimse dövmeyi beni." Çok istese de bazı şeyleri anlatamazdı, utanırdı.

Salim Kaptan hiç istemese de onu Ordu'daki en gösterişli evin kapısının önünde bıraktı. Daha fazla ilerleyemezdi, korumalar onu içeri almazdı.

Gurur'u aklı başında gördüğü sayılı günlerden birini yaşadığını bilmeden elini tuttuğu küçük çocuğa baktı. Yakında yeni bir lakap daha edineceğini bilmeden onu izliyordu. Ahalinin ona verdiği isim koçariydi ama bir de abisinden ona miras kalan bir ismi olacaktı.

Deli Gurur.

Salim Kaptan henüz bunları bilmeden uzun uzun onu izliyordu. Gurur'un doğduğu eve attığı korku dolu bakışlar canını yakıyordu ama onun için hiçbir şey yapamıyordu. O bir garip balıkçıydı, Şeref gibi birini karşısına alacak güçte değildi. "Yolumuz burada ayrılıyor, koçari." Ona gülümseyerek elini bıraktı. "Tekrar bekleriz bizim oralara."

Gurur istemeye istemeye bahçeye girip büyük kapıların ardında kaybolduğunda Salim Kaptan oradan ayrılmıştı. Nefret ettiği eve geri döndüğü için suratı asıktı. Zile bastığında hizmetçilerden biri ona kapıyı açtı. Gurur doğrudan odasına çıkacaktı ancak hizmetçi kız onu durdurdu. "Abiniz sizi yemek salonunda bekliyor." Anlaşılan bugün de abisinin gazabından kurtulamayacaktı.

Küçük adımlarla yürüyüp yemek salonuna girdiğinde Kalender ailesini masada gördü. Hepsi de yemeklerini yiyordu ama onun içeri girmesiyle tüm gözler ona dönmüştü. O masaya oturduğundan beri abisi onu bekliyor olmalı ki, "Demek geldin?" diyerek sandalyesine yaslandı. "Yine mi kayboldun?"

Gurur şaşırdı çünkü Şeref'i bu kadar sakin görmeye alışık değildi. "Kaybolmadum." Tedirgin adımlarla masaya yürüdü. "Sadece yolu bilmeydim."

Defne ondan üç yaş büyük olmasına rağmen, "Gel amca," diye tebessüm edip yanındaki boş sandalyeyi Gurur'a gösterdi. "Aç olmalısın, yemeğini ye."

Gurur masadaki yerini alacaktı ki, "Geç kaldın," diyen Şeref'in sesiyle durdu. "Herkes tam zamanında bu masada olmalıydı." Şeref yarım ağız ona gülerek uzanıp Gurur için masaya konulan yemeği aldı. İçinde karalahana sarması olan tabağı yukarı kaldırdı ve tüm sarmaları yere döktü. "Ye şimdi."

Yengesi sırtırken masadaki tüm çocuklar yutkunmuştu. Bu masada bir tek Levent eksikti, o henüz küçük bir bebek olduğu için odasındaydı. Defne, Karun ve Çağıl korku dolu gözlerle babasına bakıyordu. Ona karşı çıkmaktan bile korkuyorlardı. Gurur yerdeki sarmalara bakıp dururken çok tedirgindi. "Aç değulum." Kısık bir sesle konuşarak arkaya doğru bir adım attı. "Salim abi karnimi doyurmuştur."

“Bu geç kalmanı açıklamaz.” Şeref katı bir sesle konuştuğunda onun için kestiği ceza buymuş gibi kaşlarını çatı. “Sana ye dedim!” En sevdiği yemeği yerden toplayıp yiyecekti. Böylece eve tam zamanında gelmeyi öğrenirdi.

Gurur buna yanaşmadığında yumruğunu masaya geçiren Şeref, “Ye şunu!” diye bağırınca Gurur korkuyla sıçradı. Şeref’in ona sesini birazcık bile yükseltmesiyle irkilmişti.

Hayvanlar gibi dizlerinin üzerine çöküp yerdeki bir yemeği yemek istemiyordu. Ancak bunu yapmazsa Şeref’in ona daha fena şeyler yapmasından korkuyordu. Yürüyüp yere çöktüğünde dokunsalar ağlayacak durumdaydı. Tüm ailesinin gözleri önünde elini uzatıp yerdeki sarmalardan birini aldı. Bunu yaparken eli bile titriyordu. Karalahana sarmasını ısırdığında yeşil gözlerinden bir damla yaş süzölmüştü.

Küçük bir parça sarmayı çiğnerken kısık bir sesle ağlıyor, bu evde yaşadıkları çok zoruna gidiyordu. “Kay kenara.” Karun’un sesini duymasıyla başını kaldırıncı onu gördü. Bunu beklemiyordu.

Karun yerinden kalkıp onun tepesinde dikilmişti. “Yere düşünce belki tadı daha güzeldir.” Karun, Gurur’un yanına oturdu ve yerdeki sarmalardan birini alıp yemeye başladı. Onu izlerken Gurur’un içi öyle bir acıdı ki neredeyse hıçkırıklarla ağlayacaktı. Karun bu muameleyi onunla bölüşüyordu.

Karun babasının sert bakışlarını üzerinden hissetse de Gurur’un yanından kalkmadı. Annesinin onu hiç sevmediğini ama babasının bir zamanlar onu sevdiğini biliyordu. Karun onun ilk oğluydu ve Şeref bir zamanlar onu sevmişti. Ancak Karun, Gurur’u savunup babasına karşı çıktıkça Şeref tıpkı Gurur gibi onu da saltanatı için bir tehdit olarak görmeye başlamıştı.

Bir süre sonra da Karun’a olan tüm sevgisi son bulmuş ve yerini nefrete bırakmıştı. Artık sadece Gurur’u değil, oğlunu da kendine rakip görmeye başlamıştı. Bu da onlardan daha çok nefret etmesine neden oluyordu. Karun babasının yanında olmak yerine onlardan her şeylerini çalan bir sığının yanında olacak kadar aptaldı. Şeref bunu gördükçe akli başına gelsin diye Karun’a da eziyet etmeye başlamıştı.

Defne; Gurur ve Karun’un yerde elleriyle yemek yediğini görünce buruk bir tebessümle ayağa kalktı. Bu ikisinin her konuda birbirlerine destek olmalarını seviyordu. Yürüyüp onların yanına oturarak o da elini yere saçılan sarmalara doğru uzattı. “Bensiz piknik mi yapıyorsunuz?” diye konuşup ikisini neşelendirmeye çalıştı. “Hımm... Tadı böyle daha güzelmiş.”

Üçünü yerde gören Çağıl hemen sandalyesinde atladı. Ancak annesi kolunu yakalayıp en sevdiği oğluna engel oldu. “Yerler pis Çağıl, hasta olursun.” Onu zorla sandalyesine oturtmaya çalıştı. “Masada yiyeceksin.”

“Ben de piynik yapmak istiyom.”

“Onlar piknik yapmıyor, Çağıl!”

“Defne ablam öyle demiyo ama.” Çağıl kendini geriye çekerek annesinin elinden kurtuldu. “Piynik yapcam işte!”

“Piknik yapmıyorlar!”

“Yaptıkları şeyden yapcam ana!”

“Düzelt şu ağzını!” Güzin Hanım kaşlarını çatarak ikaz dolu bakışlarını ona dikti. “Sen önce doğru düzgün konuşmayı öğren!”

Çağıl inat ederek annesini dinlemedi. “Onlarla piynik yapcam,” dedikten sonra diğerlerinin yanına koştu. Onsuz hiçbir şey yapmalarını istemiyordu.

Kardeşleri ve amcasının yanına oturduğunda hepsi Şeref’in sandalyesinin yanında yerdeydi. Babasının sandalyesinin ayakları Çağıl’ın sırtına değdiği için, “Baba,” diye sızlandı. “Sandalyen sırtımı dürtüyo.”

Güzin Hanım, Defne’den sonra Çağıl’ı da yerde görünce sinirlenerek kocasına döndü. Parmaklarının arasındaki çatalı kızgınlıkla sıkıyordu. “Kardeşin olacak sığıntı tüm çocuklarımızı bize düşman ediyor!”

Şeref de onunla aynı fikirde olduğu için sandalyesini iterek bir hışımla ayağa kalkmıştı. Gurur’un kolunu tutup onu sertçe yerden kaldırarak peşinden sürükledi. Onu merdivenden çıkartırken çocuklar ona engel olmaya çalışıyordu. Defne, Karun ve Çağıl koşarak babalarının peşinden gelip ona yalvarmaya başlamıştı. Hepsi bir ağızdan, “Baba bırak onu,” diye ağlasa da Şeref, Gurur’u bırakmadı.

Yukarı çıkıp onu çalışma odasının ortasına savurarak atmıştı. Hemen ardından kapıyı içeriden kilitleyerek çocuklarının buraya girmesini engellemişti. Bu odada olanların hiçbirini çocuklar görmemişti ama Gurur buradan her çıktığında onun sırtına bakarak neler olduğunu az çok tahmin ediyorlardı. Defne, Karun ve Çağıl kapıya küçük yumruklarını geçirip ağlayarak ona yalvardı ama Şeref kapıyı açmadı.

Birkaç dakika içinde korumalar yaka paça onları odalarına götürüp kapıları üzerlerine kitlemişti. Şimdi Gurur gerçek anlamda yalnızdı. Düştüğü yerden başını kaldırdığında yanan şömineyi görünce içi korkuyla doldu. Şöminenin önünde bir koltuk vardı ve koltuğun yanında Şeref’in nargilesi. Abisi hep yaptığı gibi şömine rafında duran şişi alıp onu şöminenin közüne gömdü. Gurur artık ağlıyordu çünkü başına gelecekleri çok iyi biliyordu.

Şeref kendisine bir içki doldururken Gurur’a ateşin önündeki koltuğu işaret etti. “Çıkar üstünü!”

Yeşil gözlerinde birbiri ardına yaşlar akarken, "Abi yapmaysun." diye ona raharmaya başladı. Canını yakacaktı. "Korkayim abi."

Şeref dişlerini kızgınlıkla sıkınca Gurur dudaklarını birbirine bastırarak hıdırığını yuttu. Kendini zorlayarak ayağa kalktığında birazdan olacaktardan ödü kopuyordu. Titreyen parmakları beyaz gömleğinin düğmelerine uzandı ve sırasıyla tüm düğmeleri açıp gömleği üzerinden çıkardı. Beyaz atletinin eteklerini pantolonun içinden çıkarırken yeşil gözlerinden taşan yaşlar yanaklarını ıslatıyordu. Bu odaya girmek işkence gibiydi, odada kalmaksa ölümdü.

Gurur yaz gününde bile atlet giyerdi, sırtındaki izleri birinin görmesinden utanırdı. Atletini çıkardığında zayıf ve çelimsiz vücudundaki kemikleri sayılırdı. Bu evde yaşadıklarıyla her geçen gün biraz daha zayıflamaya başlamıştı. Titreyen adımları geri geri giderken kendini zorlayarak şömineye yürüdü. Abisinin deri koltuğunun önünde diz çökerek elleri ve dizlerinin üzerinde durdu. Gurur bir köleymiş gibi Şeref ona hep bu şekilde diz çökürdü.

Şeref içki bardağıyla koltuğuna oturup bacaklarını Gurur'un sırtına uzatmıştı. Onu basit bir eşya, değeri olmayan bir sehpaymış gibi görüyordu. Abisinin bacakları bile Gurur gibi zayıf birinin sırtında ağır bir yükü. Baş önde kısık sesle ağlarken çocuk kalbi gördüğü bu muamele karşısında utanç içindeydi. On yaşında olabilirdi ama aşağılanma duygusunu ve hor görülme-yi iyi biliyordu. Bunlar Şeref'in ona öğrettiği şeylerin sadece küçük bir kısmıydı.

Şeref bacaklarını onun sırtına uzatarak yayıldığı koltukta keyifle içkisini yudumlamaya devam ediyordu. "Sana olanlar için bana kıyamazsın. Tüm bunları babamızın hatası yüzünden yaşıyorsun." Eğer babaları Şeref'in hakkı olan serveti el kadar bir veledede bırakmasaydı o da tüm bunları yapmak zorunda kalmazdı. Gurur o parayı yönetecek güçte değildi!

İçki kadehini koltuğunun kenarına bırakıp cebindeki sigara paketini çıkardı. Sigarayı yakıp dumanı içine çektiğinde bile Gurur titremeye başlamıştı. "Sen de tıpkı abim gibi yoluma çıkan ve kurtulmam gereken bir engelsin." Bir zamanlar babasının gözdesi abisiydi ama Şeref ondan kurtulmayı başarmıştı. Tam her şeyin bittiğini düşünmüştü ki bu sefer de babası onun yoluna küçücük bir veledi çıkarmıştı! Kimsenin yapamadığını küçük bir çocuk yapacakmış gibi babası ona rakip olarak Gurur'u seçmişti.

Oysaki Gurur'un babasıyla ilgili doğru düzgün anısı bile yoktu. Annesini henüz üç yaşındayken kayhermişti, babasını da altı yaşında. Onun tek yakını abisiydi ve abisi de onun katiliydi. Gurur onun himayesine girdiğinde

küçücük bir çocuktı ve hâlâ da öyleydi. Şeref gibi bir psikopatın çocuklara bile acıması yoktu.

Şeref uzattığı bacaklarıyla onu ayaklarının altında ezerken Gurur'un direncine hayret ediyordu. Babası öldüğünden beri ona yapmadığını bırakmıyordu ancak Gurur hâlâ aklını yitirmemişti. Bu evde ve bu odada yaşananlar bir yetişkini bile delirtebilirdi ancak Gurur ona direniyor ve aklının son kırıntılarına tutunuyordu. Gurur yirmi yaşına girmeden önce akıl sağlığını tamamen kaybetmeliydi. Ancak bu şekilde sahip olduğu her şey Şeref'e geçirdi.

Yarı ettiği sigarasını Gurur'un sırtına bastırduğunda Gurur dişlerini sıkarak tırnaklarını yerdeki halıya geçirdi. Yeşil gözlerinden birbiri ardına yaşlar akıyor, nefes aldıkça burnundan garip sesler çıkıyordu. Durması için ona yalvarmadı bile, bunu yaptığında Şeref daha çok zevk alıyor ve ona daha fazla eziyet ediyordu. Onun sırtı yıllardır abisinin kül tablasıydı.

Sırtının derisi yandı.

Acısını kemiklerinde hissetti.

Ama dur bile diyemedi.

Şeref ayağa kalkıp şömine ateşinde ısıttığı kızgın şişi aldığında Gurur'un korkusu çocuk bedenine sığmıyordu. Tekrar yerine oturan Şeref, koltuğunun önünde köpek pozisyonunda duran çocuğun sırtına baktı. Gurur'un sırtı hep sigara ve kızgın şiş izleriyle doluydu. Neredeyse sırtının tamamı bu izlerle kaplıydı. Gözlerini kısıp elindeki kor gibi yanan şişi nereye bastıracağını düşünmeye başladı. Sırtında çizgi şeklindeki şiş izleri ve yuvarlak sigara izlerinden hiç boş yer yoktu.

Zangır zangır titreyerek elleri ve dizleri üzerinde duran Gurur'un dudaklarından küçük bir sitem koptu. "Hiç boş yer kalmamış mı, abi?"

Şeref şişi onun sırtındaki izlerden birinin üzerine bastırduğunda Gurur'un haykırışı tüm odayı doldurmuştu. Sırtının derisi yandıkça kaburgalarının arasındaki kalbi kuş gibi çırpınıyor, pamuk ipliğine bağlı olan aklı, korku ve çaresizlikle sarsılıyordu. Zihninden geçen her düşünce ona bir kâbusu yaşatıp onu yoğun acıların pençesinde kıvrandırıyor.

Şeref kızgın şişi bilerek onun sırtında çekmedikçe Gurur'un ağlayışı kesik hıçkırıklara dönüşüyordu. Gözlerinin odağında halı vardı ancak her şeyi bulanık görüyordu. Yaşların titreştirdiği gözlerini açık tutmakta bile zorlanıyordu. Burnuna kendi etinin yanık kokusu geldikçe aklını yitirecekmiş gibi oluyordu. Bu şiddetli acı onu öldürebilirdi.

"A-abi dur, canım çok yanıyor," diye yalvarmaya başladı ama sesi bile doğru düzgün çıkmadı. "Ölüyorum abi, n'olur dur."

Şeref durmadı.

Gurur ise ölmedi.

Ama ölümü her zerresinde hissetti.

Gurur Kalender

Sabaha karşı eve döndüğümde üstüm başım kan içindeydi. Dün Bige ile yola çıktığımda arabamın frenleri tutmamıştı. Hemen sonra da Şeref'in adamları peşimize düşmüştü. Karun'un eski karısıyla aynı arabanın içindeyken tek düşündüğüm onu korumaktı. Arabanın benzini bitene kadar son sürat giden bir arabayı saatlerce sürmüştüm. Peşimizdekileri atlatmaya çalışırken frenleri tutmayan bir arabayı kullanmak hiç kolay değildi.

Kocaeli'ye kadar nasıl gitmiştik!

Karun'un sorunlu karısıyla yaşadığım küçük macera sinirlerini çok bozmuştu. Gerçek anlamda bir baş belasıydı. "Kırmızı rujunu sikeyim, Bige!" O deli karı kırmızı ruj yok diye ormandaki kırmızı bitkilerden birini dudığına sürdüğü için zehirlenmişti. Neyse ki önemli bir şeyi yoktu.

Tüm günüm Bige ile peşimizdeki adamları atlatmaya çalışmakla geçmişti. Kocaeli ormanlarında kaybolduğumuza hâlâ inanamıyordum. "Oraya kadar nasıl gittik, lan!" İstanbul'da olduğumuza çok emindim.

Tozluların malikânesine gelip çatı katına çıktığımda saat sabahın beşiydi. Farah'ı yatağında bulamayınca gözlerim banyo kapısında oyalandı. Banyoda olabilir miydi? Sanki hiç yatağa girmemiş gibi yatağı bozulmamıştı. "Farah?" Adını seslenerek banyo kapısını tıklattım. "Farah, orada mısın?"

Ondan ses gelmeyince içeri girip hızlıca banyoyu kontrol ettim. Farah'ı burada bulamayınca hemen banyodan çıkıp önce giyinme odasına, daha sonra da mutfığa baktım. Farah hiçbir yerde yoktu. Son olarak terasa baktığımda onu orada da bulamadım.

Odadan çıkıp bir alt kata indim. Ümit ve Demet'in odasına destursuzca dalıp ışığı yaktığımda yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşünecek durumda değildim. Ümit burada değildi ve Demet Hanım tek başına yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Kızı ortalarda yok ve bu kadın uyuyor muydu?

Yatağın kenarında durup onu omzundan sarstım. "Kaynana uyan! Karım hangi cehennemde?"

Onu sarstığım için Demet Hanım uykulu gözlerini araladı. Cehennem zebanisi gibi tepesine dikildiğim için bağırarak yattığı yerden doğruldu. "Odamda ne işin var senin!" Yavaş yavaş uyku hâlinde çıkmaya

başladığından yastığı alıp suratıma fırlattı. “Hadsiz piç! Yatak odamıza böyle giremezsin!”

Yüzüme çarpmadan yastığı havada yakalayıp yere attım. “Karım nerede?” Sabırsız bakışlarımda gizli bir öfke vardı. “Farah nerede?” demiştim ki üzerindeki ince geceliği daha yeni fark etmişim. Hemen ona arkamı dönüp kapıya yürüdüm. “Seni dışarıda bekliyorum, üzerine bir şeyler giyip gel.” Odaya girerken kadının uygunsuz bir vaziyette olacağını düşünememişim. Ümit piçi hangi cehennemdeydi?

Kapının önünde ileri geri yürürken birkaç dakika sonra Demet Hanım dışarı çıktı. Üzerine geçirdiği sabahlığın kuşağını sıkıca bağlamıştı. Kollarını göğsünde birleştirip hesap soran bakışlarını bana çıkardı. “Sende beyin diye bir şey yok mu? Karının annesinin odasına bu şekilde giremezsin!”

Bu konuda kendimi savunup üste çıkmaya çalışmadım, yaptığım şeyin ne kadar uygunsuz olduğunu daha yeni anlıyordum. Bakışlarımdaki mahcubiyeti gizleyemeden derin bir nefes aldım. “Kusura bakma kaynana, Farah’ı bulamayınca densizlik ettim.” Kendimce ondan özür dileyip asıl merak ettiğim şeyi sormak için fazla beklemedim. “Karım nerede?”

Demet Hanım karşımda durduğunda bana olan bakışları öldürmek ister gibiydi. “Farah kocaya kaçtı.” Neyden bahsediyordu?

“Kocaya mı kaçtı?” Bir an duyduklarımı idrak edemedim. “Kocası benim, bana kaçmadıysa kime kaçtı bu kız?”

Demet Hanım’ın ihtiyatlı bakışları gözlerinin ardında sakladığı alayı iyi gizliyordu. “Sana değil, başka bir herife kaçtı.” Kafası karışmış gibi siyah gözlerini kıstı. “Bu durumda benim iki damadım mı oluyor?” Fenalık geçirir gibi ellerini yelpaze şeklinde kullanıp kendini serinletmeye çalıştı. “Ay, daha birine alışamamışken başka birini buldu. Umarım o senden daha iyidir ve senin gibi kırıp dökmekten zevk almıyordur!” Ne diyor lan bu?

Duyduklarımın kan beynine sıçrarken omuzlarım gerilmişti. “Neyden bahsediyorsun? Ne demek kocaya kaçtı!”

Kaynanam olacak cadı dudaklarını büzdü. “İnternette birini bulup onunla gitmiş.” Kahroluyormuş gibi elini göğsüne bastırıp kederli anne rolüne büründü. “Farah’ın nasıl biri olduğunu sen de biliyorsun. Belli ki iki güzel söze aldandı.” Gözlerinin arkasında büyük bir kinaye vardı. “Senden bulamadığı ilgiyi başka birinden bulmuş olmalı.”

Tüm vücudum şiddetli bir öfkeyle sarsıldığında içimi yoğun tehlike istila etmişti. Ona doğru sinirle bir adım atarken yumruklarımı sıkıyordum. “Sakın benim ayarlarımla oynama!” Farah’ın şu anda başka bir adamla

olduğunu düşünmek bile katliam çıkarmam için yeterliydi. “Karım yapmaz öyle şeyler!”

Demet Hanım benden bir şeylerin intikamını alır gibi şeytani bir şekilde güldü. “Başta ben de inanmadım ama hepsi gerçek.” Ulan şaka yapıyor gibi görünmüyordu!

“Kim?” diye sorarken parmaklarımı kırmak ister gibi yumruğumu sıkıyordum. “Kime kaçtı!” Nefret ettiğim bir duygu, illet bir hastalık gibi her hücreme işlemişti. Farah bunu nasıl yapabilirdi? “Kim benim karımı ayartmaya cesaret edebilir!”

“Karının yaptıklarını bana niye soruyorsun?” Demet Hanım suçlarcasına bana bakıyordu. “Koca olsaydın da karına sahip çıksaydın! Akşama kadar dışarılarda gez toz, sonra buraya gelip *karım nerede* diye hesap sor!” Odasına girerek kapıyı suratıma çarptı. “Bir daha beni güzellik uykumdan sakın uyandırma!”

Kapıya tersçe bakarken her an sinir krizi geçirebilirdim. Deliye dönmüş bir hâlde yürüyüp kaynananın kapısına yumruğumu geçirdim. “Farah kime kaçtı dedim sana!” Bunu yapacak kadar aklını mı kaçırmıştı!

“Adam bir doktormuş!” Demet Hanım içeriden bağırıp bana bilmem gerekenleri hızlıca söyledi. “Parkın hemen yanındaki hastanede çalışıyormuş. Ümit ve Kerim bunu duyunca onları görmeye hastaneye gitti çünkü ikisi de hastanede saklanacak kadar aptallar. Senin haberin olmadan Ümit onlara imam nikâhı kıydırmayı düşünüyordu. Eğer elini çabuk tutarsan nikâh kıyılmadan yetişebilirsin.” Daha o sözlerini bitirmeden ben çoktan alt kata inen merdivenleri yarı etmiştim. O herifin soyunu sopunu sikecektim! Önce onu, sonra da karımı bir başka adamla nikâhlamaya çalışan Ümit’in ırzını sikecektim!

“Amına koyduğum piçi!” Dışarı çıkıp hemen arabaya bindim. “Götünü yırtsan da kızını benden alamayacaksın!”

Farah’ın da canına okuyacaktım!

Gaza yüklenerek son sürat arabayı kullanırken telefonum çaldı ama açmadım. “Allah’ın safı!” Farah’a kızarak direksiyona sertçe vurdum. “Bunu yanına bırakmayacağımı nasıl düşünmezsin!” Aklıma gelenlerle kızgınlıkla dişlerimi sıktım. Demek bu yüzden Farah dün sabah sorun çıkarıp boşanmaktan bahsetmişti! Birini bulmuştu. “Hangi ara buldun lan!”

“Senden bulamadığı ilgiyi başka birinden bulmuş olmalı.” Demet Hanım’ın sözleri aklıma gelince ağız dolusu küfrettim.

“Daha nasıl ilgi göstereceğiz hanımefendiye? Ulan bir tek ayaklarına kapanmadığımız kaldı!” Çocuk gibi bakıyordum ona, daha ne yapacaktım!

Yol boyunca kafamda kurarak kendi kendimi doldurmuştum. Hane neye gelince doğru düzgün arabayı bile park etmeden hemen indim. Büyük adımlarla içeri girerken her an bir çılgınlık yapabilirdim. Tüm öfkemi boşaltmak için karımın âşığını bulmayı bekliyordum. Tam resepsiyondakilere Farah'ı soracaktım ki onu gördüm. Açılan asansörden çıkan kızı görünce öfkeden beynim fokur fokur kaynamaya başlamıştı.

Onun üzerindeki şey gelinlik miydi?

Çılgına dönmüş bir hâlde, "Farah!" diye bağırdığımda irkilerek bana döndü. Deliye dönmüş bir hâlde üzerindeki gelinliğe bakıyordum. Uzun kollu sade bir gelinlikti. Yakasında dantelleri olan ve ince belini saran gelinliğin içinde çok güzel görünüyordu. Sikeyim, yakışmadığını söyleyemezdim! Elinde de gelin çiçeğini tutuyordu. Ben şimdi burayı kana bulamaz mıyım!

Kıvrımlı kirpiklerini şaşkınca kırıştırıp, "Gurur," demişti ki yüzüme bakınca sertçe yutkundu. Sinirli suratımda nasıl bir ifade var, bilmiyordum ama bu onu korkutmuştu. Dişlerimi sıkarak ona doğru bir adım attığımda hemen arkasını dönüp merdivenlere koştu. Bir de kaçıyor muydu?

"Kaç bakalım Nemrut'un kızı! Bakalım nereye kadar kaçabileceksin!" Yediği haltı biliyor ya nasıl da kaçıyor!

Koşarak peşine takıldım. Elindeki gül buketiyle gelinliğinin eteklerini tutarak merdivenleri çıkıyordu. O siktiğim gelinliği üzerinde parçalayacağım! Bir üst kata çıkıp koridora atıldığında taziye gibi koşuyordu! Belki de yapabildiği en iyi şey hızlı koşmaktır. Gelinliğinin altına giydiği beyaz spor ayakkabıları da ona çok yardımcı oluyordu. Korumalarla dolu bir koridora girdiğimizde Farah koşarak onların arasından geçti, tabii ben de peşinden.

Şaşkınca bize bakan Ümit'in yanından hızla geçerken, "Birazdan sıra sana da gelecek orospu çocuğu!" demeyi ihmal etmemiştim. Kızının canına okuduğumda bu herifle zevkle ilgilenecektim.

Hızımı biraz artırıp Farah'ın kolunu yakaladığım gibi sırtını duvara yasladım. Belimdeki silahı çıkarıp ona doğrultmamak için kendimi zor tutuyordum. Her şeyi yapacak kadar çok sinirliydim. Öfke anında benden daha tehlikelisi olmazdı, böyle anlarda gözüm hiçbir şeyi görmezdi!

Yüzümdeki her kas seğirirken bembeyaz olan suratına çatık kaşlarla bakıyordum. "Kim o herif!" diye bağırdığımda korkuyla irkildi. Biri ona bağırdığında çok fazla korkardı ve kahretsin ki ben şu anda bunu yapıyordum! Sakinleşmenin bir yolunu bulmalıydım ama başka biri için gelinlik giymişken bu mümkün değildi! Böyle sikik bir durumda sakın olmanın yakınında bile değildim.

Duvar ve benim arama sıkışmışken kara gözleri korkuyla titreşti. Dudaklarını güçlkle aralayıp, “Gurur,” demeyi başardı. Ürkek bakışlarını bana kenetleyip derin derin nefesler aldı. “Ne yapıyorsun?” O aldatıcı masum gözleriyle bana bakması canımı daha fazla sıkıyordu. “Benimle derdin ne?”

Sinirden yumruğumu arkasındaki duvara geçirdim. “Yediğin haltları biliyorum!”

Gözleri irice açıldığında yüzü kireç gibi solmuştu. “Bu kadar hızlı öğrenmeni beklemiyordum.” Sesi onu güçlkle duyacağım kadar kısık çıkmıştı. “Sen babamı köşeye sıkıştırmasaydın ben de ona gitmezdim.” Neyden bahsediyordu?

“Babanla olan meselemin senin yaptıklarınla ne ilgisi var!”

Kaşlarını çatarak kolunu benden kurtarmaya çalıştı. “Onu seviyorum, onun için her şeyi yaparım!” Kimi seviyor lan bu!

Kolundaki elim kaskatı kesilirken içime çöreklenen bu sikik duygu da neyin nesiydi? Karşıma geçmiş bana başka bir adamı sevdiğinden mi bahsediyordu? Birini seviyordu... Siktir, karım başka birini seviyordu! Bunu ondan duymak bile beynimdeki tüm devrelerin yanmasına neden olmuştu. Buraya gelirken bir yanım ortada bir yanlış anlaşılma olmasını dilemişti ama hiçbir yanlış anlaşılma yoktu. Farah gerçekten birini seviyordu!

Hassiktir!

Onun başka birine âşık olacağı aklıma hiç gelmezdi! Böyle bir şeyin ihtimali bile aklımın kıyısına uğramamıştı. Elim ayağım buz tutmuş bir şekilde ona bakıyordum. Dudaklarından dökülen iki kelimeyle onu kaybetmiş gibiydim ve bunun üzerimde bıraktığı etkisi berbatı. *Onu seviyorum...* Hiçbir cümle bana böylesine boktan hissettiremezdi. Bir başkasını sevmesi neden bu kadar kötü hissettiriyordu? Hâlâ benimle evli olduğu için mi?

Böyle hissetmemin sebebi bu olmalıydı. Benimle evliyken başka birini bulmasına kızmıştım. Yoksa o umurumda değildi! “Kim?” diye sorarken sesim buz gibiydi. “Sevdiğini söylediğin şu orospu çocuğu kim?” O puştta dünyayı dar edecektim!

Hakkı varmış gibi gücenmiş gözlerle bana bakıp, “Kim olacak babam,” diye homurdandı. “Babamı seviyorum ve onun için herkesten yardım isteyebilirim.”

“Babanın konumuzla ne ilgisi var!” Şu aptallığı bana sinir krizleri geçiriyordu. “Babana mı kaçtın lan, ne sikim dönüyor burada!”

“Bana lan deme lütfen.”

“Demeyiz, şimdi soruma cevap ver, âşığın kim!”

Kafası karışmış gibi çipil çipil bakan gözleri irileşti. “Benim bir âşığım mı var?”

Çıldırtacaktı beni! “Varmış işte!”

“Adı ne?” diye sordu safça.

Ya sabır. “Kimin?”

“Sevgilimin.”

“Ben de oni sorayım ulan!” Sinirden şivem değişince dilimi ısırarak ikinci kanala geçmeyi kendime yasakladım. “Sevgilinin ismi ne!”

“Ben de aynı soruyu sana soruyorum.” Meraklı gözlerle bana bakıp sinirlerimi bozuyordu. “Sevgilimin ismi ne?”

“Farah delirtme beni! Kaçtığın herifin adını söyle!”

“Ama ben kimseye kaçmadım ki.”

“Kes yalanı!” Sinirle tıslayıp üzerindeki gelinliğe ve elindeki çiçeğe baktım. “Şu hâle bak, bir gün ortalarda yoktum, gelin olmuş gidiyorsun!”

“Bir dakika, ne?” Afallayarak gözlerini büyüttü. “Kim demiş sana gelin olduğumu?”

“Üzerinde gelinlik var!”

“Gurur bu beyaz bir elbise, gelinlik değil.”

“Elinde gelin çiçeği var.”

“Gelin çiçeği değil, sıradan bir çiçek.”

“Burada ne sikim döndüğünü anlat artık!”

“Belli ki biri sana çirkin bir şaka yapmış.” Ne fark ettiyse korkmayı bırakıp gülmeye başladı. “Birine kaçıp evlenmeye kalkıştığımı mı düşündün?” Şimdi de kahkaha attı. “Seni öyle sinirli görünce ben de neler düşünmüştüm.”

Ne güzel hâlâ bir şeyler düşünebiliyordu, sayesinde ben düşünme yetimi kaybetmiştim! Çatık kaşlarımı görünce gülüşünü bastırıp bana burada olanları anlatmaya başladı. “Kuzenim Aksa hastanede olduğu için buradayım.”

Gözlerim kısıldı. “Doktor sevgilin yok mu?”

Kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Hayır, yok.” Giydiği beyaz elbiseyi gösterdi. “Üzerim kan olmuştu ama Aksa’yı burada bırakıp eve gitmek istemedim. Babamın adamları giymem için bana bu elbiseyi aldı.” Elinde tuttuğu çiçeği gösterirken yanakları kızardı. “Şey... Aksa’ya vermek için başka bir hastanın odasından aldım. Sandığın gibi gelin çiçeği değil.”

Siktir!

Kaynanam olacak o cadıyı çıplak ellerle boğacaktım!

Nihayet gerçeği anlayınca gergin vücudum gevşemeye başlamıştı. Bir sevdiği yoktu. Bunun bana verdiği rahatlık karşısında şaşkındım. Neden buna bu kadar sevindiğimi bile bilmiyordum. Belki de soyadımı taşıdığı için bu kadar çok tepki vermiştim. Sonuçta o benim karımdı ve birini sevmesi beni el âlemin maskarası yapardı. Evet, bu yüzden bu kadar çok sinirlenmiştim. Yol boyunca ciğerlerime hapsolan nefesi sesli bir şekilde verdim. Demet Hanım'ın oyununa geldiğimi bilmeden neler düşünmemiştim ki!

Aklına ne geldiyse Farah gülmemek için yanaklarının içini ısıırıyordu. "Sen beni kiskandın mı?" Şu kadifemsi yumuşak sesiyle konuşması yok muydu, beni deli ediyordu.

Bana yaşattığı stres yüzünden onu tersleyerek ondan uzaklaştım. "Siktir git," dediğimde kahkaha attı.

"Kıskanmışsın."

"Olmayan şeyleri kafanda uydurma!" demiştim ki alnındaki yara bandını daha yeni fark ettim. Henüz yeni sakinleşmişken birinin onu incittiği fikriyle kaşlarımı yeniden çatıldı. "Bu ne?" Gözlerimi onun alnından ayırmıyordum. "Biri sana zarar mı verdi?"

Farah panikleyerek alnındaki yara bandına dokunurken gözlerini kaçırmıştı. "Aksa'ya olanları duyunca aceleyle onun yanına giderken düştüm." Elini alnından çekerek şüphelerimi dağıtmaya çalıştı. "Sen varken kimse bana zarar vermeye cesaret edemez." Bana gülümsediğinde doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. "Gerçekten düştüm."

Bana yalan söylemek için bir nedeni olmadığı için bu konuyu fazla uzatmadım. Ondan uzaklaştığımda koridordakileri gördüm. "Hay sikeyim!" Ümit ile Asaf da buradaydı ve ikisinin tüm adamları.

Az önceki tüm konuşmaları duymuş olmalılardı ki Asaf piçi bıyık alından gülerek bana bakıyordu. Ümit'in bakışları ise fazla manidardı. Kahve gözleri Farah ve benim aramda gidip gelirken kim bilir ne düşünüyordu. Anlaşılan Farah'ın saçma sözlerine inanıp onu kiskandığımı düşünüyordu. Bu aile fazla hayalperestti.

Farah küçük adımlarla yürüyüp karşıma geçti. Beni sakinleştirmek ister gibi bana sevimlice gülümseyip elindeki gül buketine uzandı. O buketin içinden bir dal gül çıkarıp bana uzatacağını anlayınca hemen üzerine eğildim. Kolumu bacaklarının arkasından geçirip onu sırtıma atarak etkisiz hâle getirmiştım. Onca insanın içinde bana o sikik güllerden veremezdi.

Sırtımdan baş aşağı sarkarken hep olduğu gibi çırpınıp bağırmadı. Sıklıkla yaptığı gibi sakince konuşup, “Gurur,” dedi o yumuşak sesiyle. “Beni yere indirir misin?”

“Hayır.” Ümit ve Asaf’a buz gibi gözlerle bakıyordum. “Eve gidiyoruz, Farah.”

“Olmaz, kuzenim buradayken hiçbir yere gitmem.”

“Uykum var ve dünden beri bir şey yemedim. Eve gidip bana yemek hazırlamalısın.”

“Gurur inan ki Aksa’yı bırakamam.” Sesi çok üzgün geliyordu. “O benim için çok değerli.”

“Kocan da senin için öyle olmalı. Karnım aç benim!”

“Kafeteryadan senin için yiyecek bir şeyler alırım.”

“Hastane yemeklerinden nefret ederim.”

“Ama Aksa’yı bırakamam.” Dokunsalar ağlayacakmış gibi sesi üzgün çıkıyordu. “Kardeşim gibi.”

“Tamam, öyle olsun.” Yavaşça onu yere indirdiğimde şükürler olsun ki gülleri unutturmuştuk.

Üzerini düzelttikten sonra bana arkamdaki odayı gösterdi. “Aksa yeni ameliyattan çıktığı için uyuyor, neyse ki durumu daha iyi.” Sanki buna çok meraklıymışım gibi gülümseyerek, “Uyandığında onunla tanışabilirsin,” diye kuş gibi şakıdı.

“Bakarız.”

“Ah, bu arada...” Bugün bana gül vermediğini tekrar hatırladı. Elini gül buketine uzatınca kısık bir sesle küfrettim. Hiç vazgeçmiyordu. Kaparcasına elindeki buketini alıp Asaf’a fırlattım. Havada ona doğru gelen şeyi görünce Asaf refleks olarak onu yakaladı. Elinde kabaca duran gül buketine baktığında yüzünde çok komik bir ifade vardı.

“Bu ne?”

“Kör müsün, çiçek,” dedim bıkkınlıkla. Bu orospu çocuğuyla aynı ortamda bulunmaktan hiç hazzetmezdim. Fırsatım varken işini bitirmeliydim. Gerçi bunu hâlâ yapabilirdim.

Koridorda nöbet tutan korumaların ona olan bakışlarıyla küfredip sinirle kaşlarını çatı. “Bana niye çiçek veriyorsun lan!” Keyfimizden vermedik her hâlde. “Al çiçeğini.” Buketi geri bana fırlattığında suratını dağıtabilirdim. O şeyi istemiyordum, bunun nesini anlamıyordu!

“O benim çiçeğim değil!” Havada yakaladığım buketi tekrar ona fırlattım. “İçrideki eski nişanına verirsin.”

“Kimseye bir şey vermeyeceğim!” Yakaladığı çiçeği sertçe bana attı. “Kurtul şundan!”

“Ulan sen kurtul diye atıyoruz herhâlde!” Buketi tekrar ona fırlattım.

“Gönderme şunu bana!” Amına koyduğumun piçi süratle ona doğru giden bukete kafa atarak onu bana pasladı.

Daha buket bana ulaşmadan birkaç adım geriye çekildim ve ayakka-bımın ucuyla çiçeğe tekme atarak onu Asaf’a gönderdim. “Bu şeyi bana tekrar gönderirsen ecdadını sikerim, Bolatlı!”

Çiçek buketine gelişigüzel tekme attığım için gidip Ümit’in suratına çarpınca koridoru gergin bir sessizlik kaplamıştı. Gül buketi Ümit’in yüzüne çarpıp ayaklarının önüne düşmüştü. Sinirden boynundaki damarları belirginleşen Ümit, kızgın bakışlarını bana çıkardı. Sanki onun öfkesi beni etkileyebilirmiş gibi... “Siktir git gözümün önünden!” dedi.

Omuzlarımı dikleştirerek ellerimi rahatça ceplerime koydum. “Göndermeyi denesene, nasıl sikiyorum belanızı.”

Farah koluma sertçe vurdu. “Babamla düzgün konuş!” Bak sen şu babasının kızına.

Bakışlarımdaki alayı gizleyemiyordum. “Yoksa ne olur, Farah Hanım?”

Tam karşımda durduğunda siyah gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Bir kapı arkasına saklanmadan bana sesini bile yükseltemezdi. O da bana karşı elindeki tek kozu oynadı. “Ne mi olur?” Kulağa müzik gibi gelen o yumuşak ve sakin sesiyle konuşup başını omzuna doğru eğdi. İnce ve uzun boynuna dikkat çekerek gözlerime baktı. “Bir daha zor...” Devamını getirmedi ama ben onun ne demek istediğini anlamıştım. Bir daha zor öperdim boynunu.

Çok da umurumdaydı.

Siketim, umurumdaydı!

Karımın boynu en güçlü sakinleştiricilerden daha tesirliydi.

Gözlerimi onun boynundan ayıramıyordum, bile isteye beni tetiklemişti. Teninin o yumuşak dokusuna burnumu sürtüp kokusunu içime çekmek için çıldırıyordum. Farah’ın o güzel kokusu en yoğun boynunun girintisinde hissedilirdi. Boynundaki o hassas doku öylesine yumuşak ve pürüzsüzdü ki dudaklarımı boynunun her noktasına bastırmak istediğimi inkâr edemezdim.

Farah’ın boynu benim ilacımdı.

Kendisi de bağımlılığım.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama gerçek buydu. Dünya'nın kızı bana iyi geliyordu. Masum bakışlarıyla içimdeki karanlığı dağıtıyor, yumuşak sesiyle bana huzuru çağırıyordu. Hele bir gülüşü vardı ki... Ah ulan, insana dünyanın daha iyi bir yer olduğunu düşündürüyordu. Bu boktan dünya bile onun tek bir gülüşüyle güzelleşiyordu. Bu evliliği sürdürdükçe kendi sonumu hazırladığımı biliyordum, bu kız benim felaketim olacaktı.

Bakışlarım onu utandırıyor olmalı ki vücudundaki tüm ısı yanaklarına toplanmaya başladı. Kısık bir sesle, "Ne bakıyorsun?" diye bir şeyler geveledi. Neredeyse gülecektim, yine bakışlarını kaçırmıştı. Utanınca bunu hep yapardı.

Ona sataşarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Bakmayalım mı?"

Aramıza biraz mesafe koymak için arkaya doğru bir adım attı. "Bakın," demişti ki dilini ısırды. "Siz kimsiniz ve kaç kişisiniz? Kendinden bahsederken hep çoğul kullanıyorsun."

"Kızım, senin kocan tek başına bir ulus. Olsun o kadar."

"Benim kocam büyük bir egoist."

"Bak bu konuda bile fazla büyüğüm," dediğimde homurtusu beni güldürdü.

"Kibirli herif," diye bir şeyler gevelemesi fazla sevimliydi.

Farah kuzenini kontrol etmek için onun odasına girdiğinde Ümit'in bana attığı bakışlar canımı sıkıyordu. Kızıyla olan garip ilişkimizi sorguladığı çok açıktı. "Ne iş?" Ona Aksa'nın kaldığı odayı gösterdim. "Kızı öldürecek misiniz?" diye sorduğumda Asaf'ın kaşlarını çatıldığını gördüm. Bildiğim kadarıyla içerideki kız ailesinin ölüm listesindeydi.

Aksa konusu Ümit'in de canını sıkıyor olmalı ki nefesini sertçe verdi. "Kerim'in kızı hakkındaki kararına ben karışamam." Bu herifte takdir ettiğim tek şey buydu. Kendi kızıyla ilgili meselelere kimseyi karıştırmadığı gibi başkasının da kızına karışmazdı. Asaf'ın Kerim Tozlu'nun bir çılgınlık yapmasına izin vereceğini sanmıyordum. İçerideki kız canı pahasına koruyacağına emindim.

Asaf'ın yüzüne bakmak bile sinirlerimi bozuyordu. Şu hayatta görmekten hazzetmediğim tek kişiydi. Aynı nefreti onun da taşıdığını biliyordum. Eski günlerin hatırına mümkün olduğunca birbirimizin yoluna çıkmamaya çalışıyorduk. Biraz hava almak için asansöre binip giriş katına indim. Hızlı adımlarla yürüyüp dışarı çıktığımda soğuk hava bana iyi gelmişti.

Bir banka oturduğumda yağmur çiseliyordu. Herkes içeri kaçarken ben oturmaya devam ederek içimi çektim. Leyla yağmuru çok severdi. Sanlı ragan yağmurda bile onun izleri vardı. Son üç yıldır her şey bana onu hatırlatıyordu. Çoğu zaman hayalini görür, sesini duyar ve rüyalarımnda bile onu arardım.

Yağmur onunla ilgili bir anımı hatırlamamı sağlayınca burnumun direği sızlamıştı. "Anlaşılan bugün de durum Leyla."

2020

Leyla bana çok kızdığı için emniyet kemerini bile takmamıştı ve onun için takmama da müsaade etmiyordu. Arabayı sürerken göz ucuyla ön koltukta oturan kadına bakıp duruyordum. "Daha ne kadar surat asacaksın?" Yola çıktığımızdan beri ne yaptıysam onu güldürememiştim. Bir konuda bana kızdığında saatlerce tartışmayı sürdürür ve kolay kolay neşelenmezdi.

Derin bir nefes alarak sabırlı olmaya çalıştım. "Leyla'm tak şu kemerini."

Camdan dışarıya bakarken kızgın bir sesle konuştu. "Bana Leyla'm deme!"

"Ne diyeyim, Asuman mı?"

"Leyla de."

"Biz de öyle diyoruz."

"Adımın yanına sahiplenme eki getirme!" Normalde bu hoşuna giderdi ama bana kızdığı zamanlarda aramıza mesafe koymaya çalışırdı.

Israrla bana bakmadığı yetmezmiş gibi soğuk bir sesle konuşup canımı sıkmaya devam etti. "Belki de biraz ara vermeliyiz."

"Siktir git!"

Bana dönerek kucağındaki çantayı suratıma geçirdi. "Düzgün konuş, ben senin emrindeki adamlardan biri değilim!" Az kalsın bana kaza yapacağı. Direksiyonun hâkimiyetini koruyup sinirden güldüm. "Bana vurmak iyi geldi mi bari?"

Kehribar gözlerini kıştıığında dizinin üzerinde duran elini sıkıyordu. "Kafanı kırarsam belki!"

"Surat asmandansa kafamı kırmanı yeğlerim."

Altan almam bile onu sakinleştirmeye yetmedi. Yemekte olanların öfkesini hâlâ üzerinden atamadığı için fazla ciddi bakıyordu. "Aralık ayı yaklaşığı için yine kontrolünü kaybetmeye başladın." Bu gece olanların yaklaşan

ayla hiçbir ilgisi yoktu ama ısrarla bunu anlamıyordu. Derin bir nefes alarak ağzındaki baklayı çıkardı. "Kliniğe yatmanı istiyorum, Gurur." Az kalsın arabayı yolun ortasında durduracaktım.

Henüz aralığa on beş gün vardı ve ben şimdiden kendimi bir kliniğe kapatmak istemiyordum. Arabayı sağa çekerek ona döndüm. "O herif gözlerimin önünde seni taciz etti."

Kanayan parmak boğumlarıma çatık kaşlarla baktı. "Ve sen onun suratını kan içinde bıraktın!" Aklımı kaçırmak üzereydim!

"Ya ne yapsaydım!" Sinirden ona sesimi yükselterek direksiyona sertçe vurdum. "Amma koyduğum piçi geçmiş karşıma sana asılıyordu! Buna göz yumup seni ona mı pazarlasaydım?"

"Kaba kuvvetle beslenen bir hastasın!"

"Sen de benim dışımda herkesin avukatısın!"

"Kırıp dökmek dışında hiçbir şey bilmiyorsun, Gurur!" Bağırarak arabadan indiğinde bir kez daha direksiyona vurdum. Bana kafayı yedirtecekti! Dışarıdaki herkesi fazla umursuyordu, çoğu zaman benden bile fazla.

Onun tarafındaki camı açıp, "Arabaya bin," dediğimde kaldırıma çıkıp hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Defol git başımdan!"

"Keyfin bilir!" Onu burada tek başına bırakmayacaktım ama bırakacağımı düşünsün diye arabayı çalıştırdım. Bir anda yola çıktığımda yan şeritten gelen arabayı fark etmemiştim.

Leyla'nın, "Gurur!" diyen korku dolu sesini duyduğumda son anda direksiyonu kırarak olası bir kazayı engelledim.

Kimse benden daha iyi araba kullanamazdı. Direksiyon başında fazla soğukkanlı olduğum için bu tür durumlarda panik yapmazdım. Arabayı kenara çekerek durdum, diğer arabadakiler de iyi durumdaydı. Dışarı çıktığımda Leyla koşarak yanıma gelip boynuma atladı. Bana sinirliyenken bunu yapmasını beklemiyordum. "Gurur iyi misin?" diyen sesi korkudan titriyordu. Benimle tartışmayı bırakması için illa başıma bir şey gelmesi mi gerekiyordu?

"Valla hiç iyi değilim, Leyla." Kollarımı beline sarıp bedenlerimizin arasındaki mesafeyi sıfıra indirdim. "Az kalsın kaza yapıyordum." Muzır bir sesle konuşup, "Korkudan bak nasıl da titriyorum," dedim ama titreyen ben değildim. "Daha sıkı sarıl da kendime geleyim." Nihayet o gülüşünü duydum.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

“Evlilik teklifimi kabul ederek beni kocan yapabilirsin mesela.”

Gülüşüne engel olamadı. “Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun.” Ne yazık ki biliyordum. Kendi duygularından emindi ama benimkilerden değildi.

Onu sevdiğimden şüphe etmiyordu ancak ona âşık olmadığımı düşünecek kadar saçma fikirleri vardı. Ailesine olanlardan sonra kendimi onu sevmeye şartladığıma çok emindi. Aşk denen şey sevgiyle aynı değil miydi? Bu kuruntuları çok yersizdi, aşk ve sevgi arasında bir fark yoktu.

Ellerim onun belindeyken boynuma gömdüğü yüzünü yavaşça çekti. Artık kolları omuzlarımdaydı. Tüm gece sürdürdüğü öfkeyi bir kenara bırakıp kehribar gözlerini gözlerime kenetledi. “Karın olmaktan daha fazla hiçbir şey istemiyorum.” Bunları söylerken bile bakışlarında yoğun bir endişe vardı. “Ama seni istemediğin bir evliliğe mahkûm edemem.”

Artık bu düşüncelerden çıksın diye kararlı gözlerle ona bakıp üzerine eğildim. “Seninle evlenmekten daha fazla istediğim bir şey yok.”

Bana bakınca ne görüyordu, bilmiyordum ama bu onun canını yakıyormuş gibi omuzlarımı daha sıkı kavradı. “Korkuyorum, Gurur.”

Parmak uçlarından basarak beni izleyen kadının üzerine biraz daha eğildim. “Neyden korkuyorsun?”

“Bir gün gerçek aşkı başka bir kadında bulmandan.”

Kaşlarım çatıldı, artık bu konuyu kapatmasını istiyordum, hem de sonsuza kadar. “Leyla, ben zaten sana âşığım.”

Güzel gözleri buğulandığında içli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Sana âşık olan benim ama senin hislerinin aşk olduğunu sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı gün içinde beni aramadan duramazdın. Çoğu zaman aklına bile gelmediğime eminim.” Rüzgâr saçlarını yüzüne savururken kollarının arasında titredi. “Senin hislerin alışkanlık bile olabilir ama aşk değil.”

“İşlerden dolayı yoğun oluyorum,” diye bir savunma yapsam da bunun onun için yeterli olmadığını görüyordum. Gün içinde onu aramamın bu kadar önemli olduğunu bilseydim daha sık arardım.

“Yoğunluktan değil, Gurur.” Yaşlar gözlerine akın ettiğinde kirpikleri titreyti. “İnsan gerçekten sevince ölümün eşiğinde bile olsa sevdiğinin yüzünü görmek, sesini duymak ister. Gün içinde bana ayıracak beş dakikan bile yoksa bunun nedeni monotonlaşan bir ilişki ve kalbinin fazla boş olması.” Nefesimi bıkkınlıkla vermemek için kendimi zor tuttum. Dönüp, dolaşıp hep bu konulara geliyorduk.

Belindeki ellerimi çekerek güzel yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Bu gereksiz argümanları aklına kim sokuyor, bilmiyorum ama bu kaygıların doğru değil.” Yanağını okşayarak onu bu sikik düşüncelerden uzaklaştırmak istedim. “Kalbim seninle dolu. Bunu artık anlamalısın.”

Gözlerinden süzülen birkaç damla yaş parmağımın ucuna bulaştı. “Aileme olanların suçlusu sen değilsin, Gurur.” Fısıltıyla konuşurken acı çeken sesi içimi dağlıyordu. “Kendini bana mecbur hissetmeni istemiyorum.”

O esnada babasının son nefesinde, “*Kızım sana emanet,*” diyen sesini kulağımda duyuyordum.

İçimi çekerek alnımı onun alnına yasladım. “Sürekli bunları konuşmaktan yoruldum.” Yakınlığımızdan dolayı nefeslerimiz birbirine karışıyordu. “Hep aklımdasın, bunun nesini anlamıyorsun?”

“Sadece aklımdayım ama kalbinde olduğumu hissedemiyorum.” Ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. “Korkuyorum.” Sesi onu güçlkle duyacağım kadar kısık çıkmıştı. “Bir gün başkasını seveceksin diye çok korkuyorum.”

“Leyla...”

Elini kaldırıp sol göğsümün üzerine yasladı. “Ben kalbine sızamıyorsam bir başkasını da içeri alma.”

Göğsümün üzerindeki elinin üzerine elimi bastırdım. “Senden başkasına atmaz kalbim, anla artık bunu.”

“İkimizi de yakarım.” Bunları söylerken sesi bile titrememişti ve bunu yapacağını kararlı bakışlarıyla bana gösterdi. “Tam şu anda kendini benden kurtarman için sana bir şans veriyorum. Aramızdaki onca şeyin hatırına sana bu şans veriyorum.”

Yüzündeki ellerimi çekip arkaya doğru birkaç adım atarak benden uzaklaştı. “Eğer aileme olanlar için kendini suçluyor ve suçluluk duygunu bastırmak için benimleysen git, Gurur. Hâlâ şansın varken git.” Kehribar gözlerini gözlerime kenetleyip kanımı donduracak bir soğuklukta güldü. “Bir daha bunu yapmak için ikinci bir şansın olmayacak.”

Başımı omzuma doğru eğip tehdidine alayla karşılık verdim. “Bu ne demek şimdi?”

“Bu şu demek, Deli Gurur.” Bana lakabımla seslenip aramızdaki mesafeyi kapattı ve belindeki silahı aldı. “Eğer şimdi benden ayrılmaz ve ileride birine âşık olursan...” Arkaya doğru çekildi. “Üç kişinin ölümüne sebep olursun.” Silahımın şarjörünü çıkartıp şarjördeki bir mermiyi aldı.

“İlk kurşunu sana sıkarım.”

Şarjörden bir mermi daha aldı. "İkincisini kalbinin attığı kadına." Gözlerimin önünde üçüncü kez bir mermi çıkardı. "Ve üçüncüsüyle de kendi hayatıma son veririm."

Kirpiklerinin arasından düşen gözyaşı yanağından süzülürken yemin edencesine, "Yaparım, Gurur," dedi. "Yapmaz deme, ben Laz kıziyım, yemin olsun yaparım." Beni işaret ederek soğukça güldü. "Üçümüzün sonunu getiririm ve bunun sorumlusu sen olursun." Tertemiz kafayı sıyırmıştı, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Silahımın şarjöründen çıkardığı üç kurşunu çantasının içine attı. Şarjörü rakıp silahı tekrar bana verdiğinde beni tedirgin etmeyi başarmıştı. "Öngördüklerimin yaşanmasını istemiyorsan sana sunduğum şansı kullan ve git benden." Gitmem için arabamı gösterip başını kaldırdı. "Kalırsan benim-sindir ve benim olan kimsenin olamaz."

"Kızım harbi sıyırdın!"

"Seçimini yap, Gurur!" dediğinde aramızdaki mesafeyi bitirip dudaklarına kapandım. Düşünecek bir şey yoktu, bu konudaki seçimim belliydi. Korktuğu gibi hayatımın ilerleyen zamanlarında karşıma aklımı başımdan alacak bir kadın çıkmayacaktı, o kadın zaten Leyla'ydı. Leyla benim evvelim olduğu gibi ezelim de olacaktı.

Soluğunu kesecek uzunlukta onu öptüğümde nefes nefese başını kaldırdı. Gitmek yerine kalmayı, kaçmak yerine onda kalmayı seçtiğimi anlayınca gülümsedi. "Seni kimseyle paylaşamayacak kadar çok seviyorum, Gurur."

Belini kavradığımda ona olan bakışlarım alaycıydı. "Biz de seni paylaşamadığımız için bu gece o kadar trip yedik," diye ona takıldığımda gülerek kollarımın arasına sokuldu. Çok zor bir kadındı.

Tüm gün çiseleyen yağmur doludizgin yağmaya başlayınca ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Hasta olacaksın, arabaya girelim." Onu uyarmama rağmen bana daha sıkı sarılıp başını kaldırdı. Yüzüne düşen her yağmur damlasıyla gözlerini kırptırıyordu.

"Yağmuru seviyorum."

"Siktiğim yağmurun seni hasta etmesini sevmiyorum!"

"Hasta olsam bana bakmaz mısın?"

Kaşlarım yukarı havalandı. "Hep bakmıyor muyum?"

İç çekerek parmak uçlarından yükseldi. "Hem de herkesten daha iyi." Dudaklarıma uzandığında ona karşılık vermek için bir saniye bile

beklemedim. Aklındaki tüm kötü düşüncelerden onu korumak amacıyla onu aptıldım. Kavgalarının çok yerini aldığı için eller bir gün silinmişti.

Yağmur şiddetini artırdı ama Leyla arabaya girmeye yanaşmıyordu. Bir süre sonra kollarının arasından çıkıp başını gökyüzüne kaldırdı. Yüzüne düşen her damla ile gülüşü biraz daha büyüyordu. Kimse Leyla kadar yağmuru sevmeydi. Yağmur yağdığı anda insanlar içeri kaçardı. Leyla ise dışarı. Sıcaklık olana kadar ıslanırdı ve ertesi güne boğazı şişmiş burnu kızarmış bir şekilde uyanırdı. İyileşene kadar onu yataktan çıkarmazdım ama tekrar yağmur yağdığı anda o yine dışarı koşardı. Bu döngü hiç bitmezdi.

Başını yukarı kaldırıp kollarını iki yana açtı ve gözlerini yumdu. Onun yağmurda bulduğu huzuru ben anlayamazdım. Böyle anlarda tek yaptığım küçük bir tebessümle onu izlemek ve her anını beynime kaydetmekti. Gözleri kapalı bir şekilde kendini yüzüne düşen yağmur damlalarına bırakmışken, "Gurus," diye mırıldandı. "Bir kızımız olsa sence o da yağmuru sever mi?"

Dudağının köşesi usulca kıvrıldı. "Eğer hamile olduğunu söyleyecek olsan hence şu an tam zamanı," dediğimde yüksek sesle gülerken bana döndü. Yumduğu gözlerini açarak cilveli bakışlarla beni süzüyordu.

"Belki bu gece çocuk yapmayı deneyebiliriz."

"Zaten her gece denemiyor muyuz?" Aklıma gelenlerle tebessümüm kayboldu. "Yoksa korunuyor musun?"

Normalde hiç yapmadığı bir şey yapıp bakışlarını kaçırdı. "Hayır, tabii ki." Bana sırtını dönüp hemen arabaya yürüdü. "En az senin kadar çocuk istiyorum." Siktir, bunu istemiyordu ve ben onun buna hazır olmadığını daha yeni fark ediyordum!

İkimiz de fazla sağlıklıyken bir türlü çocuğumuz olmuyordu. Her şeyin bir zamanı olduğunu düşündüğüm için bu konuda onu üzcek bir şey söylemiyordum ama onun çocuk istemediği aklıma bile gelmemişti. Hamile kalmamak için gereken tedbirleri aldığını hiç düşünmemiştim. Gerçekçi onun kaçamak bakışlarından anlamıştım ama aptalı oynayıp bu konuda ona bir şey söylemedim.

Keyifsiz bir şekilde arabaya bindim, çocuk konusunu uzun süre gündeme getirmeyi düşünmüyordum. Çocuk için ısrar ederek Leyla'ya baskı yapmak istemiyordum. Bir gün çocuğumuz olacaksa bile bu onun da isteğiyle olmalıydı. Kendini anne olmaya hazır hissedene kadar onu bekleyecektim.

Günümüz

“Belki de hep hissettin,” diye mırıldandım iç çekerek. “Bir gün ayrılacağımızı hissettin ve çocuk fikrine sıcak bakmadın.” Bu ayrılığın ölümle geleceğini de hissetmiş miydi?

Telefonumun yan düğmesine bastığımda Leyla’nın arka planda olan fotoğrafı bana gülümsüyordu. Yağmur damlaları telefonumun ekranına düşükçe onun yüzü puslanıyordu. “*Sorma, durum Leyla,*” diye fısıldadım resmini seyrederken. Olur olmadık anlarda duyduğum sesini kastederek, “*O sesler yok aslında,*” dedim. “*Birden çıkagelse...*” İçli bir ifadeyle başımı iki yana salladım. “*Yok yok olmaz asla, Leyla.*” Şimdi çıkıp gelse nasıl bakacaktım ki yüzüne. Artık başka bir kadının kocasıyken ona bakmaya yüzüm yoktu.

Birinin yalancı öksürüğüyle başımı çevirince Farah’ı tam arkamda buldum. Omzumun arkasında durarak bana bakıyor ama bakışları sık sık elimdeki telefona kayıyordu. Siktir! Hemen telefonun yan tuşuna basarak ekranı kararttım. Umarım arka plandaki fotoğrafı görmemiştir. O fotoğraf yıllardır telefonumun ekranında olduğu için kaldırmayı hiç düşünmemiştim. Belki de bunu yapmamın zamanı gelmişti.

Farah fotoğrafı gördüyse bile bunu çok iyi gizliyordu. Bana tebessüm etmeye çalışarak yanıma gelip bankın diğer ucuna oturdu. Aramıza koyduğu mesafeyi beklemiyordum. Elindeki yemek tepsisini ikimizin arasına koyup bana doğru itti. “Aç olduğunu söylemiştin, sana kafeteryadan yiyecek bir şeyler aldım.” İnsanın içine dokunan sesi bir kadife yumuşaklığındaydı. “Bir şeyler yemelisin.”

“Hastane yemeklerini sevmediğimi söylemiştim,” dediğimde bana çayı gösterdi.

“O zaman bir bardak çay iç.” Gülümsemek için kendini zorladı. “Sen çayı seviyorsun.”

“Farah, ben karton bardakta çay içmem.” Ayağa kalkıp tepsiyi karşımadaki bankın üzerine bıraktım. Tekrar yerime geçeceğim esnada spor ayakkabılarının bağcıklarının açık olduğunu gördüm. Derin bir nefes alarak ayaklarının önüne diz çöktüm. Farah’ın ayakkabılarının bağcıkları çok sık açılırdı, bunları doğru şekilde bağlamayı bilmiyordu.

Bağcıklarına basıp düşmesin diye onun için bağlayıp yerime geçtim. O bankın bir ucunda oturuyordu, ben de diğer ucunda. Aramıza iki kişi çok rahat sığardı. Önüme döndüğümde ikimiz de sessizliğe boyun eğdik ama

bu sadece birkaç dakika sürdü. Farah diğer herkesin yanında suskundu ama benim yanımda hep fazla gevezeydi.

Bu yüzden sessizliği ilk bozan o olmuştu. "Eskiden Elmas annenin neden annem ve babamın evlenmesine sessiz kaldığını hiç anlamazdım."

Durduk yere annesinin kumasından neden bahsettiğini anlamadığım için bakışlarım onu buldu. Dümdüz bir şekilde karşısına bakıyordu ama siyah gözlerinde saklayamadığı bir keder vardı. "Bizim oralarda bir erkek kuma getirmeye kalkıştığında karısının rızasını almalı. Annem, babamın hayatında Elmas anneden önce vardı, yani babamın gözdesiydi." Bana bunları neden anlattığını bilmiyordum ama nereye varacağını merak ettiğim için suskunluğumu korudum.

Başını eğip ayaklarına baktı, ısrarla bakışlarını benden kaçırıyordu. "Annem ve babam ayrıldığında babam hiç istemese de Elmas anneyle evlenmek zorunda kaldı. Hemen sonra annem başka bir adamla evlenmeye kalkıştı ve babam, Elmas anneyi bırakıp annem için İstanbul'a döndü. Anneme resmî nikâh kıyarken Elmas annenin fikrini bile sormadığına eminim." Dizlerinin üzerinde duran parmakları gergince beyaz elbisenin kumaşını sıktı. "Onun ne düşündüğünü bile umursamadı çünkü o ikinci kadındı."

"Ona fikrini sorsaydı ne değişirdi sanıyorsun?" Suskunluğumu bozduğumda sesim soğuktu. "Baban seçimini yapmış."

Eğdiği başını ısrarla yerden kaldırmadı. "Babam, Elmas annenin karşısına geçip ona annemle evlenmek istediğini söyleseydi ve rızasını almak isteseydi onun cevabı sence ne olurdu?"

"Hayır derdi. Hiçbir kadın böyle bir şeye müsaade etmez."

"Evet derdi." Nihayet başını kaldırıp bana baktığında kara gözlerinde nadiren gördüğüm bir hüznün vardı. "Çünkü Elmas anne inkâr etse de bence babamı seviyor."

Kafamı karıştırmayı başarmıştı. "Onu seviyorsa babanın evliliğine şiddetle karşı çıkması gerekmiyor muydu?" diye sordum. "İnsan sevdiğini sadece kendisine ister."

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve bana daha önce hiç görmediğim bir gülümseme sundu. Onun gözleri ağlarken dudaklarında can yakan bir tebessüm vardı. "Ama insan her şeyden önce sevdiğinin mutlu olmasını ister, Gurur."

"Sevdiğini bir başkasına gönderdiğinde mutsuz olan kendisi olmaz mı?"

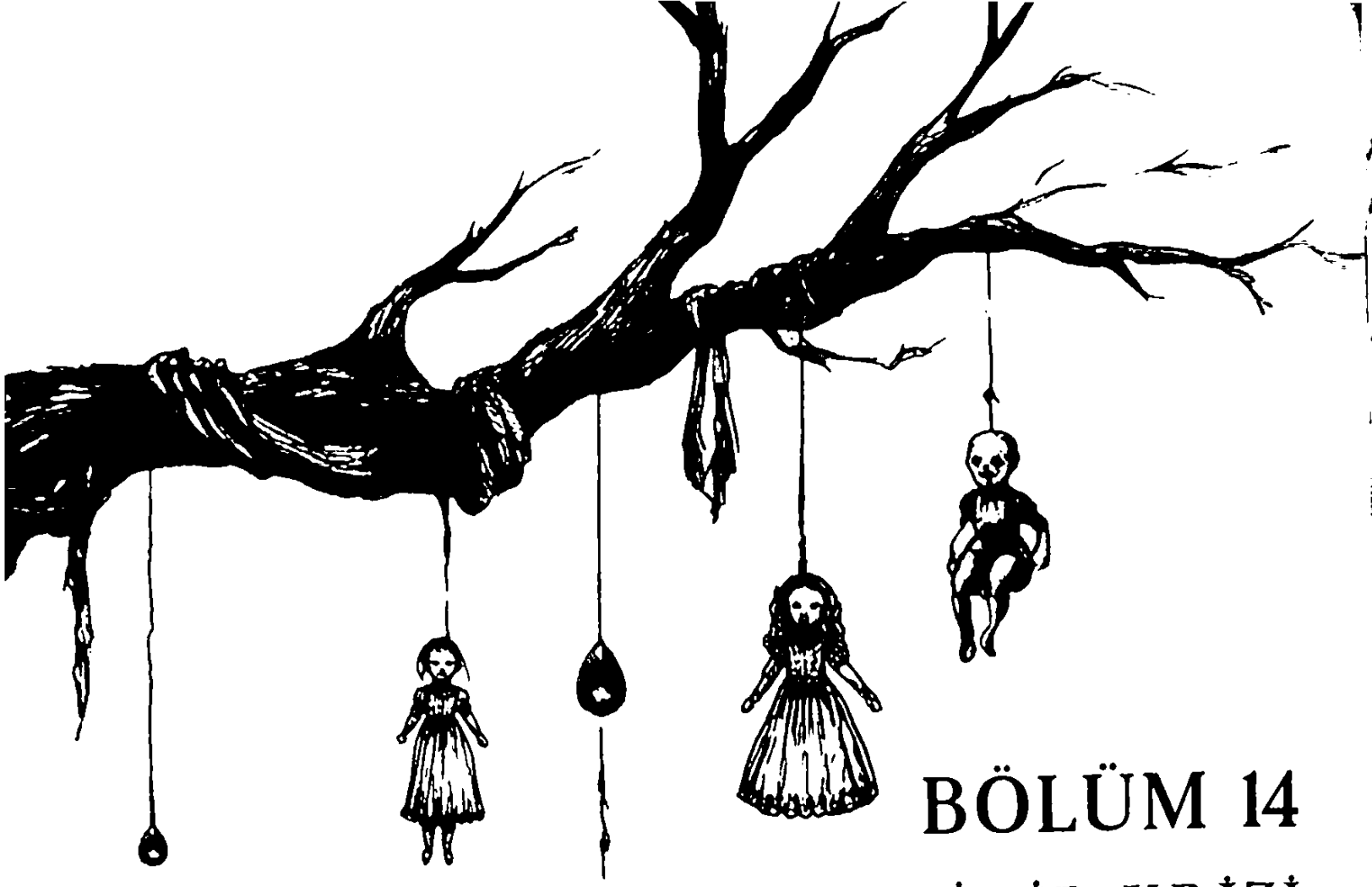
“Evet.” Hisli bir ifadeyle başını hafifçe salladı. “İşte bu yüzden sevgi babalarına cenneti sunarken bazılarını cehennemi yaşatır.” Buradaki işi bitmiş gibi ayağa kalktı. “Şanslısın el oğlu, sen cenneti kazananlardansın.”

“Peki, ya sen?”

Islak kirpiklerle bana gülümsedi. “Beni boş ver.” Yanıma geldiğinden beri çok sık gülümsediğini fark ettim ama hiçbirisi mutluluktan değildi. “Senin kalbin mutlu olsun yeter,” dedikten sonra gitti.

Sikeyim!

Fotoğrafi görmüştü.

BÖLÜM 14

SINIR KRİZİ

“**B**eni değiştirmenden nefret ediyordum ve bir gün gelecek, karşında gördüğün kadını tanıyamayacaksın. O gün geldiğinde en çok sen kendi eserinden nefret edeceksin.”

Öğleye doğru eve tek başıma dönmüştüm, Farah kuzenini orada yalnız bırakmak istememişti. Elimde bir baltayla arabadan indim. Dünkü o yersiz şakasından sonra Demet Hanım’a bir şaka da biz yapalım bakalım! Bahçedeki korumalar bu baltayla ne yapacağımı düşünürken onların bakışları altında eve girdim. O cadı karının evini başına yıkacaktım! İşte o siktiğim avizeyle başlayacağım! Çok fazla ışık yayıyordu.

Eve girince baltayı holdeki büyük süs bitkisinin çanağına geçirdim. Bana kapıyı açan hizmetçi korkudan çığlık atarken bitkinin toprağını zeminine saçmışım. Yürüyüp muhtemelen çok pahalı olan tabloyu da yere düşürüp baltayla parçaladım. Bağarmaktan başka hiçbir şey yapmayan hizmetçi, “Hanımım!” diye cıyaklayıp merdivene koşunca sııttım. Gidip çağırsın bakalım o süslü cadıyı.

Holde gördüğüm her şeyi parçaladıktan sonra salona girdim. İlk işim baltayı yemek masasına geçirmek olmuştu. "Ulan harbi rahatlatıyor." Terapi gibi geliyordu.

Masanın farklı yerlerine baltayı geçirip kullanılmaz bir hâle getirdikten sonra koltuklara yöneldim. Altın varaklı koltukların döşemelerini baltayla delik deşik ettikçe sinirlerimden arınıyordum. Psikologları siktir edin, benim en iyi terapi yöntemim bir şeyleri kırıp dökmektir.

Demet Hanım koşarak içeri girdiğinde gördükleriyle tiz bir ses çıkardı. Saçlarında bigudiler ve yüzünde kahverengi değişik bir maske vardı. Yeterince korkunç görünmüyormuş gibi bir de o cırtlak sesiyle bağırıp dehşete kapılmış gibi gözlerini büyütmüştü. "Neden evimin ırzına geçiyorsun!"

"İzle bak, dokuz doğurtacağım evine!" Yürüyüp baltayı pencerelere geçirdiğimde evin her yerine camlar saçıldı. Etrafa sıçrayan cam parçalarından bazıları üzerime savrulduğu için elimde çizikler açmıştı. Demet Hanım çılgına dönerek yardım ister gibi kapıya bakıyordu.

Sanki korumaları beni durdurabilirmiş gibi onlara sesleniyor ve kocasının hastanede olduğunu unutup, "Ümit!" diye bağııyordu. "Ümit'i çağırın hemen!"

"Kralı gelsin bakalım, durdurabilir mi beni!" Tüm pencereleri yere serdikten sonra hızlı adımlarla gümüşlüğün yanına gittim.

Bana doğru koşup, "Dur!" diye bağırması ki dolabı tutup yere serdim. İçindeki tüm tabaklar zemine dökülerek paramparça olmuştu. Valla rahatlatıyordu.

Demet Hanım ellerini başına bastırıp sinirle yerinde tepinmeye başladı. "Hepsinin parasını sana ödeteceğim!"

"Benden bir kuruş bile alamazsın, cadı karı!" Duvarın yarısını kaplayan televizyonun yanına yürüdüm, baltadan dolayı bana yaklaştırmaya cesaret edemiyordu. Yüzünde cıvık bir maske varken beni durdurmak için ellerini öne uzattı.

"Ona zarar verirsen seni parçalarım! O televizyon senden daha değerli!"

Dudaklarım kıvrıldığında gözlerinin içine bakarak sııttım. "Hiçbir şey benim değerimle kıyaslanamaz. Ben tek başıma bir ulusum, arasan benim gibi damadı bulamazsın." Gözlerinin önünde baltayı televizyona geçirdim. "Gerçi sen bir doktoru tercih ederdin!" Burada ben varken nasıl doktor bir damat isterdi!

“Kompleksli egoist piç!” Yerdeki kırık tabağı alıp bana fırlattı. “Kızıma senden daha iyisini bulacağım!”

“Sadece bu katı yıkacaktım ama artık üst katlara da çıkmak farz oldu!”

“Farah senden daha iyisini bulamaz!”

“Ha şöyle yola gel.” Gülmemeye çalışarak ona tavandaki avizeyi gösterdim. “Ona birkaç kurşun sıktıktan sonra duracağım.”

Sinirden zangır zangır titrerken sıktığı dişlerinin arasından bana gülümsemeye çalıştı. “Avizeye dokunmazsan kızım evli kalman için sana yardım ederim.”

Elimde baltayla öylece kalakaldım. “Bir avize için kızını mı harcıyorsun?”

“O avize için seni bile satabilirim ama bir alıcın çıkacağını hiç sanmıyorum!”

Belimdeki silahı çıkarıp avizeye doğrulttuğumda telaşa kapılarak, “Ay, avize yanında halt etmiş, damat!” dedi hızlıca. “Sen tek başına bir ulussun, avize ne ki.”

“O zaman bir kurşun sıkmayı çok görmezsin damadına?”

“Seni boğarım piç kurusu!”

Gülerek silahımı yeniden belime taktım. Onun için bu kadar ceza yeterdi. Parçaladıklarım sayesinde sinirlerimden arınmış bir şekilde karşısında durdum. Farah’ın bir benzeri olan siyah gözleri öfkeden çakmak çakmak yanıyordu. Elini tutup baltayı avucuna tutuşturdum.

“Karım için yeni bir koca bulmayı unut!”

Kaşlarını çattığında etrafımızdaki dağınıklığı ona gösterdim. “Bir saat içinde Farah’ı bu eve getirirsen sana tüm bunların beş katı bir çek yazarım.” Kuzeni oradayken Farah hastaneden ayrılmamak konusunda çok inatçıydı. Onun olmadığı bir ev fazla sıkıcıydı.

Demet Hanım elindeki baltayı sıkarak omuzlarını dikleştirdi. “Yarım saat içinde onu buraya gelmeye ikna edersem?”

“Kırdıklarımın on katı.”

“On beş.”

“Karşında enayi mi var senin?”

“Ya hastanede yakışıklı bir doktora kalbini kaptırırsa?”

"Karım on beş dakika içinde burada olursa yirmi katı!" dediğimde sesli güldü.

"Anlaştık." Bu karı şeytana bile pabucunu ters giydirdi. Farah onun varısı kadar olsaydı neler yapardı, düşünmek bile istemiyordum.

Yukarı çıktığımda üzerimi değiştirmek için gardıroba yürümüşüm ki durdum. Her yerim kan içindeydi. Bu kıyafetlerden kurtulabilirdim ama öldürdüğüm adamların kanları tenime sinmişti. Farah'ın *pis herif* diyen sesi kulağımda çınlayınca üşenerek banyoya yürüdüm. O gelene kadar yıkansam iyi olacaktı.

Onun gibi titiz bir kadını kızdıracağımı bilmeme rağmen üzerimdeki her şeyi çıkarıp yere attım. Şu kirli sepeti dedikleri şeyi aramakla uğraşmayacaktım. Suyu ayarlayıp duşa kabinin içine girdiğimde su fazla sıcak geldi. Suyun sıcaklık derecesini biraz daha düşürüp şampuana uzandım lakin su hâlâ çok sıcaktı. Belki de normaldi ama ben fazla sıcak hissediyordum. Vücudum resmen yanıyordu. Böyle anlarda ateşi en çok sırtımda hissederdim.

Suyu soğuğa alınca sonunda istediğim konfora ulaşmıştım. "Seni doğuran ana beni de doğurmasaydı ona küfrederdim, Şeref!" Kadıncağız nereden bilsin ki nasıl bir deccal doğurduğunu.

Muhtemelen soğuk ama bana ılık gelen suyun altında uzun süre çıkmadım. Üzerimdeki kan kokusu tenimden gidene kadar yıkanmıştım. Duşa kabinden çıkıp askıdaki havluyu alarak belime sardım. Saçlarım için de bir havlu alıp odaya girdiğimde Farah'ı beklerken Seçil'i gördüm. Neden buradaydı?

Sırtım banyo kapısına dönükken yerimden hiç kıpırdamadım. Mesafeli bir sesle konuşarak dikkatini çekmeye çalıştım. "Hayırdır baldız, odamda ne işin var?" Elindeki benim parfüm şişem miydi?

Sesimi duyunca parfüm şişesini diğerlerinin yanına koyup aceleyle bana döndü. Beni banyo kapısının önünde uygunsuz bir hâlde görünce utanıp hemen odadan çıkmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Seçil banyoda olduğumu biliyormuş gibi rahattı. "Ben Farah'a bakmıştım." Bunları söylerken mavi lens taktığı gözleri rahatsız edici bir şekilde vücudumda oyalanıyordu.

"Farah burada değil." Ona kapıyı gösterdim. "Karım burada değilken odamda olmamalısın." Sırtımdan dolayı banyo kapısının önünden hiç

kıpırdayamıyordum. Gardıroptan giyecek bir şeyler almak istiyordum ancak Seçil buradayken bunu yapamazdım.

Açık bir şekilde gitmesini istememe rağmen dışarı çıkmadı. Beni hiç duymuyormuş gibi gardıroba yürüyüp, "Giyinirsen bir sorun kalmaz," demesini şaşkınlıkla izledim. Dolabın bana ait kısmını açıp benim için bir şeyler seçmeye başladı. Bir düzine beyaz gömlek ve siyah pantolonla karşılaşınca güldü. "Farklı renklere de şans vermelisin."

Onunla bu odada yalnız olmak beni huzursuz etmeye başladığı için, "Seçil," dedim üzerine basa basa. "Dışarı çık." Sesim haddinden fazla soğuktu. "Farah birazdan gelir, o bana kıyafet seçer."

Komik bir şey söylemişim gibi şuh bir sesle güldü. "Farah ne anlasın sana karılık yapmaktan." Dolaptan çıkardığı şeyleri yatağın üzerine koydu. "Farah hâlâ bir çocuk. Bıraksalar bebeklerle oynayacak kadar çocuk."

Sözleri ve bana olan bakışları canımı sıktığı için kaşlarımı belli belirsiz çattım. "Kucağına bir bebek verdiğimde bizimkiyle oynar." Bu sözleri ona yerini ve haddini bildirmek için söylemiştim. "Karımı büyütme benim meselem, şimdi çık şu odadan!"

Israrla beni duymazdan gelip yanıma gelmesi beni kızdırmıştı. Karşımda durduğunda yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Ondan hoşlanmıyorsun bile, neden onu savunduğunu anlamıyorum." Gözleri nemli vücudunda gezinirken bakışlarında gördüğüm beğeniyle midem bulandı. Ne oluyor lan bu siktığım yerinde!

Son tartışmamızda Farah haklı olabilir miydi?

Kıza bir de zihniyeti kirli dedik ulan!

"Ona acıdığın için onu yanında tutuyorsun." Seçil başını omzuna doğru eğip ayartıcı gözlerle beni süzmeye başladı. "Farah senin gibi bir adam için yetersiz."

Bakışları yeterince midemi bulandırmıyormuş gibi söyledikleri kafamın tasını artırdı. "Karım hakkında konuşup durma!" Çatık kaşlarla üzerine yürüyüp kolunu tuttum ve canını yakmak istercesine sertçe sıktım. "Edebini takın yoksa kadın falan dinlemem, seni bu odadan ağlatarak gönderirim!" Bunu yapmam an meselesiydi.

Sıktığım kolu yüzünden acı çeken gözlerle bana bakarken kısık bir sesle, "Kendini kandırma," diyerek ayarlarımla daha fazla oynadı. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorsun." Kendini kandıran biri vardı ama o ben değildim.

Söylediği her şeyle kan beynime sıçrarken dişlerimi kırmak istercesine sıktım. Başımı eğip gözlerinin içine baktım, ona olan bakışlarım rahammülsüzdü. “Şimdi beni iyi dinle!” dedim sert bir sesle. “Farah’ın boynundan çalacağım bir öpücüğü dünyadaki hiçbir kadının dudaklarına değişmem! Karım öyle bir mevzu bende!” Onu itercesine bırakıp kapıyı gösterdim. “Şimdi siktir git odamdan!”

Odanın kapısı bir anda açılınca gördüğüm kişiyle kısık bir sesle küfrettim. Zamanlamayı sikeyim, Farah! Nemrut’un kızı hiç olmadık bir zamanda odaya girmişti. Gözlüklerin ardına sakladığı gece karası gözleri Seçil ile ikimizin üzerinde oyalanıyordu. Kapının önünde donmuş bir şekilde dururken elini uzatıp kablolu kulaklığını çekerek çıkardı. Daha şimdiden ikinci tokadı yanağımda hissedebiliyordum.

Hay ben böyle işin ta amına koyayım!

Farah baştan ayağa beni izlerken üzerimde havlu dışında hiçbir şey olmadığını gördü. Kaşları çatıldı. Seçil’in tam karşımda durması da ona iyi şeyler düşündürtmüyordu. Hep sakın bakan gözlerinde çakan şimşeklerin her biri benim üzerime düşüyormuş gibi gergindim. Seçil’in bir şeyler söyleyerek onu yatıştırmasını bekledim ama Seçil, yakalanmışız gibi davranıp endişeyle ona bakınca kaşlarımı çattım. Sikeyim, kabak yine benim başıma patlayacaktı!

Farah donuk gözlerle Seçil’e baktığı için ne düşündüğünü anlayamıyordum. “Odamda ne işin var?” Daha sonra yavaş bir hareketle bakışlarını bana çevirdi. “Neden giyinik değilsin?” Sakince konuşup korku filmlerinden fırlamış gibi ağır tepkiler verdiği için insanın ödünü kopartıyordu!

Seçil onun gözlerinin içine bakıp dudaklarını büzerek konuştu. “Ak-sa’yı sormak için odana gelmiştim.” Farah’ın aklından geçen düşüncelerden dolayı onu kınar gibi ona üstten bakmaya başladı. “Ne bu suratının hâli? Yoksa kocanı ayarttığımı falan mı düşünüyorsun?” Ulan ben utandım burada. Böyle bir şeyin şakası bile yapılmazdı ama bu kız açık açık dalgasını geçiyordu.

“Kocamı ayartmaya çalıştığını düşünmüyorum.” Farah sakince konuşup hızlı adımlarla onun üzerine yürüdü. “Bunu yaptığını biliyorum!” Seçil’in suratına öyle bir tokat attı ki onu yere serdi. Hayret ettim, tokadın şiddetli sesi kulağımda çınlamıştı ama beni afallatan attığı tokat değildi. Birine bu sertlikte vurmasıydı.

Tersi pismiş.

Seçil yerde dizlerinin üzerinde dururken elini yanağına bastırıp şoke olmuş bir ifadeyle kafasını kaldırdı. “Sen bana vurdun mu?”

Asıl şaşırtıcı olansa Farah’ın haddinden fazla sakin olmasıydı. Kaşları bile çatık değildi. Sinirliyse bile yüzüne bakınca bu anlaşılmıyordu. Seçil’e tepeden bakarken dudakları kıvrıldı ve sevimli bulduğum bir şekilde gülümsedi. “Endişelenmen gereken tek şey yediğin tokat değil.”

Farah sakin hâlleri ve ılımlı gülümseyişiyle oldukça sinsi hareket ettiği için sıradaki hamlesini tahmin etmek hiç kolay değildi. Dizlerini bükerek yüzünü Seçil’in suratına yaklaştırdı. “Başınız benimle büyük belada.” Eğildiği yerde kafasını küçük bir açıyla çevirip bana baktı. “Yedi cihan ayağa kalksa bile bugün sizi elimden alamaz!” Bir anda Seçil’in ensesindeki saçları kavradı. Onun kızıl saçlarını yumruğuna dolayıp kuzenini peşinden sürükleyerek dışarı çıkarınca şoke oldum.

Siktir, bu gerçekten Farah mıydı?

Nutkum tutulmuş bir şekilde kapıya bakıyordum. Farah az önce gözlerimin önünde birine tokat atmış, daha sonra da onu saçlarından sürükleyerek odadan çıkartmıştı. Kelimenin tam anlamıyla beni tuş etmişti. Gözlerimle gördüğüm hâlde inanamıyordum. Biri bana Farah’ın böyle bir şey yapacağını söyleseydi benimle kafa bulduğunu düşünürdüm. Benim uslu ve nazlı karım az önce sakince konuşup sevimlice gülümseyerek birini gözümün önünde tartaklamıştı.

Şoktan çıkamıyordum, beynimin amına koydu.

Seçil’in dışarıda attığı çığlıklar beni kendime getirmişti. Hemen çekmecedan *boxer*’lardan birini çıkarıp giydim. Havluyla dışarı çıkacak değildim. Aceleyle pantolonumu giyerken Seçil’in attığı çığlıklar hiç kesilmiyordu. Dışarıda kıyamet kopuyor gibiydi. “Öldürmesin lan bu kızı!” Yapsın, yapmasın demiyordum ama gündüz vakti ulu orta yerde de yapmasıydı. Her şeyin bir yolu yordamı vardı. Siktir etsene, tanıkları ortadan kaldırıp kaza süsü verirdik.

Kemerimin tokasını taktıktan sonra gömleğimi üzerime geçirip hemen odadan çıktım. Merdiveni aceleyle inerken gömleğin düğmelerini kapatmaya çalışıyordum. Bizim kaynana sesleri duyunca odasından fırlayıp o da merdivene koştu. “Ay n’oluyor yine bu evde!”

“Ben nereden bileyim, kavganız gürültünüz mü bitiyor!” dediğimde dışarıdaki sesleri merak etmeseydi beni öldürebilirdi çünkü bu evdeki en gürültücü kişi bendim.

Sesler bahçeden geldiği için ikimiz koşarak dışarı çıktığımızda gördüklerimiz bizi şoke etmişti. Farah ve Seçil dışarıdaki havuzun içindeydi. Bu havada Farah onu havuzun içine atmış, boğmaya çalışıyordu. Nesibe Hanım havuzun kenarında bağırıp kızarak Farah'ı durdurmaya çalışıyordu ama bizimkine zerre kadar işlemiyordu. Harbi boğuyordu onu. Gör de inanma.

Farah, Seçil'in saçlarını yumruğuna doladığı için onun kafasını suyun içine batırıp, "Nasıl? Su iyi mi?" diye sorduğunda sakinliği insanı delirtirdi. "Belki yangınını alır." Birini havuzun içinde boğuyordu ve bunu yaparken kaşlarını bile çatmıyordu. Sakin ve soğukkanlıydı.

"Seri katillerde bile olmayan bir soğukkanlılık," diye mırıldanırken keyfime diyecek yoktu. "Çok rahat, çok profesyonel." Hayran kaldığımı inkâr etmiyordum. Karım şu anda fazla tapılası görünüyordu.

"Damat?" Demet Hanım kocaman gözlerle havuzdaki kızına bakarken koluyla beni dürttü. "Gözlüğüm yanımda değil, bu yüzden emin olmak için soruyorum." İşaret parmağıyla Farah'ı gösterirken ifadesi fazla komikti. "O benim ördeğim mi?"

"Evet ama şu an için ben ona ördek demezdim. Ejderha bile olabilir ama ördek, hayır." İzlediğim şeyler bana sadistçe bir zevk verdiği için sırtımdı. "Hep böyle olsa var ya..." Tadından yenmezdi.

Demet Hanım'ın yüzü bembeyaz olurken sertçe yutkundu. Sır verir gibi bana yaklaşıp, "Sanırım Seçil'i öldürüyor," diye fısıldadı.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Dert değil, arka bahçeye gömeriz."

Duyduklarıyla sinirden küplere bindi. "Bahçeme niye gömüyorsun!" Ama öldürmesinde sıkıntı yoktu, öyle mi?

Gülmemek için yanaklarımın içini dişledim. "Evin dışında bir yere gömeriz."

Başıyla havuzun kenarında Farah'a bağırıp duran eltisini gösterdi. "Arkanda görgü tanığı bırakmayacaksın, değil mi?"

Bu sefer gülüşümü tutamadım. "Hallederiz."

"Kocası bu işin peşini bırakmaz."

"Onu da aradan çıkarırız."

"Ümit'in sinir bozucu bir teyzesi..."

"Kaynana dur orada, tüm akrabalarını öldürecek değilim!"

“Elin değmişken birkaç kişiyi daha aradan çıkar işte!”

“Katil miyim ben?”

“Evet!”

“Harbi öyleyim. Neyse tamam, sen bana bir liste hazırla, gerisi bende,” dediğimde gülerek eve yürüyünce bir küfür savurup hemen kolunu yakaladım. “Nereye gidiyorsun cadı karı?”

Şeytani gözlerle bana bakarken sırtıttı. “Listeyi hazırlamaya,” demesiyle sinirden sesli güldüm.

“Ana kız bana kafayı yedirteceksiniz.” Bu kadının akraba nefreti hiçbir şeye benzemiyordu.

“Abla!” Nesibe Hanım o cırtlak sesiyle bağırıp sinirden yumruklarını sıktı. “Buraya gelip şu çingene kızını durdur!” İri cüssesi ona engel olmasa havuza girip Farah’ı oracıkta boğabilirdi. Tüm hırsını Demet Hanım’dan çıkarmak ister gibi öfkeli gözlerle ona bakıyordu. “Seçil’e bir şey yapmadan hemen durdur Farah’ı!”

Demet Hanım bu durumdan aldığı hazzı gizlemeye çalışarak onların yanına yürüdü. “Çocuklar oynuyor, Nesibe. Her şeyi abartmakta üstüne yok.”

“Kızın kızımı boğuyor!”

Kaynanam gözlerini masumca kırıştıtırıp aptala yattı. “Bana oynuyorlarmış gibi geldi.” Başını çevirip havuzun içindekilere baktı. “Farah ne yapıyorsun anneciğim?” Seçil’in kafasını suyun içine sokup çıkarmak dışında bir şey yapmıyordu. Demet Hanım hayıflanarak dudaklarını sarkıttı. “Ördeğim, gördüğün her suyun içine böyle atlayamazsın, hava buz gibi.” Sitem eder gibi eltisine döndü. “Ay görüyor musun, Nesibe bu kız hiç dinlemiyor beni.” Bu kadın büyük olaydı.

Farah suyun içinde Seçil’e bol bol su yutturduktan sonra onu savurarak bırakmıştı. Seçil kendine gelmek için suyun içinde çırpınıp öksürmeye başladığında bile Farah ona yardım etmedi. Seçil yüzmeyi biliyorsa bile çok fazla su yuttuğu için suyun üstünde duramıyordu. Müdahale edilmezse gerçekten boğulacaktı.

Farah havuzdan çıktığında Nesibe Hanım çatık kaşlarla onun üzerine yürüyüp, “Seni küçük aşıfte!” diye bağırdı. “Bu sefer çok ileri gittin!”

Yengesine ters gözlerle bakan Farah, “Orada dur bakalım, dev ekran!” diyerek sadece beni değil, annesini bile hayrete düşürmüştü. Bekle, dev ekran mı? Gür bir kahkaha kopardım.

Karım cinnet geçiriyormuş gibi yengesine suçlayıcı gözlerle bakıyordu. “Bana kızacağına anne ol da kızına biraz haya ve edep öğret!” Yemin ederim bu hâlleri aklımı başımdan alıyordu.

Nesibe Hanım onda beklemediği bu sert çıkışın şokunu yaşarken Farah korumalara dönüp onlara havuzda çırpınan Seçil’i gösterdi. “Odasına götürün şunu.” Korumalardan biri hemen havuza atlayınca Farah’ın gözleri beni buldu. Sikeyim, sıra bana mı gelmişti?

Aramızda çok fazla mesafe olduğu için yanıma gelmekle uğraşmadı. O havuzun yanında duruyordu, ben de avludaydım. Bir süre o aldatıcı masum yüzüyle sakince bana bakıp durdu. Bu sürede aklından geçenleri tahmin bile edemiyordum. Gerçek anlamda sıradaki hamlesini çok iyi gizliyordu.

Bakışlarını benden çekip arabalardan birine doğru yürüyünce Demet Hanım’la onun arkasından bakakaldık. Şimdi ne yapacağını bilmediğimiz için merakla onu izliyorduk. Bir korumadan anahtarı alıp arabaya bindiğinde gözlerimi kıstım. Nereye gidiyordu? Arabayı çalıştırıp geri geri gitmeye başladığında iyice meraklanmıştım. Dışarı çıkacak gibi durmuyordu, geri vites takmıştı.

İyice geriye gidip tam karşısına baktı. Baktığı yerde kendi arabamı görünce beynimden vurulmuşa döndüm. “Bunu yaparsan belanı sikerim!” Arabama çarpacaktı!

Dünkü arabam Şeref’in adamları yüzünden hurdaya döndüğü için bunu garajdan yeni çıkarmıştım. Daha kullanmaya başlayalı bir gün bile olmamıştı. Arabalarım değer verdiğim tek şeydi! Farah camı indirip kısa bir an bana baktığında tatlı tatlı gülümsedi. “İnan bana kocacığım en son üzüleceğin şey bile araban değil.” Gülüşü solduğunda bir anda gözlerinde ölümcül bir parıltı geçti. “Asıl bu arabadan indiğimde üzölmeye başlayacaksın!”

“Farah yeminle gebertirim! Kızım in aşağıya konuşalım!” Her an arabama çarpacak diye endişelenirken sinirden deliye dönmüştüm. Arabanın anahtarı banyoda çıkardığım pantolonun cebinde kaldığı için güzelim arabamı onun yolundan çekemiyordum. “Bak gerçekten günahımı alıyorsun!”

“Hangi birini!” diye bağıırken nihayet sakinliğini bozup kaşlarını çarmıştı. “O kadar çok günahın var ki hangi birini alıyorum? Cehenneme düşsen tüm şeytanlar atamız diye önünde diz çöker be!”

Gülüşüme engel olamadım. “İltifat gibi geliyor.”

Direksiyona sertçe vurdu. “Siktir git!”

“Harbi ağzına çok yakışıyor. Ana avrat sövsene bana, aynı etkiyi bırakacak mı merak ediyorum.”

Çıldırılmış gibi sinirden çılgılık atarak gaza yüklendi. “Yüzüne tükürsem ya Rabb’i şükür diyeceksin, pis herif!”

“Kemerini tak!” diye bağırmıştım ki son sürat ilerleyip arabama yanlamasına çarptı. Siktir!

Ona bir şey olacak diye nefesim kesildi, çok hızlı çarpmıştı. Ağız dolusu küfretmeye başladığımda gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum. Harbi çarpmıştı! Çarpmanın şiddetiyle direksiyona doğru savrulunca kalbim ağzıma geldi. Islak saçları yüzüne savrulsa da neyse ki burnu bile kanamamıştı. Arabamın kapısını yamultup geri geri gitti ve tekrar gaza basıp yine çarptı.

Demek ki onun da deli bir yanı varmış.

Beni kesse içim bu kadar acımazdı. Gözümün önünde güzelim arabamı hurdaya çeviriyordu. Akli varsa o arabadan hiç inmezdi yoksa kimse onu elimden alamazdı! Sürekli arabama çarpıp geri çekiliyor ve tekrar gaza yüklenip bir daha çarpıyordu! Dünya üzerindeki en sakin kadından bir canavar yarattık. Arabayı haşat etmişti.

Bahçedeki korumaların şaşkın bakışları eşliğinde Farah arabamı parçalıyordu. Arabanın yan tarafını çökerttiği için yüzümü buruşturdum. Arabama her çarptığında beni orada hayal ettiğine o kadar emindim ki. Yanıma gelen Ali onu gösterip anlamayan bakışlarını bana çıkardı. “Yengeyi bu kadar sinirlendirecek ne yaptın?”

“Benimle bir ilgisi yok.” Homurdanarak araba düşmanı kadına tersçe baktım. “Özel gününde olmalı.”

“Abi arabayı parçalıyor.”

“Araba yerine beni mi parçalasın, Ali?” Bozulan sinirlerim yüzünden güldüm. “Karım terapi görüyor, rahat bırakın onu.”

“Bir şeyleri parçalayarak mı terapi görüyor?”

“Bende böyle işliyor.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Anlaşılan karımda da öyle.” Aslında hoşuma gitmediğini de söyleyemezdim. Keyifli bir şekilde Ali’ye bakıp ona Farah’ı gösterdim. “Ne kadar uyumluyuz, görüyor musun?”

Ali’nin yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Yarım ağız gülerken başını iki yana salladı. “Kızı da kendine benzettin.” Ve bu son zamanlarda yaşanan en iyi şeydi.

Sadece benim arabamı değil, bindiği o arabanın da ön kaportasını çöktürmüştü. Bir kez daha geri vitesle takıp arkaya çekildiğinde tekrar arabaya çarpacak sandım. Ancak Farah gaza yüklenip direksiyonu bize doğru kırınca Ali ile aynı anda bir küfür savurduk. Ne yapıyor lan bu?

Ali süratle üzerimize gelen arabaya endişeyle bakıp sertçe yutkundu. “Abi sence bize çarpar mı?”

Dudağımın köşesi yavaşça kıvrıldı. “Belamızı sikecek gibi.”

Ali hemen yan tarafa kaçtı ama ben yerimden hiç kıpırdamadım. Farah’ın bunu gerçekten yapıp yapmayacağını görmek istiyordum. Bir elimi rahatça cebime koyup arabanın önünden çekilmedim. “Dene bakalım.”

Kaşlarını çattığında direksiyonu çok sıkıldığını gerilen yüz hatlarından anlıyordum. “Gör bakalım!” dedikten sonra arabayı üzerime sürdü. Son ana kadar duracağına ya da yanımdan geçeceğine çok emindim, onda bunu yapacak cesaret yoktu. Ancak Farah bugün beni şaşırtmalara doymayıp arabayla gerçekten beni ezmeye kalkıştı.

Kıl payı paçayı kurtarmıştım. Son anda kendimi yan tarafa attığımda sinirden deliye dönmüş bir hâlde, “Ruh hastası kadın!” diye bağırdım. Benden daha deli çıkmıştı!

Saniye farkıyla arabanın önünden çekildiğim için malikânenin kapısına bodoslama daldı. Çift kanatlı kapının biri açıktı ancak diğer kanadı kapalıydı. Farah kapının kapalı olan kısmını da kırıp malikâneye girmişti. Kapıyı parçaladığı için arabanın yarısı içerideydi. Arabanın ön kaportasında dumanlar çıkınca endişelenerek ona doğru koştum. Burnu bile kanadıysa onu gebertirdim!

Araba evin girişini tıkadığı için hemen üzerine çıkıp içeri atladım. “Farah!” Kapısını açmaya kalkıştım ama açılmıyordu! Ön cam çatlamıştı ve emniyet kemerini takmadığı için başı direksiyona çarpmıştı. “Farah!” Başı direksiyona yaslıyken hiç cevap vermiyordu. Sikeyim, biraz daha dışarı çıkmazsa bu araba yanacaktı! İyi olup olmadığını bile bilmiyordum.

Tüm gücümle kapıya asılıp açmaya çalışırken aklımı kaçıracığımı sandım. Arabanın yakıt deposu patladığı için benzin sızdırıyordu ve ön kaporta dumanlar çıkararak alev almıştı! Ateşi görmek şuurumu yitirmeme neden olduğu için arabanın ön kısmına bakamıyordum. Ancak hissettiğim sıcaklık gittikçe arttığı için motorun tutuştuğunu tahmin edebiliyordum.

Dışarıda Demet Hanım'ın korku dolu bağırırları vardı ve içeride de çalışanların çığlıkları. "Uzaklaşın buradan!" diye bağırırken kendimi kurtarmak yerine Farah'ı çıkarmaya çalışıyordum. Hizmetçilere kızıp, "Arka kapıdan çıkın!" dedikten sonra kapıya sertçe asıldım. Nihayet kapıyı açabilmiştim.

Arabadan çıkan dumanlar yüzünden göz gözü görmezken öksürerek Farah'ın üzerine eğildim. Onu kucağıma alarak arabadan çıkardığımda gözlerini usulca açıp kısık bir sesle inledi. "Gurur," diye mırıldanırken alnı kanıyordu. Kollarımda tir tir titrerken omzumun arkasından arabanın ön kısmına bakıp sertçe yutkundum. "Ateş..." Hemen kucağımdan inmeye çalıştı. "Gurur çık buradan!"

"Sikeyim ateşini, hiçbir şey senden daha değerli değil!" Onu bırakmadan başımı eğdim ve ateşin olduğu tarafa bakmamaya çalışarak Farah'ı arabanın üstüne çıkardım. "Dışarı çık güzelim!"

Arabanın üzerinde dizlerinin üstünde dururken kaçıp gitmek yerine bana elini uzattı. Arabanın motoru her an patlayabilirdi ancak o gri dumanların içinden bana elini uzatıyordu. Soluduğu dumanlar yüzünden benden daha şiddetli öksürürken, "Gurur hadi!" diye bağırıp inatla elini uzattı. "Vaktimiz yok, acele et!"

"Ulan bir kere de kendini düşünsen olmaz mı!" Elini tutarak hemen arabanın üstüne çıktım. Beni almadan buradan çıkmayacak kadar aptaldı.

Kapının yüksekliği yetersiz olduğu için eğilerek arabanın arka tarafına doğru ilerlemeye başladık. Farah parmaklarını parmaklarımdan arasından geçirerek elimi sıkıca tutuyordu. Bu durumdayken bile süratle çarpan kalbime bir anlam veremiyordum. Onun narin parmaklarından tenime nüfuz edip kalbime akan ılık bir his vardı.

Aynı anda arabanın üzerinden atlayıp avluya çıktığımızda koşmaya başladık. Demet Hanım ve korumalar çıkış kapısının önünde toplanarak güvenli bir bölgede duruyorlardı. Farah'ın elini sıkıca tutarken tek istediğim onu daha güvenli bir noktaya çekmekti. Diğerleriyle aramızdaki

mesafeyi yarı etmiştik ki arkamızda büyük bir patlama meydana geldi. Patlamanın şiddetiyle öne doğru savrulduğumuzda ikimiz de yere düştük.

Parlamanın kulağımda yarattığı uğultulu basınca direnerek başımı kaldırdım. Yerde boylu boyunca uzanırken güçlkle hareket edip oturmıştım. İlk yaptığım şey Farah'ı kontrol etmekti. Dağınık saçlarının arasından bana bakıp bir, "Gurur!" deyişi vardı ki insanın içi gidiyordu.

O da benim için korkmuş gibi emekleyerek yanıma gelmesiyle rahat bir nefes aldım. Şükürler olsun ki ciddi bir şeyi yoktu. "İyi misin?" Bunu aynı anda sormuştuk.

Demet Hanım ve korumalar etrafımızı sarmıştı. Ali benim üzerime eğilmişti, annesi de Farah'ın. İkisi de deliye dönmüş bir hâlde bize bir şeyler soruyor, nasıl olduğumuzu anlamaya çalışıyorlardı. Ancak ikimiz de onları görmüyor ve duymuyorduk. Şu an için tek ilgilendiğimiz birbirimizin nasıl olduğuydu. Farah dizlerinin üzerinde dururken kuş gibi titreyerek elimi tuttu. Dokunsam ağlayacak gibiydi. Çok fazla korkmuştu.

Kirpikleri titreşirken kara gözlerine yaşlar akın etmişti. Küçük ellerinin arasındaki elimi sıkarken, "Gurur'um, iyi misin?" diye sorunca yüreğim kasıldı. Beni sahiplenışı kaburgalarımın arasındaki kalbimi titretecek kadar sarsılmama neden olmuştu. İlk kez biri adımın yanına sahiplenme eki getiriyordu ve bu kişi karımdı. Bunu o kadar güzel bir şekilde söylemişti ki belki de ilk kez ona ait olduğumu hissettim.

Elim onun avuçları içinde olduğu için boşdaki elimi kaldırıp yüzüne yapışan saçlarını çektim. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken alnından güzel yüzüne akan kandan nefret ettim. Bir kuş misali nasıl da titriyordu. Onu hayranlık içinde izlerken belli belirsiz tebessüm ettim. "Sen iyiysen ben de iyiyim." Rahatlayarak nefesini vermişti. İkimiz de iyiydik.

Ayağa kalktığımızda annesi hemen onu kollarının arasına çekip korularını yatıştırmaya çalıştı. Ali de benimle ilgileniyordu. Herkes buraya toplanmıştı, hem de herkes. Tüm korumalar ve arka kapıdan çıkan çalışanların hepsi buraya gelmişti. Seçil ve annesi dâhil herkesin gözleri malikânenin ön kapısındaydı. Kısa bir an başımı çevirip arkama baktığımda hemen önüme döndüm.

Yarattığımız facianın boyutu inanılmazdı. Sadece bir saniye bile bakmak beynimden vurulmuşa dönmeme neden olmuştu, orada gördüğüm tek şey ateşti. Uzun süre ateşe bakmak beni çılgına çevirdiği için

ikinci kez bakmadım. O bir saniyelik sürede arabanın alev alıp yandığını ve malikânenin ön cephesinin yıkıldığını görmüştüm.

Yukarıdan düşen molozlar yanan arabanın üzerine düşmüştü ama patlamanın sebep olduğu yangın evin her cephesine ulaşacak gibiydi. Korumalardan bazılarının hemen itfaiyeyi aradığını gördüm. “Abla ev yanıyor!” Nesibe Hanım’ın bağıışıyla Demet Hanım, Farah’tan ayrıldı. Başını çevirip malikâneye baktığında suratı bembeyaz kesilmişti. Asıl facia şimdi başlıyordu, kaynananın evinin ön cephesi yıkılmıştı.

Sanırım bunun için ona bir çek daha yazmalıydım ama malikânenin tadilatı biraz zaman alırdı. Bir süre herkes başka bir yerde kalmalıydı. Evine baktıkça Demet Hanım’ın suratının aldığı şekil herkesi endişelendirmeye başlamıştı. Hiç yaşam belirtisi vermiyordu, kaskatı kesilmişti. Tam da ben bugün kadının salonunu dağıtmışken olacak iş miydi bu?

Farah ile göz göze geldiğimizde ikimiz de aynı anda birbirimize bahçe kapısını işaret ettik. Neredeyse kahkaha atacaktım. Annesinin saniyeler içinde kendine geleceğini ve peşimize düşeceğini iyi biliyordu. Bu sefer bizi parçalardı. Dikkat çekmemeye çalışarak küçük adımlarla kalabalığın arasından geçtik. Evet, kaçıyorduk.

Ali’nin yanından geçerken ona evi işaret edip, “Yangın odamıza ulaşmadan içeri girip telefon ve cüzdanımı al,” dedim. Hepsi çıkardığım pantolonun cebinde kalmıştı.

Ali arkamdaki eve bakıp gözlerini büyüttü. “Abi ev yanıyor.”

“Sikimde değil lan, git eşyalarımı al.” Cüzdan neyse de yeni bir telefona uyum sağlamakla uğraşamazdım. Bunu yapmayacak kadar tembeldim.

Hiç dikkat çekmeden kalabalığın arasından sıyrıldık. Farah ile çıkış kapısına doğru birkaç adım atmıştık ki arkamızdan Demet Hanım’ın, “Orospu çocukları!” diyen kükreyişini duyunca hemen koşmaya başladık. Olaya uyanmıştı.

Kapıya doğru koşarken arkamıza bakmaya cesaret edemiyorduk. Farah benimle kaçarken suçluluk içinde, “Anne açıklayabilirim!” diye bağırdı. “Gerçekten açıklayabilirim.”

Çıkış kapısına ulaşmaya çalışırken, “Dinleme kaynana,” dedim intikam alır gibi. “O başkalarının açıklamasını ne kadar dinliyor ki!” Açıklamamı dinleseydi tüm bunlar başımıza gelmezdi.

Buradan çıkmaya çalışırken Farah bir kez daha bağırdı. “Anne evin tadilat masrafını kocam öder!”

“Şimdi kocan mı olduk, Farah Hanım? Bir kuruş bile ödemem!”

Demet Hanım korumalardan birinin silahını almış olmalı ki arkamızdan ateş etti. “Karı koca bir şeyleri yıkmaktan başka bir işe yaramıyorsunuz!” Salonunda yaptığım yıkımdan sonra Farah’ın ön cepheyi yıkıp yangın çıkarması kadını çılgına çevirmişti. Bizi vurmak için arkamızdan ateş edip, “Defolun evimden!” diye bağırıp duruyordu. “Sizi burada istemiyorum!”

“Evinin meraklısı değiliz, kaynana!”

“İçinde yaşanacak bir ev mi bıraktınız, piç kuruları!”

Farah elbisesinin eteklerini tutarak koşarken o yumuşak sesiyle, “Anne sen sakinleşene kadar eve dönmeyiz,” diyerek kadını iyice delirtti. Sanki dönecek bir ev bırakmıştı. Tadilatı bir haftadan önce bitmezdi, o da en iyi ihtimalle.

Demet Hanım arkamızdan üst üste ateş ederken, “Bıktım sizden!” diye bağırıp duruyordu. “Evime bir daha dönerseniz kızım ve damadım demem, ikinizi de delik deşik ederim!” Şanslıydık ki silah kullanmaktan hiç anlamıyordu, sıkıdığı kurşunların hepsi ıskaydı. “Siktirin gidin evimden!”

Farah yanımdan koşarken, “Anne çok ayıp ya,” diye sızlandı. “Hiç yakışıyor mu ağzına o laflar.” Bu kızın kibarlığı bana kafayı yedirtecekti.

“Anan belamızı sikecek, sen daha neyin ayıbından bahsediyorsun!” Farah’ın yanından geçen bir kurşunla ağız dolusu küfrettim. “O kurşunlardan biri bile karıma denk gelirse seni mermi manyağı yaparım kaynana!” demiştim ki bir kurşun da benim omzumun yanından geçti.

Sinirden bağırarak Farah hemen elimi tuttu. “Anne kocamı vurursan mahkemeye gidip kütüğüme Elmas annenin adını yazdırırım!”

“Yavrum, ne kızdırıyorsun kadını? Şimdi bunu söylemenin zamanı mı!”

“O da arkamızda ateş etmesin!”

“Hak ettik ulan, sus!”

Hızlı bir şekilde malikânedan çıkıp bir süre daha koştuk. Demet Hanım’a hiç güvenmediğimiz için malikâneyle aramızdaki mesafeyi açana kadar durmamıştık. Güvenli bir bölgede olduğumuza kanaat getirince nefes nefese kaldırımda durduk. Elimi duvara bastırıp nefes alışlarımı düzene koymaya çalıştım. Kafayı sıyıran kaynana yüzünden soluğum

kesilmişti. Farah ellerini dizlerine koymuştu ve öne eğilerek hızlı hızlı nefesler alıyordu.

Kendimi yere bırakıp ayaklarımı kaldırıma uzattım. “Otur, daha rahat soluklanırsın.” Ona yanımı gösterdiğimde ter içinde yanımdaki yerini aldı. Göğüs kafesi şiddetle inip kalkarken kısık bir sesle homurdandı.

“Ödümü kopardı.”

“Annen manyağın teki.” Böyle olması hoşuma gittiği için kendimi tutamayıp gülmeye başladım. “Tam bana yaraşır bir kaynana.”

Kendini kasmayıp kafasına eseni yapan kadınları severdim. Karun’un karısına bu yüzden kanım ısınmıştı, Bige de bizim kaynana gibiydi. Keşke yanımdaki gözlüklü ördek de biraz onlardan feyzalsaydı. Gerçi bugün yaptıklarıyla beni hayrete düşürmüştü. Etkilenmediğimi söyleyemezdim, artık Farah konusunda tamamen umutsuz değildim.

Nefes alışlarımızı biraz düzene koyunca sinirli gözlerini bana dikmekte gecikmedi. “Seçil ile odada ne oldu?” Bu sikik konuyu konuşmadıkça bana kızmayı bırakmayacaktı.

Söz konusu onun kuzeni olduğu için her şeyi açıkça dile getirmeyi kendime yakıştıramadım. Bunu sesli söylemek bile midemi bulandırıyor. Sıkıntı içinde, “Haddini aştı,” diye soludum. “Gereken cevabı ona verdiğimi düşünüyorum.”

Farah bu sözlerle ne demek istediğini anladığı için yüzünü ovuşturarak önüne döndü. Seçil’in beni ayartmaya çalıştığını anlamıştı. “O benim kuzenim.” Yüzünde her an öğürecekmış gibi bir ifade vardı. “Bu çok çirkin bir durum. Benden önce senden hoşlandıysa bile ikimiz evlendiğinde buna son vermeliydi.”

“Ne demek istiyorsun?” Hissettiğim rahatsızlığı ondan gizleyemedim. “Sence onun bu yanlış hisleri çok eskiye mi dayanıyor?”

Asık bir suratla başını salladı. “Bence sen Leyla ile birlikteyken bile Seçil sana karşı bir şeyler hissediyordu. Nişanınızdan önce kuyumcuya gelmemiz bile planlı olabilir.” Mideme yumruk yemişim gibi gerildim. Biraz düşününce Leyla ölmeden önce de Seçil’i gittiğim çoğu yerde gördüğümü hatırladım.

Düşman bir ailede olmasına rağmen onu sıklıkla biz Kalenderlere ait mekânlarda görürdüm. Öyle anlarda onu yaka paça dışarı attırmamız gerekiyordu ama bunu yapmıyorduk. Sorunumuz ailenin erkekleriyle olduğu için mekânımıza gelen düşman ailenin kızını görmezden geliyorduk.

Kıyımca da dâhil Seçil gideceğim çoğu yere gidiyor ve tesadüfen karşılaşmış gibi yapıyordu. Beni takip mi ettiriyordu? Bunu daha yeni fark ediyordum. Siktir, o kızla başım belada olabilirdi!

“Ondan uzak durmanı istiyorum,” dedim. Yüzümde nasıl bir ifade var, bilmiyordum ama bu Farah’ı endişelendirmeye başlamıştı. “Göründüğünden daha tehlikeli olabilir,” diyerek onu uyardım. “Mümkün olduğunca onun oyunlarına aldanmamaya çalış.” Şu Seçil Tozlu’yu bir araştırılım bakalım. O maskesinin altında nasıl bir kadın çıkacağını merak ediyordum.

Farah başını sallayarak beni onayladıktan sonra umutsuzca etrafına baktı. “Evden kovulduk. Yangını söndürüp tadilatı yapılmadan kimse orada yaşayamaz.” Suratını asarak dudaklarını sarkıttı. “Yeniden dekore ettirmek çok masraflı olacak.” Benimle evliyen parayı mı dert ediyordu?

“Tüm masrafları karşılayıp evin tadilatını yaptıracam.” Bunun için canını sıkmasını istemiyordum. Ne gerekiyorsa onu yapacaktım.

Eğdiği başını kaldırmadı, yine tırnaklarını kemirmeye başlamıştı. Stres altındayken bunu hep yapardı. “Benim sebep olduğum yıkımın parasını ödemek zorunda değilsin.”

“Sen diye bir şey yok, Farah Hanım.” Tırnaklarını daha fazla kemirmesin diye elini tutup avucuma hapsettim. “Biz diye bir şey var ve karımın yaptığı her şeyi ben yapmışımdır.” Eğdiği başını hızla kaldırdığında yanaklarına güzel bir pembelik nakşedilmişti. Onu utandırmak çok kolaydı.

Elimi uzatıp saçlarını çekerek alnındaki yarayı kontrol ettim. Ciddi bir yara değildi ama canımı fazlasıyla sıkıyordu. Bu kızın canı yansa benim içim sızlıyordu. Karım bende bambaşka bir mevzuuydu. Gözlerimi alnındaki yaradan ayırmadan, “Çok acıyor mu?” diye sordum. Bir hastaneye gidip pansuman yaptırmalıydık.

Kıvrımlı kirpiklerinin arasından masum gözlerle bana bakarken başını iki yana salladı. “Hiç acımıyor.” Olanların suçluluğunu çektiği için yüzü asıktı. “Çok ileri gittim.” Göz pınarları her an ağlamaya hazır bekliyormuş gibi gözleri dolmuştu. “Neredeyse Seçil’i boğuyordum ve seni de öyle. Üzerine araba sürerken aklım neredeydi?” Kısık bir sesle hayıflanarak başını eğdi. “Hiç bu kadar kontrolsüz olmamıştım.”

“Bence büyüleyiciydin.” Kocaman açtığı şaşkın gözleriyle bana baktığında gülmeye başladım. “Daha önce hiç bu kadar etkileyici olmamıştın.” O an tek düşündüğüm onu kollarımın arasına alıp soluğu kesilene kadar

öpmekti. Orada bunu yapmayı gerçekten istemiştim. O şüursuz hâllerine karşı koymak kolay değildi.

Ona olan yoğun bakışlarımdan kurtulmak için gözlerini kaçırdı. “Şimdi ne yapacağız?” Benim dışımda her yere bakması beni neredeyse güldürecekti. “Sokakta mı kaldık?” Kiminle evli olduğunu hâlâ bilmiyordu, değil mi?

“Farah sen milyar dolarlık bir adamın karısısın. Bize ev mi yok?” Evden daha çok bir şey yoktu.

Yanımdaki aptal ördek birtakım şüpheli hareketlerde bulunmaya başladı. Gözlerini kısarak bana bakarken kafasında bir şeylerin hesabını yapıyor gibiydi. “Yeğenin Karun’dan daha mı zenginsin?” Neredeyse gülecektim. Ülkenin yarısını satın alacak param olduğunu nereden bilecekti.

İşlerin başında Karun olduğu için herkes her şeyin tek sahibinin o olduğunu düşünüyordu. Oysaki her şeyin yarısını ona ve kardeşlerine ben vermiştim. Şeref’in istediği tüm bu zenginliği ondan esirgeyip onun çocuklarıyla bölüşmüştüm. Bunun bilinmesinden nefret ettiğim için hiçbir zaman sıralamada ismimin olmasına izin vermemiştim.

O siktiğim gazetecileri her yıl ülkenin milyarderlerinin kim olduğuna dair bir liste yayınlıyordu.

Karun ve Duha Tunus’un ismi ilk üçteydi ama benim ismim o listede yoktu. Eğer olmasına izin verseydim büyük ihtimalle listenin ilk sırasında olurdum. Boktan adamlar olabilirdik ama ülkenin kalkınmasına fayda sağladığımızı da kimse inkâr edemezdi. Yıllık ödediğimiz vergilerle bir şehir satın alınabilirdi. Uluslararası bir güvenlik sektöründe idik, yani sayısız bakan ve önemli iş insanlarına koruma sağlıyorduk.

Ülkenin her şehrinde sayısız şubelerimiz ve korumaları eğittiğimiz tesislerimiz vardı. Karun takım elbise girip şirketteki işlere bakardı, bense şirkette çalışmayacak kadar tembeldim. Sıkıcı iş toplantıları uykumu getirdiğinden İstanbul’un farklı yerlerinde birçok kumarhane işletiyordum. Orası daha eğlenceliydi. Kumarhanede her gün bir olay olduğu için orada bulduğum heyecanı şirkette bulamazdım.

“Sana bir şey sormak istiyorum.” Farah’ın aklında nasıl bir şeytanlık varsa dibime kadar girip bana sevimlice gülümsemeye başladı. “Senden boşansam ne kadar nafaka alırım?”

Tek bir sözüyle öfke damarlarıma işlemişti. “Benden nafaka almak için boşanmayı mı düşünüyorsun?”

İnkâr etmesini beklerken masumca başını sallaması yok *mayda*. bana kafayı yedirtecekti!

“Bir dakika, doğru mu anlıyorum?” Yönümü ona doğru çevirerek daha rahat oturdum. “Aslında benden boşanmak istemiyorsun ama mahkemede yüklü bir nafaka almak için boşanmayı düşünüyorsun. Doğru mu?”

Bir kez daha başını sallayınca bir küfür savurdum.

“Kızım sen niye her şeyi tersten yapıyorsun!” Sert bir sesle konuşup çatık kaşlarla ona bakmaya başladım. “Senin cinsin paraya ihtiyacı olduğunda insan gibi kocasına gider ve ondan para ister. O parayı nafaka yoluyla almaya kalkışmaz!” Zaten kafadan kırıktım, bir de bu kızın yanında dura dura olan aklım da gidiyordu.

Kabir azabı gibi bir şeydi!

“Peki.” İçimi ısıtan bir gülümseme sunup avucunu açarak bana doğru uzattı. “Paraya ihtiyacım var.”

“Cüzdanım ve telefonum yanımda yok.” Gözlerimi kısarak dikkatli bir şekilde ona bakmaya başladım. “Ne yapacaksın parayı?”

Üzerindeki ıslak elbiseyi gösterdi. Soğuk hava yüzünden üşüdüğünü benden gizlemeye çalışıyordu. “Giyecek kuru bir şeyler almak istiyorum.” Bir kez daha beni bozguna uğratmıştı. Birkaç kıyafet almak için benden para istediğini anlayamamıştım.

Islak olduğu için titremeye başlayınca kendimi berbat hissettim. Bu gidişle hasta olacaktı. Onu ısıtmak için kollarımın arasına çekmeyi düşündüğüm sırada kaldırıma bir araba yanaştı. Ali’nin arabasını hemen tanımıştım. Ayağa kalktığımızda arabadan inen Ali yanıma gelip telefon ve cüzdanımı bana uzattı.

Eşyalarımı ondan alıp Farah’ın arabaya binmesine yardım ettim. Farah’ın kapısını kapattığımda Ali, “Abi,” diye seslenip arabadan uzak bir noktaya yürüdü. Bilmem gereken bir şeyler olduğunu anlayınca yanına gittim. Ne söyleyecekse Farah’ın bunu duymasını istemiyordu.

Arka koltukta oturan kızı kontrol eden Ali, sıkıntılı bakışlarını bana çıkardı. “Bizim çocuklardan biri aradı.” Farah’ı gösterdi. “Dün akşamüzeri birileri onu Bolatlılara ait bir mekâna girerken görmüş.” Bakışlarım hızla Farah’ı buldu, her şeyden habersiz arka koltukta oturuyordu. Asaf’a mı gitmişti?

Yanımda duran elimi sıkarken öfkem büyüyüp hayal kırıklığına dönüştü. Gitmemesi gereken tek kişinin ayaklarına kadar gittiğini duymak nabzımı hızlandırıp vücut ısını düşürüyordu. Asaf ile aynı havayı solumaktan bile nefret ederken Farah'ın ona gittiğini bilmek beni içsel bir çatışmaya sürüklüyordu.

Geçmiş gözümün önünde canlandıkça arabanın kapısını açıp Farah'ı dışarı çıkarmayı ve can yakıcı bir şekilde ondan hesap sormayı istiyordum. Öfke karmaşık ve şiddetli yoğun duygulardan oluşurdu. Böyle anlarda ise kontrolümü tamamen yitirirdim. Derin derin nefes alırken tek istediğim biraz sakinleşmekti, otokontrolümü yitirirsem Farah'ın canını yakabilirdim. Olası bir kriz bana her şeyi yaptırabilirdi. Onu kendimden korumaya çalışıyordum.

Boynumdaki damarların belirginleşmesiyle Ali endişelenerek, "Abi farklı şeyler düşün," diyerek önüme geçti. Farah'ı görmemi engelleyerek aklımı onun yaptığı şeyden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Karımın Bolatlı'ya gitmesi kolay kolay sindireceğim bir şey değildi. Yüzümdeki karanlık ifade Ali'nin yutkunmasına neden oldu. "İlaçlarını aldın mı?"

"Aldım!" dedim sertçe. İnsan içine çıkmamı sağlayan tek şey yıllardır kullandığım bir düzine ilaçtı. Elimini sinirle saçlarımdan geçirirken damarlarımdaki kanın hızını hissedebiliyordum. "Neden o piçe gitmiş?"

Her an bir çılgınlık yaparım diye Ali tetikte bekliyordu. "Henüz bilmiyorum." Sebebini öğrenmek benim için zor değildi.

Sakinleşene kadar Farah'a yakın olmayı düşünmüyordum. "Onu merkezdeki evlerden birine götür," dedim hızlıca. "Yol üstünde bir mağazada dur ve neye ihtiyacı varsa onu al. Güvenliği için evin etrafına adamları dik, hiçbirisi kuş uçurtmasın." Bunları söyledikten sonra hemen oradan uzaklaştım. İstediğim cevapları almak için kime gideceğimi iyi biliyordum!

Asaf'ın ayağına gidecek değildim, o da benim mekânıma gelmezdi. Bu yüzden görüşmek için ortak bir alan seçmiştim. Eskiden çok sık geldiğimiz bir restoranın teras katındaydım. Bolatlı adamlarıyla birlikte terasa çıktığında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Burası onun korumalarıyla dolmuştu. Yanlarında bu kadar çok koruma taşımak insan

kirliliğinden başka bir şey değildi. Başıyla küçük bir elam verip karantı-
daki verini aldığında daha şimdiden canım sıkılmıştı.

Bakışlarından anladığım kadarıyla onu buraya neden çağırdığını bi-
lirdi. Lafi hiç uzatmadan doğrudan konuya girdim. "Kann neden se-
ninle görüşmeye geldi?" Kendi iyiliği için bana bilmem gerekkenleri söyle-
meliydi, aksi takdirde işler çirkinleşirdi. Bu herife hiç tahammülüm yoktu.

Cevap vermeden önce burayla ilgilenen garson kızı çağırdı. Buradaki
koruma sayısının artmasıyla zavallı kızın yüzü korkudan bembeyaz ol-
muştu. Terastaki silahlı adamlardan korktuğunu gizleyemiyordu. Masa-
mıza geldiğinde Asaf ondan içecek bir şeyler isteyerek kızı gönderdi. Daha
sonra yönünü tekrar bana çevirdi.

"Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu." Sorduğum soruyu geçiştire-
rek bu yükseklikten aşağıya baktı. "En son ne zaman buraya geldiğimizi
hatırlıyor musun?"

"Buraya seninle eski günleri yâd etmeye gelmedim." Arkama yasla-
narak alay eden gözlerimi ona diktim. "Ama evet, en son ne zaman buraya
geldiğimizi hatırlıyorum."

"Atlamıştık." İki katlı bir restoranın terasında olduğumuza değinerek
bana aşağısını gösterdi. "Az kalsın ölüyorduk." Atlamasak da ölecektik. O
saldırıdan kurtulmanın tek yolu buydu, pusuya düşmüştük.

Garsonlar masayı donattıktan sonra bir kez daha konuya girip sabır-
sızca konuştum. "Farah neden sana geldi?"

Sigarasını yakmak için çakmağa uzandığında sağ elinin avuç içindeki
yarayı gördüm. Avucunun içini çaprazdan kesen bir bıçak yarası vardı.
Mavi gözleri benim sol elime kayınca masanın üstündeki elimi sıktım.
Avucumdaki bıçak yarasını ondan gizledim ama o yaranın bir benzerinin
avucumda olduğunu iyi biliyordu. Yıllar önce kan kardeşi olduğumuzda
yaptığımız bir şeydi. Saçma ve çocukça bir eylemdi. Kurtulabilseydim
avucumdaki bu yaradan kurtulurdum.

Derin bir nefes alarak bakışlarını elimden çekip bana çakmağı gös-
terdi. Ateşi yakacağını anlayınca başımı omzuma çevirdim, böylelikle si-
garasını yakabildi. Paketin içinde bir dal sigara daha çıkardı. "İster misin?"

Onun yakacağı bir sigarayı içmezdim. Bu yüzden mesafeli bir sesle,
"Kalsın," dedim.

Başını usulca sallayıp nihayet asıl konumuza döndü. “Hangi sebeple bana geldiğini neden karına sormuyorsun?” Alaycı bakışlarını bana dikti. “Neyin peşindesin, Gurur?”

Koltuğa yaslanıp bacaklarım aralıklı bir şekilde oturdum. “Bir şeylerin peşinde olduğumu sana düşündüren nedir?”

“Çünkü sen istemediğin sürece kimse ne planladığını önceden öğrenemez.” İçkisine uzanırken yapmacık bir şekilde güldü. “Farah sevkiyatı biliyorsa bunun tek bir anlamı olabilir.” Parmakları votka kadehini sararken, “Bilmesini istedin,” diye küçük bir varsayımda bulundu. “Sevkiyat haberini onun kulağına fısıldayan sendin.” Böyle olduğuna neredeyse emindi, beni iyi tanıyordu.

Onun sözlerini duymazdan gelerek ona yeni bir soru yönelttim. “Senden mi yardım istedi?” Bakışlarım delici bir ifadeye büründü, kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum. “Bunun için sana geldi, değil mi?”

“Diyelim ki evet.” Asaf omuzlarını dikleştirerek nabzımı ölçmeye başladı. “Ona yardım etsem ne yapabilirsin ki?”

Dudağımın köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrılırken onunla olan göz kontağını kesmedim. “Aksa Atılğan’ın cesedini morgda ziyaret etmek ister misin?” Kaşları çatılsa da bundan zerre kadar etkilenmedim. “Arada ben olmasam bile sen Farah’a zarar verecek bir adam değilsin ama ben yaparım.” Sesim fazla kararlı çıkıyordu. “Herkes iyi bilir ki ben kuralsız oynarım.”

“Aksa’nın kılına bile zarar gelirse...”

“Gelmemesini istiyorsan konuş!” Telefonu çıkarıp ona bir fotoğraf gösterdim. “Az önce Ali’nin bana gönderdiği bir fotoğraf.” Gözlerimde geçen ifade tüm sadist duyguları içinde barındırıyordu. “Kızı indirmek için Ali’yi aramam yeterli.”

Kan beynine sıçrarken mavi gözlerini telefon ekranında gördüğü fotoğraftan ayırmadı. Baktığı bu fotoğrafın yeni çekildiğini anlamak zor değildi. Aksa’nın hasta yatağında uyurken çekilen bir fotoğrafıydı. Asaf hiçbir konuda sınır tanımadığımı iyi bildiği için dişlerini sıkarak, “Ona dokunursan seni bitiririm!” diye hırladı. Avucundaki kadehi kırmak istercesine sıkıyordu. “Beni karşına almak istemiyorsan o kızıdan uzak duracaksın!”

Rakımı yudumlarken onun aksine çok sakindim ve öfkesi beni eğlendiriyordu. “Tehditlerin beni etkilemiyor. Farah’ın sana neden geldiğini

söylemezsen Aksa'yı morgda ziyaret edersin!" Aklıma gelenlerle dudaklarım kıvrıldı. "Belki öncesinde beş yıldır onu uzaktan izlediğini ve her konuda ona yardım ettiğini öğrenir."

Sıktığı kadeh kırılıp parmaklarının arasında paramparça olduğunda eli kanamaya başlamıştı. "O kız umurumda değil, onun nerede olduğunu bile bilmiyordum!"

"Siktir git lan, kıza fena tutuldun. Onu o parkta gördüğün günden beri aklından çıkaramıyorsun." Sırf Aksa için Tozluların iş ortağı olmuş, bu süreçte Aksa'yı daha fazla görmeyi planlamıştı. Aksa ile evlenmek için onun biraz daha büyümesini beklemişti.

Bu olduğundaysa Asaf ona açılmaya hazırlanıyordu. Ancak Aksa'nın adı bir skandala karışmış ve babası onu öldürmeye kalkışmıştı. Asaf olması gereken en doğru zamanda devreye girmişti. Onunla evlenmek istediğini söyleyerek kızı kurtarmıştı ama Aksa düğün günü ondan kaçmıştı. Kız zaten bizim gibi adamlardan nefret ediyordu.

Asaf onu sevdiği için onunla evlenmek istediğini söyleseydi belki işler daha farklı olabilirdi. Bu piçte sevdiği kıza duygularını açacak cesaret yoktu. Gönül meselelerinde hep fazla ketumdu. Kırılan kadehin döküntülerini masaya bıraktı. Avucuna batan birkaç cam parçasını çıkarsa da eli hâlâ kanıyordu.

Elindeki votka ve kanı silmek için peçeteye uzanırken ne kadar sinirli olduğunu gizleyemiyordu. "Sevkiyatı Farah üstlendi!" derken bana olan bakışları tahammülsüzdü. "Babasının bundan haberi yok ve senin de öğrenmemen için Ümit'in adamlarını kullanamaz. Bu iş için ona gereken adamı temin etmem için bana geldi!" Farah'ı ele verdiği için kendini berbat hissettiğini görebiliyordum. Bu itiraf için ona başka şans tanımamıştım, konuşmazsa Aksa'nın başına bela olacağını iyi biliyordu. Aksa ile evlenene kadar onun güvende olduğunu bilmeliydi.

Duyduklarımdan sonra tepkisizliğimi korudum. O gece Farah'ın uyumadığını biliyordum. Ali ile yaptığım o telefon konuşmasını özellikle o uyanıkken yapmıştım, her şeyi duymasını istemiştim. Bu aslında Farah için bir testti, artık babasının batmak üzere olduğunu biliyordu. Ümit'in sıradaki veliahdının Farah olduğunu bilmeyen yoktu.

Bir gün babasının yerine geçecekse kendisine ait olan saltanatı koruması için ona bir şans vermiştim. Karşıma geçip ona ait olan şeyler için

savaşmazsa babasından ona kalacak saltanat yıkılacaktı. Ali ile konuşurken Farah duysun diye sevkiyatın hangi gün yapılacağını bile söylemiştim.

Aynı şekilde o gün yoluma çıkan kimseye merhamet etmeyeceğimi de özellikle belirtmiştim. Bunu normalde yapmamam gerekiyordu ama Farah'a duyduğum suçluluk duygusundan dolayı olacakları önceden ona duyurmuşum. Hayatına bodoslama girmişken en azından savaşma şansı olmalıydı. Bu yüzden karşı atakta bulunması için ona bir şans sunmuşum.

Ya sessizliğini korur ve hiç zarar görmeden her şeyin bitmesini beklerdi ya da karşıma geçip benimle savaşırdı. Bunun seçimini tamamen ona bırakmışım. Ancak neyi seçerse seçsin, sonuç değişmeyecekti, perşembe günü Ümit'in devri kapanacaktı. O sevkiyatın olmasına izin vermeyecektim. Telefonda Ali'ye de dediğim gibi bu uğurda yoluma çıkan herkesi harcamaktan çekinmezdim.

Farah'a gelirse... O doğrudan karşıma çıkacak cesaretle olmadığı için onun adına endişelenmem gerekmiyordu. Sevkiyata bizzat katılmayacağına emindim. Ben sadece piyonu sahaya sürerek olanları izlemek istemişim. Farah her şeyi duymuştu, yani piyon artık sahadaydı. Yerinde mi sayacaktı yoksa ilerleyip sahada devleşecek miydi, işte bunu perşembe günü görecektik.

Karım olması bu konuda ona anlayış göstereceğim anlamına gelmiyordu. Babasını kurtarmayı seçerse bu uğurda giriştiği tüm çabaları baltalamaktan çekinmezdim. Farah ile bir derdim yoktu ama Ümit'i kurtarmasına izin veremezdim. Benim tuzaklarımı geçip babasına yardım edemezdi.

"Yapacak, Gurur." Asaf manidar gözlerle bana bakarken başını ağır ağır salladı. "Sevkiyata bizzat katılacak."

"Bunu yapamayacak kadar korkak." Bu konuda endişelenmeden büyük bir rahatlıkla içkimi yudumlamaya devam ettim. "Yapacağı tek şey senden aldığı adamları sevkiyata göndermek olur." Farah'ın bizzat sahaya atılacağını sanmıyordum. Sevkiyat günü karşıma çıkan kimseye acımayacağımı özellikle belirttiğim için doğrudan oraya gidecek cesareti yoktu.

Masada öne doğru eğildim. "Senden kaç adam istedi?"

Asaf masadaki birkaç peçeteyi kanayan avucuna bastırırken çatık kaşlarla bana baktı. "Yüz ama ben ona üç yüz adam göndereceğimi söyledim."

Keyfim yerine gelerek onaylayan mırıltılar çıkardım. "Sevkiyattan bir gün önce ona söz verdiğin üç yüz adamı göndereceksin." Doğrudan

gözlerinin içine baktım. "Ama hepsi benim adamlarım olacak." Dudaklarım kıvrıldığında sevkiyat günü yaşanacakları görür gibiydim. "Sana göndereceğim adamları seninmiş gibi karıma göndereceksin."

Masadaki eli yumruk olduğunda sıkıdığı dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkardı. "Onu tuzaga düşüreceksin!"

"Aynen öyle." Farah'ın tüm o tırları benden kaçırmayı mümkün değildi. Sevkiyatın başarısız olmasını sağlayacaktım.

Sigaranın dumanı dudaklarının arasından süzülürken Asaf bir şeyi anlamak ister gibi bana baktı. "O sevkiyatı baltalarsan Tozluları bitireceksin ve bu olduğunda neler olacağını biliyorsun, değil mi?" Parmağımdaki alıyansı gösterdi. "Farah artık karın olmayacak, yapacağı ilk şey senden boşanmak olur." Gözlerimin içine son derece ciddi bir ifadeyle bakıp, "Onu kaybetmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Tüm vücudum gerilse de bunu ondan gizlemeye çalıştım. "Ümit'in kızıyla ilgilenmiyorum." Bolatlı'ya hiç güvenmediğim için gerçeği ondan saklayarak alayla güldüm. "O kız umurumda değil."

Dalga geçercesine tek kaşını yukarı kaldırdı. "Leyla'yı seçtim diyorsun yani?"

"Öyle!" Bu yalan değildi. "Siktiğim bu kafa karışıklığından sıkıldım artık." Ne aklımdakini unutabiliyordum ne de yanımdakiyle mutlu olabiliyordum. Leyla hayatımın her yerindeydi. Farah ile evli kaldığım her saniye Leyla'nın ahı omuzlarıma biniyordu.

"On bir yıllık bir ilişkiyi birkaç aydır tanıdığım bir kız için harcamayacağım." Farah ile üç yıldır evli olabilirdim ama onunla olduğum zamanları toplasan üç ay bile etmezdi. Leyla'nın intikamını almalıydım, bu kadarını ona borçluydum. Bir tek bunu yaptığımda içine düştüğüm bu karmaşa son bulacaktı. İki kadın arasında çıkmaza düşmüştüm ve artık bunu bitirmenin zamanı gelmişti.

Seçtiğim kadın Leyla'ydı.

Ardımda bırakacağım kadın da Farah olacaktı.

"Perşembe günü Farah defteri benim için kapanacak." Bu konudaki kararımı vermiş bir şekilde başımı salladım. "Sevkiyatı başarısızlığa uğrattıktan hemen sonra Farah açmasa bile boşanma davasını ben açacağım."

“Hımm.” Asaf tuhaf mırıltılar çıkardı, kafasına yatmayan bir şeyler var gibiydi. “Farah’ın senin için bir değeri yokmuş gibi davranıyorsun ancak resim sergisinde ona nasıl baktığını gördüm.” Neyden bahsediyordu?

Başını omzuna doğru eğip beni köşeye sıkıştırmaya çalıştı. “Ona bakarken gözlerinde oluşan o ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.” Mavi gözlerini gözlerime kenetledi ve kinayeli bir sesle, “Hatta Leyla’ya bakarken bile,” dedi eğlenerek.

Gerilmemeye çalışıp rakı şişesine uzandım. “Siktiğim varsayımlarını kendine sakla.”

“Sizin orada aşka ne derler, Gurur?”

“Sevda.” Biz kuzeyin çocukları âşık olduk demezdik, sevdalandık derdik. O da bunu iyi biliyordu ancak maksat sohbet ilerlesin.

Meraklı bakışlarını bana dikerek gözlerini kıstı. “Söylesene hiç sevdalandın mı?”

“İlkokul öğretmenim sayılıyor mu?”

Gülerek başını iki yana salladı. “Hayır.”

Bardağımla rakıyla doldururken ifadem artık fazla ciddiye. “Leyla’nın bendeki yerini biliyorsun.”

“Aynı zamanda ona duyduğun şeyin aşk olmadığını da biliyorum.”

“Siktir git!”

“Sevgi ve aşk arasındaki fark ne, biliyor musun?”

Bıkkın bir sesle, “Neymiş?” diye sordum isteksizce. Sanki o çok biliyordu.

“Sana bunu söylerim ama önce sorduğum soruya cevap vereceksin.” Bir bacağına diğerinin üzerine atıp koltuğuna yaslandı. “Leyla’da sevdiğin bir şeyler var mıydı?”

Bu konunun nereye varacağını merak ettiğim için başımı salladım. “Çok fazla.”

“Peki, nefret ettiğin yanları var mıydı?”

“Evet.”

“Mümkün olsaydı Leyla’nın o yanlarını değiştirir miydin?”

“Sanırım değiştirirdim.”

“Kim için?”

"Kendim için." O yönlerini değiştirdiğimde daha az kavga eder ve daha az birbirimizi üzerdik. Bu yüzden mümkün olsaydı onda sevmediğim yönlerini değiştirirdim.

Asaf derin düşüncelere dalarak hiç konuşmadı. Bu sürede parmaklarını birkaç kez siyah saçlarından geçirip onları biraz daha dağıttı. Sanki yeterince dağınık görünmüyormuş gibi. İçtiğim birkaç kadeh rakıyla hafif çakırkeyif olduğumu biliyordu. Sohbetimize geri dönerek meraklı gözlerini bana çıkardı. "Peki karın?"

Yerimde dikleştim. "Ne olmuş karıma?"

Elimden olmadan savunmacı bir tutum sergilediğimde mavi gözlerinin ardından canımı sıkan bir ifade geçmişti. "Farah'ta sevdiğin bir şeyler var mı?" diyerek aynı soruları bu sefer de Farah için sormaya başladı.

Neyin peşinde olduğunu anlamıyordum ama ona cevap verdim. "Çok fazla."

"Nefret ettiğin yanları var mı?"

"Evet."

"Mümkün olsaydı Farah'ın o yanlarını değiştirir miydin?"

"Hayır!" dedim sertçe.

"Neden?"

Rakının verdiği rehavetle boş bulunup, "Çünkü Farah'ta nefret ettiğim şeyleri bile seviyorum!" dediğimde bu sözler en çok beni şaşırtmıştı. Aklimda yer edindiğini bilmediğim bu düşünceler kelimelere dökülüp dudaklarımdan çıktığında büyük bir bozguna uğramıştım. Siktir! Böylesine saçmalayacak kadar ne içmiştim?

Kaşlarımı çattığımda Asaf gülüşünü saklamak için başını eğdi. Ben bu kadar sinirlenmişken yüzüme karşı açık açık gülerse bu masayı kafasına geçireceğimi iyi biliyordu. Bir süre sonra başını kaldırıp bana baktığında ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. Bana sorduğu saçma sapan sorulardan ne çıkardı, bilmiyordum ama bana olan bakışları fazla keyifliydi. "Geçmiş olsun."

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Ne sikimden bahsediyorsun?"

Bolatlı bıyık altından gülerken mavi gözlerinde kinaye vardı. "Herkesi sevebiliriz, hem de herkesi. Birinin gülüşünü bile sever ve sırf o gülüşü için onu hayatımızın bir yerine koyabiliriz." Gözlerimin içine manidar bir ifadeyle bakıp, "Birine karşı suçluluk duyduğumuzda da onu sevebiliriz,"

diyerek canımı sıktı. “Suçluluk duygusu bile bize birini sevdirebilir.” Ciddi anlarda sinirlerimle oynamaya başlamıştı. Leyla’ya olan hislerimin suçluluk duygusundan kaynaklandığını ima ediyordu.

Çatık kaşlarla tam ona bir şey söyleyecektim ki benden önce konuştu. “Ancak âşık olduğun kişinin her şeyini seversin hatta kusurlarını bile. Bu yüzden onda hiçbir şeyi değiştirmek istemezsin.” Yorgunca başını sallayıp sigaranın dumanını içine çekti. “Sevgi bir kısmını sevip diğer kısımlarına tahammül etmektir. Aşk ise karşındakini bir bütün olarak sevmektir.”

Lafı nereye çekmek istediğini anladığım için kızgınlıkla dişlerimi sıktım. “Fazla hızlı gidiyorsun, bas o frene!” Ayağa kalkıp içtiklerimin parasını masaya attım. “Benim hayatımla ilgili varsayımlardan bulunacağına kendi hayatına bak.”

Alay edercesine güldüm. “Söyler misin, beş yıl önce Aksa neden seni nikâh masasında bıraktı? Seninle evlenmeye ikna olmuşken o son günde ne oldu?” Kaskatı kesildiğinde şimdi canı sıkılan oydu. “Seni nikâh masasında bırakmasını o kadar kafaya taktın ki bunu neden yaptığını hiç araştırmadın,” dediğimde suratı buz kesmişti. “O kızın nefretini nasıl kazandığını bir araştır derim.”

Bunları söyledikten sonra oradan ayrıldım. Onu yeni sorularla baş başa bırakıp terastan çıktım. Aksa hakkında gözden kaçırdığı bir detaya değinerek ona bir iyilik yapmıştım. Ona bu iyiliği yapmamın tek nedeni Farah’ın neyin peşinde olduğunu bana söylemesiydi. Hiçbir konuda o herife borçlu kalmak istemediğimden bana verdiği bilgi karşılığında ben de ona Aksa hakkında bir şeyler vermiştim.

Artık sorunu nerede arayacağını biliyordu. Şu zamana kadar kızı hep uzaktan izlemişti ama neden ondan kaçtığına bir anlam verememişti. Cevaplar için nereye bakacağını artık biliyordu. Aksa ile her ne yaşandıysa bu evlenecekleri gün olmuştu. Beş yıl önce o düğünde Aksa’yı kaçırmaya iten bir şeyler yaşandığına emindim. Tanıdığım kadarıyla o kız kolay kolay kaçacak biri değildi. Bunu yaptıysa çok önemli bir sebebi olmalıydı.

Düğün günü bir şeyler yaşanmış olmalıydı.

Kumarhaneye uğrayıp günün kalanını oradaki işlerimi hallederek geçirdim. Bu sürede birkaç kez Farah’ı arayıp nasıl olduğunu kontrol

ermiştim. Yeni bir evde yalnız kalıp sıkılmasını istemiyordum. Aslında o da tüm gün evde değildi, gününün büyük çoğunluğunu hastanede kuzeniyle geçirmişti. Saat beş gibi Ali'nin onu eve bıraktığını biliyordum. Hava karardığında kumarhaneden ayrılmıştım.

Yola çıktığımda Melek'i arayıp biraz onunla konuştum. Yarın onu hastaneye götürmeliydim. Onun için yeni bulduğum doktor bazı testler yapacaktı. Melek'in kurtulmasının mümkün olmadığını ben de biliyordum ama belki bir mucize olur diye şansımı denemekten vazgeçmiyordum. O benim kızım gibiydi, onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Farah'ın kaldığı evin sokağına girince onu aradım. Telefonu açmayınca endişelenerek tekrar aradım. Eğer bu sefer de açmazsa evi koruyan korumaları arayacaktım. Buna gerek kalmadan kulaklıktan Farah'ın, "Efendim, Gurur?" diyen o kadifemsi sesini duydum. "Eğer nasıl olduğumu sorarsan ben iyiyim. Bunun için sürekli beni aramak zorunda değilsin."

"Sürekli seni aramıyorum." Sesim homurtuyla çıktığında o tatlı gülüşü kulağıma geldi.

"Bu beni yedinci arayışın. Neredeyse her saat başı arıyorsun." Tek tek hepsini saymış mıydı?

"Ulan arasak suç, aramasak suç. Biz de meraklı değiliz sesini duymaya." Neden onu terslediğimi bile bilmiyordum ama aramamdan rahatsız olduğunu düşünmek beni kızdırmıştı. "Eve geliyorum, bir şey istiyor musun diye aradım."

"Ekmek ve çay al."

"Hizmetçin mi var senin? Söyle kapıdaki adamlara onlar alsın."

"Kapıdaki adamlar mı benim kocam?"

"Farah, yine attırma tepemin tasını."

"Kim benim kocam?" Bu kız insana feleğini şaşırtırdı!

"Benim ulan, benim!"

Bir müziğin en tatlı melodisini andıran o gülüşünü tekrar duydum. "O zaman sen alacaksın. Kim benim kocamsa o alacak istediğim şeyleri."

"Kişisel bir şeye ihtiyacın var mı diye aradım, ekmek ve çay için değil."

"Neye ihtiyacım olduğunu sana söyledim. Ekmek ve çay al. Ah, şimdi hatırladım, yoğurt da yok. Üşengeçliği bırakıp bunları al, tembel herif." Bunları ben alacaksam kapıdaki o piçler ne işe yarıyordu?

Markete uğrayıp alışveriş yapmayacak kadar üşengeçtim. Farah'ın telefonunu kapatıp Yalçın'ı aradım. "Beş dakikaya evdeyim. Ben oraya gelmeden önce ekmek, çay ve yoğurt al. Sakin zili çalıp yengene verme, onları senden alırım," dedikten sonra telefonu kapattım. Bu kadar yorgunken kimse beni markete sokamazdı.

Eve geldiğimde Yalçın evin dışında elindeki poşetlerle beni bekliyordu. Arabayı yavaşlattığımda ön kapıyı açıp aldıklarını koltuğun önüne koydu. "Buyur abi."

"Eyvallah koçum." Farah bu şeyleri benim almadığımı asla anlamazdı.

Bahçe kapısını benim için açtıklarında içeri girdim. Arabadan inip ön koltuktaki poşetleri alırken bile üşeniyordum. Kapının önünde durup zile basarak beklemeye başladım. Bu villayı Melek çok severdi. Geçen yıl Türkiye'ye döndüğümüzde uzun süre burada kalmıştık. Ali'nin Farah'ı diğer evlerden birine götürmediğine sevinmişim, burası dışında diğer tüm evlerimde Leyla'dan izler vardı. Ali bir zamanlar Leyla ile yaşadığım eve Farah'ı götürecek kadar aptal biri değildi.

Kapı açıldı, belki de ilk kez hizmetçiler dışında biri bana kapıyı açmıştı. Karımın yüzündeki tebessümle kapıyı açıp, "Hoş geldin," demesi bana kendimi tuhaf hissettirmişti. Sadece bir anlığına bu evliliğin gerçek olduğunu hissettim. Karımın bana kapıyı açması, gülümsemesi ve hoş geldin demesi bana alışık olmadığım bir huzuru hissettirmişti.

Elimdeki poşetleri almak için uzandığında ona izin vermedim. "Ben taşıyım."

İçeri girdiğimde burnuma çok güzel kokular geliyordu. Bu kokuların mutfaktan geldiğini anlamak zor değildi. Dikkatli gözlerle Farah'a baktığımda gördüklerimle donup kalmıştım. Çok farklı görünüyordu.

Siyah saçlarının üzerine bizim oraların keşanını bağlamıştı. Bordo ve mavi çizgilerden oluşan keşanın altın pulları alnına dökülüyordu. Çok da yakışmıştı. Üzerinde beyaz bir bluz ve dizlerinin üzerine gelen gri bir etek vardı. Ayağındaysa hep olduğu gibi beyaz spor ayakkabıları. Önlük niyetine beline bağladığı peştemali bile bizim yöreye aitti. Baştan ayağa onu süzerken soluğum kesilmişti. Onu hiç tanımasam bizim oraların kızı derdim. Nefes kesici görünüyordu.

Ona olan bakışlarım onu utandırdığı için tüm kan yanaklarına toplanmaya başladı. "Şey... Bunları mutfakta buldum." Saçlarındaki keşanı gösterdi. "Yemek yaparken saçlarım dökülsün istemedim." Şimdi de beline

bağladığı peştemali işaret etti. “Bluzum kirlenmesin diye takmıştım. Ali’ye sordum, Melek’in olduğunu söyledi. Kullanabilirsin demişti ama rahatsız olduysan...” Saçlarındaki keşana uzandı. “Hemen çıkarabilirim.”

“Kalsın,” derken onu durdurmak için sesim fazla hızlı çıkmıştı. Hafifçe öksürerek kendimi toparlamaya çalıştım. “Sende de fena durmamış.”

“Fena durmamış derken?” Kafası karışmış bir şekilde dibime kadar girip başını kaldırdı. “Yani yakışmış mı demek istiyorsun?” Bunu sormak için bana bu kadar yaklaşmasına gerek var mıydı?

“Eh işte.” Hemen ona sırtımı dönüp mutfığa yürüdüm. “Kötü de durmamış.”

Pıtı pıtı adımlarla peşimden gelirken sesinin yumuşak tınısı sinirlerimi yatıştırıyordu. “Arada bana güzel bir şeyler söylesen ölmezsin.”

“Karnım aç benim.”

“Bu güzel bir şey değil ki,” diye homurdandı. “Sen hep açsın.”

Karşılık olarak ona hiçbir şey söylemeden mutfığa girdim. Mutfak masasının üzerinde gördüğüm yemeklerle adımlarım durdu. Hepsi de sevdiğim yemeklerdi, özellikle de karalahana sarması. Gözlerimi sarma tabağından ayırmıyordum. Beni mutlu ettiği kadar hüznölendiren bir yemeğe bakıyordum. Burnumun direği öyle bir sızladı ki bir anda on yaşına döndüm.

Alçalmış bir şekilde yerdeki sarmaları yiyen o çocuğu unutamazdım. Her ısırıkla biraz daha ağladığımı hatırlayınca iç çektim. Karun, Defne ve Çağl da benimle o utanıcı paylaşmıştı. Devamında olanlarsa sırtımı yaktığı için acısını hâlâ kemiklerimde hissediyordum.

Karalahana sarmasına olan kederli bakışlarım Farah’ın dudaklarındaki tebessümü sildi. “Sevinmedin mi?” Bunları hazırladığı için her an ona kızacakmışım gibi bakışları ürkekti. “En çok hangi yemeği sevdiğini bilmediğim için Karun abiyi arayıp ona sordum.” Bunu anlamalıydım.

Geçmiş hatırlamanın sancısıyla keyifsiz bir sesle, “Ellerine sağlık,” dedim. Elimdeki poşetleri mutfak tezgâhının üzerine bırakıp kapıya yürüdüm. “Üzerimi değiştirip geliyorum.”

Hissiz bir sesle konuşup mutfaktan çıktım. Üst katın basamaklarını tırmanıp buradaki odama girdiğimde derin bir nefes aldım. Geçmiş bazen hiç olmadık bir zamanda kendini hatırlatıyordu. Banyoya girip elimi yüzümü yıkadıktan sonra tekrar odaya döndüm. Gardırobu açıp beyaz bir

tişört ve eşofman altı aldım. Burada yaşadığımda giydiğim kıyafetlerin hepsi hâlâ duruyordu. Bu yüzden kıyafet sıkıntısı çekmeyecektim.

Üzerimdeki gömleği ve atleti çıkardıktan sonra tişörte uzanmıştım ki durdum. Boy aynasının önünde durup aynaya sırtımı döndüm. Başımı çevirip omzumun üzerinden aynadan sırtıma bakınca iç çektim. Bu sıkıtiğim izlerin biri bile geçmemişti. Geçmişimi sırtımda taşıyordum. “Yatacak yerin yok, orospu çocuğu!” Şeref’e küfrederek tişörtü kafamdan geçirdim. Beni bir ucubeye çevirmişti.

Üzerimi değiştirip aşağıya indiğimde Farah çok üzgün görünüyordu. Mutfaktaki bulaşıkları toplarken gözleri sık sık özenerek hazırladığı yemek masasına kayıyor, suratını asarak bakışlarını masadan çekiyordu. Tüm bu şeyleri hazırlamak için kim bilir ne kadar çok uğraşmıştı.

Sırtı bana dönük bir şekilde mutfak tezgâhını toplarken ona doğru yürüdüm. Bunu yapmak aklımda bile yoktu ama onu üzgün görmeye dayanamadığım için arkadan ona sarıldım. Bu kendimi affettirmek için yaptığım bir şeydi. Ona sarılıp ellerimi karnının üzerinde birleştirdiğimde nefes almayı bıraktı. Benden böyle bir şey beklemediği için hiç kıpırdamadan kollarımın arasında duruyordu.

Başımı eğip dudaklarımı kulağının yakınına getirdim. “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Bu kızın yüzü asıldığında benim yüreğim sıkışıyordu. Üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Ona belli etmeden saçlarının güzel kokusunu içime çekerken, “Yemekler harika görünüyor,” dedim yatıştırıcı bir sesle. “Ve sen de her zamankinden daha güzelsin.” Kollarımın arasında titredi, heyecanlandığında bunu gizlemeyecek kadar saftı.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı, yanaklarında can alıcı bir pembelik vardı. Ona sarılmam bile onu haddinden fazla utandırmıştı. “Sarma için çok uğraştım.” Güçlkle duyduğum kısık bir sesle konuşup bana bakmak için kendini zorladı. “Yiyecek misin?”

Belli belirsiz tebessüm ederek başımı salladım. “Tüm tencereyi bitecek kadar çok açım.” Geçmişte olanlar yüzünden sevdiğim bir yemeğe gücenecek değildim.

Yiyeceğimi duyunca Farah tuttuğu nefesini sesli bir şekilde verdi. Asık suratı değişti ve gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Sen masaya geç, ben şurayı toplayıp geliyorum.” Ona olan dikkatli bakışlarımdan kurtulmak

için hemen önüne dönmesi beni güldürmüştü. Böyle anlarda gözümle fazla sevimli görünüyordu.

Ona sarılmayı bırakıp masaya geçeceğim esnada gözlerime boynu ilişti. Karnının üzerindeki ellerim onu daha sıkı tuttuğunda yutkunuşunu duydum. Tek bir elimin parmaklarının saracağı ince boynundan gözlerimi ayıramıyordum. Teninin o pürüzsüz yumuşak dokusuyla dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Üzerine eğildiğim için köprücük kemiklerinin çukurunu görmek bile dudaklarımı karıncalandırıyordu. Sikeyim, buna karşı koymak hiç kolay değildi!

Yüzümü boynuna gömüp teninin o tatlı kokusunda kaybolmamak için kendimi zor tutuyordum. Dudaklarım iki gündür onun tenine değmediğinden her zerrem yoksunluk içinde kıvrandı. Farah'ın boynu benim karşı koyamadığım tutkum ve kırmızı çizgimdi.

Ondan önce hiçbir kadının boynu beni böylesine cezbetmemişti. Aslına bakarsak Farah'tan önce bir kadının boynuna meftun bile değildim. Boyun fetişim olduğunu sanıyordu ama çok yanılıyordu. Eğer öyle olsaydı şu zamana kadar etrafımdaki tüm kadınlarda baktığım ilk şey onların boynu olurdu. Bendeki boyun sevdası Farah ile başlamıştı. Evlendiğimizde o kulübede onu boynundan öptüğüm gün bende böyle bir tutku ortaya çıkmıştı.

"Farah." Kaçmasın diye arkadan ona daha sıkı sarılıp çenemi omzuna yasladım. "Öpmeme izin var mı?"

Hareket eden göğüs kafesinin şiddetini görebiliyordum. Aldığı her hızlı nefesle dik göğüsleri yükseliyor ve sonra tekrar alçalıyordu. Elindeki tabağı sıkıca tutarken kollarımın arasında kuş gibi titriyordu. "Peki." O melodik sesiyle konuşup başını sol omzuna doğru yatırdı. "Kocamsın, beni öpmek istediğinde izin almana gerek yok." Kocası olmam bir şeyi değiştirmezdi. Rızasını almadan ona elimi bile sürmezdim.

Kollarımın arasında kapana kısılmıştı fakat o kaçmak için hiçbir şey yapmıyordu. Bu da yetmezmiş gibi onu öpmem için bana gereken izni veriyordu. Bu evde benimle tek başına olmak onu hiç mi korkutmuyordu? Herkes bana karşı temkinliyen Farah'ın bana bu kadar çok güvenmesini anlayamıyordum. Benden korktuğu anlarda kendimi fazla boktan hissediyordum. Onu korkutacak bir şey yapmamak için elimden gelen çabayı gösteriyordum.

Kriz geçirmediğim sürece ona zarar verme ihtimalim yoktu. Buraya gelirken bile onu kendimden korumak için tüm ilaçlarımı eksiksiz almıştım. Benden korkmaması hoşuma gidiyor, bana kendimi normal biriymişim gibi hissettiriyordu. Her ne kadar öyle olmasam da.

Henüz hiçbir şey yapmadığım hâlde kollarımın arasındaki titreyişleri artınca, “Şşş,” diye mırıldandım. Omuzlarımı bükerek üzerine biraz daha eğildim. “Seni incitmem, Farah.” Gözlerimin önünde ateş yakmadıkça bu mümkün değildi. Yatıştırıcı bir sesle konuşup başımı biraz daha eğdim. “Senden istediğim şey çok basit.” Burnumu boynuna sürttüm. “İhtiyacım olan tek şey küçük bir öpücük.”

Onun boynu benim bağımlılığımı.

Beni rahatlatan, sinirlerimi yatıştıran ve yoksunluğunu çektiğim bir ihtiyaç gibiydi. Uyuşturucu benim için zararlı ve tehlikeliydi. Ancak Farah’ın teninin kokusu zararsız ve iyileştiriciydi. Ona ihtiyacım vardı.

Burnumu yumuşak tenine sürüp kokusunu içime çektiğimde kalbim patlayacakmış gibi hızlanmıştı. Onun pürüzsüz teninde aldığım kokuyla gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. Farah’ın kokusu onu soluyan her insanın üzerinde afrodizyak etkisi yaratabilirdi. Teninin kendisine has çok hoş bir kokusu vardı. Onun boynunu öpmeyi bu yüzden çok seviyordum, kokusunu en yoğun soluduğum yer boynunun girintisiydi.

Parfümünün yumuşak dokusuyla birleşen ten kokusunu ciğerlerime çektiğimde sanki vücudum fazladan serotonin ve dopamin ürettiyordu. Bu anlatamayacağım bir histi. Burnum onun boynunun çukuruna süründükçe hızlanan nefes alışlarını duyuyordum.

Çoğu zaman kendini bana öptürmemek için sürekli bana sorun çıkarıyordu ama boynundan çaldığım öpücükler onun da hoşuna gidiyordu. Bundan hoşlandığını vücudunun verdiği tepkilerden anlıyordum. Kokusuyla kendimi sarhoş edene kadar boynundan yükselen kokuyu uzun uzun ciğerlerime çektim. Araladığım dudaklarımı boynuna bastırduğimde kısık sesle çıkan iniltisi nabzımı hızlandırdı. Çıkardığı sesler fazla tahrik ediciydi.

Dudaklarım onun boynunda gezinip küçük öpücükler bırakmaya başlamıştı. Bunu yapmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Tenine kondurduğum her öpücükle Farah’ın nefes alışları biraz daha artıyor, titreyişleri çoğalıyordu. Dişlerimi boynuna geçirdiğimdeyse dudaklarından çıkan iniltisi hemen burada ona sahip olmam için beni zorluyordu.

Beni durduran tek şey Farah'ın cinsellik konusunda hiçbir bilgisi olmamasıydı. O kadar deneyimsizdi ki çoğu zaman kendimi onu istismar ediyormuşum gibi hissediyordum. Bu da fazla boktan bir duyguydu. Sırf bu yüzden mümkün olduğunca sınırı aşmamaya çalışıyordum.

Vücudunun ihtiyaç içinde kıvrandığını biliyordum, bunu yeteri kadar gizleyemiyordu ama neyi istediğini bilmiyordu. Böyle anlarda vücudundaki ısı artışının sebebini anlamıyordu. Sadece boynunu ısırmamla bile arzu içinde kıvranmaya başlamıştı. Vücudundaki hormon artışını hissedebiliyordum ancak Farah, kendi vücudunun ne istediğinin farkında değildi.

Bir kadın cinselliği nasıl bilmezdi, aklım almıyordu. Lise ve üniversiteye gitmişti, değil mi? Hep o çatı katında yaşamamıştı ya, bir zamanlar fakülteye gidip insanların arasına karışmış olmalıydı. Farah tüm bunlardan nasıl uzak kalabilmişti, nasıl kadın ve erkek ayrımını bilmezdi?

Bir yanım benimle çok büyük kafa bulduğunu söylüyordu ama diğer yanım onu savunuyor, kimse bu kadar iyi rol yapamaz diyordu. Boynunun ısırdığım yerine küçük bir öpücük kondurup yavaşça onu kendime doğru çevirdim. Aralıklı dudaklarının arasından hızlı hızlı nefesler aldığı anda yanakları gül goncası gibi kızarmıştı.

Utangaç gözlerle bana bakarken baş döndürücü görünüyordu. Ona bir orgazm yaşatmak bir dakikamı bile almazdı, vücudu buna hazırды. Bunu yapmamaksa işkenceden farksızdı!

“Gerçekten bilmiyor musun?” Seks konusunda hiçbir şeyi bilmemesi çoğu zaman bana inandırıcı gelmiyordu. Bakire olup olmaması beni ilgilendirmezdi ancak cinsellik konusunda bilgisiz olması çoğu zaman inandırıcı gelmiyordu. Kafamı kurcalayan şeyse hiçbir şey bilmiyormuş gibi beni kandırarak eline ne geçeceğiydi? Bunu yapmakta hiçbir çıkarı yoktu. Bu da ona inanmamı sağlıyordu.

Farah o çipil çipil gözlerini kırpıştırıp merakla bana bakıyordu. Nasıl da masum görünüyordu. Bana bu gözlerle bakarken uzaydan geldiğini söylese bile ona inanırdım. Belki de ben ona inanmaya fazla hazırdım. “Neyi bilmiyorum?” diye sorarken şaşkınlığını soludum.

Dayanamayıp kendimi ona bastırduğimde bacaklarının arasında sertliğini hissetti. “Bunu!” Sadece boynunu öpmek bile uyarılmama neden olmuştu.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuş, ağzı bir karış açılmıştı. Bacaklarının arasında hissettiği sert baskıyla başını eğip aşağıya baktı.

“Gurur.” Sesi şoke olmuş gibi çıkmıştı ve adımı söylerken hâlâ aşağılara bakıyordu. “Bana batan o şey nedir?” Bir küfür savurarak hemen ondan uzaklaşıp masaya yürüdüm. Numara yapmıyordu, bu kız gerçekten hiçbir halt bilmiyordu!

Bu nasıl mümkün olurdu, aklım almıyordu!

BÖLÜM 15

FİLM SEYRİ

“**B**ir insanın birine duyduğu beklentiyi kendi içinde bitirmesi dünyanın en acı şeyiydi mesela.”

Farah Kalender

Bu aptal ve bilgisiz kız oyununu fazla uzattığımı biliyordum ama bunu nasıl sonlandıracağım hakkında bir fikrim yoktu. Bilmediğimi sandığı her şeyi aslında bildiğimi Gurur’a söylemeyi çok istiyordum. Ancak tepkisini kestiremiyordum. Onu kandırdığım için bana kızacağını tahmin etmek zor değildi. Başlarda eğlenceli gelen bu oyun gittikçe başıma dert oluyordu.

Gerçekleri öğrendiğinde Gurur yanlış fikirlere kapılabilirdi. Onunla alay edip onu aptal yerine koyduğumu düşünebilirdi. En önemlisi hakımda yanıldığını düşünüp yanlış fikirlere kapılabilirdi. Göründüğüm gibi biri olmadığımı, çok iyi rol yaptığımı ve benimle ilgili her şeyin yalan olduğunu sanabilirdi. Melek sandığı kadının aslında bir şeytan olduğunu düşünüp benden nefret edebilirdi.

Bunun olmasından çok korktuğum için bir türlü ona gerçekleri söyleyemiyordum. Bu da beni başlattığım bu oyunu sürdürmeye itiyordu. Aslında kendimi ona olmadığım biri gibi göstermemiştim, sadece bazı konularda bilgisiz olduğumu düşünmesine neden olmuştum. Tüm bunları yaparken başıma nasıl bir dert açtığımı bilmiyordum. Bir gün gerçeği öğrendiğinde hakkımda yanlış fikirlere kapılacağı aklıma bile gelmemişti.

Gurur'un aldıklarını poşetin içinden çıkarırken yemek masasında beni bekliyordu. "Bırak onları," diyen sesini duydum. "Yemekleri soğutmadan başlayalım."

Sırtım ona dönükken, "Sarmanın yanına yoğurt güzel olur," dedim hızlıca. "Tabağa koyup hemen geliyorum."

Çay ve yoğurt kutusunu çıkardığımda poşetin içinde gördüğüm şeyle az kalsın kahkaha atacaktım. Bunları Gurur almamıştı, değil mi? Eğer öyle olsaydı poşetin içinde prezervatif paketi olmazdı. Bu prezervatifi Gurur'un almadığına çok emindim, Gurur devasa bir egoya sahipti. Onun gibi lüks zevkleri olan benmerkezci bir adam şeyine takmak için bile marketten bir şey almazdı.

Üstelik Gurur'un aktif bir cinsel hayatı olmadığından prezervatife ihtiyacı yoktu. Kalbinin bir yerlerinde hâlâ Leyla'nın yasını tuttuğu için kolay kolay bir kadına elini sürmezdi. Bu prezervatif paketinin poşetin içine nasıl girdiğini tahmin etmek zor değildi. Büyük ihtimalle bu tembel adam ondan istediğim şeyleri bir adamına aldırılmıştı. O da oraya kadar gitmişken kendine prezervatif de almıştı. Kasadan geçirirken hepsini aynı poşetin içine koyduklarını fark etmemişti.

Pekâlâ, bu eğlenceli olacaktı.

Prezervatif paketini alıp yönümü masaya çevirdim. Başına geleceklerden habersiz Gurur iştahlı bir şekilde zeytinyağlı sarmaları yiyordu. Çattalla uğraşmak yerine onları eliyle ağzına atıp keyifle karnını doyuruyordu. Gülmemeye çalışıp yüzümü sabit bir ifadeye tuttum. "Gurur?" Elimdeki paketi havaya kaldırdım. "Bu nedir?" Biliyordum, gerçekleri öğrendiğinde canıma okuyacaktı ama onunla uğraşmak çok keyifliydi.

Sarmayı bütün olarak ağzına atıp bana döndüğünde elimde gördüğü şeyle öksürmeye başladı. Sarma boğazında kalırken nefes almak için su bardağına uzandı. Sudan birkaç yudum aldığı anda, "Senin mi?" diye sorduğumda bu sefer de içtiği suyu püskürterek çıkardı. Kahkaha atabilirdim.

Peçeteye uzanıp ağzını silerken kaşları çatıktı. "Dalağını sikeceğim. Yalçın!" Peçeteyi sertçe masaya attı. "Şimdi işin yoksa gel de buna nevin ne olduğunu açıkla!"

Paketin sağına soluna meraklı gözlerle bakıp durdum. "Üzerindeki resim balona benziyor ama içini de görmek istiyorum." Paketi yırtacağım esnada hemen ayağa kalkıp onu elimden aldı. Prezervatifi arkasına saklarken yüzünde panik olmuş bir ifade vardı.

"Bu sana göre bir şey değil."

Başımı sağa sola uzatarak arkasına sakladığı prezervatifi görmeye çalıştım. "Kime göre bir şey?"

Benden kurtulmak için geriye doğru adımlar atarken ifadesi çok komikti. "Erkeklerle göre bir şey."

"Erkekler onunla ne yapıyor?"

"Bir gün söylerim, şimdi yemeğimizi yiyelim."

"Onunla ne yapacaksın?"

"Benim değil ki ne yapayım!"

"Senin getirdiğin poşetin içinden çıktı." Arkasındaki şeyi almak için üzerine yürüdüm. "Seninki işte, ver bakacağım."

"Benim değil." Alay edercesine paketin üzerindeki yazıyı okurken kısık bir sesle küfretti. "Benim olması mümkün değil." O şeyin üzerinde orta boy yazıyordu ve çaktırmadan onu okuyup benim olması mümkün değil demişti. Bunu söyleyiş şekli bile fazla kibirliydi. Olamaz! Bu adamla asla sevişmeyecektim!

Gözlerimi kısarak aramıza koyduğu mesafeyi kapatmaya çalıştım. "Bence o senin." Üzerine gidip onu kıvrandırmaya devam ederken çok eğleniyordum. "Ne işe yarıyor?"

Başını kaldırıp sabır dilenircesine yukarı bakmaya başladı. "Biliyorum, her şeyin en fenasını hak ediyorum." Allah ile konuşup beni gösterdi. "Ama bu kadarı da biraz fazla değil mi?"

"Kiminle konuşuyorsun?"

Boynundaki nabzı sinirle attı. "Seni ilgilendirmez." Prezervatifi hemen cebine koyup kolumu yakaladı. "Oturup yemeğimizi yiyeceğiz ve sen tek kelime etmeyeceksin!" Beni sandalyeye zorla oturtttuktan sonra karşımdaki yerini aldı. "Başla hadi."

“Peki.” Çorbamı önüme çektim. “Soru sormak yok.”

Homurdanır gibi çıkan bir sesle konuştu. “Aferin.”

“Ama sonra bana o şeyin ne olduğunu söyleyeceksin?”

“Farah kurbanın olayım sus ve şu yemeğini ye!”

“Peki.”

“Her halta peki diyorsun ama hiç söz dinlediğin yok.” Bana kızarak önüne döndü.

Onu sinirlendirip masadan kalkmasını istemediğim için canını sıkmayı bıraktım. İsteddiği gibi sessizlik içinde bir yemek yemedi ama onu strese sokan şeyler de konuşulmamıştı. Bir yandan yemeğimi yiyip bir yandan da ona Aksa’nın nasıl olduğunu ve malikânenin ön cephesini yıktığım için babamın tepkisini anlattım. Bu kadar borç içindeyken başına bir de evin tadilatını çıkardığım için babam çok kızmıştı.

Hastanede olduğumuz için belki bana sesini yükseltip üzerime gelmemişti ama olanları hoş karşılamamıştı. Defalarca ondan özür dileyip yaptığım şey için çok pişman olduğumu söylemiştim. Tadilatı Gurur’un yaptıracağını söylemem ise onu daha fazla kızdırmıştı. Düşmanından gelen en küçük yardımı bile kabul etmeyecek kadar gururluydu. Evle ilgili her şeyi halledeceğini söyleyip Gurur’un parasını istememişti.

Bizimkileri şimdilik İstanbul’daki başka bir eve yerleştirmişti. Malikâne gibi olmasa da bir süre idare etmelilerdi. Malikânedeki hasar onarıldığında tekrar eve döneceklerdi. Yemek boyunca tüm bunları Gurur’a anlatırken sessizliğini korudu. Karnını doyururken ilgisiz görünmeye çalışıyordu ama anlattığım her şeyi dinlediğini biliyordum.

“Gurur.” Utana sıkıla ona bakmaya başladım. “Lütfen malikânenin tadilatını babamın üstlenmesine izin verme.” Babam o kadar borcun içinde bir de bununla uğraşsın istemiyordum.

Hazırladığım her şeyi iştahlı bir şekilde yerken beni başıyla onayladı. “O işi çoktan hallettim. Malikâneye otuz kişilik bir ekip gönderdim, hepsi de işinde iyi ustalar. Gece gündüz demeden çalışıp mümkün olan en kısa sürede evdeki hasarı giderecekler.”

“Babam ya onları kovarsa?” Gurur’dan gelecek hiçbir yardımı kabul etmiyordu.

Masadaki peçeteye uzanırken fazla rahat görünüyordu. “Baban hiçbir şey yapamaz. Benim gönderdiğim adamları kovarsa daha fazlasını göndereceğimi ona söyledim.”

“Peki, o ne dedi?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “O sırada bana küfretmekle meşgul olduğundan bir şey söyleyecek durumda değildi.”

Ona gülümseyip rahat bir nefes aldım. “Teşekkür ederim.”

Sandalyesini iterek ayağa kalktı. “Önemsiz bir şey için bana teşekkür etme.” İkimiz de karnımızı doyurduğumuz için masayı toplamaya başlayınca tebessümüm genişledi. Mutfağı toplamama yardım ediyordu.

Bir işin ucundan tutmak için ayağa kalkacağım esnada beni durdurdu. “Sen otur.” Sakin bir sesle konuştuğunda bana olan sıcak bakışları teşekkür eder gibiydi. “Tüm bunları hazırlarken çok yorulmuş olmalısın. Sen otur, ben toplayım.”

Buna yanaşmayarak ayağa kalktım. “Olur mu hiç öyle şey. Birlikte hemenecik toplarız.”

Masadaki tabakları mutfak tezgâhının üzerine bırakırken bana sandalyemi gösterdi. “Otur dedim.”

“Kocam çalışırken ben oturup izleyecek miyim?”

Kaşlarını belli belirsiz çattı. “Farah ben senin kocam, efendin değil.” Beni ikaz ederek son derece ciddi bir suratla bakmaya başladı. “Kafandaki evlilik tam olarak nasıl bir şey? Akşam eve gelip ayaklarımı uzatarak otacağım, sen de bana hizmet mi edeceksin?” Yüzünü buruşturarak masadaki tabakları toplamaya devam etti. “Ev işleri dışarıda çalışmaktan daha zor. Sen dinlen, mutfak bende.”

“Ama sen de dışarıda çok yoruluyorsun.”

“Ona buna emir vermek insanı yormuyor, el kızı,” diye bana sataştı. “Yerinde olsam oturur dinlenirdim, benim gibi tembel bir herifi her gün çalıştıramazsın.”

“Olsun, ben sana yardım edeceğim.”

“İnadını sikeyim, Farah!” Elindeki tabakları masaya bırakıp yanıma geldi. Daha ben karşı koymadan eğilip beni sırtına attı. Omzundan baş aşağı sarkarken zorla beni mutfaktan çıkartıp salona götürdü. “Dinlen diysem dinleneceksin.” Beni yavaşça koltuğa bıraktıktan sonra televizyonu

açıp kumandayı elime tutuşturdu. “Ben mutfağı toplarken sen de şu sikik programlardan birini izleyebilirsin.”

Sızlanarak koltukta oturmayı kabul ettim. “Çok fazla kötü söz kullanıyorsun.” Neredeyse her iki kelimesinden birinde argo şeyler vardı. Ağzı çok bozuktu.

Mutfağa doğru yürürken o da bana söyleniyordu. “Hele o koltuktan bir kalk, asıl o zaman göreceksin kötü sözü.” Gülmemeye çalışarak arkasından baktım. Onun için karalahana sarması yaptım diye bana yardım etmeye çalışıyordu, değil mi? Kendince böyle teşekkür etmeye çalıştığını biliyordum.

Gurur mutfağı toplayana kadar benden istediği gibi koltuktan hiç kalkmadım. Gurur yemek yapabiliyordu ama temizlikten pek anlamazdı. Mutfaktan birçok kez bir şeylerin kırılma sesi ve Gurur’un küfredişi gelmişti. Hepsini duydum ama merak etsem de gidip bakamadım. Toplamaya çalışırken mutfağın içine ettiğini biliyordum. Bu yüzden onun tek başına bu işi üstlenmesini istememiştim.

Yıkamakla uğraşmayıp tüm o tabakları çöpe attığına emindim. Yanında ben olduğumda bunu yapamıyordu ama yalnızken hepsini çöpe atardı. Bir süre sonra dışarıdaki beş koruma eve girip mutfağın yolunu tutunca neredeyse kahkaha atacaktım. Gurur kendi başına halledemeyince dışarıdakilerden yardım istemişti. Bu adam eğer varlıklı biri olmasaydı ya çöplük içinde yaşardı ya da yaşadığı yeri bir enkaza çevirirdi.

Gözlerim mutfağın kapısında olduğu için içeriden gelen sesleri dinliyordum. Korumalardan biri, “Abi tencereyi niye çöpe attın?” diye sorduğunda kaşlarımı çattım. Koca tencereyi çöpe mi atmıştı?

Gurur’un savunması insanı delirtirdi. “Makineye sığmadı.”

“Makineye sığmayan şeyleri elinle yıkaman gerekiyordu.”

“Ben yıkayacaksam bu amına koyduğum şeyi ne işe yarıyor? Onun işi bulaşıkları yıkamak değil mi? Herkes işini yapsın!” Sesi kızgınlıkla çıktığında korumaların gülüşünü duydum.

“Abi sen niye mutfağa girdin ki bıraksaydın yenge halletseydi.”

“Çok yalvarınca insanlık yapıp yardım edelim dedik.” Ben mi yalvarmışım?

“Şuraya bak, pek yardım etmiş görünüyorsun. Toplamaktan çok dağıtmışsın.”

“Sen hiç konuşma, senin zaten belanı sikeceğim, Yalçın! Orosu evladı, sikine taktığın şeyin benim çay poşetimin içinde ne işi var!” Bu herif küfretmeden konuşmayı bilmiyordu!

Yarım saat boyunca mutfakta ne yaptılar, hiç bilmiyordum ama nihayet oradaki gürültüler kesilmişti. Altı adam sonunda mutfağın üstesinden gelmiş olmalıydı. Adım sesleri duyduğumda hemen önüme döndüm. Onları dinlediğim anlaşılmasın diye gözlerimi televizyona dikmiştim. Bir süre sonra Gurur içeri gelip yorgun bir şekilde kendini koltuğa attı. Üstü başı dağılmış bir hâldeydi. Gülmemeye çalışarak yönümü ona çevirdim.

“Mutfaktaki işler bitti mi?”

Ayaklarını orta sehpaye uzatıp yerine yayıldı. “Hepsini hallettim.” O mu halletmişti? Yalancı herif.

“Mutfakta bazı sesler duydum.” Ona olan bakışlarım muzırdı. “Sanki biriyle konuşuyordun?”

Sırtının arkasına yastık koyarken yeşil gözleri hınzırca bakıyordu. “Telefonla konuşuyordum.” Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Adamlarından yardım aldığını kolay kolay itiraf etmezdi.

Gözlerini televizyona diktiğinde uykusu gelmiş gibi esnedi. “Farah bize çay koyar mısın? İlaç saatimden önce uyumamalıyım.” İlaçlarını tam saatinde ve eksiksiz kullanması beni mutlu ediyordu.

“Tabii.” Ayağa kalkıp mutfağın yolunu tuttum.

Çay suyu koyup bardakları çıkarırken kapının çalan sesini duydum. Gurur’un kapıyı açacağını bildiğim için mutfaktan çıkmadım. Tepsiyi hazırlayıp çayın yanına yaptığım atıştırmalıklardan çıkardım. Çayın suyu kaynayana kadar atıştırmalıkları içeri taşımışım. Tepsiyle içeri girdiğimde Gurur’un elinde bir poşet vardı. Bunlar onun kullandığı ilaçlardı. İlaçları arabada kalmış olmalı ki adamları onu getirmişti.

Gurur ilaç poşetini masaya bırakıp bir maçın özetini izlemeye başladı. Ben de tepsiyi orta sehpaye bırakıp ilaçlarını çıkardım. Poşetin içinde o kadar çok ilaç vardı ki her biri beni çok şaşırttı. Daha önce Gurur’un bir düzine ilaç kullandığını görmüştüm ama bunlara yakından bakma fırsatım olmamıştı. Çoğunlukla antidepresan ilaçlar vardı ve hepsi yüksek dozda ağır ilaçlardı.

Sadece antidepresan ilaçlar yoktu, antiepileptikler de vardı. Bu ilaçlar süregelen tekrarlayıcı depresyon ve manik ataklar için kullanılırdı. İki

uçlu manik depresif hastalık bozukluğu tedavilerinde kullanılan ilaçlardı. Midem kasıldı. Çoğunlukla bipolar hastalarına verilirdi.

Poşeti biraz daha karıştırınca antipsikotikleri görünce buz kestim. Şizofreni ve şizoaffektif bozukluğu olan hastaların tedavisinde kullanılan ilaçlara bakıyordum. İyileşmeyen ve dirençli psikiyatrik bozukluğu olan hastalara verilen ilaçlardı. Elimdeki tabletlere bakarken kanım donmuştu. Bunlar insanı sersemleten çok ağır ilaçlardı.

Elime aldığım bir ilaç kutusuyla, "Demans mı?" diye mırıldandım şaşkınca. Bu bir rivastigmin idi ama demans, yani bunama tedavisinde de kullanılırdı. Erken yaşlarda başlayan iyi huylu unutkanlıklarda verilmeyen bir ilaçtı.

Bipolar, şizofreni ve şimdi de demans ilaçları... Gurur'da bu bulgulara mı rastlanmıştı? Kaygı giderici ilaçları ve antidepresanları anlardım ama bipolar, şizofreni ve demans ilaçlarını görmeyi beklemiyordum. Kırmızı reçeteye satılan ilaçlar bile vardı. "O ilaçların ne işe yaradığını biliyor-muşsun gibi bakıyorsun." Gurur'un sesini duyunca irkilerek ona döndüm. Dikkatli gözlerle beni izliyordu.

Orta sehpanın yanında diz çöküp ilaçları çıkardığımdan ayağa kalkamadım. Gördüğüm ilaçlar beni afallattığı için ne düşüneceğimi bilmez bir hâldeydim. "İlaçlar konusunda biraz bilgim var." Endişemi ondan gizlemeye çalışarak ifademi sabit tuttum. "Burada çok fazla ilaç var. Söylesene, sana konulan teşhis nedir?"

Masadaki ilaçlardan birini alıp ona gösterdim. "Mesela bunun bipolar bozukluğu olan hastalara verildiğini biliyorum."

Nefret ettiği bir şeye bakar gibi masadaki ilaçlara bakıyordu. "Neyim olduğunu bir türlü bulamadıkları için gittiğim her doktor bana bir teşhis koyuyor." Gözlerimin içine son derece ciddi bir ifadeyle baktı. "Bir zırdelinin *karısısın*." Son kısmı vurgulayarak söylerken sinirden güldü. "Sen el bebek gül bebek büyü ama..." Kendini gösterdi. "Sonra gel on yedi raporlu bir akıl hastasının karısı ol!" İçim korkuyla doldu.

On yedi mi?

Gurur'un on yedi raporu mu vardı?

Betim benzim atarken yavaşça ayağa kalktım. Arkaya adımlar atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sana tam olarak hangi teşhisler konuldu?"

Beni izlerken ne kadar tedirgin olduğumu ve korktuğumu görebiliyordu. Kaşlarını belli belirsiz çattı, onunla yalnız olmaktan korktuğumu

düşünmeye başlamıştı ve haksız da sayılmazdı. “Bana ne teşhis koyduklarını mı merak ediyorsun? Neredeyse hepsi.” Hepsi derken?

Yeşil gözleri endişe verici bir karanlığı kuşandığında suratı kaskatıydı. “Bendeki sorunu bulamadıkça her doktor bana bir teşhis koydu. İlk doktorumun bana koyduğu teşhis bipolar olduğum yönündeydi.” Elini kaldırıp sertçe başına vurdu. “İkinci doktorum şizofreni olduğuma çok emindi, gerçek ve hayali ayırt edemediğim bir dönemde ona gitmiştim.” Şu zamana kadar gözlemlediklerim ikisine de sahip olmadığı yönündeydi. Bence Gurur bipolar veya şizofreni değildi.

Gurur’da bu iki hastalığın belirtileri yoktu. O dönemlerde belki bu belirtileri göstermiş olabilirdi ama ben Gurur’un bu iki hastalıktan birine sahip olduğunu sanmıyordum. Eğer öyle olsaydı bunu anlardım. “Üçüncü teşhis neydi?” diye sorarken sesim titriyordu. Sıradakini öğrenmek istediğimden emin değildim.

Yüzünü buruşturdu. “Narsist kişilik bozukluğu.”

“Mümkün değil.” Kesin bir dille konuşup başımı iki yana salladım. “Tıpkı bipolar ve şizofreni gibi senin narsist olduğunu da sanmıyorum. Narsist kişiler benmerkezci oldukları için doktorun yanlışmış olmalı. Kendine duyduğun hayranlığı meslek...” demiştim ki dilimi ısırarak kendimi son anda durdurdum. Az kalsın meslektaşım diyecektim. “Yani doktorun bunu narsistlik diye yorumlamış olabilir,” dediğimde Gurur’un yeşil gözlerindeki karanlık yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Can kulağıyla beni dinlemeye başladığını nefesini tutmasından anlamıştım. Bu konularda bilgim olmasını beklemediğini görebiliyordum. Pürdikkat beni izleyen adama tebessüm ederek bildiklerimi onunla paylaşmaya devam ettim. “Kendini seviyorsun ve tek başına bir ulus olduğunu düşünecek kadar kendine tapıyorsun.” Sürekli kendinden *ben bir ulusum* diye bahseden egoist bir adamdı.

“Seanslarınızda etrafındaki insanlara ne olduğunu umursamıyormuş gibi bir izlenim yaratmış olmalısın. Bu da doktorunun sana yanlış bir teşhis koymasına neden olmuş ancak sen kesinlikle narsist değilsin.”

Çaya bakmak için mutfığa yürüdüğümde Gurur yerinden kalktı. Bu konudaki düşüncelerimi merak ettiği için peşimden gelmesi beni güldürebilirdi. Yanımda yürürken bakışlarını bir an olsun üzerimden çekmiyordu. Sanki bir kuluçkadaki yumurtanın çatlamasına tanık oluyormuş

gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bunun sebebi psikolojik ve ruhsal hastalıklar konusunda bilgili olmamdı. Bu onu şaşırtmıştı.

Birlikte mutfığa yürürken beni daha fazla konuşturmak için, “Doktorun bana yanlış bir teşhis koyduğundan nasıl bu kadar eminsin?” diye sordu. Neredeyse gülecektim, söyleyeceğim her şeye inanacakmış gibi bakıyordu.

“Narsist kişiler aşırı bencil, benmerkezci, kibirli ve çıkarıcıdır. Çoğunlukla özür bile dilemezler, yaptıkları her şeyde kendilerini haklı görürler. Narsistler sadece kendilerini severler ve dışarıdan birini sevmeye kapalıdır.” Başımı kaldırıp beni izleyen yüzüne iç çekerek baktım. “Onlar bozulmuş insanlardır, Gurur. *Mış* gibi yapan ama aslında her şeyden yoksun olan insanlar.”

“Farah daha açık anlatır mısın şunu?” Sözlerime bu kadar önem vermesi ve beni ciddiyetle dinlemesi kalbimi kuş gibi titretiyordu.

“Başkalarının duygularıyla beslendiklerinden kurbanlarının ayaklarını yerden kesip onu göklere çıkarırlar. Her konuda kusursuz bir imaj yaratırları için kurbanlarının gözünü iyi boyarlar. Onları kendilerine bağladıktan sonra korkunç yüzleri ortaya çıkar. En küçük şeyde tartışma çıkarıp partnerlerini suçlarlar. İlişkileri boyunca karşısındaki kişiye o kadar yetersiz hissettirirler ki onlardan bir zavallı yaratırlar. Ayrıldıklarında bile partnerleri uzun yıllar boyunca kendini toparlayamaz.”

Durup onu gösterdim. “Sen kusursuz bir imaj yaratmıyorsun, *mış* gibi davranmıyorsun, sen kusurlarınla kendini seviyorsun.” Sahip olduğum en değerli şeye bakıyormuşum gibi gözlerine dalıp gittim. “Ve sen kusurlarınla çok güzelsin, Gurur.” Boğazındaki âdemelması hareket edecek bir sertlikte yutkundu.

Kasılan yüz hatları çözülürken gergin omuzları gevşedi. Bana öyle bir bakışı vardı ki onun yeşillerinde kendimi özel hissettiren bir şeyler gizliydi. Bana olan bu bakışının sebebi şey gibiydi... Birileri tarafından gerçek anlamda önemsendiğini bilmek. Sanki kimse onu benim gibi şımartmamış, değerli hissettirmemiş ve onu tüm dünyası yapmamıştı.

Öyleymiş gibi davranmışlar ama bunu ona kemiklerine kadar hissettirmemişlerdi. Gurur ona verdiğim değeri ve önemi her zerresinde hissediyordu, benim ona olan sevgim çıkarsız ve saftı. Ailemi bitirmeye çalışan bir adamdan nefret etmiyor, onu öfkesinden ve ailemi de ondan korumaya çalışıyordum. Yani evet, benim Gurur’a olan hislerim çıkarsız ve

saftı. Bunu çok iyi bildiğinden ona gösterdiğim ilgiyi sahte bulmuyor, gerçekliğini ta içinde hissediyordu.

Kıyaslamak istemiyordum ama benim Leyla gibi Gurur'a bir mecburiyetim yoktu. Gurur olmasa bile bir ailem ve hayatım vardı. Sahip olduğum tek şey Gurur olduğu için ona sıkı sıkı tutunmuyordum, sahip olduğum tek şey Gurur değildi. Ben ailesi tarafından sevilen bir bölge liderinin kızıydım. Hayatımda Gurur olmasa bile çok şeye sahiptim. Bu yüzden benim ona olan ilgimi daha gerçekçi buluyordu.

Belki de bu yüzden Gurur benim söylediğim her şeye inanıyor ve samimiyetimden şüphe etmiyordu. Benim ondan bir beklentim yoktu. Benimle olan ilişkisi ne mecburiyettendi ne de vicdan azabından. En az onun bana hissettirdiği kadar ona özel olduğunu hissettirdiğimi biliyordum. Farkında değildi ama biz her konuda birbirimizi tamamlıyor ve birbirimizi iyileştiriyorduk.

Bir psikolog ve onun deli kocası.

Belki de bu mükemmel bir uyumdu.

Bana olan yoğun bakışları beni utandırdığı için gözlerimi kaçırıp yürümeye devam ettiğimde arkamda gülüşünü duydum. Kızaran yanaklarımı görmek hoşuna gidiyordu. Küçük adımlarla onun önünde yürürken ona konulan teşhis hakkında konuşmaya devam ettim. "Sen partnerine yetersiz hissettirip onu aşağılamak yerine ona değer veriyorsun. Bu yüzden sana konulan üçüncü teşhisin de yanlış olduğunu düşünüyorum." Tıpkı bipolar ve şizofreni gibi Gurur'da narsistlik de yoktu.

Beni incittiğinde kendine kızıyor ve benden özür diliyordu. Bana masal okuyor, çocukça hareketlerime karşı sabırlı oluyor ve beni koruyup kolluyordu, hatta kendinden bile. Tüm bunlar ona yanlış bir teşhis konulduğunun kanıtıydı.

Mutfağa girdiğimizde omzumun üzerinden arkaya baktım. "Peki, sana konulan dördüncü teşhis neydi?" On yedi teşhisin hepsini bilmek istiyordum. İçlerinde hangilerinin doğru ve yanlış olduğunu anlamamanın tek yolu buydu.

Birkaç büyük adım atarak yanımdan geçip buzdolabını açtı. "Bence dördüncüsünü bilmeye hazır değilsin."

Korkuyla yutkundum. "Psikopat falan değilsin, değil mi?" Dolaptan çıkardığı su şişesiyle bana dönerken bakışları muzırdı. Gülmemek için yanaklarının içini ısırp şişenin kapağını açtı. Bardak kullanmadan suyu

şişesinden içerken onu izliyordum. "Gurur sana konulan teşhisin içinde psikopatlık var mı?" Bunu bilmeliydim.

Şişenin yarısına kadar kana kana içtikten sonra ağzını elinin tersiyle sildi. Çok kaba bir adamdı. Dağınık, pis ve kaba. Suyu bardaktan içmiyordu. Su şişesini tezgâhın üzerine bırakıp yönünü bana çevirdi. "Psikopat olsam ne yapabilirsin ki Nemrut'un kızı?"

Tüm vücudum gerildi. "Öyle misin, değil misin?" Bana cevap vermek yerine sırtarak yanımdan geçtiğinde kaşlarımı çatıttım. Bu gülüşünden ne çıkarmalıyım? İçimden bir ses onun korkunç yüzüyle henüz hiç tanışmadığımı söylüyordu.

Geniş omuzlarıyla bakışırken ona doğru koştum ve sırtına atladım. Bunu hiç beklemediği için bir an irkildi ama bu çok kısa sürmüştü. Bacaklarımı beline sarıp kollarımı boynuna doladım. "Soruma cevap vermedin. Laz hödüğü." Başımı omzundan öne doğru sarkıtıp merakla ona bakmaya başladım. "Sana konulan teşhisin içinde psikopatlık var mı?"

Sırtından düşmeyeyim diye bacaklarımı tutarken kafasını yüzüme doğru çevirdi. Benim her zamanki surat ifademi takınarak kendini bana masum biri gibi göstermeye çalıştı ama yeşil gözleri fazla hınzır bakıyordu. "Ben karıncayı bile incitmem, el kızı."

"Yalancı."

"Alırım şimdi ayağımın altına. Kocaya yalancı denmez." Kızgın görünmek için kaşlarını çatmaya çalıştı ama yapamadı çünkü çok eğleniyordu. "Ben kan görmeye bile dayanamam."

Gülmeye başladım. "Kocam bir yalancı."

"İn ulan aşağıya! Hanımefendiyi sırtımızda taşıyoruz ama yine yaramıyoruz."

"İnmem, ayaklarım yoruldu." Onu boğmak istercesine kollarımı sıkıca boynuna doladım. "Kocam beni taşımayacaksa ne diye var?"

"Hamallığını yapmak için değil herhâlde. O kadar narinsin ki iki adım yürüyemiyorsun." Bıyık altından gülerек önüne döndü. "Nemrut'un nazlı kızı."

Çenemi omzuna yaslayarak kırpıştırdığım gözlerimin arasından ona sevimlice gülümsedim. "Ağır değilim, değil mi?"

Yalandan sızlanıyordu ama beni sırtından da indirmiyordu. Beni taşıyarak yürürken bana sataşmadan duramıyordu. "Şişmansın Farah, belim kopru."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Pek de hassasmış bu el oğlu." Başımı eğip yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Hemencecik de beli ağnırmış."

Hınzır gözlerle bana bakarken yanağını uzattı. "Tekrar öpersen seni buradan Bağdat'a bile sırtımda taşıyım." Kaburgalarımın arasındaki kalbim dört nala koşmaya başladı.

Dudaklarıma iç ısıtan bir gülümseme yayılırken uzanıp yanağını ikinci kez öptüm. Hemen sonra bir öpücük daha kondurdum yanağına ve bir tane daha. Onu masum sayılacak küçük öpücüklere boğduğumda gülüşüne engel olamadı. Gülüşü çok hoştu, fazla içtendi. "Bir ayarın yok mu senin?" dediğinde ben hâlâ yanağının her yerine dudaklarımı bastırıyordum. "Kızım dur yoksa huy yapar bende." Gözlerimin içine çapkın bir ifadeyle baktı. "Sonra hep öpmeni isterim."

Gülümseyerek bu sefer yanağına sulu bir öpücük kondurdum. "Ben de hep öperim."

Başımı omzuna yasladığımda dudaklarındaki tebessümle beni izliyordu. Yoğun bir ilgiyle yüzüme dalıp giderken kim bilir ne düşünüyordu. "Ölünür ulan," diye iç çekti. "Senin bir gülüşüne ölünür be kızım." Nefes alamadım.

Keşke hep böyle kalsaydık.

Leyla'yı hatırlamadığı zamanlar benimle mutluydu.

Zamanın tam bu noktasına sıkışıp onunla böyle kalmayı çok isterdim. Sadece benim olması için neler yapmazdım ki. Bana ait olmayan bir adamı istediğimi bilmek acı vericiydi. Eğer benim olsaydı beni kaybetmemek için intikamından vazgeçerdi. Ancak o hâlâ Leyla'ya aitti, Leyla için benden vazgeçmişti. Evet, yaptığı şey tam olarak buydu. Ailemi bitirdikten sonra bir daha onun hayatında olmayacağını biliyordu ve bunu bilmesine rağmen durmuyordu.

Sırtından indiğimde o salona gitti, ben de çayı demledim. Gurur çok fazla çay içtiğinden her bardakta mutfığa gelmek istemediğim için çaydanlığı içeri götürdüm. Çaydanlığı orta sehpaye bırakıp yanına oturdum. Çay demini alınca bardağını dolduracaktım. Ona televizyonu gösterip

hevesli bir şekilde, "Bizim için bir film açsana," dedim. "Kontrol ettim, birçok film sitesine üyeliğiniz varmış. Onlardan birine girebilirsin."

Gözlerini maç özeti sunan programdan ayırmıyordu. Trabzonspor'un geçen haftaki maçını kaçırmadan izlemişti ama bir de özetini izliyordu. "Gurur," diye sızlanarak koluna yapıştım. "Hadi film izleyelim."

Katı bir suratla buna yanaşmadı. "Geçen hafta çoğunu kaçırdım, bu bitsin, istediğin filmi izlersin."

"Seninle izlemek istiyorum."

"Maçın yorumu bittiğinde istediğin gibi film izleriz."

"Ama o zaman saat çok geç olur."

"Farah, bir rahat ver."

"Peki." Suratımı asarak yanından kalktım. Çayını doldurup önüne koyduktan sonra asık bir suratla dışarı çıkıp onu yalnız bıraktım. Üst kattaki bir odanın önünde durup derin bir nefes aldım. Gün içinde evi gezme fırsatım olduğu için bu odanın boş olduğunu biliyordum. Gurur ve Melek'in odaları koridorun sonundaydı.

İçeri girip gardıroba yerleştirdiğim kıyafetlerin içinden kendime giyecek bir şeyler çıkardım. Bugün Ali ile alışverişe çıktığımızda kendim için birçok şey almıştım. Banyoda üzerimi hızlıca değiştirip odaya geri döndüm. Mavi bir tişört ve siyah şort giymiştim. Televizyonu açarak yatağın üstüne oturdum.

Animasyon filmlerinden birini açıp sırtımı yatak başlığına yasladım. Tek başıma film izlerken suratım asıktı, Gurur ile izlemeyi istemiştim. Film başlayalı henüz beş dakika olmamıştı ki odamın kapısı çalındı. Gurur'un peşimden gelmesini beklemiyordum ama gelmişti. Asık bir suratla yanından ayrılmama dayanamamıştı.

"Farah, orada mısın?" diye kapıya vurdu.

Tripli bir sesle, "Uyuyacağım, git maçın özetini izle," dediğimde gülüşünü duydum.

"Küstün mü sen bana?"

"Niye küsecekmişim?" Suratımı asarak başımı iki yana salladım. "Bir daha seninle konuşmayacağım."

"Çocuk," diyen sesi keyifli geliyordu. "Müsait misin, içeri geliyorum?"

"Film izliyorum, git buradan," desem de odama girmesi için çıldırıyordum.

Beni uygunsuz bir vaziyette yakalamak istemediği için, "İçeri geliyorum," dedi tekrar. Daha sonra bana süre tanıyıp biraz bekledikten sonra kapımı açtı. Odamın kapısı açıldığında hemen televizyona bakmaya başladım. Onunla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordum.

Yatağımın diğer tarafında durduğunda umursamaz bir suratla ona dönüp, "Niye geldin?" diye sordum. Beni duymamış gibiydi, yeşil gözlerinin odağında çıplak bacaklarım vardı. Gözlerinin irisleri koyulaşacak bir yoğunlukta bacaklarıma bakıyordu. Kendine gelmek istercesine burundan nefesini sertçe vererek başını iki yana salladı.

"Sen daha usturuplu bir şeyler giyemez misin?" Nefes alışları hızlandı.

Şaşkın bir suratla giydiğim şeylere bakıp ona döndüm. "Bunlar oldukça muhafazakâr."

"Her yerin ortadayken ben buna muhafazakâr demezdim." Yatağa girip pikeyi karnımın üzerine kadar çekti. "Üşüyeceksin, üstünü açma."

"Neden geldin?"

Kumandayı elimden çekip aldı. "Birlikte film izlemek istediğini söylemiştin." Ayakkabıyla yatağa girmeyi sorun etmeyip ayaklarını uzattı.

Sırtını yatak başlığına yaslandığında, "Pis herif," diye söylenerek yataкта emekledim. Ayaklarının yanında durup ayakkabılarını çıkararak yere attım.

Çoraplarını da çıkardıktan sonra tekrar yerime geçtim. Gurur aramıza bir kişilik mesafe bırakıp iyice yatağın diğer tarafına kaymıştı. Ona doğru gitmek istedim ama hemen aramıza bir yastık koydu. Beni sinir ediyordu! Aramıza koyduğu yastığı gösterdim. "Bu da ne şimdi?"

Benim açtığım filminden çıkıp diğer filmlere bakarken gözleri televizyondaydı. "Film izlerken birinin bana temas etmesinden hoşlanmıyorum." Yalancı.

"Peki." İyice yatağın sol tarafına kayıp bir yastık da ben aramıza koydum. O yatağın bir ucundaydı, bense diğer ucunda. Artık aramızda iki kişilik bir mesafe vardı. Ben bundan rahatsızdım ama Gurur böyle olmasından memnundu. Elinden geldiğince benden uzak durmaya çalışıyordu.

İsteddiği gibi bir film bulup yatağa iyice yayıldı. Yeni çıkan filmlerden birini açtığından filmin konusu hakkında pek bilgim yoktu. Filmin ilk on

dakikası giriş kısmı olduğu için sakın geçmişti ancak daha sonra gerilimi hissetmeye başladım. Sanırım gerilim ve korku türünde bir film. Bir daha onunla film izlemek istemeyeyim diye bu filmi özellikle açmamı biliyordum. Pek benlik bir film değildi.

Tatile gelen bir grup insan, psikopat bir çiftin otelinde kalacaklardı. Şanssızdı. Onların odalarına bile gizli kamera takmışlar, otelin her yerinde müşterilerini izliyorlardı. Gruptaki bir kız odasına gitmek için koridorda tek başına yürürken bir anda ışıklar kesilince irkildim. "İlk seni öldürecekler!" Ortadaki yastıklardan birini alıp kucağıma bastırdım. "Telefonun ışığını açsana!" Belki de o caniler tam karşısındaydı, bunu nereden bilecekti?

Kız telefonunun ışığını açmayı akıl edince rahat bir nefes aldım. Işığı karşısındaki koridora tuttuğunda orada kimse yoktu. Arka fonda çalan gerilim müziği beni çok ürküttüğü için, "Arkana bak," diye fısıldadım. Kucağıma bastırdığım yastığı sıkıca tutuyordum. Korkudan her an yastığı ısırabilirdim.

Kalbim patlayacakmış gibi hızlanırken, "Hadi," diye hayıflandım. "Arkana bak!" Kız bir anda arkasını döndüğünde karşısına çıkan adamla çılgılık attığımda Gurur'un gülüşünü duydum. Korkudan betim benzim atmış bir şekilde ona döndüğümde gülerek beni izliyordu.

"Biraz sessiz ol, çok gürültücüsün." Adi herif ne kadar eğlendiğini gözleyemiyordu.

Beni daha da korkutmak için bilerek ışığı da kapatmasına hayret ettim. Kocamdan daha büyük şerefsizi yoktu! Adam kızın ağzını kapatıp onu bu odaya sürüklediğinde, "Hayır ama ya!" diye sızlandım. "Onu öldürünce eline ne geçecek! Hastalıklı duygularını tatmin eden bu psikopat çiftin Allah belasını versin!" Yastığı televizyona fırlattım. "Gidin tedavi olun!"

Gurur başını arkaya atıp yüksek sesle gülerken keyfine diyecek yoktu. "Alt tarafı bir film, sakın ol."

"Böyle film mi olurmuş, bu filmin senaristini dava edeceğim."

"Farah sus da izleyelim."

"Bana ne, ben bunu izlemek istemiyorum."

"Çocukluk yapma, bu film korku dalında bile değil."

Ona televizyonu gösterip kaşlarımı büktüm. "Kızı öldürecek."

"Belki de öldürmeyecek." Adam odası cektığı kızı karmam istemeye Gurur valancı bir üzümüyle. "Tah be." dedi eğererek. "Adında." Bilek böyle yaptığını biliyordum.

Aşağıda ilaçlar üzerinden aolan komadan dıkmı hırlırdı. Bana hırlırdı mikopar olduğunu düşündürmek istiyor olabildi. Belki de gerçekten de leyd. Gurur hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Umanım kendisini göstermeye çalıştığı gibi biri değildi. Film boyunca hiç anlamadım. Her sahnesi beni çok ürküttüğü için çabuk aıp yüzümü kapattıkca Gurur'un gıhışları hiç kesilmedi.

Filmden çok benim tepkilerim onu eğlendiriyordu. Filmde sadece adam değil, adamın sevgili de manyaşın sevgili. Testereyle hırlının aırmı vürüyünce hemen Gurur'a sokulduk. Filmin bana yarattığı gerginlik vüründen Gurur'un dibine kadar girmişim. Filmin kaçıncı dakikasında anımdaki vastıkları çektiğimi bile hatırlamıyordum.

Kadın testereyi adama doğru savurunca, "Allah'ın cezası!" diye bağırıp yüzümü Gurur'un göğsüne sakladım. "İnşallah biri de uza sınırsını aşar!" Gurur'un hareket eden göğüs kafesinden yine güldüğünü anladım. Bır daha kimse bana Gurur'la film izlettiremezdi. Adamın film urolu kısı kuncu.

Bu tür filmleri hiç izlemediğim için gerçekten çok korkmuştum. Bana filmi bana göre değildi. Yüzümü onun göğsüne girip onun aırdığına sokulana kadar ne kadar çok üredüğümü fark etmemişim. Gerçek anlamda çok korktuğumu anlayınca kısık bir sesle, "Sıkır!" diye sesimi duydum.

Kolunu belimin altından geçirerek beni göğsüne bastırdı. "Farah bu sadece bir film." Bana kendimi güvende hissettirmek istiyordu. Beni yıla muşacak çıkmıştı.

"Korkunç bir film," diye sızlandım. "O mikopar şifli masumları öldürüyor."

"Masum olduklarını kim söyledi?" Çenemi yavaşça tutup başımı kaldırdığında başım hâlâ onun göğsüne yaslıydı.

Kafasını hafifçe eğerek korkudan bembeyaz olan suratıma baktı. "Filmin başında liseli bir kıza tecavüz eden beş çocuk vardı ve kızın iki arkadaşı ona ihanet etmişti. Tecavüzcülerin aileleri tarafından satın alındıkları için mahkemede kızı sattılar. Tecavüzcüleri serbest kalınca kız da intihar etti. Aradan on yıl geçtiğini gösteren yazıyı okumadın mı?" Bana

televizyonu gösterdi. “Şu anda ölen herkes kızın tecavüzcüleri ve mahkemede yalan ifade veren arkadaşları.”

Şaşırdım. “O çocuklar otele gelen kurbanlar mı?” Sürekli gözlerimi kapatıp durduğum için filmin birçok sahnesini kaçırmıştım. Bu yüzden işlenen cinayetlerin nedenini anlayamamıştım.

Gurur’un bana olan bakışları fazla sabırlıydı. “Onlar kurban değil, Farah.” Bana kaçırdığım detayları anlatırken yüzü fazla yakınımıdaydı. “Her biri on yıl önceki olayın failleri. Psikopat diye adlandırdığın bu çift bir şirketle anlaşıp hepsine tek tek ulaştı. Ücretsiz tatil adı altında onları tek bir çatı altında toplayıp öldürüyorlar çünkü intihar eden o kız aslında kadının kız kardeşi. Güçlkle büyötmeye çalıştığı kardeşi.”

Gözlerimin içine imalı bir şekilde bakıp ciddiyle dudaklarını araladı. “Genç bir kızın katilleri dışarıda gününü gün ettiği için kadın sevgilisiyle tüm bunları yapıyor.” Başını iki yana salladı. “Onların yaptıklarını ben de onaylamıyorum ama adaletin yetersiz kaldığı yerlerde en sakın insanlar bile kontrolden çıkabilir.” Ne yazık ki söylediklerinde haklılık payı vardı. Adalet doğru şekilde uygulansa bu tür cinayetler daha az yaşanırdı.

Gurur bana film hakkındaki detayları anlatsa bile korkmayı bırakmamıştım. Başroldeki çiftin bunu yapmak için kendince haklı sebepleri olabilirdi ama bu onların yaptıklarını da haklı çıkarmıyordu. İşledikleri her cinayetle biraz daha ürkötüm. “Şimdi bunların kızın katillerinden ne farkı kaldı ki,” diye isyan ettim. “Eminin intihar eden kız bile intikamının bu şekilde alınmasını istemezdi.” Bunları söylerken hâlâ Gurur’un kollarının arasındaydım. “Yaptıkları çok yanlış.”

Keder ve korku içinde filmi izlemeye devam ediyordum. “Adalet sistemi yetersiz diye herkes eline silah alsa ülkede kan gövdeyi götürür. İntikam için bence bu da doğru bir yol değil.” Gurur’un intikam anlayışı filmdeki çiftle aynı olduğu için onların yaptıklarını onaylıyordu ancak ben bunu çok yanlış buluyordum. Bu yüzden o izlediği filmde zevk alırken ben izlediğim her şeyi çok gereksiz bulmuştum.

Gurur ile her yönden birbirimizden çok farklıydık. Düşünme şeklimiz ve olaylara bakış açımız bile çok farklıydı. Birazcık benden feyzalsa belki de babamla uğraşmayı bırakacaktı ancak o durmuyor ve kafasına koyduğu şeyin peşinden gidiyordu. Perşembe günkü sevkiyatı başarısızlığa uğratarak bizi iflasa sürökleme istiyordu.

Asaf ile görüşmeye gittiğimi biliyordu. Bu yüzden beni Ali ile eve gönderip arabaya bile binmemişti. Arabanın içinde onları izlemiştim. Ali ona ne söylediye gerilen yüz hatlarını ve bana kızgınlıkla baktığını görmüştüm. Bana öyle sinirli bakmasının tek nedeni yardım için Asaf'a gittiğimi öğrenmesiydi. Bu kadarını anlayacak kadar kafam çalışıyordu. Gurur bana bu konuda bir şey söylemiyordu, onun da bir planı vardı.

Asaf ile ne konuştular, bilmiyordum ama eski dosttan düşman olmazdı. Asaf beni satmış bile olabilirdi. Aslında bunu yapması işime gelirdi. Perşembe günü beni kısıvrak yakalamak için Gurur hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu. Benim de karşı bir planım olduğu aklına bile gelmezdi. Asaf'ın bana vereceği adamları artık istemiyordum ama o son ana kadar bunu bilmeyecekti. Artık Asaf'a da güvenmediğim için onun adamlarıyla yola çıkamazdım.

Gurur bugün Asaf ile konuşmaya gittiğinde ben de hastaneye uğrayıp Aksa'yı ziyaret etmiştim. Ona Gurur'un Asaf'ı görmeye gittiğini söylediğimde Aksa da benimle aynı şeyleri düşünmüştü. Gurur'un bir şekilde Asaf'ı konuşturacağını ve belki de sevkiyat için ondan adam istediğimi öğrenmiş olabileceğini söylemişti. Gurur düşmanlarına tuzaklar kurmayı sevdiği için eminim sevkiyat günü benim için de bir tuzak hazırlayacaktı.

Bu yüzden Aksa ile karşı bir strateji düşünmüştük. Gurur sevkiyat günü beni bozguna uğratacağını düşünerek keyiflenebilirdi ancak asıl bozguna uğrayan o olacaktı. Onu kendi tuzağıma çekiyordum ve bundan haberi bile yoktu. Bu durum karşısında Aksa ile çok sağlam bir B planımız vardı. Sevkiyatı sorunsuz bir şekilde yaptığımda sevgili kocamın yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordum.

Nasıl bir kadınla evli olduğunu hiç bilmiyordu.

"Böyle dalmış ne düşünüyorsun?" Gurur'un sesini duyunca başımı çevirip suratımı astım.

"Filmi sindirmeye çalışıyordum, şey... Bu filmde onaylamadığım çok şey var." Dudaklarımı sarkıttım. "Animasyon izlemeliydik."

İğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Çocuk filmleri izleyecek değilim. Biraz büyü ve yetişkinlere göre şeyler izle."

"Ama bu film çok şiddet içeriyor."

Gözlerinin ardından psikopatlarla özgü bir ifade geçti. "Filmi sevmemin nedeni de tam olarak bu." Özellikle böyle davranıp beni onun hakkında farklı düşünmeye itiyordu.

Televizyona ters ters bakıp suratımı asmaya devam ettim. “Bunu sevmeydim, ben çizgi film izlemek istiyorum.”

Bir bacağını diğerinin üzerine atarak yatağa iyice yayıldı. “Bunu izleyeceğiz dedim.”

“Daha önce bu filmi izledin mi?”

“Hayır, ilk kez seninle izliyorum.” Sirtının arkasına koyduğu yastığa yaslanıp gözlerini televizyona dikti. “Konuşup durma, replikleri kaçıyorum.” Bu filmin nesini sevdiyse!

Şiddet içerikli yabancı bir filmi altyazılı izliyorduk. Gurur’un yıllarını yurt dışında geçirdiği için Fransızca da dâhil birçok dil bildiğini biliyordum. İngilizce bildiğimi bilmediği için benim de anlamam için altyazıyı açmıştı. Kırk dakika boyunca filmdeki çift hep psikopatça şeyler yapıp durmuştu. Midemi bulandıracak birçok sahne vardı, neticede insanları katlediyorlardı.

Filmin kırk beşinci dakikasında başroldeki çift sevişmeye başlayınca Gurur gerildi. İşte şimdi eğlenme sırası bendeydi, cinsellik hakkında hiçbir şey bilmediğimi sanıyordu. Göreceklerini bana açıklayamazdı. Televizyondakiler öpüştüklerinde odaya kadar sabredemeyip birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Gurur hemen aramızdaki kumandaya uzanınca ondan önce davrandım. Ters gözlerle bana bakıp telaşla. “Farah ver şunu!” dedi. Kumandayı benden almaya çalışınca arkama sakladım.

“Devamında olacakları merak ediyorum.”

Kısa bir an televizyona baktığında kadın sütyen ve kısa bir etekle kalmıştı. Adamın gömleğiye çoktan yeri bulmuştu. Adam kadını duvara sıkıştırıp dudaklarına yumulunca bir küfür savuran Gurur iyice gerildi. “İstediğin gibi çizgi film izleyeceğiz, ver şunu!” Kumandayı almak istedi ama ona vermedim. “Bu film sana göre değil.” Az önce öyle demiyordu ama.

İntikam alırcasına gözlerinin içine bakarken gülmemeye çalışıyordum. “Az önce yetişkinlere özgü filmler izlememi isteyen sen değil miydin?” Onu köşeye sıkıştırarak televizyonu gösterdim. “Onlar ne yapıyor?”

Daha şimdiden soğuk terler dökmeye başlamıştı. Kumandayı benden almaya çalışırken yüzü kaskatıydı. “Sikeyim, hiçbir şey yapmıyorlar, ver şunu!”

Ona televizyondaki çiftin yaptıklarını gösterdim. "Birbirlerini jindaklarından öpüyorlar ve bu hoşlarına gitmiş gibi." Onu vice tutturarak gözlerinin içine sevimlice baktım. "Ben de denemek istiyorum."

Çenesinde bir kas seğirirken bu işten nasıl kurtulacağını düşünürken. "Farah sana şunu ver dedim."

Televizyona bakarken gözlerimi kocaman açtım. "Kadının memesini elliyor ve kadın bundan zevk alıyor." Hızlı bir şekilde Gurur'a dönüp ona kocaman gülümsedim. "Onların yaptığı şeyi ben de denemek istiyorum." Daha o bana engel olmadan tişörtümün eteklerini tutup basımdan çıkardım. Gurur'un ettiği küfürler bana kahkaha atılabilirdi

Bu gece onun için hiç kolay geçmeyecekti.

Yatağa girerken sütyeni çıkardığımı çok iyi bildiği için üstümü çıkarırken an hemen başını eğdi. Şimdi üzerimde sadece bir şort vardı ve göğüslerim tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Üstümü çıkarırken bakmamaya çok iyi biliyordum. Bir an bile bakacağını düşünsem bunu yapmaya cesaret edemezdim. Yatakta dizlerimin üzerinde dururken televizyonu gösterdim. "O adam kafasını eğmiyor, baksana, kadının göğüslerini tutuyor." Elini tutup kendime doğru çekmeye çalıştım. "Sen de benimkini tut."

Elini sertçe çekerek bana direndi. Bunu yaparken mümkün olduğunca göğüslerime bakmamaya çalışıyordu. "Adam doktor!" dedi hızla. Başını omzuna doğru eğip televizyona kızgınlıkla baktı. "Kadının göğüslerini elliyor, herhangi bir kitle var mı diye kontrol ediyor. Meme kanserine bu mesaj bu." Bir sevişme sahnesini bana bu şekilde mi yorumlamıştı. İnanılır gibi değildi.

İnatçı bir tutumla kumandayı arkama saklayıp televizyonu gösterdim. "Adamın doktor olduğuna emin misin? Baksana, kadının göğüslerini nasıl da elliyor."

Bana bakmamak için gözlerini televizyondan ayırmadığından çenesini sıkıyordu. "Demek ki bu şekilde kontrol ediyorlar."

"Adam onu elledikçe kadın inleyip duruyor."

"İnlemiyor Farah, kadının ödü kopuyor. Ya meme kanseriyse diye acıdan kıvranıyor."

"İfadesi acı çekiyormuş gibi değil."

Adamla duvar arasında sıkışan kadının çıkardığı zevk iniltilerine yüzünü buruşturdu. "Acısını iyi gizleyen kadınlardan olmalı."

“Adam kadının memesini emiyor.”

“Ağzıyla kontrol ediyor, piç!”

“Adam şimdi de kadının kıcını elliyor.”

Ona kabir azabı gibi gelen sorularım yüzünden televizyondaki çifte nefret etmiş gibi bakıyordu. “Kadının kalçasındaki silikonlardan biri patlamış mı diye kontrol ediyor.”

Kafam karışmış gibi başımı omzuma eğdim. “Bu adam doktor mu yoksa estetik cerrahı mı?”

“Orospu çocuğu her dalda uzman olmalı.”

“Şimdi de onu öpüyor.”

Filmdeki her gelişmeyi bana yorumlamanın siniriyle parmaklarını sertçe sarı saçlarından geçirdi. “Belli ki bademcik ameliyatından önce bu gerekli.” Gurur’un yüzünde acı çeken bir ifade vardı. “Şimdiki neslin tedavi yöntemlerini sorgulamamak gerek.”

Televizyonda gördüklerimle gözlerimi kocaman açtım. “Şimdi de adam pantolonunu çıkarıyor.”

Kaşlarını çatarken boğazından hırlamayı andıran bir ses çıktı. “İşte bunu açıklayamam!” Yataktan fırlayıp duvardaki televizyonu sökmesine hayret ettim. Bu hayvan herif televizyonu kucaklayıp yere savurarak kırdı. Şaşkınlık içinde yerde ters duran televizyona bakıyordum. “Gurur?”

Eğdiği başını kaldırmadığı için bana bakmamaya çalışarak sert bir sesle, “Yine ne var!” diye soludu.

Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım. “Fişi çeksen yeterliydi.”

Ağız dolusu küfredip yerdeki televizyona gelişi güzel bir tekme attı. “Bende fişi çekecek akıl bırakmış gibi konuşma oradan!” Derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. “Farah gözünü seveyim şu tişörtünü giy.”

Göğüslerimin ortada olmasını sorun etmemeye çalışarak, “Tişörtüm yerde,” dedim masumca. “Onu bana verebilir misin?”

“İn ulan, kendin al!”

Bana bakmadığı için dudaklarımda oluşan sinsi gülümsemeyi görmüyordu. “Yataktan çıkamayacak kadar yorgunum.” Yalandan sızlanıp, “Korumalardan birini çağır, tişörtümü versin,” dediğimde kan beynine sıçramış gibi hırlamayı andıran bir ses çıkardı.

“O siktiğim piçleri senin yatak odana girmeyecek!” Başını yerden kaldırmadan hızlı adımlarla yürüyüp yatağımın yanına geldi. Yerdeki tişörtü alıp suratıma atar gibi rastgele yatağa fırlattı. “Üstünü giy!”

Onu daha fazla zorlamak istemediğim için tişörtümü giydim. “Tamam, bakabilirsin.”

Sırtı bana dönük bir şekilde yatağın yanında duruyordu. “Giyindin mi?”

Hızlıca başımı salladım. “Evet, çıplak değilim.”

“Yalan söyleme.”

“Niye yalan söyleyecekmişim?” Kolunu tutup kendime doğru çekerek onu yatağa düşürdüm. “Bak, giyindim işte.”

Tedirginlik içinde bana baktı, üzerimdeki tişörtü görünce rahat bir nefes almıştı. “Bir daha benim yanımda üstünü çıkarma.”

Hızlıca başımı sallayarak huyuna gittim. “Peki, senin yanında üstümü çıkarmak yok.” Aklıma gelenlerle heyecanlı bir şekilde koluna yapıştım. “Başkalarının yanında soyunabilir miyim?”

Omuzları gerilirken her an ağzıma bir tane çarpacakmış gibi sinirliydi. “Seni kurşuna dizerim!”

“Niye?”

“Bir de niye diye soruyor, çıldıracağım!” Yüz kızartıcı küfürler ederek bana kızmak için dudaklarını aralamıştı ki yeşil gözleri kolumda oyalandı. Bir şeyi yeni fark ediyormuş gibi koluma dikkatlice bakıyordu. “Bu nedir?” Kolumu tutup başını eğdi. “Bu siktiğim izleri de neyin nesi?”

Neyden bahsettiğini anlamak için koluma bakınca gördüklerimle ne yapacağımı bilemedim. Caner abim, para için beni sıkıştırıp canımı yakacak bir sertlikte siktiği için parmak izleri kolumda çıkmış, tenim morarmıştı. Gurur kolumdaki izlere yakından bakınca şakaklarındaki damarlar belirginleşti. Yeşil gözlerinin ardında karanlık bir his belirlediğinde ürktüm. Kolumu tutarken Caner’in açtığı morluklara ölüm soğukluğuyla bakıyordu. Hesap soran bakışlarını bana diktiğinde çenesi kaskatıydı. “Bunu sana kim yaptı?”

Panikleyerek kolumu çekmeye çalıştım. “Hiç kimse.” Aceleyle konuşup kolumu sırtımın arkasına sakladım. “Bir yerlere çarpmış olmalıyım.”

Nabızı boynunda atarken siktiği dişlerinin arasından, “Sikerler yalanını!” dedi tersçe. “Kolunda parmak izleri var.”

Güçlkle duyulan bir sesle, “Kimse yapmadı,” diye fısıldadım. Onun sert bakışlarından kurtulmak için yataktan çıkmaya çalıştığımda kolumu tuttuğu gibi beni yatağa savurdu. Daha ben ne olduğunu anlamadan beni altına almıştı. Kaçmayayım diye bunu yaptığını biliyordum, ağırlığıyla beni ezmeye çalışırken beni kiskacı altına almıştı.

Buz gibi gözlerle bana bakarken bakışlarında herhangi bir yumuşama olmamıştı. “Bir daha sormayacağım, Farah!” Gırtlğından çıkan hırıltılı sesi kemiklerime kadar irkilmeme neden oluyordu. “Hangi orospu evladı canını yaktı!”

Öfkesi beni ürküttüğü için her an ağlayabilirdim. Sesi normalde de gür çıkardı ama ne zaman sinirlense sesi daha yüksek çıkıyordu. Bana bağırdıklarında çok korktuğum için onun altında titriyordum. “B-ben anneme gitmek istiyorum.” Gözlerimden taşmak üzere olan yaşlar ondan ne denli korktuğumu açık ediyordu. Güçlkle ona bakıp, “Seninle kalmak istemiyorum,” diye mırıldandım. “Gitmek istiyorum.” Gerçekten gitmek istiyordum.

Üzerimdeki vücudu kasıldığında sertçe yutkundu. Ondan korkup uzaklaşma isteğim onu beyninden vurulmuşa çevirmişti. Şaşkına dönmüş bir vaziyette bana bakıyordu. “Sana bunu yapanlardan korkmuyorsun ama benden mi korkuyorsun?” Bakışları delici bir ifadeye büründü, dişlerini sıktıkça çenesindeki kaslar seğiriyordu. “Neden bu kadar aptalsın!”

“Bana bağırp durma.” Gözlerimden bir damla yaş süzölürken titre-yişlerim arttı. “Anla artık, ben büyük harflerden korkuyorum.” Benimle konuşurken sesinin desibelini biraz düşürmeliydi.

Yeşil gözleri yanağımdan süzölün gözyaşını takip etti. Tek bir damla gözyaşımın akması ona kendini berbat hissettirmiş olmalı ki ne yapacağını bilemedi. Kendine kızar gibi tuhaf sesler çıkardıktan sonra sakinleşmeye çalıştı. Hızlı hızlı nefesler alırken gözlerini yumdu. Beni bakışlarındaki sertlikten korumak istercesine bunu yapmıştı. Nefes alışları belli bir düzene girene kadar gözlerini açmadı.

Otuz saniye süren bir mücadeleden sonra gözlerini açtığında bana olan bakışları daha katlanırdı. “Özür dilerim.” Tüm ağırlığını bir koluna verirken uzanıp parmak uçlarıyla gözyaşını sildi. “Seni korkutmak istememişim.” Sesi beni yatıştırmak ister gibi sıcak çıkmıştı. “Annenin yanına dönmeyi unut, bu gece burada kalıyorsun.”

“Hayır.” Buna yanaşmayarak onu üzerimden itmeye çalıştım. “Gitmek istiyorum.” Az önce bana bağırıp durduğu için ağlamaklı sesim titriyordu. “Seninle kalmak istemiyorum.”

“Farah kes şunu.”

Ellerimi göğsüne bastırıp onu kendimden uzaklaştırmak için uğraştım. “Bana sürekli bağırıp korkutuyorsun. Bir gece bile seninle aynı evde kalmak istemiyorum.”

Kaşlarını kızgınlıkla çatıp göğsündeki ellerimi bileklerinden yakaladı. “Sana şunu kes dedim!” Kısık ama sert bir sesle bana kızıp ellerimi başımın üstünden yatağa bastırdı. “Her zaman annenin arkasına saklanamazsın, büyü biraz!”

Bu yaptığıyla nefes alışlarım hızlanırken daha çok çırpınmaya başladım. Beni kısılcına alması bana kendimi güvende hissettirmediği için kirpiklerimin arasından akan yaşları durduramıyordum. “B-beni bırak.” Göğüs kafesimin içindeki kalbim çırpınırken hıçkırdım. “Evime gitmek istiyorum!”

Gözyaşlarıma dayanamadığından onda yarattığım karmaşanın içinde kayboldu. Ondan korkmam ona kendini bir canavarmış gibi hissettirdiği için yüzü kireç gibi solmuştu. Burnunun direği sızlamışçasına, “Benimle kalmaz mısın?” diye sordu tuhaf bir sesle. Kaşları büküldüğünde çaresizliği beni kuşattı. “Şimdi gidersen kendimi kaybedip fena dağıtırım.”

Bileklerimdeki parmakları gevşediğinde yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Benden korkuyorsan arabada uyurum, eve girmem.” İçim acıdığı anda kendimi berbat hissettim. Beni yanında tutmak için bunu gerçekten yapacakmış gibi kararlıydı. Gözlerini gözlerime kenetledi ve bana olan muhtaçlığıyla, “Gitme,” diye fısıldadı. “Bir gece için de olsa benim yanımda kal. Sana söz, istemediğin sürece eve girmem.”

“Gerek yok.”

“Farah...”

“Hayır, dışarıda uyumana gerek yok.” Başımın üstünde duran bilekleri gevşekçe tutmasına rağmen kollarımı çekmek için bir şey yapmadım. “Gurur bana bağırmadığın sürece senden korkmam.” Bunu ona defalarca hatırlatıyordum ama ne zaman sinirlense farkında olmadan sesini yükseltiyordu. “Benimle ilgili dikkat etmen gereken sadece iki şey var. Bana bağırma ve üzerime yürüme.”

Kendini savunup haklı çıkmaya çalışmak yerine hatasını kabullenerek başını ağır ağır salladı. “Boktan herifin tekiyim, sinirlendiğimde düşünme yetimi kaybediyorum.” Son derece ciddi bir şekilde solgun yüzüme bakıp tedirgince konuştu. “Hâlâ korkuyor musun benden?”

“Hayır.”

“Yalan söyleme.”

“Belki birazcık.”

“Hımm.” Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında ılık nefesini dudaklarımda hissediyordum. “İstediğin şu çizgi filmlerden izlersek benden korkmayı bırakır mısın?”

Kıkırdayarak, “Gurur televizyonu kırdın,” dediğimde dudağının köşesi kıvrıldı.

“Evdeki tek televizyon bu değil.”

Bir şey söylemek için başımı kaldırdığımda burnum onun burnuna sürtündü ve dudaklarımızın arasındaki mesafe biraz daha azaldı. Bunu bilinçli yapmadığım için gerilmiştim. Ne kadar uygunsuz bir pozisyonda olduğumuzu daha yeni fark ediyorduk. Bacaklarım aralıklı bir şekilde sırtüstü yatıyordum ve Gurur bacaklarımın arasına girmiş bir hâlde üzerimdeydi. Ellerimi başımın üstünden tuttuğu için yüzlerimiz birbirine çok yakındı. O da bunu yeni fark ettiği için bakışları değişmişti.

Yeşil gözlerinin odağına dudaklarım girdiğinde irisleri koyulaştı. Gözlerini dudaklarımdan ayırmadığı için odadaki atmosfer bir anda değişmişti. Aralıklı dudaklarıma baktıkça kendine zor hâkim olduğunu görebiliyordum. Nefes alışları hızlandığında ağırlığıyla beni ezmeye başlamıştı. Bir çılgınlık yapmamak için müthiş bir çaba gösteriyordu. Sadece başını birkaç santim daha eğse dudaklarımızın arasındaki mesafe kapanacaktı.

Onu teşvik etmek için, “Gurur,” dedim sakince. “Beni öpmek istiyorsan öpebilirsin.” Nefes almayı bıraktı.

Gözlerinin ardında kopan fırtınayı görünce bir an bunu yapacak sandım hatta neredeyse yapıyordu fakat son anda kendine engel oldu. Beni öpmek için çıldırmasına rağmen iradesinin son kırıntısına tutunarak kontrolünü sağlamıştı. Kendine gelmek için başını iki yana sallarken nefesini sertçe verdi. “Neye sebep olacağını bilmiyorsan benden seni öpmemi isteme.”

Bir kez daha beni reddettiği için tüm keyfim kaçmış. "Bu hafta içinde habanla işim bitecek ve gideceğim hayarımdan!" Kalbim kısıldı. bana karşı fazla açık ve acımasızdı. Bu öfkесinin nedeni bana kolavca ulaşabilecektikten bunu yapamıyor olmasından kaynaklanıyordu. Öfkesi altında bana değil. kendineydi.

Üzerimde kaskatı bir şekilde dururken gözlerini gözlerime dikti. "Bir adamdan intikam almaya çalışırken kızını lekeleyemem." Bana dokunmayı benim açımdan bir leke olarak mı görüyordu?

Sıkıntı içinde bana bakarken bir çıkmaza düştüğünü saklayamıyordu. "Yapamam, el kızı." Bu intikam oyununda yorgun ve yenik düşmüş gibi bezgindi. "Sen benim için fazlasın, çok istesem de elim sana uzanmaz." Yüzü gerilirken kaşları büküldü. "O kadar bilgisizsin ki seni arzuladığımda bile kendimden utanıyorum." Tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. "Bu yetişkin olmayan birini suistimal etmekle aynı şey!"

"Ama ben bir yetişkinim!"

"Hadi oradan!" Bana sesini yükselterek kaşlarını kızgınlıkla çatı. "Neyi istediğini bile bilmiyorsun!" *Biliyorum Allah'ın cezası diye bağır-mamak için kendimi zor tutuyordum. Bilmediğimi sandığı her şeyi bi-liyordum ama başıma açtığım bu saçma oyunun içinden çıkamıyordum! Kendimi ona tam bir aptal gibi gösterirken aklım neredeydi!*

Bileklerimi ondan kurtararak ellerimi uzatıp omuzlarını kavradım. El-lerimin altındaki vücudu kaskatıydı. "Bilmiyorsam sen bana öğret."

Buna şiddetle karşı çıktı. Boynundaki damarlar gerilirken kaşlarının kavisi hâlâ çatıktı. "Artık uyumalısın!" Bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi üzerimden çekilip yataktan hemen kalktı. Bunu fazla hızlı yapması canımı sıkımişti.

Sinirden burnumdan soluyarak ben de yataktan çıkım. Onünden geçip banyoya yürürken başımı kaldırıp yüzüne bakmadım. "Banyo yapı-cağım, sen odana git. Yıkandıktan sonra sarkaçla uyurum." Bunları söy-ledikten sonra banyoya girip kapıyı sertçe kapattım. Küçük bir öpücüğe bile yanaşmıyordu.

Ilık suyu açıp üzerimdeki her şeyi hırsıyla çıkardım. Suyun altına girdi-ğimde sinirden zangır zangır titriyordum. Bunu hep yapıyordu! "Sanki ben sana çok meraklıyım."

Uzun süre suyun altından çıkmamıştım. Yeterince sakinleşmeden odaya dönmek istemiyordum. Biraz daha iyi hissedince suyu kapatıp

havluya uzandım. Havluyu sıkıca vücuduma sarıp odaya girdiğimde Gurur'un gitmediğini görmek beni şaşırtmıştı. Yatağın üzerinde ayaklarını uzatarak oturuyordu ve yanında bir masal kitabı vardı. Onu nereden bulmuştu?

Telefonuyla meşgulken çıkardığım seslerden odaya girdiğimi anladı ancak başını hiç kaldırmadı. "Hasta olacaksın, giyin." Sesi bile fazla düzdü.

Kollarımı göğsümde birleştirerek dik dik ona bakmaya başladım. "Odamdan çıkarsan daha rahat giyinirim. Burada giyinme odası yok."

İfadesiz bir suratla ısrarla beni görmezden geliyordu. Başını o telefondan kaldırsa ölmezdi. "Banyoda giyinebilirsin."

"Odamda giyinmek istiyorum."

"Giyin, sana bakmıyorum."

Bu herifin Laz inadıyla yarışamayacağımı bildiğim için banyoya girip çıkardığım kıyafetleri yeniden giydim. Odaya döndüğümde saçlarımdan omuzlarıma sular akıyordu, saçlarımı kurutmamıştım. Gurur'a olan öfkemden kurutmayı da düşünmüyordum. Aynanın karşısına geçip yolmak istercesine tarağı saçlarıma geçirdim. Gerçek anlamda çok sinirliydim ve bunu nasıl gizleyeceğimi bilmiyordum.

Sırtım ona dönük bir şekilde hırsla saçlarımı tararken arkamdan sinirli sesini duydum. "Saçlarına iyi davran!"

İnadına tarağı daha sert saçlarıma geçirdiğimde, "Farah!" dedi bu sefer daha şiddetli bir sesle. Aynaya bakınca öldürmek ister gibi bana baktığını gördüm. Yansımasına gözlerimi dikip tarağı saçlarımdan hoyratça geçirdiğimde kaşlarını çattı. Sinirli adımlarla banyoya girip on saniye içinde elinde bir havluyla çıktı.

Yanıma gelip tarağı elimden çekip aldığı anda çenesini haddinden fazla sıkıyordu. "Bir daha saçlarına böyle davranırsan seninle fena bozuşuruz!" Beni tehdit edip sandalyemin arkasına geçti. Havluyla saçlarımı kurutmaya başladı, sert yüz hatlarına rağmen hareketleri nahifti.

Saçlarımdaki fazla suyu alırken gözlerini siyah tutamlarımdan ayırmıyordu. "Sahip olduğun saçların tek bir teli için her şeyi yapabilecek insanlar var." Midem kasıldı. Yeğeni Melek kanser olduğu için tüm saçları dökülmüştü. Saçlarım konusundaki hassasiyeti bundandı.

Gurur saçlarımı kuruttuktan sonra tarağı alıp onları yavaşça taramaya başladı. Tek bir telini koparmamaya çalışarak tutam tutam saçlarımı

tarıyordu. Tarak, saçlarımın üzerinden kayıp giderken Gurur bunu hep yapıyormuş gibi özenliydi. Aynadaki yansımasına bakınca yüzündeki huzurlu ifadeyi gördüm. Yeşil gözleri taradığı saçlarımda oyalanırken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Onlarla ilgilenmeyi sevmiş gibiydi.

“Hep topladığın için daha önce saçlarının bu kadar uzun olduğunu hiç fark etmemiştim.” Sesi beğeni içinde çıkmıştı. “Hiç kesme.” Kalbim teklemişti çünkü bu bir ricaydı.

Saçlarıma olan ilgisi beni biraz sakinleştirdiği için, “Peki,” deyiverdim. Uçlarından kırıklarını almak dışında saçlarımı hiç kesmezdim, uzun saç seviyordum.

Gurur saçlarımı taradıktan sonra tarağı bir kenara bıraktı. Kaba elleri saçlarımı arkada toplayıp üçe ayırdığında aynada onu izliyordum. Soluğum kesilmişti, saçlarımı örecekti. Daha önce birinin saçlarını taradığını tarağı kullanma şeklinden anlamıştım ama ilk kez birinin saçlarını örüyor olmalı ki çok uğraşmıştı. Biraz örüyordu, sonra yaptığı örgüyü beğenmeyip hepsini açıyor ve tekrar deniyordu.

Bunu tam yedi kez yapınca kıkırdadım. “Belki de vazgeçmelisin.”

Tarağı alıp karıştırdığı saçlarımı tekrar tarayarak düzelitti. “Bu sefer olacak.” İfadesi bana kahkaha attırabilirdi. Sanki beyin ameliyatı yapıyormuş gibi ciddiydi.

“İlk kez mi yapıyorsun?”

Tarağı bırakıp saçlarımı arkadan tekrar üçe ayırdığında başını salladı. “Melek çocukken onun saçlarını hep ben tarardım ama Melek’in saçları çok nazlıydı. Uçlarından kırıklarını bile alsan bir daha kolay kolay uzamazdı. Bazı saçlar makasa küser, bu yüzden onun saçları örgü yapılmayacak kadar kısaydı.” Benim saçlarımı işaret etti. “İlk kez birinin saçlarını örüyorum.”

“Öremiyorsun, Gurur.”

“Rahat dursan çoktan örmüştüm.” Beceriksizliğini bile bana yıkacak kadar egoistti. “Benim yapamayacağım bir şey yok. Sürekli kıkırdadığın için bozuluyor.”

“Sen ve devasa egon bu dünya için çok fazlasınız.”

“Daha iyi bir dünya bulunana kadar aranızda idare ediyoruz.”

Gülmeye başladığımda, “Kıpırdama,” diye beni uyardı. “Bak senin yüzünden yine yapamadım. Şu kafanı bir oynatmasan olacak.” Böylece sekizinci başarısız girişimini de benim üzerime yıktı.

Gurur’un ne denli inatçı bir adam olduğunu en iyi bu gece öğrenmiştim, kırk dakika boyunca beni bu sandalyeden kaldırmamıştı. Burada oturmaktan belim ve boynum ağrımaya başlamıştı ama o inatla kalkmama izin vermiyordu. Yarisına kadar yaptığı örgüyü beğenmeyip tekrar bozduğunda neredeyse ağlayacaktım. “Yirmi sekizinci deneme oldu bu. Belki de saçlarım açık uyumalıyım.”

Yine tarağa uzanırken, “Uydurma,” diye homurdandı. “O kadar olmadı.”

“Hepsini tek tek sayıyorum.”

“O zaman saymayı bırak, Farah.”

“Boynum ağrıdı benim!”

“Kocana çemkirme!”

“Bu da olmazsa vazgeçeceksin.”

“Kitabımda yok.”

“Ne yok?”

“Vazgeçmek.”

“Valla bak ağlayacağım!” dediğimde gülerek başını salladı.

“Tamam, bu son.” Aynadan bakınca gözlerinde gördüğüm parıltılarla karnımda baloncuklar oluşmaya başlamıştı. Bu bakışı da neydi?

Saçlarımı örmeyi beceremediği için beni bu sandalyede tutmuyordu, Gurur saçlarıma dokunmayı sevmişti. Bunu doğrudan yapamadığı için bir bahaneye ihtiyacı vardı ve bulduğu tek bahane onları örmekti. Yumuşak saçlarımın parmaklarının arasından kayıp gitmesini sevmiş gibiydi. Saçlarıma dokunmak bile yakışıklı yüzünde küçük bir tebessüm yaratıyordu.

Saçlarımı örerken, “Farah,” diye mırıldandı içli bir sesle. “Sakın saçlarını kesme.” Duraksadı ve aynadan gözlerimin içine baktı. “Saçlarını sevdim.” Nabzım boğazımda atmaya başlamıştı. Onları gerçekten sevmiş gibi bakıyordu. Aslına bakarsanız son kırk dakikadır yaptığı şey buydu, saçlarımı sevmek.

Nihayet saçlarımı örebilmişti. Ucuna bağlayacak bir toka bulamadığı için odadan çıktı. Bir süre sonra Melek’in odasında aldığı lastik bir tokayla

dündü. O tokayı örgü yapmış saçlarının ucuna takmış çok tatlıydı. Yavaşça örgüyü önüme çekip yatağın başucunda gülmeğe başladım. "Yumuşak yumuk olmuş." Ayata kalıp karşına dikildim. "Demek ki her işte çok iyi değilsin."

Amacım egosuna küçük de olsa bir darbe vurmaktı ama övünçümü hiç işlemedi. Omuzlarını dikleştirip küstah bir hareketle göğsümü kabarttı. "Ben her işte çok iyiyim, sıkıntı senin saçlarında. Övünmeyecek kadar gür ve kalın."

"Hi hi."

"Farah ağzını eğerek konuşma. çarpacağım bir tane."

Başımı omzuma doğru eğip ona gülümsedim. "Yapar mıın?" diye sordum safça.

Burnumun ucuna parmağıyla küçük bir fiske vurdu. "Sen bu kadar sevimliken mi?" Karnımda kelekler uçuşuyordu.

Yalandan öksürüp boğazını temizlediğinde saçlarındaki yumuk yumuk örgüyü gösterdi. "Beğenmediysen açabilirsin." Açmamı istemediğini görebiliyordum.

"Hayır, çok sevdim." Yürüyüp yatağa girerek pikeyi karnıma katar çektim. "Ama bana masal okumazsan yaptığın örgüyü bozarım."

Yatağın üstündeki masal kitabını alırken gülümsüyordu. "Zaten okuyacağım." Yatağımın kenarına oturacağı esnada onu durdurdum. "Yatakta oku."

Ne demek istediğimi anlamadı. "Yatakta okuyorum zaten."

"Yatağımın kenarına oturarak değil." Yan tarafı işaret ettim. "Yatağa girerek oku." Buna yanaşmayarak tam itiraz edecekken ki, "Bu da mı beni lekeler?" diye sordum alayla. "Kolun koluma değse düşmanın kızını kızletmiş mi olursun?" Yapmacık bir şekilde güldüm. "Babamın ne kadar da düşünceli bir düşmanı varmış. Ona yapmadığı şeyi bırakmıyor ama buna gelince fazla onurlu."

İfadesi ciddileşti, bana olan bakışı buz gibiydi. "Sana karşı iyiyimin bu hak ettiğini düşündüğümünden. Babana gösterecek merhametimi yok."

"Hah!" Tuhaf bir ses çıkarıp inanamayan bakışlarımı ona diktim. "Bana karşı iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Derdimin ne olduğunu anlamaya çalışırken şaşırıp, "Sana zalim mi davranıyorum?" Bunu gerçekten merak ediyordu.

Ona sırtımı dönüp pikeyi kafama kadar çektim. “Sandığın kadar iyi de davranmıyorsun.” Sesim her an ağlayacakmışım gibi içli çıkmıştı.

Sesli bir şekilde aldığı nefesleri duyduğum. Yatağın bir tarafı çıktığında homurtusu kulağıma geldi. “Bir şekilde bana her istediğini yaptırıyorsun ya, çıldırıyorum!” İstemediği hâlde yatağa girmesinden bahsediyordu.

Bana yaklaşmamak için yatağın diğer ucunda olduğunu biliyordum. Anı yüzden kafamı pikenin altından çıkarmadım. “Bir varmış bir yokmuş...” diye masal kitabını okumaya başlamıştı ki kafamı çıkarmadığımı görünce kısık bir sesle küfretti. “Ördek dedik, deve kuşu çıktı.” Bana doğru kavıp pikeyi karnıma kadar indirdi. Kolunu belimin altından geçirip beni göğsüne çektiğinde sesli yutkundum. Bunu yapmasını beklemiyordum.

Yanağım göğsüne yaslıyken gülümseyerek başımı kaldırıp ona baktım. Trip atmaya bıraktığımı görünce gülmemeye çalışarak başını iki yana salladı. “Şimdi keyfin yerine geldi mi, Nemrut’un nazlı kızı?”

“Evet.” Kolumu beline sararak kırptırdığım kirpiklerimin arasından onu izlemeye başladım. “Kollarının arasında uyut beni.” Tüm vücudu taş kesilmişti. Önünü ardını düşünmeden ona karşı bu kadar açık sözlü olmam her defasında onu bozguna uğratiyordu. Kolumu beline sardığımda bile vücudu bana tepki verip gerilmişti.

Yüzümü seyre dalmışken bu yakınlıkta belki de ilk kez bakışlarını benden alıp gözlerini kaçırın o oldu. Yalandan öksürerek hemen elindeki masal kitabını açtı. Sağ koluyla beni sarıp göğsüne bastırırken masal kitabı sol elindeydi. Sayfaları onun için ben çevirebilirdim. Göğsüne iyice sokulup ona daha sıkı sarıldığımda iç çekişi kulağıma gelmişti. Bizi bitirmeye çalışırken ona sığınmam onu derinden sarsıyordu.

Bu gece bana *Orman Perisi* adında bir masal kitabı okuyacaktı. “Bu kitabı nereden buldun?” diye sordum merakla.

“Evin yakınında bir kitapçı var. Sen banyodayken kitapçı kapanmadan Yalçın’ı gönderdim.” Her şeyi önceden düşünüyordu.

Gurur bana masal kitabını okumaya başladığında huzurlu bir şekilde onu dinlemeye başladım. Başım onun göğsüne yaslıyken kokusuyla gevşiyordum. Parfümünün deniz esintisini andıran kokusunu çok seviyordum. Hep olduğu gibi masalın bazı yerlerini saçma bulmuş, mantık hatalarını eleştirmiş ve karakterlere bol bol küfretmişti. Masalın yarısına geldiğinde göz kapaklarım ağırlaşmış ve uykum gelmişti ama uyumamak için direnmiştim.

Son satırları okuyup masalı bitirdiğinde bile sık sık esniyor ama uyumuyordum. Kitabı kapatıp yan tarafına bıraktığında, “Derdin ne senin?” diye sordu sitemle. “Uyumamak için bu inadin niye?”

Ona baktığımda başını eğip benden cevap beklediği için yüzü çok yakınımdaydı. “Uyumak istemiyorum.” Suratımı asarak ona daha sıkı sarıldım. “Uyursam gidersin.”

İçine çektiği nefesi ciğerlerine hapsetti. “Geceyi seninle geçirmemi mi istiyorsun?”

Başımı hızlıca sallayarak, “Evet,” dedim tam bir dürüstlikle. “Uzun zaman sonra ilk kez evim dışında bir yerde kalıyorum.” Gözlerimi kaçırdığımda ifadem fazla mahzundu. “Annem ve babam burada olmadığı için kendimi güvende hissetmiyorum. Şey.. Sanırım korkuyorum.” Damarlarındaki tüm kan çekilmiş gibi vücut sıcaklığı düşmüştü.

“Farah,” deyişi endişe içindeydi. “Burada benimle yalnız olmaktan mı korkuyorsun?”

Başımı kaldırdığımda ne denli sarsıldığını gördüm. Ondan korkmamdan nefret ediyordu. “Hayır, bu odada yalnız kalmaktan korkuyorum.” Yumuşak bir sesle konuşup elimi kaldırarak yüzüne dokundum. “Senden korkmadığım için kalmanı istiyorum, senin yanında kendimi güvende hissediyorum.” Yanağım göğüs kafesine yaslı olduğu için hızlanan kalbinin sesini duydum.

Gerilen yüzü gevşemeye başladı, gözlerini benden ayırmıyordu. Bana olan bakışı fazla güzeldi. Parmak uçlarım yanağına değdiğinde ona dokunmam için bana izin verdi. Parmaklarım biraz çekingen biraz da ürkekçe onun yüzünde gezindiğinde bundan hoşlanmış gibiydi.

Gözlerini büyük bir huzura yumup yanağını avuç içime yasladı. Sanki dünyalar benim olmuştu, bu hareketi bana teslim olmuş gibiydi. Onun gözleri kapalıydı ve ben onun kolları arasındayken âşık gözlerle onu izliyordum. Bakışlarım dudaklarına kayınca kendime düşünme şansı vermeden uzandım ve onu öptüm. Dudaklarıma değen ilk dudaklar onun olmalıydı. Başka biriyle bunu yapmayı istemiyordum.

Bu gece filmde izlediğim gibi onu ateşli bir şekilde öpmeye kalkışmadım. Bu çok aşırıya kaçmak olurdu. Tek yaptığım dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirmektir. Bunu yaptığım an kemiklerine kadar kassılmıştı. Beni itmesini veya kızmasını bekledim ancak bunların hiçbirini

yapmadı. Dudaklarım onun dudaklarına yaslı olduğu süre boyunca hiç kıpırdamadı hatta nefes bile almadı.

Sadece beş saniye, dudaklarımın onun dudaklarına temas ettiği süre sadece beş saniyeyle sınırlıydı. Bu beş saniyede kalbim patlayacakmış gibi hızlanmış, omurgama buz gibi bir his yayılmıştı. Bu gerçek bir öpücük bile sayılmazdı, dudaklarım hiç hareket etmeden beş saniye boyunca onun dudaklarının üzerinde kalmış ve daha sonra geri çekilmiştim. Dudaklarımı birleştirmek dışında onu gerçek anlamda öpmek için hiçbir şey yapmamıştım.

Dudaklarına tüy gibi küçük bir öpücük kondurup başımı çektiğimde yumduğu gözlerini yavaşça araladı. Yeşil gözlerindeki karmaşa bu öpücüğe hazırlıklı olmadığını gösteriyordu. Bu kadarına cesaret edeceğimi beklemiyordu. Bana kızacağından çok emindim ama tek yaptığı içli bir şekilde nefesini vermektir. “Sen hiç rahat durmaz mısın?”

Çok utandığım için derimin altı yanıyordu. Yüzümü onun göğsüne gömüp bakışlarından kaçtım. “Sen beni hiç öpmeyince ben şey ettim.”

“Ney ettin?” diyen sesi fazla düz çıktığı için ne düşündüğünü anlayamıyordum.

“Öptüm işte.”

Güldüğünde başımın yaslı olduğu göğüs kafesi hafifçe sarsıldı. “Sen buna öpmek mi diyorsun?”

Homurdanarak kolumu beline sardım. “Gerçeğinin nasıl olduğunu bana göstermeyeceksen konuşma lütfen.”

Keyifli çıkan bir sesle, “Uyu hadi,” diyerek beni iyice göğsüne çekti. “Bu gece burada uyuyacağım, bu yüzden korkmana gerek yok.”

“Şey...” diye kıvrandığımda küfreden sesini duydum.

“Farah, bana ikinci kez o kitabı okutturamazsın!”

“Ama masal okumazsan uyuyamam ki,” diye sızlandım. “Tekrar okumalısın.”

“Kalk ulan kucağımdan, ilk okuduğumda uyusaydın başa dönmezdik!” Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışınca ona koala gibi yapıştım.

“Gideceğini sandığım için uyumadım. Beni itmeyi bırak, sana sarılarak uyuyacağım!”

Karnındaki kolumu kastederek, “İstemiyorum bana sarılmanı, çek şu kolunu,” dedi ama onun kolu da hâlâ beni göğsünde tutuyordu.

“Çekmeyeceğim işte!”

“Bu tacize girer!” dediğinde kıkırdadım.

“Hiç de bile.”

“O siktiğim şeyi ikinci kez okumayacağım.”

“Sabaha kadar uykusuz mu kalayım?”

“Umurumda değil, kal!”

Çenemi göğsüne yaslayıp gücenmiş gözlerimi ona diktim. “Umurunda değil miyim?”

“Hiç bu toplara girmeyeceğim, devamında kimin kazandığını iyi biliyorum!” Kaşlarını çatarak beni göğsünden itmeye çalıştı. “Kızım bırak-sana beni.”

Ona daha sıkı sarılarak iyice göğsüne sokuldum. “Umurunda değil miyim?”

“Sikeyim, başladık yine!”

“Umurunda değil miyim?”

“Farah bak, sağdan soldan yine geliyorlar bana. Çekilsene ulan kucağımdan!”

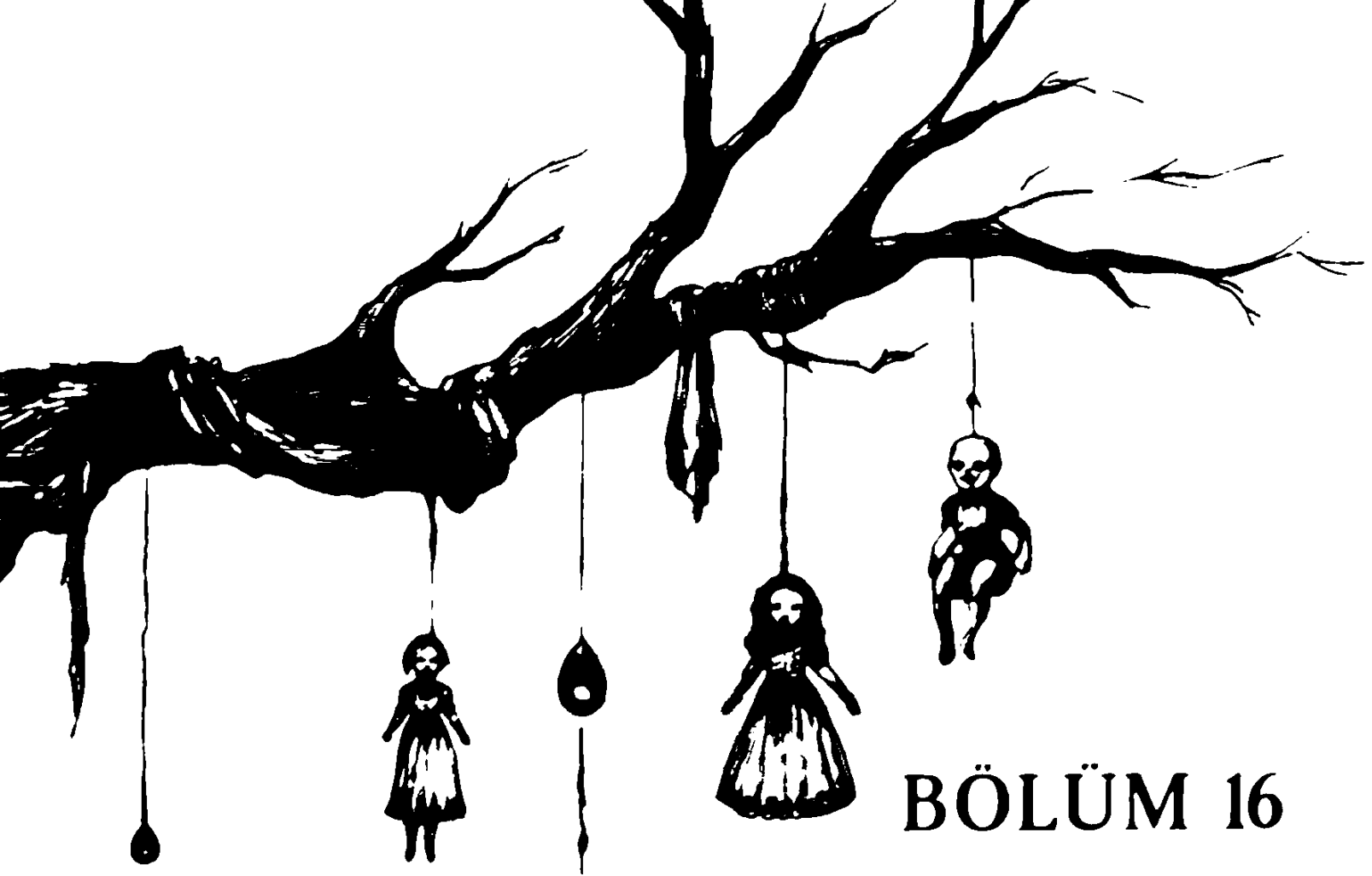
“Umurunda değil miyim?”

“Kabir azabı gibisin!”

“Umurunda değil miyim?”

Gözlerinin çevresi kısıldığında belli belirsiz tebessüm ederek başını salladı. “Umurumdasın be kızım.” Bunları söylerken derinden bir iç çekmişti. “Hem de öyle böyle değil.” Gülümsediğimi görünce hayıflanır gibi, “Bir de gülmesi yok mu,” diye sitem etti. “İnsanı ölüme sürükler.”

Başımı göğsüne yaslayıp önüme döndüğümde Gurur ikinci kez masal kitabını eline aldı. Bir kolu beni omzumdan göğsüne bastırırken kitap yine sol elindeydi. *Orman Perisi*’ni bana ikinci kez okurken gözlerimi yumdum. Beni bırakıp gitmeyeceğini bildiğim için bu sefer uykuya dalmam daha kısa sürmüştü. Emin değildim ama kitabın giriş kısmında bile uyumuş olabilirdim. Gurur’un kollarında ve onun ferahlatıcı kokusuyla kendimden geçip masal okuyan sesiyle uyumuştum.

BÖLÜM 16

KUSURLU KUSURSUZ EKİP

“Bir gün beni bırakacağın gerçeğinden kaçtıkça daha çok kaybolduğumu hissediyordum. Artık öyle bir yerdeyim ki korkarım ki yakında sen bile beni bulamayacaksın.”

Sabah gözlerimi açtığımda Gurur'u yanımda bulamadım. Benim için mutfak masasında kahvaltı hazırlayıp evden çıkmıştı. Korumakara sordugumda acil bir iş çıktığından sabah erkenden evden ayrıldığını söylemişlerdi. Onu yatakta bulamayınca tüm neçem kaybolduğundan arayıp nerede olduğunu sormamıştım. Keyifsiz bir şekilde kahvaltımı yapıp üzerimi değiştirdikten sonra ben de evden çıktım.

Gurur'un adamları bir dakika olsun yanımdan ayrılmadıkları için onlar beni hastaneye bırakmıştı. Kuzenimin nasıl olduğunu merak ettiğimden Akşa'nın yanına gelmiştim. Nesibe yenge ve amcam nihayet buradan ayrıldığı için kuzenimle yalnız kalabilmiştim. Ancak Akşa uyduğundan onunla konuşma fırsatım olmamıştı. Odasının bir köşesinde babamla oturmuş, sessizliğimizi koruyorduk. Yaşadığı ekonomik kriz yüzünden babam yine düşüncelerine dalıp gitmişti.

“Baba.” Ona seslenerek oturduğum yerden kalktım. “Bir ıktırın mı var?”

Sesimle birlikte başını kaldırdı, bakışları yorgundu. “Biraz hava almalıyım.” Sandalyesinden güçlükle kalkıp yanıma geldi. “Bu ihtiyara eşlik eder misin?” Tebessüm ederek koluna girdim.

Babamla odadan çıkarak korumaların arasından geçip koridorda yürümeye başladık. Sanırım veliahdıyla bazı şeyleri konuşmanın zamanı gelmişti. Yüzüne bakınca bile bunu görebiliyordum. “Bana kızgın mısın?” diye sorarken bakışları bende değildi. Tam karşısına bakarak yürüyordu.

Küçük adımlarla ona eşlik ederken kırıışıkların yer edindiği yüzünü seyreliyordum. “Hangi konuda sana kızgın olmalıyım?”

Bir konuda kendine kızarak içini çekti. “Sana bıraktığım kanlı miras için bana öfkeli olmalısın.” Beni vârisi yaptığı için suçluluk duyduğunu biliyordum. Bunun üstesinden gelemeyeceğimi o da iyi biliyordu.

“Sevkiyatın üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?” Ansızın sorduğu soruyla adımlarım yere çakıldı. Kolundan çıktığımda korku içindeydim, babam onun arkasından yaptıklarını öğrenmişti.

Kendimi açıklama gereğinde bulunarak aceleyle, “Baba...” demiştim ki tüm ciddiyetiyle beni izlerken elini kaldırarak beni susturdu.

“Sadece sorduğum soruya cevap ver.” Kızıyla konuşan bir babanın gözleriyle bana bakmıyordu. Karşısında birlikte iş yaptığı biri varmış gibi mesafeli ve ciddiydi. “Bu işin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?”

Tam cevap verecektim ki bir kez daha elini kaldırarak beni susturdu. “Bir şey söylemeden önce yoluna taş koyacak kişinin kocan olduğunu ve başarısız olursan her şeyimizi kaybedeceğimizi unutma.” Omzumu kavrayıp üzerime eğildi. “İyi düşün ve bana öyle cevap ver.”

“Yapabilirim baba.” Bunları söylerken fazladan bir saniye bile düşünmedim, kendime olan güvenim tamdı. Bunu yapabilirdim.

Gözlerinin içine kararlılıkla bakarak, “Bu işi bana ver,” diye ona yalvardım. “Bunu senden kızın olarak değil, vârisin olarak istiyorum. Bir gün yerine geçeceksem bana ait olanları korumalıyım.” Karşımda kimin olduğu umurumda değildi, benim her zaman önceliğim ailem olacaktı. Bu uğurda Gurur ile savaşmayı göze alıyordum.

Babamın ihtiyar yüzünde değişen bir şey olmadı, onu endişelendiren başka bir şey vardı. “Bu sevkiyat çok tehlikeli, Farah. Seni riske atmak

istemiyorum.” Omzumu hafifçe sıkarken hayatım için çok korktuğunu yeterince saklayamıyordu. “Bana geri döneceğini bilmeliyim.”

“Baba bana artık güvenmelisin.” Caner’den daha iyi bir seçenek olduğum için beni veliahdı yaptığını ama beni de çok yetersiz bulduğunu biliyordum. Ancak bana güvenmekten başka çaresi yoktu, farkında değildi ama bu iş için elindeki en iyi aday bendim.

Bu sevkiyatla babam ve tüm ailem görüldüğüm gibi biri olmadığımı anlayacaktı. Tüm hayatımı saklanarak geçirip potansiyelimi gizlemişken açığa çıkmak istemiyordum. Ancak bunu yapmaktan başka çarem yoktu. ailemizin geleceği yaklaşan sevkiyata bağlıydı. Başarısızlık oranını en aza indirmek için bu işi bizzat yapmalıyım. Bu konuda babamın beceriksiz adamlarına güvenemezdin.

Babam ne kadar istekli olduğumu görünce hiç istemese de bana güvenmeyi seçti. Ailemizin kaderini belirleyecek bir sevkiyatı korkak kızının ellerine bırakmak onun için kolay bir karar değildi. Başlangıç olarak bana böylesine büyük bir sorumluluk vermek istemiyordu ama bu riski aldı. Kabul ederek belki de hayatının kumarını oynamış, işi bana vererek her şeyini bana yatırmıştı. Gerçek anlamda her şeyini.

Derin bir nefes alarak başını isteksiz bir şekilde salladı. “İşleri batırırsan biteriz, Farah, başarmaktan başka şansın yok.” Üstlendiğim şeyin risklerinin farkındaydım.

“İflasın eşiğinde olduğumuzu biliyorum baba. Başarısız olmak gibi bir lüksüm yok.” Canım pahasına o tırların depolarımıza ulaşmasını sağlayacaktım.

“Madem öyle, bu iş için sana iyi bir ekip lazım.” Tam itiraz edecektim ki sinirle güldü. “Benim adamlarım değil.” Bu konuda onun adamlarına güvenmediğimi bilmesi iyi bir şeydi.

Tekrar yürümeye başladığında merakla peşine takıldım. “Peki, hangi adamlar?”

Önde yürürken küçük adımlarla onu takip ediyordum. “Her liderin kendine özel bir ekibi vardır. Korumalardan bahsetmiyorum, benim demek istediğim arka planda bizim için çoğu şeyi halleden güçlü bir kadro.” Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. “İlk adımlarından son adımlarına kadar seninle bu yola çıkacak bir ekibin olmalı. Güvenip sırtını yaslayacağın insanları etrafına toplamalısın.”

Somurtarak adımlarımı pat pat vere vurup yanında yürüdüm. "Nere bir ekibi nereden bulacağım? Arada seninkileri bana ödünce veren olmasın mı?"

Başını geriye atıp yüksek sesle güldü. "Benimkiler artık benim gibi ihtiyarlar. Gençliğimden bu yaşına kadar yanımda olan o insanlar senin toyluğuna ayak uyduramazlar. Sana senin gibi gençler lazım."

Çantamdaki telefonumu çıkardım. "Bana iki dakika ver, hemen gazeteye ilan veriyorum," dediğimde gülmesi beni mutlu etti. Az da olsa keyfini yerine getirmiştım.

Kolunu omzuma atarak üzerime eğildi. "Senin için gereken tüm araştırmaları yaptım. Ekibin bu sabah Diyarbakır'dan yola çıktı. Adamlarım havaalanında onları alacak." Bir dakika, ne? Bir ekibim olmuştı ve benim bundan haberim yok muydu?

"Baba," diye fısıldadım korku içinde. "Lütfen bana akrabalarımızdan birilerini seçtiğini söyleme." Daha fazla akraba mı? Annem bu veter kalp krizinden giderdi.

Baham, Demet Tozlu faktörünü hatırlamış olmalı ki başına gelecekleri hayal edince irkildi. "Annemi sakinleştirme işi vende."

"Bu kadar zalim olamazsın. Annem etrafında akrabalarımızdan birini görünce cin çarpmışa dönüyor." İtiraz ederek kolunun altından çıktım. "Ben daha dün evi yıktığım için bana çok sinirli, bu veter valnızın."

Annemden ödü koptuğundan kızgın görünmek için kaşlarını çatmaya çalıştı. "Evi yıktığın için ben de sana sinirliyim. Cezada indirim istiyorsan gelen çocuklar için annemi önden hazırlamalısın."

"Ama baba, bu cezadan indirim değil ki bu bildiğin adam." Elimi boğazımın yakınına getirip keser gibi yaptım. "Annem beni kudur kudur keser."

"Sahip olduğu tek çocuğusun, hiçbir şey yapamaz."

"Bunu en son söylediğinde topuklu ayakkabısıyla kafanı kırıyordu. Ay-nca dün evi yıktığım için arkamdan ateş açtı."

Bıyık altından güldü. "O olaydan sonra daha hızlı koşmayı öğrendin."

"Bu işte yalnızsın baba!"

"O malikâneyi tek başına yaptırırımı sana. Sen yıkun, sen yapacaksın!"

Hızlı bir U dönüşü yapıp, "Peki, annemi ben hallederim!" dediğimde sesli gülerek önüne döndü. Bunlar karı koca beni hunharca kullanmaya bayılıyorlardı.

Asık bir suratla yanında yürürken, “Kimler geliyor?” diye sordum.

“Kuzenlerin?”

“Baba o kadar çok kuzenim var ki hangilerinden bahsediyorsun?” Sadece baba tarafından değil, anne tarafından da çok fazla kuzenim vardı. Annem bir ailenin dört çocuğundan biriydi. Hâliyle onun da kardeşlerinin çocukları vardı. Baba tarafı daha karışık olduğu için kimin kim olduğunu bile unutuyordum.

“Elmas’ın yeğenini hatırlıyor musun?” diye sorduğunda yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

“Kendi düğününden üç kez kaçan firariden mi bahsediyorsun?” Elmas annenin yeğeni, yani Kılıç Aslan’ın namı tüm Diyarbakır’a yayılmıştı, evlenmeye şiddetle karşıydı.

Kılıç Aslan’ı nikâh masasına oturtmak kolay değildi. Kendi düğününden kaçtığı için babasının gazabını üzerine çekmişti. Üstelik bunu tam üç kez yapmıştı. Her defasında ona farklı bir gelin bulup evlenmesi için onu zorluyorlardı. O da sürekli gelini masada bırakıp birkaç gün boyunca ortalarda görünmüyordu. Babası kız tarafıyla sık sık kanlı bıçaklı olduğu için Kılıç Aslan’ı evlatlıktan reddetmişti.

Bence Aksa ile çok iyi anlaşırldı, ikisinin çok ortak noktası vardı. Babam yürümeye devam ederken, “Her şeyi yöneten sen olacaksın ama beni dinlersen ekip liderin Kılıç Aslan olmalı,” deyince sessizlik içinde onu dinlemeye başladım. “O piçin kafası çok farklı çalışıyor, kolay kolay yaş tahtaya basacak biri değil. Sağkolun ve senden sonraki yetkili o olmalı.”

“Bunu düşüneneğim.” Kendi ekibimde kime hangi pozisyonu vereceğim benim kontrolümde olmalıydı.

“Dayımın torunu Zaza, yani Zahide’yi hatırlıyor musun?”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Rüstem dayının ortanca torunundan bahsediyorsun, değil mi?”

“Evet, ta kendisi.”

“Zaza donanmaya katılmıştı diye hatırlıyorum?”

Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. “Geçen yıl donanmadan atıldı.” O kadar çok akrabamız vardı ki hepsinin takibini yapamıyordum.

“Niye?” diye sorduğumda babam omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Nedenini kimseye söylemiyor. Zaza’dan daha iyi bir keskin nişancı bulamazsın.” Homurtum onu güldürdü, benim için seçtiği kişilere çoktan bir pozisyon bulmuştu. Görev dağılımını yapmamı elimden alıyordu.

“Ve İskender,” dedi. “Rahmetli kardeşimin oğlu.” Kerim amcadan küçük bir kardeşi daha vardı ama o ben çocukken ölmüştü.

“İskender hapiste değil miydi?”

“Dört ay önce çıktı. O piçin on altı yaşından beri hapisanelere ayrı bir düşkünlüğü var. Ben onu dışarı çıkardıkça o içeri girecek bir yol buluyor.” Babamın ifadesi küfreder gibi hoşnutsuzdu. “Canı sıkıldıkça tatile gider gibi bir suç işleyip cezaevine giriyor. Tekrar içeri girmeden onu İstanbul’a çağırdım.”

Uyarı niteliğindeki bakışlarını bana dikti. “Yanınızda olduğu sürece hepinizin yapacağı tek şey İskender’in sıkılmamasını sağlamak yoksa kendiyle birlikte sizi de yakalatır.” Yapabilseydim ağız dolusu küfrederdim. İskender gibi birini nasıl benim ekibime alırdı!

İskender’in sebep olacağı şeyleri hatırladıkça yüzüm kireç gibi soluyordu. “Baba o çok kolay sıkılıyor. Ne yani, tüm ekip İskender Bey’i mi eğlendireceğiz?” Hepimizi cezaevine göndermeyeceğinin bir garantisi yoktu.

Suratımın aldığı şekil babamı çok eğlendirdiği için gülerek önüne döndü. “İskender’i duyunca Kılıç Aslan da seninle aynı şeyleri söyledi, hatta Zaza da.” Haksız da sayılmazlardı.

“Ailenin tüm çürüklerini benim ekibime toplamışsın,” diye sızlanmaya başladım. “Biri düğün kaçağı, diğeri ordudan kovulmuş ve üçüncüsü de cezaevi âşığı. Bunlardan daha kötü ne olabilir ki?”

Gözlerimin içine eğlenerek bakıp sırtınca henüz en kötüsünü duymadığımı anladım. “Esvet de geliyor.” Yüzümdeki tüm kan çekildiğinde babam neredeyse kahkaha atacaktı. “Yakın dövüş konusunda Esvet’ten daha iyisini bulamazsın.”

“Baba, o bir hırsız.”

“Senden çalmadığı sürece sorun yok.” Çıldırmak üzereydim, Esvet gibi eli uzun birini ekibimde istemiyordum!

Esvet, anne tarafından akrabamdı ve İstanbul’da ailesiyle yaşıyordu. Dayılarımdan Nail dayının en küçük kızıydı. Kuzenimin gördüğü her şeyi izinsiz ve gizlice almak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Ailesi varlıklı biri

olduğu için Esvet'in maddi yönden bir sıkıntısı yoktu. Bir şeyleri çalmak için geçerli hiçbir sebebi yoktu ama o, çalmadan duramıyordu.

Çocukken annesi ona bir hobi edinmesini söylemişti ve Esvet, ertesı gün sıra arkadaşının defterini çalarak eve dönmüştü. Her şey böyle başlamıştı. Yengemin ona bahsettiği hobinin hırsızlık olduğunu hiç sanmıyordum. Bana yaşattığı stres henüz bitmemiş gibi babamın hınzır bakışları üzerimdeydi. "Son olarak Nihat."

"Harika!" dedim sinirle. "Ekipte bir tek dolandırıcı kadromuz boştu, artık o da doldu!" İsyanımla babam gür bir kahkaha patlattı.

"Bunu duymayı bekliyordum." Beklerdi tabii, ne de olsa Nihat gibi bir üçkâğıtçıya kimse tepkisiz kalamazdı.

O çocuk tüm yakın çevresini dolandırmıştı, hatta annemi bile. Tıpkı Esvet gibi o da anne tarafından akrabamdı, teyzemin oğluydu. Kimsesiz çocuklar için bağış adı altında geçen yıl annemi de dolandırmıştı. Ben onu bir de annemin karşısına mı çıkaracaktım? Annem beni mahvedecekti.

Koridorun sonuna geldiğimizde babam dönerek yönünü bana doğru çevirdi. Ekibimdeki üyelerin birinden bile memnun olmadığım için yüzüm sirke satıyordu. Gülmemek için yanaklarının içini dişleyen babam, "Bakıldığında hepsi çok sorunlu çocuklar ama senin için bundan daha iyi bir ekip düşünemiyorum," diye beni neşelendirmeye çalıştı. "Onlar kusurlu kusursuz bir ekip."

"Daha iyi ve sorunsuz kuzenlerim de var." Bende kuzenden daha fazla hiçbir şey yoktu.

"Evet ama hiçbiri bu çocuklar kadar yetenekli değil. Kılıç Aslan ekibin beyni, Aksa hackerı, Zaza keskin nişancısı," diye sıralamaya başladı. "Esvet sana tüm kapıları açabilir, Nihat ise düşmanlarını aldatmana yardım edebilir. Bizim dünyamızda dürüstlük her zaman kazandırmıyor."

Kollarımı göğsümde birleştirerek dik dik ona bakmaya başladım. "İskender bana ne kazandıracak? Cezaevi deneyimi mi?"

Babam yüzünü buruşturarak yanımdan geçti. "O piçin hiçbir vasfı yok, onu aranızda idare edin. Dediğim gibi, sakın sıkılmasına izin vermeyin." Yoksa kendisiyle birlikte hepimizi cezaevine gönderirdi!

Peşine takıldım, sorularımın ardı arkası kesilmiyordu. "Ne zaman geliyorlar?"

“Diyarbakır’daki kuzenlerinin uçağı yarım saat önce indi, birazdan burada olurlar. İstanbul’daki kuzenlerinse her an gelebilir.”

“Ekibin içinde Aksa’yı da saydın ama amcam onu evlendiriyor.” Kolunu tutarak onu durdurdum. “Baba o evlenmek istemiyor, buna engel olamaz mısın?”

Yüzü kararırken beni hayal kırıklığına uğratarak başını iki yana salladı. “Ailenin lideri bile olsam Kerim’in kızı hakkındaki kararına karışamam.” Derin bir nefes alarak beni gösterdi. “Ben nasıl ki onu kızım ile ilgili şeylere karıştırmıyorsam o da aynı şeyi benden istiyor.”

“Ne yani, Aksa’nın istemediğı bir evlilik yapmasına izin mi vereceğiz?”

Beni rahatlatmak ister gibi omzumu hafifçe sıktı. “Asaf sandığınız kadar kötü biri değil. Aksa için en doğru adam olduğunu biliyorum.” Gözlerinde görmekten hoşlanmadığım bir his belirmişti. “Kuzeninin Bolatlı ile yapacağı evlilik sana bir müttefik kazandırabilir. Bir gün yerime geçtiğinde o kurtlar sofrasında güvenebileceğin birileri olmalı.” Sırf bana müttefik kazandırmak için Aksa’nın evliliğine karşı çıkmadığını anlamak beni mutlu etmemişti.

Konuşmamız bitince babam yanımdan ayrıldı. Hastanenin her yerinde adamları olduğu için biraz yalnız kalmak istememi sorun etmemişti. Bir alt kata inerek kendime kahve aldım. Bunu korumalardan isteyebilirdim ama biraz yürümek istemiştim. Kahvemi yudumlayarak koridorda yürürken gördüğüm kişiyle durdum. Doğru görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi kıstım. Siyahlar içindeki bu adam deniz kenarında gördüğüm o yabancı değil miydi? Neydi adı... Sonat.

Bir eli cebinde yürürken telefonla konuşuyordu. Yine giydiği gömleğe kadar siyahlara bürünmüştü. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı ve boynunda kravatı yoktu. Siyah saçları özenle taranmış, kahve gözleriye etrafına boş bakışlar atıyordu. Ta ki beni görene dek. Bakışları bana değdiği an gözlerinin irislerine tuhaf bir duygu nakşedildi. Bu adamda anlam veremediğim bir şeyler vardı.

Ben şaşkınca ona bakarken o, beni gördüğüne hiç şaşırmanmış gibiydi. Bana doğru adımlar atarken keyfi yerinde görünüyordu. “Beni mi takip ediyorsun?” Benim ona sormam gereken soruyu o bana soruyordu.

Yüzümdeki alık ifadeyle, “Neden sizi takip edeyim?” diye sordum safça. “Belli ki burada karşılaşmamız bir tesadüf.”

“Tesadüf mü? Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?” Tam karşımda durduğunda ürkererek arkaya doğru iki adım attım. Gözleri geriye attığım adımları bulduğunda yüzü hoşnutsuz bir ifadeye büründü. “Ta buralara kadar hem peşimden geliyorsun hem de benden korkuyor musun?” Olamaz, yine başlıyorduk.

“Beyefendi düzgün konuşur musunuz?” Daha ilk dakikadan beni sınırlendirmeye başlamıştı. “Evliyim ben, neden tanımadığım bir adamı takip edeyim?”

Uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlar atarken sözlerime zerre kadar itimat etmemişti. “Beni takip etmiyorsan burada ne işin var?”

“Üst katta kuzenim yatıyor.” Aklıma gelenlerle korkup biraz daha geriledim. “Belki de siz beni takip ediyorsunuz?”

Bana kendimi dilenciymişim gibi hissettiren o sinir bozucu ifadesi tekrar ortaya çıkmıştı. Önce kalemle tutturduğum saçlarıma, daha sonra da gözlüğüme küçümseyen gözlerle baktı. Bakışları kıyafetlerime kayınca yerimde rahatsızca kıpırdandım. Üzerimde bir omzu açık salaş bir kazak ve tayt vardı. Vücudumun kıvrımlarının görülmesinden rahatsız olduğumdan kazağımın uzun eteği kalçamı kapatıyordu.

Baştan ayağa beni süzerken yüzünü abartıyla buruşturdu. “İnan bana peşine düşüp takip edeceğim bir kız değilsin.” Onun tipi olmadığımı her defasında hatırlatmak zorunda mıydı?

Ona cevap olarak tam tersi şeyler söyleyecektim ki ayağımdaki beyaz spor ayakkabıları gösterdi. “Bağcığın açılmış, basıp düşebilirsin.”

“Düşmekle bir sorunum yok.” Omuzlarımı dikleştirip hesap soran bakışlarımı ona çıkardım. “Neden buradasınız?”

Bunu kabul etmekten nefret etsem de yakışıklı biriydi ve takındığı umursamaz tavrı tuhaf bir şekilde onu çekici kılıyordu. “Harbiden seni takip ettiğimi mi düşünüyorsun?” Alaycı bir sesle konuşup cebindeki elini çıkarınca elinin sarılı olduğunu gördüm. “Küçük bir iş kazası geçirdiğim için buradayım.” Sanırım burada karşılaşmamız gerçekten bir tesadüftü.

Rahatlayarak nefesimi verdiğimde bu onun dikkatinden kaçmadı. “Bu da neydi şimdi?” Kahve gözleri kısıldı. “Elimi kesmem seni mutlu mu etti?”

“Şey... Hayır.” Yanlış anlaşılacak istemediğimden hızlıca konuşup başımı iki yana salladım. “Elinize olanlar için üzüldüm.” İki dakikada bana

soğuk terler döktürdüğünden bakışlarımı kaçırıp kısık bir sesle konuştum. "Geçmiş olsun."

"Hep böyle mi konuşursun?" diye sordu.

Onun dışında her yere bakarken bir yolunu bulup gitmek istiyordum. "Nasıl?"

"Fısıltıyla." Bunu duymayı beklemediğim için yutkunarak başımı kaldırdım. İfadesi şimdi fazla hissizdi. Emin değildim ama her defasında kısık çıkan sesim sanki canını sıkıyordu.

"Benim sesimin normali bu." Güçlkle konuşup ona geldiğim yönü gösterdim. "Kuzenim beni bekler, artık gitmeliyim. Tekrardan geçmiş olsun."

Ona sırtımı dönüp tam yanından ayrılacaktım ki, "Cüzdanım arabada kalmış," diyen sesi beni durdurdu. Yavaşça ona döndüğümde bana olan bakışları fazla muzırdı. "Bana içecek bir şeyler ısmarlayabilir misin?" Başıyla kafeteryanın olduğu yönü gösterdi. "Kahve olabilir."

Deniz kenarında bana söyledikleri aklıma gelince sebepsiz yere ödeşmek istedim. "Bilemiyorum." Bir ayağımın üzerinde salınırken başımı omzuma doğru eğdim. "Bu aralar dilencilik sektöründe işler çok kesat. Bu yüzden fazla param yok," dediğimde dudakları seğirdi, gülüşünü bastırmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Kendini tutamayıp gülerken eğlenmeye başlamıştı.

"Madem öyle." Aramızdaki mesafeyi kapatıp yarısına kadar içtiğim kahveyi elimden aldı. "Ben de bununla idare ederim." Afallayan bakışlarımın altında bir başkasının içtiği, yani benim bardağımdan bir yudum aldı. Üstelik dudaklarımın değdiği yerden içmişti. Belki de bunu fark etmemişti.

Yaptığı şeyi onaylamadığımı gizleyemiyordum. "Başkalarının bardağından içmek sağlıklı değil." Elinde tuttuğu karton bardağı gösterdim. "Eğer bulaşıcı bir hastalığım olsaydı size de geçmiş olacaktı."

İnadıma yapar gibi gözlerimin içine bakıp kahveden bir yudum daha aldı. Bunu yaparken irislerinde haylaz parıltılar vardı. "Bulaşıcı bir hastalığın var mı?"

"Yok."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "O zaman sorun da yok."

"Ya olsaydı?"

Gözlerimin içine haddinden uzun baktığında sebepsiz yere gerildim. “Fark eden bir şey olmazdı.” Bu da neydi şimdi?

“Farah?” Gurur’un sesini duyunca irkilerek arkamı döndüm. Asansörden inmiş, bana doğru yürüyordu. Yeşil gözleri sık sık ben ve arkamdaki adam arasında gidip geliyordu. Paniklemiştim, Gurur’un bir şeyleri yanlış anlamasını istemiyordum.

Yanıma geldiğinde ne düşündüğünü anlamayacağım kadar donuktu. Birkaç adım arkamda duran Sonat’ı gösterdi. “Kim bu herif?” Sakin çıkan sesine aldanmamam gerektiğini biliyordum, Gurur her an her şeyi yapacak biriydi.

“Bu beyefendinin adı Sonat.” Gurur’a tebessüm ederek küçük bir açıklama yaptım. “Onunla ilk kez deniz kenarında karşılaşmıştık.”

“Demek adı Sonat?” Gurur hissiz bir sesle konuştuktan sonra yanımda durup yönünü Sonat’a çevirdi. “Ve bugün de burada karşılaştınız, öyle mi?” Yeşil gözlerini onun gözlerine dikti, bakışları hesap sorar gibiydi. “Bana bunun bir tesadüf olduğunu söyleyebilir misin?”

Tam konuşacaktım ki Gurur elini kaldırıp beni susturdu. Bunu yaparken gözlerini bir saniye olsun Sonat’tan ayırmıyordu. “Sana sormadım Farah, ona sordum.”

Sonat dimdik bir şekilde onun karşısında dururken rahatsızlığını yeteri kadar gizleyemiyordu. Sanki Gurur’a bakmak bile onu sinirlendiriyordu. “Öyle diyebiliriz.” Duygusuz bir sesle konuşup sargıdaki elini gösterdi. “Burada karşılaşmamız tamamen tesadüf.”

Gurur’un eli belime uzandığında bu temasa hazırlıklı değildim. Parmakları sahiplenircesine belimi sarıp beni yanına çekerken Sonat’a olan bakışları ürkütücüydü. “Umarım ikinci kez karımla karşılaşman bir tesadüftür.” Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı, bu soğuk gülüşü kan dondurucuydu. “Aksi takdirde bir kez de benimle karşılaşmak zorunda kalırsın ve bu tesadüfen olmaz.” Onu tehdit etmişti.

Sonat’ın çenesi seğirdiğinde Gurur’un bakışları delice bir boyuta ulaştı. Aralarındaki gerginlik devasa bir boyuttaydı. Birbirlerine attıkları soğuk bakışlar beni endişelendirdiği için hemen Gurur’un elini tuttum. “Gidelim artık.”

Bir çılgınlık yapmadan onu buradan götürmek istediğim için elini sıkıca tutuyor, onu peşimden çekiyordum. “Bekle!” Sert bir sesle konuşup beni durdurdu. Ona döndüğümde kaşlarının çatık olduğunu gördüm.

Neden bu kadar paniklediğimi anlamaya çalışıyordu. Sakladığım bir şeyler olup olmadığından şüpheleniyordu.

Böyle ulu orta bir yerde bana kızacağından korkmaya başlamışken burnundan nefesini sertçe verdi. Kendini sakinleştirmeye çalışarak ayak-kabılarımı gösterdi. “Bağcıkların açılmış.”

“Sorun değil.” Bir an önce gitmek istediğim için açılan bağcıklarımı fazla önemsemedim. “Sonra bağlarım.”

“Basıp düşebilirsin.”

“Düşsem ne olacak ki bununla bir sorunum yok.”

Bana öldürücü gözlerle bakıp parmaklarımın sardığı elini çekti. “Düşersen canın yanar ve benim acı çekmenle ilgili ciddi sorunlarım var.” Karşıma geçip bir dizinin üzerine çöktüğünde donup kaldım. Bunu ikinci kez yapıyordu.

Koridordaki onca insanın önünde benim karşımda diz çökmeyi sorun etmemişti. Uzanıp ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken bakışları fazla ciddiye. Büyük bir titizlikle spor ayakkabılarımın bağcıklarını benim için bağlıyordu. Herkesin gözünü korkutup dize getiren Gurur Kalender, benim önümde diz çökmeyi sorun etmiyordu. Dudaklarımdaki tebesümün farkında bile değildim.

Ayakkabılarımı bağlayıp bağcıklarından küçük bir fyonk yaptığında kıkırdadım. “Bunu bana da öğretmelisin.” Sesim fazla mutlu çıkıyor, yaptığı bu küçük jestler kalbimi yerinden hoplatıyordu.

“Bakarız.” Ayakkabılarımla işi bittiğinde ayağa kalkıp bana asansörü gösterdi. “Kahvaltı yapmadığım için karnım aç, eve gidelim.” Neredeyse kahkaha atacaktım. Dışarıda yemekten nefret ediyordu, eve gidince de yine beni mutfağa sokacağını biliyordum. Ev yemeklerini çok seviyordu.

Onunla asansöre yürürken dönüp arkama baktım ama Sonat’ın çoktan gittiğini gördüm. “Nereye bakıyorsun?” Gurur’un sinirli sesini duyunca hemen önüme dönüp adımlarımı hızlandırdım.

“Hiçbir yere bakmıyorum.”

Kızgın bakışlarıyla beni ürkütüyordu. “O piçe mi bakıyordun?”

“Hayır, ne alakası var.”

Asansöre bindiğimizde ondan önce davranıp üst katın düğmesine bastım. Aksa’yı görmeden hastaneden ayrılmayacağımı bildiği için bana sorun çıkarmadı. Ona bakmasam da hesap soran bakışlarını üzerimde

hissediyordum. Asansörde onunla yalnız olmak beni ürkütmeye başlamıştı. Bir anda asansörü durdurup bana dönünce irkilerek arkaya doğru birkaç adım attım. Yine başlıyorduk.

Her şeyden çok kolay korktuğumu bildiğinden beni ürkütmemeye çalışarak bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. Dün gece beni korkutmuşken bunu tekrar yapmak istemiyordu. “O herifle ne konuşuyordunuz ve deniz kenarında ne konuştunuz? İlk kez ne zaman karşılaştınız?” Beni konuşturmak için sesini oldukça yumuşak çıkarmıştı.

Bana kızmasından endişe ettiğim için bakışlarım yerdeydi. “Sen Bige ile Kocaeli’ye gittiğin gün biraz hava almak için dışarı çıkmıştım. Orada deniz kenarında karşılaştık.” Suçlu çocuklar gibi eğdiğim başımı kaldırmadım. “Ben yanlış bir şey yapmadım.”

Aramızdaki mesafeyi kapattığında mümkün olsa deve kuşları gibi başımı yerin altına sokardım. Beni yanlış anlamasından endişe ettiğim için yüzüne bile bakmaya korkuyordum. Elimi avucunun içine alıp dudaklarımından çekene kadar yine tırnaklarımı kemirdiğimi fark etmemiştim. “Sakin ol, senin yanlış bir şey yapmadığını biliyorum.” Beni korkutup ağlatmaktan ödü kopuyordu.

Tuttuğu elimi yavaşça aşağıya indirerek yan tarafımda tuttu. Boştaki eli çenemi hafifçe sıkarak başımı kaldırdı. “Bana onunla ne konuştuğunuzu anlatmanı istiyorum.” Ilımlı bakan gözlerini benim titreşen siyahlarıma kenetleyerek bakışlarımı kaçırmama izin vermedi. “Tüm konuştuklarınızı bilmek istiyorum.”

“Havadan sudan şeyler.”

“Farah.” Birkaç kez derin derin nefesler aldı. “Sana havadan sudan gelen şeyler belki de öyle değildir.” Omuzlarını bükerek üzerime eğildi. “Laf arasında biri sana küfretse bile bunu anlamayacak bir saflıktasın.” Başparmağıyla çenemi hafifçe okşayarak başını yana doğru yatırdı ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. “Tüm konuşmalarınızı eksiksiz anlat bana.”

“Ama hepsini hatırlamıyorum.”

Çenemdeki eli gerildi. “Hepsini hatırlamayacak kadar uzun mu konuştunuz?”

“Evet, bir saate yakın konuştuk.”

“Sikeyim, Farah!” Benimle olan temasını koparıp bir adım geri çekildiğinde sinirden yüzü kaskatıydı. “Bir saat ne konuştun elin herifiyle?”

“Havadan sudan.”

“Siktirme havasını suyunu!” Gırtlğından çıkan kalın bir sesle konuşurken yanında duran elini sıkıyordu. “Hiç tanımadığın biriyle bir saat boyunca ne konuşulur!”

Somurtarak yüzümü asmaya başladım. “Yine bana bağıırıyorsun.”

Dişlerini sıkıdığı için çenesinde bir kas seğıirdi. “Bağıırmıyorum, sesim gür çıkıyor.” Bana olan bakışları fazla tersti. “Altmış dakikanın siktiğim her saniyesinde ne konuştuğunuzu söyleyeceksin bana!”

“Bak, bağııyorsun işte.”

“Farah, delirtme adamı, konumuz benim sesim değil.”

“Delirtme mi?” Hayretler içinde ona baktım. “Sen zaten delisin.”

“Sen de bu delinin karısısın.” Beni ürküterek bir yere varamayacağını çok iyi bildiğı için farklı bir taktik denedi. “Ne konuştuğunuzu bana anlattırsan sana siyah gül ve yeşil erik alırım.”

“Bana rüşvet mi teklif ediyorsun?”

“Ona henüz sıra gelmedi ama işe yarayacaksa çek defterim arabada,” deyince kahkaha attım. Bazen çok şapşal olabiliyordu.

Asansörün düğmesine basarak çalıştırdım. “Bankta çantam kalmıştı, almak için döndüğümde o bankta oturuyordu.” Saklayacak bir şeyim olmadığından Sonat ile nasıl karşılaştığımızı ona anlatmaya başladım. “Korktuğum için yanına yaklaşıp çantamı alamadım. Bu yüzden ondan kalkmasını istedim ama kalkmadı. Gazetesini okurken keyfinden ödün vermedi.”

Asansörden indiğimde Gurur yanımda yürüyerek sessizliğini korudu. “Beni dilenci sandı. Ondan para koparmak için çantayı bahane edip dikkatini çekmek istediğimi düşündü.” Gurur’a bakıp ona kendimi gösterdim. “Şey... Sence ben dilenciler gibi mi giyiniyorum?”

Kaşlarının kavisini usulca çatıldı. “O puştun ne dediğini niye bu kadar önemsiyorsun?” Baştan ayağı beni süzerek kıyafetlerimi ve görünüşümü değerlendirmeye başladı.

Beni izlerken gözlerinin yeşil harelerinde oluşan beğeni aklımı başımdan alıyordu. “Sen her şeyiyle fazla güzelsin.” Bunları söyledikten sonra çapkınca bana göz kırptı. “Karıma her şey yakışır.” Gurur’un bir karım deyişine her şeyimi feda edebilirdim, sahiplenme şekli çok güzeldi.

Dudaklarımda gülücükler açarken parmak uçlarımdan yükselip dudaklarımı yanağına bastırdım. “Kocam bugün çok tatlı.” Yanağına bir öpücük daha kondurdum. “Hem de çooook,” dediğimde gülüşüne engel olamadı. Gurur gülmeyi seven bir insan olduğundan uzun süre ciddi kalamazdı.

Yanağına kondurduğum iki öpücük sinirlerini yatıştırdığı için şimdi bana olan bakışı daha yumuşaktı. “Devam et anlatmaya.” Deniz kenarında olan her şeyi bilmek istiyordu.

Yanında yürürken önemsiz bir şeyden bahseder gibi sesim sıkılmış çıkıyordu. “Dilenci diyerek sinirlerimi bozduğu için ben de ona kızdım.”

“Kızmak mı?” Kaşlarını alay ederek yukarı kaldırdı. “Farah sen kızmıyorsun.”

“Yoo, bazen kızabiliyorum. Hatırlasana malikâneye arabayla daldım,” dediğimde başını arkaya atıp gür bir kahkaha patlattı.

“Nasıl da masum masum anlatıyor.”

Yaptığım şeyi hatırladıkça şaşkınlığım artıyordu. “Malikânenin ön cephesini yıktım.”

Benimle gurur duyuyormuş gibi gülümseyerek onayladı. “Ve bu gördüğüm en iyi şeydi.”

Ayaklarımı sertçe yere vurarak onun önünde yürümeye başladım. “Beni kötüye teşvik ediyorsun.”

“Konuyu kaynatma, küçük ördek.” İki adımla bana yetişip beni konuşturmak için baskı yaptı. “Deniz kenarından devam et.”

“Valla bak fazla hatırlamıyorum. Önemli hiçbir şey konuşmadık ki.” Onu geçiştirmemden nefret etse de daha fazla ısrar edip beni zorlamadı. Bu konuda bana inanmayı seçti ya da öyleymiş gibi davrandı.

Uyarı dolu bakışlarını benden çekmeyip itiraz istemeyen bir sesle konuştu. “O herifle üçüncü kez karşılaşırsan bundan haberim olacak. Anladın mı?” Bu konunun kapanmasını istediğim için başımı sallayarak onu onayladım. Onunla üçüncü kez karşılaşacağımı sanmıyordum.

Gurur’un adımları bana kıyasla daha büyük olduğundan ona yetişmekte güçlük çekiyordum. Her defasında durup ona yetişmemi bekliyordu. Aramızdaki mesafe yine açılınca koşup sırtına atladım. Kollarımı boynuna dolayıp başımı omzundan öne doğru uzattım. “Ya beni bekle ya da beni taşı.”

Omzunun üzerinden bana bakarken düşmeyeyim diye bacaklarımı tuttu. Yaptığım bu küçük taşkınlıklar onu çok eğlendiriyordu ama bunu gizlemek için sinirli görünmeye çalıştı. "Sen iyice beni hamalın yaptın." Fazla güç uygulamaktan kaçınarak yalandan beni sırtından atmak için uğraştı. "İn ulan aşağıya." Oysaki gerçekten istese tek bir hareketiyle beni yere savurabilirdi.

Çenemi omzuna yaslayarak boynuna daha sıkı sarıldım. "Ayaklarım yoruldu, azıcık taşı işte."

Beni sırtında taşıyarak yürürken sitem eder gibi dudaklarını büktü. "Kendimize karı diye sanki sultan kızı aldık. Pek de nazlıymış bu kız."

"Ayaklarım yoruldu diyorum."

"Gören de maraton koştuğunu düşünür."

"Hele ki azıcık taşıdın ya, artık söylenir durursun. Karını taşımayacaksan ne diye yaptın o kasları?"

Gülmemek için yanaklarının içini dişledi. "Seni taşımak için yapmadık herhâlde."

"Kim için yaptın peki?"

Bana diklenerek göğsünü kabarttı. "Hesap mı vereceğiz?"

Gücenmiş gibi suratım asıldı. "Vermez misin?"

Gözleri muzırca bana bakarken derinden gelen bir iç çekişle, "Hesap soran sensen veririz elbet," deyince tekrar gülümsemeye başladım. Gurur Kalender bambaşka bir şeydi.

Gurur beni koridorun bitişiğine kadar sırtında taşımıştı ama daha sonra beni indirdi. Bundan gerisi babam ve adamlarıyla dolu olduğu için beni daha fazla taşıyamazdı. Birlikte sola dönerek babamın adamlarının olduğu koridora girdik. Aksa'nın odasının önüne geldiğimizde Gurur her zamanki gibi babam ve amcamla dalaşırken ben de kuzenimin odasına girdim.

Aksa'nın odasına girdiğimde içeride Asaf'ı gördüm. Aksa ona öldürücü gözlerle bakıyordu ancak Asaf onun sinirli bakışlarını görmezden geliyordu. Yatağın yanındaki koltuğa rahatça oturmuş, boş gözlerle telefonunda bir şeylerle uğraşıyordu. Kapı aralıklı olduğu için içeri girerken fazla ses çıkarmamıştım, bu yüzden geldiğimi anlamamışlardı.

Aksa kucağındaki yastığı sıkarken mümkün olsa o yataktan fırlar ve Asaf'ı çıplak ellerle boğabilirdi. Ona olan bakışları o denli nefret doluydu.

“Nikâh için gün alman umurumda değil. Yarın seninle evlenmeyeceğim!” Asaf yarın için evlilik tarihi mi almıştı? Hiç vakit kaybetmemişti.

Asaf telefonuyla meşgulken Aksa’nın öfkesinden zerre kadar etkilenmiyordu. “Yarın o imzayı atmazsan babandan önce ben bitiririm işini.” Sakin bir sesle konuşup telefonu kurcalamaya devam etti. “Ve bence de yarın benimle evlenme.” Başını yavaşça kaldırıp buz gibi gözlerle Aksa’ya baktığında bakışları tehditkârdı. “Böylece senden kurtulmam için bana bir sebep verirsin.”

Aksa inatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi ve onu ciddiye almadı. “Yine nikâhtan kaçacağım ve bu sefer bu ülkeye hiç dönmeyeceğim!” Asaf’ın kapıya diktiği adamlar olmasaydı çoktan buradan kaçmıştı.

Onun öfkeden kor gibi yanan gözlerine bakan Asaf’ın dudağının köşesi usulca kıvrıldı. “Nereye gidersin mesela?” diye alayla konuştu. “Seni benden saklayacak bir ülke var mı?”

Kuzenim yüzüne gelen saçlarını hırsla arkaya iterken yastığın yumuşak kumaşını biraz daha sıktı. “Senin gücün beni bulmaya yetmez, Bolatlı. Eğer öyle olmasaydı bu beş yıl içinde beni bulurdun.”

Dudaklarını birbirine bastıran Asaf belli belirsiz güldü. Bakışları fazla manidardı. Sanki onun yerini en başından beri biliyormuş gibi bakıyordu ama bu konuda tek kelime etmedi. “Seni bulmak isteseydim bulurdum ama hiç aramadım.” Bir bacağına diğerinin üzerine atarak koltuğuna yaslandı. “Seni arama zahmetine bile girmeyecek kadar benim için önemsizsin.” Bu sözlerde samimi olduğunu sanmıyordum.

Duyduklarından sonra Aksa’nın kaşları biraz daha çatıldı. “Madem öyle, neden benimle evlenmek istiyorsun!”

“Çünkü kaçtığın yere geri dönecek kadar aptalsın.” Buz gibi bir sesle konuşurken mavi gözleri duygudan yoksundu. “Etrafta eski nişanlım sıfatıyla gezip tozmana izin verecek değilim. Karım olacaksın ve beni o nikâh masasında bırakmanın hesabını vereceksin!”

Yumruk yaptığı elini yastığa geçiren Aksa deliye dönmüştü. “Senin karın olmaktansa ölmeyi yeğlerim!”

“Neden!” Asaf kontrolü dışında ona bağırdığında başından beri sergilediği o sakinliğinden eser kalmamıştı. “Neden benimle evlenmek senin için ölümden daha ağır?”

Öfke patlaması yaşıyormuş gibi bir hışımla ayağa kalkıp Aksa’nın yanında bitti. “Son ana kadar benimle evlenmeye istekliydin. İnkâr etsen

de içten içe senin de rızan olduğunu biliyordum. İnadına saçlarını hep yamuk kessen de beni her gördüğünde kızaran yanaklarından rızan olduğunu anlıyordum!” Kaşlarını çatarak Aksa’nın üzerine eğildi. “Düğünde ne yaşandı da benden kaçtın!”

Aksa kendini yatakta geriye çekerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. “Belli ki yanlış fikirlere kapılmışsın.” Bunları söylerken Asaf dışında her yere bakıyordu. “Hiçbir zaman seninle evlenmeyi istemedim. Senden hep nefret ettim!”

Şakaklarındaki damarlar şişecek kadar sinirlenen Asaf, “Yalan söylemeyi bırak!” diye ona sesini yükseltip Aksa’nın çenesini kavradı. Onu kendine bakmaya zorlayıp üzerine biraz daha eğildi. “Düğünden birkaç saat önce o gelinliğin içinde mutluydun. Bana olan bakışların utangaçtı ama nefret dolu değildi.” Onun gözlerinde gördüğü bu nefrete katlanamıyor gibiydi.

Aksa’nın kahve irislerine baktığında çenesi seğirdi. “O yıllarda gözlerinde bu nefret yoktu!” Burnunun direği sızlamışçasına sesi kısılmıştı. “Seni nasıl kaybettiğimi bilmek istiyorum.”

Aksa ona bakarken ne hatırlıyordu, bilmiyordum ama hatırladıklarıyla gözlerindeki nefret arttı. Ona baktığımda bile Asaf’a duyduğu nefreti yoğun bir şekilde soluyordum. Asaf’ın elini iterek onu kendinden uzaklaştırdı. “Kendi kafanda kurduğun şeylere inanmışsın! Karın olmayı hiç istemedim, sana hiç gülümsemedim ve senin karşında yanaklarım hiç kızarmadı.” Tehdit eder gibi işaret parmağını ona doğrultup, “Bir daha sakın bana dokunma!” diye onu uyardı. “O kirli ellerini bana sürmeyeceksin!”

Aksa’nın sert çıkışıyla Asaf hızla eski soğukluğuna büründü. Yüzünde katı bir ifade oluştuğunda kızgınlıkla Aksa’ya bakıyordu. “Yerinde olsam o sesimi kısırdım, karşında beş yıl önceki adam yok! Seninle evlenmek sikimde bile değil, sana tahammül etmemin tek nedeni yaptıklarının hesabını sana ödetmek. Yarın karım olduğunda buraya hiç dönmemeyi dileyeceksin, bu evlilik senin azabın olacak!” dedikten sonra hızla dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

İşler gittikçe karışıyordu.

“Neden ona bir şans vermiyorsun?” Gülmemeye çalışarak kuzenimin yatağına doğru yürüdüm. “İsimleriniz bile çok uyumlu, Asaf ve Aksa.”

İki parmağını ağzına sokup ögürdü. “İsmim onunla aynı cümlede olunca bile midem bulanıyor.”

“Biraz düşündüm de Asaf pek haksız sayılmaz.” Yatağın kenarına oturup geçmişî hatırlamaya çalıştım. “Hep istemediğini söylüyordun ama sanki onu görünce mutlu oluyordun. Nikâhtan hemen önce ne oldu, Aksa?”

Bana olan bakışları fazla tersti ama öfkesinin arkasına büyük bir sır sakladığını hissediyordum. “Belli ki sen de bir şeyleri yanlış anlamışsın, ondan nefret ederken mutlu olmanın yakınında bile değildim.” Yatağa uzanıp pikeyi kafasına kadar çekti. “Yarınki nikâh memurundan kaçmak için biraz enerji toplamalıyım. Annem ve babam tekrar odama gelip canımı sıkmadan uyumak istiyorum.” Geçmişle ilgili sorulardan kaçıyordu.

“Seçil hiç seni görmeye geldi mi?”

“Karşıma çıkmaya cesaret edemez ama bir iyileşeyim, sen asıl o zaman gör onun saçlarını nasıl yoluyorum,” dediğinde gülerek başımı iki yana salladım. Pikenin altına saklanan deve kuşunu nasıl oradan çıkaracağımı iyi biliyordum.

“Babam benim için kuzenlerden oluşan bir ekip kurmuş, birazdan burada olurlar.”

Pikeyi kafasından hızla çekip oturur pozisyona geldi, az kalsın karnındaki dikişleri patlatacaktı. “Ekibin içinde İskender’in olduğunu söylersen kendimi camdan atarım!”

“Maalesef.”

“Hassiktir!” Yamuk saçlarını sinirden karıştırarak inanamayan gözlerle bana baktı. “Farah o piç canı sıkıldıkça kendini içeri attırıyor! On altı yaşından beri toptasan iki yıl dışarıda kalmamıştır ve o yirmi altı yaşında!”

Yüzüme dramatik bir ifade kondurdum. “En kötüsü İskender değil.”

Gözleri pencereyi buldu. “Kuzenin Esvet de geliyor dersen garanti atlarım.”

“Ne yazık ki.”

“O hırsızı yakınımnda istemiyorum. Onunla bir kan bağım bile yok, o senin kuzenin! Ortak kuzenlerimiz hep Diyarbakır’da.”

“O zaman Zaza’nın gelişi seni mutlu eder.”

“Donanmadan kovulan bir arızayı görmek beni mutlu etmez.”

Sırıttım. “Peki, ya Kılıç Aslan?”

Yüzündeki tüm kan çekildi. “O küçük ağa kaç kızı nikâh masasında bıraktı, haberin var mı?”

“Sen de birini nikâh masasında bıraktın.”

“Ama benim rekorum üç değil.”

Kapının dışında duyduğumuz seslerle ikimizin de bakışları kapıyı buldu. “Paraya bile ihtiyacın yok, herifin cüzdanını niye çaldın!” Duyduğum bu tanıdık sesle başıma nasıl bir bela aldığımı daha iyi anladım. Bu teyze oğlu Nihat’ın sesiydi.

Ve dayımın kızı Esvet’in sesini de duydum. “Taksi parasını bana ödettiğine göre belli ki halam ve eniştem yine hesaplarını dondurdu. Cebinde harçlığın olsun diye o ukalanın cüzdanını çaldık herhâlde.”

“Nitelikli hırsızsın!”

“En azından bir dolandırıcı değilim, babamı bile çarptın be!” Benim de annemi.

“Diyene bak, sen de bizimkilerin kasasını soydun,” dedi Nihat.

“Parayı yarı yarıya kırıştığımızı ne çabuk unuttun? Sesini kesmezsen beni eve gizlice soktuğunu halama söylerim.” Bu ikisi anne tarafındaki akrabalarımın yüz karasıydı.

Onları karşılamak için dışarı çıktım. Babam, Gurur ve Asaf’ın önünde tartışıyorlardı. İkisiyle de son üç yıldır hiç görüşmediğim için ne kadar değiştiklerini yeni fark ediyordum. Esvet’in sarı saçları en son gördüğümde çok kısıydı ama şimdi beline gelecek uzunluktaydı. Saçlarının arasında maviye boyadığı tutamlar vardı.

Yuvarlak yüzü usta bir hırsız olduğunu gizleyecek kadar çocuksuydu. Benden bir yaş küçük olmasına rağmen on yaşındaki bir çocuğun haylazlığına sahipti. Yeşil gözlerini süzüp kalp şeklindeki dudaklarını büzdüğünde herkesi kandırabilirdi. Giydiği pahalı kıyafetlerin içinde hiç de hırsızlık yapacak biri gibi görünmüyordu. Esvet Yücel çalmadan duramazdı.

Nihat ise kahverengi saçlarını asker tıraşı yapacak kadar kısa kestirmişti. Benimle aynı yaştaydı ama bana kıyasla daha uzun ve daha yapılıydı. Ela gözleri oyunbaz bir ifadeyle Esvet’i kınıyordu ama kendisinin de Esvet’ten daha aşağı kalır bir yanı yoktu. Uzun bir yüz tipine sahipti ve çenesinde küçük bir çukur vardı. Temiz yüzü onun iyi ahlaklı biri olduğunu düşündürebilirdi ancak öyle değildi.

Tüm sülaleyi dolandıracak kadar belalı biriydi.

Nihat Gümüřay'ı tanıyan herkes ondan uzak durması gerektiğini bildirdi. Babama doğru düzgün selam bile vermeden kendi aralarında tartıştıkları için derin bir nefes aldım. İkisinin dikkatini çekmek için tam yalandan öksürecekmiş ki koridorun karşısında beliren üçlüyle hareketsiz kaldım. Kılıç Aslan, İskender ve Zaza da gelmişti. Nihat ve Esvet onlarla ilk kez tanışacaktı.

Nihat gelenleri görünce sırtarak Esvet'e yaklaştı. "Şu sağdaki sana tanıdık geldi mi, kuzen?" Ona Kılıç Aslan'ı gösterip beti benzi atan Esvet'in kulağına eğildi. "O cüzdandan hemen kurtul." Gözlerimi irice açtım. Esvet ayağının tozuyla Kılıç Aslan'ın cüzdanını mı çalmıştı?

Kılıç Aslan yanındakilerle bu tarafa yürürken gözlerini dahi kırpmadan Esvet'e bakıyordu. Kıza attığı soğuk bakışlar âdeta *başın belada* diyordu. İçimden bir ses bunları bir araya getirmenin büyük bir hata olduğunu söylüyordu. Ben bir de bunlarla Gurur'dan büyük bir sevkiyat alacaktım, öyle mi? Kesin elimize yüzümüze bulaştırırdık.

Ülkenin tüm arızaları benim ekibimde toplanmıştı.

Devam Edecek...

İKİNCİ KİTAPTAN...

“Sen Leyla için acı çektikçe benim canım yanıyordu. Onun intikamı için benimle evliydin ve onun için ailemi bitirmeye çalışıyordun.” Gözlerime akın eden yaşlardan nefret ederek tırnaklarımı biraz daha avucumun içine geçirdim. “Sende olan tek şey Leyla’ydı. Söylesene, Farah bunun neresindeydi?”

“Dinle...”

“Hayır, sen beni dinle çünkü ben seni yeterince dinledim.” İnsanın kırgınlığı onu diri tutar, öfkesi beslerdi ancak bende öyle değildi. Ona duyduğun kırgınlık ve incinmiş duygular beni paramparça ediyordu. Öfkeye gelirsek... Bu hiç bilmediğim bir şeydi. Şu anda bile bu konuşmayı yaparken onun aksine fazla sakindim.

“Evet, bana iyi davranıyordun ama aynı zamanda bana ikinci kadın olduğumu aşıliyordun.” Kirpiklerimden taşan bir damla yaşın sıcaklığını hissederken ağlamaklı bir sesle, “*Ben senin için bir yara bandıyım* dediğimde bile öyle olmadığımı söyleyemedin,” diye fısıldadım. “*Sandığının aksine herkes yara bantlarını çöpe atmıyor* dedin ama öyle olmadığımı söylemedin çünkü öyleydin ve sen de aksini düşünmeme izin vermedin.”

Yatağın bir köşesinde duran telefonunu ona gösterdim. “Söylesene, hâlâ telefonunun ekran resmi Leyla mı?” O fotoğrafı gördüğümü doğrudan

benden duyunca beyninden vurulmuş gibi hareketsiz kalmıştı. Hıçkır-
mamak için kendimi zor tuttuğumdan dudaklarım titredi. “Hiç fark et-
medin değil mi, Gurur?”

“Neyi?”

“Benim telefonumun ekran resminde senin olduğunu.”

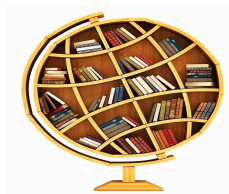
Vücudundaki tüm kan çekilirken istese de tek kelime edememişti. Yeşil
irisleri büyüdüğünde boğazı düğümlenmiş gibi sertçe yutkundu. Bu du-
rumu kabullenmiş gibi ona burukça gülümsedim. “Gördüğün gibi bendeki
durum hep sendin ama sendeki son durum hep Leyla’ydı.”

Aramızda bir sessizlik oluştu, içerideki hava gittikçe daha çok soğuyordu.
Onu kendi pencereden bakmaya zorladığımda artık onun da düşünecek
bir şeyleri vardı. “Ben sana Gurur’um derken...” diye fısıldadım acı içinde.
“Kim bilir sen kaç kez içinden Leyla’m dedin.”

Gözlerinin içine yoğun bir kederle bakarken başımı hafifçe kaldırdım.
“Leyla senin toprağında büyüdü, bense senin için hep el kızıldım.”

Tüm bunları söylememin bir amacı vardı.

Bize dair her şey bitmişti ve artık o da bunu biliyordu.

Maral Asmaca, 1991 yılında Akşaray'a bağlı küçük bir ilçede doğmuştur. Çocuk yaşlardan beri kitaplara ilgi duyan yazarın ilk yazım denemeleri şiir ve öykü üzerine olmuş, ilk romanını ise 2017 yılında yazmaya başlamıştır. Gördüğü, duyduğu ve yaşadığı her şeyden esinlenmeyi sevmekte, her kitabında hayal gücünün çok ötesinde bir evren olduğunu okurlarına sunmaktan büyük mutluluk duymaktadır.

Sarkaç 1: Kurma Bebek

yazarın yayımlanan on sekizinci eseridir. Bu eserler arasında dört kitaptan oluşan Yaralar, Ötanazi Okulu, Medusa'nın Ölü Kumları, ilk üç kitabı yayımlanmış Saka ve Sanrı ve iki kitaptan oluşan Öyle Bir Ugradım serileri yer almaktadır.